C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Stephen-Temna_vez_04-Carodej_a_sklo.PDB

PDB Name: King_Stephen-Temna_vez_04-Carod
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.8.2003
Modification Date: 13.8.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Stephen King

Čaroděj a sklo

Temná věž IV

Tato kniha je věnována Julii Eugleyové a Marshe De Filippo. Odpovídají na poštu, a většina dopisů se v posledních několika letech týkala Rolanda z Gileadu - pistolníka. V podstatě to byla Julie s Marshou, kdo mě dostrkal zpět k textovému procesoru. Julie, ty jsi mě strkala velmi účinně, proto tě jmenuji na prvním místě.

Zápletka

Čaroděj a sklo je čtvrtým dílem delšího příběhu, který je inspirován básnickým vyprávěním Roberta Browninga Childe Roland přišel k Temné věži.
První díl, Pistolník, vypráví o tom, jak Roland z Gileadu pronásleduje a nakonec dopadne Waltera, muže v černém, který předstíral přátelství k Rolandovu otci, ale ve skutečnosti sloužil Martenovi, velkému čaroději. Dopadnout toho napůl lidského Waltera není Rolandovým hlavním cílem, jen prostředkem k

onomu cíli: Roland chce dojít k Temné věži, neboť doufá, že tam je možno zastavit a možná i zvrátit stále rychlejší rozpad Středosvěta.
Roland je jakýsi rytíř, poslední svého rodu, a ve chvíli, kdy se s ním setkáváme, se mu Věž stala posedlostí, jediným důvodem k životu. Dozvíme se o časné zkoušce mužnosti, ke které byl přinucen Martenem, jenž svedl Rolandovu matku. Marten očekává, že Roland ve zkoušce neobstojí, bude "poslán na západ" a otcovy pistole mu budou navždy odepřeny. Avšak Roland obrátí Martenovy plány vniveč, neboť zkouškou projde - zejména díky chytré volbě zbraně.
Objevíme, že pistolníkův svět má jakýsi zásadní a strašlivý vztah k našemu světu. Toto spojení se poprvé projeví, když Roland potká na pouštní dostavníkové stanici Jakea, chlapce z New Yorku a z roku 1977. Mezi Rolandovým a naším světem jsou dveře; jedny z nich představuje smrt a právě takovými dveřmi se Jake poprvé dostane do Středosvěta, protože ho kdosi na Čtyřicáté třetí ulici strčil pod projíždějící auto. Muž, který do něj strčil, se jmenoval Jack Mort - jenomže uvnitř Mortovy hlavy se skrýval a Mortovy vražedné ruce v té chvíli vedl Rolandův starý nepřítel Walter.
Než Jake a Roland Waltera doženou, zemře Jake znovu - tentokrát kvůli pistolníkovi, který je postaven před bolestnou volbu mezi svým symbolickým synem a Temnou věží, a on si vybere Věž. Jakeova poslední slova předtím, než padne do propasti, znějí: "Tak jdi - jsou jiné světy než tento."
Poslední střetnutí mezi Rolandem a Walterem se odehraje u Západního moře. Hovoří spolu celou dlouhou noc a muž v černém vyloží Rolandovi budoucnost pomocí zvláštního balíčku tarotových karet. Roland se má soustředit zejména na tři karty - Vězně, Paní stínů a Smrt ("Nikoli pro tebe, pistolníku").
Druhý díl, Tři vyvolení, začíná na břehu Západního moře zanedlouho poté, co se Roland probudí po střetu se svým protivníkem a zjistí, že Walter je dávno mrtvý a zbývá z něj jen hromádka kostí mezi spoustami jiných kostí. Na vyčerpaného pistolníka zaútočí horda masožravých "humroidů", a než jim Roland stačí utéct, je vážně zraněn, přijde o dva prsty na pravé ruce. Navíc dostane z těch kousnutí otravu, a když se vydá na sever po břehu Západního moře, Roland onemocní - možná umírá.
Cestou narazí postupně na troje dveře, které volně stojí na břehu. Všechny se otevírají do města New York, ale do tří různých kdy. Z roku 1987 Roland vytáhne Eddieho Deana, vězně heroinu. Z roku 1964 vytáhne Odettu Susannah Holmesovou, ženu, která přišla o nohy pod koleny při nehodě v metru - nebyla to však náhoda. Je to skutečně Paní stínů, jelikož v té společensky angažované mladé černé ženě, jak ji znají přátelé, se skrývá druhá, zlá osobnost. Ta skrytá žena, ta rvavá a lstivá Detta Walkerová, je odhodlána Rolanda i Eddieho zabít, když ji pistolník vtáhne do Středosvěta.
Mezitím Roland vstoupí znovu do roku 1977, do pekelné mysli Jacka Morta, který ublížil Odettě/Dettě ne jednou, ale dokonce dvakrát. "Smrt," řekl muž v černém Rolandovi, "ale ne pro tebe, pistolníku." A Mort také není tím třetím, kterého Walter předpovídal; Roland zabrání Mortovi ve vraždě Jacka Chamberse a krátce poté Mort zemře pod stejným vlakem, který v roce 1959 svými koly uřízl Odettě nohy. Roland proto nemůže toho psychotika přivést do Středosvěta - stejně, kdo by takového netvora chtěl?
Jenže musí zaplatit za svou vzpouru proti předpovězené budoucnosti; není to tak pokaždé? Ka, červe, řekl by možná Rolandův starý učitel Cort. Takové je to velké kolo, a pořád se otáčí. Nestůj před ním, když se dá do pohybu, jinak tě rozmačká a tak skoncuje s tím tvým pitomým mozkem a zbytečným pytlem střev a vody.
Roland je toho názoru, že možná zvolil všechny tři v osobě Eddieho a Odetty, protože Odetta má dvojí osobnost, ale když se Odetta a Detta spojí do jediné Susannah (hlavně díky Eddieho lásce a odvaze), pozná pistolník, že tomu tak není. Zjistí ještě něco: mučí ho vzpomínky na Jakea, chlapce, který ve chvíli smrti mluvil o jiných světech. Vlastně půlka pistolníkova mozku věří, že žádný chlapec nikdy nebyl. Tím, že Roland zabránil Jacku Mortovi v tom, aby strčil Jakea pod auto a tím ho zabil, vytvořil časový paradox, který ho trhá na kusy. A trhá na kusy rovněž Jakea Chamberse v našem světě.
Pustiny, třetí díl série, tímto paradoxem začínají. Roland, Eddie a Susannah zabijí obřího medvěda, který se jmenoval Mir (tak mu říkal starý lid, který ze strachu z něj odešel) nebo Šardik (tak mu říkali Velcí staří, kteří ho postavili - protože medvěd je kyborg), a pak jdou po stopách zvířete a objeví stezku Paprsku. Paprsků je šest, spojují dvanáct portálů, které označují okraje Středosvěta. Pistolník věří, že v bodě, kde se Paprsky kříží - ve středu Rolandova světa, možná ve středu všech světů - se svými přáteli

nakonec Temnou věž najde.
Tou dobou už Eddie a Susannah nejsou v Rolandově světě vězni. Díky lásce a tomu, že se z nich postupně také stávají pistolníci, jsou plnohodnotnými účastníky výpravy a dobrovolně pistolníka následují stezkou Paprsku.
V mluvícím kruhu nedaleko od portálu Medvěda je čas zhojen, paradox skončí a konečně vytáhnou skutečného třetího. Jake se vrátí do Středosvěta v závěru nebezpečného obřadu, kdy si všichni čtyři - Jake, Eddie, Susannah a Roland vzpomenou na tvář svého otce a zhostí se svých úkolů se ctí.
Zanedlouho se ze čtveřice stane pětice, protože Jake se spřátelí s brumlákem. Brumláci, kteří vypadají jako kříženci jezevce, mývala a psa dovedou trochu mluvit. Jake svého nového přítele pojmenuje Ochu.
Cesta zavede poutníky k Ludu, městské pustině, kde zdegenerovaní potomci dvou starých politických frakcí, Pubů a Šedých, pokračují v dávno započatých bojích. Než k městu dojdou, dorazí do malého městečka River Crossing, kde stále přebývá několik stařičkých obyvatel. Poznají v Rolandovi pozůstatek dávných časů, než se svět hnul, a uctí jeho i ostatní. Potom jim staří lidé povědí o jednokolejném vlaku, který možná stále jezdí z Ludu do pustin, po stezce Paprsku směrem k Temné věži.
Jakea ta novina poleká, ale nijak nepřekvapí; než odešel z New Yorku, dostal dvě knihy z obchodu, jehož majitelem byl muž se jménem hodným zamyšlení: Calvin Věž. Jedna knížka je plná hádanek, ale stránky s odpověďmi jsou vytrženy. Druhá kniha, Karlík Šš-šš, je dětský příběh o vlaku. Zábavná pohádka, řekli by mnozí - ale Jakeovi cosi na Karlíkovi velmi vadí. Cosi děsivého. Roland ví ještě něco: v Ušlechtilé řeči jeho světa slovo kar znamená smrt.
Teta Talitha, matriarcha obyvatel River Crossing, dává Rolandovi stříbrný křížek na krk a družina pokračuje v cestě. Než dojdou do Ludu, objeví jakési ztroskotané letadlo z našeho světa - německou stíhačku z 30. let. V kokpitu se tísní mumifikovaná mrtvola neznámého obra, ale skoro jistě jde o napůl mytického vyhnance Davida Quicka.
Cestou po vratkém mostě přes řeku Send se Jake a Ochu skoro zřítí do hlubin. Zatímco se jim Roland, Eddie a Susannah snaží pomoci, zaskočí je umírající (a velmi nebezpečný) psanec Gasher. Unese Jakea a odvede ho do podzemí k Tikytákovi, poslednímu vůdci Šedých. Tikyták se ve skutečnosti jmenuje Andrew Quick; je pravnukem muže, který zemřel při pokusu o přistání s letadlem z jiného světa.
Roland (s Ochovou pomocí) se vydá za Jakem a Eddie a Susannah najdou Kolíbku ludskou, kde se vlak Blaine Mono probudí. Blaine je poslední pozemní nástroj rozsáhlého počítačového systému, který leží pod městem Lud, a zajímá ho už jen jedno: hádanky. Slíbí, že vezme poutníky na konečnou stanici železnice, pokud rozluští hádanky, které jim položí. Jinak, říká Blaine, je vezme na mýtinu, kde končí všechny stezky - jinými slovy je zabije. V tom případě budou mít početnou společnost, protože Blaine chce uvolnit zásoby nervového plynu, který zabije všechny obyvatele Ludu: Puby, Šedé i pistolníky.
Roland Jakea zachrání a Tikytáka považuje za mrtvého - jenže Andrew Quick mrtvý není. Poloslepého a se strašlivou ránou v obličeji ho zachrání muž, který se představí jako Richard Fannin. Avšak Fannin se představí zároveň jako Bezvěký cizinec, démon, před kterým Walter varoval Rolanda.
Roland a Jake se znovu sejdou s Eddiem a Susannah v Kolíbce ludské a Susannah - s malou pomocí "tý mrchy" Detty Walkerové - dokáže vyluštit Blaineovu hádanku. Dostanou se do vlaku, kde si nesmějí všímat vystrašených varování Blaineova rozumného, leč žalostně slabého podvědomí (Eddie tomu hlásku říká Malý Blaine), a tam zjistí, že Blaine má v plánu spáchat sebevraždu i s nimi na palubě. Skutečnost, že mozek, který vlak řídí, existuje v počítačích ztrácejících se v dáli pod městem, jež se proměnilo v jatka, nic nezmění na tom, že růžový vlak ve tvaru projektilu sjede někde na trati z koleje v rychlosti přesahující rychlost zvuku.
Mají jedinou možnost, jak přežít: Blaine miluje hádanky. Roland z Gileadu mu nabídne zoufalý obchod. Právě tímto obchodem Pustiny končí, a právě jím Čaroděj a sklo začíná.

ROMEO: Přísahám, drahá, při nebeské luně,
Jež stříbrem polévá koruny stromů...

JULIE: Při luně nepřísahej, Romeo.
Vrtkavý měsíc den co den se mění,
Tvá láska mohla by být stejně vratká.

ROMEO: Při čem tedy?

JULIE: Nepřísahej vůbec,
A když už musíš, zaklínej se sebou,
Vždyť ty jsi moje modla nejvyšší,
Jen v tebe věřím.

Romeo a Julie
William Shakespeare
(přel. Jiří Josek)

Čtvrtého dne Oz poslal pro Dorotku a ona měla velkou radost. Když vstoupila do Trůnního sálu, Oz ji příjemně pozdravil.
"Posaď se, moje milá. Myslím, že jsem našel způsob, jak se z této země dostaneme."
"A dostaneme se až do Kansasu?" zeptala se dychtivě.
"No, tím Kansasem si nejsem tak jistý," řekl Oz, "protože nemám nejmenší ponětí, kde se nachází..."

Čaroděj ze země Oz
L. Frank Baum

Uvítal bych zas díl starších dob, a šťastnějších,
Kdy jsem mohl doufat, že svůj part vhodně sehraji.
Nejdřív mysli, potom bojuj - vojákovo umění:
Jeden doušek oněch starých časů vše napraví!

Childe Roland přišel k Temné věži
Robert Browning
Prolog
Blaine

"DEJTE MI HÁDANKU," vyzval je Blaine.

"Naser si," pravil Roland. Nezvýšil hlas.
"CO JSI TO ŘÍKAL?" Velký Blaine užasl tak zřetelně, že se hlasem znovu velmi podobal svému dvojčeti, o kterém neměl tušení.
"Řekl jsem, aby sis nasral," opakoval Roland klidně, "ale jestli tomu nerozumíš, Blaine, vysvětlím ti to. Ne. Odpověď zní ne."
Dlouho, předlouho Blaine neodpovídal, a když konečně odpověděl, neozvala se slova. Stěny, podlaha a strop začaly opět blednout a průhlednět. Během deseti vteřin Panský vůz opět přestal existovat. Letěli nyní pohořím, které předtím viděli na obzoru: kovově šedé vrcholy k nim spěchaly sebevražednou rychlostí a pak ustupovaly a odhalovaly holá údolí, kde se plazili obří brouci jako suchozemské želvy. Roland uviděl cosi, co vypadalo jako obří had, který se najednou vyplazil z ústí jedné jeskyně. Chytil brouka a vtáhl ho do svého doupěte. Roland v životě taková zvířata ani krajinu neviděl a při pohledu na ně se mu zježila kůže, jako by se mu chtěla odlepit z těla. Jako by je Blaine odvezl do nějakého jiného světa.
"MOŽNÁ BYCH MĚL TADY VYKOLEJIT," řekl Blaine. Mluvil hloubavě, ale pistolník zaslechl podtón tajeného, pulzujícího vzteku.
"Možná bys měl," odpověděl pistolník lhostejně.
Eddie vypadal zoufale. Němě naznačoval otázku: Co to DĚLÁŠ? Roland si ho nevšímal. Měl plno práce s Blainem a věděl naprosto přesně, co dělá.
"JSI HRUBÝ A ZPUPNÝ," řekl Blaine. "PODLE TEBE TO JSOU MOŽNÁ ZAJÍMAVÉ VLASTNOSTI, ALE PODLE MĚ NE."
"Ach, mohu být ještě mnohem hrubší."
Roland z Gileadu spustil ruce a pomalu vstal. Stál zdánlivě v prázdnotě, rozkročený, pravou ruku na boku a levou na santálové pažbě revolveru. Stál, jako už stál mnohokrát předtím, na prašných ulicích stovky zapomenutých městeček, v řadě vražedných kamenných kaňonů, v bezpočtu temných saloonů, kde páchlo hořké pivo a staré smažené jídlo. Byl to prostě další rozhodující boj na další prázdné ulici. To bylo vše a to stačilo. Bylo to keh, ka a ka-tet. To, že vždy došlo na tuto rozhodující zkoušku, bylo středobodem jeho života a osou, na které se otáčelo jeho ka. To, že boj bude tentokrát vybojován slovy a nikoli kulkami, nic neměnilo. Stejně to bude boj na život a na smrt. Pach zabíjení se vznášel ve vzduchu stejně zřetelně a nepochybně jako pach puklé zdechliny v bažině. Pak se ho zmocnila bojová zuřivost jako vždy - a už to vůbec nebyl on, kdo tam stál.
"Mohu tě nazvat nesmyslným, dutohlavým, pitomým strojem. Mohu tě nazvat hloupým, nemoudrým stvořením, jehož zdravý rozum je pouhou zimní meluzínou, která se prohání v dutém stromě."
"PŘESTAŇ."
Roland pokračoval stejně klidným tónem a naprosto si Blainea nevšímal. "Jsi to, čemu Eddie říká ‚mašinka'. Kdybys byl něco víc, mohl bych být ještě hrubší."
"JSEM MNOHEM VÍC NEŽ JENOM -"
"Mohl bych tě nazvat například čurákem vyhuleným, ale nemáš čurák. Mohl bych říct, že jsi odpornější než nejodpornější žebrák, který se kdy plazil nejhnusnějšími ulicemi stvoření, ale i takový tvor je lepší než ty - nemáš kolena, po kterých by ses plazil, a nepadl bys na ně, i kdybys je měl, protože nemáš ponětí o takovém lidském nedostatku, jako je milosrdenství. Mohl bych dokonce říct, že jsi čubčí syn, ovšem kdybys měl matku."
Roland se odmlčel, aby nabral dech. Jeho tři společníci nedýchali vůbec. Obklopovalo je a dusilo ochromené mlčení Blainea Mona.
"Můžu tě nazvat nevěrným tvorem, který nechal svou jedinou společnici, aby se zabila, zbabělcem, který si liboval v týrání pošetilců a v ubíjení nevinných, ztraceným a tlachavým mechanickým skřetem, který -"
"PŘIKAZUJI TI, ABYS PŘESTAL, NEBO VÁS NA MÍSTĚ ZABIJU!"
Rolandovi plály oči tak divokým modrým ohněm, že se Eddie před ním přikrčil. Jako z dálky slyšel, jak Jake a Susannah zalapali po dechu.
"Zabij, jestli chceš, ale nebudeš mi nic přikazovat!" zaburácel pistolník. "Zapomněl jsi tváře těch, kdo tě vyrobili! Teď nás buď zabij, nebo mlč a poslouchej mě, Rolanda z Gileadu, syna Stevenova, pistolníka a pána starobylých krajů! Neušel jsem tolik mil za tolik let proto, abych poslouchal tvoje dětinské žvanění!

Rozumíš? Teď budeš poslouchat ty MĚ!"
Na okamžik se znovu rozhostilo šokované ticho. Nikdo nedýchal. Roland hleděl přísně vpřed, hlavu vysoko pozvednutou, ruku na pažbě pistole.
Susannah Deanová zvedla ruku k ústům a nahmatala tam nepatrný úsměv, jako když si žena sahá na nový zvláštní kousek oděvu - třeba klobouk -, aby se přesvědčila, jestli je stále na místě. Bála se, že právě končí její život, ale pocit, který v té chvíli vládl jejímu srdci, nebyl strach, ale hrdost. Pohlédla vlevo a uviděla, že Eddie si měří Rolanda a užasle se usmívá. Jakeův výraz byl ještě prostší: byl to čirý obdiv.
"Pověz mu to!" vydechl Jake. "Nandej mu to! Správně!"
"Měl bys ho poslechnout," souhlasil Eddie. "Ten se fakt s ničím nepáře, Blaine. Ne nadarmo mu říkali Šílenej pes z Gileadu."
Po dlouhé, předlouhé chvíli se Blaine zeptal: "OPRAVDU TI TAK ŘÍKALI, ROLANDE, SYNU STEVENŮV?"
"Možná ano," odpověděl Roland a klidně stál ve vzduchu nad holými kopci.
"K ČEMU TI BUDE, KDYŽ MI NEŘEKNEŠ ŽÁDNOU HÁDANKU?" ptal se Blaine. Teď mluvil jako nabručené, rozzlobené děcko, kterému dovolili příliš dlouho přetáhnout obvyklou večerku.
"Netvrdil jsem, že neřekneme," odpověděl Roland.
"NE?" užasl Blaine. "NEROZUMÍM, ALE ANALÝZA HLASOVÉHO OTISKU NAZNAČUJE RACIONÁLNÍ DISKURS. PROSÍM VYSVĚTLENÍ."
"Říkal jsi, že je chceš hned," odpověděl pistolník. "To jsem odmítal. Tvoje dychtivost byla nevhodná."
"NEROZUMÍM."
"Byl jsi hrubý. Tomu rozumíš?"
Rozhostilo se dlouhé, zamyšlené ticho. Uplynula staletí od časů, kdy se počítač setkával s jinou lidskou reakcí než nevědomostí, nedbalostí nebo pověrčivou podlézavostí. Už to byly celé věky, co byl naposledy konfrontován s lidskou odvahou. Nakonec se ozvalo: "POKUD TI TO, CO JSEM ŘEKL, PŘIPADALO HRUBÉ, OMLOUVÁM SE."
"Omluvu přijímám, Blaine. Ale je tu větší problém."
"VYSVĚTLI."
"Uzavři opět vůz a vysvětlím." Roland se posadil, jako by další hádka - s vyhlídkou na okamžitou smrt - nyní nepřipadala v úvahu.
Blaine udělal, oč byl požádán. Stěny se zaplnily barvou a přízračná krajina pod nimi znovu zmizela. Tečka na mapě trasy nyní blikala poblíž místa, které bylo označeno Candleton.
"Dobrá," řekl Roland. "Hrubost se dá odpustit, Blaine. Tak mě to učili v mládí. Ale učili mě také, že hloupost se odpustit nedá."
"V ČEM JSEM BYL HLOUPÝ, ROLANDE Z GILEADU?" Blaineův hlas zněl tiše a hrozivě. Susannah si najednou vybavila obraz kočky přikrčené u myší díry, ocas se mrská sem a tam, zelené oči svítí.
"Máme něco, co chceš," řekl Roland, "ale jediná odměna, kterou nám za to nabízíš, je smrt. To je velmi hloupé."
Nastalo znovu předlouhé mlčení, když se Blaine rozmýšlel. Pak pravil: "TO, CO ŘÍKÁŠ, JE PRAVDA, ROLANDE Z GILEADU, ALE KVALITA VAŠICH HÁDANEK JEŠTĚ NENÍ PROKÁZÁNA. NEBUDU VÁM DÁVAT ŽIVOT ODMĚNOU ZA ŠPATNÉ HÁDANKY."
Roland přikývl. "Rozumím, Blaine. Teď poslouchej a dobře mi rozuměj. Něco z toho jsem už říkal svým přátelům. Když jsem byl malý chlapec a žil v panství Gilead, každý rok se slavilo sedm svátků a Poutních dnů - Zima, Širá země, Setí, Vrchol léta, Plná země, Sklizeň a Konec roku. Hádanky byly důležitou součástí každého svátku, ale nejdůležitější byly o svátku Širé země a Plné země, protože hádanky, které se tam pronášely, měly předpovídat dobrou nebo špatnou úrodu."
"TO JE POVĚRA BEZ JAKÉHOKOLI REÁLNÉHO PODKLADU," namítl Blaine. "TO MĚ ROZČILUJE A DRÁŽDÍ."
"Samozřejmě je to pověra," souhlasil Roland, "ale byl bys možná překvapen, jak dobře ty hádanky úrodu předpovídaly. Například mi vylušti toto, Blaine: Jaký je rozdíl mezi sýpkou a sypkém?"
"TO JE VELMI STARÉ A NIJAK ZAJÍMAVÉ," řekl Blaine, ale přesto byl spokojený, že má co luštit.
"TO PRVNÍ JE SKLAD OBILÍ A TO DRUHÉ DRUH POTAHOVÉ LÁTKY. HÁDANKA

ZALOŽENÁ NA FONETICKÉ SHODĚ. JINÁ HÁDANKA TOHOTO TYPU, KTERÁ SE OBJEVUJE NA PATŘE, JEŽ ZAHRNUJE PANSTVÍ NEW YORK, ZNÍ TAKTO: KTERÉ SLOVO SE JINAK PÍŠE A JINAK ČTE?"
Ozval se Jake: "Tu nám dával loni náš učitel angličtiny. Je to slovo jinak."
"ANO," souhlasil Blaine. "VELMI HLOUPÁ STARÁ HÁDANKA."
"Pro jednou s tebou souhlasím, Blaine, kamaráde stará," řekl Eddie.
"NEJSEM TVŮJ KAMARÁD, EDDIE Z NEW YORKU."
"No jo, kristepane. Polib mi a odkráčej do nebe."
"TADY NENÍ NEBE."
Na to Eddie už nenašel odpověď.
"POSLECHL BYCH SI JEŠTĚ NĚCO O HÁDANKOVÝCH SVÁTCÍCH V GILEADU, ROLANDE, SYNU STEVENŮV."
"V poledne o svátku Širé země a Plné země se v Síni praotců, která byla pro tu příležitost otevřena, shromáždilo šestnáct až třicet hádankářů. To byly jediné chvíle v roce, kdy obyčejný lid - obchodníci, farmáři, dobytkáři a podobně - mohl vstoupit do Síně praotců, a toho dne se tam tísnili všichni."
Pistolníkovy oči byly vzdálené a zasněné. Ten výraz zahlédl Jake na jeho tváři v tom mlhou zastřeném jiném životě, kdy mu Roland vyprávěl o tom, jak se on a jeho přátelé, Cuthbert a Jamie, kdysi vkradli na balkón stejné Síně, aby pozorovali jakousi taneční slavnost. Jake a Roland šplhali do hor v patách Walterovi, když mu Roland o těch časech vyprávěl.
Marten seděl vedle mé matky a otce, říkal Roland. Poznal jsem je i z té výšky - a jednou ona a Marten tančili, pomalu se otáčeli v kruhu, a ostatní jim uvolnili parket a zatleskali, když tanec skončil. Ale pistolníci netleskali - Jake se zvědavě podíval na Rolanda a znovu uvažoval nad tím, odkud ten zvláštní muž přišel - a proč.
"Uprostřed stál na podlaze velký sud," pokračoval Roland, "a do něj každý hádankář vhodil hrst svitků z kůry, na kterých byly napsány hádanky. Mnohé byly staré, získali je od svých starých příbuzných - dokonce někdy i z knih -, ale mnoho jich bylo nových, vymyšlených právě pro tu příležitost. Tři sudí, z nichž jeden byl vždy pistolník, je posuzovali, když byly hlasitě předneseny, a byly přijaty, jenom když je soudci považovali za čestné."
"ANO, HÁDANKY MUSEJÍ BÝT ČESTNÉ," souhlasil Blaine.
"A tak hádali," řekl pistolník. Mírně se pousmál, když tak vzpomínal na ty dávné dny, kdy byl ve věku potlučeného chlapce, který seděl naproti němu s brumlákem na klíně. "Nakonec hádali celé hodiny. Středem Síně praotců se táhla řada. Postavení v té řadě určoval los, a protože bylo mnohem lepší být na konci řady než v čele, všichni doufali ve vysoké číslo, i když vítěz musel odpovědět nejméně na jednu hádanku správně."
"SAMOZŘEJMĚ."
"Každý muž nebo žena - mezi nejlepší luštitele v Gileadu patřily i ženy - přistoupil k sudu, vytáhl si hádanku, a pokud hádanka zůstala bez odpovědi poté, co se písek v tříminutových hodinách přesypal, soutěžící musel z řady odejít."
"A STEJNOU HÁDANKU DOSTAL DALŠÍ ČLOVĚK V ŘADĚ?"
"Ano."
"TAKŽE TEN ČLOVĚK MĚL VÍC ČASU K PŘEMÝŠLENÍ."
"Ano."
"CHÁPU. TO ZNÍ JAKO PARÁDNÍ HLÍNA."
Roland se zamračil. "Parádní hlína?"
"Myslí tím zábavu," řekla Susannah tiše.
Roland pokrčil rameny. "Pro diváky to asi byla zábava, ale soutěžící to brali velmi vážně. Dost často docházelo k hádkám a pěstním soubojům, když soutěž skončila a byla předána výhra."
"JAKÁ TO BYLA VÝHRA?"
"Největší husa v Panství. A rok za rokem si tu husu nosil domů můj učitel Cort."
"LITUJI, ŽE TU NENÍ," řekl Blaine uctivě. "MUSEL TO BÝT VELKÝ HÁDANKÁŘ."
To jsme dva - pomyslel si Roland.

"To jistě byl," řekl Roland. "Jsi připraven vyslechnout můj návrh?"
"SAMOZŘEJMĚ. BUDU TI NASLOUCHAT S VELKÝM ZÁJMEM, ROLANDE Z GILEADU."
"V příštích hodinách si uspořádáme takovou soutěž. Ty nám hádanky dávat nebudeš, protože ty si přeješ slyšet nové hádanky a ne pokládat milióny těch, které už znáš -"
"SPRÁVNĚ."
"Stejně bychom je většinou nerozluštili," pokračoval Roland. "Jsem přesvědčen, že znáš hádanky, které by porazily i Corta, kdyby si je vytáhl ze sudu." Tím si tedy vůbec nebyl jist, ale čas pěstí minul a nastal čas použít pírko.
"SAMOZŘEJMĚ," souhlasil Blaine.
"Místo husy budou cenou naše životy," řekl Roland. "Budeme ti cestou dávat hádanky, Blaine. Jestli do příjezdu do Topeky vyluštíš všechny naše hádanky, můžeš provést svůj plán a zabít nás. To je tvoje husa. Ale jestli my porazíme tebe - jestli nějakou hádanku z Jakeovy knížky nebo z našich hlav neznáš a nedokážeš zodpovědět - tak nás musíš zavézt do Topeky a pustit, abychom pokračovali v putování. To je naše husa."
Ticho.
"Rozumíš?"
"ANO."
"Souhlasíš?"
Blaine Mono mlčel. Eddie seděl ztuhle s paží kolem ramenem Susannah a hleděl ke stropu Panského vozu. Susannah si levou rukou přejela po břiše, pohladila tajemství, které je tam možná schováno. Jake zlehka hladil Ocha, vyhýbal se přitom krvavým místům, kam brumláka pobodali. Čekali, zatímco Blaine - skutečný Blaine, nyní daleko za nimi, žijící svůj kvaziživot pod městem, jehož obyvatelstvo vlastní rukou zabil - zvažoval Rolandův návrh.
"ANO," řekl Blaine nakonec. "SOUHLASÍM. JESTLI VYLUŠTÍM VŠECHNY HÁDANKY, KTERÉ MI POLOŽÍTE, VEZMU VÁS S SEBOU NA MÍSTO, KDE STEZKA KONČÍ MÝTINOU. JESTLI NĚKTERÝ Z VÁS PŘEDNESE HÁDANKU, KTEROU NEVYLUŠTÍM, UŠETŘÍM VAŠE ŽIVOTY A ODVEZU VÁS DO TOPEKY, ODKUD MŮŽETE POKRAČOVAT V CESTĚ K TEMNÉ VĚŽI, POKUD TO BUDE VAŠE PŘÁNÍ. ROZUMĚL JSEM PODMÍNKÁM A USTANOVENÍM TVÉHO NÁVRHU SPRÁVNĚ, ROLANDE, SYNU STEVENŮV?"
"Ano."
"VELMI DOBŘE, ROLANDE Z GILEADU.
VELMI DOBŘE, EDDIE Z NEW YORKU.
VELMI DOBŘE, SUSANNAH Z NEW YORKU.
VELMI DOBŘE, JAKEU Z NEW YORKU.
VELMI DOBŘE, OCHU ZE STŘEDOSVĚTA."
Ochu krátce vzhlédl, když zaslechl své jméno.
"JSTE KA-TET. JEDNO UČINĚNÉ Z MNOHA. JÁ TÉŽ. NYNÍ MUSÍME DOKÁZAT, ČÍ KA-TET JE SILNĚJŠÍ."
Ještě chvilku bylo ticho, narušované jen rovnoměrným tvrdým tepem slotranových turbín, které je unášely pustinami až k Topece, místu, kde Středosvět končil a začínal Konečný svět.
"TAK," zakřičel Blaineův hlas. "ROZHOĎTE SVÉ SÍTĚ, TULÁCI! VYZKOUŠEJTE MĚ SVÝMI OTÁZKAMI, A NECHŤ SOUTĚŽ ZAČNE."

Část první
Hádanky

Kapitola I
Pod Démonovým měsícem (I)

1

Z městečka Candleton zbyly jen otrávené a ozářené trosky, nebylo však mrtvé. I po tolika staletích se v něm hemžil obskurní život - čiperní brouci velcí jako želva, ptáci podobní malým znetvořeným dráčkům, několik klopýtavých robotů, kteří vcházeli do rozpadlých budov a zase z nich vycházeli jako nerezoví

zombie, kterým skřípou klouby a blikají nukleární oči.
"Ukaž propustku, parde!" křičel robot zaklíněný v rohu přízemní haly candletonského hotelu U Pocestného, kde uvázl už před dvěma sty třiceti čtyřmi roky. Do zrezivělé kosočtvercové hlavy měl vytepánu šesticípou hvězdu. Za tu spoustu let se mu podařilo vyhloubit do stěny obložené ocelí, která mu stála v cestě, jen mělkou prohlubeň, ale to bylo vše.
"Ukaž propustku, parde! Možnost zvýšené radiační úrovně na jih a východ od města! Ukaž propustku, parde! Možnost zvýšené radiační úrovně na jih a východ od města!"
Přes chodidla policejního robota se těžce vlekla nafouklá slepá krysa, táhla vnitřnosti za sebou ve vaku jako ve shnilé placentě. Policejní robot si jí nevšímal a dál bušil ocelovou hlavou do ocelové stěny. "Ukaž propustku, parde! Možnost zvýšené radiační úrovně, táta remcá a bohové pyskují! Možnost zvýšené radiační úrovně, táta remcá a bohové pyskují!" V hotelovém baru za ním ležely lebky mužů a žen, kteří sem přišli na poslední sklenku, než je dostihla katastrofa, a lebky se zubily, jako by ti lidé zemřeli se smíchem na rtech. Někteří možná ano.
Když nad nimi prosvištěl Blaine Mono, který letěl nocí jako kulka vypálená z hlavně pistole, v tu chvíli se třištila okna, sypal se prach a několik lebek se rozpadlo jako prastaré hliněné vázy. Ulicí se prohnal krátký hurikán radioaktivního prachu a zábradlí k uvazování koní před Elegantním masným restaurantem bylo vtaženo do vichrného sloupce jako dým. Candletonská kašna na náměstí se rozpadla ve dví a z útrob se jí vyhrnula nikoli voda, ale prach, hadi, zmutovaní škorpióni a několik slepě tápajících želvích brouků.
Potom ten fantom, který se prořítil nad městem, zmizel, jako by ho nikdy nebylo, a Candleton znovu upadl do trouchnivění, které v něm už po dvě a půl století nahrazovalo život - ale pak se přihnal opožděný aerodynamický třesk a po sedmi letech znovu zaburácel nad městem a způsobil takové otřesy, že se obchod za fontánou sesypal. Policejní robot se pokusil naposledy vyslovit své varování: "Možnost zvýšené rad-" a pak nadobro zmlkl a zůstal civět do rohu jako dítě na hanbě.
Dvě nebo tři stovky kol od Candletonu, směrem po stezce Paprsku, úroveň radiace a koncentrace DEP3 v půdě rychle klesala. Jednokolejná trať zde sestupovala až do výšky deseti stop nad zemí a z borového lesa půvabně vykráčela laň, která vypadala téměř normálně, aby se napila z potoka, jehož voda se ze tří čtvrtin vyčistila.
Ta laň nebyla normální - z prostředku břicha ji visela pahýlovitá pátá noha jako vemeno, která se za chůze houpala jako gumová sem a tam, a po levé straně čumáku slepě hledělo třetí mléčně bílé oko. Přesto byla plodná a její DNA byla v poměrně dobrém stavu na to, že šlo o mutanta dvacáté generace. Za šest let života porodila tři živá mláďata. Dva z kolouchů byli nejen životaschopní, ale i normální - chovný dobytek, řekla by teta Talitha z River Crossing. Třetího koloucha, řvoucí zrůdu bez kůže, rychle zabil jeho otec.
Svět - aspoň tato jeho část - se rychle začal hojit.
Laň strčila čumák do vody a začala pít, pak vzhlédla, oči rozšířené, čumák mokrý. V dálce zaslechla jakési tiché hučení. Za okamžik se k němu přidal světelný záblesk. Nervy laně se poplašně nastražily, ale i když měla reflexy rychlé a světlo, když je poprvé zahlédla, bylo stále mnoho kol daleko v pusté krajině, neměla šanci uniknout. Než stačila vůbec napnout svaly, vzdálená jiskra se vzdula do sžíravého vlčího oka plného světla, které zaplavilo potok a mýtinu svým jasem. Se světlem dolehlo i šílené hučení Blaineových slotranových motorů, které běžely na plné obrátky. Nad betonovou stojinou, která podpírala kolej, se mihlo cosi růžového a rozmazaného. Pak následoval závoj prachu, kamení, drobných roztrhaných zvířat a zvířeného listí. Laň na místě zabil náraz způsobený Blaineovým průjezdem. Byla příliš velká, než aby ji vtáhl vír za vlakem, ale přesto proletěla skoro sedmdesát yardů vpřed a přitom jí z čumáku a kopyt stále kapala voda. Náraz jí strhl z těla skoro všechnu kůži (a visící pátou nohu) a Blaine je pak táhl za sebou jako odhozené šaty.
Nakrátko se rozhostilo ticho, křehké jako čerstvá kůžička nebo první led na rybníce na Konci roku, a pak se přihnal aerodynamický třesk jako rozeřvané zvíře spěchající na svatební hostinu a roztrhl to ticho a srazil ze vzduchu jediného zmutovaného ptáka - možná to byl havran. Pták padl jako kámen do potoka a voda vyšplíchla.
V dálce mizelo červené oko: Blaineovo koncové světlo.

Na nebi vyšel zpoza mračen úplněk a zaplavil mýtinu a potok tvrdými odstíny laciných cetek. Na měsíci byla tvář, ale ne ta, do které by rádi hleděli milenci. Zdálo se, že se v ní rýsuje lebka podobná těm v candletonském hotelu U Pocestného. Tvář, která na těch několik bytostí, jež zůstávaly dole stále naživu a trmácely se dál, pohlížela pobaveně jako šílenec. V Gileadu, než se svět hnul, se úplňku na Konci roku říkalo Démonův měsíc a pohled přímo na něj prý nosil smůlu.
Teď však na tom nezáleželo. Teď byli démoni všude.

2
Susannah se podívala na mapu trasy a uviděla, že ta červená tečka, která označovala jejich současnou pozici, se ocitla skoro v polovině cesty mezi Candletonem a Rileou, další Blaineovou zastávkou. Jenomže kdo ho zastaví? zeptala se v duchu.
Od mapy se otočila k Eddiemu. Stále hleděl do stropu Panského vozu. Sledovala jeho pohled a uviděla jakýsi čtverec, který mohl znamenat jedině padací dveře (když však máte co dělat s takovým futuristickým vynálezem, jako je mluvicí vlak, pak by tomu měla asi říkat průlez nebo ještě nějak odborněji). Byla na něm jednoduchá červená kresba, která znázorňovala člověka, jenž prochází oním otvorem. Susannah se pokusila představit si, jaké by to bylo, kdyby se naznačeným pokynem řídila a vykoukla z průlezu v rychlosti přesahující rychlost zvuku. Krátce, ale zřetelně si představila, jak se jí utrhne hlava z krku jako květině ze stonku; viděla, jak ta hlava letí po celé délce Panského vozu, možná se od něj jednou odrazí, a pak mizí ve tmě, se strnulýma očima a rozevlátými vlasy.
Zahnala tu představu co nejrychleji. Ten průlez nahoře byl stejně skoro určitě zamčený. Blaine Mono je nemínil pustit. Možná svou cestu na svobodu vyhrají, ale Susannah nebyla přesvědčena, že se dostanou ven, i když se jim podaří Blainea přehádat.
Hrozně nerada to říkám, ale připadáš mi jenom jako další bílej hajzl, zlato, řekla si v duchu hlasem, který nepatřil tak docela Dettě Walkerové. Já tomu tvýmu mechanickýmu zadku nedůvěřuju. Ty seš schopnej bejt nebezpečnější, když tě porazíme, než když si připíchneš modrou stuhu ke svý paměťový bance.
Jake podával pistolníkovi svou ohmatanou knížku hádanek, jako by už za ni nechtěl nést odpovědnost. Susannah věděla, jak tomu klukovi musí být. Jejich životy možná závisí na těch ušpiněných stránkách se zohýbanými růžky. Asi ani ona by takovou odpovědnost nechtěla.
"Rolande!" zašeptal Jake. "Chceš ji?"
"Eš!" řekl Ochu a výhružně se na pistolníka podíval. "Olan-eš-i!" Brumlák vzal knihu do zubů, vzal ji Jakeovi z ruky a natáhl neuvěřitelně dlouhý krk k Rolandovi, jako by mu knížku Hádej, hádači! Hlavolamy a hádanky pro každého! nabízel.
Roland na ni okamžik hleděl, tvářil se však vzdáleně a nepřítomně, a pak zavrtěl hlavou. "Ještě ne."
Podíval se dopředu na mapu trasy. Blaine neměl tvář, takže jim ta mapa sloužila jako opěrný bod. Blikající zelená tečka se blížila k místu zvanému Rilea. Susannah byla zvědavá, jak asi vypadá krajina, kterou projíždějí, ale nakonec si řekla, že to radši nechce vědět. Určitě ne po tom, co viděli, když odjeli z města Ludu.
"Blaine!" zavolal Roland.
"ANO."
"Můžeš z vozu odejít? Potřebujeme se poradit."
Ses cvok, jestli si myslíš, že to udělá, pomyslela si Susannah, ale Blaineova odpověď zazněla rychle a dychtivě.
"ANO, PISTOLNÍKU. VYPNU VŠECHNY SENZORY V PANSKÉM VOZE. AŽ VAŠE PORADA SKONČÍ A BUDETE PŘIPRAVENI ZAČÍT S HÁDANKAMI, VRÁTÍM SE."
"Jo, i s generálem MacArthurem," zamumlal Eddie.
"CO JSI TO ŘÍKAL, EDDIE Z NEW YORKU?"
"Ale nic. Jenom mluvím sám se sebou, nic víc."
"AŽ MĚ BUDETE CHTÍT ZAVOLAT, STAČÍ, KDYŽ SE DOTKNETE MAPY," řekl Blaine. "DOKUD BUDE MAPA ČERVENÁ, MOJE SENZORY ZŮSTANOU VYPNUTY. ZATÍM NASHLE, ALIGÁTORE, A TAKY KROKODÝLE. NEZAPOMEŇ PSÁT." Odmlčel se. "OLIVOVÝ OLEJ, NIKOLI RICINOVÝ."

Obdélníková mapa na přední stěně vozu najednou vzplála tak ostrou červení, že se na ni Susannah mohla dívat jenom přimhouřenýma očima.
"Olivový olej, nikoli ricinový?" ozval se Jake. "Co má tohle kruci znamenat?"
"Na tom nezáleží," odbyl ho Roland. "Nemáme moc času. Vlak ujíždí na konečnou pořád stejně rychle, ať už je Blaine s námi, nebo ne."
"Přece bys mu nevěřil, že se vypnul, co?" zeptal se Eddie. "Takovej mazanej chytrák? Ale no tak, vzpamatuj se. Určitě odposlouchává, to ti zaručuju."
"O tom velmi pochybuji," řekl Roland a Susannah zjistila, že s ním souhlasí. Aspoň prozatím. "Slyšel jsi, jak ho vzrušila představa, že po tolika letech znovu uslyší hádanky. A -"
"A je hodně sebejistý," dodala Susannah. "Nečeká, že by s někým takovým jako my měl moc práce."
"Ano?" zeptal se Jake pistolníka. "Nebude s námi mít moc práce?"
"To nevím," odpověděl Roland. "Nemám žádný trumf v rukávu, jestli se mě ptáš na tohle. Je to rovná hra - ale aspoň jsem ji už někdy hrál. Všichni jsme ji už hráli, aspoň trochu. A máme tohle." Pokývl směrem ke knížce, kterou si Jake znovu vzal od Ocha. "Ve hře jsou tu jakési síly, velké, a ne všechny se nás snaží od Věže zahánět."
Susannah ho slyšela, byl to však Blaine, na koho myslela - Blaine, který odešel a nechal je samotné jako kluk, který hraje na pikanou a poslušně si zakrývá oči, dokud se spoluhráči neschovají. A copak to tak nebylo? Copak nebyli Blaineovými spoluhráči? To pomyšlení bylo kdoví proč ještě horší než představa, že se snaží uniknout průlezem a vzdušný proud jí utrhne hlavu.
"Tak co uděláme?" zeptal se Eddie. "Určitě máš nějaký nápad, jinak bys ho neposílal pryč."
"Jeho veliká inteligence - znásobená dlouhou samotou a vynucenou nečinností - se možná propojila natolik, že ho polidšťuje víc, než tuší. Aspoň v to doufám. Nejdřív si ho musíme jakoby zmapovat. Musíme si určit, pokud to půjde, jeho slabá a silná místa, kde si je ve hře jistý a kde si tolik jistý není. Hádanky nevypovídají jen o chytrosti toho, kdo je dává, to si nemyslete. Odhalí také hluchá místa toho, kdo hádá."
"Má nějaký hluchý místa?" zeptal se Eddie.
"Jestli ne," odpověděl Roland klidně, "pak v tomto vlaku zemřeme."
"Líbí se mi, jak nás umíš povzbudit, když je nám ouzko," usmál se Eddie křečovitě. "Je to jedna z mnoha tvých předností."
"Pro začátek mu dáme čtyři hádanky," řekl Roland. "Lehkou, ne tak lehkou, docela těžkou, hodně těžkou. Uhodne všechny čtyři, o tom nepochybuji, ale budeme poslouchat, jak na ně odpovídá."
Eddie přikyvoval a Susannah pocítila nepatrný, nedůvěřivý závan naděje. Vypadalo to na správný postup, o tom nebylo pochyb.
"Pak ho znovu pošleme pryč a poradíme se," pokračoval pistolník. "Snad dostaneme nápad, kterým směrem pobídnout koně. Ty první hádanky mohou pocházet odkudkoli, ale -" Vážně kývl směrem ke knížce, "- vzhledem k Jakeově příhodě s tím knihkupectvím by odpověď, kterou skutečně potřebujeme, měla být v ní a ne v mých vzpomínkách na hádankářské soutěže. Musí tam být."
"Otázka," pravila Susannah.
Roland se na ni podíval a povytáhl obočí nad bledýma, nebezpečnýma očima.
"Hledáme otázku, ne odpověď," vysvětlila. "Tentokrát nás můžou zabít odpovědi."
Pistolník přikývl. Vypadal popleteně - dokonce nespokojeně - a takový výraz se Susannah u něj vůbec nelíbil. Ale když Jake zvedl knihu znovu, Roland si ji vzal. Chvíli ji podržel (její vybledlá, ale stále vesele červená obálka vypadala v jeho velkých opálených rukou velmi podivně - zvlášť v té pravé, ukrácené o dva prsty), pak ji podal Eddiemu.
"Ty budeš ta lehká," otočil se Roland k Susannah.
"Třeba," odpověděla a mírně se usmála, "ale stejně není moc zdvořilé, říkat takovou věc dámě, Rolande."
Otočil se k Jakeovi. "Ty budeš druhý, s tou trochu obtížnější. Já půjdu třetí. Ty půjdeš poslední, Eddie. Vyber z té knížky nějakou, která vypadá obtížně -"
"Ty těžké jsou na konci," napovídal Jake.
"- ale žádnou z těch tvých hloupostí, nezapomeň. Je to otázka života a smrti. Čas hloupostí minul."
Eddie se na něj podíval - na toho starého, hubeného, ošklivého dlouhána, který provedl bůhvíkolik

ohavností ve jménu nalezení té své Věže - a napadlo ho, jestlipak má Roland vůbec představu o tom, jak moc to zabolelo. To letmé napomenutí, aby se nechoval jako malý kluk, neculil se a nevtipkoval, protože jsou v sázce jejich životy.
Už otvíral ústa, že něco řekne - nějakou specialitu Eddieho Deana, která by byla zábavná a zároveň štiplavá, takovou poznámku, ze kterých mohl jeho bratr Henry vyletět z kůže - ale pak ústa znovu zavřel. Možná že ten starý, hubený, ošklivý dlouhán měl pravdu. Možná přišel čas, aby kameňáky a vtipy o mrtvých dětech odložil. Možná přišel čas, aby konečně dospěl.

3
Ještě tři minuty se potichu domlouvali a rychle listovali knížkou Hádej, hádači! kvůli hádankám Eddieho a Susannah (Jake tvrdil, že už ví, kterou Blaineovi položí jako první), a potom Roland přešel do čela Panského vozu a položil ruku na ostře červený obdélník. Okamžitě se objevila mapa trasy. I když vůbec nevnímali pohyb, když byl vůz uzavřen, zelená tečka se přiblížila k Rilee o pořádný kus.
"NUŽE, ROLANDE, SYNU STEVENŮV!" pravil Blaine. Eddiemu připadalo, že mluví víc než žoviálně, mluvil skoro rozjařeně. "JE VAŠE KA-TET PŘIPRAVENO ZAČÍT?"
"Ano. První kolo zahájí Susannah z New Yorku." Otočil se k ní, trochu ztišil hlas (Susannah však nepředpokládala, že by to nějak pomohlo, pokud se by se Blaine rozhodl odposlouchávat) a řekl: "Kvůli svým nohám nemusíš předstupovat jako my ostatní, ale musíš mluvit zřetelně a oslovit ho pokaždé, když s ním promluvíš. Jestli - až - na tvou hádanku správně odpoví, řekneš: ‚Díky-sai, Blaine, odpověděl jsi mi.' Potom vystoupí do uličky Jake a bude pokračovat. Je to jasné?"
"A co když odpoví špatně nebo neodpoví vůbec?"
Roland se chmurně usmál. "Myslím, že s tím si zatím nemusíme dělat starosti." Znovu promluvil nahlas. "Blaine?"
"ANO, PISTOLNÍKU."
Roland se zhluboka nadechl. "Začneme."
"VÝTEČNĚ!"
Roland kývl na Susannah. Eddie jí zmáčkl ruku. Jake ji pohladil po druhé ruce. Ochu na ni upřeně hleděl svýma zlatě lemovanýma očima.
Susannah se na ně nervózně usmála, pak se podívala na mapu trasy. "Ahoj, Blaine."
"NAZDAR, SUSANNAH Z NEW YORKU."
Srdce jí tlouklo, v podpaždí měla mokro a zakoušela něco, co se jí poprvé stalo v první třídě: nevěděla, jak začít. Bylo těžké stoupnout si před třídu a jako první zazpívat písničku, říct vtip, referovat o tom, jak strávila letní prázdniny - nebo přednést hádanku, když na to přišlo. Hádanka, pro kterou se rozhodla, pocházela z bláznivé slohové práce Jakea Chamberse, kterou jim Jake odříkal skoro doslova při dlouhé poradě, již měli, když odešli od těch starých lidí z River Crossing. Ve slohové práci, nazvané "Jak chápu pravdu", se objevovaly dvě hádanky, ale Eddie už jednu z nich na Blaineovi vyzkoušel.
"SUSANNAH? JSI TAM, DĚVENKO?"
Znovu ten uštěpačný tón, ale tentokrát spíš škádlivý, dobrácký. Blaine měl dobrou náladu. Dokázal být okouzlující, když dostal, co chtěl. Jako některé rozmazlené děti, které kdysi znala.
"Ano, Blaine, jsem a tady je moje hádanka. Který vůz nic neuveze?"
Ozvalo se zvláštní cvaknutí, jako by Blaine napodoboval mlasknutí jazyka o patro. Následovala krátká odmlka. Když Blaine odpověděl, rozmarnost mu z hlasu téměř vyprchala. "SAMOZŘEJMĚ VELKÝ VŮZ. DĚTSKÁ HÁDANKA. JESTLI SE VAŠE HÁDANKY NEZLEPŠÍ, BUDU NESMÍRNĚ LITOVAT, ŽE JSEM VÁS NECHAL ŽÍT TŘEBA JEN O CHVILKU DÉLE."
Mapa se rozsvítila, tentokrát nikoli červeně, ale slabě růžově. "Nerozčilujte ho," zaprosil hlásek Malého Blainea. Pokaždé, když promluvil, vytanul Susannah před očima obrázek upoceného plešatého mužíčka, který se pořád jenom hrbí a plíží. Hlas Velkého Blainea se ozýval odevšad (jako hlas Boží ve filmu od Cecila B. DeMillea, pomyslela si Susannah), ale Malý Blaine promlouval jen z jednoho místa: z reproduktoru přímo nad jejich hlavami. "Prosím, nerozčilujte ho, přátelé. Už teď zvýšil rychlost až do červených ukazatelů a traťové kompenzátory sotva stačí. Od té doby, co jsme tudy jeli naposledy, trať hrozně zchátrala."

Susannah, která se svého času dost najezdila drncavými trolejbusy a podzemkami, necítila nic - jízda byla stejně hladká, jako když vyjížděli z Kolíbky ludské - přesto Malému Blaineovi věřila. Domyslela si, že kdyby to přece zadrncalo, nic jiného by už v životě neucítili.
Roland ji dloubl loktem do boku, aby ji vrátil do skutečnosti.
"Díky-sai," vzpamatovala se a potom, jako by si vzpomněla, si třikrát rychle poklepala po krku prsty pravé ruky. To udělal Roland, když poprvé mluvil s tetou Talithou.
"DĚKUJI TI ZA ZDVOŘILOST," řekl Blaine. Znovu mluvil pobaveně a Susannah si řekla, že je to dobré znamení, i když se baví na její účet. "NEJSEM VŠAK ŽENA. POKUD BYCH MĚL POHLAVÍ, BYLO BY MUŽSKÉ."
Susannah se popleteně podívala na Rolanda.
"Pro muže levou rukou," napovídal. "Na hrudní kost." Předvedl jí to.
"Aha."
Roland se otočil k Jakeovi. Chlapec vstal, postavil Ocha na své křeslo (což nebylo k ničemu, Ochu okamžitě seskočil a šlapal za Jakem, který se šel postavit do uličky tváří k mapě) a soustředil se na Blainea.
"Ahoj, Blaine, tady je Jake. Víš, syn Elmerův."
"VYSLOV SVOU HÁDANKU."
"Co umí běhat, ale nikdy nechodí, co má ústa, ale nikdy nemluví, co má lože, ale nikdy nespí, co má hlavu, ale nikdy nepláče?"
"TO NEBYLO ŠPATNÉ! DOUFÁM, ŽE SE SUSANNAH POUČÍ Z TVÉHO PŘÍKLADU, JAKEU, SYNU ELMERŮV. ODPOVĚĎ MUSÍ BÝT ZŘEJMÁ KAŽDÉMU, KDO MÁ TROCHU INTELIGENCE, BYL TO VŠAK SLUŠNÝ POKUS. ŘEKA."
"Díky-sai, Blaine, odpověděl jsi správně." Poklepal prsty levé ruky sevřenými do štipce třikrát na hrudní kost a pak se posadil. Susannah ho vzala kolem ramenou a přitiskla ho k sobě. Jake se na ni vděčně podíval.
Nyní vstal Roland. "Hajl, Blaine," řekl.
"HAJL, PISTOLNÍKU." Blaine opět mluvil pobaveně - možná díky tomu pozdravu, který Susannah ještě nikdy neslyšela. Heil co? uvažovala. Napadl ji Hitler a ten jí zase připomněl havarovaný letoun, který našli před Ludem. Byl to Focke-Wulf, jak tvrdil Jake. O letadle nic nevěděla, jen to, že v něm seděl jeden velmi mrtvý ohař, tak prastarý, že už ani nepáchl. "PŘEDNES SVOU HÁDANKU, ROLANDE, A AŤ JE PĚKNÁ."
"Bude tak pěkná, jak to půjde, Blaine. Zde tedy je: Co má ráno čtyři nohy, v poledne dvě a večer tři?"
"TA JE OPRAVDU PĚKNÁ," připustil Blaine. "JEDNODUCHÁ, ALE PŘESTO PĚKNÁ. ODPOVĚĎ ZNÍ LIDSKÁ BYTOST, KTERÁ V DĚTSTVÍ LEZE PO RUKOU A KOLENOU, V DOSPĚLOSTI KRÁČÍ PO DVOU NOHOU A VE STÁŘÍ SI BERE NA POMOC HŮL."
Blaine mluvil velmi samolibě a Susannah najednou zjistila poměrně zajímavou skutečnost: ta vražedná, sama se sebou spokojená věc se jí hnusila. Ať to byl stroj nebo ne, to nebo on, stejně se jí Blaine hnusil. Napadlo ji, že by v ní budil stejné pocity, i kdyby nevsadil jejich život do té své hloupé hádankářské soutěže.
Roland však, jak se zdálo, nebyl vyveden z míry ani v nejmenším. "Díky-sai, Blaine, odpověděl jsi mi."
Posadil se, na hrudní kost si však nepoklepal a podíval se na Eddieho. Eddie vstal a vkročil do uličky.
"Co se děje, Blaine, kamaráde můj?" zeptal se. Roland sebou trhl, zavrtěl hlavou a zmrzačenou pravicí si na okamžik zakryl oči.
Blaine mlčel.
"Blaine? Jsi tam?"
"ANO, ALE NEMÁM NÁLADU NA POŠETILOSTI, EDDIE Z NEW YORKU. VYSLOV SVOU HÁDANKU. MÁM PODEZŘENÍ, ŽE BUDE TĚŽKÁ, PŘESTOŽE SE DĚLÁŠ HLOUPÝM. TĚŠÍM SE NA NI."
Eddie pohlédl na Rolanda, který na něj mávl rukou - Pokračuj, u svého otce, pokračuj! - a pak se podíval znovu na mapu trasy, na které zelená tečka právě minula bod označený jako Rilea. Susannah pochopila, že Eddie začal tušit to, co ona věděla téměř jistě. Blaine vyrozuměl, že se pokoušejí vyzkoušet

jeho schopnosti různě odstupňovanými hádankami. Blaine to věděl - a uvítal to.
Susannah cítila, jak jí srdce poklesává, protože veškeré naděje, že třeba naleznou rychlé a snadné východisko, vyprchaly.

4
"Tak tedy," začal Eddie, "nevím, jak těžká se ti bude zdát, ale mně dala docela zabrat." Neznal na ni odpověď, protože příslušné stránky byly z knížky Hádej, hádači! vytrženy, ale Eddie si myslel, že je to stejně jedno. V pravidlech nestálo, že budou odpovědi znát.
"BUDU NASLOUCHAT A ODPOVÍM."
"Promluvíš-li o tom, zničíš to."
"MLČENÍ, COŽ JE VĚC, O KTERÉ VÍŠ PRAMÁLO, EDDIE Z NEW YORKU," odpověděl Blaine okamžitě a Eddiemu trochu pokleslo srdce. Nemusel se s ostatními vůbec radit. Odpověď byla zřejmá. A to, že ji uslyšel tak bleskově, byl skutečně průšvih. Eddie by to nikdy neřekl nahlas, ale choval naději - skoro si byl tajně jist - že Blainea skolí jedinou hádankou, bum-prásk, a ani všichni koně a muži pana krále nebudou stačit, aby se Blaine znovu vzpamatoval. Byla to asi stejná tajná jistota, jakou cítil pokaždé, když zvedl pár kostek při nějaké pitomé hře v pokoji u některého kámoše nebo když hrál jedenadvacet a se sedmnácti žádal další kartu. Ten pocit, že se nemůžete mýlit, protože jste to vy, ten nejlepší a jedinečný.
"Jo," vzdychl. "Mlčení, což je věc, o které vím jen málo. Díky-sai, Blaine, odpověděl jsi mi."
"DOUFÁM, ŽE JSTE ZJISTILI NĚCO, CO VÁM POMŮŽE," poznamenal Blaine a Eddie si pomyslel: Ty zasranej mechanickej lháři. Blaine opět mluvil tím samolibým tónem a Eddiemu přišlo zajímavé, že stroj dokáže vyjádřit takový rozsah pocitů. Zabudovali je do něj Velcí staří, nebo si Blaine vytvořil emocionální rejstřík sám, jakmile dosáhl jisté úrovně?
Takové bipolární potěšeníčko, se kterým pak trávil dlouhé desítky a stovky let? "PŘEJETE SI, ABYCH OPĚT ODEŠEL, A VY SE MOHLI PORADIT?"
"Ano," odpověděl Roland.
Mapa trasy se rudě rozzářila. Eddie se otočil k pistolníkovi. Roland se rychle ovládl, ale Eddie přece jen stačil zahlédnout něco strašlivého: krátký záblesk naprostého zoufalství v očích. Eddie u něj ještě nikdy nic takového neviděl, ani když Roland umíral na rány způsobené humroidy, ani když na Rolanda mířil jeho vlastním revolverem, dokonce ani tehdy ne, když ten příšerný Gasher zajal Jakea a zmizel s ním v Ludu.
"Tak co teď?" zeptal se Jake. "Dáme si všichni čtyři další kolečko?"
"Myslím, že by to nebylo k ničemu," řekl Roland. "Blaine zná určitě tisíce hádanek - možná milióny - a to je špatné. Ještě horší je, mnohem horší, že hádankám rozumí - ví, na které místo musí v mozku sáhnout, aby je dokázal vytvářet i luštit." Otočil se k Eddiemu a Susannah, usazené bok po boku a s rukama kolem ramenou. "Nemýlím se?" zeptal se jich. "Souhlasíte?"
"Ano," odpověděla Susannah a Eddie neochotně přikývl. Nechtěl souhlasit - ale musel.
"Tak co?" naléhal Jake. "Co budeme dělat, Rolande? Přece musí být nějaká možnost, jak z toho vyváznout - viď, že ano?"
Zalži mu, ty parchante, vyslal Eddie sžíravou myšlenku směrem k Rolandovi.
Snad ho Roland slyšel, protože dělal, co uměl. Pohladil Jakea po hlavě zmrzačenou rukou a zcuchal mu vlasy. "Myslím, že řešení existuje vždycky. Hlavní otázka zní, jestli budeme mít dost času najít tu pravou hádanku. Blaine tvrdil, že trať projede za necelých devět hodin -"
"Osm hodin a čtyřicet pět minut," upřesnil Jake.
"- a to není moc dlouhá doba. Jedeme už skoro hodinu -"
"A jestli ta mapa ukazuje správně, už jsme skoro v půli cesty do Topeky," pravila Susannah napjatě. "Třeba nám ten náš mechanický kámoš zalhal, když mluvil o délce trasy. Aby si vylepšil vyhlídky na výhru."
"Možná," souhlasil Roland.
"Tak co budeme dělat?" opakoval Jake.
Roland se zhluboka nadechl, strnul, pak vydechl. "Nechte mě, abych mu dával hádanky sám, aspoň

prozatím. Položím mu ty nejtěžší, které jsem slyšel na Poutích v mládí. Potom, Jakeu, jestli se budeme blížit až... jestli se budeme blížit k Topece stejnou rychlostí a Blaine nebude poražen, myslím, že bys mu měl položit několik posledních hádanek ze své knížky. Těch nejtěžších." Nepřítomně si mnul tvář a díval se na ledovou sochu. Mrazivé zpodobnění jeho vlastní osoby už roztálo natolik, že se proměnilo v beztvarou hroudu. "Stejně si myslím, že ta odpověď musí být v té knížce. Proč by tě to k ní jinak dovedlo, než ses vrátil zase do tohoto světa?"
"A my?" zeptala se Susannah. "Co budeme dělat my s Eddiem?"
"Přemýšlet," odpověděl Roland, přemýšlet, při svých otcích."
"Nestřílím rukou," pravil Eddie. Najednou se cítil vzdálený, odcizený. Stejný pocit prožíval, když kdysi zahlédl prak a potom ten klíč, zakleté v kusu dřeva, kde jen čekaly, až je Eddie vyřeže na svobodu - ale zároveň to byl pocit naprosto odlišný.
Roland se na něj podivně díval. "Ano, Eddie, říkáš to správně. Pistolník střílí hlavou. Na co sis vzpomněl?"
"Ale na nic." Možná by řekl víc, ale zčistajasna se mu vybavila zvláštní scéna - zvláštní vzpomínka: při jedné zastávce na cestě do Ludu Roland dřepí vedle Jakea. Před oběma je hromádka dřeva přichystaná na oheň. Roland znovu poučuje jako vždy. Tentokrát je řada na Jakeovi. Jake drží křemen a ocílku a snaží se oheň zažehnout. Do tmy létá jedna jiskra za druhou a zhasínají. A Roland říká, že Eddie mluvil hloupě. Že se zrovna teď chová - no - hloupě.
"Ne," řekl Eddie. "To vůbec neřekl. Aspoň ne tomu klukovi, tomu to neřekl."
"Eddie?" ozvala se Susannah ustaraně. Skoro polekaně.
Tak proč se nezeptáš přímo jeho, co říkal, brácho? To byl Henryho hlas, hlas Velkého mudrce & zasloužilého feťáka. Poprvé po dlouhé době. Zeptej se ho, sedí prakticky vedle tebe, tak do toho a zeptej se, co říkal. Přestaň šaškovat jako malej harant s plnýma plínama.
Tohle byl však špatný nápad, protože tak to v Rolandově světě nefungovalo. V Rolandově světě bylo všechno hádanka, člověk nestřílel rukou, ale hlavou, tou pitomou hlavou, a co člověk řekne někomu, kdo se nemůže trefit jiskrou do třísek? Dej si to křesadlo blíž, no jistě, a přesně to Roland řekl i tehdy: Dej si to křesadlo blíž, a drž je v klidu.
Jenomže nic z toho nebylo důležité. Byl už blízko, ano, ale to blízko se počítá koňskými kroky, jak říkával Henry Dean, než se z něj stal Velký mudrc & zasloužilý feťák. Eddieho paměť se trochu vzpírala, protože Roland ho uvedl do rozpaků - zahanbil ho - vtipkoval na jeho účet.
Možná to nedělal schválně, ale - nějak. Dělal něco, čím v Eddiem vzbudil stejné pocity, jak to svého času uměl Henry, no jistě, proč by se Henry jinak po tak dlouhé přestávce vracel?
Už se na něj dívali všichni. Dokonce i Ochu.
"Pokračuj," řekl Rolandovi trochu pichlavě. "Chtěl jsi, abychom přemýšleli, tak už přemýšlíme." Osobně přemýšlel tak usilovně,
(střílím hlavou)
že se z něj skoro kouřilo, ale to nechtěl tomu hubenému ošklivému dlouhánovi říkat. "Pokračuj, dej Blaineovi nějaký hádanky. Dělej, co musíš."
"Jak si přeješ, Eddie." Roland vstal ze sedadla, pokročil vpřed a znovu položil ruku na šarlatový obdélník. Okamžitě se objevila mapa trasy. Zelená tečka se posunula daleko za Rileu, ale Eddiemu bylo jasné, že vlak značně zpomalil, buď v souladu s nějakým vestavěným programem, nebo protože se Blaine bavil příliš dobře, než aby pospíchal.
"JE VAŠE KA-TET PŘIPRAVENO POKRAČOVAT V NAŠEM SLAVNOSTNÍM HÁDÁNÍ, ROLANDE, SYNU STEVENŮV?"
"Ano, Blaine," odpověděl Roland a Eddiemu připadalo, že mluví ztěžka. "Chvíli ti budu dávat hádanky sám. Pokud nemáš námitek."
"JAKO DINH A OTEC VAŠEHO KA-TET MÁŠ NA TO PRÁVO. BUDOU TO HÁDANKY Z POUTÍ?"
"Ano."
"DOBŘE." V jeho hlase se objevilo odporné uspokojení. "RÁD BYCH SI JE POSLECHL."
"Jak chceš." Roland se zhluboka nadechl a pak začal. "Krm mě a budu žít. Napoj mě a zemřu. Co

jsem?"
"OHEŇ." Nepostřehli ani náznak zaváhání. Jen tu nesnesitelnou samolibost, ten tón, který říkal, Tu jsem znal už v době, kdy byla tvoje babička mladá, ale zkus další! Tohle je jinačí zábava, než jakou jsem si užil za celá staletí, tak to zkus znovu!
"Proháním se pod sluncem, přesto nevrhám stín. Co jsem?"
"VÍTR." Bez váhání.
"Odpověděl jsi mi. Další. Je to lehké jako pírko, ale žádný muž to dlouho neudrží."
"DECH." Bez váhání.
Ale stejně zaváhal, pomyslel si Eddie najednou. Jake a Susannah sledovali Rolanda napjati k prasknutí, s pěstmi zaťatými, povzbuzovali ho, aby položil Blaineovi tu pravou hádanku, ten oříšek, ve kterém bude schován trumf s názvem Volný odchod z tohoto pitomého vězení. Eddie se na ně nedokázal dívat - zvlášť na Suze - a zároveň se soustředit. Sklopil oči a zahleděl se na své ruce, také zaťaté, a donutil se je rozevřít a položit do klína. Překvapilo ho, jak je to těžké. Z uličky mezi sedadly slyšel Rolandův hlas, který dál lovil v pokladnici vzpomínek z mládí.
"Jestlipak uhodneš tohle, Blaine? Když mě zlomíš, nepřestanu pracovat. Když se mě můžeš dotknout, má práce skončila. Když mě ztratíš, určitě mě brzy najdeš pomocí prstenu. Co jsem?"
Susannah na okamžik zadržela dech, a i když měl Eddie sklopené oči, věděl, že si myslí totéž co on: ta byla dobrá, zatraceně dobrá, možná -
"LIDSKÉ SRDCE," pravil Blaine. Opět ani maličko nezaváhal. "TATO HÁDANKA JE ZALOŽENA ZEJMÉNA NA LIDSKÝCH POETICKÝCH PŘEDSTAVÁCH. VIZ NAPŘÍKLAD JOHN AVERY, SIRONIA HUNTZOVÁ, ONDOLA, WILLIAM BLAKE, JAMES TATE, VERONICA MAYSOVÁ A JINÍ. JE POZORUHODNÉ, JAK SE LIDSKÉ BYTOSTI OBÍRAJÍ MYŠLENKAMI NA LÁSKU. ALE TENTO JEV ZŮSTÁVÁ STEJNÝ VE VŠECH PATRECH VĚŽE, I V TĚCHTO DEGENEROVANÝCH ČASECH. POKRAČUJ, ROLANDE Z GILEADU."
Susannah znovu začala dýchat. Eddieho ruce se chtěly opět sevřít v pěst, ale on jim to nedovolil. Dej si to křesadlo a ocílku blíž, pomyslel si Rolandovým hlasem. Dej si to křesadlo blíž, u svého otce!
A Blaine Mono uháněl dál na jihovýchod, pod Démonovým měsícem.
Kapitola II
Psí vodopády
1
Jake nevěděl, jak lehké nebo těžké bude Blaineovi připadat posledních deset hádanek z knížky Hádej, hádači!, ale jemu připadaly pořádně obtížné. Samozřejmě si připomínal, že on přece není myslící stroj s počítačovou bankou velkou jako město, která přispěchá kdykoli na pomoc. Nemohl dělat nic jiného než se do toho pustit. Bůh nenávidí zbabělce, jak občas říkal Eddie. Jestli jim nepomůže ani těch posledních deset, zkusí hádanku o Samsonovi, kterou znal od Aarona Deepneaua (Ze žrouta vyšel pokrm a tak dál). Jestli nepomůže ani ta, tak nejspíš - krucinál, nevěděl, co udělá, ani jak mu bude. Je to tak, jsem na dně, pomyslel si Jake.
Jakpak také ne? Za posledních osm hodin prodělal neuvěřitelnou smršť pocitů. Nejdřív strach: z toho, že s Ochem najisto spadnou z visutého mostu a zahynou v řece Send. Z toho, jak ho Gasher vlekl šíleným bludištěm Ludu. Z toho, že se musel dívat do strašlivých zelených očí Tikytáka a snažil se odpovědět na jeho nezodpověditelné otázky o čase, nacistech a podstatě přechodových obvodů. Výslech u Tikytáka se podobal závěrečné zkoušce v pekle.
Následovalo rozjaření z toho, že ho Roland zachránil (a taky Ochu, bez něho by byl Jake touto dobou na škvarek), údiv nad tím vším, co viděli v podzemí města, úžas nad důvtipem, se kterým Susannah vyluštila Blaineovu hádanku na bráně, a závěrečný šílený spěch, aby se včas dostali do vlaku, než Blaine stačí vypustit zásoby nervového plynu uskladněné pod Ludem.
Když to všechno přežil, zaplavila ho jakási rajská jistota - Roland nepochybně Blainea porazí, ten potom dodrží slovo a vyloží je celé a zdravé na konečné stanici (v Topece, i když nebylo jisté, co v tomto světě Topeka znamená). Potom najdou Temnou věž a udělají tam, co udělat mají, napraví, co je potřeba napravit, spraví, co potřebuje spravit. A potom? Budou žít šťastně až do smrti, co jiného. Jako v pohádce.

Jenomže -
Roland kdysi řekl, že sdílejí své myšlenky; že sdílení khef patří k podstatě ka-tet. A od chvíle, kdy Roland vkročil do uličky a začal Blaineovi dávat hádanky z mládí, pronikal do Jakeových myšlenek pocit zmaru. Nevyzařoval jen z pistolníka. Susannah vysílala stejně pochmurnou modročernou vibraci. Jenom Eddie ji nevysílal, ale jen proto, že se v myšlenkách kamsi zatoulal. To bylo možná dobré znamení, ale nic nebylo zaručeno a -
- a Jake se znovu začal bát. Ba co hůř, byl zoufalý jako zvířátko, které se před nemilosrdným nepřítelem tiskne hlouběji a hlouběji do rohu. Neklidně se probíral Ochovou srstí, a když se podíval na ruku, uvědomil si něco úžasného: ruka, do které se Ochu zakousl, aby nespadl z mostu, už nebolela. Stále viděl dírky, které mu způsobily brumlákovy zuby, a krvavé strupy v dlani a na zápěstí, ale ruka už nebolela. Opatrně ohnul prsty. Trochu to zabolelo, ale jen mírně a tupě, skoro vůbec ne.
"Blaine, co proleze komínem nahoru, ale už neproleze dolů?"
"DEŠTNÍK," odpověděl Blaine s žoviální samolibostí, kterou začal nesnášet i Jake.
"Díky-sai, Blaine, opět jsi mi odpověděl. Další-"
"Rolande?"
Pistolník se ohlédl po Jakeovi a jeho soustředěný vyraz se trochu rozjasnil. Nebyl to přímo úsměv, ale aspoň jeho náznak, a Jakea to zahřálo u srdce.
"Copak, Jakeu?"
"Moje ruka. Bolela jako blázen, ale teď to přestalo!"
"HOUBY!" ozval se Blaine protáhlým přízvukem Johna Waynea. "NEMŮŽU VIDĚT, KDYŽ SE TRÁPÍ S BOLAVOU TLAPOU PES, NATOŽ TAKOVÝ ŠIKOVNÝ MLÁDĚ JAKO TY. TAK JSEM TI JI SPRAVIL."
"Jak?" zeptal se Jake.
"PODÍVEJ SE NA OPĚRKU U SEDADLA."
Jake to udělal a uviděl tam jemnou mřížku. Vypadala trochu jako reproduktor tranzistorového rádia, které měl, když mu bylo sedm nebo osm let.
"DALŠÍ VÝHODA CESTOVÁNÍ PANSKOU TŘÍDOU," pokračoval Blaine nafoukaně. Jakeovi prolétlo hlavou, že Blaine by dokonale zapadl do Piperovy školy. První slotranový dvoupólový počítačový maniak na světě. "RUČNÍ SKENOVACÍ SPEKTRÁLNÍ ZESILOVAČ JE DIAGNOSTICKÝM PŘÍSTROJEM, KTERÝ JE ROVNĚŽ SCHOPEN POSKYTNOUT PRVNÍ POMOC MENŠÍHO ROZSAHU, JAK JSEM NA TOBĚ PŘEDVEDL. JE TO TAKÉ VYŽIVOVACÍ SYSTÉM, ZÁZNAMOVÉ ZAŘÍZENÍ MOZKOVÝCH VZORCŮ, ANALYZÁTOR STRESU A EMOČNÍ POSILOVAČ, KTERÝ DOKÁŽE PŘIROZENĚ STIMULOVAT PRODUKCI ENDORFINŮ. RUČNÍ SKENER DOKÁŽE ROVNĚŽ VYTVOŘIT VELMI REALISTICKÉ PŘEDSTAVY A HALUCINACE. CHTĚL BYS ZÍSKAT SVOU PRVNÍ SEXUÁLNÍ ZKUŠENOST S NĚKTEROU VÝZNAČNOU SEXUÁLNÍ BOHYNÍ ZE SVÉHO PATRA VĚŽE, JAKEU Z NEW YORKU? NAPŘÍKLAD S MARILYN MONROE, RAQUEL WELCH NEBO EDITH BUNKER?"
Jake se zasmál. Napadlo ho, že smát se Blaineovi je riskantní, ale tentokrát si prostě nemohl pomoci.
"Žádná Edith Bunkerová neexistuje," řekl. "Je to jenom postava z jednoho televizního pořadu. Ta herečka se jmenuje, hm, Jean Stapletonová. Navíc vypadá jako paní Shawová. To je naše hospodyně. Sice pěkná, ale - víš - žádná mladá holka."
Blaine dlouho mlčel. Když se počítač znovu ozval, jeho rozjařený tón nahradil jistý chlad.
"PROSÍM ZA PROMINUTÍ, JAKEU Z NEW YORKU. ROVNĚŽ BERU ZPĚT NABÍDKU NA SEXUÁLNÍ ZKUŠENOST."
To mám za to, pomyslel si Jake a zakryl si rukou pusu, aby nebylo vidět, že se usmívá. Nahlas (a příslušně pokorným tónem, jak doufal), řekl: "To nic, Blaine. Myslím, že jsem na to stejně ještě mladý."
Susannah a Roland se na sebe dívali. Susannah nevěděla, kdo je Edith Bunkerová - Celá rodina v její době v televizi neběžela. Ale to jí nebránilo, aby pochopila podstatu situace. Jake viděl, jak její plné rty naznačují nehlasně jediné slovo, které posílá pistolníkovi jako vzkaz v mýdlové bublině:
Chyba.

Ano. Blaine udělal chybu. Navíc na ni přišel Jake Chambers, jedenáctiletý kluk. A když Blaine udělal jednu, mohl udělat další. Možná přece jenom měli naději. Jake si řekl, že si bude tu možnost užívat, stejně jako si užíval graf v River Crossing, a trochu se uvolnil.

2

Roland neznatelně kývl na Susannah a pak se otočil zase k přední stěně vozu, patrně aby pokračoval v hádankách. Ale než stačil otevřít ústa, ucítil Jake, jak jeho tělo táhne jakási síla dopředu. Bylo to zvláštní. Dokud jel vlak na plný výkon, nepoznal člověk vůbec nic, ale jakmile začal zpomalovat, pocítil to ihned.
"NĚCO BYSTE SI OPRAVDU NEMĚLI NECHAT UJÍT," pravil Blaine. Znovu mluvil vesele, ale Jake tomu tónu nedůvěřoval. Občas slýchal, jak stejným způsobem začíná telefonní hovor jeho otec (obvykle s některým podřízeným, který měl POP, Pořádný Průser), a ke konci hovoru už Elmer Chambers stál, hrbil se nad stolem, jako by měl žaludeční křeče, a řval z plna hrdla, tváře měl rudé jako ředkvičky a kruhy pod očima fialové jako baklažán. "STEJNĚ ZDE MUSÍM ZASTAVIT, PROTOŽE ZDE MUSÍM PŘEPNOUT NA BATERIOVÝ POHON, A TO ZNAMENÁ DOBÍJET."
Vlak s nepatrným trhnutím zastavil. Stěny kolem nich opět ztratily barvu a pak zprůhledněly. Susannah vyjekla leknutím a úžasem. Roland se přesunul vlevo, natáhl ruku před sebe, aby neudeřil hlavou do stěny, a pak se s rukama opřenýma o kolena naklonil vpřed a přimhouřil oči. Ochu se opět rozštěkal. Jenom na Eddieho ta neuvěřitelná vyhlídka, kterou jim nabídl vizuální modus Panského vozu, snad vůbec nezapůsobila. Eddie se krátce rozhlédl, na tváři nepřítomný a zamyšlený výraz, a pak se znovu zahleděl na své ruce. Jake se na něj zvědavě podíval, ale pak vyhlédl ven.
Stáli v půli cesty nad obrovskou propastí, jako by se vznášeli ve vzduchu poprášeném měsíčním světlem. Když se Jake ohlédl, uviděl širokou, bouřící řeku. Nebyl to Send, aspoň pokud řeky v Rolandově světě nedokázaly v různých úsecích téct různým směrem (Jake ovšem nevěděl o Středosvětě dost, aby takovou možnost mohl vyloučit). Navíc tato řeka nebyla poklidná, ale přímo vřela, její proud se řítil z hor jako plný vzteku a chuti se rvát.
Jake se chvíli díval na stromy, které rostly na svazích lemujících řeku, a s úlevou si povšiml, že ty stromy vypadají docela normálně - byly to jakési jehličnany, které člověk vídá v horách, řekněme v Coloradu nebo Wyomingu - a pak jeho pohled opět přitáhl okraj propasti. Zde se proud rozděloval a padal ve vodopádu tak širokém a hlubokém, že Niagara, kterou Jake s rodiči navštívil (při jednom ze tří rodinných výletů, na které si vzpomínal; dva výlety skončily předčasně kvůli naléhavému telefonátu z otcovy Sítě), vypadala vedle něj jako peřej v naučném parku třetí třídy. Vzduch v sevřeném půlkruhu vodopádů zahušťovala stoupající tříšť, která vypadala jako pára. V ní svítilo půl tuctu měsíčních duh jako propletené snové náhrdelníky. Jakeovi připomínaly překrývající se kruhy, které symbolizují olympiádu. Zprostředka vodopádů, nějakých dvě stě stop pod místem, kde se řeka lámala do pádu, vyčnívala dvě obrovitá skaliska. Jake sice netušil, jak by nějaký sochař (nebo celý zástup sochařů) dokázal na takové místo slézt, přesto mu přišlo skoro nemožné uvěřit, že ta skaliska získala svůj tvar prostou erozí. Vypadala jako hlavy obrovitých, vrčících psů.
Psí vodopády, pomyslel si. Pak byla ještě jedna zastávka - Dasherville - a nakonec Topeka. Konečná. Všichni vystoupit.
"OKAMŽIK," ozval se Blaine. "MUSÍM UPRAVIT HLASITOST, ABYSTE SI VYCHUTNALI CELKOVÝ DOJEM."
Ozvalo se krátké chraptivé zahučení - jakési strojové odkašlání -a pak je zahltil nesmírný rachot. Řev vody - miliarda galonů za minutu, jak Jake odhadoval -, která proudila přes hranu propasti a padala snad dva tisíce stop hluboko na kamenné dno pod vodopády. Kolem tupých mord vystrčených kamenných psů proudily cáry mlhy jako pára z pekelných komínů. Zdálo se, že hluk nabývá na intenzitě. Jakeovi už vibrovala celá hlava, a když si přitiskl ruce na uši, uviděl, že Roland, Eddie a Susannah udělali totéž. Ochu štěkal, ale Jake ho neslyšel. Susannah pohybovala rty a Jake mohl odečítat slova - Přestaň, Blaine, přestaň! -, ale neslyšel ji, stejně jako neslyšel Ochův štěkot, i když nepochyboval, že Susannah křičí z plných plic.
A Blaine přesto dál zesiloval řev vodopádu, až Jake cítil, jak se mu chvějí oční bulvy, a s jistotou čekal, že mu uši prasknou jako přetížené reproduktory.

Pak to přešlo. Stále viseli nad měsíční zamlženou propastí, měsíční duhy se stále pomalu a snově otáčely před záclonou věčně padající vody, mokré a surové kamenné obličeje psích strážců dál trčely z proudu, ale to nesmírné drtivé burácení utichlo.
Jake si chvilku myslel, že se stalo to, čeho se bál, a že ohluchl. Pak si uvědomil, že slyší Ocha, který pořád štěkal, a plačící Susannah. Zpočátku mu ty zvuky připadaly ploché a vzdálené, jako by měl uši zasypané koláčovými drobky, ale pak se začaly projasňovat.
Eddie vzal Susannah kolem ramenou a podíval se na mapu trasy. "Hodnej kluk, Blaine."
"POUZE JSEM BYL TOHO NÁZORU, ŽE BYSTE SI RÁDI POSLECHLI ZVUK VODOPÁDU V PLNÉM ROZSAHU," řekl Blaine. Jeho dunivý hlas zněl posměšně a zároveň ublíženě. "MYSLEL JSEM, ŽE BY VÁM TO MOHLO POMOCI ZAPOMENOUT NA MOU POLITOVÁNÍHODNOU CHYBU OHLEDNĚ EDITH BUNKEROVÉ."
To jsem zavinil já, pomyslel si Jake. Blaine je možná jenom stroj, navíc se sebevražednými sklony, ale stejně nemá rád, když se mu někdo směje.
Posadil se vedle Susannah a také ji vzal kolem ramenou. Pořád slyšel Psí vodopády, ale už jen z dálky.
"Co se tu děje?" zeptal se Roland. "Jak dobíjíš baterie?"
"ZAKRÁTKO UVIDÍŠ, PISTOLNÍKU. MEZITÍM MI DEJ NĚJAKOU HÁDANKU."
"Dobrá, Blaine. Tu vymyslel sám Cort a svého času zastavila mnohé hádače."
"OČEKÁVÁM JI S VELKÝM ZÁJMEM."
Roland se odmlčel, snad aby si uspořádal myšlenky, podíval se vzhůru do míst, kde před chvílí byl strop vozu a nyní se jen prostíralo černé nebe poseté hvězdami (Jake dokázal najít Atona a Lydii - Starou hvězdu a Starou matku - a pohled na ně, stále usazené na obvyklých místech, ho kupodivu uklidnil). Potom se pistolník podíval opět na osvětlený obdélník, ke kterému se obraceli jako k Blaineovu obličeji.
"Jsme zvířátka velmi malá, každé má svou zálibu. Jedno z nás si láku lokne, druhé dá si pečínku, třetí sobě piva přihne, čtvrté sedne k dortíku. A to páté cukr rádo, šesté zase bylinky. A to sedmé žízeň má na doušek aspoň malinký."
"A, E, I, O, U, Y, OU," odpověděl Blaine. "SAMOHLÁSKY UŠLECHTILÉ ŘEČI." Opět nezaváhal ani na mžik. Jen ten hlas, výsměšný a sotva zadržující smích, ten hlas malého krutého chlapce, který se dívá, jak po rozpálené plotně běhají brouci. "JENŽE TATO HÁDANKA NEPOCHÁZÍ OD TVÉHO UČITELE, ROLANDE Z GILEADU. ZNÁM JI OD JONATHANA SWIFTA Z LONDÝNA - MĚSTA VE SVĚTĚ, ZE KTERÉHO PŘIŠLI TVOJI PŘÁTELÉ."
"Díky-sai," řekl Roland, a jeho sai zaznělo jako povzdech. "Tvá odpověď je správná, Blaine, a vysvětlení původu té hádanky je nepochybně také správné. Dávno jsem měl podezření, že Cort věděl o jiných světech. Možná rozprávěl s manni, kteří žili za městem."
"NESTARÁM SE O MANNI, ROLANDE Z GILEADU. VŽDY TO BYLA BLÁZNIVÁ SEKTA. DEJ MI DALŠÍ HÁDANKU."
"Dobrá. Co má -"
"ZADRŽ, ZADRŽ. PAPRSEK SÍLÍ. NEDÍVEJTE SE PŘÍMO NA PSY, MÍ ZAJÍMAVÍ NOVÍ PŘÁTELÉ! A ZAKRYJTE SI OČI!"
Jake odvrátil pohled od kolosálních kamenných soch trčících z vodopádů, ale nezvedl ruku dost rychle. Periferním viděním zahlédl, že v těch hlavách bez tváří se najednou objevily pronikavě zářící modré oči. Z nich vylétly k vlaku klikaté bodce blesků. Vzápětí Jake ležel na koberci Panského vozu a mačkal si dlaně na zavřené oči a do dosud brnícího ucha mu kňučel Ochu. Kromě Ocha zaslechl praskot elektřiny, která bouřila kolem vlaku.
Když Jake znovu otevřel oči, Psí vodopády byly pryč. Stěny vozu zneprůhledněly. Stále však slyšel ten zvuk - vodopád elektřiny, sílu kdovíjak čerpanou z Paprsku a prýštící z očí kamenných hlav. Blaine na ní hodoval. Až znovu vyrazíme, pomyslel si Jake, pojede na baterie. Pak už bude Lud opravdu za námi. Nadobro.
"Blaine," ozval se Roland. "Jak se tam síla Paprsku shromažďuje? Na jaký povel vyrazí z očí těch kamenných chrámových psů? Jak ji používáš?"
Blaine mlčel.
"A kdo je vytesal?" zeptal se Eddie. "Byli to Velcí staří? Asi ne, co? Byl to ještě starší národ. Nebo - byli

to vůbec lidé?"
Blaine stále mlčel. A to bylo možná dobře. Jake nevěděl, kolik toho chce vědět o Psích vodopádech a o tom, co se za nimi skrývá. Už jednou navštívil temnou část Rolandova světa a viděl dost, aby uvěřil, že většina z toho, co se tu nachází, není dobrá ani bezpečná.
"Radši se ho neptejte," dolehl k nim shora hlásek Malého Blainea. "Pro jistotu."
"Nedávejte mu hloupé otázky, nebude hrát hloupé hry," řekl Eddie. Na tváři se mu opět rozhostil ten vzdálený, zasněný výraz, a když ho Susannah oslovila, asi ji neslyšel.

3
Roland se posadil naproti Jakeovi a pravou rukou si pomalu prohrábl strnisko na tváři nevědomým gestem, které zřejmě dělal, jenom když byl unavený a nejistý. "Docházejí mi hádanky," prohodil.
Jake se na něj polekaně podíval. Pistolník jich už počítači položil víc než padesát a podle Jakea to stačilo nepřipravenému člověku vygumovat hlavu, ale vezme-li se v úvahu, že tam, kde Roland vyrůstal, hádanky tolik znamenaly -
Snad se něco z toho dalo vyčíst Jakeovi z tváře, protože Rolandovi se pozvedly koutky úst v drobném, hořkém úsměvu. Přikývl, jako by chlapec promluvil nahlas. "Já tomu taky nerozumím. Kdyby ses mě včera nebo předevčírem zeptal, řekl bych ti, že v té truhlici plné krámů, která mi leží kdesi v hlavě, mám schováno nejméně tisíc hádanek. Možná dva tisíce. Ale -"
Pokrčil rameny, zavrtěl hlavou, znovu si promnul tvář.
"Ne že bych zapomínal. Spíš jako bych je v té hlavě vůbec nikdy neměl. Nejspíš se se mnou děje to, co se děje celému světu."
"Hnul ses," řekla Susannah a podívala se na Rolanda tak lítostivě, že jí Roland dokázal vracet pohled jen nepatrnou chvilku. Jako by ho její oči pálily. "Jako všechno ostatní tady."
"Ano, toho se obávám." Ostře se podíval na Jakea a sevřel rty. "Budeš mít připravené hádanky ze své knihy, až tě zavolám?"
"Ano."
"Dobře. A hlavu vzhůru. Ještě jsme neskončili."
Tlumený praskot elektřiny venku utichl.
"DOBIL JSEM BATERIE A VŠECHNO JE V POŘÁDKU," oznámil Blaine.
"Úžasné," řekla Susannah suše.
"Asnéé!" souhlasil Ochu, který dokonale vystihl její sarkastický tón.
"MUSÍM PROVÉST ŘADU PŘEPÍNACÍCH OPERACÍ. TO MI ZABERE ASI ČTYŘICET MINUT, BUDOU VŠAK PROBÍHAT AUTOMATICKY. ZATÍMCO SE BUDU PŘEPÍNAT A POBĚŽÍ PŘIDRUŽENÝ KONTROLNÍ PROGRAM, BUDEME POKRAČOVAT V NAŠÍ SOUTĚŽI. VELMI SE MI LÍBÍ."
"Jako když vlak do Bostonu musí přepřahat z elektřiny na motorák," ozval se Eddie. Pořád mluvil, jako by nebyl tak docela přítomen. "V Hartfordu nebo New Havenu nebo v některým jiným Zapadákově, kde by nikdo se zdravým rozumem nechtěl bydlet."
"Eddie?" zeptala se Susannah. "Co to -"
Roland jí položil ruku na rameno a zavrtěl hlavou.
"NEVŠÍMEJTE SI EDDIEHO Z NEW YORKU," prohlásil Blaine tím svým panovačným, ale zároveň blahosklonným hlasem.
"Správně," přitakal Eddie. "Nevšímejte si Eddieho z New Yorku."
"NEZNÁ ŽÁDNÉ DOBRÉ HÁDANKY. ALE TY JICH ZNÁŠ MNOHO, ROLANDE Z GILEADU. POLOŽ MI DALŠÍ."
A ve chvíli, kdy to Roland udělal, vzpomněl si Jake na svou závěrečnou slohovou práci. Blaine je svízel, napsal v ní. Blaine je svízel a to je pravda. Byla to pravda, jen což.
Pravda, se kterou se nedalo hnout.
Za necelou hodinu se Blaine Mono znovu rozjel.

4

Susannah, strachy skoro uhranutá, sledovala blikající tečku, která se přiblížila k Dasherville, minula ho a zahájila poslední úsek ke konečné stanici. Pohyb tečky naznačoval, že Blaine se po přepojení na baterie pohybuje o něco pomaleji, a Susannah měla dojem, že světla v Panském voze jsou trochu tlumenější, ale nakonec v tom stejně nebude žádný rozdíl. Blaine mohl dojet na konečnou v Topece rychlostí dvanáct set místo šestnáct set kilometrů za hodinu, ale jeho poslední cestující budou každopádně na kaši.
Roland také zpomaloval, nořil se stále hlouběji do té truhlice plné krámů, aby našel nějakou hádanku. Ale stále je nacházel a odmítal se vzdát. Jako vždy. Od té doby, co je začal učit střílet, cítila Susannah k Rolandovi z Gileadu lásku, i když nechtěla, cit smíšený z obdivu, strachu a lítosti. Asi nikdy se jí nebude doopravdy líbit (a Detta Walkerová v ní ho možná bude navěky nenávidět za to, že ji popadl a vytáhl na slunce, ať zuřila, jak chtěla), ale její láska byla přesto silná. Přece jen zachránil Eddiemu Deanovi život a duši, zachránil jejího milého. Už proto ho musela milovat. Tušila však, že ho miluje ještě víc proto, že se nikdy, nikdy nevzdává. Zdálo se, že slovo ústup nemá ve slovníku, i když klesal na duchu - jako zřejmě v této chvíli.
"Blaine, kde najdeš cesty bez vozů, lesy bez stromů a města bez domů?"
"NA MAPĚ."
"Odpověděl jsi mi, sai. Další. Mám sto nohou, ale nemohu stát, dlouhý krk, ale žádnou hlavu. Požírám služkám život. Co jsem?"
"SMETÁK, PISTOLNÍKU. DALŠÍ VERZE KONČÍ: ZLEHČUJU SLUŽKÁM ŽIVOT. TVOJE SE MI LÍBÍ VÍC."
Roland si ho nevšímal. "Nedá se vidět, nedá se cítit, nedá se slyšet, nedá se nahmatat. Leží za hvězdami a pod kopci. Končí život a zabíjí smích. Co je to, Blaine?"
"TMA."
"Díky-sai, odpověděl jsi mi."
Zmrzačená pravá ruka přejela po tváři - tím starým mrzutým gestem - a při sotva slyšitelném zaškrábání, které způsobila ztvrdlá bříška prstů, se Susannah zachvěla. Jake seděl se zkříženýma nohama na zemi a upřeně a napjatě pistolníka sledoval.
"Tato věc chodí, ale neumí kráčet, někdy zpívá, ale nikdy nemluví. Nemá paže, má však ruce. Nemá hlavu, má však tvář. Co je to, Blaine?"
"HODINY."
"Sakra," ucedil Jake se staženými rty.
Susannah se ohlédla po Eddiem a ta podívaná ji mírně podráždila. Zdálo se totiž, že naprosto ztratil zájem o zdejší dění - "vyšuměl", řečeno tím jeho přízračným slangem z osmdesátých let. Napadlo ji, že ho dloubne loktem do boku a trochu ho probere, ale pak si vzpomněla, jak na ni Roland vrtěl hlavou, a rozmyslela si to. Člověk by neřekl, že přemýšlí, když má tak otupělý výraz, ale třeba se mu v hlavě něco dělo.
Jestli ano, měl by sis trochu pospíšit, zlato, pomyslela si. Tečka na mapě byla zatím blíž k Dasherville než Topece, ale za takových patnáct minut se dostane do poloviny.
A zápas stále pokračoval, Roland pokládal otázky a Blaine bleskovou rychlostí odpaloval odpovědi, těsně nad sítí, nechytatelně.
Co staví hrady, strhává hory, některé oslepuje, jiným pomáhá prohlédnout? PÍSEK.
Díky-sai.
Co roste v zimě, umírá v létě a roste kořeny nahoru? RAMPOUCH.
Blaine, odpověděl jsi mi.
Člověk přes to chodí, chodívá i pod tím, ve válečné době to spálí. MOST.
Díky-sai.
Kolem Susannah proudil snad nekonečný průvod hádanek, jedna za druhou, až přestala vnímat jejich zábavnost a hravost. Uvažovala, jestli to bylo takové i v dobách Rolandova mládí při hádankářských soutěžích o svátku Širé země a Plné země, kdy s přáteli (měla však pocit, že všichni jeho přáteli nebyli, to ne, ani zdaleka) soutěžil o poutní husu? Pomyslela si, že odpověď zní nejspíš ano. Vítěz byl patrně ten, kdo dokázal nejdéle zůstat svěží a nějak si okysličovat ubohou udolanou mysl.
Ubíjející bylo, že Blaine podával odpovědi pokaždé tak zatraceně rychle. Ať jí hádanka připadala

jakkoli těžká, Blaine ji okamžitě odpálil na jejich stranu kurtu - švih.
"Blaine, co má oko, ale nevidí?"
"NA TO JSOU ČTYŘI ODPOVĚDI," opáčil Blaine. "JEHLA, BOUŘE, BRAMBORA A PUNČOCHA."
"Díky-sai, Blaine, odpověděl jsi -"
"POSLOUCHEJ ROLANDE Z GILEADU. POSLOUCHEJTE, KA-TET."
Roland okamžitě zmlkl, přimhouřil oči a mírně nachýlil hlavu.
"ZAKRÁTKO USLYŠÍTE, ŽE MÉ STROJE ZAČNOU CYKLOVAT," oznámil jim Blaine. "NYNÍ SE NACHÁZÍME PŘESNĚ ŠEDESÁT MINUT OD TOPEKY. V TÉTO CHVÍLI -"
"Jestli jedeme přes sedm hodin, tak jsem vyrostl s Bradyho bandou," zahučel Jake.
Susannah se ostražitě rozhlédla, protože čekala, že Blaine odpoví na Jakeův kyselý komentář nějakou novou hrůzou nebo drobnou krutostí, ale Blaine se jenom uchechtl. Když znovu promluvil, udělal to hlasem Humphreyho Bogarta.
"TADY JE ČAS JINEJ, DRAHOUŠKU. TO UŽ TI TOUHLE DOBOU MUSÍ BEJT JASNÝ. ALE NEBOJ SE. ZÁKLADNÍ VĚCI PLATÍ, PROTOŽE ČAS PLYNE. LHAL BYCH TI?"
"Ano," zamumlal Jake.
Zřejmě tím polechtal Blainea pod žebry, protože se znovu rozesmál šíleným, strojovým smíchem, který Susannah připomněl domy smíchu ve špinavých zábavních parcích a lunaparcích u silnice. Když do rytmu smíchu začala pulzovat světla, zavřela oči a zakryla si uši.
"Nech toho, Blaine! Přestaň!"
"PROSÍM ZA PROMINUTÍ, MADAM," promluvil protáhlým přízvukem Jimmyho Stewarta. "JE MI FAKT LÍTO, JESTLI JSEM VÁM PONIČIL UŠI, KDYŽ JSEM SE KAPKU ZASMÁL."
"Znič tohle," řekl Jake a natrčil prostředník k mapě trasy.
Susannah čekala, že se Eddie zasměje - dalo se počítat s tím, že vulgárnost ho pobaví v kteroukoli denní nebo noční hodinu -, ale Eddie dál hleděl do klína, čelo svraštělé, pohled prázdný, ústa pootevřená. Trochu moc se podobal vesnickému bláznovi, než aby to Susannah dodalo klidu, a opět se musela ovládnout, aby ho nedloubla do boku a trochu ho z toho ustrnutí probrala. Nebude se však ovládat dlouho. Jestli mají na konci Blaineovy trati zemřít, bude chtít, aby ji Eddie objímal, aby se Eddie na ni díval, aby Eddieho myšlenky patřily jí.
Ale prozatím bude líp, když ho nechá být.
"V TÉTO CHVÍLI MÁM V ÚMYSLU ZAHÁJIT TO, CO SÁM PRO SEBE RÁD NAZÝVÁM JÍZDOU KAMIKAZE," promluvil Blaine opět normálním hlasem. "RYCHLE TÍM VYČERPÁM BATERIE, ALE ČAS ÚSPORNÉHO PROGRAMU MINUL, NEMYSLÍTE? AŽ NARAZÍM DO TRANSOCELOVÝCH PILÍŘŮ NA KONCI TRATI, MĚL BYCH JET RYCHLOSTÍ VYŠŠÍ NEŽ TISÍC PĚT SET KILOMETRŮ ZA HODINU - TEDY PĚT SET TŘICET KOL. ZATÍM NASHLE, ALIGÁTORE, A TAKY KROKODÝLE, NEZAPOMEŇ PSÁT.
ŘÍKÁM VÁM TO V DUCHU FAIR PLAY, MÍ ZAJÍMAVÍ NOVÍ PŘÁTELÉ. POKUD JSTE SI ŠETŘILI NEJLEPŠÍ HÁDANKY NAKONEC, SNAD BYSTE MI JE MOHLI POLOŽIT NYNÍ."
Z té zřetelné dychtivosti v Blaineově hlase - neskrývané touhy slyšet a vyřešit nejlepší hádanky, než je zabije - padla na Susannah únava a vyčerpání.
"Možná tak nebudu mít čas položit ti všechny úplně nejlepší, které nám," řekl Roland ledabyle a zamyšleně. "To by byla škoda, ne?"
Rozhostilo se ticho - krátké, ale přesto zaváhání, které nenastalo po žádné Rolandově hádance - a pak se Blaine zasmál. Susannah nenáviděla ten šílený smích, ale v tom smíchu byla jakási cynická únava, která ji zamrazila ještě víc. Možná proto, že prozrazovala skoro zdravý rozum.
"DOBRÁ, PISTOLNÍKU. SRDNATÝ POKUS. NEJSI VŠAK ŠEHEREZÁDA, A NEMÁME ANI TISÍC A JEDNU NOC, ZA KTERÝCH BYCHOM SI POVÍDALI."
"Nerozumím ti. Neznám tu Šeherezádu."
"NA TOM NEZÁLEŽÍ. SUSANNAH TĚ MŮŽE POUČIT, POKUD TO OPRAVDU CHCEŠ VĚDĚT. DOKONCE SNAD I EDDIE BY TO DOKÁZAL. JDE O TO, ROLANDE, ŽE SE NENECHÁM NACHYTAT NA PŘÍSLIB DALŠÍCH HÁDANEK. SOUTĚŽÍME O HUSU.

JAKMILE PŘIJEDEME DO TOPEKY, MUSÍ BÝT HUSA PŘEDÁNA, VÁM NEBO MNĚ. ROZUMÍŠ TOMU?"
Zmrzačená ruka opět zabloudila Rolandovi k tváři. Znovu Susannah uslyšela tiché zaškrábání prstů ve strnisku.
"Hrajeme dál. Nikdo nevzdává."
"SPRÁVNĚ. NIKDO NEVZDÁVÁ."
"Dobrá Blaine, hrajeme dál a nikdo nevzdává. Tady je další."
"JAKO VŽDY JI OČEKÁVÁM S RADOSTÍ."
Roland sklopil zrak k Jakeovi. "Připrav si svoje hádanky, Jakeu. Já už jsem skoro na konci."
Jake přikývl.
Slotranové motory pod nimi dál cyklovaly - jejich tepot Susannah ani tak neslyšela, jako spíš cítila v kloubech čelisti, v dutinách spánků, tepnách na zápěstí.
Nestane se to, pokud je v té Jakeově knížce ten pravý oříšek, pomyslela si. Roland nemůže Blainea udolat, a on to, myslím, ví. Věděl to už před hodinou.
"Blaine, stanu se jednou za minutu, dvakrát každou chvíli, ale ani jednou za sto tisíc let. Co jsem?"
Takže soutěž bude pokračovat stejně, uvědomila si Susannah, Roland se bude ptát a Blaine bude stále bez zaváhání odpovídat, a to bude čím dál strašnější, protože bude jako nějaký vševidoucí a vševědoucí bůh. Susannah seděla se studenýma rukama sevřenýma v klíně a dívala se, jak se svítící tečka přibližuje k Topece, k tomu místu, kde končila železnice, místu, kde stezka jejich ka-tet dojde k mýtině. Pomyslela na Psí vodopády, na skaliska trčící z burácející bílé pěny pod tmavým nebem posetým hvězdami. Vzpomněla si na jejich oči.
Na ty jejich elektricky modré oči.
Kapitola III
Poutní husa
1
Eddie Dean - nevěděl, že Roland o něm někdy přemýšlí jako o ka-mai, bláznovi ka - to všechno poslouchal, ale nic neslyšel, na všechno se díval, ale nic neviděl. Jediné, co skutečně vnímal od chvíle, kdy vážně začalo hádankářské klání, byl oheň vyšlehnuvší z kamenných očí Psů. Když zvedl ruku, aby si zakryl oči před tím ohnivým chrlením, vzpomněl si na portál Paprsku na Mýtině Medvěda, na to, jak k němu přitiskl ucho a uslyšel vzdálený, snový hukot strojů.
Když uviděl, jak se oči Psů rozsvěcují, když uslyšel, jak Blaine nasává ten proud do baterií a nabíjí se k poslednímu běhu napříč Středosvětem, pomyslel si Eddie: Všechno není tiché v chodbách mrtvých a zborcených pokojích. Ještě teď některé věci, které po sobě Staří zanechali, stále pracují. A v tom je ta skutečná hrůza, není to tak? Je. Ta pravá hrůza.
Potom byl Eddie chvilku se svými přáteli, duševně i tělesně, ale pak znovu upadl do zamyšlení. Eddie vyšuměl, jak by řekl Henry. Nechte ho být.
Pořád se mu vracel obrázek, jak Jake křesá pazourkem o ocílku. Nechal své myšlenky u něj chvíli poletovat jako včelu usedající na sladkou květinu, ale pak znovu zamířil jinam. Protože ta vzpomínka nebyla tím, co chtěl. Byla jen cestou k tomu, co chtěl, dalšími dveřmi, podobnými těm na břehu Západního moře nebo těm, které vyryl do hlíny v mluvicím kruhu, než sem vtáhli Jakea - jenomže tyto dveře byly v jeho hlavě. To, co chtěl, leželo za nimi. To, co teď dělal, bylo - inu -, jako když se rýpe v zámku.
Řečeno Henryho jazykem vyšuměl.
Jeho bratr většinu času trávil tím, že Eddieho usazoval - protože Henry se ho bál a žárlil na něj, jak si Eddie nakonec uvědomil -, ale Eddie si vzpomínal na den, kdy ho Henry zaskočil tím, že mu řekl něco milého. Vlastně víc než milého, bylo to něco úžasného.
Celá parta seděla v uličce za barem Dahlie, někteří si dávali zmrzlinu a sladké tyčinky, někteří pokuřovali kentky z balíčku, který Jimmie Polino - všichni mu ale říkali Jimmie Polio, protože měl tu zrasovanou nohu, to kopyto - čmajznul matce z prádelníku. Henry, jak se dalo předpokládat, patřil k těm, co kouřili. V partě, do které Henry patřil (a do níž patřil i Eddie, jeho mladší bratr), měli zvláštní výrazy pro určité věci, byl to argot toho mizerného malého ka-tet. V Henryho partě nikdo nikoho nezmlátil, ale poslal ho

domů s natrženou zasranou prdelí. Nikdo to nikdy s holkou nedělal, ale šukal zasranou břehuli, dokud neřvala. Nikdo se nikdy nezkároval, ale zdejchnul se na zasraně tvrdej záhul. A nikdy se neporvali s jinou partou, ale padli do zasraný fašírny.
Hovor se toho dne točil kolem problému, koho by chtěli s sebou mít, kdyby padli do zasraný fašírny. Jimmie Polio (dostal se ke slovu první, protože přinesl cigarety, kterým Henryho kámoši říkali zasraný rakoviny) hlasoval pro Skippera Brannigana, protože Skipper se nikoho nebál, jak Jimmie tvrdil. Jednou, vyprávěl Jimmie, se Skipper nasral na učitele - bylo to v pátek večer na tanečku Policejní atletické ligy - a vymlátil z něj duši. Poslal toho ZASRANÝHO PANÁKA domů s natrženou zasranou prdelí, jestli chápete. Takovej byl jeho kámoš Skipper Brannigan.
Všichni mu vážně naslouchali, pokyvovali hlavami a pojídali tyčinky a ucucávali nanuky a kouřili kentky. Všichni věděli, že Skipper Brannigan je zasranej sráč a Jimmie žvaní sračky, ale nikdo nic neřekl. Kriste-pane, to ne. Kdyby nedělali, že věří Jimmieho bohapustým lžím, nikdo by se tak netvářil ani kvůli nim.
Tommy Frederick se rozhodl pro Johna Parelliho. Georgie Pratt si vybral Csabu Drabnika, kterému se v nejbližším okolí říkalo rovněž Ten šílenej zasranej Maďar. Frank Duganelli nominoval Larryho McCaina, přestože se Lany nacházel v ústavu pro mladistvé delikventy. Lany byl zasranej král, vyjádřil se Frank.
To už přišla řada na Henryho Deana. Zvažoval tu otázku s patřičnou vážností a pak vzal kolem ramenou svého překvapeného bratra. Eddieho, řekl Henry. Mýho mladšího bráchu. To je můj člověk.
Všichni na něj užasle civěli - ze všech nejužasleji Eddie. Čelist mu klesla skoro k opasku. A potom řekl Jimmie Polio, No tak, Henry, přestaň kurva blbnout. Todle je vážná otázka. Koho bys chtěl, aby ti hlídal záda, kdyby ses dostal do sraček?
Já mluvím vážně, odpověděl Henry.
Proč Eddie? zeptal se Georgie Pratt jako ozvěna otázky, která kroužila Eddiemu v hlavě. Neuměl by se vydrápat ani z papírovýho pytlíku. Mokrýho. Tak proč, sakra?
Henry se znovu zamyslel - ne proto, že by nevěděl proč, o tom byl Eddie přesvědčen, ale protože si musel rozmyslet, jak se vyjádřit. Pak pravil: Protože když Eddie šumí v ty zasraný zóně, dokáže ukecat samotnýho ďábla, aby se podpálil.
Znovu se mu vybavil výjev s Jakem, jedna vzpomínka překryla druhou. Jake křesá pazourkem o ocílku, křesá jiskry na třísky v ohništi, jiskry, které nestačí doletět a zhasnou dřív, než zapálí.
Dokáže ukecat samotnýho ďábla, aby se podpálil.
Dej si to křesadlo blíž, řekl Roland, a v tu chvíli vyplula třetí vzpomínka, ve které byl Roland u dveří, k nimž došli na konci mořské pláže, Roland spalovaný horečkou, na prahu smrti, roztřesený jako rumba-koule, ukašlaný, s modrýma odstřelovačskýma očima upřenýma na Eddieho, Roland, který mu říká, Pojď blíž, Eddie-pojď trochu blíž, u otcova jména!
Protože mě chtěl chytit, pomyslel si Eddie. Slabě, skoro jako skrz jedny z těch magických dveří do jiného světa, uslyšel, jak jim Blaine říká, že začala závěrečná hra. Pokud si schovávali své nejlepší hádanky, přišla nyní chvíle je prozradit. Mají hodinu.
Hodinu! Jenom hodinu!
Jeho mozek se pokusil na ten fakt upnout, ale Eddie své myšlenky postrčil jinam. Cosi se v něm dělo (aspoň se za to modlil), nějaká zoufalá asociační hra, a on nesměl připustit, aby se jeho mozek obíral lhůtami a následky a podobným svinstvem. Pokud by to dopustil, ztratil by veškeré šance, které měl.
Svým způsobem to bylo podobné, jako když spatřil v kusu dřeva něco, co mohl vyřezat - luk, prak nebo třeba klíč, kterým se otevírají neznámé dveře. Člověk se ale nesměl dívat moc dlouho, aspoň ze začátku. Ztratil by to z očí, kdyby to udělal. Bylo to skoro, jako by při tom vyřezávání musel být obrácený zády.
Cítil, jak pod ním Blaineovy motory přidávají. V duchu viděl pazourek křesat o ocílku a v duchu slyšel, jak Roland Jakeovi říká, aby si dal křesadlo blíž. A nebouchej do něj tou ocílkou, Jakeu, škrábni s ní.
Proč se tam vracím? Pokud to není ono, proč se mi mozek na to místo pořád vrací?
Protože blíž se nedostanu, pokud se chci držet v bezpečné vzdálenosti. Možná středně nebezpečné, protože mi to připomnělo Henryho. Jak mě Henry srážel.
Henry řekl, že dokážu ukecat ďábla, aby se podpálil.
Ano. A měl jsem ho za to navěky rád. Bylo to skvělé.

A Eddie v tu chvíli uviděl, jakým pohybem Roland bere Jakeovy ruce svírající pazourek a ocílku a přitahuje je blíž k třískám. Jake byl nervózní. Eddie to viděl, Roland to viděl také. A aby mu ty nervy trochu uklidnil a odpoutal pozornost od odpovědnosti za oheň, řekl Roland -
Roland položil tomu klukovi hádanku.
Eddie Dean vdechl život do klíčové dírky ve své paměti. A tentokrát se západka otočila.

2

Zelená tečka se blížila k Topece a Jake poprvé ucítil otřes - jako by kolejnice pod nimi byla zchátralá do té míry, že už Blaineovy kompenzátory na takový problém nestačily. S tím otřesem si konečně uvědomili i rychlost. Stěny a strop Panského vozu byly stále neprůhledné, ale Jake přesto nepotřeboval vidět rozmazaný obraz ubíhající krajiny, aby si tu rychlost uměl představit. Blaine již uháněl naplno a vlečka aerodynamického třesku se šířila pustinami až k místu, kde končil Středosvět, a Jake si uměl snadno představit transocelové pilíře tam, kde končila jednokolejná trať. Ty pilíře budou pomalovány šikmými žlutočernými pruhy. Nevěděl, jak to ví, ale byl si tím jist.
"DVACET PĚT MINUT," promluvil Blaine spokojeně. "VYZKOUŠÍŠ MĚ ZNOVU, PISTOLNÍKU?"
"Myslím, že ne, Blaine." Roland vypadal vyčerpaně. "Já jsem u tebe skončil, porazil jsi mě. Jakeu?"
Jake vstal a postavil se tváří k mapě trasy. Připadalo mu, že srdce v hrudi mu bouchá velmi pomalu, ale velmi tvrdě, každý puls byl jako úder pěsti do bubnu. Ochu se mu krčil mezi chodidly, ustrašeně mu hleděl do tváře.
"Ahoj, Blaine," řekl Jake a olízl si rty.
"AHOJ, JAKEU Z NEW YORKU." Ten hlas zněl laskavě - podobal se hlasu milého starého pána, který má ve zvyku zneužívat děti, jež si čas od času odvede do křoví. "VYZKOUŠÍŠ NA MNĚ HÁDANKY ZE SVÉ KNIHY? ČAS, KTERÝ STRÁVÍME SPOLEČNĚ, SE KRÁTÍ."
"Ano," odpověděl Jake. "Chtěl bych ti dát ty hádanky. Pověz mi, jak chápeš pravdu, která je v každé z nich obsažena, Blaine."
"SPRÁVNĚ ŘEČENO, JAKEU Z NEW YORKU. UČINÍM, OČ ŽÁDÁŠ."
Jake otevřel knihu na místě, které si založil prstem. Deset hádanek, jedenáct včetně Samsonovy hádanky, kterou si schovával na konec. Jestli je Blaine všechny uhodne (a Jake už věřil, že se to nejspíš stane), posadí se Jake vedle Rolanda, vezme Ocha na klín a bude čekat, až nastane konec. Inu, byly jiné světy než tento.
"Poslouchej, Blaine: v tunelu temném číhá zvíře ze železa. Zaútočí pouze, když je stáhneš zpět. Co je to?"
"KULKA." Blaine nezaváhal.
"Když kráčíš po živoucích, ani nepovzdychnou. Když kráčíš po zhynulých, reptají a hubují. Co jsou zač?"
"SPADANÉ LISTÍ." Opět nezaváhal, a pokud Jake v hloubi duše skutečně věděl, že tu hru prohráli, proč cítil takové zoufalství, hořkost a vztek?
Protože Blaine je svízel, proto. Blaine je opravdu velká svízel a já bych mu to rád dal pocítit, aspoň jednou. Myslím, že si to přeju dokonce víc než ho zastavit.
Jake otočil stránku. Dostal se až skoro k vytržené části knížky Hádej, hádači!. Cítil pod prstem takový nerovný hrbol. Byl těsně u konce knihy. Vzpomněl si na Aarona Deepneaua v Restauraci pro duši v Manhattanu, na toho Aarona Deepneaua, který mu říkal, aby se kdykoli znovu zastavil a dal si partičku šachů, a jen tak mimochodem, ten starý tlusťoch vaří skvělé kafe. Zaplavila ho taková vlna stesku, že mu připadalo, jako by umíral. Byl by prodal duši za jediný pohled na New York; kruci, byl by ji prodal za jediný pořádný lok vzduchu z Čtyřicáté druhé ulice v dopravní špičce.
Zahnal ty myšlenky a pustil se do další hádanky.
"Jsem samý smaragd a diamant, měsíc je poztrácel. Když mě ale najde slunce, rychle mě posbírá. Co jsem?"
"ROSA."
Stále stejně neúprosně. Stále bez váhání.
Ta zelená tečka se blížila k Topece, překonávala poslední úsek trasy na mapě. Jake předčítal hádanky jednu za druhou a Blaine na jednu za druhou odpovídal. Když Jake otočil na poslední stránku, uviděl v

rámečku vzkaz od autora nebo vydavatele či toho člověka, který takové věci do knih píše: Doufáme, že jste si užili spoustu zábavy s touto jedinečnou kombinací fantazie a logiky, zvanou HÁDANKY!
Já teda ne, pomyslel si Jake. Já jsem se nebavil ani trochu a doufám, že se zadusíš. Ale když se podíval na hádanku nad rámečkem, nahmátl stébélko naděje. Připadalo mu, že aspoň v tomto případě si opravdu schovávali to nejlepší na konec.
Zelená tečka na mapě už byla od Topeky ani ne na šířku prstu.
"Honem, Jakeu," zamumlala Susannah.
"Blaine?"
"ANO, JAKEU Z NEW YORKU."
"Nemám křídla, přesto létám. Nemám oči, přesto vidím. Nemám paže, přesto šplhám. Naženu víc strachu než jakékoli zvíře, mám víc síly než každý nepřítel. Lstivost, bezohlednost a bezměrnost ke mně patří, a nakonec vládnu všem. Co jsem?"
Pistolník zvedl hlavu, oči mu svítily. Susannah začala obracet tvář plnou očekávání od Jakea k mapě.
Jenomže Blaineova odpověď zazněla okamžitě jako vždy: "LIDSKÁ FANTAZIE."
Jake okamžik uvažoval o tom, že mu bude odporovat, ale pak si pomyslel, Proč mařit čas? Jako vždy se stalo, že odpověď na hádanku, pokud byla správná, vypadala zcela samozřejmě. "Díky-sai, Blaine, odpověděl jsi mi."
‚A POUŤOVÁ HUSA JE TÉMĚŘ MÁ, TO PRAVÍM. DEVATENÁCT MINUT A PADESÁT VTEŘIN DO UKONČENÍ. CHCEŠ MI DÁT JEŠTĚ DALŠÍ HÁDANKU, JAKEU Z NEW YORKU? VIZUÁLNÍ SENZORY UKAZUJÍ, ŽE JSI DOŠEL KE KONCI SVÉ KNIHY, KTERÁ NEBYLA, MUSÍM ŘÍCT, TAK DOBRÁ, JAK JSEM DOUFAL."
"Každej si hraje na podělanýho kritika," sykla Susannah sotto voce. Z koutku oka setřela slzu. Pistolník se na ni nepodíval přímo, ale vzal ji za druhou ruku. Pevně mu ji zmáčkla.
"Ano, Blaine, mám ještě jednu," řekl Jake.
"VÝTEČNĚ."
"Ze žrouta vyšel pokrm, a ze siláka vyšla sladkost."
"TATO HÁDANKA POCHÁZÍ Z POSVÁTNÉ KNIHY ZNÁMÉ JAKO ‚STARÝ ZÁKON BIBLE KRÁLE JAKUBA'." Blaine mluvil pobaveně a Jake cítil, jak z něj vyprchává zbytek naděje. Napadlo ho, že se možná rozbrečí - ani ne tak strachy jako bezmocí. "VYMYSLEL JI SILÁK SAMSON. ŽROUTEM JE LEV, SLADKOST JE MED, KTERÝ VYROBILY VČELY HNÍZDÍCÍ VE LVÍ LEBCE. DÁL? POŘÁD MÁŠ JEŠTĚ VÍC NEŽ OSMNÁCT MINUT, JAKEU."
Jake zavrtěl hlavou. Pustil knížku Hádej, hádači! z rukou a usmál se, protože Ochu ji obratně chytil do zubů a pak natáhl dlouhý krk k Jakeovi a podával mu ji. "Řekl jsem už všechny. Skončil jsem."
"U ŠAKALA, KOVBOJÍČKU, TO SE TEDA STYĎ," pronesl Blaine. Jakeovi za daných okolností připadala imitace protahovaného přízvuku Johna Waynea skoro k nesnesení. "JAK TO VYPADÁ, TAK JSEM VYHRÁL TU HUSU, POKUD SE NEBUDE S HÁDANKOU OBTĚŽOVAT NĚKDO DALŠÍ. CO TY, OCHU ZE STŘEDOSVĚTA? MÁŠ NĚJAKÉ HÁDANKY, TY MŮJ MALÝ BRUMLÁČÍ KAMARÁDE?"
"Ochu!" odpověděl brumlák tlumeně, protože pořád držel knížku. Jake si ji s úsměvem vzal a posadil se vedle Rolanda, a ten ho chytil kolem ramenou.
"SUSANNAH Z NEW YORKU?"
Zavrtěla hlavou, ani nezvedla hlavu. Otočila Rolandovu ruku ve své hřbetem nahoru a jemně hladila zahojené pahýly, kde kdysi byly dva prsty.
"ROLANDE, SYNU STEVENŮV? VZPOMNĚL SIS NA DALŠÍ HÁDANKY Z POUTNÍCH HÁDANKÁŘSKÝCH KLÁNÍ V GILEADU?"
Také Roland zavrtěl hlavou - a pak Jake uviděl, že Eddie Dean naopak hlavu zvedá. Eddie měl na tváři zvláštní úsměv, v očích zvláštní svit a Jake zjistil, že ho naděje přece jenom ještě neopustila. Prudce mu znovu vykvetla v duši, rudá a horká a živoucí. Jako - inu, jako růže. Růže v plném žáru léta.
"Blaine?" ozval se Eddie tiše. Jakeovi připadalo, že má divně uskřípnutý hlas, jako by se dusil.
"ANO, EDDIE Z NEW YORKU." Nepochybné pohrdání.
"Já mám pár hádanek," řekl Eddie. "Jenom, abychom zabili čas, než dojedeme do Topeky, rozumíš." Ne,

uvědomil si Jake, Eddie se nedusil, mluvil tak proto, že se snažil zadržet smích.
"PROMLUV, EDDIE Z NEW YORKU."

3

Když tak Eddie seděl a poslouchal, jak Jake pokládá poslední hádanku, přemýšlel zároveň o tom, jak Roland vyprávěl o poutní huse. Odtud se jeho myšlenky vrátily k Henrymu, doputovaly z bodu A do bodu B magickým asociativním myšlením. Neboli, pokud do toho chcete dostat zen, pak doputovaly Transptákovskými aerolinkami: od husy ke krocanovi. Jednou s Henrym debatovali o tom, kdy člověk přestane brát heroin. Henry prohlásil, že proměnit se ve studenýho krocana není jediný způsob. Prý existuje taky něco jako vychlazenej krocan. Eddie se Henryho zeptal, jak by říkal feťákovi, který si právě šlehl horkou dávku, a Henry bez váhání odpověděl, Tak tomu se říká pečenej krocan. Smáli se jako blázni - ale teď, po té dlouhé, divné době, se zdálo, že ten vtip se bude hodit spíš na mladšího z bratrů Deanových, o jeho nových přátelích nemluvě. Vypadalo to, že za chvíli z nich všech budou pečení krocani.
Pokud ho z ty jeho zóny nevystrnadíš.
Ano.
Tak to udělej, Eddie. Byl to znovu Henryho hlas, ten odvěký obyvatel jeho hlavy, ale Henry najednou mluvil věcně a střízlivě. Henry mluvil jako kamarád, a nikoli nepřítel, jako by všechny staré spory byly konečně urovnány a všechny staré válečné sekery zakopány. Udělej to - ukecej toho ďábla, ať se sám podpálí. Možná to bude trochu bolet, ale už jsi ubližoval hůř. Sakra, já jsem ti taky ubližoval hůř a přežils to. Přežils to docela v pohodě. A ty víš, kam se koukat.
Jasně že jo. Tehdy u toho ohniště se Jakeovi nakonec podařilo oheň zapálit. Roland dal chlapci hádanku, aby ho trochu uvolnil, Jake vykřesal jiskru do třísek a pak už všichni seděli kolem ohně a povídali si. Povídali a dávali si hádanky.
Eddie věděl ještě cosi. Blaine odpověděl na stovky hádanek, zatímco ujížděli na jihovýchod po stezce Paprsku, a ostatní byli přesvědčeni, že Blaine odpověděl na každou z nich bez jediného zaváhání. Eddie si dosud myslel totéž... ale teď, když si tak v duchu probíral to jejich hádankářské klání, si uvědomil jednu zajímavou věc: Blaine přece jenom zaváhal.
Jednou.
Byl nakrknutý. Jako tehdy Roland.
Eddie pistolníka často dráždil, ale po té záležitosti s vyřezaným klíčem, kdy se Eddie skoro udusil, se na něj pistolník doopravdy rozzuřil jenom jedinkrát. Roland se snažil zakrýt, jak strašně zuří - chtěl, aby se zdálo, že je to jen další obvyklá rozmíška -, ale Eddie vycítil ten spodní proud. Žil s Henrym Deanem hodně dlouho a byl stále nesmírně citlivě naladěn na veškeré negativní pocity. Také ho to zasáhlo - ne že by se ho dotkl přímo Rolandův vztek, ale spíš pohrdání, které tím vztekem prostupovalo. Pohrdání bylo vždycky jednou z Henryho oblíbených zbraní.
Co je horší než přejet Pepíčka? zeptal se tehdy Eddie. Seškrabovat ho z blatníků, cha-chá!
Když se Eddie po chvíli snažil svou hádanku bránit tím, že je sice nechutná, ne však nesmyslná, dal mu Roland odpověď podobnou jako Blaine: Vkus mě nezajímá. Ta hádanka nedává smysl a nemá řešení, proto je hloupá. Dobrá hádanka taková není.
A když Jake skončil s předčítáním svých hádanek Blaineovi, uvědomil si Eddie jednu báječnou, osvobozující věc: šlo o to slovo dobrá. Vždycky to tak bylo a vždycky bude. Dokonce i když chlap, který to slovo vypustil z úst, byl možná tisíc let starý a uměl střílet jako Buffalo Bill, podstatné bylo to slovo. Sám Roland přiznal, že nikdy v hádankářských hrách nebyl dobrý. Jeho učitel prohlásil, že Roland přemýšlí příliš hluboce, jeho otec to považoval za malou představivost. Ať už byl důvod jakýkoli, Roland z Gileadu nikdy nevyhrál poutní husu. Přežil všechny své současníky a to byla jistě výhra svého druhu, ale nikdy si domů neodnášel poutní husu. Vždycky jsem dokázal tasit pistoli rychleji než kterýkoli z kamarádů, ale nikdy jsem nedokázal dobře přemýšlet za roh.
Eddie si vzpomněl, jak se snažil Rolandovi vysvětlit, že vtipy jsou hádanky vymyšlené k tomu, aby pomáhaly budovat smysl pro humor, ten často přehlížený talent, ale Roland si ho nevšímal. Stejně jako by barvoslepý člověk neposlouchal někoho, kdo popisuje duhu, řekl si Eddie.

Eddieho napadlo, že Blaineovi by možná také mohlo dělat potíže přemýšlení za roh.
Uvědomil si, že Blainea slyší, jak se ptá ostatních, jestli mají ještě nějaké hádanky, zeptal se dokonce Ocha. Slyšel ten výsměch v Blaineově hlase, slyšel ho moc dobře. Jistě že ano. Protože se vracel zpátky. Zpátky z té bájné zóny. Vracel se zpátky, aby zjistil, jestli dokáže ukecat toho ďábla, aby se sám podpálil. Tentokrát mu nepomůže žádná pistole, ale to bylo možná v pořádku. Možná to tak bylo v pořádku, protože -
Protože střílím hlavou. Svou hlavou. Bůh mi pomoz, abych sestřelil tuhle přerostlou kalkulačku svou hlavou. Pomoz mi ji sestřelit zpoza rohu.
"Blaine?" promluvil, a jakmile ho počítač poznal, dodal: "Já mám pár hádanek." Při těch slovech zjistil báječnou věc: musel se ovládat, aby se nerozchechtal.

4
"MLUV, EDDIE Z NEW YORKU."
Nebyl čas povědět ostatním, aby dávali pozor, že se může stát cokoliv, ale podle toho, jak se tvářili, to ani nebylo zapotřebí. Eddie je pustil z hlavy a zaměřil veškerou pozornost na Blainea.
"Který vůz nic neuveze?"
"VELKÝ VŮZ, JAK UŽ JSEM ŘEKL." Ten hlas téměř přetékal nesouhlasem - a znechucením? Ano, asi ano. "JSI TAK HLOUPÝ, NEBO NEPOZORNÝ, ŽE SI TO NEPAMATUJEŠ? BYLA TO PRVNÍ HÁDANKA, KTEROU JSTE MI POLOŽILI."
Ano, pomyslel si Eddie. A nikdo z nás si nevšiml - protože jsme se upnuli na to, abychom tě porazili nějakým tvrdým oříškem z Rolandovy minulosti nebo Jakeovy knížky - že soutěž skoro skončila hned v té chvíli.
"Tobě se tahle nelíbila, že, Blaine?"
"PŘIPADÁ MI NEOBYČEJNĚ HLOUPÁ," souhlasil Blaine. "MOŽNÁ PROTO JSI MI JI POLOŽIL ZNOVU. VRÁNA K VRÁNĚ SEDÁ, EDDIE Z NEW YORKU, JE TO TAK?"
Eddieho tvář se rozsvítila úsměvem; zamířil prstem na mapu trasy. "Kamení a klacky zpřeráží mi pracky, ale štiplavost mě nepopálí. Aneb jak se říkávalo u nás na sídlišti, můžu bejt pro tebe prašivěj pes a svrab, ale postaví se mi vždycky, když budu šukat tvou mámu."
"Dělej!" šeptal mu Jake. "Jestli můžeš něco udělat, tak to udělej!"
"Nemá rád hloupé otázky," odpověděl Eddie. "Nemá rád hloupé hry. A my jsme to věděli. Věděli jsme to z Karlíka Šš-šš. Jak jenom člověk může tak zhloupnout? Sakra, to byla ta knížka odpovědí, a ne Hádej, hádači!, ale my si toho vůbec nevšimli."
Eddie zapátral po druhé hádance, která se objevila v Jakeově Závěrečné slohové práci, našel ji a položil ji.
"Blaine, kdy brána není brána?"
Opět, ale poprvé od chvíle, kdy se Susannah Blainea zeptala, který vůz nic neuveze, se ozvalo zvláštní cvaknutí, jako když člověk mlaskne jazykem o patro úst. Odmlka byla kratší než ta, která následovala po zahajovací hádance od Susannah, ale přesto se objevila - Eddie ji slyšel. "SAMOZŘEJMĚ KDYŽ JE DÁNA," řekl Blaine. Mluvil nasupeně, nespokojeně. "DO UKONČENÍ ZBÝVÁ TŘINÁCT MINUT A PĚT VTEŘIN, EDDIE Z NEW YORKU - CHCEŠ ZEMŘÍT S TAKOVÝMI HLOUPÝMI HÁDANKAMI NA RTECH?"
Eddie se prudce napřímil a zahleděl se na mapu, a i když cítil, jak mu po zádech stékají teplé čůrky potu, úsměv na tváři se mu ještě rozšířil.
"Přestaň fňukat, kámo. Jestli si chceš dopřát tu výsadu a rozmáznout nás všechny po krajině, musíš se prostě vypořádat s pár hádankama, který tak docela nevyhovujou tvýmu pojetí logiky."
"TAK SE MNOU NESMÍŠ MLUVIT."
"Nebo co? Zabiješ mě? Nechtěj mě rozesmát. Prostě hraj. Souhlasils s tou hrou, tak ji hraj."
Z mapy krátce zabliklo narůžovělé světélko. "Rozčilujete ho," zasténal Malý Blaine. "Ach, vy ho tak strašně rozčilujete."
"Zmizni, spratku," pravil Eddie nikoli nelaskavě, a když růžová barva pohasla a znovu se objevila blikající zelená tečka, která už skoro překrývala Topeku, řekl Eddie: "Vyřeš mi tohle, Blaine: Kočka leze dírou,

pes oknem. Napiš to dvěma písmeny."
"TO NENÍ DŮSTOJNÉ NAŠÍ SOUTĚŽE. NEODPOVÍM." Při posledním slově Blaine zřetelně klesl hlasem do hlubšího rejstříku, takže zněl jako čtrnáctiletý kluk, který mutuje.
Rolandovy oči nejenže zasvítily, ale začaly přímo žhnout. "Co to říkáš, Blaine? Chtěl bych ti dobře porozumět. Říkáš, že se vzdáváš?"
"NE! SAMOZŘEJMĚ ŽE NE! ALE -"
"Pak odpověz, jestli můžeš. Vylušti tu hádanku."
"TO NENÍ ŽÁDNÁ HÁDANKA!" zaskučel skoro Blaine. "JE TO ŽERT, KTERÉMU SE SMĚJÍ HLOUPÉ DĚTI NA HŘIŠTI!"
"Odpověz, nebo vyhlásím konec soutěže a naše ka-tet bude vítězem," pravil Roland. Mluvil suchým sebevědomým tónem, který nepřipouštěl odpor a jejž Eddie poprvé uslyšel v městečku River Crossing. "Musíš odpovědět, protože protestuješ proti hlouposti, nikoli proti porušení pravidel, na kterých jsme se dohodli."
Další cvaknutí, ale tentokrát mnohem hlasitější - vlastně tak hlasité, že sebou Eddie škubl. Ochu přitiskl uši k hlavě. Následovala dosud nejdelší odmlka: nejméně třívteřinová. Pak následovalo: "ODPOVĚĎ ZNÍ TO, KTERÉ SE PÍŠE DVĚMA PÍSMENY." Blaine mluvil uraženě. "DALŠÍ NESMYSLNÁ HÁDANKA ZALOŽENÁ NA LOGICKÉM POSUNU MEZI OBĚMA ČÁSTMI HÁDANKY. UŽ JEN ODPOVÍDAT NA TAKOVOU BEZCENNOU HÁDANKU MĚ PONIŽUJE."
Eddie zvedl pravou ruku. Zamnul palcem a ukazovákem o sebe.
"CO TO ZNAMENÁ, TY POŠETILÝ TVORE?"
"To jsou nejmenší housličky na světě, které hrají Mé srdce na tě z výše chčije," odpověděl Eddie. Jake dostal neovladatelný záchvat smíchu. "Ale toho lacinému newyorského humoru si nevšímej. Zpátky k soutěži. Proč policajti nosí opasky?"
Světla v Panském voze začala blikat. Také se stěnami se dělo cosi divného. Začaly střídavě blednout a zase se zakalovat, jako by chtěly zprůhlednět a potom zase zastínit. Eddie sice tento jev viděl jenom koutkem oka, ale stejně se mu začal zvedat žaludek.
"Blaine? Odpověz."
"Odpověz," souhlasil Roland. "Odpověz, nebo vyhlásím konec soutěže a vyzvu tě, abys dodržel slib."
Cosi se dotklo Eddieho lokte. Podíval se dolů a uviděl drobnou a půvabnou ruku Susannah. Vzal ji a stiskl a usmál se na ni. Doufal, že ten úsměv vyzařuje víc sebedůvěry než cítil jeho autor. Soutěž vyhrají - už měl skoro jistotu -, ale neměl ponětí, co Blaine provede, jestli nebo až skutečně vyhrají.
"ABY - ABY JIM DRŽELY KALHOTY?" Blaineův hlas nabyl jistoty a opakoval svou otázku oznamovacím tónem. "ABY JIM DRŽELY KALHOTY. HÁDANKA ZALOŽENÁ NA NADSAZENÉM ZJEDNODUŠENÍ -"
"Správně. Dobře, Blaine, ale nesnaž se hrát o čas - nebude to k ničemu. Další -"
"TRVÁM NA TOM, ABYS MI PŘESTAL DÁVAT TY PITOMÉ -"
"Tak zastav vlak," odsekl Eddie. "Jestli tě to tak rozčiluje, zastav hned tady a já taky přestanu."
"NE."
"Tak vidíš, jedem dál. Co je irské a nechává se venku za barákem, i když prší?"
Další cvaknutí, tentokrát tak hlasité, že měl člověk pocit, jako by mu ušním bubínkem projela tupá tříska. Odmlka trvala pět vteřin. Blikající zelená tečka na mapě už byla tak blízko u Topeky, že při každém bliknutí osvětlovala ten název jako neon. Potom zaznělo: "PADDY O'KREDENC."
Správnou odpověď na tento vtípek zaslechl Eddie poprvé v uličce za barem u Dahlieho nebo jinde, kde se scházela parta, ale Blaine očividně zaplatil velkou cenu za to, že svou mysl napřel tímto směrem, aby mohl odpovědět: světla v Panském voze blikala stále bláznivěji a Eddie slyšel zevnitř stěn tiché hučení - to byl zvuk, jaký vydávají reproduktory těsně předtím, než se jim rozletí střeva.
Z mapy zablikalo růžové světlo. "Nech toho!" zakřičel Malý Blaine tak roztřeseným hlasem, že připomínal kreslenou postavičku ze staré grotesky od Warner Bros. "Nech toho, zabiješ ho!"
A co myslíš, že se snaží udělat on s náma, ty spratku? pomyslel si Eddie.
Uvažoval o tom, že by Blaineovi vpálil hádanku, kterou jim dal Jake, když onehdy seděli u ohně - Je to zelené, váží to sto tun a žije na dně moře. Co je to? Moby Smrk! - ale pak si to rozmyslel. Chtěl se

zavrtat do osidel logiky hlouběji, než dovolovala tato hádanka - a on to uměl. Podle vlastního názoru nebude nutné sahat k surreálnějším výšinám, než jakých je schopen, dejme tomu, žák třetí třídy s dobrou vyřídilkou, aby si došlápl na Blaineův majestát - jednou provždy. Jeho úžasné dvoupólové obvody mu sice umožňovaly napodobit řadu pocitů, ale stále to byla věc - počítač. Už jen když se snažil následovat Eddieho zatím jen na okraj hádankové Šedé zóny, začínala se Blaineova příčetnost povážlivě naklánět.
"Proč chodí lidé do postele, Blaine?"
"PROTOŽE - PROTOŽE, BOHOVÉ AŤ TĚ ZATRATÍ, PROTOŽE -"
Zdola se ozvalo jakési kvílení a najednou se Panský vůz prudce zakolébal do stran. Susannah vykřikla. Jake jí padl do klína. Pistolník je oba chytil.
"PROTOŽE POSTEL NEPŘIJDE K NIM, BOHOVÉ AŤ TĚ ZATRATÍ! DEVĚT MINUT A PADESÁT VTEŘIN!"
"Vzdej, to, Blaine," radil Eddie. "Nech toho, než ti úplně zavařím mozek. Jestli toho nenecháš, určitě se to stane. To víme oba."
"NE!"
"Takových lahůdek znám asi milión. Poslouchal jsem je celej život. Lepily se mi na mozek jako moucha na mucholapku. Hele, někteří lidi jsou takhle ujetí. Tak co říkáš? Nevzdáš to?"
"NE! DEVĚT MINUT A TŘICET VTEŘIN!"
"Tak jo, Blaine. Řekl sis o to. Tak tady máš pořádnou pecku. Co je horší než přejet Pepíčka?"
Vlak se znovu mohutně zhoupl. Eddie nechápal, jak je možné, že se i potom stále drží na kolejnici, ale bylo tomu tak. Skřípot zdola byl stále hlasitější. Stěny, podlaha a strop vozu začaly bláznivě střídat průhledný a zastíněný režim. V jednom okamžiku byli uzavřeni ve voze, a vzápětí uháněli denním světlem nad šedou krajinou, rovinatou a fádní až k obzoru, který přetínal svět jako rovná čára.
Hlas, který se ozval z reproduktorů, zněl jako hlas vystrašeného dítěte: "JÁ TO VÍM, POČKEJTE CHVILKU, JÁ TO VÍM, POKRAČUJE HLEDÁNÍ V ARCHIVECH, VŠECHNY LOGICKÉ OBVODY V POHOTOVOSTI -"
"Odpověz," vyzval ho Roland.
"POTŘEBUJI VÍC ČASU! MUSÍTE MI HO DÁT!" A pak se v tom skřípavém hlasu ozval nakřáplé vítězný tón: "NESTANOVILI JSME ŽÁDNÝ ČASOVÝ LIMIT, ROLANDE Z GILEADU, TY NENÁVISTNÝ PISTOLNÍKU Z MINULOSTI, KTERÁ MĚLA ZŮSTAT MRTVÁ!"
"Žádné časové limity jsme si nestanovili," souhlasil Roland, "to máš pravdu. Ale nesmíš nás zabít a nechat hádanku bez odpovědi, Blaine, a Topeka se blíží. Odpověz!"
Panský vůz opět zprůhledněl a Eddie uviděl, že se kolem mihlo cosi jako vysoké a rezivé obilné silo. Bylo v dohledu sotva tak dlouho, aby je stačil rozeznat. Teď si naplno uvědomil šílenou rychlost, jakou cestovali. Možná o čtyři sta padesát kilometrů rychleji, než je obvyklá cestovní rychlost běžného tryskového letounu.
"Nechte ho být!" naříkal hlásek Malého Blainea. "Zabijete ho, povídám! Zabijete!"
"A nechce náhodou přesně to?" ozvala se Susannah hlasem Detty Walkerové. "Umřít? To přece říkal. A nám to taky nevadí. Nejsi tak zlej, Malý Blaine, ale dokonce i tendle zparchantělej svět bude určitě lepší, když tvůj velkej brácha zaklepe bačkorama. V podstatě nám vadí akorát to, že nás chce vzít s sebou."
"Poslední možnost," řekl Roland. "Odpověz, nebo se vzdej husy, Blaine."
"JÁ... JÁ... TY... ŠESTNÁCT ZÁZNAM TŘICET TŘI... ARGUMENTY KOSINU... ANTI... ANTI... ZA VŠECHNY TY ROKY... PAPRSEK... ZÁPLAVA... PYTHAGOROVSKÁ-KARTEZIÁNSKÁ LOGIKA... MOHU... ODVÁŽÍM SE... BROSKEV... SNÍST BROSKEV... BRATŘI ALLMANOVÉ... PATRICIE... KROKODÝL A ZUBATÝ ÚSMĚV... CIFERNÍK... TIK-TAK, JEDENÁCT HODIN, MUŽ JE NA MĚSÍCI A CHYSTÁ SE TANCOVAT... INCESSAMENT... INCESSAMENT, MON CHER... ACH, MOJE HLAVA... BLAINE... BLAINE SE ODVÁŽÍ... BLAINE ODPOVÍ... JÁ..."
Blaine už křičel jako malé dítě a pak přešel do jakéhosi jiného jazyka a začal zpívat. Eddie měl pocit, že francouzsky. Žádná slova neznal, ale když naskočily bicí, okamžitě písničku dokonale poznal: Poklopec na sucháč od ZZ Top.
Sklo zakrývající mapu se rozlétlo na střepy. Za okamžik vybuchla i sama mapa, takže se objevila blikající

světélka a změť tištěných spojů. Světla tepala do rytmu bubnů. Najednou vylétl modrý blesk, zasyčel kolem otvoru ve stěně, kde bývala mapa, a spálil ji dočerna. Z hlubin ve stěně, od Blaineova tupého čela ve tvaru projektilu, zazněl mohutný skřípot.
"Horší je ho seškrabávat z blatníků, ty hajzle pitomá!" zařval Eddie. Vyskočil na nohy a zamířil ke kouřící díře, kde před chvílí byla mapa. Susannah ho chňapla vzadu za košili, ale Eddie ji ani necítil. Stěží věděl, kde je. Popadla ho bitevní horečka, spalovala ho svým spravedlivým žárem, rozpalovala mu zrak, smažila mu nervová zakončení a rozpékala srdce posvátnou září. Držel Blainea na mušce, a i když ten předmět schovaný za hlasem už byl smrtelně zraněn, nedokázal přestat mačkat spoušť. Střílím hlavou.
"Jaký je rozdíl mezi vlečkou bowlingových koulí a vlečkou mrtvých lesních svišťů?" vemlouval se Eddie.
"Vlečku bowlingových koulí nesložíš vidlema!"
Z díry za mapou se ozval děsivý skřek plný vzteku a bolesti. Následoval zášleh modrého ohně, jako by někde před Panským vozem prudce zafuněl elektrický drak. Jake varovně vykřikl, ale Eddie to nepotřeboval. Jeho reflexy nahradily břitvy. Shýbl se a elektrický zášleh mu proletěl nad pravým ramenem, jen se mu chloupky na krku zježily. Tasil pistoli - těžkou pětačtyřicítku s ohmatanou santálovou pažbou, jeden ze dvou revolverů, které si Roland přinesl z trosek Středosvěta. Neustále kráčel dál, k přední části vozu - a samozřejmě neustále mluvil. Jak už Roland kdysi řekl, Eddie nepřestane žvanit, ani když bude umírat. Stejně jako jeho dávný přítel Cuthbert. Eddie věděl, že je spousta horších možností a jenom jedna lepší.
"Řekni mi, Blaine, ty hnusný, sadistický hajzle! Když už ti dáváme hádanky, jaká je největší záhada Orientu? Spousta lidí kouří, jenom Fu Manchu ne. Chápeš? Ne? Tak plomiň, Kal-líku! A co tahle? Proč jedna žena pojmenovala svého syna Sedm a půl? Protože si to jméno vytáhla z klobouku!"
Došel až k pulzujícímu čtvercovému otvoru. Zvedl Rolandovu pistoli a Panský vůz najednou zaplnilo burácení střelby. Vystřílel do díry všech šest ran, přičemž kohoutek natahoval druhou dlaní, jak jim to ukazoval Roland, a věděl jenom, že je to tak správně, že tak to má být - tohle bylo ka, krucinál, zasrané ka, takhle s tím skoncujete, když jste pistolníci. Patřil k Rolandovu druhu, jen co je pravda, jeho duše byla nejspíš zatracena do nejhlubších pekel, ale on by to nevyměnil za všechen heroin Asie.
"NENÁVIDÍM TĚ!" zakřičel Blaine dětským hláskem. Skřípot už z hlasu zmizel, zněl měkčeji, lítostivěji. "BUDU TĚ NENÁVIDĚT NAVĚKY!"
"Tobě nevadí, že umíráš, co?" zeptal se Eddie. Světla v otvoru po mapě už dohasínala. Znovu se modře zablesklo, ale Eddie ani nemusel sklánět hlavu, aby se ohni vyhnul. Plamen byl nízký a slabý. Blaine bude brzy mrtvý, stejně jako Pubové a Šedí v Ludu. "Tobě vadí, že jsi prohrál."
"NENÁVIDÍM... NAVVVvvv..."
Slovo přešlo v hučení. Hučení se proměnilo v jakési skřípavé bouchání. Pak utichlo i to.
Eddie se rozhlédl. Za ním stál Roland, držel Susannah v náručí, posadil si ji na paži jako dítě. Ta ho svírala stehny kolem pasu. Po druhém boku pistolníka stál Jake s Ochem u nohy.
Z díry, kde kdysi byla mapa trasy, se táhl zvláštní pach spáleniny, který nebyl vyloženě nepříjemný. Eddiemu voněl, jako když se v říjnu pálí listí. Jinak ta díra byla mrtvá a temná jako oko mrtvoly. Všechna světla v ní zhasla.
Tvoje husa se upekla, Blaine, pomyslel si Eddie, a tvůj krocan taky. Veselé Díkůvzdání, sakra.

5

Skřípot, který se ozýval zpod vlaku, ustal. Vpředu cosi naposledy vrzavě zadunělo a pak se rozhostilo ticho i tam. Roland ucítil, jak se mu nohy a boky lehce zhouply vpřed, a napřáhl před sebe volnou ruku, aby udržel rovnováhu. Jeho tělo vědělo, co se stalo, dřív než to věděla hlava. Blaineovy motory se vypnuly. Teď už ujížděli po dráze vpřed pouhou setrvačností. Ale -
"Zpátky," zavelel. "Kam až to půjde. Jedeme bez motoru. Jestli jsme těsně u konce Blaineovy trasy, pořád se můžeme rozbít."
Odvedl je kolem kaluže, která zbyla z ledové sochy, již jim Blaine vytvořil na uvítanou, až na opačnou stranu vozu. "A držte se dál od té věci," ukázal na nástroj, který vypadal jako kříženec klavíru a cembala. Stál na malém pódiu. "Může se posunout. Bohové, kéž bychom viděli, kde jsme! Lehněte si. Zakryjte si rukama hlavu."

Udělali, co řekl. Roland také. Ležel na podlaze s bradou zabořenou do sametového koberce barvy královské modři, oči zavřené, a přemýšlel o tom, co se právě stalo.
"Prosím tě za prominutí, Eddie," řekl. "Jak jenom se kolo ka otáčí! Kdysi jsem musel o totéž požádat přítele Cuthberta - a ze stejného důvodu. Je ve mně jakási slepota. Povýšená slepota."
"Mám pocit, že vůbec není nutné prosit za prominutí," namítl Eddie. Vypadal, že je mu to nepříjemné.
"Ale je. Pohrdal jsem tvými žerty. Teď nám zachránily život. Prosím tě za prominutí. Zapomněl jsem tvář svého otce."
"Nepotřebuješ žádné odpustky a nezapomněl jsi ničí tvář," řekl Eddie. "Prostě máš takovou povahu, Rolande."
Pistolník se nad tím důkladně zamyslel a objevil cosi úžasného a zároveň hrozného: ta představa mu totiž nikdy nepřišla na mysl. Ani jednou v životě. To, že je zajatcem ka - o tom věděl od útlého dětství. Ale své povahy - své nejvlastnější povahy -
"Děkuji ti, Eddie. Myslím -"
Než Roland stačil říct, co si myslí, Blaine Mono ukončil svou cestu posledním nárazem. Všechny čtyři náraz odhodil do středové uličky Panského vozu, Ochu zůstal Jakeovi v náručí a štěkal. Přední stěna vozu se vyboulila a Roland do ní vrazil ramenem. Přestože byla čalouněná (stěna byla potažena kobercovinou a zřejmě podložena nějakým pružným materiálem), rána byla tak tvrdá, že Rolanda ochromila. Lustr se zhoupl a vytrhl se ze stropu a zasypal je skleněnými přívěsky. Jake se odkulil stranou, takže udělal lustru místo právě včas. Cembalo-klavír odletěl z pódia, narazil do jedné pohovky, převrátil se a zůstal ležet s neladně zvučícími strunami. Mono se naklonil napravo a pistolník se co nejpevněji opřel, aby mohl zakrýt Jakea i Susannah vlastním tělem, pokud se vlak úplně převrátí. Ale vlak se usadil zpět, s podlahou sice mírně šikmo, ale jinak už byl klid.
Cesta byla u konce.
Pistolník se nadzvedl. Rameno stále necítil, ale příslušná paže ho podepřela, a to bylo dobré znamení. Nalevo od něj si sedal Jake, sbíral z klína skleněné korálky a omámeně si je prohlížel. Napravo byla Susannah, právě otírala Eddiemu řeznou ránu pod levým okem. "Dobrá," ozval se Roland. "Stalo se ně-"
Shora se ozvala další rána, jakési duté Buch!, které Rolandovi připomnělo třaskavé kuličky, které Cuthbert a Alain občas pro zábavu odpalovali a házeli do stok nebo záchodů za kuchyní. A jednou Cuthbert odpálil pár třaskavých kuliček prakem. A to nebyl žádný žert, žádná dětská hra. Bylo to - Susannah vykřikla - spíš překvapením než strachem, jak si pistolník uvědomil - a pak už mu na tvář padlo zaražené denní světlo. Bylo to příjemné. Chuť vzduchu proudícího odpáleným nouzovým východem byla ještě lepší - byl sladký a voněl deštěm a vlhkou zemí.
Cosi kovově zarachotilo a ze škvíry nahoře sjel žebřík - zdálo se, že je opatřen příčlemi z krouceného ocelového drátu.
"Nejdřív po člověku házejí lustrem a pak mu ukážou dveře," zahučel Eddie. Namáhavě vstal, pak pomohl na nohy Susannah. "Tak jo, poznám, když mě tu nechtějí. Uděláme to jako včeličky a odfrčíme pryč."
"To se mi zamlouvá." Susannah znovu natáhla ruku k ráně na Eddieho tváři. Eddie ji vzal za prsty, políbil je a řekl jí, aby přestala osahávat vystavené zboží.
"Jakeu?" zavolal pistolník. "Nestalo se ti něco?"
"Ne," odpověděl Jake. "A co ty, Ochu?"
"Ochu!"
"Zdá se, že mu taky nic není," řekl Jake. Zvedl zraněnou ruku a smutně se na ni podíval.
"Zase bolí, viď?" zeptal se pistolník.
"Jo. Nevím, co mi s ní Blaine provedl, ale přestává to působit. Ale to nevadí - jsem rád, že jsem vůbec naživu."
"Ano. Život je dobrý. Stejně tak astin. Trochu ho zbylo."
"Chceš říct aspirin."
Roland přikývl. Pilulka kouzelných vlastností, ale to slovo z Jakeova světa patřilo k těm, které nikdy nedokáže vyslovit správně.
"Devět z deseti doktorů doporučuje anacin, zlato," ozvala se Susannah, a když se na ni Jake jenom

zvědavě podíval, dodala: "V tvé době ho už asi nepoužívali, co? Na tom nesejde. Jsme tady, koláčku, jsme tu živí a zdraví a to je hlavní." Přitáhla si Jakea do náruče a vlepila mu pusu mezi oči, na nos a potom jednu mlaskavou na pusu. Jake se zasmál a zrudl až ke kořínkům vlasů. "To je hlavní a v této chvíli je to na světě to nejhlavnější."

6

"První pomoc může počkat," řekl Eddie. Vzal Jakea kolem ramenou a vedl ho k žebříku. "Dokážeš s tou rukou vylézt nahoru?"

"Ano. Ale Ocha neunesu. Rolande, vezmeš ho?"

"Jistě." Roland zvedl Ocha a zastrčil si ho za košili, stejně jako když tehdy při pronásledování Jakea a Gashera slézal šachtou pod město. Ochu vykukoval na Jakea svýma jasnýma, zlatě lemovanýma očima. "A jdeme nahoru."

Jake šplhal. Roland těsně za ním, aby Ochu mohl natahovat dlouhý krk a očichávat chlapci paty.

"Suze?" zeptal se Eddie. "Potřebuješ vysadit?"

"Abys mi mohl těma nenechavýma prackama ohmatávat vystrčený zadek? To teda ne, bělošku!" Pak na něj mrkla a začala šplhat, a snadno se přitahovala vzhůru svýma svalnatýma rukama a pahýly nohou udržovala rovnováhu. Počínala si rychle, ale Eddiemu to nebylo dost rychle. Natáhl se a mírně ji štípl tam, kde se to hodilo. "Ach, má počestnost!" vykřikla Susannah se smíchem a zakroutila očima. A byla pryč.

Zbýval jenom Eddie. Stál pod žebříkem a rozhlížel se po luxusním voze, o kterém byl ještě donedávna přesvědčen, že bude možná rakví jejich ka-tet.

Tys to dokázal, kluku jeden, řekl Eddie. Ukecal jsi ho, aby se podpálil. Věděl jsem, že to dokážeš, sakra. Pamatuješ, jak jsem to říkal těm šupákům za hospodou u Dahlieho? Jimmiemu Poliovi a ostatním? A jak se chechtali? Ale tys to dokázal. Poslals ho domů s natrženou prdelí.

No, rozhodně to zabralo, pomyslel si Eddie, a aniž si to uvědomil, sáhl na pažbu Rolandovy pistole. Stačilo to, abychom zase jednou odkráčeli po svých.

Vystoupal po dvou příčlích, pak se podíval dolů. V Panském voze už bylo mrtvo. Jako by tam bylo mrtvo už dlouho, vůz se proměnil v další artefakt světa, který se hnul.

"Adios, Blaine," řekl Eddie. "Sbohem, parťáku."

A vyšplhal za svými přáteli nouzovým východem na střechu.

Kapitola IV

Topeka

1

Jake stál na mírně nakloněné střeše Blainea Mona a díval se na jihovýchod po stezce Paprsku. Vítr mu čuchal vlasy (už docela dlouhé, rozhodně nevyhovovaly školnímu řádu) a shrnoval mu je ze spánků a čela. Oči měl překvapením dokořán.

Nevěděl, co čekal, že uvidí - menší a provinčnější verzi města Lud - ale rozhodně nečekal to, co se rýsovalo nad stromy nedalekého parku. Byla to zelená dopravní značka (na pozadí kalně šedého podzimního nebe její barva skoro křičela) a na ní modrý znak:

Přistoupil k němu Roland, vytáhl Ocha jemně zpoza košile a postavil ho na vlastní nohy. Brumlák očichal růžovou Blaineovu střechu, pak se podíval dopředu na čumák vlaku. Hladký aerodynamický tvar tam byl narušen pomačkaným kovem, který se rozloupl a rozevřel jako zubatá křídla. Střechu protínaly ve dvou souběžných liniích dva tmavé řezy - začínaly na špičce vlaku a rozšiřovaly se k místu vzdálenému asi tři metry od místa, kde stáli Jake a Roland. Na konci každého řezu čněl široký, plochý kovový sloup, pomalovaný černožlutými pruhy. Zdálo se, že trčí nahoře z vlaku těsně před Panským vozem. Jakeovi trochu připomínaly tyče fotbalové brány.

"To jsou ty pilíře, o kterých mluvil, že do nich narazí," zamumlala Susannah.

Roland přikývl.

"To jsme měli štěstí, že jsme vyvázli, chlape jeden, víš to? Kdyby ten krám jel o něco rychleji -"

"Ka," ozval se Eddie za nimi. Podle jeho tónu se zdálo, že se usmívá.
Roland přikývl. "Přesně tak. Ka."
Jake pustil transocelovou fotbalovou bránu z mysli a zaměřil se znovu na tu značku. Byl skoro přesvědčen, že mezitím zmizela nebo že na ní bude stát něco jiného (třeba PLACENÁ SILNICE STŘEDOSVĚTA nebo POZOR DÉMONI), ale značka tam pořád stála a neměnila se.
"Eddie? Susannah? Vidíte to?"
Podívali se směrem, kterým ukazoval. Chvíli - dost dlouhou, až se Jake začal bát, že má halucinace - nikdo nic neříkal. Potom Eddie potichu pronesl: "Panenko skákavá. To jsme zpátky doma? Jestli jo, kde jsou všichni lidi? A jestli nějaký Blaine stavěl v Topece - naši Topece v Kansasu - jak to, že jsem to neviděl v Šedesáti minutách?"
"V jakých Šedesáti minutách?" zeptala se Susannah. Stínila si oči a hleděla na jihovýchod ke značce.
"Takovým pořadu v televizi," řekl Eddie. "Minulas ho o takových pět deset let. Staří okravatovaní běloši. To je fuk. Ta značka -"
"To je Kansas jako vyšitý," řekla Susannah. "Náš Kansas. Snad." Zahlédla další značku, kterou bylo vidět přes stromy. Susannah na ni ukazovala, dokud ji Jake, Eddie a Roland neuviděli:

"Je v tvém světě nějaký Kansas, Rolande?"
"Ne," odpověděl Roland při pohledu na značky. "Jsme daleko za hranicemi světa, který jsem znal. Byl jsem daleko za skoro celým světem, který jsem znal, už dávno předtím, než jsem vás tři potkal. Tady -" Zarazil se a nachýlil hlavu, jako by naslouchal nějakému zvuku tak vzdálenému, že ho bylo sotva slyšet. A ten výraz na jeho tváři - Jakeovi se moc nelíbil.
"Koukněte, děcka!" zajásal Eddie. "Dnes si probereme něco z Praštěného zeměpisu Středosvěta. Víte, chlapci a děvčata, ve Středosvětě začnete v New Yorku, jedete na jihovýchod do Kansasu, a pak pokračujete po stezce Paprsku, až dojedete k Temný věži - která je náhodou rovnou ve středu všeho. Za prvé, poperte se s obřími humry! Za další se projeďte psychotickým vlakem! A nakonec, až si dáte kousek koláče u nás v bufáči -"
"Neslyšíte něco?" přerušil ho Roland. "Nikdo nic?"
Jake se zaposlouchal. Slyšel vítr pročesávající stromy nedalekého parku - zrovna jim začalo žloutnout listí - a uslyšel cvakání Ochových drápů, jak se k nim brumlák vracel po střeše Panského vozu. Pak se Ochu zastavil, takže ani to cvakání -
Paži mu sevřela jakási ruka, až nadskočil. Byla to Susannah. Měla také nakloněnou hlavu a rozšířené oči. Eddie také naslouchal. Ochu také. Uši měl vztyčené a hluboko v hrdle kňučel.
Jake cítil, jak mu na pažích naskakuje husí kůže. Zároveň ucítil, jak se mu ústa stahují v úšklebku. Ten zvuk, i když byl velmi slabý, byl zvukovým vyjádřením pocitu při kousání do citronu. A Jake už něco takového kdysi slyšel. Když mu bylo pět nebo šest let, v Central parku byl jeden cvok, který se považoval za hudebníka - nu, v Central parku byly spousty cvoků, kteří se považovali za hudebníky, ale toho jediného Jake viděl hrát na dílenské nářadí. Ten chlap měl vedle obráceného klobouku ceduli s nápisem NEJLEPŠÍ HRÁČ NA PILU NA SVĚTĚ! ZNÍ TO JAKO HAVAJKA, ŽE! PŘISPĚJTE MI LASKAVÉ NA ŽIVOBYTÍ!
S Jakem tehdy byla Greta Shawová, když poprvé na hráče na pilu narazil, a Jake si pamatoval, jak Greta kolem toho chlapíka spěšně prošla. Seděl tam jako hráč na cello v symfonickém orchestru, jenomže přes roztažená kolena měl položenu pilu. Jake si vzpomněl na legračně hrůzyplný výraz na tváři paní Shawové a jak se jí chvěly stisknuté rty, jako by - ano, jako by právě kousla do citronu.
Ten zvuk nebyl přesně stejný
(ZNÍ TO JAKO HAVAJKA, ŽE)
jako ty, které vyluzoval ten chlapík v parku rozechvíváním čepele pily, ale dost se jim podobal: rozechvělý, kolísavý, kovový zvuk, který v člověku budil pocit, že se mu plní nosní dutiny a z očí se mu za chvilku začne hrnout voda. Ozývalo se to zepředu? Jake to nedokázal odhadnout. Zdálo se, že zvuk přichází odevšad a zároveň odnikud. Přitom zněl tak potichu, že Jake byl v pokušení uvěřit, že si to celé

jenom představuje, nebýt ostatních -
"Bacha!" vykřikl Eddie. "Píchněte mi, kamarádi! Myslím, že omdlí!"
Jake se prudce otočil k pistolníkovi a uviděl, že jeho tvář nad zaprášenou bezbarvou košilí zbělela jako tvaroh. Oči měl vytřeštěné a prázdné. Koutek úst mu křečovitě škubal, jako by se mu do něj zapíchl neviditelný háček.
"Jonas a Reynolds a Depape," vypravil ze sebe. "Velcí lovci rakví. A ona. Cöos. To byli oni. To byli oni, kdo -"
Roland, jak tak stál na střeše vlaku v těch svých uprášených, rozbitých botách, se zapotácel. Ve tváři měl výraz toho největšího utrpení, jaké kdy Jake viděl.
"Ach, Susan," vzdychl. "Ach, moje drahá."

2
Zachytili ho a vytvořili kolem něho ochranný kruh, a pistolník hořel pocitem viny a zhnusení ze sebe samého. Co udělal, že si zasloužil tak ochotné ochránce? Kromě toho, že je vytrhl z jejich obvyklých a zabydlených životů, bezohledně jako člověk vytrhávající plevel ze zahrady?
Snažil se jim vysvětlit, že mu nic není, že mohou ustoupit, že je mu dobře, ale nevypravil ani slovo. Ten strašlivý kolísavý zvuk ho přenesl o řadu let zpátky do slepého kaňonu západně od Hambry. Depape a Reynolds a starý kulhavý Jonas. Ale ze všeho nejvíc nenáviděl tu ženu na kopci, a to tak černě a hluboce, jak je toho schopen jen velmi mladý muž. Ach, ale mohl činit jinak, než je nenávidět? Zlomili mu srdce. A teď, po tolika letech mu připadalo, že nejstrašnější na lidské existenci je to, že zlomená srdce se hojí.
Ihned já si pomyslel, že jeho slova, to jsou lži/Toho starce s pohledem zlým...
Jaká slova? Čí báseň?
Nevěděl, byl si však jist, že také ženy dovedou lhát. Ženy, které poskakovaly a usmívaly se a viděly příliš mnoho koutky svých revmatických starých očí. Nezáleželo na tom, kdo napsal ty verše. Ta slova byla pravdivá a na ničem jiném nezáleželo. Eldred Jonas ani ta babizna na kopci neměli Martenův formát - dokonce ani Walter -, pokud se zla týkalo, ale zlí byli dost.
Potom, když... v tom slepém kaňonu na západ od města... ten zvuk... a k tomu křik zraněných mužů a koní... dokonce i jindy hovorný Cuthbert pro jednou v životě zmlkl.
Ale to všechno se stalo velmi dávno, v jiném kdy. A tady a teď ten kolísavý tón už zmlkl nebo na chvíli ztichl pod práh slyšitelnosti. Ale uslyšel ho znovu. Věděl to stejně dobře, jako věděl o tom, že kráčí po cestě vedoucí k zatracení.
Pohlédl na ostatní a podařilo se mu usmát. Ten tik v koutku úst přestal, a to už něco znamenalo.
"Nic mi není," řekl. "Ale dobře mě poslouchejte: jsme velice blízko místu, kde končí Středosvět a začíná Konečný svět. První velký kus naší výpravy je u konce. Vedli jsme si dobře. Nezapomněli jsme tváře svých otců. Stáli jsme spolu a zůstali si věrni navzájem. Ale teď jsme přišli k řidině. Musíme být velmi opatrní."
"Řidině?" zeptal se Jake a nervózně se rozhlédl.
"To jsou místa, kde se tkanivo jsoucna prodřelo téměř nadobro. Jejich víc, protože síla Temné věže začala upadat. Pamatujete si, co jsme viděli pod sebou, když jsme odjeli z Ludu?"
Vážně přikyvovali, protože si vzpomněli na zemi, která se spekla na černé sklo, na starobylé komíny, které žhnuly tyrkysovým čarodějným světlem, na znetvořené ptačí stvůry s křídly jako velikými koženými plachtami. Roland už najednou nedokázal snášet, jak se kolem něj tak tísní a shlížejí na něj jako lidé na výtržníka, který vypadl ze rvačky v baru.
Natáhl ruce k přátelům - svým novým přátelům. Eddie je vzal a pomohl mu na nohy. Pistolník soustředil svou ohromnou vůli, aby se nepotácel a zůstal stát klidně.
"Kdo byla Susan?" zeptala se Susannah. Vráska uprostřed čela naznačovala, že jí to dělá starosti, a možná z jiných důvodů, než byla pouhá podoba jmen.
Roland se na ni podíval, potom na Eddieho a potom na Jakea, který si klekl na koleno, aby mohl drbat Ocha za ušima.
"Povím vám to," pravil, "ale bude to na jiném místě a v jiné chvíli."
"To říkáš pořád," poznamenala Susannah. "Doufám, že nás jen tak neodbýváš, co?"

Roland zavrtěl hlavou. "Uslyšíte můj příběh - aspoň jeho část -, ale ne na hřbetu této kovové mršiny."
"Jo," souhlasil Jake. "Stojíme tu, jako bychom si hráli na mrtvém dinosaurovi nebo něčem takovém. Pořád musím myslet na to, že se Blaine probere k životu a začne, já nevím, prostě znovu s náma mávat."
"Ten zvuk je pryč," upozornil je Eddie. "Ta věc, která zněla jako havajka."
"Připomnělo mi to jednoho starého pána, kterého jsem občas vídal v Central Parku," řekl Jake.
"Toho muže s pilou?" zeptala se Susannah. Jake k ní zvedl hlavu, oči vykulené překvapením, a ona přikývla. "Jenomže když jsem ho tam vídala já, ještě starý nebyl. Tady není praštěný jenom zeměpis. Čas je taky trochu divný."
Eddie ji vzal kolem ramenou a krátce ji k sobě přitiskl. "Na to říkám amen."
Susannah se otočila k Rolandovi. Nedívala se vyčítavě, ale v očích měla klidný a otevřený uvážlivý pohled, který musel pistolník chtě nechtě obdivovat. "Já ti ten slib připomenu, Rolande. Chci vědět o té dívce, která dostala mé jméno."
"Uslyšíš o ní," opakoval Roland. "Ale teď slezeme z hřbetu té příšery."

3
To se snadněji řeklo než udělalo. Blaine spočinul mírně našikmo v nezastřešené obdobě Kolíbky ludské (po jedné straně se táhl pás růžových plechových cárů, které označovaly konec Blaineovy poslední cesty) a ze střechy Panského vozu na beton to bylo dobrých osm metrů. Pokud zde byl nějaký žebřík, jako ten, který se tak příhodně spustil z nouzového průlezu, určitě ho zničil náraz vlaku.
Roland otevřel torbu, zapátral v ní a vytáhl jelenicový postroj, ve kterém nosil Susannah, když se pohybovali terénem příliš nesjízdným pro křeslo. Aspoň to křeslo už je nebude trápit, pomyslel si pistolník. Zapomněli na ně, když se překotně hnali na palubu Blainea.
"K čemu to chceš?" ozvala se Susannah zarputile. Vždycky mluvila zarputile, když se objevil ten postroj. Ty bílý hajzly z Mississippi nenávidím víc než ten postroj, řekla jednou Eddiemu hlasem Detty Walkerové, ale někdy je to těsný.
"Klid, Susannah Deanová, klid," pousmál se pistolník. Rozpletl síť řemínků, které tvořily postroj, odložil sedák stranou a pak svázal řemínky zase dohromady. Připevnil je k poslednímu slušnému kusu provazu starodávným otěžovým uzlem. Při práci poslouchal, jestli nezaslechne prozpěvování řidiny - stejně jako všichni čtyři kdysi čekali, jestli zaslechnou boží bubny, a stejně jako on a Eddie každý večer čekávali, až se humroidi vyhrnou z vln a začnou s těmi svými neodbytnými otázkami ("Ded-a-čem? Did-a-či? Dam-a-čam?").
Ka je kolo, pomyslel si. Nebo, jak rád říkal Eddie, to, co se má otáčet, se otáčí.
Když dokončil uzel, vytvořila se smyčka. Jake do ní vložil chodidlo s naprostou důvěrou, jednou rukou chytil provaz a Ocha si posadil do ohbí druhého lokte. Ochu se nervózně rozhlížel, kňučel, natahoval krk a olizoval Jakeovi obličej.
"Přece se nebojíš, co?" konejšil Jake brumláka.
"Ojí," vysvětloval Ochu, ale poměrně klidně snášel, když Roland a Eddie spouštěli Jakea dolů podle boku Panského vozu. Provaz nebyl dost dlouhý, aby stačil až na zem, ale Jake bez potíží vykroutil chodidlo ze smyčky a ten poslední metr dvacet seskočil. Položil Ocha na zem. Brumlák odběhl, začenichal a zvedl nohu u stěny terminálu. Ten nebyl vůbec tak velkolepý jako Kolíbka ludská, ale její starodávný vzhled se Rolandovi líbil - bílá prkna, převislé okapy, vysoká úzká okna, na střeše cosi jako břidlicové tašky. Budova vypadala západně. Nad řadou dveří terminálu se táhl pozlacený nápis: ATCHISON, TOPEKA a SANTA FÉ.
Nejspíš města, řekl si Roland, a to poslední mu připadalo povědomé. Nebylo nějaké Santa Fé v Panství Mejis? Ale to vedlo zpátky k Susan, líbezné Susan v okně, s vlasy rozpuštěnými po zádech, s vůní podobnou jasmínu a růži a zimolezu a starému sladkému senu, vůněmi, ze kterých orákulum v horách dokázalo stvořit jen chabou napodobeninu. Susan ulehla a vážně k němu vzhlédla, pak se usmála, založila si ruce za hlavu, takže se prsa pozvedla, jako by toužila po jeho rukou.
Jestli mě miluješ, Rolande, pak mě miluj - ptáku a medvěde, zajíci, rybo-
"- další?"
Ohlédl se po Eddiem a musel se veškerou vůlí přinutit, aby se vrátil z doby Susan Delgadové zpátky. V

Topece byly řidiny, jen co je pravda, a různého druhu. "Moje mysl bloudila, Eddie. Prosím za prominutí."
"Susannah má jít další? Na to jsem se ptal."
Roland zavrtěl hlavou. "Běž ty, potom Susannah. Já půjdu poslední."
"Zvládneš to? S tou tvou rukou, a vůbec?"
"Zvládnu."
Eddie přikývl a strčil nohu do smyčky. V době, kdy Eddie poprvé vstoupil do Středosvěta, byl by ho Roland spustil snadno sám, ať už byl o dva prsty kratší nebo ne, ale Eddie už byl několik měsíců bez drog a byl o pět nebo sedm kilo svalů těžší. Roland s povděkem přijal pomoc Susannah a společně ho spustili na zem.
"Teď ty, dámo," řekl Roland a usmál se na ni. Poslední dobou mu přišly ty úsměvy přirozené.
"Ano." Přesto zůstala stát a kousala se do rtu.
"Co je?"
Ruka jí zabloudila k břichu a pohladila ho, jako by ji zabolelo nebo ji tam cosi sevřelo. Myslel si, že Susannah promluví, ale ta jenom zavrtěla hlavou a řekla: "Nic."
"Tomu nevěřím. Proč sis sahala na břicho? Zranila ses? Stalo se ti něco, když jsme zastavili?"
Odtáhla ruku z tuniky, jako by se maso těsně pod pupkem najednou rozpálilo. "Ne. Nic mi není."
"Opravdu?"
Zdálo se, že se Susannah velmi důkladně rozmýšlí. "Promluvíme si," řekla nakonec. "Budeme mít poradu, jestli se ti to líbí víc. Ale před chvilkou jsi měl pravdu, Rolande - na jiném místě a v jiné chvíli."
"Všichni čtyři, nebo jenom ty, já a Eddie?"
"Jenom ty a já, Rolande," řekla a strčila pahýl jedné nohy do smyčky. "Jenom jedna slípka a jeden kohout, aspoň prozatím. Teď mě spusť, buď tak laskav."
Udělal to, ale přitom se na ni mračil a doufal z celého srdce, že jeho první myšlenka, která ho napadla, sotva uviděl tu neklidnou ruku na jejím břiše, je mylná. Protože Susannah byla v mluvicím kruhu a démon, který tam sídlil, si prosadil u ní svou, zatímco se Jake pokoušel překročit hranici mezi světy. Styk s démonem někdy - často - leccos změnil.
A nikdy k lepšímu, pokud sahala Rolandova zkušenost.
Když Eddie chytil Susannah kolem pasu a pomohl jí na nástupiště, přitáhl si Roland provaz k sobě. Zamířil pak k jednomu pilíři, který rozčísl zaoblený nos vlaku, a cestou na konci provazu uvázal smyčkový zámek. Přehodil ho přes pilíř, přitáhl ho (při tom dával pozor, aby neškubl provazem doleva) a pak se také spustil na nástupiště, vsedě a nechávaje otisky bot na Blaineově růžovém boku.
"Věčná škoda, že přijdeme o ten provaz a postroj," poznamenal Eddie, když se Roland ocitl vedle nich.
"Mne teda toho postroje líto není," ozvala se Susannah. "Radši bych se po chodníku plazila, až bych měla ruce polepený od žvejkaček až po lokty."
"O nic jsme nepřišli," řekl Roland. Vsunul ruku do smyčky z koženého řemínku a prudce jí škubl vlevo. Lano se sesmyklo z pilíře a Roland je stačil sbírat skoro stejně rychle, jak padalo k nim.
"Páni, to je trik!" zvolal Jake.
"Áni! Rik!" souhlasil Ochu.
"Cort?" zeptal se Eddie.
"Cort," usmál se Roland.
"To byl pekelnej instruktor," řekl Eddie. "Seš lepší než já, Rolande. Lepší než já."

4

Když zamířili ke dveřím vedoucím do stanice, znovu se ozval ten tichý, kolísavý zvuk. Rolanda pobavilo, když si všiml, jak všichni tři členové jeho kohorty zároveň nakrčili nos a stáhli koutky úst. Vypadali tím pádem jako pokrevní rodina, stejně jako ka-tet. Susannah ukázala k parku. Značky trčící nad stromy se mírně tetelily, jako by stály v žáru.
"To je od té řidiny?" zeptal se Jake.
Roland přikývl.
"Budeme ji moct obejít?"
"Ano. Řidiny jsou nebezpečné podobně jako bažiny plné tekutého písku a saligů. Znáte něco

podobného?"
"Známe tekutý písek," řekl Jake. "A jestli jsou saligové takoví dlouzí a mají velké zuby, tak ty známe taky."
"Přesně tak vypadají."
Susannah se otočila a naposled se zadívala na Blainea. "Žádné hloupé otázky a žádné hloupé hry. Ta knížka nelhala." Z Blainea se zadívala na Rolanda. "A co Beryl Evansová, ta paní, která napsala Karlíka Šš-šš? Myslíš, že v tom také hraje nějakou úlohu? Že bychom ji mohli třeba i potkat? Ráda bych jí poděkovala. Eddie na to přišel, ale -"
"Asi by to bylo možné," odpověděl Roland, "ale když to zvážím, tak spíš ne. Můj svět je jako obrovská loď, která se potopila poblíž pevniny, takže většinu nákladu vyplavily vlny na břeh. Hodně z toho, co najdeme, je úžasné, něco je možná i užitečné, pokud ka dovolí, ale všechno jsou to pořád jenom trosky. Nesmyslné trosky." Rozhlédl se. "Asi jako zde."
"Já bych tomu přímo trosky neříkal," ozval se Eddie. "Podívej se na nátěr na tom nádraží - je trochu prorezlý u okapů pod střechou, ale nikde se neloupe, pokud vidím." Stál před dveřmi a přejížděl prsty po skleněné výplni. Prsty po sobě zanechávaly čtyři čisté stopy. "Prach, spousta prachu, ale nic neprasklo. Řekl bych, že tady ten dům neudržovali nejvýš od - asi tak od začátku léta?"
Podíval se na Rolanda, který pokrčil rameny a přikývl. Poslouchal jen na půl ucha a dával pozor taky jen napůl. Zbytkem se upínal na dvě věci: zpěv řidiny a zahánění vzpomínek, které ho chtěly pohltit.
"Jenomže Lud se rozpadal a chátral stovky let," řekla Susannah. "Kdežto tady... ať to je nebo není Topeka, mně to ve skutečnosti připomíná některé to strašidelné městečko z Šedé zóny. Vy si ten seriál, kluci, asi nepamatujete, ale -"
"Ale pamatuju," ozval se Eddie a Jake současně, pak se na sebe podívali a zasmáli se. Eddie nastrčil dlaň a Jake do ní plácl.
"Dávají ho pořád dokola," řekl Jake.
"Ano, pořád," souhlasil Eddie. "Obyčejně ho sponzorují právníci se specializací na konkurzy, kteří vypadají jako krátkosrstí teriéři. A máš pravdu. Tady to není jako v Ludu. Proč by taky mělo? Není to ve stejným světe jako Lud. Nevím, kde jsme přešli hranice, ale -" Ukázal znovu na modrou značku Mezistátní silnice 70, jako by to dokazovalo jeho tvrzení nad veškerou pochybnost.
"Jestli je tady Topeka, kde jsou lidé?" zeptala se Susannah.
Eddie pokrčil rameny a zvedl ruce - kdopak ví?
Jake přitiskl čelo ke sklu v prostředních dveřích a zastínil si rukama oči, aby lépe viděl dovnitř. Několik vteřin se díval, ale pak uviděl něco, co ho přinutilo rychle se odtáhnout. "Aha," řekl. "Už se nedivím, že je v tom městě tak ticho."
Roland se postavil za Jakea a nahlédl přes něj dovnitř, také si přitom stínil ze stran obličej, aby se ve skle neodráželo světlo. Pistolník došel ke dvěma závěrům, ještě než uviděl totéž co Jake. První zněl, že i když to byla skoro jistě vlaková stanice, nebyla to ve skutečnosti Blaineova stanice - nebyla to kolíbka. Druhý zněl, že to nádraží opravdu patřilo do světa Eddieho, Jakea a Susannah - možná však nepatřilo do jejich kde.
To ta řidina. Budeme muset být opatrní.
Na jedné z dlouhých lavic, které téměř zaplňovaly místnost, se o sebe opíraly dvě mrtvoly. Ale nebýt jejich povislých, zvrásněných tváří a černých rukou, mohli to být klidně unavení pijáci, kteří usnuli na nádraží po náročném večírku a zmeškali poslední vlak domů. Na stěně za nimi byla tabule nadepsaná ODJEZDY se jmény měst a městeček a Panství seřazených pod sebou. DENVER, stálo tam. WICHITA, stálo o kousek níž. OMAHA, stálo ještě níž. Roland kdysi znal jednoho jednookého hráče Omahu. Zemřel s nožem v hrdle u hracího stolu. Vstoupil na mýtinu na konci stezky s hlavou zvrácenou dozadu a posledním dechem vychrstl krev až ke stropu. Ze stropu této místnosti (kterou Rolandova tupá a líná mysl vytrvale považovala za dostavníkovou zastávku, jako by se nacházeli někde u polozapomenuté silnice jako té, která ho přivedla do Tuliu) visely krásné čtyřboké hodiny. Jejich ručičky se zastavily na 4.14 a Roland nepředpokládal, že se ještě někdy pohnou. Bylo to smutné pomyšlení - ale tohle byl smutný svět. Neviděl už žádné další mrtvé lidi, ale zkušenost mu napovídala, že kde jsou dva mrtví, nejspíš budou mimo dohled další čtyři. Nebo čtyři tucty.

"Měli bychom jít dovnitř?" zeptal se Eddie.
"Proč?" opáčil pistolník. "Nemáme tam co na práci. Není to na stezce Paprsku."
"Ty bys byl skvělej průvodce turistů," řekl Eddie kysele. "Přidat do kroku, vy tam vzadu, a laskavě nescházejte z -"
Jake ho přerušil otázkou, které Roland nerozuměl. "Lidi, nemáte někdo čtvrťák?" Chlapec se díval na Eddieho a Susannah. Vedle něj stála hranatá kovová bedna. Na ní bylo modře napsáno:

Deník hlavního města Topeky píše o Kansasu jako nikdo jiný! Vaše domácí noviny! Čtěte je každý den!

Eddie pobaveně zavrtěl hlavou. "Někde jsem vytratil všechny drobný. Nejspíš když jsem lezl na strom, ještě než ses k nám přidal, to jsem měl dost napilno, aby mě neslupl jeden medvědí robot. Je mi líto."
"Počkat... počkat..." Susannah už otvírala kabelku a prohrabovala se v ní způsobem, nad kterým se Roland usmál od ucha k uchu, i když měl plno starostí. Počínala si tak zatraceně ženský. Vytáhla pomačkaný papírový kapesník, roztřepala ho, aby se přesvědčila, že v něm nic neuvízlo, vylovila pudřenku, podívala se na ni, hodila ji zpátky, vytáhla hřeben, ten taky hodila zpátky -
Zabrala se do hledání natolik, že ani nezvedla hlavu, když kolem ní Roland prošel a cestou vytáhl pistoli z pouzdra, které pro ni vyrobil. Vypálil jedinou ránu. Susannah vyjekla, upustila kabelku a plácla se po prázdném pouzdře vysoko na levé straně hrudi.
"Ty bělouchu, vyděsils mě málem k smrti!"
"Starej se víc o svou pistoli, Susannah, nebo až ti ji příště někdo sebere, ta díra se může objevit mezi tvýma očima místo v - co je to, Jakeu? Nějaké zařízení na sdělování zpráv? Nebo je v tom schovaný papír?"
"Obojí." Jake vypadal polekaně. Ochu utekl do půli nástupiště a nedůvěřivě se po Rolandovi díval. Jake strčil prst do díry po kulce uprostřed krabice s novinami. Stoupal z ní tenký proužek kouře.
"Tak do toho," řekl Roland. "Otevři to."
Jake zatáhl za rukojeť. Ta chvilku odolávala, pak kdesi uvnitř cvaklo cosi kovového a dvířka se otevřela. Krabice byla prázdná. Na zadní stěně byl nápis KDYŽ jsou VŠECHNY NOVINY PRYČ, VEZMETE si VYSTAVENÝ VÝTISK. Jake ho vyprostil z drátěného držáku a pak se všichni shlukli kolem něj.
"Co se to proboha -" zašeptala Susannah zhrozeně a zároveň vyčítavě. "Co to znamená? Co se to proboha stalo?"
Pod novinovou hlavičkou stálo obrovskými černými písmeny, která zabírala skoro celou horní půlku titulní strany:

"SUPERCHŘIPKA"
KAPITÁN TRIPS NEKONTROLOVATELNĚ ŘÁDÍ
Vládní představitelé patrně uprchlí ze země
Nemocnice v Topece přecpané nemocnými a umírajícími
Miliony se modlí za uzdravení

"Přečti to nahlas," řekl Roland. "Písmena jsou v tvé řeči, všechna je nerozeznám, a rád bych ten příběh znal podrobně."
Jake se podíval na Eddieho, který netrpělivě přikývl.
Jake rozložil noviny, takže se objevil obrázek z teček (Roland už takové obrázky viděl, říkalo se jim "fotrgrafie"), který je všechny šokoval: bylo na něm město u jezera a to město stálo v plamenech.
POŽÁRY V CLEVELANDU MIMO KONTROLU, stálo v popisku.
"Čti, kluku!" zavelel Eddie. Susannah neříkala nic. Už si článek četla - zabíral celou přední stranu - Jakeovi přes rameno. Jake si odkašlal, jako by mu najednou vyschlo v ústech, a začal.

5

"V podtitulku stojí John Corcoran a štáb a zprávy AP. To znamená, že na tom pracovala spousta různých lidí, Rolande. Tak jo. Čtu. Největší americká krize - a možná i světová - se přes noc dále

prohloubila, protože takzvaná superchřipka, na Středozápadě známá jako Tubový krk a v Kalifornii Kapitán Trips, se šíří dál.
Počet mrtvých můžeme pouze odhadovat, ale lékaři tvrdí, že v této chvíli je jejich součet děsivě nepředstavitelný: dvacet až třicet milionů pouze na kontinentu USA, jak odhaduje dr. Morris Hackford z nemocnice a zdravotního střediska Sv. Františka v Topece. Těla jsou spalována od Los Angeles v Kalifornii po Boston v Massachusetts v krematoriích, továrních pecích a na všech skládkách.
Pozůstalí zde v Topece, kteří jsou stále dost zdraví a silní, jsou nuceni vozit své mrtvé na jedno ze tří míst: do spalovny na sever od Oakland Billar Park, do šachty u dostihové dráhy v Heartland Parku, na skládku na Jihovýchodní šedesáté první ulici, východně od Forbes Field. Ti, kdo zamíří na skládku, by měli přijíždět po Berryton Road; Kalifornská byla zatarasena vraky aut a nejméně jedním havarovaným vojenským letounem, jak uvádějí naše zdroje."
Jake vzhlédl ke svým přátelům poděšenýma očima, ohlédl se po tichém vlakovém nádraží, pak se zahleděl zase do novin.
"Dr. April Montoyová z Krajského zdravotního střediska Stormont Vail zdůrazňuje, že počet mrtvých, i když děsivý, představuje pouze část celé té hrůzy. ‚Na každou osobu, která dosud zemřela následkem této nové chřipkové epidemie,' říká Montoyová, ‚připadá dalších šest lidí, kteří leží nemocní doma, možná dokonce i deset. A podle našich dosavadních odhadů je možnost uzdravení nulová.' V záchvatu kašle řekla našemu reportérovi: ‚Pokud mohu mluvit za sebe, na víkend si nedělám žádné plány.'
Z dalších oblastí:
Veškeré komerční lety z Forbes a Phillip Billard byly zrušeny.
Veškeré vlakové spoje byly odloženy, nejen v Topece, ale všude v Kansasu. Nádraží Gage Boulevard bylo zavřeno až do odvolání.
Všechny školy v Topece byly také zavřeny až do odvolání. Jde o obvody 437, 345, 450 (Shawnee Heights), 372 a 501 (metro Topeka). Luteránská kolej a Technická kolej v Topece jsou rovněž zavřeny stejně jako univerzita v Lawrence.
Obyvatelé Topeky musejí v následujících dnech a týdnech očekávat výpadky elektřiny a možná i delší odpojení. Kansaská elektrárenská společnost oznámila ‚pomalé odstavení' jaderné elektrárny Kaw River ve Wamego. I když v tiskovém oddělení jaderné elektrárny nikdo nebere naše telefonáty, automatický hlas oznamuje, že ze strany elektrárny žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí, že jde pouze o bezpečnostní opatření. Automatické oznámení končí ujištěním, že elektrárna se vrátí do běžného provozu, ‚jakmile současná krize pomine'. Pokud toto prohlášení poskytovalo nějakou útěchu, byla přehlušena závěrečnými slovy, která nezněla ‚Na shledanou' nebo ‚Děkujeme, že jste nám zavolali', ale ‚Bůh nám buď nápomocen v této těžké zkoušce'.
Jake se odmlčel a přeložil noviny na další stránku, kde byly další fotografie: spálená dodávka, obrácená na bok na schodech do Kansaského přírodovědného muzea. Auta na mostě Golden Gate v San Francisku uvíznutá v zácpě, nárazník u nárazníku. Hromady mrtvol na Times Square. Susannah viděla, že jedno tělo viselo z kandelábru, a to jí přivolalo noční můru vzpomínek na útěk s Eddiem z Kolíbky ludské, když se s pistolníkem rozdělili. Vzpomínky na Lustera a Winstona a Jeevese a Maud. Když boží bubny tentokrát spustily, z klobouku jsme vytáhli Spankerův kámen, řekla Maud. Přinutili jsme ho tancovat. Jenomže ona tím samozřejmě myslela, že ho pověsili. Stejně jako lidi věšeli jiné lidi doma, ve starém dobrém malém New Yorku.
Ozvěny. Všechno znělo ozvěnou.
Odráželi se sem a tam mezi různými světy a neutichali jako obyčejná ozvěna, ale sílili a byli stále strašlivější. Jako ty boží bubny, pomyslela si Susannah a otřásla se.
"V počátečním stadiu," pokračoval Jake, "mohla mít karanténní opatření ve státních sídlištích nějaký efekt, ale oficiální místa existenci chřipky popírala, a nyní sílí přesvědčení, že vládní představitelé uprchli do podzemních krytů, které byly postaveny pro mozkový trust pro případ jaderné války. Viceprezidenta Bushe a významné členy Reaganova kabinetu nikdo neviděl nejméně osmačtyřicet hodin. Reagana nikdo neviděl od nedělního rána, kdy navštívil mši v metodistickém kostele Green Valley v San Simeonu. Stáhli se do bunkrů jako Hitler a zbytek nacistických krys na konci druhé světové války, řekl Steve Sloan. Na otázku, zda můžeme uvést jeho jméno, se republikánský zástupce Kansasu, poprvé zvolený,

jen zasmál a řekl: ‚Proč ne? Už jsem si také pořídil moc pěknou rakev. Touhle dobou příští týden bude ze mě jenom trocha prachu ve větru.'
V Clevelandu, Indianapolis a Terre Haute dál zuří požáry, pravděpodobně úmyslně založené. Mohutná exploze poblíž stadionu Riverfront v Cincinnati nebyla zřejmě jaderná, jak se zprvu všichni obávali, ale došlo k ní v důsledku přirozeného nahromadění plynu způsobeného neodborným -"
Jake nechal noviny vypadnout z rukou. Hned je chytil poryv větru a odháněl je po nástupišti pryč a několik složených listů se cestou oddělilo. Ochu natáhl krk a po jednom papíru chňapl, když se hnal kolem. Došoural se k Jakeovi s novinami v hubě, poslušně jako pes s klackem.
"Ne, Ochu, nechci to," řekl Jake. Mluvil jako nemocný a velmi mladý chlapec.
"Aspoň víme, kde všichni lidi jsou," prohodila Susannah, shýbla se a vzala papír Ochovi z huby. Byly to poslední dvě strany. Přetékaly úmrtními oznámeními natištěnými tím nejdrobnějším písmem, jaké v životě viděla. Žádné fotografie, žádná příčina smrti, žádné oznámení o pohřbu. Prostě umřel, milovaný ten a ten, a umřel ještě ten a ten Pepík, a umřel další, a všichni milovaní. A to všechno droboučkým, skoro nečitelným písmem. Právě syrovost toho písma ji přesvědčila, že je to všechno opravdové.
Ale jak usilovně se snažili uctít své mrtvé až do úplného konce, pomyslela si a v krku jí vyrostl knedlík. Jak usilovně se snažili.
Složila papír na půl a podívala se na zadní stranu - poslední stranu Deníku. Byl na ní obrázek Ježíše Krista se smutnýma očima, rukama rozpaženýma, čelem podrápaným od trnové koruny. Pod ním vyvstávala velikým písmem čtyři přísná slova:

MODLETE SE ZA NÁS

Vyčítavě se podívala na Eddieho. Pak mu podala noviny a hnědým prstem poklepala na datum nahoře. Stálo tam 24. června 1986. Eddieho vtáhl pistolník do svého světa o rok později.
Eddie držel noviny dlouho, prsty přejížděl po datu sem a tam, jako by tím pohybem mohl datum nějak donutit, aby se změnilo. Pak se podíval na ostatní a zavrtěl hlavou. "Ne. Nedokážu vysvětlit tohle město, tyhle noviny nebo ty mrtvé lidi na nádraží, ale v jedné věci mám naprosto jasno - když jsem z New Yorku odcházel, bylo v něm všechno dobrý. Co říkáš, Rolande?"
Pistolník se podíval poněkud kysele. "Mně v tvém městě nic nepřipadalo dobré, ale lidé, kteří tam žili, nevypadali, že přežili takový mor, to ne."
"Existuje cosi, co se jmenuje legionářská nemoc," vzpomněl si Eddie. "A samozřejmě AIDS -"
"Ta je pohlavní, ne?" zeptala se Susannah. "Tu přenášejí hošani a narkomani, ne?"
"Ano, ale hošani se za mých časů už neříkalo," řekl Eddie. Pokusil se o úsměv, ale připadal mu nějaký nepřirozený a nucený, a tak úsměv odložil.
"Takže tohle - tohle se nikdy nestalo," řekl Jake a opatrně se dotýkal Kristovy tváře na zadní straně novin.
"Ale stalo," pravil Roland. "Stalo se to v červnovém Setí roku tisícího devítistého osmdesátého šestého. A my jsme zde těsně poté, co se mor přehnal. Jestli Eddie správně odhadl dobu, která mezitím uplynula, tak se ta ‚superchřipka' přehnala po letošním červnovém setí. Jsme v Topece v Kansasu, v době Sklizně roku osmdesát šest. Určili jsme tedy zdejší kdy. Pokud jde o kde, víme jenom, že nepatří k Eddiemu. Mohlo by patřit k tobě, Susannah, nebo k tobě, Jakeu, protože jste odešli ze svého světa dřív, než se přihnalo tohle." Poklepal na datum v novinách, pak se podíval na Jakea. "Jednou jsi mi cosi řekl. Pochybuji, že se na to pamatuješ, já ale ano, nic důležitějšího mi neřekl snad nikdo: Tak jdi, jsou jiné světy než tento."
"Další hádanka," zamračil se Eddie.
"Copak není pravda, že Jake Chambers kdysi zemřel a teď stojí před námi, živý a zdravý? Nebo nevěříte mému vyprávění o tom, jak zahynul pod horami? O tom, že čas od času pochybujete o mé cti, vím. A myslím, že k tomu máte své důvody."
Eddie se nad tím zamyslel, pak zavrtěl hlavou. "Lžeš, když se ti to hodí, ale myslím, že když jsi nám vyprávěl o Jakeovi, byl jsi na tom moc mizerně, než aby ses vzmohl na něco jiného než pravdu."
Roland překvapeně zjistil, že ho Eddieho slova ranila - Lžeš, když se ti to hodí -, ale pokračoval.

Nakonec to v zásadě byla pravda.
"Vrátili jsme se do tůně času," řekl pistolník, "a vytáhli ho dřív, než se utopil."
"Tys ho vytáhl," opravil ho Eddie.
"Ale vy jste pomáhali," namítl Roland, "už jenom tím, že jste mě udržovali naživu, jste mi pomáhali, ale to prozatím necháme být. Je to teď vedlejší. Jde spíš o to, že existuje mnoho možných světů a nekonečně mnoho dveří, které do nich vedou. Toto je jeden z oněch světů; řidina, kterou slyšíme, to jsou jedny z dveří... jenom mnohem větší než ty, které jsme našli na břehu moře."
"Jak velký dveře?" zeptal se Eddie. "Velký jako vrata od skladiště, nebo velký jako celý skladiště?"
Roland zavrtěl hlavou a obrátil dlaně k nebi - kdo ví?
"Ta řidina," ozvala se Susannah. "Nejenže jsme blízko ní, my jsme jí prošli. Tak jsme se sem dostali, do této verze Topeky."
"Možná," připustil Roland. "Cítil někdo z vás něco divného? Závrať nebo nevolnost?"
Vrtěli hlavou. Ochu, který Jakea bedlivě pozoroval, také zavrtěl hlavou.
"Ne," řekl Roland, jako by to čekal. "Ale my jsme se soustředili na hádanky -"
"Soustředili jsme se na to, aby nás nezabil," zamručel Eddie.
"Ano. Takže jsme možná prošli a vůbec si to neuvědomili. V každém případě řidiny nejsou přirozené - jsou to boláky na kůži bytí a mohou existovat jen proto, že se něco pokazilo. Něco ve všech světech."
"Protože se něco pokazilo v Temné věži," dodal Eddie.
Roland přikývl. "A i když tady - toto kdy a kde - není ka vašeho světa, mohlo by se tím ka stát. Ten mor - nebo jiné mory, ještě horší - se mohl rozšířit. Stejně jako se budou šířit řidiny, rozrůstat se a množit. Za ta léta, co hledám Věž, jsem jich viděl snad půl tuctu a slyšel tak o dvou tuctech dalších. Ta moje úplně první - tu jsem viděl, když jsem byl ještě hodně mladý. Poblíž městečka Hambry." Znovu si promnul tvář a nepřekvapilo ho, když ve strnisku nahmátl pot. Miluj mě, Rolande. Jestli mě miluješ, tak mě miluj.
"Nevím, co se s námi stalo, ale vyhodilo nás to z tvého světa, Rolande," řekl Jake. "Spadli jsme z Paprsku. Podívej." Ukázal na nebe. Mraky nad nimi se pomalu šinuly, ale už ne směrem, kterým ukazoval Blaineův rozbitý předek. Jihovýchod byl stále jihovýchod, ale znamení Paprsku, která si navykli následovat, zmizela.
"Záleží na tom?" zeptal se Eddie. "Myslím - Paprsek je třeba pryč, ale Věž existuje ve všech světech, ne?"
"Ano," řekl Roland, "ale nemusí být přístupná ze všech světů."
V roce předtím, než Eddie započal skvělou a uspokojivou kariéru uživatele heroinu, prožil krátké a nepříliš úspěšné období jako poslíček na bicyklu. Teď si vzpomněl na výtahy v určitých kancelářských budovách, kam ho doručování zásilek občas zavedlo a kde byly většinou banky nebo investiční firmy. Byla tam poschodí, ve kterých nebylo možné kabinu zastavit a vystoupit, pokud člověk neměl zvláštní kartu, kterou projel zdířkou pod čísly. Když se výtah přiblížil k takových zamčeným dveřím, místo čísla se v okénku objevilo X.
"Myslím," ozval se Roland, "že potřebujeme znovu najít Paprsek."
"Přesvědčil jsi mě," řekl Eddie. "Tak jdeme, pustíme se do toho." Udělal pár kroků, pak se otočil k Rolandovi a povytáhl obočí. "Kam?"
"Tam, kam jdeme," odpověděl Roland, jako by to bylo jasné, prošel kolem Eddieho v těch svých uprášených, rozbitých botách, a zamířil do parku naproti.

Kapitola V
Spanilá jízda

1

Roland šel na konec nástupiště, cestou odkopával úlomky růžového kovu. U schodů se zastavil a vážně se po nich ohlédl. "Další mrtví. Připravte se."
"Přece nejsou - hm - rozteklí, že ne?" zeptal se Jake.
Roland se zamračil, ale tvář se mu rozjasnila, když pochopil, co má Jake na mysli. "Ne, to nejsou. Už vyschli."
"Tak to je v pohodě," řekl Jake a natáhl ruku k Susannah, kterou prozatím nesl Eddie. Susannah se na něj usmála a pevně jeho dlaň chytila.

Pod schodištěm, které vedlo dolů k parkovišti pro cestující, leželo půl tuctu mrtvol jako pokácené slámové panáky. Dvě ženy, tři muži. Šestá mrtvola bylo dítě v kočárku. Léto strávené na slunci, dešti a ve vedru (nemluvě o toulavých kočkách, mývalech a lesních svištích, kteří se mohli vyskytnou poblíž) propůjčilo batoleti starobylý a moudrý vzhled, takže vypadalo jako mumifikované dítě objevené v pyramidě Inků. Jake podle vybledlého modrého oblečení poznal, že to byl chlapec, ale jistý si nebyl. Bez očí, bez rtů, s kůží zšedlou na prach vypadal bezpohlavně - co je horší než přejet Pepíčka? Přejet Pepíčka se superchřipkou.
Ale i tak se zdálo, že batole přečkalo pusté měsíce po moru v Topece lépe než dospělí kolem. Z těch zbyly sotva víc než kostry a vlasy. V hromádce kostí potažených kůží, které byly kdysi prsty, svíral jeden muž držadlo kufříku, jenž vypadal jako Samsonite, jaký vlastnili Jakeovi rodiče. Stejně jako u dítěte (stejně jako u všech) i jemu chyběly oči. Na Jakea hleděly veliké černé důlky. Pod nimi v bojovném šklebu trčel kruh bezbarvých zubů. Co tě tak strašně zdrželo, kluku? ptal se němě ten mrtvý muž s kufříkem. Čekám tu na tebe, a bylo to hodně dlouhé horké léto!
Kam jste měli namířeno, lidi? přemýšlel Jake. Kde jste si prokristapána mysleli, že to bude dost bezpečné? V Des Moines? Sioux City? Fargo? Na Měsíci?
Scházeli po schodech dolů, první Roland, ostatní za ním, Jake se stále držel Susannah za ruku a Ocha měl v patách. Vypadalo to, že brumlák, který měl dlouhé tělo, překonává každý schod nadvakrát, jako náklaďák s přívěsem přejíždějící retardéry na silnici.
"Zpomal, Rolande," ozval se Eddie. "Chci si omrknou místa pro kriply, než půjdeme dál. Možná budeme mít štěstí."
"Místa pro kriply?" podivila se Susannah. "Co to je?"
Jake pokrčil rameny. Nevěděl. Roland také ne.
Susannah zaměřila pozornost na Eddieho. "Ptám se, zlatíčko, protože mi to zní trochu povědomě. Víš, jako když se místo negros říká "černí" nebo gayům hošani. Já vím, jsem jenom pitomá husička s temnýho dávnověku čtyřiašedesátýho roku, ale -"
"Tamhle," ukazoval Eddie na řadu značek u parkovacích míst těsně u nádraží. Na každém sloupku byly vlastně dvě značky, nahoře modrobílá, dole červenobílá. Když přišli trochu blíž, uviděl Jake, že na té horní je symbol kolečkového křesla. Na spodní byla výstraha: POD POKUTOU 200 $ PŘÍSNÝ ZÁKAZ NEOPRÁVNĚNÉHO PARKOVÁNÍ NA MÍSTECH PRO INVALIDY. POLICIE TOPEKA.
"Koukněte na to!" zvolala Susannah vítězně. "To měli udělat už dávno! Tehdy, za mých časů, měl člověk štěstí, když se dostal s křeslem dveřmi do něčeho menšího než do obchoďáku. Sakra, člověk měl štěstí, když dokázal vyjet na chodník přes obrubník! A zvláštní parkování? Tak to ani ve snu, zlato!"
Parkoviště bylo plné skoro do posledního místa, ale i když byl konec světa na dohled, v řadě, kterou Eddie nazval "místa pro kriply", parkovala jenom dvě auta bez symbolů kolečkového křesla na poznávací značce.
Jakea napadlo, že respektování "míst pro kriply" byla prostě jednou z těch věcí, které lidi kdoví proč dělají celý život, jako je psaní PSČ na dopisy, česání na pěšinku nebo čištění zubů před snídaní.
"A je to!" zajásal Eddie. "Nepouštět karty, panstvo, ale mám dojem, že nám padlo bingo!"
Pořád nesl Susannah na boku - něčeho takového by ještě před měsícem nebyl schopen víc než minutu - ale Eddie křepce zamířil k jednomu majestátnímu lincolnu. Ke střeše bylo připevněno jakési složitě vyhlížející závodní kolo, z pootevřeného kufru vykukovalo kolečkové křeslo.
Nebylo jediné, když se Jake rozhlédl po řadě "míst pro kriply", uviděl nejméně další čtyři kolečková křesla, většinou připoutaná na zahrádku na střeše, některá nacpaná v dodávkách a stejšnech, a jedno (vypadalo starobyle a děsivě mohutně) leželo na korbě malého naklaďáku.
Eddie postavil Susannah na zem a shýbl se, aby si prohlédl upínačky přidržující křeslo v kufru. Tvořila je změť překřížených pružných popruhů a jakási zamykací tyč. Eddie vytáhl ruger, který Jake sebral otci ze šuplíku. "Oheň do díry," řekl vesele, a než ostatní vůbec napadlo, že by si měli zakrýt uši, zmáčkl spoušť a ustřelil zámek zajišťovací páky. Rána se rozlehla tichem a vrátila se jako ozvěna. S ní k nim dolehlo kvílení řidiny, jako by ji výstřel vytrhl ze spaní. Zní to jako havajka, že? pomyslel si Jake a znechuceně se zašklebil. Před půlhodinou by ho nenapadlo, že by mu mohl nějaký zvuk fyzicky vadit, podobně jako -

no, řekněme jako puch shnilého masa, ale teď už věřil, že je to možné. Podíval se nahoru na nápisy nad silnicí. Z tohoto úhlu viděl jenom jejich vršky, ale to stačilo, aby se ujistil, že se značky znovu jakoby tetelí. Kolem je nějaký druh pole, pomyslel si Jake. Jako když mixéry a vysavače ruší rádio nebo televizi, nebo jako když se mi ježily chlupy na rukou, když pan Kingery přinesl na hodinu ten cyklotron nebo co a dobrovolníci si měli stoupnout vedle něj.
Eddie ukroutil zamykací tyč a Rolandovým nožem odřezal pružné provazy. Pak vytáhl křeslo z kufru, prohlédl si je, rozložil a zajistil je vzpěrou vzadu u sedadla. "Voilá!"
Susannah se opřela o ruku a pozvedla se - Jakea napadlo, že vypadá trochu jako žena z obrazu Andrewa Wyetha, který se mu líbil, Christinin svět - a užasle si křeslo prohlížela.
"Bože všemohoucí, vypadá tak malé a lehounké!"
"Skvělá ukázka moderní technologie, drahoušku," prohlásil Eddie. "Za to jsme bojovali ve Vietnamu. Hup tam." Sklonil se, aby jí pomohl. Nevzpírala se, ale byla celá napjatá a zamračená, když ji usazoval. Jako by čekala, že se křeslo pod ní zhroutí, napadlo Jakea. Ale když přejela rukama po opěrkách svého nového oře, výraz ve tváři se jí postupně uvolňoval.
Jake se odloudal o kousek dál, procházel kolem další řady vozů a přejížděl prsty po kapotách a zanechával na nich prachové cestičky. Ochu ťapal za ním, jen jednou se zastavil, zvedl nohu a počural pneumatiku, jako by to dělal celý život.
"Zastesklo se ti, zlato?" ozvala se za Jakem Susannah. "Možná tě napadlo, že už nikdy neuvidíš poctivé americké auto, mám pravdu?"
Jake se nad tím zamyslel a došel k závěru, že pravdu nemá. Nikdy ho nenapadlo, že zůstane v Rolandově světě navěky, že už možná nikdy žádné další auto neuvidí. Vlastně neměl pocit, že by mu to vadilo, ale zároveň si nemyslel, že to tak stojí v kartách. Aspoň ne zatím. V New Yorku, v době, ze které přišel, se nacházela jistá prázdná parcela. Byla na rohu Druhé avenue a Čtyřicáté šesté ulice. Kdysi tam stálo lahůdkářství - Toma a Gerryho, Naší specialitou jsou obložené mísy - ale teď tam bylo rumiště, plevel, skleněné střepy, a - a jedna růže. Na té prázdné parcele, kde měly někdy v budoucnu stát obytné domy, rostla prostě jedna růže, ale Jake měl pocit, že nikde na Zemi nic podobného neroste. Možná ani v žádném z těch dalších světů, o kterých se zmínil Roland. Kolem Temné věže byly také růže, přímo miliardy růží, aspoň jak to líčil Eddie, byly jich tam širé krvavé pláně a ty se táhly do daleka. Eddie je viděl ve snu. Jenže Jake měl podezření, že ta jeho růže byla jiná - a že dokud se nerozhodne její osud, tak nebo onak, nebyl pro Jakea vyřízený svět aut a televizí a policistů, kteří po vás chtějí nějaký osobní průkaz a jména rodičů.
A když už jsme u těch rodičů, možná ani ti pro mě ještě nejsou vyřízení, pomyslel si Jake. Ta představa mu rozbouchala srdce nadějí i leknutím.
Zastavili se v polovině řady aut a Jake nevidomě hleděl na druhou stranu široké ulice (Gage Boulevard, pomyslel si), zatímco o tom všem uvažoval. Roland a Eddie už je doháněli.
"Tahle křepelka bude jinší kafe po těch měsících, co jsem tlačil tu Železnou pannu," pochvaloval si Eddie s úsměvem. "Vsadím se, že bych do ní mohl jenom foukat." Zhluboka se za křeslem nadechl, aby to předvedl. Jake už chtěl Eddiemu říct, že na "místech pro kriply" jsou určitě i křesla s motorem, ale pak si uvědomil něco, co muselo Eddiemu dojít okamžitě: mají vybité baterie.
Susannah si ho prozatím nevšímala, zajímal ji Jake. "Neodpověděl jsi mi, zlato. Zastesklo se ti tady u těch aut?"
"Ne. Ale byl jsem zvědavý, jestli všechna ta auta znám. Myslel jsem, že třeba - jestli tahle verze roku 1986 vyrostla z jiného světa, než byl můj rok 1977, dalo by se to nějak poznat. Ale já to nepoznám. Protože všechno se mění tak strašně rychle. Stačí devět let -" Pokrčil rameny, pak se podíval na Eddieho. "Ale ty bys to mohl poznat. Tys přece přímo žil v roce 1986."
Eddie zamručel. "Prožil jsem ho, ale nedá se říct, že jsem ho sledoval. Většinou jsem byl zhulenej do morku kostí. Ale stejně - možná -"
Eddie znovu začal tlačit křeslo se Susannah po hladkém makadamu parkoviště a cestou ukazoval na auta. "Ford Explorer... Chevrolet Caprice... a tamhleto je starý Pontiac, to se dá poznat podle toho rozděleného chladiče -"
"Pontiac Bonneville," doplnil Jake. Pobavil ho a trochu dojal údiv, který viděl Susannah na očích - ta auta

jí musela většinou připadat futuristická jako průzkumné lodě Bucka Rogerse. To v něm vzbudilo zvědavost, jak ta auta asi působí na Rolanda, a Jake se ohlédl.
Pistolník nejevil o auta vůbec žádný zájem. Díval se přes ulici do parku, k nájezdu na dálnici - jenže Jake si nemyslel, že se pistolník na něco z toho skutečně dívá. Jake měl pocit, že Roland se prostě zahleděl do svých myšlenek. Pokud tomu tak bylo, jeho výraz napovídal, že v nich nenalézá nic dobrého.
"To je jeden ten malý Chrysler K," ukazoval Eddie na další typ, "a to je Subaru. Mercedes SEL 450, paráda, auto šampiónů - Mustang - Chrysler Imperiál, v dobrým stavu, ale je určitě starší než metuza -"
"Bacha na věc, chlapče," ozvala se Susannah a Jake měl pocit, že jí hlas nějak zhrubl. "To auto poznávám. A je to pro mě poslední výkřik módy."
"Promiň, Suze. Fakticky. Tohle je Cougar... další Chevy... a další... Topeka miluje General Motors, to mě tady sakra překvapuje... Honda Civíc... VW Rabbit... Dodge... Ford... a tohle -"
Eddie se zastavil a zahleděl se na malé autíčko u konce řady, bílé s červeným pruhem. "Takuro," řekl skoro jen pro sebe. Obešel je, aby se podíval na kufr. "Takuro Spirit, přesně řečeno. Slyšel jsi o nějaké takové značce a modelu, Jakeu z New Yorku?"
Jake zavrtěl hlavou.
"Já taky ne," řekl. "Já taky ne, doprdele."
Eddie začal strkat Susannah ke Gage Boulevard (Roland šel s nimi, ale stále byl spíš daleko ve svém soukromém světě, a šel, jen když šli oni, a zastavil tam, kde se zastavili oni). Těsně před automatizovaným vjezdem na parkoviště (STOP ODEBERTE PARKOVACÍ LÍSTEK), se Eddie zastavil.
"Při tomhle tempu zestárneme dřív, než se dostaneme do toho parku naproti, a umřeme, než vyjedeme na ten nájezd," poznamenala Susannah.
Tentokrát se Eddie neomluvil, zdálo se, že ji ani neslyší. Hleděl na samolepku na nárazníku rezavého starého AMC Pacer. Nálepka byla modrobílá jako malé značky s kolečkovým křeslem označující "místa pro kriply". Jake si dřepl, aby viděl líp, a když si Ochu položil hlavu na jeho koleno, chlapec ho nepřítomně pohladil. Druhou ruku natáhl a na nálepku sáhl, jako by se chtěl přesvědčit, že je opravdová. KANSAS CITY MONARCHS, stálo na ní. Písmeno O v Monarchové tvořilo baseballový míček, od kterého byly nakresleny rovnoběžné čárky znázorňující rychlý let.
Eddie řekl: "Oprav mě, jestli se pletu, kámo, protože o baseballu západně od stadiónu Yankees nevím skoro ani ň, ale neměl by se ten klub jmenovat Kansas City Royals? Znáš je přece, George Bretta a ostatní?"
Jake přikývl. Znal Royals a znal také Bretta, i když v Jakeově době to byl mladý hráč a v Eddieho čase už musel být docela starý.
"Chcete říct Kansas City Athletics," vložila se mezi ně Susannah překvapeně. Roland si jich vůbec nevšímal, stále se toulal svou osobní ozónovou vrstvou.
"V šestaosmdesátým teda ne, drahoušku," řekl Eddie laskavě. "V šestaosmdesátým byli Atletici v Oaklandu." Zvedl oči od nálepky k Jakeovi. "Že by družstvo z třetí ligy?" zeptal se. "Trojitý A?"
"Royals z třetí ligy jsou pořád Royals," řekl Jake. "Hrají v Omaze. Pojďte, půjdeme dál."
Jake sice nevěděl, jak ostatní, ale on pokračoval s lehčím srdcem. Možná to bylo hloupé, ale ulevilo se mu. Nevěřil, že ten strašný mor čekal jeho vlastní svět, protože v jeho světě nebyli žádní Kansas City Monarchs. Z takové informace možná nemohl vyvozovat dalekosáhlé závěry, ale připadalo mu, že to tak je. A byla ohromná úleva, když mohl věřit, že jeho otec a matka nejsou odsouzeni k tomu, aby zemřeli po nájezdu jakéhosi mikroskopického národa zvaného Kapitán Trips a byli spáleni na... na nějaké skládce.
Jenže to nebylo tak jisté, i když toto nebyl rok 1986, který patřil k jeho roku 1977. Protože i když se ten strašný mor rozmohl ve světě, kde jezdila auta Takuro Spirit a kde George Brett hrál za K. C. Monarchs, říkal Roland, že obtíže se stále množí... že věci, jako je ta superchřipka, se přezírají tkanivem existence, jako se kyselina z baterie prožírá kusem látky.
Pistolník mluvil o tůni času a ten výraz připadal Jakeovi z počátku romantický a kouzelný. Ale co když je voda v té tůni stále víc stojatá a bahnitá? A co když ty úkazy podobné Bermudskému trojúhelníku, kterým Roland říká řidiny, kdysi velmi vzácné, se stanou spíš pravidlem než výjimkou? Co když - ach, a

to bylo strašné pomyšlení, takové, které vás bude určitě budit až do tří do rána - se všechno jsoucno propadalo do sebe, zároveň s tím, jak slábla struktura Temné věže? Co když se začne hroutit, jedno patro se propadne do druhého... a pak dalšího... a dalšího... až -
Když ho Eddie chytil za rameno a zmáčkl, musel se Jake kousnout do jazyka, aby nezaječel.
"Nějak podléháš špatným znamením," poznamenal Eddie.
"Co ty o tom víš?" odsekl Jake. Znělo to hrubě, ale Jake měl hrozný vztek. Protože se tak vylekal, nebo protože ho Eddie prohlédl? Nevěděl. A bylo mu to jedno.
"Pokud jde o špatný znamení, tak to jsem expert," řekl Eddie. "Nevím přesně, co se ti honí hlavou, ale ať je to, co chce, tohle byla skvělá příležitost se zastavit a popřemejšlet."
Asi to byla dobrá rada, řekl si Jake. Přešli ulici společně. Zamířili ke Gage Park a k jednomu z největších otřesů, jaké Jake v životě zažil.

2

Prošli pod obloukem z tepaného železa, ve kterém bylo starodávným, kudrlinkovým písmem napsáno GAGE PARK, a ocitli se na dlážděném chodníku, který vedl zahradou napůl přísně anglického stylu a napůl ekvádorskou džunglí. Jelikož ji během parného středozápadního léta nikdo neudržoval, zahrada divoce přerostla. Jelikož ji nikdo neudržoval ani na podzim, rostliny se vysemenily. Nápis těsně pod obloukem hlásal, že se jedná o Reinischovu růžovou zahradu a růže tam skutečně byly. Růže rostly všude. Většinou už odkvetly, ale některé divoké stále vyháněly do květu a připomněly Jakeovi růži na prázdné parcele na Čtyřicáté šesté a Druhé, a zatoužil po ní tak velice, až to bolelo.
Stranou, hned za vchodem do parku, stál nádherný starobylý kolotoč, ale jeho vzpínající se hřebci a uhánějící oři teď stáli klidně. Kolotoč byl nezvykle tichý, blikající světla a kolovrátková hudba navěky utichly a Jakea z toho zamrazilo. Na krku jednoho koníka visela za kožený řemínek baseballová rukavice nějakého kluka. Jake se na ni sotva mohl podívat.
Za kolotočem porost ještě víc zhoustl a tlačil se k chodníku tak těsně, že poutníci museli jít jeden za druhým jako ztracené děti v pohádkovém lese. Trny z přerostlých a nestříhaných růžových keřů trhaly Jakeovi šaty. Nějak se ocitl v čele průvodu (nejspíš proto, že Roland byl stále hluboce zamyšlený), takže uviděl Karlíka Šš-šš jako první.
Když se blížili k úzkorozchodných kolejím, které křížily chodník - byly sotva širší než kolejnice z hračkářství -, myslel jen na to, jak pistolník povídal, že ka je jako kolo a stále se otáčí, až se vrátí do stejného místa. Pronásledují nás růže a vlaky, myslel si. Proč? To neví. Asi je to další hádan-
Pak se podíval nalevo a z úst mu vypadlo "Ježíšikristepanebože", to celé jako jedno slovo. Síla mu vyprchala z nohou a musel se posadit. Vlastní hlas mu zněl v uších cize a chabě. Nedá se říct, že omdlel, ale svět mu vybledl natolik, že bujné rostlinstvo v západní části parku mu připadalo šedivé skoro jako podzimní nebe nad hlavou.
"Jakeu! Jakeu, co se stalo?" To byl Eddie a Jake si všiml, že v tom hlase zní opravdová starost, ale připadalo mu, že k němu doléhá jen z dálky, jako z mizerně spojeného meziměstského hovoru. Třeba z Bejrútu nebo snad z planety Uran. A na rameni cítil Rolandovu uklidňující ruku, ale ta mu připadala stejně vzdálená jako Eddieho hlas.
"Jakeu!" Susannah. "Co je, zlatíčko? Co -"
Pak to uviděla a přestala na něj mluvit. Eddie to uviděl také a rovněž ztichl. Rolandova ruka zmizela. Stáli a dívali se... kromě Jakea, který seděl a díval se. Doufal, že síla a cit se mu do nohou nakonec vrátí a on vstane, ale zrovna teď mu připadaly jako vařené špagety.
Asi patnáct metrů od nich, u dětského nádraží, které kopírovalo skutečné nádraží na druhé straně ulice, stál vlak. Pod střechou visel nápis TOPEKA. Ten vlak byl Karlík Šš-šš, s radlicí a se vším všudy. Parádní parní lokomotiva 402. A Jake věděl, že kdyby sebral dost sil, vstal a šel se k němu podívat, našel by na sedadle, kde kdysi sedával strojvůdce (který se nepochybně jmenoval Bob), uhnízděnou myší rodinku. V komíně bude hnízdit další rodinka, tentokrát vlaštovek.
A ty tmavé, olejové slzy, pomyslel si Jake s pohledem upřeným na vláček vyčkávající před nádražíčkem, a Jakeovi naskočila husí kůže po celém těle a kulky mu ztvrdly a žaludek se scvrkl. V noci roní ty tmavé, olejové slzy a rezaví mu z nich krásný reflektor Stratham. Ale svého času jsi, Karlíku, svezl spoustu dětí,

viď? Jezdil jsi kolem dokola Gage Parku, a děti se smály, jenomže některé se ve skutečnosti nesmály. Některé, zřejmě moudřejší než ty, křičely. Stejně jako bych teď křičel já, kdybych měl na to sílu.
Ale síla se vracela, a když ho Eddie chytil pod paži a Roland ho chytil pod druhou paží, dokázal Jake vstát. Trochu se zapotácel, ale rovnováhu udržel.
"Jenom aby bylo jasný, nic ti nevyčítám," řekl Eddie. Mluvil nějak zachmuřeně a stejně tak se tvářil. "Taky mám pocit, že to se mnou snad praští. To je ten vlak z ty tvý knížky, a jako živej."
"Takže teď víme, kde získala slečna Beryl Evansová námět na Karlíka Šš-šš," řekla Susannah. "Buď tady žila, nebo někdy před rokem 1942, kdy ta zatracená knížka vyšla, byla v Topece -"
"- a viděla dětský vláček, který jezdil Reinischovou růžovou zahradou a po Gage Parku," doplnil Jake. Už se trochu vzpamatoval a zaplavil ho pocit vděčnosti a lásky vůči přátelům - nejen proto, že byl jedináček, ale navíc byl většinu života osamělý. Viděli to, co on, a pochopili, čeho se tak bojí. Samozřejmě - byli přece ka-tet.
"Nebude odpovídat na hloupé otázky, nebude hrát hloupé hry," řekl Roland zamyšleně. "Můžeš jít dál, Jakeu?"
"Ano."
"Určitě?" naléhal Eddie, a když Jake přikývl, opřel se Eddie znovu do křesla se Susannah. Za ním následoval Roland. Jake se na chvilku zastavil a vzpomínal na sen, který se mu zdál - stál s Ochem na vlakovém přejezdu a brumlák najednou vskočil na koleje a divoce štěkal na blížící se světlo.
Jake se shýbl a vzal Ocha do náručí. Podíval se na rezivějící vlak, který tiše stál na nádraží, s čelním reflektorem jako vyhaslým okem. "Nebojím se," řekl potichu. "Nebojím se tě."
Reflektor ožil a blikl na něj, krátce, ale oslnivě jasně, jako by věděl: Jenom nepovídej, jenom nepovídej, ty můj malý cukroušku.
Pak světlo zhaslo.
Nikdo jiný to neviděl. Jake se ještě jednou po vlaku ohlédl, čekal, že světlo ještě jednou zableskne - možná čekal, že ten prokletý vlak se najednou doopravdy rozjede přímo na něj - ale nic se nestalo. Srdce mu prudce bouchalo, ale Jake se rozběhl za svými přáteli.

3

Zoo v Topece (Světoznámé zoo v Topece, aspoň podle nápisů) bylo plné prázdných klecí a mrtvých zvířat. Některá zvířata, která byla puštěna, zmizela, ale jiná tu ležela mrtvá. V areálu goril pořád ležely velké opice, zdálo se, že zemřely všechny pospolu. Z toho se Eddiemu chtělo kdoví proč brečet. Zbytky heroinu se mu vyplavily z těla už před několika měsíci, takže jeho city každou chvíli hrozily, že překypí. Jeho staří kamarádi by se mu smáli.
Za areálem goril ležel na chodníku mrtvý šedý vlk. Ochu se k němu opatrně přiblížil, očichal ho, pak natáhl dlouhý krk a začal výt.
"Uklidni ho, Jakeu, rozumíš?" zamručel Eddie. Najednou si uvědomil, že cítí rozkládající se zvířata. Pach byl slabý, z velké části vyprchal v horkých dnech léta, ale i z toho, co zbývalo, se chtělo Eddiemu zvracet. Ne že by si přesně vzpomínal, kdy naposledy jedl.
"Ochu! Ke mně!"
Ochu naposledy zavyl a pak se vrátil k Jakeovi. Zastavil se u chlapcovy nohy a zvedl k němu ty strašidelné oči lemované zlatem jako svatební prstýnky. Jake ho vzal do náruče, obešel s ním mrtvého vlka a pak ho postavil zase na chodník.
Ten je dovedl k příkrým schodům (mezi kamením už začala prorážet tráva) a nahoře se Roland rozhlédl po zoo a parku. Odtud snadno přehlédl okruh dětského vláčku, ve kterém Karlíkovi cestující jezdili po obvodu Gage Parku. Za ním po Gage Boulevard honil studený vítr spadané listí.
"A tak padl lord Perth," zamumlal Roland.
"A země se otřásla hromem," dokončil Jake.
Roland na něj pohlédl překvapeně jako člověk probouzející se z hlubokého spánku, pak se usmál a vzal Jakea kolem ramenou. "Kdysi jsem lorda Pertha hrál," řekl.
"Fakticky?"
"Ano. Velmi brzy o tom uslyšíš."

4
Za schodištěm byla voliéra plná mrtvých exotických ptáků. Za voliérou se nacházel snackbar, který nabízel (vzhledem ke svému umístění možná trochu nevkusně) NEJLEPŠÍ SEKANOU v TOPECE. Za snackbarem byl další oblouk z tepaného železa s nápisem BRZY SE VRAŤTE DO GAGE PARKU! A za ním stoupal zakřivený nájezd na dálnici. Nad ním visely ty tři zelené nápisy, které poprvé zahlédli z druhé strany silnice.
"Tak zase spanilá jízda," řekl Eddie tak potichu, že ho skoro nebylo slyšet. "Krucinál." Pak vzdychl.
"Co je to spanilá jízda, Eddie?"
Jake si pomyslel, že Eddie neodpoví. Když se Susannah otočila a podívala se na něj, svíral Eddie rukojeti jejího nového křesla a díval se jinam. Potom ale znovu pohlédl na ně, nejdřív na Susannah, potom na Jakea. "Nic pěknýho. Můj život nebyl nic moc, než mě tady ten Gary Cooper přetáhl přes Velkej Předěl."
"Nemusíš přece -"
"Taky to není nic moc. Naše parta, co se scházela - já, brácha Henry, obyčejně Bum O'Hara, protože ten měl auto, Sandra Corbittová a taky ten Henryho kamarád, kterýmu jsme říkali Jimmie Polio - všichni jsme nastrkali naše jména do klobouku. Ten, kterýho jsme vytáhli, byl... turistickej průvodce, jak říkával Henry. Ten - nebo ta, když to byla Sandi - musel zůstat střízlivěj. Aspoň relativně. Ostatní se důkladně sjeli. Pak jsme se všichni nacpali do Bumova chrysleru a jeli po dálnici do Connecticutu nebo třeba po Taconic Parkway na sever státu New York... jenomže jsme ty silnici říkali Katatonik Parkway. Poslouchali jsme z přehrávače Creedence nebo Marvina Gaye nebo třeba Největší hity Elvise Presleyho. V noci to bylo lepší a nejlepší za úplňku. Jezdili jsme někdy celý hodiny, hlavy vystrčený z okýnek, jak to dělávají psi, když se vezou v autě, dívali se nahoru na měsíc a hlídali, kdy spadne hvězda. Tomu jsme říkali spanilá jízda." Eddie se usmál. Vypadalo to dost nucené. "Kouzelnej život, lidi."
"Připadá mi to jako docela zábava," řekl Jake. "Teda ne s těma drogama, ale projíždět se v noci s kamarády, dívat se na měsíc a poslouchat muziku... to vypadá parádně."
"Vlastně to takový bylo," přiznal Eddie. "Dokonce i když jsme se nacpali červenejma tak, že nám bylo jedno, jestli chčijeme do křoví nebo na vlastní boty, byla to paráda." Odmlčel se. "To je na tom to hrozný, copak to nechápete?"
"Spanilá jízda," řekl pistolník. "Tak to také zkusíme."
Vyšli z Gage Parku a zamířili po silnici k nájezdu na dálnici.

5
Kdosi pomaloval sprejem obě cedule označující sestupnou zatáčku nájezdu. Na ceduli s nápisem ST. LOUIS 215 kdosi černě načmáral

Na druhé ceduli hlásající PŘÍŠTÍ ODPOČÍVADLO 15 KM přibylo tlustými červenými písmeny

Šarlatová barva nevyšisovala ani za celé léto, takže ta písmena přímo křičela. Každé bylo ozdobeno jakýmsi symbolem –

"Říkají ti něco ty nesmysly, Rolande?" zeptala se Susannah.
Roland zavrtěl hlavou, vypadal však ustaraně a ten zamyšlený výraz mu z očí nezmizel. Šli dál.

6

V místech, kde se nájezd napojoval na dálnici, stanuli vedle Susannah v novém křesle dva muži, chlapec a brumlák. Všichni se dívali na východ.
Eddie nevěděl, jak bude vypadat dopravní situace, jakmile vyjdou z Topeky, ale tady byly všechny pruhy, ať už ve směru na západ nebo na východ, kde stáli oni, ucpané auty a nákladňáky. Většina vozidel, vysoko naložená různými osobními věcmi, měla na sobě vrstvu rzi, vytvořenou za celé léto.
Ale jak tam tak stáli a mlčky hleděli na východ, byla auta to nejmenší, co jim dělalo starosti. Asi tak necelý kilometr od nich v obou směrech se rozkládalo město - viděli kostelní věže, řadu rychlých občerstvení (Arby, Wendy, McD, Pizza Hut a taky jakýsi podnik Boing Boing Burgers, o kterém Eddie v životě neslyšel), prodejny aut, střechu bowlingové herny Heartland Lanes. Vpředu viděli další výjezd z dálnice, nápis u sjezdu hlásal Státní nemocnice Topeka a JV 6. Za sjezdem z dálnice se tyčila masivní stará budova z červených cihel s maličkými okny, která vykukovala z vrstvy popínavých rostlin jako zoufalé oči. Eddie si domyslel, že ten dům, který se tolik podobal Attice, musí být nemocnice, nejspíš takový ten zdravotnický očistec, kde chudí lidé celé hodiny vysedávají na hnusných plastových židlích, aby se na ně nakonec nějaký doktor podíval jako na psí lejno.
Za nemocnicí město náhle končilo a začínala řidina.
Eddiemu připadala jako nehybná vodní hladina v rozlehlé bažině. Tlačila se na násep dálnice z obou stran, stříbřitá a tetelivá, takže značky a svodidla a zajatá auta se v ní chvěla jako fata morgána. Místo puchu z ní vycházelo to chvějivé bzučení.
Susannah si přimáčkla ruce na uši a stáhla koutky úst. "Nevím, jestli to vydržím. Opravdu. Nechci být fajnovka, ale už teď je mi na zvracení, a to jsem celý den nic nejedla."
Eddiemu bylo stejně. Ale i když mu bylo špatně, nemohl odtrhnout oči od řidiny. Připadalo mu, jako by neskutečno získalo - co? Tvář? Ne. To rozlehlé a bzučící stříbrné chvění před nimi nemělo tvář, vlastně to byla přímo antiteze tváře, ale mělo jakési tělo - výraz - podobu.
Ano, to bylo ono. Mělo to podobu, jako měl podobu démon, který přišel do kruhu kamenů, když se snažili vytáhnout Jakea.
Roland se zatím probíral hlubinami své torby. Zdálo se, že se prokutal až na dno, než našel, co chtěl: hrst nábojů. Odtrhl Susannah pravou ruku z opěrky křesla a strčil jí do dlaně dva náboje. Pak si vzal další dva a zastrčil si je, kulí napřed, do uší. Susannah se nejdřív tvářila užasle, pak pobaveně, pak nedůvěřivě. Nakonec následovala jeho příkladu. Skoro ihned se jí na tváři rozlil blažený výraz úlevy.
Eddie shodil z ramene batoh, který nesl, a vytáhl poloprázdnou krabičku nábojů ráže .44, které patřily do Jakeova rugeru. Pistolník zavrtěl hlavou a natáhl ruku. Ještě mu v ní zbývaly čtyři náboje, dva pro Eddieho a dva pro Jakea.
"Co je špatnýho na těchhle?" Eddie vyklepl pár nábojů z krabičky, která pocházela ze skrýše za spisy v zásuvce stolu Elmera Chamberse.
"Jsou z tvého světa a ten zvuk nijak nezastaví. Neptej se mě, jak to vím, prostě to vím. Zkus si je, jestli chceš, ale nebudou k ničemu."
Eddie ukázal na náboje, které mu nabízel Roland. "Ty jsou také z našeho světa. Z obchodu na Sedmé a Čtyřicáté deváté. Jmenoval se u Clementa, ne?"
"Tyto právě odtamtud nepocházejí. Ty jsou moje, Eddie, často znovu nabíjené, ale pocházejí ze zelené země. Z Gileadu."
"To myslíš ty mokrý?" zeptal se Eddie nedůvěřivě. "To jsou ještě ty mokrý náboje od moře? Ty, co se ti úplně promáčely?"
Roland přikývl.
"Říkal jsi, že už nikdy nevystřelí! Ať vyschnou, jak chtějí! Že prach se - jak jsi to říkal? Prach se zlomil."
Roland znovu přikývl.
"Tak proč sis je schovával? Proč ses celou tu dobu vláčel s hromádkou zbytečných nábojů?"
"Co jsem tě učil, abys říkal, když ulovíš zvíře, Eddie? Abys soustředil mysl?"
"Otče, veď mé ruce a srdce, aby žádná část toho zvířete nebyla zmařena."
Roland přikývl potřetí. Jake si vzal dva náboje a zastrčil si je do uší. Eddie vzal poslední dva, ale nejdřív vyzkoušel ty, které vysypal ze své krabičky. Trochu hlas řidiny ztlumily, ale ne docela, zvuk mu vibroval uprostřed čela a vháněl slzy do očí jako rýma a budil v něm pocit, že se mu hřeben nosu rozletí na

kousky. Vytáhl je tedy a nahradil většími náboji - náboji z Rolandových starobylých revolverů. Strkám si náboje do uší, pomyslel si. Máma by se posrala. Ale na tom nezáleželo. Hlas řidiny zmizel - aspoň se proměnil ve vzdálené bručení - přesně to ty náboje dokázaly. Když se otočil a promluvil k Rolandovi, čekal, že jeho hlas bude také ztlumený, jako už to tak bývá, když si člověk strčí do uší ucpávky, ale zjistil, že se slyší docela dobře.
"Je vůbec něco, co nevíš?" zeptal se Rolanda.
"Ano," odpověděl Roland. "Je toho docela dost."
"A co Ochu?" zeptal se Jake.
"Myslím, že Ochovi nic nebude," řekl Roland. "Pojďte, než se setmí, ujdeme pár mil."

7
Zdálo se, že Ochovi bzučení řidiny nevadí, ale celé odpoledne se držel těsně u Jakea Chamberse a nedůvěřivě pokukoval po uvízlých autech, která ucpávala dálnici I-70 ve směru na východ. Přesto Susannah uviděla, že auta neucpávají silnici tak úplně. Zácpa trochu řídla, když poutníci nechávali za sebou město, ale i tam, kde stála auta hustě, někdo odtáhl některé nehybné vozy na jednu či druhou stranu a spoustu jich kdosi odstrkal z dálnice pryč do středového pruhu, který svým betonem rozdělovat dálnici.
Někdo tu pracoval s odtahovým vozem, tak to vypadá, pomyslela si Susannah. To pomyšlení ji rozradostnilo. Nikdo by se neobtěžoval vyklízet cestu uprostřed dálnice, dokud mor zuřil, a jestli to někdo dělal až potom - jestli se tu někdo objevil, aby to potom udělal -, to znamenalo, že mor nedostal všechny. Ty husté řádky úmrtních oznámení neznamenaly vše.
V některých autech byly mrtvoly, ale stejně jako pod schody na nádraží byly vyschlé, bez hniloby - šlo o mumie přepásané bezpečnostními pásy. Většina aut byla prázdná. Hodně řidičů a cestujících uvízlých v dopravní zácpě se nejspíš pokusilo odejít z morové zóny pěšky, řekla si Susannah, ale napadlo ji, že to nebyl jediný důvod, který je zvedl na nohy.
Susannah věděla, že ona by musela být připoutána k volantu řetězem, aby zůstala v autě, jakmile by pocítila příznaky smrtelné nemoci. Pokud by měla zemřít, určitě by chtěla zemřít na volném božím vzduchu. Nejlepší by byl nějaký kopec, nějaké místo jen s mírným stoupáním, ale i pšeničné pole by stačilo, kdyby na to přišlo. Všechno lepší než prokašlat poslední chvilky ve vůni osvěžovače vzduchu visícího na zpětném zrcátku.
Původně si Susannah myslela, že uvidí spoustu mrtvol těch, kdo se pokoušeli utéct, ale zatím se to nestalo. Kvůli té řidině. Neustále se k ní blížili a Susannah přesně poznala, kdy do ní vstoupili. Tělem jí projelo jakési lechtavé zamrazení, které ji přinutilo přitáhnout pahýly nohou nahoru, a křeslo se na chvilku zastavilo. Když se otočila, uviděla, že Roland, Eddie a Jake si drží břicho a šklebí se. Vypadali, jako by všichni najednou dostali žaludeční křeče. Pak se Eddie a Roland narovnali. Jake se sklonil a pohladil Ocha, který na ně úzkostlivě hleděl.
"Je vám dobře, chlapci?" zeptala se Susannah. Ta otázka zazněla napůl hádavým, napůl škádlivým hlasem Detty Walkerová. Neměla v plánu ten hlas použít, ale prostě z ní vyšel.
"Jo," řekl Jake. "Mám ale pocit, jako bych měl knedlík v krku." Znepokojeně se díval na řidinu. Stříbřitá a holá se už prostírala všude kolem nich, jako by se celý svět proměnil v rovinatou norfolskou bažinu za svítání. Nedaleko ze stříbrné hladiny trčely stromy a vrhaly znetvořené odrazy, které nezůstaly ani na okamžik úplně v klidu a byly stále rozostřené. O kousek dál Susannah zahlédla obilné silo, které vypadalo, že se vznáší. Po straně mělo silo růžovými písmeny, které by za normálních podmínek možná bylo červené, napsáno KRMIVO CADDISH.
"Mně připadá, že mám knedlík v hlavě," poznamenal Eddie. "Lidi, koukněte, jak se ten sajrajt tetelí."
"Pořád ji slyšíš?" zeptala se Susannah.
"Jo. Ale slabě. S tím dokážu žít. Co ty?"
"Mhm. Tak jdeme."
Bylo to jako letět letadlem s otevřeným kokpitem roztrhanými mraky, napadlo Susannah. Připadalo jim, že jdou celé míle tou bzučící jasností, která nebyla tak docela ani mlhou, ani vodou, občas se z ní vynořily jakési útvary (stodola, traktor, reklamní poutač) a pak ztratili všechno kromě silnice, která se táhla

neustále nad lesklou, ale jaksi neurčitou hladinou řidiny.
Potom, zčistajasna, vyšli na volné prostranství. Bzučení se proměnilo ve slabé hučení. Mohli si dokonce vytáhnout ucpávky z uší, aniž by jim to příliš vadilo, aspoň dokud se nedostali na druhou stranu mýtiny.
Znovu se jim otevřela vyhlídka -
No, to je příliš nadnesený výraz, Kansas neměl vyloženě vyhlídky, ale viděli volná pole a místy háje stromů zbarvených podzimem a označujících pramen nebo rybníček. Žádný Velký kaňon nebo příboj tlukoucí o Portlandský maják, ale dalo se aspoň dohlédnout na vzdálený boží obzor a trochu zahnat nepříjemný pocit, že jsou pohřbeni. Potom člověk zase otupěl. Jake to podle názoru Susannah dokázal popsat ještě nejpřípadněji, když řekl, že být v řidině je jako konečně dojít k přeludu svítivé vodní hladiny, kterou za parných dnů často vídáme daleko před sebou na dálnici.
Ať už to bylo, co chtělo, a ať to popsali jakkoli, pobyt v řidině byl klaustrofobický, tryznivý a celý svět zmizel kromě dvou pruhů dálnice a kapot vozidel, podobných opuštěným lodím na zamrzlém oceánu.
Prosím, pomoz nám, abychom se odtud dostali, modlila se Susannah k nějakému Bohu, ve kterého už tak docela nevěřila - ale stále v cosi věřila, ale od chvíle, kdy se probudila do Rolandova světa na břehu Západního moře, její představa o neviditelném světě se zásadně změnila. Prosím, pomoz nám, abychom znovu našli Paprsek. Prosím, pomoz nám, abychom unikli z tohoto tichého a mrtvého světa.
Na dosud největší volný prostor narazili poblíž dopravní značky, na které stálo BIG SPRINGS 2 Ml. Za jejich zády, na západě, prosvitlo zapadající slunce trhlinou v mracích a po hladině řidiny se rozletěly šarlatové štěpiny a okna a zadní světla stojících aut se rozhořela barvami ohně. Po obou stranách se kolem nich táhla prázdná pole. Plná Země přišla a odešla, pomyslela si Susannah. Sklizeň také přišla a odešla. Tak Roland nazývá závěr roku. Při tom pomyšlení se zachvěla.
"Tady se utábořime na noc," řekl Roland, jakmile minuli výjezd k Big Springs. Vpředu bylo vidět, že řidina se znovu stahuje k dálnici, ale to bylo několik mil daleko - ve východním Kansasu bylo občas vidět zatraceně daleko, zjišťovala Susannah. "Nasbíráme si dřevo na oheň, ale nebudeme muset příliš blízko k řidině, a ten zvuk nebude tak zlý. Možná budeme moci dokonce spát bez nábojů v uších."
Eddie a Jake přelezli svodidla, sestoupili z náspu a začali podél vyschlého potoka hledat dřevo, ale drželi se při sobě, jak jim Roland kladl na srdce. Když se vrátili, mraky už slunce znovu polkly a světem se začalo plížit popelavé, nezajímavé šero.
Pistolník, utábořený v odstavném pruhu, olámal větvičky na podpal a kolem nich potom obvyklým způsobem rozložil dřevo, takže postavil vlastně jakýsi dřevěný komín. Zatímco se tím zabýval, Eddie zašel do středového pásu, zastavil se tam s rukama v kapsách a zahleděl se na východ. Po chvíli se k němu přidal Jake s Ochem.
Roland vytáhl křesadlo, seškrábl oheň do šachty svého komína a za chvilku táborák hořel.
"Rolande!" křikl Eddie. "Suze! Pojďte sem! Podívejte se!"
Susannah začala pohánět kola křesla k Eddiemu, ale Roland - nejdřív ovšem naposledy zkontroloval oheň - chytil opěradlo křesla a odtlačil ji.
"Co máme vidět?" zeptala se Susannah.
Eddie kamsi ukázal. Nejdřív Susannah nic neviděla, i když na silnici byl dokonalý výhled dokonce i kus za místo, kde se znovu uzavírala řidina, možná to byly celé tři míle. Potom - ano, snad něco zahlédla. Možná. Jakýsi obrys, když napjala zrak ze všech sil. Kdyby se už nešeřilo -
"Je to nějaká stavba?" ptal se Jake. "Páni, to vypadá, že ji postavili přímo přes dálnici!"
"Co je to, Rolande?" zeptal se Eddie. "Ty máš nejlepší oči ve vesmíru."
Pistolník nějakou chvíli nic neříkal, jenom se díval podle středového pásu, palce zaháknuté za opasek. Nakonec pravil: "Uvidíme to líp, až přijdeme blíž."
"Ale no tak!" nedal se Eddie. "Mluv vážně, kristepane! Víš, co to je, nebo ne?"
"Uvidíme to líp, až přijdeme blíž," opakoval pistolník - což samozřejmě nebyla žádná odpověď. Vytratil se zpátky přes jízdní pruhy ke svému ohni, jen podpatky cvakaly po silnici. Susannah se podívala na Jakea a Eddieho. Pokrčila rameny. Také pokrčili rameny - a potom se Jake rozchechtal, jen to zvonilo. Susannah si pomyslela, že obvykle se ten chlapec chová spíš jako osmnáctiletý než jedenáctiletý, ale takhle rozesmátý vypadal spíš na devět, ovšem Susannah to nevadilo ani za mák.
Podívala se dolů na Ocha, který k nim vážně vzhlížel a kroutil rameny, jak se je snažil pokrčit.

8

Pojedli lahůdky obalené v listí, jimž Eddie říkal pistolnické burritos, usazení těsně kolem ohně, který přikrmovali dřívím, a kolem se snášela noc. Kdesi na jihu zavolal pták - Eddieho napadlo, že osamělejší zvuk snad v životě neslyšel. Nikdo moc nemluvil a Eddie si uvědomil, že touto dobou mluvili málokdy. Jako by chvíle, kdy země mění den za tmu, byla zvláštní a jaksi je odlučovala od mocného společenství, které Roland nazýval ka-tet.

Jake krmil Ocha sousty sušeného jeleního masa ze svého posledního burrita. Susannah seděla na rohoži, nohy pod koženou halenou překřížené, a zasněně hleděla do ohně. Roland se položil dozadu na lokty a díval se do nebe, kde se mračna začala rozpouštět a ukázaly se hvězdy. Když se Eddie také podíval nahoru, uviděl, že Stará hvězda a Stará matka jsou pryč, jejich místa zabrala Polárka a Velký vůz. Možná to zde nebyl jeho svět - auta Takuro, klub Kansas City Monarchs a řetězec bufetů zvaných Being Boing Burgers to naznačovaly - ale znepokojivě se mu to podobalo. Možná je to svět hned vedle, pomyslel si.

Když ten pták v dálce znovu zavolal, zvedl se a podíval se na Rolanda. "Měl jsi něco na srdci, co jsi nám chtěl povědět," řekl. "Určitě napínavý příběh svého mládí. Susan - tak se jmenovala, že?"

Pistolník se ještě chvíli díval na nebe - teď se musel ztrácet v souhvězdích Roland, uvědomil si Eddie - a potom se zadíval na své přátele. Vypadal podivně omluvně, nezvykle stísněně. "Mysleli byste si, že vás podvádím, kdybych požádal ještě o den na přemýšlení?" zeptal se. "Nebo možná ve skutečnosti chci jednu noc, aby se mi o tom mohlo zdát. Bylo to všechno dávno, je to snad staré, ale já..." Zvedl ruce v jakémsi neklidném gestu. "Některé záležitosti neodpočívají v klidu, i když jsou mrtvé. Jejich kosti křičí ze země."

"Duchové jsou," řekl Jake a Eddie v jeho očích zahlédl stín hrůzy, kterou musel prožít uvnitř domu v Dutch Hill. Hrůzy, kterou musel prožít, když ze stěny vyšel Dveřník a vztáhl po něm ruce. "Někdy duchové jsou a někdy se vracejí."

"Ano," souhlasil Roland. "Někdy jsou a někdy to dělají."

"Možná je lepší se nerozmýšlet," řekla Susannah. "Někdy – zvlášť když víš, že to bude těžké - je lepší prostě vsednout na koně a rozjet se."

Roland o tom velmi pečlivě přemýšlel, pak zvedl oči a pohlédl na ni. "Zítra večer u ohně vám povím o Susan," řekl. "To vám slibuji při jménu svého otce."

"Potřebujeme to slyšet?" zeptal se Eddie náhle. Sám skoro užasl nad tím, že tu otázku slyší z vlastních úst. Nikdo na světě nebyl zvědavější na pistolníkovu minulost než Eddie. "Chci říct, jestli to opravdu bolí, Rolande... sakra bolí... možná..."

"Nevím jistě, jestli to potřebujete slyšet, ale myslím, že vám to potřebuji povědět. Naší budoucností je Věž, a abych k ní mohl jít s celistvým srdcem, musím uložit svou minulost ke spánku, jak nejlépe to půjde. Není možné, abych vám pověděl všechno - v mém světě je dokonce i minulost v pohybu, přeskupuje se v mnoha zásadních směrech - ale ten jeden příběh by mohl zastoupit všechny ostatní."

"Je západní?" zeptal se Jake najednou.

Roland se na něj nechápavě podíval. "Nerozumím, co máš na mysli, Jakeu. Gilead je Panstvím v Západním světě, to ano, a také Mejis, ale -"

"Bude západní," řekl Eddie. "Všechny Rolandovy příběhy jsou západní, když si je pořádně přebereš."

Položil se na záda a přikryl se dekou. Slabě, od východu i západu, slyšel bzukot řidiny. Sáhl do kapsy, jestli v ní má náboje, které mu dal Roland, a spokojeně přikývl, když je nahmatal. Počítal, že dnes bude moci spát bez nich, ale zítra je bude znovu potřebovat. Spanilá jízda ještě neskončila.

Susannah se nad ním sklonila a políbila ho na špičku nosu. "Máš toho dneska dost, zlato?"

"Jo," odpověděl Eddie a založil si ruce za hlavou. "Nestane se mi každej den, že bych chytil stopa na nejrychlejší vlak na světě, zničil nejmazanější počítač na světě a pak objevil, že všechny na světě sklátila chřipka. A to všechno před večeří. Takovej záběr člověka unaví." Eddie se usmál a zavřel oči. Pořád se usmíval, i když usnul.

9

Zdálo se mu, že všichni stojí na rohu Druhé avenue a Čtyřicáté šesté ulice a hledí přes laťkový plot na zarostlý pozemek za ním. Měli na sobě svoje středosvětské šaty - nesourodou kombinaci jeleních kůží a starých košil, které držely pohromadě jen špendlíky a šňůrky na boty - ale žádný z chodců, kteří spěchali po Druhé avenue, si jich zřejmě nevšiml. Nikdo si nevšiml brumláka v Jakeově náručí nebo dělostřelecké baterie, kterou s sebou vláčeli.
Protože jsme duchové, pomyslel si Eddie. Jsme duchové a neodpočíváme v pokoji.
Na plotě visely malé plakáty - jeden na Sex pistols (po letech společné turné, aspoň podle plakátu, a Eddiemu to připadalo dost divné - Pistols byla skupina, která se už nikdy nesejde), další na jakéhosi komika Adama Sandlera, o kterém Eddie v životě neslyšel, další na film nazvaný Čarodějnictví o mladých čarodějnicích. Za tímto plakátem bylo napsáno písmeny špinavě růžové barvy letních růží:

Pohleď, MEDVĚD obrovitý!
Celý SVĚT má v očích skrytý.
Minulost je hádankou a řídne náš ČAS,
V středu všeho stojí VĚŽ, čeká na tě zas.

"Tamhle," ukazoval Jake. "Ta růže. Podívejte, jak na nás čeká, tam uprostřed toho pozemku."
"Ano, je moc krásná," řekla Susannah. Potom ukázala na ceduli umístěnou u růže a obrácenou k Druhé avenue. Hlas i oči jí potemněly starostí. "Ale co tamhleto?"
Podle toho nápisu se dva podniky - Stavby Mills a Nemovitosti Sombra - chystaly spojit v projektu nazvaném Sídliště Želví zátoka a domy se budou stavět přímo na tomto místě. Kdy? Brzy se vrátíme, nic víc v tomto směru cedule neprozradila.
"S tím bych si nedělal starosti," řekl Jake. "Ta cedule tu byla už předtím. Je nejspíš stará jako -"
V té chvíli vzduch prořízlo skučení motoru. Za plotem, na ulici z druhé strany pozemku, stoupaly chuchvalce špinavě hnědých výfukových plynů jako zlověstné kouřové signály. Najednou se prkna na druhé straně rozlétla a dovnitř projel mohutný červený buldozer. Dokonce i radlici měl červenou, jenom slova na lžíci - SLÁVA KARMÍNOVÉMU KRÁLI - byla napsána žlutou barvou, sžíravou jako panika. Na vyvýšeném sedadle u řízení seděl rozesmátý muž s obličejem samý bolák, který unesl Jakea z mostu přes řeku Send - jejich starý kamarád Gasher. Vpředu mu na přilbě postrčené do týla vyvstával černý nápis SLÉVÁRNY LAMERK. Nad ním bylo namalováno upřeně zírající oko.
Gasher sklonil radlici. Sunula se napříč pozemkem, rozbíjela cihly, drtila plechovky od piva a limonády na lesklý prach, vykřesávala jiskry z kamenů. Přímo v jeho dráze pokyvovala svou jemnou hlavou růže.
"To se podíváme, jestli někdo z vás teď bude mít blbý otázky!" křičelo to nevítané zjevení. "Ptejte se, na co chcete, vy moji drahoušková, proč ne? Váš starej kámoš Gasher má hádanky moc rád! Jenom abyste rozuměli, ptejte se, na co chcete, já tu hnusnou věc tamhle stejně přejedu, rozmašíruju ji, no jo, to udělám! A pak ještě couvnu! Kořínky a větve, moji malí drahoušková! Ano, kořínky a větve!"
Susannah vykřikla, když se radlice šarlatového buldozeru spustila na růži, a Eddie se chytil plotu. Byl by se přehoupl přes něj, vrhl se na růži, pokusil se ji chránit...
... jenomže už bylo pozdě. A on to věděl.
Podíval se znovu na ten rozchechtaný přízrak na sedadle buldozeru a uviděl, že Gasher zmizel. Teď seděl u řízení strojvůdce Bob z Karlíka Šš-šš.
"Zastav!" zaječel Eddie. "Proboha, zastav!"
"Nemůžu, Eddie. Svět se hnul a já nemůžu zastavit. Musím se hnout s ním."
A když stín buldozeru padl na růži a radlice strhla jeden ze sloupků, na kterých byla připevněna cedule (Eddie viděl, že BRZY SE VRÁTÍME se změnilo na JSME TADY), uvědomil si, že muž u řízení není strojvůdce Bob.
Byl to Roland.

10

Eddie se probudil na odstavném pruhu dálnice a zprudka se posadil, udýchaně vyrážel z plic vzduch, srážející se do obláčků, a na rozpálené kůži mu chladl pot. Byl přesvědčen, že křičel, že musel křičet, ale

Susannah vedle něj stále spala, jen temeno hlavy jí bylo vidět z pokrývek, o které se dělili, a vlevo potichu chrápal Jake, jednou vystrčenou paží objímal Ocha. Brumlák také spal.
Roland nikoli. Roland klidně seděl na druhé straně vyhaslého ohniště, za světla hvězd čistil pistole a díval se na Eddieho.
"Zlý sen." To nebyla otázka.
"Jo."
"Bratrova návštěva?"
Eddie zavrtěl hlavou.
"Tak Věž? Růžové pole a Věž?" Rolandova tvář zůstala bez výrazu, ale Eddie zaslechl dychtivý podtón, který se mu do hlasu vkradl pokaždé, když se mluvilo o Temné věži. Eddie kdysi pistolníka nazval feťákem Věže a Roland to nepopřel. "Tentokrát ne."
"Tak co tedy?"
Eddie se otřásl. "Je zima."
"Jo. Poděkuj svým bohům, že aspoň neprší. Podzimní déšť je zlo, kterému se člověk musí vyhnout, jak to jenom jde. Jaký se ti zdál sen?"
Eddie stále váhal. "Ty bys nás nikdy nezradil, že ne, Rolande?"
"To nemůže s jistotou prohlásit nikdo, Eddie, a já už jsem nejednou zahrál roli zrádce. Ke své hanbě. Ale... myslím, že ty doby už minuly. Jsme jedno, ka-tet. Jestli zradím jednoho z vás - třeba i jen Jakeova chlupatého přítele - zradím sám sebe. Proč se ptáš?"
"A nikdy bys nezradil svůj cíl."
"Zřekl se Věže? Ne, Eddie. To ne, nikdy. Pověz mi, co se ti zdálo."
Eddie to udělal a nic nevynechal. Když domluvil, hleděl Roland na své pistole a mračil se. Zdálo se, že zbraně se během Eddieho povídání samy znovu složily.
"Tak co znamená, že jsem viděl, jak ten buldozer řídíš nakonec ty? Že ti pořád nevěřím? Že podvědomě -"
"To je ta ologie psýché? Ta kabala, o které jsem vás slyšel se Susannah mluvit?"
"Ano, asi jo."
"To jsou žvásty," řekl Roland odmítavě. "Zbytečná hlušina. Sny znamenají buď všechno, nebo nic - a když znamenají všechno, skoro vždycky přicházejí jako zpráva z... nu, z jiných pater Věže." Pronikavě se na Eddieho zadíval. "A ne všechny zprávy posílají přátelé."
"To jako že se mi něco nebo někdo montuje do hlavy? Tak to myslíš?"
"Je to možné. Ale stejně mě nesmíš pustit z očí. Já budu na stráži, jak dobře víš."
"Důvěřuju ti," řekl Eddie, a právě díky tomu, jak nemotorně to vyslovil, to zaznělo upřímně. Roland vypadal dojatě, skoro ohromeně a Eddie se v duchu ptal, jak si vůbec mohl myslet, že ten muž je bezcitný robot. Rolandovi se možná trochu nedostávalo představivosti, ale city měl, to tedy ano.
"Jedna věc mě na tvém snu velmi znepokojuje, Eddie."
"Ten buldozer?
"Ten stroj, ano. Hrozba té růži."
"Jake tu růži viděl, Rolande. Nic se jí nedělo."
Roland přikývl. "V jeho kdy, v kdy onoho dne se růži dařilo dobře. Ale to neznamená, že to tak bude pořád. Jestli začne stavba, o které mluvil ten nápis... jestli přijde buldozer..."
"Jsou jiné světy než tento," řekl Eddie. "Pamatuješ?"
"Některé věci mohou existovat jen v jednom. V jednom kde, v jednom kdy." Roland si lehl a zahleděl se na hvězdy. "Musíme tu růži chránit," řekl. "Musíme ji chránit za každou cenu."
"Myslíš, že je dalšími dveřmi, že? Těmi, které se otvírají k Temné věži."
Pistolník se na něj zahleděl očima, které přetékaly hvězdami. "Myslím, že může být Věží," řekl. "A jestli ji někdo zničí-"
Zavřel oči. Už nic neřekl.
Eddie ještě dlouho nezamhouřil oka.

11

Nový den se rozbřeskl do čistého, jasného a studeného rána. V prudkém ranním slunci byla ta věc, kterou Eddie zahlédl předchozího večera, zřetelnější, ale stejně nedokázal rozeznat, co to je. Další hádanka, a on jich začínal mít plné zuby.
Stál a mhouřil oči, stínil si je před sluncem a vedle něj stála Susannah a na druhé straně Jake. Roland zůstal u ohniště a balil to, čemu říkal gunna, a to slovo zřejmě znamenalo veškerý jejich pozemský majetek. Zdálo se, že ho ten neznámý objekt vpředu vůbec nezajímá a ani nechce vědět, co to je.
Jak byl daleko? Třicet mil? Padesát? Zdálo se, že odpověď závisí na tom, jak daleko člověk v této rovinaté krajině dohlédne, a Eddie odpověď neznal. Jednou věcí si byl docela jist, totiž že Jake měl pravdu v nejméně dvou věcech - že se jedná o nějakou stavbu a že ta stavba stojí napříč všemi čtyřmi pruhy dálnice. Určitě to tak bylo. Jak jinak by ji mohli vidět? Ztratila by se v řidině... nebo ne?
Možná stojí v otevřeném prostoru, kterému Suze říká "díry v mracích". Nebo možná řidina skončí, než se dostaneme tak daleko. Neboje to pitomá halucinace. Každopádně ji prozatím můžeme klidně pustit z hlavy. Ještě nás čeká pořádně dlouhá spanilá jízda.
Přesto ho ta stavba upoutala. Vypadala jako nadýchaná modrozlatá pláštěnka z Tisíce a jedné noci... jenomže Eddie měl dojem, že ta modrá byla ukradena z nebe a zlatá z právě vycházejícího slunce.
"Rolande, pojď sem na vteřinku!"
Nejdřív se zdálo, že pistolník neposlechne, ale pak Roland svázal řemínek na batohu Susannah, zvedl se, opřel se o bedra, protáhl se a přešel k nim.
"Bohové, člověk by si myslel, že v této družině nemá nikdo dost rozumu, aby udělal nejnutnější práce, jenom já," stěžoval si Roland.
"My se do toho pustíme," řekl Eddie, "nakonec jako vždycky, ne? Ale nejdřív se podívej na tamto."
Roland se podíval, ale jen tak letmo, jako by ani nechtěl poznat, co to je.
"Je to skleněné, že?" zeptal se Eddie.
Roland se znovu krátce zadíval. "Tak," což nejspíš znamenalo, To bych řekl, parťáku.
"Tam, odkud pocházím, máme spousty skleněných budov, ale většinou jsou to úřední budovy. Ta stavba vpředu vypadá spíš jako z Disneyho světa. Víš, co to je?"
"Ne."
"Tak proč se na to nechceš podívat?" zeptala se Susannah.
Roland se znovu podíval na světelný gejzír na skle v dálce, ale znovu jen tak zběžně - jeden letmý pohled a hned pryč.
"Protože to znamená potíž," odpověděl Roland, "a stojí nám v cestě. Dostaneme se tam, až bude čas. Není třeba zabývat se potížemi, dokud nepřijdou."
"Dostaneme se tam dneska?" zeptal se Jake.
Roland pokrčil rameny a stále se tvářil odmítavě. "Voda bude, jestli to bude Boží vůle," řekl.
"Kristepane, ty bys mohl vydělat jmění psaním věšteb do koláčků," zahučel Eddie. Doufal, že se objeví aspoň úsměv, ale nedočkal se. Roland prostě odkráčel na okraj silnice, poklekl a hodil si přes rameno torbu a batoh a počkal na ostatní. Když se přichystali, vydali se poutníci znovu na východ po dálnici I-70. Pistolník v čele, s hlavou skloněnou a očima upřenýma na špičky bot.

12

Roland celý den mlčel, a když se stavba před nimi přiblížila (potíž, a na naší cestě, řekl), uvědomila si Susannah konečně, že to u něj není mrzoutství nebo obavy z toho, co je čeká dál, než kam sahá dnešní večer.
Roland totiž myslel na příběh, který jim slíbil vyprávět, a byl z toho víc než ustaraný.
V době, kdy si udělali polední zastávku, aby se najedli, viděli stavbu před sebou už zřetelně - byl to palác s mnoha věžemi, který vypadal jako ze zrcadlového skla. Řidina ležela těsně kolem něj, ale palác se klidně zdvíhal nad okolím a jeho věže se pokoušely sáhnout do nebe. Šílené a podivné ve zdejší rovinaté krajině východního Kansasu, to jistě, ale Susannah to považovala na nejkrásnější stavbu, jakou v životě viděla. Dokonce krásnější než Chrysler Building, a to už bylo něco.
Jak se přibližovali, bylo stále obtížnější dívat se jinam. Sledovat odrazy nadýchaných mraků plujících po skleněných nebesky modrých obkladech hradu bylo jako sledovat nádhernou iluzi - zároveň však

hmotnou. Nepopiratelnou. Částečně to působil už stín, který budova vrhala - fata morgana to nedělá, aspoň pokud Susannah věděla -, ale nebylo to jen tím. Hrad tam prostě byl. Susannah netušila, co taková pohádková stavba pohledává v zemi Stuckeyů a Hardeeů (nemluvě o Boing Boing Burgerech), ale stála tu. Domyslela si, že čas jim napoví.

13

Mlčky rozbili tábor, mlčky se dívali, jak Roland staví komín ze dříví, který se promění v oheň, mlčky před ním usedli a sledovali, jak západ slunce proměňuje skleněnou stavbu před nimi v ohnivý hrad. Jeho věže a cimbuří zasvítily nejdřív ostře červeně, pak oranžově a pak zlatem, jež rychle chladlo v hnědou, jakmile se na nebeské klenbě nad nimi objevila Stará hvězda -

Ne, pomyslela si Dettiným hlasem. Ta to není, holka. To teda ne. Je to Severka. Stejná, na jakou ses koukala doma, když jsi ještě sedávala tátovi na klíně.

Ale Susannah zjistila, že chce na nebi vidět Starou hvězdu. Starou hvězdu a Starou matku. Užasla nad objevem, že se jí stýská po Rolandově světě, ale pak ji napadlo, že není divu. Byl to přece svět, ve kterém jí nikdo neříkal ty negerská děvko (aspoň zatím), kde našla člověka, kterého milovala - a také našla přátele. Z toho posledního se jí chtělo skoro plakat, a tak přimáčkla Jakea k sobě. Podvolil se, usmál se jenom s očima přivřenýma. Kdesi v dálce sice nepříjemně, ale i bez nábojových ušních ucpávek snesitelně, bzučela řidina svou kvílivou píseň.

Když z hradu před nimi začaly vylétat poslední stopy žlutých tónů, nechal je Roland sedět v jízdním pruhu a vrátil se ke svému ohni. Udusil další jelení maso v listí a rozdal porce. Mlčky jedli (Roland nesnědl skoro nic, jak si Susannah všimla). Než povečeřeli, rozprostřela se po stěnách hradu Mléčná dráha a odrazy svítivých bodů hořely jako ohně ve stojaté vodě.

Nakonec mlčení prolomil Eddie. "Nemusíš," řekl. "Omlouváme tě. Nebo tě toho zprošťujeme. Nebo co je sakra potřeba, aby ses přestal tak tvářit."

Roland si ho nevšímal. Napil se s měchem na lokti jako nějaký pobuda hltající kořalku ze džbánu, hlavu zakloněnou, oči upřené na hvězdy. Poslední doušek vyplivl na silnici.

"Život tvé úrodě," poznamenal Eddie. Neusmál se.

Roland neřekl nic, ale tvář mu zbledla, jako by uviděl ducha. Nebo uslyšel.

14

Pistolník se obrátil k Jakeovi, který na něj vážně hleděl. "Prošel jsem zkouškou mužnosti ve čtrnácti letech, jako nejmladší ze svého ka-tet - ze třídy, řekl bys asi - a možná jako nejmladší vůbec. Něco jsem ti o tom už vyprávěl, Jakeu. Vzpomínáš?"

Nám všem už jsi něco z toho vyprávěl, pomyslela si Susannah, ale nechala pusu zavřenou a očima varovala Eddieho, aby dělal totéž. Roland tehdy nebyl při sobě. Jake byl v jeho hlavě mrtvý a zároveň živý a Roland bojoval s šílenstvím.

"Myslíš, když jsme tehdy honili Waltera," přitakal Jake. "Za tou dostavníkovou stanicí, než jsem... než jsem spadl."

"Správně."

"Něco si pamatuju, ale moc ne. Jako když si člověk pamatuje věci, o kterých se mu zdálo."

Roland přikývl. "Tak poslouchej. Tentokrát ti povím víc, Jakeu, protože jsi starší. Myslím, že jsme zestárli všichni."

Susannah byla tím příběhem fascinována stejně jako poprvé: jak chlapec Roland náhodou objevil Martena, otcova rádce (otcova čaroděje) v matčiných pokojích. Jenomže to vůbec nebylo náhodou, samozřejmě. Chlapec by prošel kolem jejích dveří a sotva by se na ně podíval, kdyby je Marten neotevřel a nepozval ho dovnitř. Marten Rolandovi řekl, že ho chce vidět matka, ale jemu stačilo, aby se na ni jedinkrát podíval, usazenou na židli s nízkým opěradlem a s žalostným úsměvem a očima sklopenýma, aby pochopil, že on je tím posledním člověkem na světě, kterého Gabrielle Deschainová touží v té chvíli vidět.

Zarudlé tváře a stopa milostného kousnutí na šíji mu dopověděly zbytek.

Tak ho tedy Marten vehnal do časné zkoušky mužnosti a díky tomu, že použil zbraň, jakou jeho učitel

nečekal - svého sokola Davida - porazil Roland Corta, vzal si pistoli... a udělal si z Martena Široplášť nepřítele na celý život.
Cort, plný ran a s obličejem oteklým, až se podobal dětské masce skřeta, upadal do komatu, ale bránil se bezvědomí dost dlouho, aby poskytl svému nejnovějšímu pistolnickému učni radu: drž se od Martena chvíli dál, to pravil Cort.
"Řekl mi, abych nechal příběh o našem souboji přerůst v legendu," vysvětloval pistolník Eddiemu, Susannah a Jakeovi. "Abych počkal, dokud mému stínu nenarostou vousy a nebude strašit Martena ve snech."
"Poslechl jsi jeho rady?" zeptala se Susannah.
"Neměl jsem vůbec možnost," řekl Roland. Svraštil obličej v žalostném, bolestném úsměvu. "Chtěl jsem o tom přemýšlet, a vážně, ale ještě než jsem se do toho přemýšlení pustil, všechno se... změnilo."
"To je tady docela zvykem, co?" ozval se Eddie. "Panebože, o tom nepochybuju."
"Pohřbil jsem svého sokola, první zbraň, kterou jsem vládl, a možná tu nejlepší. Potom - a tohle jsem ti předtím určitě neříkal, Jakeu - jsem šel do dolního města. Toho léta vedřiny skončily bouřkami plnými blesků a krupobití, a v pokojíku nad jedním bordelem, kde byl Cort zvyklý řádit, jsem poprvé ležel s ženou."
Zamyšleně rýpal klackem do ohně, ale pak se zdálo, že si uvědomil nevědomou symboliku toho, co právě dělá, a s křivým úsměvem klacek zahodil. Doutnající větev přistála poblíž pneumatiky opuštěného Dodge Aspenu a dohasla.
"Bylo to dobré. Sex byl dobrý. Samozřejmě ne tak skvělý, jak jsme si o tom šeptali s kamarády a na jaký jsme byli zvědaví -"
"Myslím, že mladíci mají tendenci koupenou čáču přeceňovat, zlato," ozvala se Susannah.
"Usínal jsem a poslouchal, jak opilci dole zpívají s klavírem a jak na okno buší kroupy. Druhý den ráno jsem se probudil v... no... řekněme prostě, že jsem se probudil způsobem, jaký bych na takovém místě nikdy nečekal."
Jake přiložil dřevo na oheň. Vzplál a ostře vykreslil Rolandovy rysy, ježaté oblouky stínů pod obočím a pod dolním rtem. A jak tak hovořil, zjistila Susannah, že skoro vidí, co se stalo toho dávného rána, které muselo vonět mokrým dlážděním a sladkým letním vzduchem po dešti. Co se stalo v loži jedné děvky nad pijáckou putykou v dolním městě Gileadu, hlavním městě Panství Nový Kanaán, v tom smítku půdy, které se nacházelo v západních krajích Středosvěta.
Chlapec, stále rozbolavělý po bitvě z předchozího dne a čerstvě poučený o tajemství sexu. Chlapec, který nyní vypadal na dvanáct a ne na čtrnáct, husté řasy se mu opírají o tváře, víčka zakrývají ty nezvykle modré oči, chlapec s rukou volně položenou na prsu děvky, jeho opálené zápěstí, zjizvené od sokola, leží na pokrývce. Chlapec prožívající poslední chvíli posledního klidného spánku v životě, chlapec, který se zakrátko ocitne v pohybu a bude padat jako vyloupnutý oblázek po příkrém a rozbitém štěrkovém svahu, padající oblázek, který narazí do dalšího a dalšího a dalšího, ty oblázky strhnou další, až se celý svah probudí a země se otřese burácením sesuvu.
Jeden chlapec, jeden uvolněný oblázek na svahu, připravený sklouznout.
V ohni praskl suk. Kdesi v tomto snovém Kansasu zakníkalo zvíře. Susannah sledovala, jak jiskry víří vzhůru kolem Rolandova neuvěřitelně starého obličeje, a uviděla tvář chlapce spícího v letním ránu, uloženého v prodejném loži. A pak uviděla, jak se dveře rozlétly a ukončily poslední neklidný sen Gileadu.

15

Muž, který vkráčel dovnitř a přešel pokojem k posteli dřív, než Roland stačil otevřít oči (a než ta žena vedle něj vůbec začala vnímat kroky), byl vysoký, štíhlý, oblečený ve vybledlých džínech a zaprášené batistové košili. Na hlavě měl tmavě šedý klobouk se stuhou z hadí kůže. Nízko na bocích mu visela dvě stará kožená pouzdra na pistole. Z nich trčely santálové pažby pistolí, které chlapec bude jednoho dne nosit v krajích, o nichž se tomu zamračenému muži s rozzuřenýma modrýma očima nikdy nebude snít.
Roland byl v pohybu, ještě než stačil rozlepit oči, skutálel se vlevo a hmátl pod postel pro to, co tam bylo. Byl rychlý, tak rychlý, až to děsilo, ale - a Susannah to také viděla, viděla to jasně - muž ve

vybledlých džínech byl ještě rychlejší. Chytil chlapce za rameno a trhl, vyhodil ho nahého z postele na podlahu. Chlapec dopadl naplocho a znovu hmátl pod postel, rychle jako blesk. Muž v džínech mu dupl na prsty dřív, než se stačily sevřít.
"Hajzle!" vyjekl chlapec. "Ach, ty haj-"
Ale to už měl oči otevřené, vzhlédl a uviděl, že ten drzý hajzl je jeho otec.
Děvka si už sedala, oči opuchlé, obličej povadlý a zlostný. "Hele!" vykřikla. "Hele, no tak! Nemůžeš si sem prostě takhle přijít, to nejde! Jestli začnu ječet -"
Muž si jí nevšímal, natáhl se pod postel a vytáhl dva opasky. Na konci každého z nich bylo pouzdro s revolverem. Byly velké a úžasné v tomto světě bez pistolí, ale nebyly tak velké jako ty, které nosil Rolandův otec, a pažby měly spíš ze zrezivělých kovových plátů než z vykládaného dřeva. Když děvka uviděla pistole na vetřelcových bocích a pistole v jeho rukou - ty, které měl předchozího večera u sebe její mladý zákazník, dokud ho neodvedla nahoru a nezbavila všech zbraní kromě té, kterou znala nejdůvěrněji - vyprchal jí ten ospale zlostný výraz z tváře. Nahradil ho liščí výraz rozeného umělce v přežití. Byla na nohou, venku z postele, na druhé straně pokoje a venku ze dveří dřív, než její nahý zadek stačil vůbec zasvítit v ranním slunci.
Otec stojící u postele a syn ležící nahý na podlaze u jeho nohou se na ni sotva podívali. Muž v džínech natáhl ruku s opasky, které Roland vzal včera odpoledne ze zbrojnice pod učednickými baráky, již si otevřel Cortovým klíčem. Muž potřásl opasky Rolandovi pod nosem, jako když člověk podrží roztrhaný kus oděvu před čumákem zlobivého štěněte, které ho rozkousalo. Potřásl jimi tak silně, že jedna pistole vypadla. Bez ohledu na to, jak ohromený byl, chytil Roland pistoli ve vzduchu.
"Myslel jsem, že jsi odjel na západ," řekl Roland. "Do Krésie. Za Farsonem a jeho -"
Otec udeřil Rolanda tak silně, že se chlapec odkutálel na druhou stranu pokoje a z koutku úst mu začala téct krev. Rolandovým prvním děsivým popudem bylo pozvednout pistoli, již stále držel.
Steven Deschain se na něj podíval, ruce na bocích, a přečetl mu myšlenky dřív, než se stačily zformovat. Roztáhl rty v neveselém úsměvu, ve kterém ukázal všechny zuby a kus dásní.
"Zastřel mě, jestli chceš. Proč ne? Ať je ten krach dokonalý. Ach, bohové, já bych ho uvítal!"
Roland položil pistoli na podlahu a odstrčil ji hřbetem ruky. Najednou nechtěl, aby měl prsty někde poblíž spouště pistole. Neměl je už tak docela pod kontrolou, ty prsty. Zjistil to včera, někdy v době, kdy zlomil Cortovi nos.
"Otče, včera jsem podstoupil zkoušku. Vzal jsem Cortovi palici. Zvítězil jsem. Jsem muž."
"Jsi hlupák," odsekl otec. Už se neusmíval. Vypadal ztrhaně a staře. Ztěžka se posadil na prodejnou postel, podíval se na opasky, které stále držel, a upustil je ke svým nohám. "Jsi čtrnáctiletý hlupák, a to je ten nejhorší, nejzoufalejší druh hlupáků." Zvedl oči, znovu zachvácen vztekem, ale Rolandovi to nevadilo. Vztek byl lepší než ten unavený pohled. Ten pohled starce. "Věděl jsem už od chvíle, kdy ses začal batolit, že nejsi žádný génius, ale až do včerejšího večera jsem nevěřil, že jsi idiot. Nechat se jím hnát jako dobytče uličkou! Bohové! Zapomněl jsi tvář svého otce! Řekni to!"
A tím v chlapci také zažehl vztek. Všechno, co předchozího dne udělal, dělal neochvějně s myšlenkou na otcovu tvář.
"To není pravda!" zakřičel z podlahy pokojíku děvky, kde seděl holým zadkem na prknech plných třísek a zády se opíral o stěnu, a slunce svítilo oknem dovnitř a padalo na chmýří na jeho hladké, nezjizvené tváři.
"Je to pravda, ty štěně! Hloupé štěně! Odříkej své pokání, nebo ti stáhnu kůži rovnou ze -"
"Byli spolu!" vybuchl. "Tvoje žena a tvůj ministr - tvůj čaroděj! Viděl jsem stopu jeho úst na jejím krku! Na krku mé matky!" Hmátl po pistoli a zvedl ji, ale i když se propadal hanbou a byl vzteky bez sebe, stále byl natolik opatrný, že nezabloudil prsty poblíž spouště. Podržel učednický revolver jenom za holou, nezdobenou kovovou hlaveň. "Dnes tímhle ukončím zrádný život toho svůdce, a jestli nejsi natolik muž, abys mi pomohl, aspoň se můžeš držet stranou a nechat m-"
Jeden z revolverů na Stevenově boku se ocitl venku z pouzdra a v ruce dřív, než Rolandovy oči postřehly pohyb. Třeskla jediná rána, v tom malém pokojíku ohlušující jako burácení hromu. Trvalo plnou minutu, než Roland zase uslyšel tázavé brebentění a rozruch dole. Učednická pistole byla zatím dávno pryč, otec mu ji vystřelil z ruky a zbylo po ní pouze jakési brnivé lechtání. Nadobro vyletěla z okna, místo pažby

zůstal roztrhaný kov a její krátká role v pistolníkově dlouhém příběhu skončila.
Roland se podíval na otce užasle a otřeseně. Steven mu pohled vracel a dlouho nic neříkal. Ale v jeho tváři už byl výraz, který si Roland pamatoval z dětství: klid a jistota. Únava a téměř nepříčetný vztek pominuly jako noční bouřka.
Nakonec otec promluvil. "Mýlil jsem se v tom, co jsem řekl, a omlouvám se. Nezapomněl jsi mou tvář, Rolande. Ale stejně jsi byl hlupák - dopustil jsi, aby tě jeden prohnaný chytrák zahnal dál, než se kdy v životě ocitneš. Jenom díky milosti bohů a přičiněním ka se nestalo, že tě poslali na západ, jako dalšího pravého pistolníka, kterého Marten odklidil z cesty - z cesty Johna Farsona - a z cesty, která vede k tvorovi, jenž jí vládne." Vstal a natáhl paže. "Kdybych tě ztratil, Rolande, zemřel bych."
Roland vstal a nahý přešel k otci a ten ho prudce objal. Když ho Steven Deschain políbil nejprve na jednu tvář a potom na druhou, Roland se rozplakal. Potom Steven Deschain zašeptal Rolandovi do ucha pět slov.

16
"Jakých?" ozvala se Susannah. "Jakých pět slov?"
"Vím to už dva roky," řekl Roland. "To mi zašeptal."
"Kristepane," vydechl Eddie.
"Řekl mi, že se nemůžu do paláce vrátit. Kdybych to udělal, do večera bych byl mrtev. Řekl, zrodil ses pro svůj osud, ať Marten udělá cokoli. Jenže on přísahal, že tě zabije dřív, než vyrosteš natolik, abys byl pro něj hrozbou. Zdá se, že ať jsi zvítězil ve zkoušce, nebo ne, stejně musíš Gilead opustit. Aspoň na nějakou dobu, a půjdeš na východ a ne na západ. Nepošlu tě však samotného, ani bez důvodu. A dodal, jako by si teprve vzpomněl: Ani bez páru mizerných učednických revolverů."
"Jaký to byl důvod?" zeptal se Jake. Bylo vidět, že ho ten příběh zaujal. Oči mu svítily skoro stejně jasně jako Ochovi. "A s jakými přáteli?"
"O tom teď všechno uslyšíte," řekl Roland, "a soudit mě budete, až přijde čas."
Zhluboka se nadechl - ztěžka jako člověk, kterého čeká perná práce - a pak hodil na oheň další kus dřeva. Když vyšlehly plameny a zahnaly stíny o kousek dál, začal vyprávět. Celou tu zvláštní dlouhou noc vyprávěl, a příběh o Susan Delgadové nedokončil, dokud slunce na východě nevyšlo a nepomalovalo nedaleký skleněný hrad všemi jasnými barvami nového dne a zvláštní nazelenalou září, která patřila skutečně jemu.
Druhá část
Susan

Kapitola I
Pod Líbajícím měsícem
1
Nad zubatým kopcem pět mil na východ od Hambry a deset mil na jih od kaňonu Šroubové oko visel dokonalý stříbrný kotouč - Líbající měsíc, jak se mu říkalo za Plné země. Žár pozdního léta se stále držel pod kopcem, dusno vládlo ještě dvě hodiny po západu slunce, ale na Cöos jako by už přišla Sklizeň se silným větrem a mrazivým vzduchem. Pro ženu, která tam bydlela pouze ve společnosti hada a jedné staré zmutované kočky, to měla být dlouhá noc.
Ale to nevadí, nevadí, má drahá. Zaměstnané ruce jsou šťastné ruce. To tedy jsou.
Počkala, dokud neutichl dusot kopyt koní jejích návštěvníků, sedíc tiše u okna veliké místnosti v chatrči (byla tam ještě jedna, ložnička sotva větší než komora). Na rameni jí trůnila ucouraná, šestinohá kočka. Klín měla plný měsíčního světla.
Tři koně odváželi tři muže. Velcí lovci rakví, tak si říkali.
Odfrkla si. Muži byli divní, ano, to tedy byli, a nejzábavnější na nich bylo, jak málo to věděli. Muži s těmi jejich vychloubačnými nabubřelými jmény, která si sami dávali. Muži tak pyšní na své svaly, na to, kolik toho vypijí a kolik toho snědí. Věčně pyšní na svoje údy. Ano, i v těchto dobách, kdy jich pěkná řádka dokázala střílet jen divné, zchromlé semeno, ze kterého byly děti dobré jen k utopení v nejbližší studni. Ach, ale to přece nebyla jejich vina, viď, drahá? Ne, vždycky za to mohla žena - její lůno, její vina. Muži

byli takoví zbabělci. Takoví rozšklebení zbabělci. Tito tři se nijak nelišili od obecného hejna. Na toho starého kulhavce by si možná měla dát pozor - ano, to možná měla, díval se na ni jasnýma a příliš zvědavýma očima - ale ona v nich neviděla nic, s čím by se nedokázala vypořádat, kdyby na to přišlo. Muži! Nechápala, proč se jich tolik žen bojí. Copak je bohové nestvořili s tou nejzranitelnější částí útrob visící ven z těla jako vypadlý kus střev? Kopnout je tam, a schoulí se jako šnek. Pohlaďte je tam, a mozek jim roztaje. Každý, kdo pochyboval o této druhé moudrosti, by se měl jen podívat na její druhý úkol, který ji té noci stále ještě čekal. Thorin! Starosta Hambry! Velitel Gardy Panství! Není většího blázna, než je starý blázen!

Ale žádná z těch myšlenek ji příliš neovládla a nebylo v nich skutečné zlo, aspoň prozatím. Tři muži, kteří si říkali Velcí lovci rakví, jí přinesli jeden div, a ona se na něj podívá. Ano, naplní si jím oči, to udělá. Ten kulhavec, Jonas, ji donutil, aby to schovala - prý se dozvěděl, že má místo na takové věci, ne že by je chtěl vidět, žádné její tajné místo, bohové chraňte (tomu se vyzáblý Depape a Reynolds chechtali jako skřeti) - a ona to udělala, ale dusot kopyt jejich koní už polkl vítr a ona udělá, co se jí zlíbí. Ta dívka, jejíž prsíčka ukradla zbyteček zdravého rozumu, který Hartu Thorinovi zbýval, nepřijde dřív než za hodinu (stará žena tu dívku přiměla, aby šla z městečka pěšky, odvolávala se přitom na očistný účinek takové rychlé procházky, ale ve skutečnosti jen chtěla bezpečný časový odstup mezi dvěma schůzkami), a v té hodině udělá, co se jí zlíbí.

"Ach, je krásný, vím to jistě," zašeptala, a že by cítila jakousi horkost v místě, kde se její staré křivé nohy spojovaly? Jakési vlhko ve vyschlém potoce, který se tam skrýval? Bohové!

"Ano, i přes tu schránu, do které ho schovali, cítím tu nádheru. Je tak krásný, Můro, jako ty." Sundala kocoura z ramene a podržela si ho před očima. Starý kocour začal příst a natáhl tupý čenich k ní. Políbila ho na čumák. Kocour blaženě zavřel své kalné šedozelené oči. "Tak krásný jako ty - to víš, že jsi! Nu ano!"

Postavila kocoura na zem. Pomalu odkráčel ke krbu, kde nízko hořel pozdní oheň, jehož plaménky přelétaly po jediném polenu. Můrův ocas, na špičce rozdvojený jako čertův ocas ze staré kresby, poškubával sem a tam v potemnělém oranžovém ovzduší pokoje. Přebytečné nohy, které mu visely z boků, sebou cukaly jako ze sna. Stín, který se za ním táhl po podlaze a vyrostl na stěně, byl hrůzný: tvor, jenž vypadal jako kočka křížená s pavoukem.

Stará žena vstala a zašla do přístěnku na spaní, kam odnesla věc, kterou jí Jonas dal.

"Jestli to ztratíš, přijdeš o hlavu," řekl jí.

"Nestraš mě už, můj dobrý příteli," odpověděla a přes rameno se podlézavě, servilně usmála, a přitom si myslela: Muži! Jak hloupí a vychloubační tvorové to jsou!

Přešla k nohám postele, klekla si a přejela rukou po hliněné podlaze. V jalové zemině se objevily rýhy. Vytvořily čtverec. Zastrčila do jedné té rýhy prsty a ta se proměnila ve škvíru. Žena zvedla tajné víko (schované tak, aby je nikdo bez citu nedokázal objevit) a pod ním se otevřel prostor asi čtvereční stopu veliký a dvě stopy hluboký. Uvnitř byla schrána z habrového dřeva. Na schráně ležel svinutý štíhlý zelený had. Když se dotkla jeho hřbetu, zvedl had hlavu. Rozevřel tlamu v neslyšném sykotu a ukázal čtyři páry zubů - dva nahoře, dva dole.

Vzala hada, konejšivě k němu promlouvajíc. Když pozvedla jeho plochou tvář těsně k své, rozevřel ústa ještě víc a sykot už bylo slyšet. Ona také otevřela ústa. Mezi scvrklými šedými rty vystrčila nažloutlý, páchnoucí smotek jazyka. Padly na něj dvě kapky jedu - stačily by zabít všechny hosty na slavnostní večeři, kdyby je někdo přimíchal do punče. Polkla, ucítila, jak ji ústa a hrdlo a hruď pálí jako po silné kořalce. Okamžik se jí pokoj houpal před očima a slyšela v páchnoucím ovzduší chýše mumlat hlasy - hlasy těch, kterým říkala "neviditelní přátelé". Z očí jí vytekla lepkavá voda, která se spustila brázdami, jež jí do tváří vyryl čas. Pak vydechla a pokoj se ustálil. Hlasy utichly.

Políbila Ermota mezi oči bez víček (je čas Líbajícího měsíce, to je pravda, pomyslela si) a položila ho stranou. Had vklouzl pod postel, svinul se do kruhu a díval se, jak žena přejíždí dlaněmi po víku schrány z habrového dřeva. Cítila, jak se jí svaly v pažích třesou, a žár ve slabinách byl zřetelnější. Byly to už celé roky, kdy naposledy ucítila volání pohlaví, ale teď je cítila, to tedy ano, a nebylo to dílo Líbajícího měsíce, aspoň ne tolik.

Schrána byla zamčena a Jonas jí nedal klíč, ale pro ni to nic neznamenalo, protože žila dlouho a mnoho

studovala a měla co dělat s tvory, před nimiž by většina mužů přes všechno jejich vychloubání a zpupnost utekla, jako by jim za patami hořelo, kdyby je jenom koutkem oka zahlédli. Natáhla ruku k zámku, vykládanému do podoby oka s mottem v Ušlechtilé řeči (VIDÍM, KDO MĚ OTEVŘE), a pak ruku stáhla. Najednou ucítila to, čeho si její nos už dávno za obvyklých okolností nevšímal: špínu a prach a upocenou rohož a drobty jídla, které snědla v posteli. Smíšený puch popela a starého kadidla. Odér staré ženy s vlhkýma očima a suchou štěrbinou (přinejmenším za obvyklých okolností). Neotevře tu schránu a nepodívá se na div, který v ní byl. Půjde ven, kde byl vzduch čistý a kde voněla jen šalvěj a mesquite.
Podívá se za svitu Líbajícího měsíce.
Rhea z vrchu Cöos vytáhla se zamručením schránu z díry, s dalším mručením se zvedla na nohy (tentokrát zamručela opačným koncem těla) a se schránou zastrčenou pod paží vyšla z pokoje.

2
Chýše byla dost nízko pod vrcholem kopce, aby byla chráněna před nejhoršími poryvy zimního větru, který ve vysočině foukal téměř bez ustání, od Sklizně až do konce Širé země. Na samotný vršek kopce vedl chodníček. Za úplňku vypadal jako stříbrná stružka. Stará žena po něm kráčela nahoru, až se zadýchala, špinavé chomáče bílých vlasů jí trčely kolem hlavy, vyschlé cecíky pod černými šaty se houpaly sem a tam. Kocour šlapal za ní v jejím stínu a vycházelo z něj skřípavé předení jako puch.
Na kopci jí vítr sfoukl vlasy z vrásčité tváře a přinesl k ní kvílivý šepot řidiny, která si prožrala cestu ke slepému konci Šroubového oka. O ten zvuk se staral málokdo, to věděla, ale ona ho milovala. Pro Rheu z Cöosu zněl jako ukolébavka. Nad hlavou jí ujížděl měsíc, stíny na jeho zářivé kůži vykreslovaly líbající se milence - tedy pokud člověk věřil těm obyčejným hlupákům dole. Ti obyčejní hlupáci dole viděli pokaždé jiný obličej nebo párek tváří v každém úplňku, ale čarodějnice věděla, že je jenom jeden - obličej Démona. Tvář smrti.
Ona se však nikdy necítila víc živoucí.
"Ach, krasavče můj," zašeptala a uzlovitými prsty sáhla na zámek. Mezi oteklými klouby jí prosvitlo slabé červené světlo a ozvalo se cvaknutí. Žena, celá udýchaná, jako by běžela závod, postavila schránu na zem a otevřela ji.
Ven se vyřinulo růžové světlo, slabší než to, které vrhal Líbající měsíc, ale nekonečně krásnější. Dopadlo na ztrhanou tvář vznášející se nad schránou a na okamžik ji proměnilo opět v tvář mladé dívky.
Můra natáhl krk a začenichal, uši přitisknuté k hlavě, staré oči zarámované v růžovém světle. Rhea okamžitě začala žárlit. "Jdi pryč, hlupáku, to není pro takové jako ty!"
Plácla po kocourovi. Můra uskočil, zasyčel jako čajová konvice a vztekle se odkradl na hrbol, který označoval nejvyšší místo kopce Cöos. Tam se posadil s výrazem pohrdání a olizoval si tlapu a vítr mu neustále pročesával srst.
V krabici ze sametového stahovacího váčku vykukovala skleněná koule. Byla plná toho růžového světla. To světlo jemně tepalo jako spokojené srdce.
"Ach, ty moje líbezná," zamumlala a kouli zvedla. Podržela ji před sebou. Nechala si stékat tu tepající zář po vrásčitém obličeji jako déšť. "Ach, ty žiješ, to tedy ano!"
Barva v kouli najednou potemněla do šarlatova. Žena ucítila, jak jí koule v ruce drnčí jako nesmírně silný motor, a znovu ucítila mezi nohama to úžasné vlhko, ten příliv, o kterém byla přesvědčena, že už ho dávno nechala za sebou.
Drnčení utichlo a světlo v kouli pohaslo, jako když se svinují okvětní lístky. Tam, kde před chvílí zářilo světlo, zůstalo jenom narůžovělé šero... a z něj vyjížděli tři jezdci. Nejdřív si myslela, že to jsou muži, kteří jí kouli přinesli - Jonas a ostatní. Ale ne, tito byli mladší, dokonce mladší než Depape, kterému bylo asi dvacet pět. Muž nejvíc nalevo z trojice vypadal, že má na hrušce sedla posazenu ptačí lebku - divné, ale bylo to tak.
Potom ten muž a ten napravo zmizeli, sklo je svou mocí zatemnilo, a zůstal jenom ten uprostřed. Rozeznala džíny a boty, které na sobě měl, klobouk s plochou krempou, jež stínila horní polovinu obličeje, lehkost, s jakou seděl na svém koni, a její první polekaná myšlenka zněla Pistolník! Jede na východ z Vnitřních panství, ano, možná přímo z Gileadu! Ale nemusela vidět horní část jezdcova obličeje,

aby poznala, že je to sotva víc než dítě, a na bocích neměl pistole. Přesto nevěřila, že by ten mladík přijížděl neozbrojen. Kdyby tak jenom viděla trochu líp...
Přistrčila si sklo skoro ke špičce nosu a zašeptala: "Blíž, zlatíčko! Ještě blíž!"
Nevěděla, co má očekávat - nejspíš vůbec nic -, ale postava uprostřed tmavého kruhu ve skle se skutečně přiblížila. Spíš připlula, jako kůň s jezdcem pod vodou, a ona uviděla za jeho zády poskakovat šípy. Před ním, na hrušce sedla, nevisela lebka, ale krátký luk. A na pravé straně sedla, kde by pistolník vezl pušku v pouzdře, spočívalo ratiště kopí zdobené peřím. Nepatřil ke Starému lidu, jeho tvář vůbec neměla jeho rysy... ale zároveň nevypadal, že pochází z Krajního oblouku.
"Ale kdo teda jsi, kamaráde?" vydechla. "A jakpak tě poznám? Stáhl sis klobouk do čela tak hluboko, že nevidím do tvých hromsky drtivých očí, tos udělal! Možná podle tvého koně - nebo možná podle - vypadni, Můro! Proč mě otravuješ? Vrrr!"
Kocour totiž sešel ze své vyhlídky a proplétal se jí sem a tam mezi opuchlými starými kotníky a mňoukal na ni ještě skřípavěji, než předl. Když se po něm stařena ohnala nohou, Můra hbitě uskočil - ale okamžitě se vrátil a začal znovu a vzhlížel k ní měsíčníma očima a potichu mňoukal.
Rhea ho znovu chtěla kopnout, se stejným nicotným výsledkem jako poprvé, ale pak se opět zadívala do koule. Kůň a jeho zajímavý jezdec zmizeli. Zmizelo rovněž růžové světlo. Držela v ruce pouhou slepou skleněnou kouli, která svítila jen odraženým světlem, půjčeným od měsíce.
Opřel se do ní vítr a přimáčkl šaty k trosce, která kdysi bývala jejím tělem. Můra, který se nedal zastrašit chabými kopanci své paní, vyrazil vpřed a znovu sejí začal proplétat mezi nohama a celou dobu na ni volal.
"Tak vidíš, cos provedl, ty hromado nemocí a blech? Světlo zhaslo, a zhaslo zrovna, když jsem -"
Pak zaslechla nějaký zvuk od chodníku, který vedl k ní nahoru, a pochopila, proč si Můra tak vynucoval pozornost. Zaslechla zpěv. Zaslechla tu dívku. Dívka šla brzy.
Strašlivě se zašklebila - nesnášela, když ji někdo zaskočil, a ta malá slečinka dole za to zaplatí -, shýbla se a strčila kouli zase do schrány. Vnitřek byl vyložen načechraným hedvábím a koule dovnitř zapadla jako vajíčko k snídani do kalíšku Jeho Lordstva. A zdola byl stále slyšet (ten proklatý vítr foukal špatným směrem, jinak by ji zaslechla dřív) zpěv dívky, který se stále blížil:

"Láska, ó láska, ó bezohledná láska,
copak nevidíš, co udělala bezohledná láska?"

"Já ti dám bezohlednou lásku, ty panenská mrcho," zasykla stařena. Ucítila kyselý pach potu z podpaždí, ale ta druhá vlhkost zase vyschla. "Jednou ti spočítám, že sis přichvátla na starou Rheu, těš se!"
Přejela prsty po zámku vpředu na schráně, ale ten se nezamkl. Domyslela si, že samou dychtivostí při otevírání něco uvnitř porouchala, když na něj sahala. Zdálo se jí, že oko a motto se jí posmívají: VIDÍM, KDO MĚ OTEVŘE. Dalo se to spravit za chviličku, ale zrovna teď neměla ani tu chviličku.
"Důra otravná!" zakňučela, na okamžik se zahleděla směrem, odkud se blížil ten hlas (už byla skoro tu, bohové, a o čtyřicet pět minut dřív). Pak přiklopila víko schrány. Zabolelo ji to, protože sklo znovu ožívalo, plnilo se tou růžovou září, ale teď nebyl čas, aby se dívala nebo snila. Možná později, až předmět Thorinova oplzlého chtíče pozdního věku zase odejde.
A musíš se udržet, abys té holce neudělala nic moc hrozného, napomínala se. Pamatuj, že je tu kvůli němu, ale aspoň to není žádná ta nezralá holka s buchtama v troubě a chlapcem, který dělá drahoty se svatbou. Je Thorinova, na tu si myslí, když jeho manželka, ta ošklivá stará vrána usne a on se vezme do ruky a odbude si večerní dojení. Je Thorinova, ten má na své straně starý zákon a má moc. Navíc to, co je v té schráně, je věc jeho lidí, a kdyby Jonas zjistil, že ses dívala dovnitř - žes to použila -
Ano, ale toho není třeba se bát. A držba znamená devět desetin práva, nebo ne?
Strčila schránu pod paži, volnou rukou nabrala sukně a rozběhla se po chodníku k chýši. Stále uměla běhat, když musela, to uměla, i když bylo jen málo těch, kdo by tomu uvěřili.
Můra jí utíkal v patách, skákal s tím svým rozčísnutým ocasem vysoko pozvednutým a zbytečné nohy mu plácaly za svitu měsíce sem a tam.
Kapitola II

Důkaz poctivosti
1
Rhea vtrhla do chýše, přeběhla kolem skomírajícího ohniště, zastavila se ve dveřích do ložničky a rukou si roztržitě prohrábla vlasy. Ta mrcha ji před chýší neviděla - určitě by přestala s tím vřeštěním nebo se aspoň zakoktala, kdyby ji uviděla - a to bylo dobré, ale ta proklatá skrýš se znovu uzavřela, a to bylo zlé. Neměla čas ji otevírat. Rhea přispěchala k posteli, klekla si a zastrčila schránu daleko do stínů pod ní.
Ano, to bude stačit. Dokud Šusy Zeleňoučká neodejde, bude to stačit bohatě. Usmála se pravým koutkem úst (ten levý byl téměř nehybný), vstala, oprášila si šaty a šla přivítat druhou návštěvu toho večera.
2
Nezamčené víko schrány za jejími zády odskočilo. Pootevřelo se ani ne na palec, ale stačilo to, aby ven zasvítil paprsek pulzujícího růžového světla.
3
Susan Delgadová se zastavila asi čtyřicet metrů od chýše čarodějnice, na pažích a zátylku jí chladl pot. Že by zahlédla, jak nějaká stařena (určitě ta, za kterou přišla) sbíhá po chodníku z kopce? Asi ano. Nepřestávej zpívat - když taková stařena takhle pospíchá, asi nechce, aby ji někdo viděl. Jestli přestaneš zpívat, určitě pozná, že sis jí všimla.
Chvilku si Susan myslela, že stejně přestane - že se jí paměť sevře jako polekaná ruka a odmítne vydat další verš staré písně, kterou zpívala od malička. Ale další verš se jí vybavil a ona pokračovala (jak ve zpěvu, tak chůzi):

"Kdysi jsem se nestarala,
kdysi jsem se nestarala,
a láska mě opustila,
srdíčko mi poranila."

Snad špatná píseň pro takovou noc, ale její srdce si šlo vlastní cestou a nezajímalo se příliš o to, co si její hlava myslí nebo chce. Vždycky tomu tak bylo. Děsilo ji pobývat venku za měsíčné noci, kdy prý chodí vlkodlaci, děsila se své pochůzky a děsila se toho, co ta pochůzka předznamenávala. Ale když vkročila na Velkou cestu z Hambry a srdce si žádalo, aby běžela, tak běžela - za svitu Líbajícího měsíce a se sukní v hrsti nad koleny uháněla jako poník a její stín uháněl s ní. Utíkala nejméně míli, dokud se jí nechvěl každičký sval v těle a vzduch, který jí proudil do hrdla, nechutnal jako sladká rozpálená tekutina. A když došla k chodníku do kopců, který vedl k tomuto zlověstnému hnízdu, pustila se do zpěvu. Protože si to srdce žádalo. A určitě to nebyl tak špatný nápad. Když už pro nic jiného, aspoň zahnal nejhorší chmury. K tomu přece zpívání bylo.
Teď už docházela na konec chodníku a zpívala si refrén Bezohledné lásky. Když vkročila do světla, které šikmo proudilo z otevřených dveří na zápraží, promluvil ze stínů chraptivý krákavý hlas: "Přestaň vřískat, slečinko - může mi to utrhnout uši!"
Susan, které celý život říkali, že má jasný zpěvný hlas, určitě zděděný po babičce, okamžitě zaraženě zmlkla. Zastavila se na zápraží s rukama sevřenýma před zástěrou. Pod ní měla své druhé nejlepší šaty (měla jenom dvoje). A pod nimi jí prudce bouchalo srdce.
Ze dveří vyšla nejdřív kočka - strašné stvoření, kterému z boků trčely dvě nohy navíc jako servírovací vidličky. Kočka se na ni podívala, zdálo se, že si ji přeměřila, a pak zkřivila obličej ve výrazu přízračně lidském: pohrdání. Zasyčela na dívku a pak utekla do noci.
Inu, tobě taky přeji dobrý večer, pomyslela si Susan.
Do dveří vkročila stařena, za kterou Susan poslali na návštěvu. Prohlédla si Susan od hlavy k patě se stejným lhostejným pohrdáním, pak couvla. "Pojď dál. A laskavě pořádně zabouchni dveře. Vítr je umí rozrazit, jak vidíš!"
Susan vešla. Nechtěla se zavírat v tom smrdutém pokoji se stařenou, ale když neměla na vybranou, váhání byla vždycky chyba. To říkal její otec, ať už diskutovali o sčítání a odčítání nebo o tom, jak jednat

s chlapci na tancovačce, když mají příliš bloudivé ruce. Pořádně přitáhla dveře a uslyšela, jak zapadly.
"Tak jsi tady," řekla stařena a křivě se usmála na uvítanou. Takový úsměv dokázal i statečné dívce připomenout povídačky, které slýchala od chůvy - Winterovy příběhy o starých ženách s obroušenými zuby a kotli plnými bublající tekutiny zelené jako ropucha. V tomto pokoji nevisel nad ohněm žádný kotel (ani oheň za mnoho nevydal, jak si Susan všimla), ale dívka se domyslela, že kdysi bývaly doby, kdy tu byl a vařily se v něm věci, o nichž nebylo radno přemýšlet. Že tato žena byla opravdová čarodějnice a nejen stará dáma, která se za čarodějnici vydává, to Susan vycítila s jistotou od chvíle, kdy zahlédla Rheu utíkat do chýše se znetvořeným kocourem v patách. Dalo se to skoro vycítit ve vzduchu jako pronikavý puch, který vystupoval z kůže té čarodějnice.
"Ano," usmála se. A pokusila se usmát pěkně, zářivě a nebojácně. "Jsem tady."
"A jsi tu brzo, zlatíčko moje. Brzičko! Ha!"
"Kus cesty jsem utíkala. Asi se mi do krve dostal ten měsíc. To by řekl můj táta."
Ten děsivý úsměv staré ženy se ještě rozšířil, takže Susan připomněl, jak vypadají úhoři, u kterých se zdá, že se usmívají ještě po smrti těsně nad pekáčem. "Ano, ale ten je mrtvý, a je mrtvý pět let, Pat Delgado se zrzavými vlasy a vousy, a život z něho vydupal vlastní kůň, ano, a došel na mýtinu na konci stezky, zatímco mu v uších zněla hudba jeho vlastních praskajících kostí, to tedy ano!"
Nervózní úsměv vyprchal Susan z obličeje, jako by dostala facku. Ucítila, že ji v očích pálí slzy, které měla vždycky na krajíčku už jen při zmínce o tatínkovi. Ale nenechá je přelít. Ne před tou starou bezcílnou vránou, to tedy ne.
"Vyřídíme svou záležitost rychle," řekla suše hlasem, který se jí příliš nepodobal. Hlas měla obyčejně jásavý a veselý, hned se radoval. Byla však dítětem Pata Delgada, dcerou nejlepšího honáka, který kdy pracoval v Západním úvalu, a ona si pamatovala jeho tvář velmi dobře. Dokázala se vzchopit k síle, pokud to bylo nutné, což nyní nepochybně bylo. Ta stařena měla v úmyslu natáhnout paťáty a podrápat ji co nejhlouběji, a čím líp bude vidět, že se jí to daří, tím víc bude škrábat.
Babizna mezitím Susan vychytrale pozorovala, ruce s uzlovitými prsty založené v bok, a kocour se jí proplétal mezi nohama. Oči měla revmatické, ale Susan z nich zahlédla dost, aby si stačila uvědomit, že mají stejný zelenošedý odstín jako kočičí oči, a aby se podivila, jaké záhadné kouzlo to asi způsobilo. Pocítila nutkání - velmi silné - sklopit zrak, ale neudělala to. Na strachu nebylo nic špatného, ale někdy nebylo moudré dávat ho najevo.
"Hledíš na mě drze, slečinko," řekla Rhea nakonec. Úsměv se pomalu stahoval do nevrlého mračení.
"Ne, stará matko," odpověděla Susan klidně. "Jenom jako ta, která si přeje ukončit záležitost, kvůli které přišla, a zase odejít. Přišla jsem sem na přání mého pána starosty Mejisu a na přání tety Kordélie, sestry mého otce. Mého drahého otce, o kterém jsem neslyšela křivého slova."
"Mluvím, jak mluvím," odsekla stařena. Slova byla přezíravá, ale v hlase zazněla stopa úlisnosti. Susan tomu nevěnovala pozornost. Takovým tónem ta babizna zřejmě mluvila celý život a přišel jí samozřejmý jako dýchání. "Žiju už dlouho sama, neporoučí mi žádná paní, jenom já, a když pustím jazyk na špacír, zamíří si tam, kam se mu chce."
"Tak by možná bylo někdy nejlepší nepouštět ho vůbec."
Oči staré ženy ošklivě zablýskly. "Nasaď uzdu tomu svému, kuře sotva ochmýřené, nebo ti nadobro ztvrdne v hubě a shnije, takže si starosta rozmyslí, aby tě políbil, až ucítí ten smrad, ano, i za takového měsíce!"
Susan se naplnilo srdce zoufalstvím a rozpaky. Přišla sem pouze s jediným úmyslem: vyřídit tu záležitost co nejrychleji, jakýsi obřad, který jí ani nevysvětlili a který bude nejspíš bolestivý a ponižující. A teď na ni ta stařena hleděla s otevřenou, přímou nenávistí. Jak to, že se všechno tak prudce zvrtlo? Nebo je to tak s čarodějnicemi vždycky?
"Začaly jsme špatně, paní - můžeme začít znovu?" zeptala se Susan najednou a natáhla ruku.
Babizna vypadala překvapeně, ale přece jen natáhla svou ruku a nakrátko se jí dotkla, svraštělé špičky prstů sáhly na prsty s ostříhanými nehty šestnáctileté dívky, která před ní stála s tím svým zářivým obličejem s čistou pletí a dlouhými vlasy spletenými do copu na zádech. Susan se musela skutečně ovládnout, aby se při tom dotyku nezašklebila, i když trval jen okamžik. Prsty stařeny byly studené jako u mrtvoly, ale Susan už se v životě dotkla jiných studených prstů ("Studené ruce, vřelé srdce," říkávala

teta Korda občas). Skutečně protivné bylo maso na prstech, ten dotek studené houbovité tkáně visící na kostech, jako by se ta žena, k níž prsty patřily, utopila a dlouho ležela v tůni.
"Ne, ne, žádné začínání znova," zakrákorala stařena, "ale možná budeme pokračovat líp, než jsme začaly. Máš ve starostovi mocného přítele a nepřítele si z něho dělat nemusím."
Aspoň že je upřímná, pomyslela si Susan a pak se musela sama sobě zasmát. Ta žena byla upřímná, jenom když nebylo zbytí. Kdyby si mohla dělat, co chce, lhala by pořád - o počasí, úrodě, letu ptáků o nadcházející Sklizni.
"Přišla jsi dřív, než jsem tě čekala, a to mi zkazilo náladu, to tedy ano. Přineslas mi něco, slečinko? Přinesla, to zaručuju!" Oči jí už znovu svítily, tentokrát nikoli zlostí.
Susan sáhla pod zástěru (jak hloupé, brát si zástěru na návštěvu zapadlého kouta kdesi v pustině, ale zvyk to vyžadoval) a pak do kapsy. V ní ležel plátěný váček přivázaný ke šňůrce, aby ho nemohla snadno ztratit (možná proto, že mladé dívky cosi nečekaně ponouká, aby za měsíčního světla běhaly). Susan přetrhla poutací šňůrku a váček vytáhla. Vložila ho do natažené ruky před sebou, do dlaně tak ošoupané, že z čar, které ji brázdily, zůstaly jenom stíny. Susan si dala pozor, aby se Rhey znovu nedotkla... i když se jí ta stařena za chvíli sama dotkne, a brzy.
"Třeseš se, protože slyšíš ten vítr?" zeptala se Rhea, i když Susan poznala, že stařena se soustředí hlavně na váček. Prsty už pilně rozvazovaly uzel šňůrky.
"Ano, vítr."
"A to bys měla. Jsou to hlasy mrtvých, co slyšíš v tom větru, a když takhle křičí, je to tím, že litují - ach!" Uzel povolil. Uvolnila šňůrku a vysypala do dlaně dvě zlaté mince. Měly nerovnoměrné zoubkování a byly hrubě opracované - nikdo takové nevyrobil už celé generace - ale byly těžké, a orli do nich vyrytí měli jistou moc. Rhea zvedla jednu k ústům, vycenila několik žalostných zubů a kousla. Baba se podívala na mělké vroubky, které zůstaly po jejích zubech. Několik vteřin hleděla jako uhranutá, pak mince pevně sevřela do dlaně.
Zatímco se Rhea plně soustředila na mince, podívala se Susan náhodou otevřenými dveřmi nalevo do místnosti, která byla zřejmě ložnicí. A tam uviděla něco divného a znepokojivého: světlo pod postelí. Růžové, tepající světlo. Zdálo se, že vychází z nějaké krabice, ale nedokázala tak docela...
Čarodějnice vzhlédla a Susan spěšně zalétla očima do rohu pokoje, kde na háčku visela síťka s třemi nebo čtyřmi zvláštními bílými plody. Potom, když se stařena pohnula a její mohutný stín nemotorně odtančil jinam, uviděla Susan, že to vůbec není ovoce, ale lebky. Pocítila, jak se jí zhoupl žaludek.
"Oheň potřebuje přikrmit, slečinko. Obejdi dům a přines náruč dříví, pořádná polena, to chci, a ne abys kňučela, že je neuneseš. Urostlá jsi dost, to tedy ano!"
Susan, která přestala kňučet nad domácími pracemi někdy v době, kdy si přestala počurávat pleny, neřekla nic - i když ji napadlo, aby se Rhey zeptala, jestli každému, kdo jí přinese zlato, poručí přinést dřevo. Po pravdě řečeno jí to nevadilo. Venkovní vzduch bude chutnat po zatuchlé chatrči jako víno.
Došla už skoro ke dveřím, když nohou vrazila do čehosi teplého a poddajného. Zamňoukala kočka. Susan se zapotácela a skoro upadla. Žena za jejími zády vydala řadu sípavých, skřehotavých zvuků, ve kterých Susan nakonec rozpoznala smích.
"Pozor na Můru, mého zlatouška! Je to šibal! A taky záletník to býval! Ha!" A znovu propukl záchvat smíchu.
Kocour se podíval na Susan, přitiskl uši k hlavě a šedozelené oči se mu rozšířily. Zasyčel na ni. A Susan, která netušila, že to udělá, dokud to neudělala, zasyčela na něj. Kocourův překvapený výraz, stejně jako před chvílí ten pohrdavý, byl přízračně lidský - a v tomto případě komický. Otočil se a utekl do Rheiny ložnice, jen pomrskával rozdvojeným ocasem. Susan otevřela dveře a vyšla ven, aby sehnala dřevo. Už teď měla pocit, jako by tu byla tisíc let, a možná uplyne další tisíc, než se vydá na cestu domů.

4

Vzduch byl sladký, jak doufala, možná ještě sladší, a Susan chvíli jen stála na zápraží a dýchala, snažila se očistit plíce... a myšlenky.
Po pěti pořádných nadechnutích se pohnula. Vydala se kolem domu... ale zdálo se, že to byl špatný směr, protože tam žádná hromada dříví nebyla. Avšak v přerostlé popínavé houštině byla úzká mezera pro okno. Vedlo od zadní části chatrče a určitě se z něj dalo podívat do stařenina přístěnku na spaní.

Nedívej se tam, ať si má pod postelí, co chce, do toho ti nic není, a jestli tě nachytá -
Došla k oknu bez ohledu na varovný hlas a nahlédla dovnitř.
Rhea by těžko zahlédla Susaninu tvář za hustým křovím plané škumpy, i kdyby se podívala přímo do okna, a to se nedělo. Klečela, váček mezi zuby, a hmatala pod postelí.
Vytáhla jakousi krabici a nadzvedla víko, které už bylo pootevřené. Tvář jí zaplavila narůžovělá zář a Susan vyjekla. Na okamžik to byla tvář mladé dívky - avšak plné nejen mládí, ale též krutosti, byla to tvář umíněného dítěte, odhodlaného naučit se všechny špatnosti pro všemožné špatné účely. Byla to dívčí tvář, kterou ta čarodějnice snad kdysi měla. Světlo patrně vycházelo z jakési skleněné koule.
Stařena se na ni nějakou chvíli dívala, oči rozšířené a uhranuté. Rty se jí pohybovaly, jako by k ní mluvila nebo jí snad zpívala. Váček, který Susan přinesla z města, svírala za šňůrku stále mezi zuby, takže pytlík poskakoval nahoru a dolů, když promluvila. Potom krabici s velkým vypětím sil nebo vůle zavřela, jak se zdálo, a to růžové světlo uvěznila. Susan zjistila, že se jí ulevilo - něco se jí na tom nelíbilo.
Stařena přikryla dlaní stříbrný zámek uprostřed víka a mezi prsty jí vystřelil paprsek šarlatového světla. A ten váček jí pořád visel z úst. Potom položila krabici na postel, klekla si a začala přejíždět rukama po hliněné zemi pod okrajem postele. Pracovala sice jenom dlaněmi, ale objevily se pod nimi čáry, jako by držela rádlo. Ty čáry ztemněly a staly se z nich rýhy.
To dřevo, Susan! Sežeň to dřevo, než se probere a zjistí, jak dlouho jsi pryč! U otcova jména!
Susan si vytáhla sukni až k pasu - nechtěla, aby stařena zahlédla špínu nebo listí na šatech, až se vrátí dovnitř, nechtěla odpovídat na otázky, které by pohled na takové smetí mohly vyvolat - a proplížila se pod oknem, jen bílý bavlněný podolek zasvítil pod měsícem. Jakmile byla za oknem, znovu vstala a potichu oběhla chýši na druhou stranu. Tam pod starou kůží páchnoucí plesnivinou našla hromadu dřeva. Nabrala půl tuctu pořádných polen a s plnou náručí se vrátila ke vchodu.
Musela vcházet bokem, aby dostala dříví dovnitř a žádné neupustila, a to už stařena seděla zase v pokoji a zamyšleně hleděla do ohniště, kde už zbývalo sotva pár uhlíků. Po váčku nebylo ani stopy.
"Dala sis pořádně na čas, slečinko," řekla Rhea. Dál hleděla do ohniště, jako by jí na Susan vůbec nesešlo - ale jedna noha pod okrajem špinavých šatů poklepávala a obočí se stáhlo.
Susan přešla pokoj, natahovala při tom krk, aby viděla přes hromadu dřeva před sebe. Vůbec by ji nepřekvapilo, kdyby zahlédla poblíž číhat kocoura, který by se jí chystal podrazit nohy. "Viděla jsem pavouka," vysvětlovala. "Plácala jsem po něm zástěrou, abych ho zahnala. Nesnáším, jak vypadají, to tedy ano."
"Uvidíš něco, co se ti bude líbit ještě míň, a brzo," řekla Rhea a zašklebila se tím zvláštním křivým úsměvem. "Vynoří se to z noční košile starého Thorina, tvrdé jako klacek a červené jako reveň! Ha! Počkej chvilku, děvče, u všech bohů, přinesla jsi toho dost na slavnostní hranici."
Rhea vzala z hromady od Susan dvě placatá polena a lhostejně je vhodila na uhlíky. Temnou a slabě hučící šachtou komína stoupaly spirály jisker. Tak, teď sis rozházela všechny zbývající uhlíky, ty hlupačko stará, a nejspíš budeš muset znovu podpalovat, pomyslela si Susan. Rhea však sáhla do krbu rukou s roztaženými prsty, hrdelním hlasem pronesla jakési slovo a polena vzplála, jako by byla nasáklá olejem.
"Zbytek polož tamhle," řekla a ukázala na bednu na dřevo. "A nenadělej moc svinčík, slečinko."
Cože, abych neušpinila tady ten vzorný pořádek? pomyslela si Susan. Kousla se do tváří, aby zaplašila úsměv, který jí chtěl zvlnit rty.
Rhea to však možná vycítila. Když se Susan znovu narovnala, stařena se na ni dívala zamračeným, vědoucím pohledem.
"Dobře, slečinko, pustíme se do toho, ať to máme z krku. Víš, proč jsi tady?"
"Jsem tu na přání starosty Thorina," opakovala Susan, i když věděla, že to není žádná pořádná odpověď. Byla teď vyděšená - ještě vyděšenější, než kdy nakukovala oknem a viděla, jak stařena pobrukuje skleněné kouli. "Jeho manželka ke konci svých čmýr ztratila plodnost. Starosta si přeje syna, než také on -"
"Láry fáry, ušetři mě těch žvástů a pěkných slovíček. Chce kozy a zadek, které mu pod rukama nepovolí, a štěrbinku, která chytí to, co do ní strčí. Pokud je pořád natolik chlap, aby měl co strkat. Jestli z toho vzejde syn, ano, dobře, dá ti ho, abys ho vychovávala, dokud nebude dost starý, aby chodil do školy, ale potom už ho ani okem nezahlídneš. Jestli to bude dcera, nejspíš ti ji sebere a dá ji tomu svému

novému chlapovi, tomu s těmi holčičími vlasy a kulhavou hnátou, aby ji utopil v nejbližším bahništi."
Susan na ni beze slova hleděla, úplně ochromená.
Stařena ten pohled uviděla a rozchechtala se. "Pravda ti nezní moc dobře, co? To málokomu, slečinko. Ale to platí tady jako tam. Tvoje teta byla vždycky chytrá a pořádně pustila Thorinovi žilou i jeho pokladnici. Co z toho zlata uvidíš ty, neuvidím já - a ani ty, jestli si nedáš pořádný pozor! Ha! Sundej si ty šaty!"
Nesundám, dralo se jí na rty, ale co potom? Nechat se vyhodit z téhle chýše (a v podobě, v jaké přišla, a ne jako ještěrka nebo hopsající žába, to by asi bylo to nejlepší, v co by mohla doufat) a nechat se poslat na západ tak, jak byla, i bez těch dvou zlatých mincí, které sem přinesla? A to bylo ještě to nejmenší. Horší bylo, že dala své slovo. Z počátku vzdorovala, ale když teta Korda pronesla otcovo jméno, vzdala se. Jako vždycky. Opravdu neměla na vybranou. A když nebylo na vybranou, váhání byla vždycky chyba.
Přejela si vpředu po zástěře, na které ulpěly kousky kůry, pak si ji rozvázala a sundala. Složila ji, položila na malou, umaštěnou podložku u krbu, a rozepjala si šaty do pasu. Setřásla je z ramenou a vystoupila z nich. Složila je a položila na zástěru, a snažila se nevšímat si toho, jak dychtivě na ni Rhea z Cöosu za světla z krbu hledí. Kocour zabrousil poblíž, směšné zbytečné panohy se natřásaly, a posadil se u nohou Rhey. Venku zadul vítr. U krbu bylo teplo, ale Susan byla stejně zima, jako by se ten vítr nějak dostal k ní.
"Honem, děvče, u jména tvého otce!"
Susan si přetáhla spodničku přes hlavu, složila ji na šaty a pak zůstala stát jenom ve spodkách, s pažemi složenými na prsou. Oheň maloval po stehnech teplá oranžová světélka, v něžných záhybech pod koleny černé kruhové stíny.
"A stejně se nesvlíkne!" zasmála se stará vrána. "To je mi fajnovka! Ano, to tedy je, velká fajnovka! Stáhni si ty spodky, slečinko, a zůstaň tak, jak tě matka porodila! I když tehdy jsi neměla tolik dobrůtek, které by zaujaly chutě Harta Thorina, že? Ha!"
S pocitem, že se ocitla v noční můře, udělala Susan, co jí bylo poručeno. Zarostlý pahorek zůstal odkrytý, takže křížit paže na hrudi bylo pošetilé. Spustila je k bokům.
"Ach, není divu, že tě chce!" řekla stařena. "Jsi krásná, opravdová krasavice! Co říkáš, Můro?"
Kocour mňoukl.
"Máš špinavá kolena," řekla Rhea najednou. "Kdes k tomu přišla?"
Susan téměř propadala panice. Zvedla si sukni, aby se mohla proplížit čarodějnici pod oknem - a lapila se do vlastní pasti.
Pak ji napadla odpověď a promluvila docela klidně. "Když jsem cestou sem uviděla tvou chýši, začala jsem se bát. Poklekla jsem a pomodlila se a při tom jsem si zvedla sukni, abych si ji neumazala."
"To mě dojímá - dbáš na čisté šaty, když jdeš k takové, jako jsem já! Jak jsi předobrá! Souhlasíš, viď, Můro?"
Kocour mňoukl a pak si začal olizovat přední packu.
"Dej se do toho," řekla Susan. "Zaplatila jsem ti a poslechnu, ale přestaň se mi posmívat a skoncuj s tím."
"Víš, co mám udělat, slečinko."
"Nevím," odsekla Susan. Znovu měla slzy na krajíčku, pálily ji v očích, ale ona nedopustí, aby se přelily. Nedopustí. "Něco tuším, ale když jsem se ptala tety Kordy, jestli mám pravdu, řekla, že mě poučíš ty."
"Nechce si špinit hubu těmi slovy, co? Inu, to nevadí. Teta Rhea není zase tak choulostivá a klidně řekne to, co teta Kordélie nechce. Mám se přesvědčit, jestli jsi tělesně i duševně nedotčená, slečinko. Důkaz poctivosti, tak tomu říkali staří, a je to docela dobré jméno. To tedy je. Přistup ke mně."
Susan neochotně udělala dva kroky dopředu, takže se holými prsty na nohou skoro dotýkala stařeniných pantofli a nahými ňadry se skoro dotýkala stařeniných šatů.
"Jestli nějaký ďábel nebo démon znečistil tvého ducha něčím, co by mohlo postihnout dítě, které budeš nejspíš nosit, zanechá po sobě znamení. Většinou je to cucflek nebo kousnutí, ale jsou i jiné - otevři pusu!"
Susan poslechla, a když se stařena naklonila blíž, čpavý puch natolik zesílil, že se dívce sevřel žaludek. Zadržela dech a modlila se, aby to brzy skončilo.

"Vyplázni jazyk."
Susan vyplázla jazyk.
"Teď mi dýchni do obličeje."
Susan vypustila zadržovaný dech z plic. Rhea ho vdechla a potom naštěstí trochu odtáhla hlavu. Byla tak blízko, že Susan jí viděla ve vlasech poskakovat vši.
"Dost sladký," poznamenala stařena. "Ano, dobrý jako jídlo. Teď se otoč."
Susan se otočila a ucítila, že jí stará čarodějnice přejíždí prsty po zádech až k hýždím. Špičky prstů byly studené jako bahno.
"Předkloň se a roztáhni půlky, slečinko, nestyď se, Rhea svýho času viděla nejedno kuřátko!"
Susan zrudla - cítila, jak jí srdce tluče uprostřed čela a v dutinách spánků - a udělala, co jí bylo řečeno. A potom ucítila, jak si jeden ten mrtvolný prst hledá cestu do konečníku. Susan se kousla do rtů, aby nekřičela.
Ten výpad byl naštěstí krátký - ale dojde k dalšímu, jak se Susan obávala.
"Otoč se."
Otočila se. Stařena přejela Susan rukama po prsou, palci lehce cvrnkla do bradavek a pak pečlivě prozkoumala spodní strany. Rhea vsunula prst do důlku pupku, potom si vykasala sukni a klekla si, jenom namáhavě zamručela. Přejížděla Susan rukama po nohou, nejdřív zepředu, potom zezadu. Zdálo se, že si dává zvláštní práci s místem těsně pod lýtky, kde se nacházejí šlachy.
"Zvedni pravou nohu, děvče."
Susan to udělala a nervózně vypískla smíchem, protože jí Rhea přejela nehtem palce zespodu po patě. Stařena jí roztáhla prsty u nohou, jeden po druhém, a pořádně se mezi ně podívala.
Poté, co stejnou proceduru zopakovala u druhého chodidla, řekla stařena, stále na kolenou: "Víš, co přijde teď."
"Ano." To slovo z ní vyšlo trochu roztřeseně a spěšně.
"Drž klidně, slečinko - všechno ostatní je dobré, čisťounké jako vrbová kůra, to teda je, ale teď jsme přišly k té útulné komůrce, která Thorina zajímá nejvíc. Přišly jsme tam, kde se poctivost musí opravdu dokázat. Tak drž klidně!"
Susan zavřela oči a pomyslela na koně běžící po Pádu - úředně to byly koně Panství, na které dohlížel Rimer, Thorinův kancléř a ministr majetku Panství, ale koně to nevěděli. Mysleli si, že jsou volní, a když jste volní v myšlenkách, je něco důležitějšího?
Ať jsem volná v myšlenkách, volná jako ti koně na Pádu, a ať mi ta babizna neublíží. A jestli ublíží, ať to prosím vydržím mlčky.
Studené prsty rozdělily ochmýření pod pupkem. Krátce se zastavily, a pak dva studené prsty vklouzly do ní. Bolelo to, ale jenom chvilku a ne moc. Už zažila horší bolest, když se kopla do palce nebo si odřela holeň cestou na záchod uprostřed noci. Horší bylo ponížení a odporný stařecký dotek Rhey.
"Pevný stisk, to teda jo!" vykřikla Rhea. "Nikde ani chybičky! Ale Thorin už se na to podívá, to tedy ano! A pokud jde o tebe, děvče, povím ti tajemství, které se ta tvoje ofrněná tetička s dlouhým nosem a hlubokou kapsou a cecky jako pupínky nikdy nedozvěděla: dokonce i nedotčená holka si nemusí odpírat a tu a tam se vytřást, když ví jak!"
Babizniny prsty jemně sevřely malý oříšek masa na začátku štěrbiny. Po jednu děsivou vteřinu si Susan myslela, že ji Rhea štípne do toho citlivého místa, které ji někdy nutilo zadržet dech, když se za jízdy na koni otřelo o hrušku sedla, ale prsty jen laskaly... pak stiskly... a dívka s hrůzou ucítila, že se jí v břiše rozpaluje žár, který rozhodně nebyl nepříjemný.
"Jako hedvábné poupátko," zavrněla stařena a prsty se vrtěly rychleji. Susan ucítila, jak se jí boky zhouply vpřed, jako by měly svou vůli a život, ale pak si vzpomněla na dychtivý, umíněný výraz té stařeny, růžový jako tvář děvky ozářené plynovým světlem, když nahlížela do otevřené krabice. Vzpomněla si, jak jí váček se zlatými mincemi visel ze svraštělých úst jako vyvržený kus masa, a žár, který cítila, vyprchal. Roztřeseně se odtáhla, na pažích, břiše a prsou jí naskočila husí kůže.
"Vyřídila jsi, za co jsi dostala zaplaceno," řekla Susan. Mluvila suše a chraptivě.
Rhea zkroutila tvář. "Ty mi nebudeš říkat, jestli ano, ne nebo možná, ty nestydatá holko! Já vím, kdy jsem skončila, Rhea Čarovnice z Cöosu, a-"

"Buď zticha a koukej být na nohou dřív, než tě skopnu do ohně, ty nepřirozená stvůro."
Stařena vycenila těch několik zbývajících zubů, jako když vrčí pes, a Susan si uvědomila, že teď jsou obě, Susan i čarodějnice, tam, kde byly na začátku: ochotné vyškrábat si oči.
"Zvedni proti mně ruku nebo nohu, ty drzá děvko, a to, co odejde z mého domu, odejde bez rukou, bez nohou a slepé."
"Nijak nepochybuji, že bys to mohla udělat, ale Thorin by se zlobil," řekla Susan. Poprvé v životě vyslovila jméno nějakého muže, aby se ochránila. Uvědomila si to a zastyděla se... cítila se jaksi malá. Nevěděla, proč má takový pocit, zvlášť když souhlasila s tím, že bude spát v jeho loži a bude nosit jeho dítě, ale bylo tomu tak.
Stařena na ni hleděla, vrásčitý obličej se přeskupoval, až se složil do jakési napodobeniny úsměvu, který byl horší než ten škleb. S funěním a za pomoci opěradla křesla Rhea vstala. Jakmile to udělala, Susan se začala rychle oblékat.
"Ano, to by se zlobil. Možná máš přece jenom dost rozumu, slečinko. Měla jsem divnou noc a ta ve mně našla kouty, do kterých je lepší nechodit. Pokud se snad stalo něco dalšího, vezmi to jako poklonu svému mládí a čistotě - a také kráse. Ano. Jsi krasotinka, o tom není pochyb.
A ty tvoje vlasy... když je rozpustíš, jako to uděláš pro Thorina, to vím, až s ním ulehneš... zasvítí jako slunce, že?"
Susan nechtěla tu babiznu urážet, ale stejně tak ji nechtěla povzbuzovat v tom podlézavém poklonkování. Stále totiž viděla v jejích revmatických očích nenávist, stále totiž cítila stařeniny doteky, jako když se jí hemží brouci po kůži. Nic neřekla, jenom vstoupila do šatů, navlékla si je na ramena a začala si je vpředu zapínat.
Rhea možná pochopila, kudy se její myšlenky ubírají, protože úsměv jí zmizel z tváře a začala se chovat věcně. Susan se ohromně ulevilo.
"No, zapomeň na to. Osvědčila jsi, že jsi poctivá. Můžeš se obléknout a jít. Ale o tom, co se mezi námi stalo, Thorinovi ani slovo, varuju tě! Slova patřící ženám nemusí lézt do mužských uší, zvlášť u tak velkého muže, jako je on." Rhea však nedokázala zadržet jakýsi křečovitý škleb. Susan nevěděla, jestli si to stařena uvědomuje nebo ne. "Dohodnuto?"
Jak chceš, jak chceš, hlavně když budu moct odejít pryč.
"Prohlašuješ, že jsem osvědčená?"
"Ano, Susan, dcero Patrickova. To prohlašuji. Ale nezáleží na tom, co řeknu. Teď... počkej... tady někde..."
Zašátrala po krbové římse, přehrabovala kousky svíček přilepené na popraskané podšálky sem a tam, pak zvedla nejdřív petrolejku a potom baterku, na okamžik se upřeně zadívala na kresbu jakéhosi mladého chlapce a pak ji zase odstrčila.
"Kde... kde... vrrrr... Tady!"
Popadla blok papíru s umaštěnou obálkou (bylo na ní starobylými zlatými písmeny vytištěno CITGO) a pahýl tužky. Listovala skoro až na konec bloku, než našla prázdnou stránku. Cosi na ni nadrápala, pak list vytrhla z drátěné spirály na kratší straně bloku. Podala list Susan, ta ho vzala a podívala se na něj. Na něm bylo načmáráno jediné slovo, kterému nejdřív nerozuměla:

A pod tím jakási značka.

"Co je to?" zeptala se a poklepala na kresbu.
"Rhea, její značka. Znají ji v šesti sousedních Panstvích a nedá se napodobit. Ukaž ten papír tetě. Potom Thorinovi. Jestli si ho teta bude chtít vzít a ukázat ho Thorinovi sama - já ji znám, to víš, i ty její nafoukané způsoby -, tak to nedovol, řekni, že Rhea to zakázala, že ho nepotřebuje."
"A když ho bude chtít Thorin?"

Rhea lhostejně pokrčila rameny. "Ať si ho vezme nebo spálí nebo si jím vytře zadek, pokud se mě týká. Tobě to taky může být jedno, protože ty víš, že jsi byla celou dobu poctivá, to tedy byla. Pravda?"
Susan přikývla. Jednou, když se vracela po tanci domů, dovolila jednomu chlapci, aby jí na chvilku vklouzl rukou za košili, ale co z toho? Byla poctivá. A ve více ohledech, než ta ohavná stvůra myslela.
"Ale ten papír neztrať. Tedy pokud bys mě nechtěla znovu navštívit a prodělat stejnou proceduru podruhé."
Bůh zatraťuž jen tu myšlenku, pomyslela si Susan a ovládla se, aby se neotřásla. Strčila papír do kapsy, kde předtím měla váček.
"Teď jdi ke dveřím, slečinko." Vypadala, jako by chtěla Susan popadnout za loket, ale pak si to rozmyslela. Obě došly ke dveřím bok po boku a pečlivě se vyhýbaly tomu, aby se navzájem dotkly, takže si počínaly dost neohrabaně. Jakmile byly u dveří, Rhea přece jen chytila Susan za paži. Potom druhou rukou ukázala na zářivě stříbrný kotouč, který visel nad vrškem Cöos.
"Líbající měsíc," řekla Rhea. "Léto vrcholí."
"Ano."
"Pověz Thorinovi, že tě nemá brát do lože - nebo do sena nebo do kuchyně nebo kam se mu zlíbí -, dokud na nebe nevystoupí Démonův měsíc v úplňku."
"Takže až za Sklizně?" To byly tři měsíce - celý život, jak jí připadalo. Susan se snažila nedávat najevo, jak ji ten odklad blaží. Myslela si, že Thorin skoncuje s jejím panenstvím, než vyjde měsíc příští noci. Nebyla slepá a všimla si, jak se na ni dívá.
Rhea zatím hleděla na měsíc a zřejmě počítala. Ruka jí přejela po dlouhém copu Susaniných vlasů a pohladila ho. Susan to snesla, jak nejlépe dovedla, a zrovna když ucítila, že už to nevydrží, spustila Rhea ruku zase k boku a přikývla. "Ano, nejen do Sklizně, ale až do pravého fin de ańo - Poutní noci, to mu pověz. Řekni, že tě může mít po velkém ohni. Rozumíš?"
"O pravém fin de ańo, ano." Sotva dokázala zadržet radost.
"Až oheň v Zeleném srdci zahoří nízko a poslední z rudorukých mužů budou na popel," řekla Rhea. "Tehdy a ne dřív. Musíš mu to říct."
"Řeknu."
Ruka se znovu natáhla a začala ji opět hladit po vlasech. Susan to snesla. Po tak dobrých zprávách by byla protivná, kdyby se ohradila. "Čas mezi dneškem a Sklizní naplníš meditací a sbíráním sil, abys starostovi dala mužského potomka, kterého chce... nebo se třeba jen projížděj po Pádu a sbírej poslední květiny svého panenství. Rozumíš?"
"Ano." Udělala zdvořilé pukrle. "Díky-sai."
Rhea mávla rukou, jako by to byla lichotka. "Nemluv o tom, co se mezi námi stalo, nezapomeň. Nikomu do toho nic není."
"Neřeknu. A my jsme spolu skončily?"
"No... možná zbývá ještě jedna maličkost..." Rhea se usmála, aby ukázala, že je to skutečně maličkost, pak zvedla levou ruku před Susaniny oči, tři prsty podržela pohromadě a jeden odtáhla. Ve vidlici mezi nimi se zatřpytil stříbrný medailon, který vytáhla kdoví odkud. Dívka se na něj podívala a její pohled ihned strnul. Ale jen do chvíle, než Rhea pronesla hrdelním hlasem jediné slovo.
Pak se oči zavřely.

5

Rhea se dívala na dívku, která spala ve stoje v měsíčním světle na zápraží. Když vrátila medailon do rukávu (prsty měla staré a pokroucené, ale pracovaly dost obratně, když to bylo potřeba, baže), vyprchal jí ten věcný výraz z tváře a na jeho místo nastoupila zuřivost a přimhouřené oči. Skopnout mě do ohně, to bys chtěla, ty trulantko? Žalovat Thorinovi? Ale ty hrozby a drzost nebyly nejhorší. Nejhorší byl výraz odporu na tváři, když se odtáhla od rukou Rhey.
Příliš dobrá pro Rheu, to byla! A určitě se považovala za příliš dobrou také pro Thorina, ona s těmi svými šestnáctiletými jemnými světlými vlasy, které jí splývají na záda, s vlasy, do kterých Thorin nepochybně toužil zabořit ruce, až se bude bořit a orat a rýt dole.
Nemohla té dívce ublížit, i když moc chtěla a ta holka si to zasloužila. Když už nic jiného, Thorin by jí mohl sebrat skleněnou kouli a to by Rhea nevydržela. Aspoň zatím. Takže dívce nemohla ublížit, ale

mohla udělat něco, co zkazí jeho potěšení, aspoň na nějakou dobu.
Rhea se naklonila těsně k dívce, chytila dlouhý cop, který splýval po zádech, a začala si ho protahovat lehce sevřenou pěstí, vychutnávala jeho hedvábnou hladkost.
"Susan," zašeptala. "Slyšíš mě, Susan, dcero Patrickova?"
"Ano." Oči se neotevřely.
"Tak poslouchej." Světlo Líbajícího měsíce padalo Rhee na tvář a proměňovalo ji ve stříbrnou lebku.
"Poslouchej mě dobře a nezapomeň. Ulož si to do hluboké jeskyně, kam tvá bdělá mysl nikdy nechodí."
Zas a znovu protahovala cop rukou. Hedvábný a hladký. Jako to poupátko mezi nohama.
"Nezapomenu," řekla dívka mezi dveřmi.
"Ano. Až si vezme tvoje panenství, uděláš jednu věc. Uděláš to okamžitě, vůbec o tom nebudeš přemýšlet. Teď mě poslouchej, Susan, dcero Patrickova, a poslouchej mě moc dobře."
Rhea, stále hladíc dívčiny vlasy, přiložila vrásčité rty k hladkému kornoutku Susanina ucha a v měsíčním světle cosi zašeptala.
Kapitola III
Setkání na cestě
1
V životě nepřežila tak zvláštní noc a nebylo divu, že neslyšela, jak se k ní zezadu blíží jezdec, dokud nebyl skoro u ní.
Zatímco si hledala cestu zpátky do městečka, trápila se hlavně tím, že dohoda, na kterou přistoupila, se jí začala jevit jinak. Bylo dobré, že dostala odklad - zbývaly celé měsíce, než bude muset závazek splnit -, ale žádný odklad neměnil to základní: až bude Démonův měsíc v úplňku, dá své panenství starostovi Thorinovi, hubenému muži s trhavými pohyby a bílým chmýřím na hlavě, které se mu zvedalo kolem pleše na temeni hlavy jako mračno. Muži, na něhož se vlastní manželka dívala s jakýmsi unaveným smutkem, na který bylo bolestné se dívat. Hart Thorin byl muž, který se burácivě chechtal, když se společnost pustila do zábavy spočívající v přirážení hlav nebo hře na honáky nebo házení shnilým ovocem, ale který se jen zmateně díval, když slyšel dojemný nebo tragický příběh. Praskalo mu v kloubech, plácal společníky po zádech a říhal po večeři a skoro při každém druhém slově se jaksi úzkostně ohlédl po svém kancléři, jako by se chtěl ujistit, že Rimera nějak neurazil.
Susan to všechno často viděla. Její otec měl řadu let na starosti koně Panství a služba ho občas zavedla do Mořské vyhlídky. Milovanou dceru vzal mnohokrát s sebou. Ach, vídala za ty roky Harta Thorina častokrát a on ji vídal také často. Možná až příliš! Protože teď jí na něm připadalo nejdůležitější, že je skoro o padesát let starší, a přesto chce po ní syna.
Uzavřela ten obchod tak snadno -
Ne, tak snadno ne, to by byla k sobě nespravedlivá -, ale příliš mnoho nocí kvůli tomu neprobděla, to byla pravda. Když vyslechla všemožné argumenty tety Kordy, myslela si: No, to je opravdu dost málo, mít půdu jenom na dobré slovo, ale mít konečně vlastní kousek Pádu, doopravdy a nejen podle tradice... skutečně mít pořádné dokumenty, jeden v našem domě a druhý v Rimerových knihách, které by říkaly, že je to naše. Ano, a mít znovu koně. Jenom tři, to je pravda, ale je to o tři víc, než máme teď. A co za to? Jednou nebo dvakrát s ním ulehnout a odnosit dítě, a to udělaly miliony žen přede mnou a nic se jim nestalo. Přece jenom po mně nechtějí, abych se dala dohromady s mutantem nebo malomocným, jenom starým mužem, kterému lupe v kloubech. Není to navěky, a jak říká teta Korda, pořád se můžu vdát, jestli o tom rozhodne čas a ka. Nebyla bych první žena, která došla k manželskému loži jako matka. A když to udělám, budu proto děvka? Zákon říká, že ne, ale na tom nesejde. Záleží na zákoně mého srdce a moje srdce říká, že pokud tak můžu získat půdu, která patřila mému otci, a tři koně, se kterými bych po ní jezdila, pak tou děvkou budu.
Bylo tu ještě něco: teta Korda těžila - dost bezohledně, jak nyní Susan pochopila - z dětské nevinnosti. Teta Korda neustále mlela o děťátku, o překrásném malém děťátku, které bude mít. Teta Korda věděla, že Susan, která vyrostla z dětských panenek teprve nedávno, bude nadšená představou vlastního děťátka, maličké živé panenky, kterou bude oblékat a krmit a se kterou bude spát za teplého odpoledne. Teta Kordélie však vynechala (možná je příliš nevinná, než aby ji to vůbec napadlo, pomyslela si Susan, ale tomu moc nevěřila) něco, co jí dnes večer se surovou přímostí vysvětlila ta čarodějnice: Thorin chtěl

víc než děcko.
Chce kozy a zadek, které mu pod rukama nepovolí, a štěrbinku, která chytí to, co do ní strčí.
Už jenom když si vzpomněla na ta slova, jak tak kráčela tmou po západu měsíce k městečku, rozpálil se jí obličej. Tentokrát už zvesela neběžela ani nezpívala. Přistoupila na tu dohodu s neurčitou představou, že to bude jako s rozmnožováním dobytka - tomu to dovolili, dokud "se semeno neujalo", pak pár znovu rozdělili. Ale teď věděla, že Thorin ji možná bude chtít i potom, určitě ji bude chtít i potom, a obecné právo, neměnné jako železo už po dvě stě generací, říkalo, že s ní může líhat dál, dokud ta, která prokázala svou manželskou poctivost, neprokáže svou poctivost také s dítětem a nakonec že i samotné dítě je poctivé - tedy že to není zmutovaná úchylka. Susan se potajmu vyptávala, a tak věděla, že ten druhý důkaz se obvykle konal někdy ve čtvrtém měsíci těhotenství... zhruba v době, kdy by na ní bylo těhotenství vidět, dokonce i v šatech. Rozsudek by měla vynést Rhea... a Rhea ji neměla ráda.
Teď, když už bylo pozdě - když přistoupila na dohodu úředně stvrzenou kancléřem, když ji ta divná babizna shledala poctivou -, litovala toho obchodu. Myslela hlavně na to, jak bude Thorin vypadat se staženými kalhotami, s těma jeho bílýma hubenýma nohama jako nohama čápa, a až spolu ulehnou, jak bude slyšet praskat jeho kosti: v kolenou, zádech, loktech a krku.
A v prstech. Nezapomeň na prsty.
Ano. Veliké klouby v prstech starého muže, porostlé chlupy. Susan se při tom pomyšlení zasmála, bylo to tak komické, ale zároveň jí z koutku oka nepozorovaně vyklouzla slza a stekla na tvář. Utřela ji bez přemýšlení, stejně jako si neuvědomovala blížící se dusot kopyt po měkké polní cestě. V myšlenkách byla stále daleko, vracela se k té divné věci, kterou zahlédla oknem v ložnici u stařeny - to měkké, ale kdoví proč nepříjemné světlo, jež vycházelo z růžové koule, a jak uhranuté se do ní ta babizna dívala...
Když Susan konečně zaslechla, že se k ní blíží kůň, její první polekanou myšlenkou bylo, že se musí schovat v lesíku, kolem kterého zrovna šla. Připadalo jí nepravděpodobné, že by se tak pozdě v noci nacházel na silnici někdo počestný, zvlášť za tak zlých časů, které přišly do Středosvěta - ale na to už bylo pozdě.
Takže do příkopu a na břicho. Měsíc už nesvítil, měla tedy aspoň šanci, že neznámý projede a ani -
Ale než stačila myšlenku dokončit, jezdec, který se za ni přikradl, zatímco se probírala nekonečnými žalostnými myšlenkami, ji pozdravil. "Dobrého večera, paní, a nechť jsou vaše dny na zemi dlouhé."
Otočila se a pomyslela si: Co když je to jeden z těch nových mužů, které je pořád vidět kolem starostova domu nebo v Poutníkově spočinutí? Není to ten nejstarší, hlas se mu tak netřese, ale možná patří k těm dalším... třeba je to ten, kterému říkají Depape...
"Dobrého večera," uslyšela vlastní hlas, jak říká mužskému obrysu na vysokém koni. "Nechť jsou i vaše dny dlouhé."
Hlas se jí nechvěl, aspoň to nezaslechla. Nemyslela si, že je to Depape, ani ten, kterému říkali Reynolds. S určitostí se o něm dalo říct jen to, že má na hlavě klobouk s plochou krempou, takový, který si spojovala s muži z Vnitřních panství ještě v dobách, kdy se mezi východem a západem cestovalo častěji než dnes. Dávno předtím, než přišel John Farson - Dobrý muž - a začalo krveprolití.
Když k ní cizinec přijel blíž, přestala si tolik vyčítat, že ho neslyšela přijíždět - na jeho výstroji nezahlédla jedinou přezku nebo rolničku, a všechno bylo připevněno tak, aby to necvakalo nebo necinkalo. Byl vystrojen skoro jako psanec nebo ohař (měla dojem, že Jonas, ten s tím třaslavým hlasem, a jeho dva přátelé možná byli obojím, v jiných dobách a jiných krajích) nebo dokonce jako pistolník. Ale tento muž neměl pistole, pokud nebyly schované. Na hrušce sedla luk a v pochvě jakési kopí, nic víc. A Susan se domnívala, že tak mladý pistolník, jako byl tento muž, nikdy nežil.
Zamlaskal koutkem úst na koně, stejně jak to vždycky dělával její tatínek (a samozřejmě i ona), a kůň okamžitě zastavil. Když přehodil nohu přes sedlo, vysokým švihem a s nevědomým půvabem, řekla Susan: "Ne, ne, neobtěžujte se, cizinče, jeďte dál svou cestou!"
Pokud zaslechl v jejím hlase úlek, nevšímal si ho. Sklouzl z koně, aniž použil třmenu, a doskočil pěkně přímo před ni, a kolem bot s hranatou špičkou se zvedly obláčky prachu z cesty. Za svitu hvězd uviděla, že je opravdu mladý, zhruba v jejím věku. Podle šatů se podobal pracujícímu honákovi, měl je však nové.
"Will Dearborn, k vašim službám," řekl a smekl klobouk, natáhl před sebe nohu, opřel ji o patu a vysekl

poklonu, jak to dělávali ve Vnitřních panstvích.
Taková absurdní zdvořilost uprostřed lesa, kde byl cítit štiplavý puch naftového naleziště na okraji městečka, ji vylekala tak, že zapomněla na strach a rozesmála se. Napadlo ji, že ho tím asi urazí, ale on se jen usmál. Byl to dobrý úsměv, upřímný a opravdový, a lemovaný řadou rovných zubů.
Udělala drobné pukrle, při kterém si podržela jednu stranu šatů. "Susan Delgadová, k vašim."
Pravou rukou si třikrát poklepal na hrdlo. "Díky-sai, Susan Delgadová. Naše setkání je šťastné, jak doufám. Nechtěl jsem vás vylekat -"
"Trochu se vám to povedlo."
"Ano, myslel jsem si to."
Ano. Žádné baže, ale ano. Mladý muž, podle přízvuku z Vnitřních panství. Podívala se na něj s novým zájmem.
"Ne ne, nemusíte se omlouvat, protože jsem byla hluboce zamyšlená," řekla. "Byla jsem na návštěvě u... přítelkyně... a neuvědomila jsem si, jak už je pozdě, dokud jsem si nevšimla, že měsíc je nízko. Pokud jste zastavil, protože máte starost, děkuji vám, cizinče, ale můžete jet svou cestou, jako bych já šla tou svou. Jdu jenom na okraj městečka - Hambry. Je to už blízko."
"Pěkná řeč a líbezná ohleduplnost," odpověděl s úsměvem, "ale je pozdě, vy jste sama a já myslím, že bychom mohli pokračovat společně. Umíte jezdit na konci, sai?"
"Ano, ale opravdu -"
"Pak tedy přistupte blíž a seznamte se s mým přítelem Bystrým. Ponese vás poslední dvě míle. Je to valach, sai, a je mírný."
Podívala se na Willa Dearborna pobaveně a zároveň popuzeně. Myšlenka, která jí prolétla hlavou, zněla, Jestli mi ještě jednou řekne sai, jako bych byla školní učitelka nebo jeho belhavá stará prateta, sundám tu svou pitomou zástěru a vezmu ho s ní přes hlavu. "Nikdy mi nevadila trocha svéhlavosti u koně, který je tak mírný, že snese sedlo. Můj otec, než zemřel, měl na starosti starostovy koně - a starosta je v těchto krajích také Strážcem Panství. Jezdila jsem na koni celý život."
Myslela si, že se třeba omluví, možná i zakoktá, ale on jenom přikývl, klidně a zamyšleně, a to se jí zalíbilo. "Pak přistupte ke třmenu, má paní. Půjdu vedle vás a nebudu vás obtěžovat hovorem, pokud dáte přednost mlčení. Je pozdě, a povídání po západu měsíce ztrácí na půvabu, jak někteří říkají."
Zavrtěla hlavou a odmítnutí zmírnila úsměvem. "Ne ne. Děkuji za laskavost, ale nebylo by asi dobře, kdyby mě někdo viděl jet na koni cizího muže v jedenáct hodin v noci. Ani citrónová šťáva nevybělí skvrnu na ženské pověsti, jako to dokáže u blůzičky, víte."
"Není tu nikdo, kdo by vás viděl," řekl mladý muž nesnesitelně rozumným tónem. "A že jste unavená, to poznám. Pojďte, sai -"
"Prosím, neříkejte mi tak. Připadám si pak stará jako..." Na okamžik zaváhala a zamyslela se nad slovem (čarodějnice)
které jí jako první vytanulo na mysli, "... jako stařena."
"Tak tedy slečno Delgadová. Určitě se nechcete svézt?"
"Rozhodně ne. Stejně bych v žádném případě nejela obkročmo v šatech, pane Dearborne - ani kdybyste byl můj vlastní bratr. Nebylo by to vhodné."
On však vkročil do třmenu, natáhl se k opačné straně sedla (Bystrý zatím stál docela poslušně, jenom třepal ušima, kterými by Susan s radostí také mrskala být Bystrým - tak byly krásné) a sestoupil se srolovanými kusem šatstva v rukou. Byl svázaný kusem kůže. Susan napadlo, že je to pončo.
"Můžete si ho prostřít přes klín a nohy jako ochranu proti prachu," řekl. "Je pořádně veliké, aby se učinilo slušnosti zadost - patří mému otci a ten je vyšší než já." Na okamžik se zahleděl k západním kopcům a ona uviděla, že je hezký, má jakousi tvrdou krásu, která neladí s jeho mládím. Ucítila, jak se uvnitř chvěje, a zalitovala tisíckrát, že ta stará hanebnice nepřidržela své ruce v přísných mezích dohodnutého úkolu, i když nepříjemného. Susan se nechtěla dívat na tohoto pěkného cizince a vzpomínat na doteky Rhey.
"Ne," řekla jemně. "Znovu děkuji, oceňuji vaši laskavost, ale musím odmítnout."
"Pak půjdu s vámi pěšky a Bystrý nám bude dělat garde," prohlásil vesele. "Až k okraji města se určitě nenajdou žádné oči, které by si myslely něco špatného o dokonale slušné mladé ženě a více méně

slušném mladém muži. A až tam budeme, cvrnknu do klobouku a popřeji vám velmi dobrou noc."
"To bych si nepřála. Opravdu." Přejela si rukou po čele. "Vám se snadno řekne, že tu nejsou žádné zvědavé oči, ale někdy jsou oči i tam, kde by neměly být. A moje postavení je v této chvíli - poněkud ošemetné."
"Stejně s vámi půjdu," opakoval a najednou zvážněl. "Časy nejsou dobré, slečno Delgadová. Tady v Mejisu k vám to nejhorší nedolehne, ale jednou se ty nepokoje rozšíří."
Otevřela ústa - asi proto, aby znovu protestovala, možná aby mu pověděla, že dcera Pata Delgada se umí o sebe postarat - ale pak si vzpomněla na ty starostovy nové muže a jak studeně si ji prohlíželi, když se Thorinova pozornost upírala jinam. Viděla ty tři zrovna dnešní noci, když se vydala na cestu k čarodějnické chýši. Susan je slyšela, jak se blíží, a měla spoustu času, aby utekla z cesty a odpočinula si za příhodnou pińon (odmítala to považovat za schovávání). Vraceli se do města a Susan se domnívala, že v této chvíli popíjejí v Poutníkově spočinutí - a budou pít, dokud Stanley Ruiz nezavře bar - ale o tom se nemohla nijak přesvědčit. Třeba se vrátili.
"Jestli vám to nedokážu rozmluvit, tak dobrá," řekla a podrážděně a unaveně vzdychla, i když se tak necítila. "Ale jenom k první poštovní schránce - u paní Beechové. Ta označuje okraj městečka."
Znovu si poklepal na hrdlo a vysekl jí další nepatřičnou, okouzlující poklonu - vytrčil chodilo, jako by chtěl někomu podrazit nohy, patou se opřel do země. "Díky, slečno Delgadová!"
Aspoň mi už neřekl sai, pomyslela si. To už je pokrok.
2
Myslela si, že bude štěbetat jako straka, i když sliboval, že bude mlčet, protože takoví byli chlapci, které znala - nebyla marnivě pyšná na to, jak vypadá, ale myslela si, že vypadá dobře, už jen proto, že chlapci, kteří se ocitli v její blízkosti, nedokázali chvíli mlčet ani přestat šoupat nohama. A tady ten bude mít plno otázek, které chlapci z městečka už nemuseli pokládat - kolik je jí let, jestli žije v Hambry od malička, jestli žijí její rodiče, a stovku dalších, stejně nudných dotazů -, ale všechny se budou točit kolem toho jediného: má stálého chlapce?
Ale Will Dearborn z Vnitřních panství se jí nevyptával ani na školu, ani na rodinu, ani na přátele (což je nejobvyklejší způsob, jak se dozvědět o socích v lásce, jak už zjistila). Will Dearborn prostě kráčel vedle ní, v jedné ruce uzdu Bystrého, a díval se na východ k Čistému moři. Byli už tak blízko, že se slzná vůně soli mísila s asfaltovým pachem nafty, i když vítr vál od jihu.
Právě míjeli Citgo a Susan byla ráda, že tu s ní Will Dearborn je, i když ji to jeho mlčení trochu dráždilo. Naftové naleziště, z něhož trčel les hubených stromových koster, jí vždycky nahánělo trochu strach. Většina těch ocelových věží dávno přestala čerpat a nebyly součástky, potřeba ani znalosti, aby je opravili. A ty, které stále pracovaly - devatenáct z nějakých dvou set -, se nedaly zastavit. Prostě čerpaly a čerpaly a zásoby nafty pod nimi byly zřejmě bezedné. Trochu z ní využívali, ale jen velmi málo - většinou prostě stekla zase do studní pod mrtvými čerpacími stanicemi. Svět se hnul a toto místo jí připomínalo podivný mechanický hřbitov, kde se některé mrtvoly tak docela -
Do beder ji dloublo cosi chladného a hladkého a Susan nedokázala zadržet tichý výkřik. Will Dearborn se k ní prudce otočil a ruce mu zajely k opasku. Pak se uvolnil a usmál.
"Bystrý tak říká, že se cítí zanedbáván. Omlouvám se, slečno Delgadová."
Podívala se na koně. Bystrý na ni mírně hleděl, pak pokývl hlavou, jako by říkal, že je mu taky líto, že ji polekal.
To je hloupost, holka, pomyslela si a v duchu uslyšela silný, nesmlouvavý otcův hlas. Chce vědět, proč se tak držíš zpátky, nic víc. A já taky. To se ti nepodobá, to tedy ne.
"Pane Dearborne, rozmyslela jsem se," řekla. "Ráda se projedu."
3
Otočil se k ní zády a s rukama v kapsách zůstal stát čelem k Citgu, zatímco Susan nejdřív položila pončo přes sedlo (obyčejné černé sedlo honáka, bez znaku Panství nebo znaku ranče), a potom se opřela o třmen. Zvedla sukni a rychle se ohlédla, přesvědčená, že mladík se bude pokradmo ohlížet, ale ten byl pořád otočený zády. Zdálo se, že ho fascinují staré těžní věže.
Co je na nich tak zajímavého, kamaráde? pomyslela si trochu nabroušeně - nejspíš to bylo tím, že už se připozdilo a stále v ní doznívaly rozbouřené city. Ty špinavé staré krámy tam stojí víc než šest set let a já

čichám jejich smrad celý život.
"Stůj klidně, hochu," zabručela, jakmile zastrčila nohu do třmenu. Jednou rukou chytila hrušku sedla, druhou rukou sedlo vzadu. Bystrý zatím mrskal ušima, jako by říkal, že bude klidně stát celou noc, pokud si bude Susan přát.
Vyhoupla se nahoru, dlouhé holé stehno zablýsklo ve světle hvězd a Susan pocítila rozjaření z toho, že znovu sedí na koni, jaké cítila vždycky - jenomže dnes v noci jí to připadalo trochu podivnější, trochu sladší, trochu pronikavější. Možná proto, že ten kůň byl takový krasavec, možná proto, že ten kůň byl cizí...
Možná proto, že majitel toho koně je cizinec, pomyslela si, a krásný.
To byl samozřejmě nesmysl - a navíc se v tom nesmyslu skrývalo nebezpečí. Byla to však také pravda. Byl krásný.
Když rozkládala pončo a přehazovala je přes nohy, začal si Dearborn pískat. A ona si uvědomila, překvapeně a zároveň s pověrčivým strachem, že je to melodie Bezohledné lásky. Právě té, kterou si zpívala cestou k Rheině chatrči.
Možná je to ka, děvče, zašeptal otcův hlas.
Nic takového, pomyslela si okamžitě. Nebudu hledat ka v každém závanu větru a stínu jako báby, které se scházejí za letních večerů v Zeleném srdci. Je to stará písnička, každý ji zná.
Kéž bys měla pravdu, ozval se znovu hlas Pata Delgada. Protože jestli je to ka, přijde jako vítr a tvoje plány před ním neobstojí o nic víc než stodola mého táty, když se na ni vrhla vichřice.
Žádné ka. Nedá se svést tmou a stíny a pochmurnými obrysy naftových věží, aby něčemu takovému věřila. Žádné ka, jenom náhodné setkání s příjemným mladíkem na pusté cestě do městečka.
"Už vypadám slušně," prohlásila vyprahlým hlasem, který se jí vůbec nepodobal. "Smíte se otočit, jestli chcete, pane Dearborne."
Otočil se a zahleděl se na ni. Chvilku nic neříkal, ale viděla výraz v jeho očích dost dobře, aby poznala, že ona mu také připadá krásná. A i když ji to znepokojilo - snad kvůli tomu, co si pískal - byla zároveň ráda. Potom řekl: "Sluší vám to tam nahoře. Sedíte dobře."
"Nebude dlouho trvat a budu mít vlastní koně, na kterých budu sedat," řekla. Teď přijdou otázky, pomyslela si.
Ale on jenom přikývl, jako by to už o ní věděl, a znovu vykročil k městečku. Trochu zklamaná, i když nevěděla přesně proč, zamlaskala na Bystrého a stiskla kolena. Vykročil a dohnal svého pána, který Bystrého přátelsky pohladil po nose.
"Jak se říká tam tomu místu?" zeptal se a ukázal na věže.
"Tomu naftovému nalezišti? Citgo."
"Některé věže pořád těží?"
"Ano, a není možné je zastavit. Nezbyl tu nikdo, kdo to ještě umí."
"Aha," řekl a to bylo všechno - jenom aha. Ale na chvilku opustil své místo u hlavy Bystrého, když došli k zarostlému chodníku vedoucímu k Citgu, a poodešel, aby se podíval na starou nepoužívanou strážní budku. Když byla Susan malá, byl tam ještě nápis NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN, ale ten odvála některá vichřice. Will Dearborn se dosyta vynadíval a pak pomalu došel znovu ke koni a jeho boty vířily letní prach, jeho nové šaty mu dobře padly.
Šli k městu, mladý opěšalý muž v klobouku s plochou krempou, mladá žena v sedle s pončem prostřeným přes klín a nohy. Světlo hvězd na ně padalo, jak už tak padá na mladé muže a ženy od počátku věků, a Susan zvedla hlavu a zahlédla meteor - krátký a zářivě oranžový pruh na nebeské klenbě. Susan si pomyslela, že by si měla něco přát, ale potom si téměř zpanikařená uvědomila, že nemá tušení, co by si měla přát. Vůbec žádné tušení.

4

Zůstala zamyšlená, dokud nedošli asi na míli od městečka, a potom položila otázku, která se jí neodbytně vracela na mysl. Měla v plánu začít se vyptávat, jakmile se začne vyptávat on, a zlobilo ji, že je na ní, aby porušila ticho, ale nakonec zvědavostí nevydržela.
"Odkud přicházíte, pane Dearborne, a co vás přivádí do našeho koutku Středosvěta - jestli vám nevadí, že se ptám?"

"Vůbec ne," vzhlédl k ní s úsměvem. "Rád si popovídám, jenom jsem se snažil vymyslet, jak začít. Neumím moc dobře mluvit." Tak co tedy umíte, Wille Dearborne? pomyslela si zvědavě. Ano, byla velmi zvědavá, protože když se usazovala v sedle, položila ruku na srolovanou pokrývku vzadu... a dotkla se čehosi, co bylo v té dece schováno. Čehosi, co jí po hmatu připadalo jako pistole. Samozřejmě to nemusela být pistole, ale Susan si vzpomněla, jak mu ruce instinktivně zajely k opasku, když překvapeně vykřikla.
"Přicházím z Vnitřního světa. Řekl bych, že tohle jste asi uhodla sama. Mluvíme tam po našem."
"Baže. Smím se zeptat, které Panství je vaším domovem?"
"Nový Kanaán."
Při těch slovech jí projelo skutečné vzrušení. Nový Kanaán! Středisko Společenství! Neznamenalo tolik co dřív, to jistě, ale stejně -
"Nikoli z Gileadu?" zeptala se a pokárala se za tu stopu holčičího brebentění, která se jí v hlase objevila. A možná to byla víc než jen stopa.
"Ne," zasmál se. "Nejsem z tak velkolepého místa, jako je Gilead. Jenom z Hemphillu, to je vesnice asi čtyřicet kol západně od Gileadu. Je menší než Hambry, to jistě."
Kola, užasla nad tím starobylým výrazem. On řekl kola.
"A co vás tedy přivádí do Hambry? Můžete to prozradit?"
"Proč ne? Přišel jsem se dvěma přáteli, panem Richardem Stockworthem z Penniltonu v Novém Kanaánu, a panem Arthurem Heathem, veselým mladým mužem, který skutečně přichází z Gileadu. Jsme zde na příkaz Společenství a přišli jsme jako sčítači."
"Sčítači čeho?"
"Sčítači všeho a čehokoli, co může Společenství v nadcházejících letech pomoci," řekl a z hlasu mu zmizel lehký tón. "Ta záležitost s Dobrým mužem začala být vážná."
"Opravdu? Doslechneme se jen málo opravdových novinek, když jsme tak daleko na jih a východně od osy."
Přikývl. "Vzdálenost Panství od osy je hlavním důvodem, proč jsme zde. Mejis byl vždy věrný Společenství, a pokud bude potřeba z tohoto kraje posílat zásoby, pak se to stane. Je však nutno odpovědět na otázku, na kolik se může Společenství spolehnout."
"Kolik čeho?"
"Ano," souhlasil, jako by to nebyla otázka, ale prohlášení. "A na kolik čeho."
"Mluvíte, jako by byl Dobrý muž opravdu hrozbou. Je to jistě jenom bandita, který maskuje svoje krádeže a vraždy slovy o ‚demokracii' a ‚rovnosti'?"
Dearborn pokrčil rameny a Susan si už skoro myslela, že tím uzavřel veškerý komentář, ale pak neochotně pravil: "Tak tomu snad bylo kdysi. Doba se změnila. V jisté chvíli se z bandity stal generál, a teď by se ten generál rád stal jménem lidu vládcem." Odmlčel se a smutně dodal: "Severní a Západní panství jsou v plamenech, paní."
"Ale to je jistě na tisíc mil daleko!" Takové řeči ji rozčilovaly a zároveň podivně vzrušovaly. Hlavně jí to připadalo exotické po tom zapšklém dennodenně stejném světě v Hambry, kde sousedova vyschlá studna vydala na třídenní živou debatu.
"Ano," řekl. Ne ba, ale ano, ten zvuk byl cizí a zároveň lahodil jejímu uchu. "Ale vítr fouká vaším směrem." Otočil se k ní a usmál se. Úsměv mu znovu zjemnil ostře krásné rysy a díky němu vypadal jako pouhé dítě, které je příliš dlouho vzhůru. "Ale nemyslím, že bychom dnes v noci Johna Farsona zahlédli, co říkáte?"
Také se usmála. "Kdyby ano, pane Dearborne, ochránil byste mě před ním?"
"Nepochybně," usmíval se stále, "ale určitě bych si počínal s větším nadšením, kdybyste mi dovolila, abych vás nazýval jménem, které vám dal otec."
"Tak tedy v zájmu mé vlastní bezpečnosti to můžete činit. A předpokládám, že já vám musím ze stejných důvodů říkat Wille."
"Moudře a pěkně řečeno," souhlasil a usmíval se už od ucha k uchu. "Já -" A potom, protože kráčel s tváří obrácenou nahoru k Susan, zakopl její nový přítel o kámen trčící z cesty a skoro upadl. Bystrý zafrkal a tiše zaržál. Susan se vesele zasmála. Pončo se posunulo a odhalilo jednu nahou nohu a Susan

chvilku otálela, než vše znovu urovnala. Líbil se jí, baže, to tedy líbil. A co by zde mohlo hrozit? Byl to přece jenom chlapec. Když se usmál, poznala, že sotva před rokem či dvěma ještě skákal ze stohu. (Vykouřilo se jí nějak z hlavy, že ona sama skákala ze stohu ještě nedávno.)
"Nejsem obvykle tak nemotorný," prohlásil. "Doufám, že jsem vás nevylekal."
Ale vůbec ne, Wille. Kluci kolem mě si věčně okopávají palce, sotva mi narostla prsa.
"Ale vůbec ne," řekla a vrátila se k předchozímu tématu. Velmi ji zajímalo. "Takže vy a vaši přátelé jste přijeli z rozkazu Společenství spočítat naše majetky, je to tak?"
"Ano. Proto jsem také věnoval zvláštní pozornost tomu naftovému nalezišti tamhle, jelikož jeden z nás se bude muset vrátit a spočítat pracující věže -"
"To vám mohu ušetřit, Wille. Je jich devatenáct."
Přikývl. "Jsem vaším dlužníkem. Ale budeme muset také zjistit -pokud to dokážeme -, kolik nafty těch devatenáct pump čerpá."
"To je v Novém Kanaánu stále tolik fungujících strojů na naftu, že na tom záleží? A máte alchymii, která přeměňuje naftu na tu látku, která se používá do strojů?"
"V tomto případě se říká spíš rafinerie než alchymie - aspoň myslím - a jsem přesvědčen, že existuje jedna, která stále pracuje. Ale ne, nemáme tolik strojů, i když ve Velké síni Gileadu máme stále několik fungujících žárovek."
"To je úžasné!" vydechla blaženě. Viděla obrázky žárovek a elektrických lustrů, ale světla ve skutečnosti nikdy. Poslední v Hambry (říkalo se jim v té části světa "jiskrová světla", ale měla pocit, že šlo o totéž) vyhořela před dvěma generacemi.
"Říkala jste, že váš otec se staral o starostovy koně, než zemřel," prohodil Will Dearborn. "Jmenoval se Patrick Delgado? Je to tak, že?"
Shlédla na něj celá polekaná a rázem se ocitla znovu ve skutečnosti. "Jak to víte?"
"Jeho jméno padlo při našich lekcích před odjezdem. Máme spočítat dobytek, ovce, prasata, voly - a koně. Ze všech domácích zvířat jsou koně nejdůležitější. Kvůli nim jsme měli navštívit Patricka Delgada. Je mi líto, že již došel na mýtinu na konci stezky, Susan. Přijmete mou soustrast?"
"Ba, a děkuji."
"Byla to nehoda?"
"Tak-" Doufala, že její hlas říká, co chce naznačit, totiž mluv o něčem jiném, už se nevyptávej.
"Dovolte, abych k vám byl upřímný," řekl a poprvé ji napadlo, že zaslechla u něj falešnou notu. Snad to byla jen její fantazie. Měla sice malé zkušenosti se světem (teta Korda jí to připomínala skoro denně), ale měla pocit, že lidé, kteří začínají tvrzením Dovolte, abych k vám byl upřímný, jsou schopni pokračovat s nehybnou tváří tvrzením, že prší nahoru, peníze rostou na stromech a děti nosí Velký pernatec.
"Jistě, Wille Dearborne," řekla poněkud stroze. "Říká se, že upřímnost je nejlepší politika, to tedy je."
Podíval se na ni maličko nejistě, ale pak se znovu rozzářil úsměvem. Ten úsměv byl nebezpečný, pomyslela si - úsměv z tekutého písku, jinak se vypodobnit nedal. Lehce se do něj zabloudilo, ale obtížnější asi bylo se vymanit.
"Poslední dobou ve Společenství už mnoho soudržnosti není. To je také částečně důvod, proč Farson vydržel tak dlouho. To mu umožnilo, aby jeho ctižádost vzrostla. Ušel pořádný kus cesty od ohaře, který začal přepadáváním dostavníků v Garlanu a Desoyu, a dojde ještě dál, pokud se Společenství neobnoví. Možná dojde až do Mejisu."
Nedokázala si představit, co by si Dobrý muž chtěl počít s jejím ospalým městečkem v Panství, které leželo těsně u Čistého moře, ale zůstala zticha.
"Každopádně to vlastně nebylo Společenství, kdo nás poslal," řekl. "Neposlali nás tak daleko, abychom počítali krávy a naftové věže a hektary obdělávané půdy."
Na chvilku se odmlčel s pohledem upřeným na cestu (jako by pátral po dalších kamenech v cestě) a něžně a nepřítomně hladil Bystrému nozdry. Pomyslela si, že je v rozpacích, možná se i stydí. "Poslali nás naši otcové."
"Vaši -" Potom pochopila. Neposlušní chlapci, takoví byli, a poslali je na zkušební cestu, která nebyla tak docela vyhnanstvím. Domyslela si, že ve skutečnosti mají v Hambry za úkol napravit si pověst. Inu, pomyslela si, rozhodně se tím vysvětluje ten zrádný úsměv, že? Pozor na něj, Susan. Patří k těm, kdo pálí

mosty a hrabou se v poštovních vozech, a pak jdou vesele dál a ani se neohlédnou. Ne že by byli tak zlí, jen obyčejně bezohlední, jak už tak chlapci bývají.
To jí znovu připomnělo tu starou písničku, kterou si zpívala a on si ji hvízdal.
"Vaši otcové, ano."
Susan Delgadová svého času také provedla nějakou tu ztřeštěnost (možná jich bylo víc než dost), a tak v ní Will Dearborn vzbudil soucit, zároveň však opatrnost. A zájem. Se špatnými chlapci mohla být zábava... do určité míry. Otázkou bylo, jak špatný Will a jeho kumpáni byli?
"Řádili jste?" zeptala se.
"Řádili," souhlasil stále zachmuřeně, ale zdálo se, že se mu výraz kolem očí a úst už vyjasňuje. "Varovali nás, ano, varovali nás důkladně. Bylo v tom... nějaké pití."
A pár děvčat na pomačkání, když se zrovna nemačká džbán s pivem? Takovou otázku nemohlo žádné slušné děvče přímo položit, ale nemohla si pomoct, aby ji nenapadla.
Úsměv, který mu okamžik hrál v koutcích úst, vyprchal. "Přehnali jsme to a legrace přestala. Blázni to tak dělají. Jednou v noci se konal závod. Byla to bezměsíčná noc. Po půlnoci. Všichni jsme byli opilí. Jeden z koní se zachytil kopytem v syslí díře a zlomil si přední nohu. Museli ho utratit."
Susan sebou trhla. Uměla si představit horší věci, ale i tak to bylo zlé. A když mladík znovu otevřel ústa, bylo to horší.
"Ten kůň byl plnokrevník, jeden z pouhých tří, kteří patřili otci mého přítele Richarda, a tomu se nedaří moc dobře. V našich domech se odehrávaly scény, na které netoužím vzpomínat, natož o nich mluvit. Zkrátím to a řeknu, že po mnoha rozhovorech a řadě návrhů na potrestání nás poslali sem, na tuto objížďku. Byl to nápad Arthurova otce. Myslím, že Arthurův tatínek se vždycky Arthura trochu děsil. Arthurova odbojnost rozhodně nepochází z příbuzenstva ze strany George Heathe."
Susan se pro sebe usmála, vzpomněla si na slova tety Kordélie: "To rozhodně nezdědila po přízni z naší strany." Pak obvykle nastala významná odmlka, po které následovalo: "Z matčiny strany měla pratetu, která se zbláznila... to jste nevěděli? Ale ano! Zapálila se a vrhla se z Pádu. V roce Komety, tehdy to bylo."
"Takže pan Heath nás vyprovodil s úslovím, které pochytil od svého otce - Člověk by měl meditovat v očistci. A tak jsme tu."
"Hambry má do očistce daleko."
Znovu vysekl tu legrační drobnou úklonu. "Kdyby byl, všichni by chtěli páchat nepravosti, aby je sem posílali a seznamovali se s krásnými starousedlíky."
"Na tom ještě trochu pracujte," prohlásila velmi suše. "Obávám se, že je to stále dost drsné. Snad -"
Ztichla, protože ji napadlo cosi děsivého: bude muset doufat, že ten chlapec s ní uzavře v jistém ohledu spojenectví. Jinak se ocitne v trapné situaci.
"Susan?"
"Jenom jsem se zamyslela. Už jste tady, Wille? Myslím oficiálně?"
"Ne," pochopil okamžitě. A nejspíš už viděl, kam míří. Zdálo se, že je svým způsobem dost bystrý.
"Přijeli jsme do Panství teprve dnes odpoledne a vy jste první osoba, se kterou někdo z nás mluvil - tedy pokud někoho nepotkali Richard a Arthur. Nemohl jsem spát, tak jsem si vyjel, abych si všechno trochu promyslel. Tábořím tamhle." Ukázal napravo. "Na tom táhlém svahu, který se svažuje k moři."
"Aha, tomu se říká Pád." Uvědomila si, že Will a jeho přátelé se možná utábořili na půdě, která jí bude patřit, dřív než uplyne mnoho času. To pomyšlení bylo zábavné, vzrušující a zároveň trochu děsivé.
"Zítra pojedeme do města a složíme poklonu lordu starostovi, Hartu Thorinovi. Je trochu bláznivý, podle toho, co nám říkali, než jsme odjeli z Nového Kanaánu."
"Opravdu vám to říkali?" zeptala se a pozvedla jedno obočí.
"Ano - dost upovídaný, má zálibu v silných nápojích a ještě větší zálibu má v mladých dívkách," řekl Will.
"Je to pravda, co myslíte?"
"To asi musíte posoudit sám," usmívala se trochu nuceně.
"V každém případě se představíme také ctěnému Kimbovi Rimerovi, Thorinovu kancléři, a jak jsem vyrozuměl, ten má všech pět pohromadě. A taky si těch svých pět umí spočítat."
"Thorin vás pozve na večeři do Starostova domu," řekla Susan. "Možná že ne zítra večer, ale určitě

pozítří."
"Státní večeře v Hambry," usmál se Will a stále hladil Bystrému nos. "Bohové, jak vydržím to bolestné očekávání?"
"Nechte svá protivná ústa na pokoji," napomenula ho, "a poslouchejte, pokud jste mým přítelem. Tohle je důležité."
Jeho úsměv se vytratil a ona znovu uviděla - jako už před chvílí -muže, kterým bude dříve, než uplyne mnoho roků. Tvrdá tvář, soustředěný pohled, nemilosrdná ústa. Byl to svým způsobem děsivý obličej - děsivá budoucnost -, a přesto se to místo, kterého se dotkla ta stará babizna, rozehřívalo a Susan přišlo zatěžko odtrhnout od něj oči. Jaké má asi vlasy pod tím hloupým kloboukem, který nosí, napadlo ji.
"Mluvte, Susan."
"Jestli se svými přáteli přijdete k Thorinovu stolu, možná mě tam uvidíte. Jestli mě spatříte, Wille, uvidíte mě poprvé. Uvidíte slečnu Delgadovou, stejně já uvidím pana Dearborna. Rozumíte mi?"
"Do posledního písmene." Zamyšleně se na ni díval. "Sloužíte tam? Jistě, váš otec byl hlavním honákem Panství, takže ne-"
"Neobírejte se tím, co dělám nebo nedělám. Jenom mi slibte, že jestli se potkáme na Mořské vyhlídce, potkáme se poprvé."
"Slibuji. Ale -"
"Žádné další otázky. Už jsme skoro přišli k místu, kde se musíme rozloučit, a já vás chci varovat - snad je to spravedlivá splátka za svezení na tak krásném koni, který vám patří. Jestli budete večeřet s Thorinem a Rimerem, nebudete jedinými lidmi u jeho stolu. Budou tam nejspíš ještě tři další muži, které si Thorin najal, aby mu sloužili jako soukromá garda v domě."
"Nikoli jako šerifovi zástupci?"
"Ne, zodpovídají se pouze Thorinovi - nebo snad Rimerovi. Jmenují se Jonas, Depape a Reynolds. Připadají mi jako ostří hoši - i když Jonasovo dětství je tak vzdálené, že je možné, že už na ně zapomněl."
"Jonas je vůdce?"
"Tak. Kulhá, vlasy mu spadají na ramena, pěkná ramena, skoro dívčí, a má roztřesený hlas starého dědka, který celý den jenom leští krb - ale myslím, že je z těch tří stejně nejnebezpečnější. Řekla bych, že ti tři zapomněli víc darebáctví, než se vy a vaši přátelé stačíte kdy naučit."
Proč mu to vlastně povídala? Ani nevěděla. Snad z vděčnosti. Přece jí slíbil, že uchová tajemství o tomto nočním setkání, a vypadal jako ten, kdo sliby dodržuje, ať už ho otec drží na uzdě nebo ne.
"Dám si na ně pozor. A děkuji za radu." Stoupali nyní do dlouhého, mírného kopce. Nad hlavou jim vytrvale zářila Stará matka. "Osobní garda," dumal. "Osobní garda v ospalém malém Hambry. Jsou to divné časy, Susan. Opravdu divné."
"Baže." Přemýšlela už o Jonasovi, Depapeovi a Reynoldsovi, ale nedokázala přijít na jediný dobrý důvod, proč v městečku jsou. Byli zde snad Rimerovým přičiněním, z Rimerova rozhodnutí? Vypadalo to tak - Thorin nebyl z mužů, kteří vůbec pomyslí na osobní gardu, jak by Susan soudila. Vysoký šerif mu vždycky prokazoval dostatečné služby... ale přece - proč?
Vystoupili na kopec. Pod nimi se objevil shluk domů - městečko Hambry. Svítilo už jen několik světel. Nejzářivější světla svítila v Poutníkově spočinutí. Až sem nesl teplý vítr zvuk piana vybrnkávajícího Hej Jude a několika opilých hlasů nadšeně vyřvávajících. Ti tři muži, před kterými varovala Willa Dearborna, se však ke sboru nepřidali. Ti určitě stojí u baru a nevýraznýma očima pozorují dění v místnosti. Nebyli to veselé typy, ti tři. Každý měl na pravé ruce vytetovanou malou modrou rakev, vypálenou do kožní řasy mezi palcem a ukazovákem. Napadlo ji, že to Willovi řekne, ale pak si uvědomila, že sám brzy uvidí dost. Ukázala tedy dolů, kousek před ně, na tmavý předmět, který na řetězu visel nad cestou. "Vidíte to?"
"Ano." Zhluboka a trochu legračně vzdychl. "Je to ta věc, které se bojím ze všeho nejvíc? Je to děsivý obrys poštovní schránky paní Beechové?"
"Tak. A tam se musíme rozdělit."
"Když říkáte, že musíme, tak musíme. Přesto bych si přál -" Právě v té chvíli se změnil vítr, jak se to někdy v létě stává, a silně zadul od západu. Vůně mořské soli v okamžiku zmizela stejně jako opilé,

zpívající hlasy. Místo nich k nim dolehl zvuk nekonečně hrozivější, ten, při kterém jí pokaždé spolehlivě naskákala husí kůže na zádech: tichý, nepříjemný zvuk, podobný drnčení sirény, kterou roztáčí člověk, jemuž už nezbývá mnoho života.
Will couvl o krok a oči se mu rozšířily, a ona si znovu všimla, že mu ruce klesly k opasku, jako by sahaly po něčem, co tam není.
"Co to je, ve jménu bohů?"
"To je řidina," odpověděla tiše. "V kaňonu Šroubové oko. Vy jste ještě o žádné neslyšel?"
"Slyšel, to ano, ale nikdy jsem neslyšel ji, až dnes. Bohové, jak to vydržíte? Zní jako živá!"
Nikdy ji nic takového nenapadlo, ale teď, když naslouchala jakoby spíš jeho ušima než svýma, pomyslela si, že má pravdu. Bylo to, jako by jakýsi chorobný kus noci získal hlas a pokoušel se zpívat.
Otřásla se. Bystrý pocítil, jak na okamžik zatlačila stehny silněji, a potichu zafrkal a otočil hlavu, aby se na ni podíval.
"Touto roční dobou ji neslýcháme tak jasně," řekla. "Na podzim ji muži vypálí, aby ztichla."
"Nerozumím."
A kdo ano? Kdo ještě něčemu rozumí? Bohové, nedokázali ani vypnout těch pár těžních věží, které v Citgu stále pracovaly, i když půlka jich kvičela jako prasata na jatkách. V dnešní době byl člověk obvykle prostě rád, když našel věci, které vůbec ještě fungovaly.
"V létě, když je čas, honáci a hlídači krav přitáhnou k ústí Šroubového oka hromady roští," řekla. "Suché větve taky stačí, ale zelené jsou lepší, protože je zapotřebí kouř, a čím hustší, tím lepší. Šroubové oko je slepý kaňon, velmi krátký a s příkrými stěnami. Skoro jako komín položený na bok, víte?"
"Ano."
"Tradičně se pálí o Sklizňovém ránu - to je den po pouti, slavnosti a ohni."
"První zimní den."
"Tak, i když v těchto končinách to na zimu tak brzy nevypadá. Každopádně to není žádný tradiční svátek. Roští se někdy zapaluje dřív, když vítr začne být nestálý nebo když je ten zvuk hodně silný. Ruší dobytek, víte - krávy špatně dojí, když je řidina hlasitá - a špatně se při tom spí."
"To bych řekl." Will se stále díval na sever a silnější poryv větru mu shodil klobouk. Spadl mu na záda, kožený řemínek se napjal o hranu hrdla. Vlasy, které se tak objevily, byly trochu přerostlé a černé jako vraní křídlo. Pocítila najednou dychtivou touhu prohrábnout mu ty vlasy rukama, ohmatat prsty, jaké jsou - hrubé, nebo jemné, či hedvábné? A jak by voněly? Přitom jí znovu tam v podbřišku projel další horký záchvěv. Otočil se k ní, jako by jí četl myšlenky, a Susan zrudla. Byla ráda, že nemůže vidět, jak jí ztmavla tvář.
"Jak dlouho tam je?"
"Byla tam už dávno, když jsem se narodila," řekla, "ale prý až poté, co se narodil tatínek. Říkal, že se země otřásla jako při zemětřesení, než se objevila. Někdo tvrdí, že ji způsobilo to zemětřesení, jiní zase, že je to pověrčivý nesmysl. Já jenom vím, že tam je odedávna. Kouř ji na chvíli utiší, jako zklidní hnízda včel nebo vos, ale ten zvuk se pokaždé vrátí. Roští, které se naháže na hromadu před ústí kaňonu, také nepustí dovnitř žádný zaběhnutý dobytek - někdy ho to k ní přitahuje, bohové vědí proč. Ale když se kráva nebo ovce náhodou dostane dovnitř - třeba když už je po ohni a hromada pro další rok ještě nezačala růst -, tak už se nevrátí. Nevím, co ta řidina je, ale určitě má hlad."
Odhrnula pončo, přehodila pravou nohu přes sedlo, aniž se dotkla hrušky, a sklouzla z Bystrého - to vše jediným plynulým pohybem. Byl to kousek určený spíš pro kalhoty než šaty a Susan podle rozšířených očí poznala, že Will z ní zahlédl pořádný kus - ale nic takového, co si musela mýt za zavřenými dveřmi koupelny, tak co? A to rychlé sesednutí byl vždycky její oblíbený kousek, když měla náladu se předvádět.
"Krása!" zvolal.
"To jsem se naučila od tatínka," řekla, jako by pochopila jeho poklonu naprosto nevinně. Když mu však podávala uzdu, její úsměv napovídal, že je ochotná tu poklonu přijmout, ať ji mínil jakkoli.
"Susan, viděla jste někdy tu řidinu?"
"Baže, jednou nebo dvakrát. Shora."
"Jak vypadá?"

"Odporně," odpověděla okamžitě. Až do dnešního večera, kdy zblízka pozorovala Rhein úsměv a vydržela její neposedné roztěkané prsty, by řekla, že to je nejodpornější věc na světě. "Vypadá trochu jako pomalu hořící rašelina a trochu jako bažina plná shnilé zelené vody. Stoupá z ní mlha. Ta někdy vypadá jako dlouhé, hubené paže. S prsty na konci."
"Zvětšuje se?"
"Baže, říká se to, prý každá řidina roste, ale zvětšuje se pomalu. Ze Šroubového oka se za mého nebo vašeho života nedostane."
Podívala se na nebe a uviděla, že souhvězdí se dál naklánějí na svých drahách, zatímco oni tady hovoří. Měla pocit, že by si s ním mohla povídat celou noc - o řidině, o Citgu, o její nesnesitelné tetě nebo o čemkoli jiném - a to pomyšlení ji vyděsilo. Bohové, proč se jí to muselo stát zrovna teď? Po třech letech přehlížení místních chlapců, proč musela zrovna teď potkat chlapce, který ji tak podivně zaujal? Proč byl život tak nespravedlivý?
Znovu se jí vybavilo, jak toho večera uslyšela otcův hlas: Jestli je to ka, přijde jako vítr a tvoje plány před ním neobstojí o nic víc než stodola, když se na ni vrhne vichřice.
Ale ne. A ne. A ne. Zatvrdila se vší silou vůle proti takovému pomyšlení. Tohle nebyla žádná stodola. Byl to její život.
Susan se natáhla a dotkla se rezivého plechu poštovní schránky paní Beechové, jako by chtěla v tomto světě získat rovnováhu. Její drobné naděje a sny možná neznamenaly mnoho, ale otec ji naučil, aby se poměřovala schopností vykonat to, o čem prohlásila, že to vykoná, a ona to poučení nezahodí jen proto, že se náhodou setkala s pěkným klukem zrovna ve chvíli, kdy jí tělo a city jen bublaly.
"Zanechám vás tady a vy se buď vrátíte k přátelům, nebo znovu zamíříte na projížďku," řekla. Vážný tón, který uslyšela ve svém hlase, ji trochu rozesmutnil, protože to byla vážnost dospělosti. "Ale nezapomeňte na svůj slib, Wille - jestli mě uvidíte na Mořské vyhlídce - ve starostově domě - a jestli jste můj přítel, uvidíte mě tam poprvé. Stejně jako já vás."
Přikývl a ona uviděla, že se její vážnost už zrcadlí i v jeho tváři. A možná i ten smutek. "Nikdy jsem nepožádal žádnou dívku, aby se šla se mnou projet, nebo aby přijala mé pozvání k návštěvě u mě. Požádal bych vás, Susan, dcero Patrickova - přinesl bych vám dokonce květiny, abych osladil svou naději - ale myslím, že by to k ničemu nebylo."
Zavrtěla hlavou. "Ne. Nebylo."
"Jste zaslíbena manželství? Je ode mě smělé, že se tak ptám, to vím, ale nemyslím to zle."
"Vím, že to tak nemyslíte, ale v této chvíli neodpovím. Jsem právě v choulostivé situaci, jak už jsem vám řekla. Kromě toho je pozdě. Zde se rozejdeme, Wille. Ale počkejte - ještě chvilku -"
Zalovila v kapse zástěry a vytáhla půl sušenky zabalené v kusu zeleného listu. Druhou polovinu snědla celou na Cöos - kdysi dávno, v jiném životě, jak se jí zdálo. Podržela zbytek své malé večeře před Bystrým, který sušenku očichal a pak ji sežral a otřel jí nosem dlaň. Usmála se, líbilo se jí to sametové lechtání v dlani. "Tak, ty jsi hodný kůň, to tedy jsi."
Podívala se na Willa Dearborna, který stál na cestě, šoupal zaprášenými botami a nešťastně na ni hleděl. Ostré rysy se mu vyhladily. Znovu vypadal na chlapce v jejím věku, možná i mladšího. "Bylo to utěšené setkání, viďte?" zeptal se.
Přikročila blíž, a než se stačila zamyslet nad tím, co dělá, položila mu ruce na ramena, vystoupila na špičky a políbila ho na ústa. Polibek to byl krátký, ale nijak sesterský.
"Baže, velmi utěšené setkání, Wille." Ale když se pohnul směrem k ní (bezmyšlenkovitě jako květina otáčející se za sluncem) s přáním zopakovat si ten zážitek, odstrčila ho zpět, sice jemně, ale pevně.
"Ne, bylo to jen poděkování, a jedno poděkování by mělo džentlmenovi stačit. Jeďte svou cestou v míru, Wille."
Vzal uzdu jako ve snu, chvilku se na uzdu díval, jako by si za celý svět nemohl vzpomenout, k čemu je, a potom se podíval znovu na Susan. Viděla, jak namáhavě si dává dohromady myšlenky i city po nárazu, který utrpěly jejím polibkem. Líbil se jí proto. A byla moc ráda, že to udělala.
"A vy svou cestou také," řekl a vyšvihl se do sedla. "Těším se, až vás prvně potkám."
Usmál se na ni a ona si v tom úsměvu všimla touhy a přání. Potom koně pobídl, otočil ho a zamířil zpátky cestou, kterou přišli - možná aby se ještě jednou podíval na to naftové naleziště. Zůstala stát tam, kde

byla, u poštovní schránky paní Beechové, a přála si, aby se otočil a zamával, aby mohla spatřit jeho tvář ještě jednou. Byla si jista, že to udělá - ale neudělal. Ale potom, zrovna když se chtěla obrátit a vydat se dolů k městečku, se přece jen otočil a jeho ruka se zvedla a třepotala se chvilku ve tmě jako můra. Susan odpověděla zamáváním a pak šla a cítila se šťastná a nešťastná zároveň. Avšak - a to bylo možná nejdůležitější- se už necítila pošpiněná. Když se dotkla chlapcových rtů, zdálo se, že Rhein dotek z její kůže vyprchal. Možná to bylo jen drobné kouzlo, ale ona ho uvítala.
Kráčela a trochu se usmívala a dívala se nahoru na hvězdy častěji, než mívala po setmění ve zvyku.
Kapitola IV
Dlouho po západu měsíce
1
Neklidně jezdil skoro dvě hodiny sem a tam po svahu, kterému říkala Pád, ale nepobízel Bystrého do rychlejšího kroku, i když chtěl na tom velkém valachovi pod hvězdami cválat, dokud mu krev trochu neochladne.
Vychladne ti pořádně, jestli na sebe upozorníš, pomyslel si, a nebudeš ji ani muset chladit sám. Blázni jsou jediní lidé na zemi, kteří se mohou naprosto spolehnout, že dostanou to, co si zaslouží. To staré rčení mu připomnělo zjizveného a křivonohého muže, který byl jeho nejlepší učitel v životě, a usmál se.
Nakonec zamířil s koněm po svahu dolů k malému potůčku, který tam tekl, a míli a půl jel proti proudu (kolem několika skupinek koní, kteří se podívali na Bystrého ospalýma, skelnýma, překvapenýma očima) až k vrbovému háji. Z mýtiny v něm potichu zafrkal kůň. Bystrý zafrkal v odpověď, hrábl kopytem a pokýval hlavou.
Jeho jezdec sklonil hlavu, když projížděl pod vrbovými větvemi, a najednou se před ním objevil úzký nelidsky bílý obličej, jehož horní půlku téměř pohlcovaly černé oči bez zornic.
Hmátl po pistolích - udělal to té noci už potřetí, a opět tam nic nenašel. Nezáleželo na tom, stejně už poznal, co to před ním visí na provázku: lebka toho bláznivého cvoka.
Mladík, který si momentálně říkal Arthur Heath, ji sundal ze sedla (bavilo ho říkat o té lebce, posazené na hlídce, "ošklivá stará kmotra, ale laciný strávník") a zavěsil ji tam, aby ho žertovně uvítala. Ty jeho vtipy! Pán Bystrého do ní uhodil ze strany tak prudce, že přetrhl provázek a lebka odletěla do tmy.
"Hanba, Rolande," ozval se ze stínů hlas. Zněl káravě, ale tajil bublinky smíchu - jako vždy. Cuthbert byl jeho nejstarší přítel - stopy po jejich prvních zubech nesla spousta společných hraček - ale Roland mu v některých ohledech nikdy nerozuměl. Nebylo to jenom kvůli tomu jeho smíchu. Kdysi dávno, když měl být na Šibeničním vrchu pověšen zrádce Hax, palácový kuchař, Cuthbert byl bez sebe hrůzou a výčitkami. Pověděl Rolandovi, že tam nezůstane, že se nemůže dívat... ale nakonec zůstal a díval se. Protože ty hloupé vtipy ani ty lehkomyslné první city nepatřily ke skutečnému Cuthbertu Allgoodovi.
Když Roland vjel na mýtinku uprostřed lesíka, zpoza stromu vystoupila tmavá postava, která se tam skrývala. V polovině mýtiny se ukázalo, že je to vysoký chlapec s úzkými boky, v džínách, bosý a s nahou hrudí. V jedné ruce držel obrovitý staružitný revolver - takový, kterému se někdy říkalo pivní sud, tak velký měl bubínek.
"Hanba," opakoval Cuthbert, jako by se mu líbilo, jak zní to slovo, nikoli archaické, jen zapomenuté v Zapadákovech jako Mejis. "To je mi pěkný způsob, jak jednat s gardou na stráži, praštit chudáka hubeného tak, že odletí málem na nejbližší horský hřeben!"
"Kdybych měl pistoli, nejspíš bych ji rozprášil a vzbudil půlku kraje."
"Věděl jsem, že nepojedeš ven vyzbrojen," odpověděl Cuthbert mírně. "Tváříš se pozoruhodně zle, Rolande, synu Stevenův, ale nejsi nikomu za blázna, i když jsi dosáhl požehnaného věku patnácti let."
"Myslel jsem, že jsme se dohodli, že se budeme oslovovat jmény, pod kterými cestujeme. Dokonce i mezi sebou."
Cuthbert vystrčil nohu, holou patu zabořil do drnu a uklonil se s pažemi nataženými a dlaněmi řádně ohnutými v zápěstí - povedená parodie muže, pro něhož se dvorní etiketa stala povoláním. Rovněž pozoruhodně připomínal volavku stojící v bažině a Roland proti své vůli vyprskl smíchy. Pak si vnitřní stranu zápěstí přitiskl k čelu, aby zjistil, jestli má horečku. V hlavě horečku rozhodně cítil, to bohové věděli, ale kůže nad očima byla chladná.
"Prosím za prominutí, pistolníku," řekl Cuthbert s očima a rukama stále pokorně stočenýma k zemi.

Úsměv na Rolandově tváři vyhasl. "A už mi tak neříkej, Cuthberte. Prosím. Ani tady, ani jinde. Pokud si mě vážíš."
Cuthbert se okamžitě narovnal a rychle přešel ke koni, na kterém Roland seděl. Vypadal opravdu zkroušeně.
"Rolande - Wille - promiň."
Roland ho poplácal po rameni. "Nic se nestalo. Jenom si to pamatuj pro příště. Mejis je možná na konci světa... ale pořád to je svět. Kde je Alain?"
"Myslíš Dick? Kdepak asi?" Cuthbert ukázal na druhou stranu mýtiny, kde jakási tmavá hrouda buď chrápala, nebo se pomalu dusila.
"Ten by prospal i zemětřesení," dodal Cuthbert.
"Ale ty jsi slyšel, že jedu, a probudil ses."
"Ano," řekl Cuthbert. Nespouštěl z Rolanda oči, pátral mu v tváři tak napjatě, až to Rolanda trochu zneklidnilo. "Stalo se ti něco? Vypadáš jinak."
"Opravdu?"
"Ano. Rozčileně. Tak nějak provětraně."
Pokud chtěl Cuthbertovi povědět o Susan, teď byla pravá chvíle. Ale aniž se nad tím zvlášť zamýšlel, rozhodl se (rozhodoval se tak většinou a rozhodně nejlépe), že nic neřekne. Jestli ji uvidí ve starostově domě, bude to poprvé také pro Cuthberta a Alaina. Čemu tím ublíží?
"Pořádně jsem se provětral, to je pravda," řekl, sesedl a sklonil se, aby rozepjal podbřišníky sedla. "Viděl jsem také pár zajímavých věcí."
"Ano? Mluv, společníku nejdražšího nájemce mé hrudi."
"Počkám asi do zítřka, až se tam ten medvěd konečně probudí ze zimního spánku. Tak to budu muset říkat jenom jednou. Kromě toho jsem unavený. Ale povím ti aspoň jednu věc: ve zdejších končinách je nějak moc koní, dokonce i na Panství, které je proslulé jejich chovem. Je jich příliš mnoho."
Než se Cuthbert vzmohl na otázku, stáhl Roland sedlo Bystrému z hřbetu a položil ho vedle tří malých proutěných klecí svázaných dohromady řemínkem, takže se daly připevnit koni na záda. Uvnitř ospale zavrkali tři holubi s bílými kroužky kolem krku. Jeden vystrčil hlavu zpod křídla, podíval se na Rolanda a pak se znovu zachumlal.
"Jak se těm chlapíkům daří?" zeptal se Roland.
"Dobře. Vesele zobou a kadí do slámy. Pokud jde o ně, ti mají dovolenou. Co jsi myslel tím -"
"Zítra," řekl Roland a Cuthbert, když viděl, že už se nic nedozví, jenom přikývl a šel hledat svou hubenou kostnatou strážkyni.
Za dvacet minut, to už byl Bystrý odsedlán, vyhřebelcován a vyslán na pastvu se Švihákem a Lepidlem (Cuthbert ani nedokázal pojmenovat svého koně jako normální člověk), ležel Roland na zádech na pokrývce a díval se nahoru na poslední hvězdy. Cuthbert znovu usnul stejně snadno, jako se probudil při zvuku kopyt Bystrého, ale Roland nikdy v životě nebyl tak čilý.
V duchu se vrátil o měsíc zpět, do pokojíku děvky, kde jeho otec seděl na prodejné posteli a sledoval, jak se Roland obléká. Slova, která otec pronesl - Vím to už dva roky - drnčela Rolandovi v hlavě jako rozeznělý gong. Měl pocit, že je možná bude slyšet do konce života.
Ale jeho otec měl toho na srdci víc. O Martenovi. O Rolandově matce, na které bylo možná spácháno víc hříchů, než kolika se dopustila ona. O ohařích, kteří si říkali vlastenci. A o Johnu Farsonovi, který opravdu pobýval v Krésii, ale odešel - zmizel, jak už to měl ve zvyku, jako vítr v prudkém větru. Před odchodem spálil se svými lidmi Indrie, hlavní město Panství, a to skoro do základů. Oběti se počítaly na stovky a možná nebylo divu, že Krésie od té doby zavrhovala Společenství a stála za Dobrým mužem. Guvernér Panství, starosta Indrie a Vysoký šerif onoho dne počátkem léta, který uzavíral Farsonovu návštěvu, skončili s hlavami na kůlech u bran do města. To byla, jak pravil Steven Deschain, "velmi přesvědčivá politika".
Byla to hra zvaná Hrady, kde obě armády vyšly zpoza svých Kopečků a zahájily závěrečné tahy, řekl Rolandův otec, a jak se u lidových povstání často stávalo, hra mohla být u konce dřív, než si další Panství Středosvěta začnou uvědomovat, že John Farson je vážnou hrozbou... nebo hlasatelem změny, pokud jste patřili k těm, kdo vášnivě věřil v jeho vizi demokracie a v konec toho, čemu říkal "třídní otroctví a

starověké pohádky".
Roland se s úžasem dozvěděl, že jeho otec a otcovo malé ka-tet pistolníků se o Farsona, ať takového či onakého, zajímalo jen málo. Dívali se na něj jako na malé sousto. I na Společenství se dívali jako na malé sousto, když už na to přijde.
Pošlu tě pryč, řekl Steven, zatímco seděl na posteli a vážně hleděl na jediného syna, jediného, který žil. Ve Středosvětě nezbylo žádné opravdu bezpečné místo, ale Panství Mejis u Čistého moře je tak bezpečné, jak jen může v dnešních dobách být - tam tedy půjdeš, nejméně se dvěma svými přáteli. Předpokládám, že s Alainem, to bude jeden. Jako druhého si neber toho smíška, prosím tě. To bys na tom byl líp s uštěkaným psem.
Roland, který by byl v kterýkoli jiný den v životě bez sebe radostí z vyhlídky na to, že uvidí kus světa, vášnivě protestoval. Pokud se blížily závěrečné bitvy proti Dobrému muži, chce je vybojovat otci po boku. Byl už přece jenom pistolníkem, i když jen učedníkem, a -
Otec vrtěl hlavou, pomalu a vědoucně. Ne, Rolande. Nerozumíš. Avšak porozumíš. Jak jen to bude možné, porozumíš.
Později se spolu procházeli podél cimbuří za vysokými zdmi nad posledním žijícím městem Středosvěta - zeleným a nádherným Gileadem zalitým ranním sluncem a s vlajícími vlajkami a prodavači na ulicích Staré čtvrti a koňmi na pěšinách, které vedly všemi směry z paláce, jenž stál v srdci všeho. Otec mu pověděl ještě mnohem víc (ne všechno) a on pochopil mnohem víc (zdaleka ne všechno - stejně jako jeho otec nerozuměl všemu). O Temné věži se nezmínil ani jeden z nich, ale ta už stejně utkvěla Rolandovi v mysli jako možnost podobná bouřkovému mračnu schovanému daleko za obzorem.
Byla skutečně za tím vším Věž? A nikoli jakýsi ohař se sny o vládě nad Středosvětem, ne čaroděj, který očaroval jeho matku, nikoli skleněná koule, kterou Steven a jeho oddíl chtěli najít v Krésii - ale Temná věž?
Nezeptal se.
Neodvažoval se zeptat.
Převalil se na dece a zavřel oči. Okamžitě uviděl tvář té dívky. Znovu ucítil, jak se mu na rty prvně tisknou její rty, a ucítil vůni její kůže. Okamžitě jím od temene po kostrč projelo horko a od kostrče do prstů na nohou naopak chlad. Pak si vzpomněl, jak jí ve tmě blýskly nohy, když seskakovala Bystrému z hřbetu (a taky na to, jak se jí nakrátko pod zvednutými šaty zablesklo spodní prádlo), a žár a chlad se přestěhovaly do opačných polovin těla.
Ta děvka si vzala jeho panictví, ale nepolíbila ho. Otočila tvář, když se ji pokusil políbit. Jinak mu dovolila, aby dělal, co chtěl, ale tohle ne. Tehdy byl hořce zklamán. Nyní byl rád.
Zrak jeho dospívající mysli, neklidný i čirý, zkoumal cop, který jí spadal po zádech do pasu, jemné dolíky, které se jí dělaly v koutcích úst, když se usmála, rytmus jejího hlasu, starodávné baže a to tedy ano. Vzpomněl si, jaké to bylo, když mu položila ruce na ramena a natáhla se, aby ho políbila, a pomyslel si, že by dal vše, co má, za to, aby tam znovu její ruce ucítil, tak lehké a tak pevné. A její ústa. Byla to ústa, která věděla o líbání jen málo, jak se domníval, ale bylo to o něco víc, než věděl sám.
Buď opatrný, Rolande - nedovol, aby tvé city k té dívce všechno zhatily. Stejně není volná - to ti řekla. Není vdaná, ale mluvila o něčem podobném.
Roland byl na hony vzdálený tomu necitelnému stvoření, kterým se nakonec stane, ale semínka té nečitelnosti měl v sobě - malé drobečky, které časem vyrostou ve stromy s hlubokými kořeny... a hořkými plody. Teď ta semínka pukla a vyslala první ostrý kořínek.
To, co bylo řečeno, může být odvoláno, a co bylo vykonáno, může být odčiněno. Nic není jisté, ale... chci ji.
Ano. To věděl určitě a věděl to stejně dobře, jako znal tvář svého otce: chtěl ji. Ne tak jako chtěl tu děvku, když ležela nahá na posteli s nohama od sebe a přivřenýma očima, kterýma se na něj dívala, ale tak, jak chtěl jídlo, když měl hlad, nebo vodu, když měl žízeň. Jako chtěl tahat Martenovo zaprášené tělo za svým koněm po gileadské silnici oplátkou za to, co ten čaroděj provedl jeho matce.
Chtěl ji. Chtěl tu dívku Susan.
Roland se otočil na druhý bok, zavřel oči a usnul. Jeho odpočinek byl lehký a prosvětlený nahrubo načrtnutými poetickými sny, které mají jen dospívající chlapci, sny, kde se pohlavní přitažlivost a

romantická láska setkávají a souzní mnohem silněji, než se jim to kdy později podaří. V těch žíznivých vizích Susan Delgadová zas a znovu pokládala ruce Rolandovi na ramena, zas a znovu ho líbala na ústa, zas a znovu mu říkala, aby k ní poprvé přišel, aby s ní poprvé byl, aby ji poprvé navštívil, aby ta návštěva byla utěšená.

2

Asi tak pět mil od místa, kde spal a snil své sny Roland, ležela v posteli Susan Delgadová, dívala se z okna a sledovala, jak Stará hvězda začíná v blížícím se úsvitu blednout. Spánek nebyl o nic blíž, než když uléhala, a mezi nohama, kde se jí dotýkala ta stařena, jí tepalo. Rozptylovalo ji to, ale už to nebylo nepříjemné, protože si to teď spojovala s chlapcem, kterého potkala na cestě a za svitu hvězd impulzivně políbila. Pokaždé, když pohnula nohama, vyšlehl ten tepot nakrátko sladkou bolestí.

Když došla domů, teta Korda (která by každou jinou noc už hodinu ležela ve své posteli) seděla v houpacím křesle u krbu - v tuto roční dobu vyhaslém, studeném a vymeteném - s klínem plným krajek, které vypadaly na těch jejích staromódních šatech jako pěna na vlně. Háčkovala rychlostí, která připadala Susan skoro nadpřirozená, a nezvedla hlavu, dokud se neotevřely dveře a se závanem větru nevstoupila neteř.

"Čekala jsem tě už před hodinou," řekla teta Korda. A potom, i když tón hlasu mluvil jinak: "Dělala jsem si starosti."

"Tak?" opáčila Susan a víc neřekla. Napadlo ji, že jindy by se pokusila o nemotornou výmluvu, která by i jejím uším zněla falešně - takový účinek na ni měla teta Korda celý život -, ale dnes nebyla obyčejná noc. Nikdy v životě takovou noc nepřežila. Zjistila, že nemůže vyhnat Willa Dearborna z hlavy.

Teta Korda v tu chvíli vzhlédla, upřela na ni blízko u sebe posazené oči jako korálky, pronikavé a nesmlouvavé nad úzkým nosem. Některé věci se nezměnily od chvíle, kdy se Susan vydala na Cöos. Stále cítila, jak jí tetiny oči přejíždějí po tváři a po těle, jako malé kartáčky s ostrými štětinami.

"Co ti trvalo tak dlouho?" zeptala se teta Korda. "Nějaké potíže?"

"Žádné potíže," odpověděla Susan a chvilku myslela na to, jak ta čarodějnice stála vedle ní ve dveřích a protahovala si její cop uzlovitou lehce sevřenou dlaní. Vzpomněla si, že chtěla jít, a vzpomněla si, jak se ptá Rhey, jestli skončily.

Možná zbývá ještě jedna maličkost, řekla stařena... aspoň si to Susan myslela. Ale co to bylo za maličkost? Nemohla si vzpomenout. A záleželo na tom vůbec? Nebude mít s Rheou co do činění, dokud jí v břiše nezačne růst Thorinovo dítě - a pokud žádné dělání dětí nemá být až do Noci Sklizně, bude muset jít na Cöos až koncem zimy, to nejdřív. To jsou celé věky! A bude to trvat ještě déle, jestli nebude chytlavá...

"Šla jsem zpátky pomalu, teto. Nic víc."

"Tak proč tak vypadáš?" zeptala se teta Korda a šikmé obočí se blížilo ke kolmicí, která jí přetínala čelo.

"Jak?" zeptala se Susan, sundala si zástěru, zavázala jí tkanice na uzel a pověsila ji na háček na vnitřní kuchyňské dveře.

"Jsi celá rozpálená. Napěněná. Jako čerstvě nadojené mléko."

Skoro se zasmála. Teta Korda, která věděla o mužích stejně málo jako Susan o hvězdách a planetách, na to přesně kápla. Rozpálená a napěněná, přesně tak se cítila. "To je asi tím nočním vzduchem," řekla. "Viděla jsem meteor, teto. A slyšela jsem řidinu. Ten zvuk je dnes v noci silný."

"Tak?" opáčila teta bez zájmu a pak se vrátila k tématu, které ji zajímalo víc. "Bolelo to?"

"Trochu."

"Plakala jsi?"

Susan zavrtěla hlavou.

"Dobře. Tak je to lepší. Vždycky je to lepší. Má škodolibou radost, když se brečí, jak jsem slyšela. Tak, Su - dala ti něco? Dala ti ta stará vrána něco?"

"Ano." Sáhla do kapsy a vytáhla papír s nápisem

Susan jí papír podala a teta po něm dychtivě chňapla. Kordélie byla asi poslední měsíc úplné zlatíčko, ale

když teď měla, co chtěla (a když už Susan zašla tak daleko a slíbila příliš mnoho, než aby si to rozmyslela), stala se z ní opět ta kyselá, pánovitá a často podezíravá žena, se kterou Susan vyrůstala. Žena, kterou dohánět k téměř pravidelným týdenním záchvatům vzteku její flegmatický, spokojený bratr. Svým způsobem to byla úleva. Susan drásalo nervy, když teta Korda hrála den za dnem milou tetičku.
"Tak, tak, tady je její značka, dobrá," řekla teta a přejížděla prsty po spodním okraji papíru. "To znamená čertovo kopyto, aspoň někteří to říkají, ale nás to nezajímá, viď, Sue? Je to odporné, děsivé stvoření, ale je v její moci, aby dvě ženské na tomto světě vydržely trochu déle. A budeš muset k ní už jenom jednou, nejspíš koncem roku, jestli se dobře ujmeš."
"To bude později," řekla jí Susan. "Nemám s ním ležet, dokud nenastane úplněk Démonova měsíce, po Sklizňové pouti a ohni."
Teta Korda na ni zírala s očima vykulenýma a ústy dokořán. "To říkala?"
Chceš říct, že jsem lhářka, tetičko? pomyslela si s prudkostí, která jí nebyla podobná. Obvykle se povahou podobala otci.
"Tak."
"Ale proč? Proč tak dlouho?" Tetu Kordu to očividně rozčililo, očividně zklamalo. Zatím z toho káplo osm stříbrných mincí a čtyři zlaté. Byly zastrčeny tam, kam si teta Korda křečkovala peníze (a Susan měla podezření, že už je jich docela dost, i když Kordélie si s oblibou při každé příležitosti hrála na chudáka), a dvakrát tolik měla ještě dostat - tedy měla by, jakmile do prádelny ve starostově domě poputuje zakrvácené prostěradlo. Totéž bude zaplaceno znovu, jakmile Rhea potvrdí dítě a poctivost dítěte. Byla to spousta peněz, říkali všichni. Velká spousta, na tak malé hnízdo a tak málo obyvatel, jako bylo to jejich. A teď, když se splátka odsunula tak daleko...
Pak přišel hřích, kvůli kterému se Susan pomodlila (i když ne moc nadšeně), než šla spát. Podvedený, nespokojený výraz tety Kordy - výraz podvedeného skrblíka - jí udělal radost.
"Proč tak dlouho?" opakovala teta Korda.
"To by sis měla zajít na Cöos a zeptat se jí."
Rty Kordélie Delgadové, už beztak tenké, se stiskly tak pevně, že skoro zmizely. "Jsi drzá, slečinko? Ty jsi na mě drzá?"
"Ne. Jsem příliš unavená, abych mohla být na někoho drzá. Chci se umýt - pořád cítím na sobě její ruce, to tedy ano - a jít spát."
"Tak jdi. Třeba si ráno popovídáme trochu slušněji. A samozřejmě musíme jít navštívit Harta." Složila papír, který Rhea dala Susan, potěšená vyhlídkou na návštěvu u Harta Thorina, a už ho chtěla strčit do kapsy na šatech.
"Ne," ozvala se Susan a její hlas zněl nezvykle ostře - dokázal zarazit tetinu ruku ve vzduchu. Kordélie se na ni podívala skutečně polekaně. Susan ten pohled uvedl trochu do rozpaků, ale nesklopila oči, a když natáhla ruku, byla ta ruka dost klidná.
"Mám si to schovat, teto."
"Kdo ti říká, abys tak mluvila?" zeptal se teta Korda a skoro kňučela vzteky - pro Susan to bylo skoro rouhání, ale stejně jí hlas tety Kordy na okamžik připomínal zvuk řidiny. "Kdo ti říká, abys tak mluvila s ženou, která vychovala osiřelé děvče? Se sestrou ubohého mrtvého otce toho děvčete?"
"Víš přece kdo," řekla Susan. Stále držela ruku nataženou. "Mám to nechat u sebe a mám to dát starostovi Thorinovi. Říkala, že je jí jedno, co se s tím stane potom, že si s tím může vytřít zadek, pokud se jí týká," (ruměnec, který zalil tetě obličej, byl velmi příjemný), "ale do té doby si to mám nechat u sebe."
"V životě jsem o něčem takovém neslyšela," zahučela teta Kordélie... ale ten umazaný kus papíru jí vrátila. "Dát do úschovy takový důležitý dokument obyčejnému frackovi."
Ale nejsem zase takový fracek na to, abych mu dělala klisničku, že? Abych pod ním ležela a poslouchala, jak mu vržou kosti, a přijala jeho semeno a možná nosila jeho dítě.
Sklopila oči ke kapse, když si papír znovu brala, protože nechtěla, aby si teta Korda všimla odporu, který jí z očí čišel.
"Jdi nahoru," poručila teta Korda, shodila nadýchanou krajku z klína do košíku, kde zůstala ležet jako neuspořádaná hromádka. "A až se budeš mýt, pořádně si vyčisti pusu. Vymyj si z ní tu drzost a neúctu k

těm, kdo se tolik odříkali pro lásku její majitelky."
Susan mlčky odešla a cestou spolykala tisíc odpovědí, stoupala po schodech jako už tolikrát a chvěla se studem a odporem.
A teď ležela v posteli a nespala, a hvězdy zatím bledly a první jasnější odstíny začínaly barvit nebe.
Události té noci jí proklouzly hlavou jako fantastický pás, jako vír hracích karet při míchání - a ta, která se otáčela nejčastěji, měla tvář Willa Dearborna. Myslela na to, jak jeho tvář dokázala být v jednu chvíli tvrdá a vzápětí nečekaně jemná. A byla to hezká tvář? Baže, myslela si. Ona si tím byla jistá.
Nikdy jsem nepožádal žádnou dívku, aby se šla se mnou projet nebo aby přijala mé pozvání k návštěvě u mě. Požádal bych vás, Susan, dcero Patrickova.
Proč teď? Proč jsem ho musela potkat zrovna teď, když z toho nemůže vzejít nic dobrého?
Jestli je to ka, přijde to jako vítr. Jako vichřice.
Házela sebou v posteli sem a tam, nakonec se znovu převalila na záda. Do rána už nezamhouří oka, pomyslela si. Mohla by si vyjít na Pád a dívat se, jak vychází slunce.
Přesto dál jen ležela, bylo jí špatně a zároveň dobře, dívala se do stínů a poslouchala první volání ranních ptáků a myslela na to, jak cítila jeho ústa, jemně drsná, a jak cítila pod jeho rty zuby; vůně jeho kůže, hrubá tkanina košile pod dlaněmi.
Položila si ty dlaně na živůtek spodničky a zakryla si ňadra. Bradavky měla tvrdé jako malé oblázky. A když se jich dotkla, ten žár mezi nohama vyšlehl prudce a naléhavě.
Mohla by spát, pomyslela si. Mohla by, kdyby se postarala o ten žár mezi nohama. Kdyby věděla jak.
A to věděla. Stařena jí to ukázala. Dokonce i nedotčená holka si nemusí odpírat a tu a tam se vytřást, když ví jak - je jako hedvábné poupátko, to tedy je.
Susan se posunula na posteli a vklouzla rukou hluboko pod deku. Vyhnala stařeniny jasné oči a propadlé tváře z hlavy - nebylo to tak těžké, jakmile se na to soustředila - a nahradila je tváří chlapce s velikým valachem a tím legračním kloboukem s plochou střechou. Chvilku bylo to vidění tak zřetelné a sladké, že bylo skutečné, a celý zbytek života se proměnil jenom v nudný sen. V tom vidění ji líbal zas a znovu, jejich ústa se otvírala, jejich jazyky se dotýkaly. Co on vydechl, to ona vdechla.
Hořela. Hořela v lůžku jako pochodeň. A když zanedlouho slunce konečně vyšlo nad obzor, ležela a hluboce spala, na rtech jemný úsměv a rozpletené vlasy splývající po tváři a polštáři jako proud zlata.
3
V poslední hodině před úsvitem bylo v hlavním baru Poutníkova spočinutí ticho jako vždy touto dobou. Plynové světlo, které skoro každou noc měnilo lustr v zářící drahokam až do nějakých dvou hodin do rána, bylo staženo až na mihotavé modré tečky a dlouhá místnost s vysokým stropem byla plná stínů a tajemství.
V jednom rohu ležela hromada dříví na podpal - trosky několika židlí, které někdo rozmlátil při rvačce nad hrou Dávej bacha (rváči v té chvíli pobývali na záchytce u Vysokého šerifa). V dalším rohu byla pořádná kaluž schnoucích zvratků. Na vyvýšeném pódiu u východní stěny pokoje stálo otřískané piano. O lavici před ním se opírala olšová palice, která patřila Barkiemu, vyhazovači zdejšího saloonu a drsňákovi známému široko daleko. Barkiemu, který ležel pod lavicí a chrápal, se nad opaskem manšestrových kalhot vršilo jako hromada chlebového těsta holé zjizvené břicho. V jedné ruce držel hrací kartu: károvou dvojku.
U západní stěny místnosti stály karetní stolky. U jednoho spali dva opilci s hlavami na stole, chrápali a slinili na zelenou plsť a jejich natažené ruce se dotýkaly. Na stěně nad nimi visel obraz Arthura, Velkého krále Eldu, posazeného na bílém hřebci, a nápis (vyvedený ve zvláštní směsici Ušlechtilé a Nízké řeči):
NEHANDRKUJ SE KVŮLI KARTÁM, JEŽ TI PŘINÁŠÍ HRA NEBO ŽIVOT.
Za barem, který se táhl podél delší strany místnosti, se tyčila monstrózní trofej: dvouhlavý los s košatým parožím hustým jako les a čtyřma svítícíma očima. Obyvatelé hotelu tomu zvířeti říkali Rošťák. Nikdo nedokázal vysvětlit proč. Nějaký vtipálek pečlivě nakreslil nad dvěma výsadami parohů párek kondomů s cecíkem na semeno. Na barovém pultu a přímo pod nesouhlasným pohledem Rošťáka ležela Nožička Pettie, jedna z hotelových tanečnic a nočňátek - Pettie už dávno nebyla děvčátko a zanedlouho si bude muset odbývat svoje obchody už jen na kolenou za hotelem a ne nahoře v pokojíku. Tlusté nohy měla rozhozeny, jedna jí visela z barového pultu ven a druhá dovnitř, mezi nimi zmuchlaná špinavá sukně.

Dlouze chrápala a chvílemi škubala nohama a tlustými prsty. Kromě ní byl slyšet už jenom horký letní vítr venku a tiché, pravidelné lupání karet, které kdosi jednu po druhé obracel.
Poblíž lítacích dveří, jež vedly na Hlavní ulici Hambry, stál osamělý stolek. Právě tam sedávala Coral Thorinová, majitelka Poutníkova spočinutí (a starostova sestra), za nocí, kdy sešla ze svého bytu, aby "se dostala do společnosti". Když přišla, bylo to brzo - když se přes starý poškrábaný barový pult podávalo víc řízků než whisky - a vracela se nahoru někdy v době, kdy Sheb, pianista, usedl a začal třískat do toho strašného nástroje. Starosta nechodil nikdy, i když se dobře vědělo, že má v Poutníkovi nejméně poloviční podíl. Klan Thorinů si užíval peněz, které podnik vynášel. Jen se jim nelíbilo, jak to tam vypadá po půlnoci, kdy se do pilin na podlaze začalo vsakovat rozlité pivo a rozlitá krev. Ale v Coral, která byla před dvaceti lety "divokým děckem", jak se říkalo, byla ocelová pružina. Byla mladší než její bratr politik, ne tak hubená, a její pěkná hlava s velkýma očima připomínala lasičku. Během otvírací doby v saloonu nikdo u jejího stolku neseděl - Barkie by to zatrhl každému, kdo by se o to pokusil, než by řekl švec -, ale teď už bylo zavřeno, opilci většinou odešli nebo se vytratili nahoru, Sheb ležel schoulený a tvrdě spal v rohu za svým pianem. Přihlouplý chlapec, který tu uklízel, odešel už někdy ve dvě hodiny (vyhnaly ho posměšky a urážky a pár letících korbelů jako vždy; zvlášť Roy Depape neměl toho chlapce ani trošku v lásce). Kolem deváté se vrátí, aby začal připravovat starou večírkovou svatyni pro další bujarou noc, ale do té doby měl muž, sedící u stolu paní Thorinové, celý saloon pro sebe.
Rozkládal před sebe karty pasiánsu: černou na červenou, červenou na černou, nad všemi částečně shromážděnou dvorní čtveřici, přesně jak tomu bylo i v záležitostech lidí. V levé ruce hráč držel zbytek balíčku. Jak tak obracel karty jednu po druhé, tetování na pravé ruce se pohybovalo. Bylo to jaksi znepokojivé, jako by rakev dýchala. Hráč už byl postarší, ne tak hubený jako starosta nebo jeho sestra, ale hubený byl dost. Po zádech mu splývaly dlouhé bílé vlasy. Byl temně opálený, kromě krku, kde byl stále rudý. Kůže mu tam visela ve volných lalocích. Měl knír tak dlouhý, že jeho roztřepené bílé konce visely až skoro k čelisti - knír falešného pistolníka, pomysleli si mnozí, ale nikdo neřekl slovo "falešný" Eldredu Jonasovi do očí. Na sobě měl bílou hedvábnou košili a nízko na boku mu visel revolver s černou pažbou. Jeho veliké, zarudlé oči vypadaly na první pohled smutně. Při důkladnějším pozorování se ukázalo, že jsou jen uslzené. Pokud jde o cit, obsahovaly ho tolik jako skelný zrak Rošťáka.
Otočil eso holí. Neměl pro ně místo. "Pche, ty prevíte," řekl divným, chrastivým hlasem. Také ten budil dojem, že se majitel hlasu co nevidět rozpláče. Dokonale doplňoval vlahé a zarudlé oči. Muž shrábl karty.
Než stačil zamíchat, nahoře se potichu otevřely a zavřely dveře. Jonas karty odložil a spustil ruku na pažbu pistole. Potom poznal zvuk Reynoldsových bot, které dupaly po ochozu, takže pistoli pustil a vytáhl z opasku váček s tabákem. Objevil se lem pláště, který Reynolds neustále nosil, a potom už scházel ze schodů, tvář čerstvě umytou a kudrnaté zrzavé vlasy splývající kolem uší. Drahý pan Reynolds byl marnivý a pyšný na svůj vzhled, a proč ne? Vyslal svůj klacek na výzkumy do více vlhkých a těsných škvír, než kolik jich Jonas v životě vůbec viděl, a Jonas byl dvakrát tak starý jako on.
Reynolds dole prošel kolem baru, zastavil se a zmáčkl jedno baňaté stehno Pettie a pak přešel ke stolu, kde seděl Jonas se svou cigaretou a balíčkem karet.
" - večer, Eldrede."
"- ráno, Clayi." Jonas otevřel váček, vytáhl papírek a posypal ho tabákem. Hlas se mu třásl, ale ruce měl klidné. "Dáš si kouř?"
"Jeden bych snesl."
Reynolds si přitáhl židli, otočil ji a posadil se s lokty opřenými o opěradlo. Když mu Jonas podával cigaretu, zavrtěl s ní Reynolds po hřbetech prstů, starý pistolnický trik. Velcí lovci rakví uměli spoustu pistolnických triků.
"Kde je Roy? S Velkou Cuchtou?" Byli v Hambry něco přes měsíc a během té doby se v Depapeovi objevila vášeň pro jednu patnáctiletou děvku, která se jmenovala Deborah. Její křivonohá houpavá chůze a mžourání do dálky vzbudilo v Jonasovi podezření, že je to jen další honácká holka z dlouhé řady jiných, ale měla nafoukané způsoby. Právě Clay začal té dívce říkat Velká Cuchta nebo Její Veličenstvo nebo někdy (když byl opilý) Royova Korunovační Píča.
Reynolds přikyvoval. "Jako by se z ní pominul."

"Zase se dá do pořádku. Nehodí nás za hlavu pro nějakou přítulnou káču s uhry na kozách. Ta je tak hloupá, že by neuměla napsat ani pes. Ani to ne. Ptal jsem se jí."
Jonas ubalil druhou cigaretu, vytáhl z váčku sirku a nehtem palce ji rozškrtl. Nejdřív připálil Reynoldsovi, potom sobě.
Pod lítacími dveřmi se protáhl malý žlutý voříšek. Muži ho mlčky sledovali, kouřili. Pes přeběhl místnost, nejdřív sražené zvratky v rohu očichal, pak je začal žrát. Pahýl ocasu se vrtěl, zatímco pes večeřel.
Reynolds kývl směrem k nápisu, který nabádal, že se nemáme dohadovat kvůli kartám, které jsme dostali. "Ten čokl by tomu rozuměl, řekl bych."
"Ale vůbec ne, vůbec ne," odporoval Jonas. "Není to nic než pes, psisko, co žere zvratky. Před dvaceti minutama jsem slyšel koně. Nejdřív přijížděl, potom odjížděl. Byl by to některý z našich najatých hlídačů?"
"Tobě taky nic neujde, co?"
"Nech toho, nech těch keců. Tak byl?"
"Jo. Chlápek, který dělá pro jednoho malýho rančera na východním konci Pádu. Viděl je přijíždět. Tři. Mladý. Mimina." Reynolds poslední slovo vyslovil tak, jak se to vyslovovalo v Severních panstvích: mymyne. "Těch se nemusíme bát."
"Ale ale, to přece nevíme," řekl Jonas a díky třaslavému hlasu vypadal jako váhaný stařec. "Mladé oči vidí daleko, jak se říká."
"Mladé oči vidí, co se jim ukáže," odpověděl Reynolds. Pes prošel kolem něj, olizoval si při tom hubu. Reynolds mu pomohl kopancem, kterému se psisko nestačilo dost rychle vyhnout. Vyběhlo ven pod lítacími dveřmi a nepřestávalo při tom kvičet, takže Barkie ze svého lože pod pianovou lavicí nespokojeně zachrápal. Otevřela se mu dlaň a hrací karta z ní vypadla.
"Možná jo, možná ne," řekl Jonas. "Každopádně jsou to spratci ze Společenství, synové z velkých statků odněkud ze Zeleného, pokud to Rimer a ten blázen, který pro něj dělá, pochopili správně. To znamená, že musíme být velmi, velmi opatrní. Našlapovat zlehka, jako mezi vejci. Máme před sebou ještě nejmíň tři měsíce! A ti mladíčci tu budou celou dobu, budou počítat tohle a tamhleto a všechno si to psát. Lidi, co všechno počítají, se nám zrovna teď nehodí do krámu. Nehodí se chlapům, co mají obstarat zásoby."
"Ale no tak! Makají jenom na oko, nic víc - dostali ťafku za nějakou vylomeninu. Jejich papínkové -"
"Jejich papínkové vědí, že Farson už má touhle dobou na povel celý Jihozápadní okraj a stojí si hodně vysoko. Ti spratci možná vědí totéž - že pro Společenství a celé to jejich panstvo k zblití skončily časy hrátek. To nemůžeš vědět, Clayi. U takových lidí nikdy nemůžeš vědět, kam skočí. Přinejmenším se možná budou snažit odvést aspoň trochu slušnou práci, jenom aby se pokusili zavděčit se rodičům. Budeme chytřejší, až je uvidíme, ale jednu věc ti povím: nemůžeme jim strčit pistoli k zátylku a odpravit je jako koně se zlomenou hnátou, pokud zahlídnou něco nevhodnýho. Jejich papínkové mají na ně možná zaživa vztek, ale myslím, že nad mrtvými synáčky by se rozplývali něžností - tatíčkové už jsou takoví. Musíme být v ažúru, Clayi. Nesmí na nás být ani chloupek."
"Tak z toho radši vynecháme Depapea."
"S Royem to bude dobrý," řekl Jonas třaslavě. Upustil špaček na zem a rozmáčkl ho botou. Podíval se nahoru do skelných očí Rošťáka a přimhouřil oči, jako by počítal. "Dnes večer, říkal tvůj přítel? Přijeli dnes večer, ti spratci?"
"Jo."
"Tak to počítám, že zítra se zajedou podívat na Averyho." Herk Avery byl Vysoký šerif Mejisu a Hlavní konstábl Hambry, mohutný muž, nejistý jako vrchovatý trakař prádla.
"Taky bych řekl," souhlasil Clay Reynolds. "Předat listiny a vůbec."
"Ano, pane, to nepochybně. Jakpak se máte, a jakpak se máte vy, a těší mě."
Reynolds neřekl nic. Často Jonasovi nerozuměl, ale jezdil s ním už od patnácti let a věděl, že většinou je lepší se nevyptávat a nechtít vysvětlení. Když to člověk udělal, musel si nakonec vyslechnout přednášku o jiných světech, do kterých ten starý parchant chodil jakýmisi "zvláštními dveřmi", jak tomu říkal. Pokud se Reynoldse týkalo, na světě bylo dost obyčejných dveří, které ho stačily zaměstnat.
"Promluvím s Rimerem a Rimer promluví se šerifem o tom, kde budou bydlet," řekl Jonas. "Myslím na tu ubytovnu u starého ranče Závora K. Víš, co myslím?"

Reynolds věděl. V panství, jako byl Mejis, poznáte těch několik orientačních bodů coby dup. Závora K byl opuštěný kus pozemku severozápadně od městečka, nedaleko od toho divného vrzajícího kaňonu. Každý podzim pálili u ústí toho kaňonu ohně a jednou, před šesti nebo sedmi lety, se vítr stočil a obrátil se a vypálil skoro celý ranč Závora K až do základů - stodoly, stáje, dům. Ušetřil však barák pro dělníky a ten bude dost dobrý pro tři tichošlápky z Vnitřních panství. Bylo to daleko od Pádu, také to bylo daleko od naftového naleziště.
"Zamlouvá se ti to, že jo?" zeptal se Jonas silným místním přízvukem. "Baže, zamlouvá se ti to jako nic jinýho, vidím to na tobě, kamarádíčku. Víš, co se říká v Krésii? Jestli chceš krást stříbro z jídelny, nejdřív zavři psa do komory."
Reynolds přikývl. Byla to dobrá rada. "A ty vozy? Ty, jak se jim říká, cisterny?"
"Těm bude dobře, kde jsou," řekl Jonas. "Stejně je nemůžeme teď přestěhovat, to by přilákalo nežádoucí pozornost, co? Ty a Roy tam zajděte a naházejte na ně větve. Pěkně tlustou vrstvu. Uděláte to pozítří."
"A kde budeš ty, když si budeme procvičovat svaly v Citgu?"
"Ve dne? Připravovat se na večeři u starosty, ty hlupáku - na večeři, kterou bude Thorin pořádat, aby uvedl své hosty z Velkého světa do zaprděné společnosti prťavého světa." Jonas si začal balit další cigaretu. Hleděl spíš nahoru na Rošťáka než na to, co dělá, a přesto nevytrousil skoro ani smítko tabáku.
"Vykoupu se, oholím, zastřihnu si ty dlouhé stařecké lokny - možná si dokonce navoskuju knír, Clayi, co na to říkáš?"
"Aby ses nenamohl, Eldrede."
Jonas se zasmál, a to tak pronikavě, že Barkie ze spaní zamumlal a Pettie se na svém provizorním loži na barovém pultu neklidně zavrtěla.
"Takže Roy a já nejsme na tu slávu pozvaní."
"Pozvání dostanete, to jo, budete zváni velmi srdečně," řekl Jonas a podal Reynoldsovi novou cigaretu. Začal si balit další pro sebe. "Omluvím vás. Udělám to vznešeně, na to se můžeš spolehnout. I silní muži možná uroní slzu."
"A to všechno proto, abychom mohli celý den trčet venku v prachu a smradu, a budeme zakrývat ty vozy. Jak laskavé, Jonasi."
"Budu se taky vyptávat," řekl Jonas zasněně. "Naťuknu tohle a zabrousím tamhle... šviháckýý vzhled, vůně vavřínu... a k tomu mé drobné otázky. Při našem řemesle jsem poznal lidi, kteří půjdou k tlustému, žoviálnímu chlapíkovi, když se chtějí dozvědět nějaké drby - k majiteli saloonu nebo barmanovi nebo majiteli nájemné stáje nebo k některému tomu kulaťoučkému chlapíkovi, který se vždycky potlouká poblíž basy nebo soudu a má prsty zaháknuté do kapes u vestičky. Pokud jde o mě, Clayi, mně připadá nejlepší ženská, a čím hubenější, tím lepší - takový ten typ, ze kterého trčí větší nos než prsa. Najdu si nějakou, která si nemaluje pusu a ulízává si vlasy těsně k hlavě."
"Máš někoho na myslí?"
"Jo. Kordélii Delgadovou, tak se jmenuje."
"Delgadovou?"
"To jméno znáš, berou ho do huby snad všichni ve městě. Susan Delgadová, budoucí žežulka našeho váženého starosty. Kordélie je její teta. O lidské povaze jsem zjistil jednu věc: lidi radši mluví s někým, kdo vypadá na diskrétní osobu, než aby mluvili s veselými kumpány, kteří každému kupují pití. A ta ženská si hraje na velmi diskrétní dámu. Při večeři si sednu vedle ní a budu jí lichotit, jaký má skvělý parfém, i když upřímně pochybuji, že ho bude mít, a budu jí stále dolévat sklenici. Tak jak se ti líbí takový plán?"
"Plán čeho? To bych chtěl vědět."
"Plán hry o Hrady, kterou si možná zahrajeme," řekl Jonas a lehkovážný tón se mu z hlasu vytratil. "Budeme věřit, že ti kluci sem přijeli spíš za trest, než aby odvedli pořádnou práci. Vypadá to přijatelně. Svýho času jsem se taky navyváděl, a zní to docela pravděpodobně. Věřím tomu každý den až do tří ráno, ale potom se vloudí drobná pochybnost. A víš co, Clayi?"
Reynolds zavrtěl hlavou.
"Mám pravdu, když pochybuju. Stejně jako jsem měl pravdu, když jsem šel s Rimerem ke starouši Thorinovi a přesvědčil ho, že Farsonovu sklu bude chvíli líp u té čarodějnice. Schová ho na místě, kde ho

pistolník nenajde, nemluvě o slídivém klukovi, který ještě nedostal ani pořádnou bouchačku. Jsou to divné doby. Blíží se bouře. A až poznáš, že se chystá foukat, nejlepší je pořádně si utáhnout výstroj."
Podíval se na cigaretu, kterou ubalil. Hrál si s ní mezi prsty, proplétal ji mezi klouby stejně jako před chvílí Reynolds. Jonas si odhrnul vodopád vlasů a zastrčil si cigaretu za ucho.
"Nechci kouřit," řekl, vstal a protáhl se. V zádech mu drobně zapraskalo. "Jsem blázen, když kouřím v tuhle ranní hodinu. Příliš mnoho cigaret dokáže takového starce jako já udržet vzhůru."
Zamířil ke schodům, cestou zmáčkl holou nohu Pettie stejně jako před chvílí Reynolds. Pod schodištěm se ohlédl.
"Nechci je zabít. Už tak je všechno dost na vážkách. Důkladně si je omrknu a nezvednu ani prst, ne, ani jediný prst. Ale... rád bych jim dal jasně najevo, kde je jejich místo ve velkém božím plánu."
"Prašť je přes pracky."
Jonas se rozzářil. "Ano, parťáku, možná že pracky jsou přesně to, přes co bych je rád praštil. Ať si rozmyslí, jestli se budou motat do cesty Velkým lovcům rakví, když na to přijde. Ať se nám vyhnou velkým obloukem, až nás uvidí na cestě. Ano, to stojí za úvahu. To opravdu ano."
Začal stoupat po schodech a cestou se uchechtával a znatelně kulhal - pozdě v noci to bývalo horší. To kulhání by Rolandův starý učitel Cort možná poznal, protože Cort viděl ránu, která to způsobila. Uštědřil ji Cortův vlastní otec palicí z železného dřeva, na dvoře za Velkou síní Gileadu zlomil Eldredu Jonasovi nohu a pak vzal tomu chlapci zbraň a poslal ho bez pistolí na západ do vyhnanství.
Nakonec ten muž, v něhož chlapec vyrostl, nějakou pistoli samozřejmě našel, to vyhnanci vždy, když se důkladně porozhlédli. Skutečnost, že takové pistole nikdy nemohou být tak docela stejné jako ty velké se santálovou pažbou, je možná pronásleduje po zbytek života, ale ti, kdo potřebovali pistole, je vždycky dokázali najít, dokonce i v tomto světě.
Reynolds se za ním díval, dokud nezmizel, pak si sedl ke stolku Coral Thorinové, zamíchal karty a pokračoval ve hře tam, kde ji Jonas v polovině opustil.
Venku vycházelo slunce.

Kapitola V
Uvítání ve městě

1

Dvě noci poté, co zavítali do Panství Mejis, projeli Roland, Cuthbert a Alain na koních pod obloukem z vepřovic a s nápisem VEJDI v MÍRU. Za ním byl dlážděný dvůr osvětlený pochodněmi. Pryskyřice, kterou byly pochodně pomazány, byla nějak upravena, protože pochodně plály různými barvami: zelenou, oranžově červenou a jakousi prskavou růžovou, která Rolandovi připomněla ohňostroj. Slyšel drnkání kytar, šum hlasů, smích žen. Ve vzduchu se vznášely vůně, které mu budou Mejis vždy připomínat: vůně mořské soli, nafty a borovic.
"Nevím, jestli to zvládnu," zamumlal Alain. Byl to urostlý chlapec s čupřinou neposlušných světlých vlasů, které mu trčely zpod honáckého klobouku. Dobře se umyl - to všichni - ale Alain, ani za nejpříznivějších okolností žádný lev salónů, vypadal vyděšený k smrti. Cuthbert si vedl lépe, ale Roland uhodl, že bezstarostná vrstva na kamarádovi nesahá věru hluboko. Pokud tu měl někdo velet, bude to muset být on.
"Bude to dobré," utěšoval Alaina. "Jenom -"
"Ach, vždyť vypadá dobře," zasmál se Cuthbert nervózně, když projížděli dvorem. Na druhé straně stál starostův dům, rozlehlá vepřovicová hacienda s mnoha křídly, u které snad z každého okna padalo světlo a rozléhal se smích. "Bílý jako stěna, ošklivý jako -"
"Zmlkni," uťal mu řeč Roland a škádlivý úsměv na Cuthbertově tváři okamžitě zhasl. Roland si toho všiml a pak se znovu otočil k Alainovi. "Jenom nepij nic s alkoholem. Víš, co v tomhle ohledu říkat. Nezapomeň taky na to ostatní, co budeme povídat. Usmívej se. Buď příjemný. Využívej všechny společenské půvaby, které máš. Pamatuj, že se šerif mohl přerazit, aby nás dobře uctil."
Alain k tomu přikyvoval a tvářil se trochu sebevědoměji.
"Pokud se společenských půvabů týče," ozval se Cuthbert, "místní jich mnoho mít nebudou, takže budeme všichni mít náskok."
Roland přikývl, ale pak si všiml, že ptačí lebka je znovu na hrušce Cuthbertova sedla. "A tohle zahoď!"

Cuthbert s provinilým výrazem zastrčil "hlídku" spěšně do sedlového vaku. Blížili se k nim dva muži v bílých kabátech, bílých kalhotách a sandálech a klaněli se a usmívali.
"Jenom klid," ztišil Roland hlas. "Oba. Nezapomeňte, proč jste tu. A nezapomeňte tváře svých otců."
Poplácal Alaina, který pořád vypadal nejistě, po rameni. Pak se otočil k podomkům. "Dobrý večer, pánové," řekl. "Nechť jsou vaše dny na zemi dlouhé."
Oba se široce usmáli a jejich zuby v tom extravagantním osvětlení zablýskly. Starší podomek se uklonil. "Vaše také, mladí pánové. Vítejte ve starostově domě."
2
Vysoký šerif je uvítal předchozího dne stejně radostně jako podomci.
Zatím je každý vítal radostně, dokonce i honáci, které míjeli cestou do města, a už to vyvolalo v Rolandovi podezření a ostražitost. Říkal si, že je nejspíš pošetilý - samozřejmě že místní byli přátelští a ochotni pomoci, proto je sem taky poslali, Mejis byl jednak z ruky a zároveň věrný člen Společenství - a určitě byl pošetilý, ale stejně si řekl, že nejlepší bude dát si pozor. Být maličko nervózní. Přece jenom byli všichni tři sotva odrostlými dětmi, a kdyby se zde dostali do potíží, nejspíš by to bylo tím, že dali na první dojem.
Šerifův úřad a zároveň vězení Panství se nacházely na Kopcové ulici s výhledem na zátoku. Roland si nebyl jist, ale domníval se, že jen málo opilců, kteří se vyspali z opice, a mužů, kteří mlátí své ženy, se někde jinde ve Středosvětě probouzí do tak malebných scenérií: na jihu řada barevných hausbótů, přímo dole doky, kde rybařili chlapci a staří muži a ženy zašívaly sítě a plachty, a o kus dál po třpytivě modré zátoce projížděla sem a tam malá flotila z Hambry, rozhazovala ráno sítě a odpoledne je vytahovala. Většina domů na Hlavní ulici byla z vepřovic, ale tady nahoře, nad obchodní čtvrtí Hambry, byly domy důkladné a cihlové jako v každé úzké uličce ve Staré čtvrti v Gileadu. Také dobře udržované a skoro před každou cestičkou stíněnou stromy stála železná tepaná brána. Střechy měly oranžové tašky, okenice chránily před letním sluncem. Těžko mohli uvěřit, když tak jeli touto ulicí a kopyta jejich koní klapala po umetené dlažbě, že severozápadně od Společenství - ve starobylé zemi Eldu, Arthurově království - zuří požár a zemi hrozí zkáza.
Vězení vypadalo jako trochu větší pošta a pozemkový úřad a jako menší městská společenská síň. Samozřejmě až na ty mříže v oknech, která shlížela dolů na malý přístav.
Šerif Herk Avery byl břichatý muž v khaki kalhotách a košili, jak se slušelo na muže zákona. Kukátkem uprostřed železem pobitých hlavních dveří do vězení určitě sledoval, jak přijíždějí, protože dveře se rozrazily dokořán, než Roland stačil vůbec sáhnout po táhlu zvonku. Na zápraží se objevil šerif Avery a jeho břicho ho předcházelo, jako slouha předchází Jeho Lordstvo soudce k soudu. Paže měl doširoka rozpřáhnuté v tom nejpřátelštějším pozdravu.
Hluboce se jim poklonil (Cuthbert později řekl, že se bál, že ten chlapík ztratí rovnováhu a skulí se ze schodů a možná se bude kutálet až do přístavu) a popřál jim každému zvlášť dobré ráno a celou dobu si o překot poklepával na hrdlo. Usmíval se tak široce, až se zdálo, že se mu hlava rozletí na půlky. Ve dveřích za Averym se tísnili tři šerifovi zástupci, očividně odněkud z farmy, na sobě měli khaki obleky jako šerif. Jen stáli a civěli a nebylo jiného slova, které by vystihovalo, s jak neskrývanou zvědavostí a strašnou nejistotou na ně hleděli.
Avery každému chlapci potřásl rukou a neustále se ukláněl, a žádná Rolandova slova ho nemohla zarazit, dokud neskončil. Když konečně přestal, uvedl je dovnitř. V úřadovně bylo příjemně chladno, i když venku pražilo slunce. To byla výhoda cihlového domu. Byl také velký a čistší než úřadovny jiných Vysokých šerifů, které Roland zatím viděl - a že za poslední tři roky viděl nejméně půl tuctu takových, protože provázel otce při několika krátkých cestách a jedné delší hlídkové objížďce.
Uprostřed stál stůl se zatahovací roletou, napravo od dveří visela vývěska (papíry se popisovaly pořád dokola, protože papír byl ve Středosvětě vzácné zboží), a v opačném rohu dvě pušky ve skříni opatřené visacím zámkem. Byly to tak starožitné muškety, že Roland zauvažoval, jestli pro ně vůbec existují náboje. Napadlo ho, jestli vůbec ještě dokážou vystřelit, kdyby na to přišlo. Nalevo od skříně se zbraněmi se otvíraly dveře přímo do vězení - po stranách krátké chodby bylo po třech celách, zevnitř vanul pach silného louhového mýdla.
Vydrhli to tady, než jsme přijeli, pomyslel si Roland. Pobavilo ho to, dojalo a zneklidnilo. Vydrhli to tu,

jako bychom byli celá jízdní četa z Vnitřního panství – profesionální vojáci, kteří přijeli na důkladnou inspekci, a ne tři kluci, které poslali za trest na objížďku.
Byla však ta nervózní pečlivost hostitelů opravdu něčím zvláštním? Přece jen byli z Nového Kanaánu a lidé v tomto zastrčeném koutě světa v nich mohli docela dobře vidět něco jako královskou návštěvu.
Šerif Avery představil své zástupce. Roland si se všemi potřásl rukou, ale nesnažil se zapamatovat si jejich jména. O ta se totiž staral Cuthbert, který jen vzácně některé zapomněl. Třetí zástupce, holohlavý chlapík s monoklem na stuze pověšeným kolem krku, před nimi dokonce padl na koleno.
"To nedělej, ty pitomo hlupácká!" vykřikl Avery a škubnutím za límec ho znovu postavil. "Co si o tobě pomyslí, že jsi za balíka? Kromě toho jsi je uvedl do rozpaků, to tedy ano!"
"Nic se nestalo," řekl Roland (ale rozpaky cítil opravdu velmi značné, i když se to snažil nedávat najevo). "Opravdu nejsme žádná zvláštní návštěva, víte -"
"Žádná zvláštní návštěva!" zasmál se Avery. Roland si všiml, že se Averymu netřese břicho, jak by se dalo očekávat. Bylo pevnější, než vypadalo. Totéž možná platilo i o jeho majiteli. "Prý žádná zvláštní návštěva! Ujeli pět set mil nebo ještě víc z Vnitřního světa, naši první oficiální návštěvníci ze Společenství od chvíle, kdy po Velké cestě před čtyřmi lety projel pistolník, a on říká, že nejsou nic zvláštního! Posadíte se, chlapci moji? Mám graf, ten bychom si neměli tak časně ráno dávat - možná vůbec, vzhledem k vašemu věku (pokud mi odpustíte, že se zmiňuju tak otevřeně o vašem mládí, protože za mládí se nemusí nikdo stydět, to tedy ne, všichni jsme byli kdysi mladí), a taky mám bílý ledový čaj, ten upřímně doporučuju, protože ho dělala Daveova žena a ta náramně umí všechno, co se pití týče."
Roland se podíval na Cuthberta a Alaina, kteří přikyvovali a usmívali se (a snažili se nedívat pořád na moře), potom pohlédl znovu na šerifa Averyho. Bílý čaj jim svlaží vyprahlé hrdlo, řekl Roland.
Jeden zástupce pro něj šel a zatím byly přineseny židle a rozestavili je podél Averyho stolu a pustili se do pracovních záležitostí.
"Víte, co jste zač, a odkud přijíždíte, a já to vím taky," řekl šerif Avery, když se posadil na svou židli (slabě pod tou tíhou zasténala, ale vydržela). "Slyším ve vašich hlasech Vnitřní svět, ale vidím ho hlavně ve vašich tvářích, což je důležitější.
Ale tady v Hambry se držíme starých způsobů, i když je to tu možná ospalé a venkovské. Baže, držíme se našich zvyků a pamatujeme tváře našich otců, jak nejlíp umíme. Takže já vás nebudu dlouho zdržovat od vašich povinností, a pokud mi odpustíte tu drzost, rád bych se podíval na všechny průvodní papíry a dokumenty, které jste s sebou do našeho městečka třeba náhodou přinesli."
"Náhodou" přinesli do městečka všechny svoje papíry, což šerif Avery určitě dobře věděl, jak byl Roland přesvědčen. Procházel si je docela pomalu na člověka, který sliboval, že je nebude zdržovat od povinností, přejížděl tlustým prstem po rozložených listech (s tak vysokým podílem plátna, že dokumenty byly spíš látkou než papírem), a pohyboval rty. Každou chvíli se prst vracel, protože šerif si řádek četl znovu. Ostatní dva zástupci stáli za ním a vážně shlíželi na jeho rozložitá ramena. Rolanda napadlo, jestlipak některý z nich umí číst.
William Dearborn. Honákův syn.
Richard Stockworth. Rančerův syn.
Arthur Heath. Syn chovatele čistokrevného dobytka.
Každý dokument o totožnosti byl podepsán úředním ověřovatelem - Jamesem Reedem (z Hemphillu) na Dearbornově dokumentu, Pietem Ravenheadem (z Penniltonu) na Stockworthově dokumentu a Lucasem Riversem (z Gileadu) na Heathově dokumentu. Všechny byly v pořádku, osobní popis odpovídal. Dokumenty dostali zpět s bohatým přídavkem díků. Roland potom podal Averymu dopis, který opatrně vytáhl z tobolky. Avery s ním zacházel podobně a vykulil oči, když uviděl podpis dole. "Na mou duši, chlapci! Tohle psal pistolník!"
"Ano, to tedy psal," souhlasil Cuthbert uctivým tónem. Roland ho kopl do kotníku - pořádně - ale nespouštěl uctivý zrak z Averyho tváře.
Dopis napsal jakýsi Steven Deschain z Gileadu, pistolník (což znamenalo rytíř, šlechtic, smírce a Pán - poslední titul neměl v moderní době skoro žádný význam, ať už si John Farson bouřil, jak chtěl) z dvacáté deváté generace pocházející z Arthura z Eldu, v pobočné linii (jinými slovy byla jeho pramátí některá Arthurova milenka). Posílal pozdravy starostovi Hartwellu Thorinovi, kancléři Kimbovi Rimerovi

a Vysokému šerifovi Herkimeru Averymu a doporučoval jejich pozornosti tři mladé muže, kteří doručí tento dokument, pány Dearborna, Stockwortha a Heathe. Společenství je vyslalo na zvláštní misi, jež měla posloužit k sečtení všeho majetku, který by mohl být k užitku Společenství, pokud by nastala potřeba (slovo válka nebylo v dokumentu uváděno, ale svítilo mezi řádky). Steven Deschain, v zastoupení Společenství Panství, vyzývá pány
Thorina, Rimera a Averyho, aby poskytli jmenovaným sčítačům Společenství veškerou účinnou pomoc při pečlivém sčítání všeho dobytka, zásob a veškerých dopravních prostředků. Dearborn, Stockworth a Heath se zdrží v Mejisu nejméně tři měsíce, psal Deschain, možná i celý rok. Dokument končil výzvou, aby kterýkoli z oslovených úředníků "nám napsal zprávu o těchto mladých mužích a jejich způsobech, a to jakoukoli podrobnost, o které usoudíte, že by nás mohla zajímat". A prosil: "V tomto ohledu nás nešetřete, pokud nás milujete."
Jinými slovy, dejte nám vědět, jestli se chovají slušně. Dejte nám vědět, jestli se poučili.
Zástupce s monoklem se vrátil, zatímco Vysoký šerif pořád studoval dopis. Muž nesl tác se čtyřmi sklenicemi s bílým čajem, a uklonil se s ním jako sklepník. Roland potichu poděkoval a rozdal sklenice. Poslední si nechal, pozvedl ji ke rtům a uviděl, že Alain se na něj dívá, modré oči mu v nehybném obličeji svítí.
Alain lehce zavrtěl sklenicí - jen tolik, aby led zacinkal - a Roland odpověděl nepatrným pokývnutím. Očekával, že přinesou chlazený čaj ve džbánu schovávaném v nejbližším domě s pramenem, ale ve sklenici byly skutečně kousky ledu. Led uprostřed léta. Zajímavé.
A čaj byl skutečně lahodný, jak bylo slíbeno.
Avery dočetl dopis a vrátil ho Rolandovi s výrazem člověka, který má v rukou svatou relikvii. "Určitě si to chcete bezpečně uschovat, Wille Dearborne - baže, to tedy chcete!"
"Ano, pane." Zastrčil dopis a list o totožnosti zase do tobolky. Jeho přátelé "Richard" a "Arthur" dělali totéž.
"To je výtečný bílý čaj, pane," prohlásil Alain. "Nikdy jsem nepil lepší."
"Tak," souhlasil Avery a usrkl ze své sklenice. "To med dodává tu skvělou chuť. Co, Dave?"
Zástupce s monoklem, který stál u nástěnky, se usmál. "Asi tak, ale Judy to nechce prozradit. Má ten recept od matky."
"Baže, musíme pamatovat také tváře svých matek, to tedy musíme." Šerif Avery vypadal chvíli tesklivě, ale Roland měl pocit, že matčina tvář je to poslední, na co v té chvíli ten chlapík myslí. Otočil se k Alainovi a stesk nahradil nečekaně mazaný výraz.
"Divil jste se tomu ledu, pane Stockworthe."
Alain se lekl. "No, já -"
"Takovou vymoženost jste v Zapadákově jako Hambry nečekal, to zaručuju," řekl Avery, a i když mluvil naoko žertovně, pomyslel si Roland, že pod hladinou se skrývá něco docela jiného.
Nelíbíme se mu. Nelíbí se mu naše "městské způsoby", jak tomu říká. Nezná nás ještě tak dlouho, aby věděl, jaké způsoby máme, jestli vůbec nějaké máme, ale už se mu nelíbí. Považuje nás za trojici nafoukanců. Myslí si, že se na něj a na všechny zdejší lidi díváme jako na balíky.
"Nejen v Hambry," řekl Alain tiše. "Led je v dnešní době ve Vnitřním oblouku vzácný jako všude jinde, šerife Avery. Když jsem vyrůstal, viděl jsem ho většinou jenom jako speciální pochoutku při oslavách narozenin a tak."
"A o Zářivém dni také býval led," přidal se Cuthbert. Mluvil nezvykle tiše. "A také ohňostroj, ten se nám líbil nejvíc."
"No toto, no toto," říkal šerif Avery užaslým, udiveným tónem. Averymu se možná nelíbilo, že sem takto přijeli, nelíbilo se mu, že s nimi bude muset strávit "půlku dopoledne, zatraceně", jak se určitě vyjádřil, nelíbily se mu jejich šaty, jejich pěkně vyvedené dokumenty o totožnosti, jejich přízvuk nebo jejich mládí. To jejich mládí ze všeho nejméně. Roland tomu všemu rozuměl, ale napadlo ho, jestli za tím není ještě něco víc. Jestli se tu neděje ještě něco, ale co?
"V městské společenské síni je plynová chladnička a sporák," řekl Avery. "Oba fungujou. V Citgu je spousta zemního plynu - na východ od města je nafta. Cestou sem jste kolem něho určitě jeli, řekl bych."
Přikývli.

"Sporák už je v dnešní době jenom taková kuriozita - pomůcka ve školním dějepisu - ale chladnička se hodí, to tedy ano." Avery pozvedl sklenici a podíval se skrz ni. "Zvlášť v létě." Upil čaje, mlaskl a usmál se na Alaina. "Vidíte? Žádné tajemství."
"Překvapilo mě, že jste nenašli žádné využití pro tu naftu," prohodil Roland. "Ve městě nejsou žádné generátory, šerife?"
"Baže, budou tu čtyři nebo pět," řekl Avery. "Ten největší je venku na ranči Francise Lengylla Rozkývané B a vzpomínám si, když ještě běžel. Je to HONDA. Znáte to jméno, chlapci? HONDA?"
"Jednou nebo dvakrát jsem je viděl," řekl Roland, "na starých bicyklech poháněných motorem."
"Tak? Každopádně žádný generátor nepoběží na naftu z jezera Citgo. Je moc hustá. Mazlavý asfalt, nic jiného. Nemáme tu žádnou rafinerii."
"Chápu," řekl Alain. "Každopádně led je v létě pochoutka. Ať už se dostal do sklenice, jak chtěl." Nechal jeden kousek ledu vklouznout do úst a rozdrtil ho mezi zuby.
Avery se na něj ještě chvilku díval, jako by se ujišťoval, že téma je uzavřeno, a pak se zahleděl znovu na Rolanda. Tlustá tvář se mu znovu rozzářila tím širokým, mazaným, podezřelým úsměvem.
"Starosta Thorin mě požádal, abych vám vyřídil srdečné pozdravy a tlumočil politování, že tu dnes není - má moc práce, náš pan starosta, opravdu moc práce. Ale zítra večer pořádá slavnostní večeři - v sedm hodin pro obyčejné lidi, v osm pro vás, mladí pánové - asi abyste měli slavnostnější uvítání, dodali mu trochu dramatičnosti. A takovým jako vy, kteří nejspíš prožili podobných slavností víc, než jsem já měl teplých večeří, nemusím povídat, že nejlepší bude, když přijedete dost přesně."
"Předpokládá se slavnostní oblečení?" zeptal se Cuthbert neklidně. "Protože jsme ujeli dlouhou cestu, skoro čtyři sta kol, a nepřibalili jsme si slavnostní úbory s šerpou, to ani jeden z nás."
Avery se uchechtával - tentokrát upřímněji, jak si Roland pomyslel, snad proto, že se "Arthur" projevil trochu neurozeně a nejistě. "Ne, mladý pane, Thorin chápe, že jste přijeli udělat kus práce - budete hned vedle honáků, to jo! Dejte si bacha, aby vás nehnali tahat sítě ze zátoky!"
Dave usazený v rohu - ten zástupce s monoklem - nečekaně hýkl smíchy. Možná uslyšeli vtip, kterému rozumějí jenom místní, pomyslel si Roland.
"Oblečte si to nejlepší, co máte, a bude to dobrý. Stejně tam nikdo nebude nosit šerpu - tak to v Hambry nechodí." Znovu Rolanda překvapilo, jak se ten muž svému městečku a Panství neustále vysmívá... a po straně nesnáší každého, kdo přichází zvenčí.
"Každopádně bych řekl, že zítra večer si užijete víc práce než zábavy, to počítám. Hart pozval všechny velké rančery, chovatele a majitele dobytka z tohohle kouta Panství... ne že by jich bylo tolik, chápete, protože Mejis má hnedle za humny poušť, stačí vyjet na západ od Pádu. Ale budou tam všichni, komu jste přijeli počítat zboží a majetek, a myslím, že zjistíte, že jsou všichni věrní Společenství, připravení a ochotní pomoct. Bude tam Francis Lengyll z Rozkývaného B... John Croydon z Pianového ranče... Henry Wertner, ten pěstuje vlastní dobytek a koně... Hash Renfrew, tomu patří Líná Susan, největší koňský ranč v Mejisu (ale podle vašich měřítek, na která jste zvyklí, chlapci, to určitě není nic moc)... a budou tam ještě jiní. Rimer vás představí a rychle vás poučí o vaší práci."
Roland přikývl a otočil se ke Cuthbertovi. "Zítra večer budeš muset ukázat, co v tobě je."
Cuthbert přikývl. "Neděs mě, Wille, nikoho nevynechám."
Avery se znovu napil čaje a přitom je pozoroval přes okraj sklenice s tak falešným šibalským výrazem, že se Roland skoro svíjel.
"Většina jich má dcery na vdávání a přivedou je taky. Určitě se budete chtít porozhlédnout, chlapci."
Roland si řekl, že už měl čaje a pokrytectví najedno dopoledne dost. Přikývl, dopil, usmál se (doufal, že jeho úsměv vypadá upřímněji, než mu připadal ten Averyův) a vstal. Cuthbert a Alain pochopili narážku a udělali totéž.
"Děkuji vám za čaj a za uvítání," řekl Roland. "Pošlete laskavě starostovi Thorinovi zprávu, poděkujte mu za laskavost a povězte mu, že nás uvidí zítra přesně v osm hodin."
"Tak. To udělám."
Roland se pak otočil k Daveovi. Toho ctihodného člověka tak překvapilo, že si ho znovu všímají, že sebou škubl a skoro se udeřil hlavou o vývěsku. "A poděkujte laskavě své ženě za čaj. Byl výborný."
"To udělám. Díky-sai."

Vyšli ven, Vysoký šerif Avery je poháněl jako chytrý, obtloustlý ovčácký pes.
"Pokud jde o to, kde se uložíte -" začal, když sešli po schodech a zamířili po chodníku pryč. Jakmile se ocitli na slunci, začal se potit.
"Ach, zapomněl jsem se vás na to zeptat," řekl Roland a udeřil se hranou dlaně do čela. "Utábořili jsme se na tom dlouhém travnatém svahu, minuli jsme spousty koní, když jsme sjížděli dolů, určitě víte, co myslím -"
"Pád, baže."
"- ale bez svolení, protože ještě nevíme, koho se zeptat."
"To bude pozemek Johna Croydona, a ten vám určitě nebude bránit, ale my vám chceme trochu přilepšit. Na severozápad odtud je farma, Závora K. Kdysi patřila rodině Garberových, ale ti se po tom požáru odstěhovali. Takže teď patří Společnosti koňáků - to je taková místní skupina farmářů a rančerů. Mluvil jsem o vás s Francisem Lengyllem - je zrovna předsedou té společnosti - a ten říkal, ubytujeme je u starých Gerberů, proč ne?"
"Proč ne?" souhlasil Cuthbert jemným, zamyšleným hlasem. Roland se po něm ostře podíval, ale Cuthbert se díval dolů na přístav, kde malé rybářské člunky rejdily sem a tam jako vodoměrky.
"Tak, přesně to jsem říkal, proč vlastně ne, to jsem říkal. Obytnej dům shořel na popel, ale barák pro dělníky stojí pořád, taky stáj a hned vedle ní letní kuchyň. Na příkaz starosty Thorina jsem si dovolil zásobovat špižírnu a nechal uklidit barák a trochu to tam vyfešákovat. Možná sem tam zahlídnete nějakého brouka, ale nic takového, co by kousalo nebo štípalo - a žádný hady, pokud jich pár nezůstalo pod podlahou, a pokud jo, ať si tam zůstanou, říkám já. Co vy na to, chlapci? Ať tam zůstanou!"
"Ať tam zůstanou, rovnou pod tou podlahou, kde jsou spokojení," souhlasil Cuthbert a stále hleděl na přístav s pažemi založenými na hrudi.
Avery se po něm nejistě podíval, úsměv se mu v koutcích úst trochu zatřásl. Pak se otočil znovu k Rolandovi a úsměv znovu zazářil plnou silou. "Střecha není vůbec děravá, chlapče, a když bude pršet, budete v suchu. Co si o tom myslíte? Vypadá to dobře?"
"Lépe, než si zasloužíme. Myslím, že jste si počínali velmi pilně a starosta Thorin je příliš laskavý." A skutečně si to myslel. Otázka zněla, proč. "Ale vážíme si jeho pozornosti. Viďte, chlapci?"
Cuthbert a Alain horlivě přikyvovali.
"A s díky přijímáme."
Avery přikývl. "Povím mu to. Ať se vám cestou nic nestane, chlapci."
Došli k zábradlí s uvázanými koňmi. Avery jim všem znovu potřásl rukou, tentokrát věnoval nejnadšenější pohledy jejich koním.
"Takže zítra večer, mladí pánové?"
"Zítra večer," souhlasil Roland.
"Dokážete najít Závoru K sami, co myslíte?"
Znovu Rolanda udivilo, jak jimi ten muž pohrdá, i když to neříká, a jak je povýšený, i když si to neuvědomuje. Ale možná to bylo k něčemu dobré. Pokud si Vysoký šerif myslel, že jsou hlupáci, kdo ví, co z toho mohlo vzejít?
"Najdeme ji," řekl Cuthbert a nasedl na koně. Avery se podezíravě díval na havraní lebku na hrušce Cuthbertova sedla. Cuthbert si všiml, kam se dívá, ale výjimečně se mu podařilo udržet ústa zavřená. Rolanda ta nečekaná zdrženlivost udivila a zároveň potěšila. "Na shledanou, šerife."
"Nápodobně, chlapče."
Stál u zábradlí pro koně, rozložitý člověk v khaki košili s tmavými skvrnami potu pod pažemi a v černých botách, které vypadaly příliš nablýskané na boty šerifa. A kde je kůň, který by ho dokázal nosit celý den po objížďkách? pomyslel si Roland. Rád bych takového valacha viděl.
Avery jim mával, když odjížděli. Ostatní zástupci sešli na chodník, zástupce Dave v čele. Také mávali.
3
V okamžiku, kdy ti spratci ze Společenství nasedli na drahé koně svých tatíčků a zmizeli za rohem a zamířili dolů na Hlavní ulici, přestali šerif a jeho zástupci mávat. Avery se otočil k Daveovi Hollisovi, jehož přihlouplý výraz vystřídal výraz rozhodně inteligentnější.
"Co myslíš, Dave?"

Dave zvedl monokl k ústům a začal nervózně okusovat mosaznou obroučku, což byl zlozvyk, za který ho šerif Avery dávno přestal peskovat. Dokonce i Daveova žena Judy to vzdala, a Judy Hollisová - kdysi Judy Wertnerová - byla úplná mašina, když si chtěla prosadit svou.
"Měkkota," prohlásil Dave. "Jako vajíčka, co zrovna odpadnou kuřeti od zadku."
"Možná," řekl Avery, zastrčil palce za opasek a zhoupl se mohutně vpřed a vzad, "ale ten, co mluvil nejvíc, ten v tom klobouku s plochou střechou, ten si nemyslí, že je měkkej."
"To je fuk, co si myslí," řekl Dave a pořád okusoval monokl. "Teď je v Hambry. Možná ho přinutíme, aby si o sobě myslel něco jiného."
Ostatní zástupci, kteří stáli za ním, se zasmáli. Dokonce i Avery se usmál. Nechají ty bohaté kluky na pokoji, pokud ti bohatí kluci nechají na pokoji je - to byly příkazy přímo ze starostova domu -, ale Avery musel připustit, že by mu nebylo proti mysli trochu jim zvednout mandle, to tedy nebylo. S radostí by zabořil botu do kulek toho kluka s tou pitomou ptačí lebkou na sedle - stál si tam a pošklebovaI se mu, to dělal, a celou dobu si myslel, že Herk Avery je moc venkovsky pitomý na to, aby poznal, co dělá - ale opravdu rád by vymlátil ten chladný pohled z očí toho kluka v tom kněžourském klobouku s plochou střechou a moc rád by viděl, jak do těch očí stoupá rozpálenější ustrašený pohled, až by si pan Will Dearborn z Hemphillu uvědomil, že Nový Kanaán je daleko a bohatý tatíček mu nemůže pomoct.
"Jo," řekl a poplácal Davea po rameni. "Možná si bude muset začít myslet něco jiného." Usmál se - úplně jinak, než jak se usmíval na sčítače ze Společenství. "To možná budou muset všichni."
4
Tři chlapci jeli v řadě za sebou, dokud neprojeli kolem Poutníkova spočinutí (nějaký mladý a očividně opožděný muž s kudrnatými černými vlasy, který tam drhl cihlové zápraží, se po nich podíval a zamával jim; zamávali mu také). Potom jeli vedle sebe, Roland uprostřed.
"Co si myslíte o našem novém příteli, Vysokém šerifovi?" zeptal se Roland.
"Nemám žádný názor," prohlásil Cuthbert vesele. "Ne, vůbec žádný. Názor je politika a politika je zlo, které způsobilo, že mnohý chlapík byl pověšen v plném rozkvětu mládí a krásy." Naklonil se vpřed a poklepal prsty na havraní lebku. "Hlídač se o něj nestaral. S lítostí říkám, že náš věrný hlídač považuje šerifa Averyho za tlustý pytel střev bez jediné důvěryhodné kosti v těle."
Roland se otočil k Alainovi. "A ty, mladý pane Stockworthe?"
Alain chvíli uvažoval, jak měl ve zvyku, a žvýkal stéblo, pro které se cestou shýbl ze sedla a utrhl si je. Nakonec řekl: "Kdybychom leželi na ulici a hořeli, myslím, že by se nevymočil, aby nás uhasil."
Cuthbert se tomu srdečně zasmál. "A ty, Wille? Co říkáš, drahý kapitáne?"
"Moc mě nezajímá - ale jedna věc, kterou řekl, ano. Vzhledem k tomu, že ta koňská pastvina, které říkají Pád, musí být nejméně třicet kol dlouhá a táhne se pět nebo víc kol k prachové poušti, jak to, že šerif Avery věděl, že jsme zrovna na tom kousku, který patří ke Croydonovu Pianovému ranči?"
Podívali se na něj nejdřív překvapeně, potom zamyšleně. Po chvilce se Cuthbert naklonil dopředu a znovu zaklepal na havraní lebku. "Sledují nás, a tys to vůbec nehlásil? Dnes jste bez večeře, sire, a příště půjdete do vězení, jestli se to bude opakovat!"
Ale ještě než ujeli další kus cesty, Rolandovy myšlenky na šerifa Averyho ustoupily mnohem příjemnějším vzpomínkám na Susan Delgadovou. Příštího večera ji uvidí, tím si byl jist. Uvažoval, jestli bude mít rozpuštěné vlasy.
Nemohl se dočkat, až to spatří.
5
A nyní byli zde, ve starostově domě. Ať hra započne, pomyslel si Roland, i když nevěděl jistě, co to znamená, když mu ta věta táhla hlavou, a určitě nemyslel na Hrady... tedy, zatím ne.
Štolbové odvedli koně a všichni tři chvilku stáli pod schody - pohromadě skoro jako koně v nevlídném počasí - a jejich bezvousé tváře omývalo světlo pochodní. Uvnitř hrály kytary a ozývaly se přepršky smíchu.
"Zaklepeme?" zeptal se Cuthbert. "Nebo prostě otevřeme a napochodujeme dovnitř?"
Roland nemusel odpovídat. Dveře haci se prudce otevřely a ven vyšly dvě ženy, obě v dlouhých šatech s bílým límcem, které všem třem chlapcům připomněly šaty, jež nosily manželky štolbů u nich. Vlasy měly staženy stuhami, které se ve světle pochodní třpytily jako démanty.

Baculatější ze dvou žen vystoupila vpřed, usmála se a zhluboka se jim uklonila. Náušnice, které vypadaly jako hranatě broušené ohnivé kameny, zablýskly a zhouply se. "Vy jste ti mladí muži ze Společenství, to tedy jste, a jste zde vítáni. Dobrý večer, páni, a nechť jsou vaše dny na zemi dlouhé!"
Společně se uklonili, vystrčili boty vpřed a poděkovali jí jednohlasým sborem, který ji rozesmál, až zatleskala. Vysoká žena vedle ní je obšťastnila úsměvem tak tenkým, jako byla sama.
"Jsem Olive Thorinová," představila se baculatá žena, "starostova manželka. Toto je moje švagrová Coral."
Coral Thorinová, stále s tím tenkým úsměvem na rtech (sotva jí zvlnil ústa a v očích se neprojevil vůbec), se z povinnosti nepatrně uklonila. Roland, Cuthbert a Alain se znovu uklonili s vystrčenou nohou.
"Vítám vás na Mořské vyhlídce," pravila Olive Thorinová a její důstojnost jen posiloval příjemný úsměv, očividné okouzlení z toho, že se zde objevili mladí návštěvníci z Vnitřního světa. "Vejděte do našeho domu s radostí. Říkám to z celého srdce, to tedy ano."
"A my to uděláme, paní," řekl Roland, "protože váš pozdrav nás rozradostnil." Vzal ji za ruku, bez rozmýšlení ji pozvedl ke rtům a políbil ji. Její blažený smích ho přiměl, aby se usmál. Olive Thorinová se mu líbila od prvního pohledu a možná bylo dobře, že potkal někoho takového tak brzy, protože až na nejasnou výjimku Susan Delgadové zde za celou noc nepotkal nikoho dalšího, kdo by se mu líbil nebo komu by věřil.
6
Bylo docela teplo, i když foukal mořský větřík, a šatnář v hale vypadal, že má sotva co na práci. Rolanda nijak nepřekvapilo, když si všiml, že šatnář je zástupce Dave, který si zbytky vlasů ulízal dozadu nějakou lesklou pomádou, a monokl teď spočíval na sněhobílé náprsence podomkova kabátu. Roland na něj kývl. Dave, s rukama založenýma za zády, kývl také.
Přišli k nim dva muži - šerif Avery a postarší muž vyhublý jako starý Doktor smrt z jednoho kresleného obrázku. Za nimi, za dvoukřídlými dveřmi otevřenými dokořán, byl sál plný lidí, kteří postávali s křišťálovými punčovými poháry v rukou, povídali si a uždibovali z jídla na tácech, kolem kterých se procházeli.
Roland ještě stačil vrhnout po Cuthbertovi pohled přivřených očí: Všechno. Každé jméno, každou tvář... každou podrobnost. Zvlášť ty podrobnosti.
Cuthbert povytáhl jedno obočí - diskrétní způsob, jak přikývnout - a potom byl Roland chtě nechtě vtažen do víru večera, prvního opravdového večera za služby činného pistolníka. A málokdy pracoval tvrději.
Ze starého Doktora smrti se vyklubal Kimba Rimer, Thorinův kancléř a ministr majetku (Roland měl podezření, že si ten titul vymysleli speciálně pro jejich návštěvu). Byl nejméně o pět palců vyšší než Roland, kterého v Gileadu považovali za vysokého, a kůži měl bledou jako vosk. Nevypadal nezdravě, byl prostě bledý. Po stranách hlavy se mu vznášela křídla ocelově šedých vlasů, jemných jako pavučina. Temeno lebky měl dokonale holé. Na hřebeni nosu mu balancoval cvikr.
"Chlapci moji!" zvolal, když si byli představeni. Měl jemný, smutně upřímný hlas politika nebo pohřebního zřízence. "Vítejte v Mejisu! V Hambry! A na Mořské vyhlídce, v našem skromném starostově domě!"
"Jestli je skromný, rád bych viděl paláce, které by vaši lidé uměli postavit," řekl Roland. Byla to docela mírná poznámka, spíš poklona než vtip (vtipy obvykle přenechával Bertovi), ale kancléř Rimer se hlasitě zasmál. Také šerif Avery.
"Pojďte, chlapci!" pobízel je Rimer, když očividně nabyl dojmu, že dostatečně vyjádřil své pobavení. "Jsem si jist, že starosta vás netrpělivě očekává."
"Baže," řekl plachý hlas za nimi. Hubená švagrová Coral už zmizela, ale Olive Thorinová tam stále byla a vzhlížela k příchozím s rukama půvabně sevřenýma před břichem, kde kdysi mívala pas. Stále se usmívala tím nadějným, příjemným úsměvem. "Nemůže se dočkat, až vás uvidí, Hart se opravdu nemůže dočkat. Mám je uvést, Kimbo, nebo -"
"Ne, ne, nesmíte se obtěžovat, když máte na starosti tolik hostů," odmítal Rimer.
"Asi máte pravdu." Naposledy se uklonila Rolandovi a jeho společníkům, a i když se stále usmívala a ten úsměv připadal Rolandovi naprosto upřímný, pomyslel si: Z něčeho je nešťastná: Myslím, že přímo

zoufalá.
"Pánové?" ozval se Rimer. Zuby, které v úsměvu ukazoval, byly až znepokojivě veliké. "Půjdete?"
Odvedl je kolem usměvavého šerifa do přijímací síně.
7
Rolanda nijak neoslnila. Přece jen pobýval ve Velké síni Gileadu - Síni praotců, jak se jí někdy říkalo -, a dokonce tajně shora sledoval velkou slavnost, která se tam konala každý rok, takzvaný Velikonoční tanec, který znamenal konec Širé země a příchod Setí. Ve velké síni viselo pět lustrů místo jediného, a ty byly opatřeny elektrickými žárovkami a ne olejovými lampami. Šaty návštěvníků (z nichž mnozí byli zhýčkaní mladí muži a ženy, kteří v životě nesáhli na práci, na kterýžto fakt John Farson při každé příležitosti upozorňoval) byly bohatší, hudba zněla plněji, společnost byla starší a urozenějších rodů, které si byly stále bližší, čím hlouběji sahaly k Arthuru Eldovi, muži s bílým koněm a sjednocujícím mečem. Přesto zde bylo živo, a hodně. Byla zde jakási důkladnost, která v Gileadu chyběla, a nejen o Velikonocích. Když vstoupil do přijímacího pokoje starostova domu, vycítil Roland ovzduší, které vám hned nechybí, když zmizí, protože odplynulo tiše a bezbolestně. Jako krev z prořízнuté žíly ve vaně plné horké vody.
Pokoj - slavnostní, ale ne dost na to, aby byl síní - byl kruhový, jeho obložené zdi zdobily podobizny (většinou dost špatné) předchozích starostů. Na vyvýšeném podstavci napravo od dveří vedoucích do jídelny stáli čtyři usměvaví kytaristé v kabátech tati a se sombrery a hráli jakýsi křepčivý valčík. Uprostřed místnosti byl stůl a na něm dvě punčové mísy z brouseného skla, jedna veliká a krásná, druhá menší a obyčejnější. Chlapík v bílém kabátě, pověřený naléváním, byl další Averyho zástupce.
Na rozdíl od toho, co jim předchozího dne řekl Vysoký šerif, mělo několik mužů šerpy různých barev, ale Roland se ve své bílé hedvábné košili, černé úzké kravatě a kalhotách s úzkými nohavicemi necítil nijak nemístně. Na každého muže s šerpou viděl tři jiné v jakémsi ošumělém těžkém kabátě, jaký si představoval na dobytkářích v kostele, a uviděl několik dalších (většinou mladších mužů), kteří neměli kabát vůbec. Některé ženy měly šperky (i když nic drahého, jako byly náušnice s ohňovým kamenem sai Thorinové) a některé vypadaly, jako by dávno neobědvaly, ale také jejich oblečení Roland poznával: dlouhé šaty s kulatým výstřihem, pod spodním lemem obvykle vykukovala krajka z barevné spodničky, k tomu tmavé střevíce s nízkým podpatkem, ve vlasech stuha (většinou třpytivá s démantovým prachem, stejně jako stuhy Olive a Coral Thorinových).
A potom uviděl tu, která byla úplně jiná.
Byla to samozřejmě Susan Delgadová, celá zářivá a skoro příliš krásná, než aby bylo možno dívat se na ni. Měla modré hedvábné šaty s vysokým pasem a čtvercovým živůtkem, ze kterého vykukovala horní část ňader. Na krku jí visel safírový přívěšek, vedle něhož vypadaly náušnice Olive Thorinové jako cetka. Stála vedle muže s šerpou barvy uhlí v rozpáleném ohni. Ta temná oranžově červená barva byla znakem Panství a Roland si domyslel, že ten muž je jejich hostitel, ale Roland ho chvíli sotva viděl. Nemohl spustit oči ze Susan Delgadové. Ty modré šaty, ta opálená pleť, ty jemné trojúhelníky líček, příliš bledé a dokonalé, než aby byly nalíčené; a hlavně vlasy, které byly dnes večer rozpuštěny a volně jí spadaly k pasu jako záplava bledého hedvábí. Chtěl ji, náhle a bez výhrad, a byl to zoufale hluboký cit, který mu připadal jako nemoc. Zdálo se, že vše, čím byl a proč přišel, vedle ní pohaslo.
V té chvíli se pootočila a spatřila ho. Její oči (šedé, jak si uvědomil) se nepatrně rozšířily. Měl pocit, že ve tvářích trochu potemněla. Její rty - rty, které se dotkly jeho rtů, když stáli na té temné cestě, pomyslel si s úžasem - se maličko rozevřely. Potom ten muž vedle Thorina (také vysoký, také hubený, s knírem a dlouhými bílými vlasy, které spočívaly na tmavých ramenech kabátu) cosi řekl, a ona se otočila zase k němu. Za okamžik se skupinka kolem Thorina smála a Susan také. Muž s bílými vlasy se k nim nepřipojil, ale nepatrně se usmíval.
Roland, který doufal, že na jeho tváři není znát, že mu srdce buší jako kladivo, kráčel díky jakési síle přímo k této skupince, která stála nedaleko punčových mís. Jako z dálky cítil Rimerovy kostnaté prsty, které mu sevřely paži nad loktem. Jasněji si uvědomoval vůni různých parfémů, olej z lamp na stěnách, aroma oceánu. A pomyslel si, kdoví proč, Ach, já umírám. Umírám.
Vzpamatuj se, Rolande z Gileadu. Přestaň bláznit, u otcova jména. Vzpamatuj se!
Pokusil se - do jisté míry se mu to podařilo -, ale věděl, že bude ztracen znovu, jakmile se na něj podívá.

Bylo to těma jejíma očima. Tehdy v noci, ve tmě, nemohl vidět ty oči barvy mlhy. Nevěděl jsem, jaké jsem mel štěstí, pomyslel si hořce.
"Starosto Thorine?" ozval se Rimer. "Smím uvést naše hosty z Vnitřních panství?"
Thorin se otočil od muže s dlouhými bílými vlasy a ženy, která stála vedle něj, a rozzářil tvář. Byl menší než kancléř, ale stejně tak hubený, a měl zvláštní stavbu těla: krátký trup s úzkými rameny a nemožně dlouhé a hubené nohy. Podle Rolanda vypadal jako nějaký pták, kterého je možno zahlédnout v bažině za úsvitu, kdy loví snídani.
"Baže, smíš!" zvolal silným, vysokým hlasem. "To jistě smíš, čekali jsme na tuto chvíli netrpělivě, velmi netrpělivě! Vítejte, páni! Nechť jste dnes večer v tomto domě, jehož jsem na chvíli vlastníkem, šťastní a spokojení a nechť jsou vaše dny na zemi dlouhé!"
Roland přijal nabídnutou kostnatou ruku, zaslechl, jak pod stiskem praskají klouby, zapátral ve starostově obličeji po nespokojeném výrazu, ale ulevilo se mu, když ho nenašel. Hluboce se uklonil s nohou nataženou před sebe.
"William Dearborn, starosto Thorine, k vašim službám. Děkuji vám za uvítání a nechť jsou vaše dny na zemi dlouhé."
"Arthur Heath" složil poklonu jako další, potom "Richard Stockwroth". Thorinův úsměv se rozšiřoval při každé hluboké úkloně. Rimer se snažil ze všech sil, aby jen zářil, ale vypadal, že na to není zvyklý. Muž s dlouhými bílými vlasy si vzal sklenici punče a podal ji své společnici a dál se nepatrně usmíval. Roland si uvědomoval, že všichni v místnosti - hostů bylo celkem asi padesát - se na ně dívají, ale to, co na své kůži cítil nejvíc, byl její pohled tlukoucí jako měkké křídlo. Koutkem oka viděl modré hedvábí jejích šatů, ale neodvážil se na ni podívat přímo.
"Měli jste těžkou cestu?" ptal se Thorin. "Prožili jste dobrodružství a zažili nebezpečí? Poslechneme si všechny podrobnosti při večeři, to tedy ano, protože v těchto dobách k nám přijede málo hostí z Vnitřního oblouku." Jeho dychtivý, mírně přihlouplý úsměv vyhasl; chomáče obočí se stáhly k sobě. "Narazili jste na Farsonovy hlídky?"
"Ne, Excelence," řekl Roland. "My -"
"Ne, chlapče, ne - žádná Excelence, to nepřijímám, a rybáři a honáci, kterým sloužím, by to nepřijali, i kdybych chtěl. Jsem prostě starosta Thorin, jestli dovolíte."
"Děkuji vám. Viděli jsme cestou hodně zvláštních věcí, starosto Thorine, ale žádné Dobré lidi."
"Dobré lidi!" vyhrkl Rimer a horní ret se mu ohrnul v úsměvu, který vypadal jako vlčí škleb. "No tohle, Dobří lidé!"
"Všechno si to poslechneme, každé slovo," řekl Thorin. "Ale než ve své dychtivosti zapomenu na dobré způsoby, mladí pánové, dovolte, abych vás představil těm, kdo stojí v mé blízkosti. Kimbu už znáte; tento strašlivý chlapík po mé levici je Eldred Jonas, velitel mé nové bezpečnostní gardy." Thorinův úsměv na okamžik zrozpačitěl. "Nejsem přesvědčen, že potřebuji zvláštní gardu, šerif Avery vždycky docela stačil udržet klid v našem koutě světa, ale Kimba jinak nedá. A když Kimba trvá na svém, starosta musí ustoupit."
"Velmi moudré, pane," uklonil se Rimer. Všichni se zasmáli, kromě Jonase, který se usmíval pořád stejně nepatrně.
Jonas kývl. "Jsem potěšen, pánové, to nepochybně." Hlas mu ševelil jako rákosí. Potom jim popřál dlouhé dny na zemi, všem třem, a při potřásání rukou došel k Rolandovi jako k poslednímu. Jeho stisk byl suchý a pevný, naprosto odlišný od chvějivého hlasu. A v té chvíli si Roland všiml zvláštního modrého tetování na hřbetě mužovy pravice, na blance mezi palcem a ukazovákem. Vypadalo jako rakev.
"Dlouhé dny, příjemné noci," řekl Roland skoro bez přemýšlení. Byl to pozdrav z jeho dětství a teprve později si uvědomil, že takový pozdrav je možno spojovat spíš s Gileadem než s tak venkovským místem, jako byl Hemphill. Bylo to drobné uklouznutí, ale začínal nabývat dojmu, že jejich možnosti pro taková uklouznutí jsou mnohem omezenější, než jak si jeho otec představoval, když sem Rolanda posílal, aby ho dostal Martenovi z cesty.
"A vám také," řekl Jonas. Jasnýma očima si měřil Rolanda tak důkladně, že to bylo téměř neslušné, a nepouštěl mu ruku. Potom ruku pustil a ustoupil.
"Kordélie Delgadová," řekl starosta Thorin a pak se uklonil ženě, která mluvila s Jonasem. Když se jí

Roland uklonil, všiml si rodinné podoby - jenomže to, co na tváři Susan vypadalo štědře a líbezně, vypadalo na té tváři před ním špičatě a plné faldů. Nebyla to matka té dívky. Roland uhodl, že Kordélie Delgadová byla na to trochu mladá.
"A naše výjimečná přítelkyně slečna Susan Delgadová," dokončil Thorin trochu nervózně (Roland se domyslel, že Susan má takový vliv na každého muže, dokonce i na tak starého jako starosta). Thorin ji postrčil vpřed, pokývl hlavou a usmál se, jednu ruku sbalenou v pěst jí opíral o bedra a Rolanda se najednou zmocnila jedovatá žárlivost. Směšné, vzhledem k věku toho muže a jeho baculaté, příjemné manželce, ale stejně ji cítil, nedalo se nic dělat, a cítil ji pronikavě. Pronikavě jako včelí prdel, řekl by Cort.
Pak se k němu obrátila její tvář a on jí znovu hleděl do očí. Už z básní nebo příběhů slyšel o tom, že se někdo utopil v ženských očích, a to pomyšlení mu připadalo směšné. Stále mu připadalo směšné, ale pochopil, že je to přesto možné. A ona to věděla. Viděl v jejích očích znepokojení, možná i strach.
Slibte mi, že jestli se setkáme ve starostově domě, setkáme se poprvé.
Vzpomínka na ta slova měla takový účinek, že vystřízlivěl a vyčistila se mu hlava, a zdálo se, že se mu trochu rozšířilo zorné pole. Stačilo to, aby si uvědomil, že vedle Jonase stojí žena, která má některé rysy společné se Susan a dívá se na dívku zvědavě a polekaně.
Hluboce se uklonil, ale sotva se její podávané ruky bez prstenu dotkl. I tak měl pocit, že mezi jejich prsty přeskočila jiskra. Podle toho, jak se jí na okamžik rozšířily oči, si domyslel, že pocítila totéž.
"Rád vás poznávám, sai," řekl. Snažil se mluvit nenucené, ale i jeho vlastním uším to znělo dutě a falešně. Začal však a měl pocit, jako by se na něj (na ně) díval celý svět, a nemohl dělat nic jiného než pokračovat. Třikrát si poklepal na hrdlo. "Nechť jsou vaše dny dlouhé -"
"Tak, a vaše též, pane Dearborne. Díky-sai."
Otočila se k Alainovi tak rychle, že to bylo skoro hrubé, potom ke Cuthbertovi, který se uklonil, poklepal si na hrdlo a vážně pravil: "Smím se vám na chvíli složit k nohám, slečno? Vaše krása mi podlomila kolena. Jsem si jist, že kdybych několik okamžiků pohlížel na váš profil zdola se zátylkem ochlazovaným dlaždicemi, byl bych brzy zase v pořádku."
Všichni se tomu zasmáli - dokonce i Jonas a slečna Kordélie. Susan půvabně zčervenala a plácla Cuthberta po hřbetě ruky. Roland výjimečně blahořečil přítelovu neodolatelnému nutkání k šaškárnám.
Ke skupince lidí u punčové mísy se připojil další muž. Nový host měl hranatou postavu a bohudíky nevypadal ve svém kabátě hubeně. Tváře mu přímo hořely, spíše však díky větru než pití, a jeho světlé oči spočívaly v síti vrásek. Farmář. Roland jezdil se svým otcem dost často, aby mu jejich podoba utkvěla v paměti.
"Dnes večer potkáte ještě spoustu děvčat, chlapci," prohodil muž s docela příjemným úsměvem. "Nakonec se jejich parfémy opijete, jestli si nedáte pozor. Ale rád bych vás pozdravil, než jim propadnete. Fran Lengyll, k vašim službám."
Jeho stisk byl silný a krátký. Žádné úklony nebo jiné nesmysly.
"Patří mi Rozkývané B... nebo já patřím jemu, jak se to vezme. Jsem také šéfem Společnosti koňáků, aspoň dokud mě nevyrazí. Ta Závora K byla můj nápad. Doufám, že je všechno v pořádku."
"Je to dokonalé, pane," řekl Alain. "Je tam sucho a čisto a místa pro dvacet lidí. Děkujeme vám. Jste velmi laskav."
"Nesmysl," odbyl ho Lengyll, ale vypadal přesto potěšené, když si přihýbal ze sklenky s punčem. "Jsme v tom všichni společně, chlapče. John Farson je v dnešní době akorát jedno mizerný stéblo na poli špatnosti. Svět se hnul, říkají lidi. Ha! To tedy ano, baže, o pořádnej kus na cestě do pekla, tam se hnul. My máme za úkol udržet seno tak dlouho před pecí, jak nejlíp umíme a jak dlouho to půjde. Kvůli našim dětem spíš než kvůli našim otcům."
"Slyšte, slyšte," řekl starosta Thorin hlasem, který se snažil pozvednout se k důstojnosti a vážnosti, ale místo toho zařinčel nejapností. Roland si všiml, že ten hubený stařík drží Susan za ruku (zdálo se, že ona si to skoro neuvědomuje, upřeně se dívala na Lengylla), a najednou pochopil: starosta je její strýc nebo možná nějaký blízký bratranec. Lengyll si nevšímal ani jednoho z nich a díval se na tři chlapce, každého si po řadě prohlédl a skončil u Rolanda.
"Pokud my tady v Mejisu můžeme nějak pomoct, hochu, stačí říct - mně, Johnu Croydonovi, Hashi

Renfrewovi, Jakeu Whiteovi, Hanku Wertnerovi, každému zvlášť nebo všem dohromady. Uvidíte je dnes večer, baže, a taky jejich manželky a syny a dcery, a stačí jim jenom říct. Možná jsme tady pořádný kus od osy Nového Kanaánu, ale jsme pro Společenství dobrou posilou. Baže, velkou posilou."
"Dobře řečeno," řekl Rimer tiše.
"A nyní," pokračoval Lengyll, "připijeme na váš šťastný příjezd. A už jste čekali moc dlouho na první doušek punče. Musíte být vysušení na troud."
Otočil se k mísám s punčem a sáhl po naběračce v té větší a ozdobnější, číšníka zahnal mávnutím ruky, protože očividně chtěl poctít hosty tím, že jim naleje sám.
"Pane Lengylle," řekl Roland tiše. Přesto mu hlas zazněl silou rozkazu. Fran Lengyll to slyšel a otočil se. "V té menší míse je slabší punč, viďte?"
Lengyll o tom zauvažoval, nejdřív nerozuměl. Potom povytáhl obočí. Zdálo se, že poprvé se dívá na Rolanda a ostatní nikoli jako na živoucí symboly Společenství a Vnitřních panství, ale jako na skutečné lidské bytosti. Mladé bytosti. Teprve chlapce, upřímně řečeno.
"Tak?"
"Naberte nám z ní, pokud budete tak laskav." Cítil nyní na sobě pohledy všech přítomných. Zvlášť její pohled. Pevně upíral zrak na farmáře, měl však dobré periferní vidění a dobře si uvědomoval, že se znovu objevil ten Jonasův tenký úsměv. Jonas už věděl, oč tady jde. Roland si domyslel, že Thorin a Rimer to vědí také. Tyto vesnické myši věděly hodně. Víc, než by měly, a Roland o tom bude muset později důkladně popřemýšlet. Ale v této chvíli to byla jeho poslední starost.
"Zapomněli jsme tváře svých otců v jedné záležitosti, která způsobila, že nás vyslali sem do Hambry." Roland si nepříjemně uvědomoval, že drží řeč, ať se mu to líbí nebo ne. Neoslovoval všechny přítomné - díky bohům za drobné laskavosti -, ale okruh posluchačů se v původní skupince bohatě rozšířil. Nedalo se však nic dělat, musel řeč dokončit, člun vyplul. "Nemusím zacházet do podrobností - ani byste je neočekávali, to vím -, ale tolik řeknu, slíbili jsme, že během svého pobytu zde nebudeme požívat alkohol. Jako pokání, víte."
Její pohled. Stále ho cítil na kůži, jak mu připadalo. Skupinka kolem punčových mís na chvilku nadobro ztichla a potom pravil Lengyll: "Váš otec by byl hrdý, kdyby vás slyšel mluvit tak upřímně, Wille Dearborne - baže, to by tedy byl. A co by to bylo za chlapce s krví v těle, kdyby si občas trochu nezařádil?" Poplácal Rolanda po rameni, a i když jeho ruka stiskla pevně a úsměv vypadal ryzí, v očích se mu dalo těžko číst, změnily se jen v zamyšlený třpyt hluboko v těch vrásčitých důlcích. "Smím být hrdý namísto něj?"
"Ano," usmál se Roland. "Máte mé díky."
"A mé," přidal se Cuthbert.
"A také mé," řekl Alain tiše, přijal nabízený pohár slabého punče a uklonil se Lengyllovi.
Lengyll naléval další poháry a rychle je podával kolem. Ti, kdo už pohár měli, dostali nový se slabým punčem. Když byli všichni v nejbližším okruhu poděleni, Lengyll se otočil a zřejmě chtěl pronést přípitek. Rimer mu poklepal po rameni, lehce zavrtěl hlavou a ukázal očima na starostu. Ctihodný muž se na ně díval poněkud vykuleně a s pokleslou bradou. Rolandovi připadal jako očarovaný divák na laciném sedadle; stačilo mu ještě přidat na klín hromádku pomerančových slupek. Lengyll sledoval kancléřův pohled a pak přikývl.
Rimer potom upoutal pozornost kytaristy, který stál uprostřed hudebníků. Přestal hrát a ostatní přestali též. Hosté se po nich podívali a potom se zahleděli do středu místnosti, kde začal mluvit Thorin. Na jeho hlasu nebylo nic směšného, když ho používal tak, jako nyní - byl znělý a příjemný.
"Dámy a pánové, přátelé," začal. "Chtěl bych vás požádat, abyste mi pomohli uvítat tři nové přátele - mladé muže z Vnitřních panství, výborné mladé muže, kteří překonali velké dálky a mnohá nebezpečí jménem Společenství a ve službách pořádku a míru."
Susan Delgadová odložila pohár, vyprostila ruku (s nemalými obtížemi) ze strýcova sevření a začala tleskat. Připojili se k ní také ostatní. Potlesk, který zazněl pokojem, byl krátký, ale vřelý. Roland si všiml, že Eldred Jonas svůj šálek neodložil, aby se připojil.
Thorin se otočil s úsměvem k Rolandovi. Pozvedl pohár. "Smím vám věnovat pár slov, Wille Dearborne?"

"Baže smíte, a já děkuji," řekl Roland. Zazněl smích a nový potlesk, když použil místní přízvuk.
Thorin pozvedl pohár ještě výš. Všichni v místnosti ho následovali. Křišťál ve světle lustru svítil jako hvězdy.
"Dámy a pánové, předávám vám Williama Dearborna z Hemphillu, Richarda Stockwortha z Penniltonu a Arthura Heathe z Gileadu."
Při posledním oznámení se ozvalo několik vyjeknutí a mumlání, jako by starosta oznámil Arthura Heathe z Nebe.
"Postarejte se o ně dobře, dejte jim vše dobré, ať jsou jejich dny v Mejisu sladké a jejich vzpomínky ještě sladší. Buďte jim nápomocni při práci a v záležitostech, které jsou nám všem tak drahé. Nechť jsou jejich dny na zemi dlouhé. To říká váš starosta."
"TO ŘÍKÁME VŠICHNI!" zahřměli v odpověď.
Thorin se napil, ostatní následovali jeho příkladu. Znovu zatleskali. Roland se otočil, nemohl si totiž pomoci, a okamžitě zachytil pohled Susan. Chvilku se na něj zpříma dívala a v jejím upřímném pohledu uviděl, že ji jeho přítomnost také vyvádí z míry. Potom se ta starší žena, která jí byla podobná, sklonila a cosi jí zamumlala do ucha. Susan se otočila a tvář měla zase jako nehybnou masku - ale všiml si úcty v jejích očích. A znovu si pomyslel, že co se stalo, nedá se odestát, a co bylo řečeno, nemůže být vzato zpět.
8
Když přecházeli do jídelny, ve které byly dnes večer rozestaveny čtyři dlouhé stoly na křížových podpěrách (tak těsně u sebe, že se mezi nimi sotva dalo projít), chytila Kordélie neteř za ruku a odtáhla ji od starosty a Jonase, kteří se pustili do hovoru s Franem Lengyllem.
"Proč ses na něj tak dívala, slečinko?" zašeptala Kordélie zuřivě. Na čele se jí objevila kolmá vráska. Dnes večer hluboká jako příkop. "Co trápí tu tvou pěknou, pitomou hlavinku?" Pitomou. Už to stačilo, aby Susan poznala, že teta pořádně zuří.
"Na koho? A jak?" Tón zvolila správný, ale ach, to srdce -
Tetina ruka se sevřela, až to zabolelo. "Nehraj se mnou žádný tyjátr, krasotinko nafoukaná! Už jsi někdy viděla ty vyfintěné panáčky? Ale pravdu!"
"Ne, jak bych mohla? Teto, to bolí."
Teta Korda se zlověstně usmála a sevřela ruku ještě pevněji. "Lepší malá bolístka teď, než velká bolest později. Kroť tu svou nestydatost. A kroť ty svoje vyzývavé oči."
"Teto, já nevím, co -"
"Ale víš," odsekla Kordélie zle a přimáčkla neteř těsně k dřevěnému obložení, aby mohli kolem proudit hosté. Když je pozdravil rančer, kterému patřil sousední hausbót, teta Korda se na něj příjemně usmála a popřála mu dobrého večera, než se znovu otočila k Susan.
"Dej si na mě pozor, slečinko - dej si dobrý pozor. Když jsem si všimla těch tvých telecích pohledů já, můžeš si být jistá, že je viděla půlka hostů. Tak, co se stalo, stalo se, ale teď to přestane. Doby pro takové dívčí hrátky pro tebe skončily. Rozumíš?"
Susan mlčela a tvář se jí stahovala do těch zarputilých rysů, které Kordélie nenáviděla ze všeho nejvíc. Byl to výraz, který v ní budil chuť fackovat tu tvrdohlavou neteř, až by jí tekla z nosu krev a ty její velké šedé laní oči přetékaly slzami.
"Přísahala jsi a přijala smlouvu. Papíry už byly předány, byla jsi na poradě u té divoženky, peníze přešly z ruky do ruky. A dala jsi slib. Jestli to pro takové, jako jsi ty, nic neznamená, holka, vzpomeň si, co to znamenalo pro tvého otce."
Susan znovu vstoupily slzy do očí a Kordélii ten pohled potěšil. Její bratr byl lehkomyslný budižkničemu, který se vzmohl jenom na tuhle příliš pěknou dívenku - ale k užitku přece jen byl, dokonce i po smrti.
"Teď mi slib, že už si ty svoje pohledy necháš pro sebe a že když uvidíš, že ten kluk jde k tobě, tak se mu obloukem - a pořádně širokým - vyhneš."
"Slibuji, teto," zašeptala Susan. "Slibuji."
Kordélie se usmála. Byla opravdu docela hezká, když se usmívala. "Tak je to dobře. Jdeme dovnitř. Budou se na nás dívat. Chyť se mě za loket, dítě!"
Susan sevřela tetinu napudrovanou paži. Vstoupily do jídelny bok po boku, jejich šaty šustily, safírový

přívěšek na kopečcích prsou Susan se blýskal a byli tam mnozí, kteří poznamenali, jak jsou si podobné a jakou radost by měl starý Pat Delgado, kdyby s nimi byl.

9

Rolanda posadili poblíž čela prostředního stolu, mezi Hashe Renfrewa (ještě většího a hranatějšího farmáře, než byl Lengyll) a Thorinovu poněkud nevrlou sestru Coral. Renfrew si počínal čile, pokud se punče týkalo, a teď, kdy nosili polévku na stůl, se pustil do měření sil s pivem.

Vyprávěl o obchodování s rybami ("Už to není, co bejvalo, chlapče, ale poslední dobou se v sítích objevuje míň muťáků, a to je požehnání"), obchodování v zemědělství ("Lidi v okolí dokážou pěstovat skoro všechno, pokud je to kukuřice nebo fazole"), a nakonec o věcech, které byly jeho srdci očividně nejmilejší: koních, lovu a farmě. Tyhle věci se dařily jako vždycky, baže, i když před takovými čtyřiceti lety vládly v travnatých pobřežních Panstvích těžké časy.

Copak se chovy nečistí? ptal se Roland. Protože tam, odkud přichází, to už začalo.

Baže, souhlasil Renfrew, který si nevšímal bramborové polévky a hltal opékané hovězí plátky. Nabíral si je holou rukou a splachoval je pivem. Baže, mladý pane, chovy se čistily báječně, to tedy ano, tři hříbata z každých pěti byla dobrá - v čistokrevných i obyčejných chovech, víme - a to čtvrté se dalo nechat na práci, když už ne na chov. Jenom jedno z pěti se v dnešní době rodilo s nohama navíc nebo s očima navíc nebo s vnitřnostmi venku, a to bylo dobré. Ale porodnost hodně klesla, to tedy ano. Hřebci měli nabijáky v pořádku jako vždy, jak se zdálo, ale asi ne dost prachu a kulí.

"Prosím za prominutí, paní," řekl Renfrew a na okamžik se naklonil přes Rolanda ke Coral Thorinové. Nepatrně se usmála (Rolandovi ten úsměv připomněl Jonase), zamíchala lžící v polévce a nic neřekla. Renfrew vyprázdnil pohár na pivo, hlasitě mlaskl a znovu nastavil pohár k dolití. Když byl naplněn, otočil se zase k Rolandovi.

Nebylo to dobré, jak to bývalo dřív, ale mohlo to být horší. Bude to horší, jestli si ten blbec Farson prosadí svou. (Tentokrát se s omluvami sai Thorinové neobtěžoval.) Všichni musí držet při sobě, to byla cesta - bohatí a chudí, velcí a malí, dokud soudržnost ještě k něčemu bude. A potom zopakoval to, co říkal Lengyll, totiž že cokoli bude Roland a jeho přátelé chtít, cokoli budou potřebovat, stačí říct.

"Informace by měly stačit," řekl Roland. "Počty, čísla."

"Baže, sčítač bez čísel nemůže být," souhlasil Renfrew a zasmál se hospodským smíchem. Po Rolandově levé ruce seděla Coral Thorinová a uždibovala zeleninu (hovězích plátků se ani nedotkla), usmívala se svým tenkým úsměvem a brázdila talíř lžící. Roland si přesto domyslel, že s jejíma ušima je všechno v pořádku a že její bratr možná dostane úplné hlášení o tom, jaký rozhovor vedl. Nebo tu zprávu dostane třeba Rimer. Sice bylo příliš brzy, než aby měl jistotu, ale Roland měl pocit, že skutečnou silou je zde Rimer. Možná společně se sai Jonasem.

"Například," pokračoval Roland, "kolik jezdeckých koní bychom podle vašeho názoru mohli ohlásit Společenství?"

"Desátek, nebo všechny?"

"Všechny."

Renfrew položil pohár a zdálo se, že počítá. Roland se zatím podíval na druhou stranu stolu a uviděl, že Lengyll a Henry Wertner, chovatel dobytka v Panství, si rychle vyměnili pohledy. Určitě to slyšeli. A uviděl ještě něco, když zaměřil svou pozornost na svého spolustolovníka: Hash Renfrew byl opilý, ale nejspíš ne tolik opilý, jak si měl Will Dearborn myslet.

"Všechny, říkáte - takže nejenom ty, co dlužíme Společenství, nebo bychom mohli poslat, když bude nejhůř."

"Ano."

"No, tak se na to podíváme, mladý sai. Fraji určitě pase sto čtyřicet, John Croydon má skoro stovku. Hank Wertner má na vlastním háku čtyřicet a na Pádu určitě pase dalších šedesát pro Panství. Vládní koně, pane Dearborne."

Roland se usmál. "Znám je dobře. Rozštípnutá kopyta, nízký krk, žádná rychlost, bezedné břicho."

Renfrew se tomu hýkavě smál a přikyvoval... ale Roland se v duchu ptal, jestli se ten muž opravdu baví. Zdálo se, že v Hambry tečou povrchové vody jiným směrem než vody v hloubi.

"Pokud jde o mě, měl jsem mizerných deset nebo dvanáct let - pískový oči, mozková horečka, chromé

nohy. Jednu dobu běhaly na Pádu dvě stovky koní se značkou Líné Susan, teď jich nebude víc než osmdesát."
Roland přikývl. "Takže mluvíme o čtyř stech dvaceti koních."
"Ach, to bude určitě víc," zasmál se Renfrew. Natáhl se po svém poháru, narazil do něj hřbetem upracované ruky ošlehané větrem, převrátil ho, zaklel, zvedl ho a pak proklel pikolíka, který pomalu přicházel, aby mu dolil.
"Víc?" pobídl ho Roland, když se Renfrew konečně znovu usadil, napil a mohl pokračovat.
"Nesmíte zapomínat, pane Dearborne, že tohle je spíš kraj koňáků než rybářů. Pošťuchujeme se, my a rybáři, ale kdejakej škrabák šupin má za barákem kobylku nebo v panských stájích, když nemají vlastní kus střechy, aby koníkovi nepršelo na hlavu. Chudák její táta spravoval panský stáje."
Renfrew kývl směrem k Susan, která seděla na druhé straně a tři místa od Rolanda - jen kousek od starosty, který samozřejmě seděl v čele. Rolandovi připadalo trochu divné, jak ji usadili, zvlášť když starostova paní seděla skoro až na opačném konci stolu, s Cuthbertem po jedné straně a s nějakým farmářem, kterému ještě nebyli představeni, po druhé straně.
Roland si domyslel, že takový stařík jako Thorin si asi rád užije přítomnosti pěkné mladé příbuzné, aby k sobě přivábil pozornost nebo aby si potěšil oko, ale stejně mu to připadalo zvláštní. Skoro urážlivé pro manželku. Pokud měl dost jejích řečí, proč ji neposadil do čela jiného stolu?
Mají své zvyky, nic víc, a do místních zvyků ti nic není. Starej se o to, jak tady ten chlapík bláznivě počítá koně.
"Kolik dalších schopných koní byste řekl?" zeptal se Renfrewa. "Celkem?"
Renfrew na něj potměšile hleděl. "Za upřímnou odpověď mě nestihne odplata, že ne, synku? Jsem pro Společenství - to tedy jsem, až do morku kostí, na náhrobek mi vyryjí Excalibur -, ale nerad bych viděl Hambry a Mejis obrané o všechno bohatství."
"To se nestane, sai. Jak bychom vás vůbec mohli donutit, abyste se vzdali něčeho, co nechcete vydat? Vojska, která máme, jsou všechna na severu a západě, bojují proti Dobrému muži."
Renfrew o tom uvažoval, pak přikývl.
"A nemohl bych pro vás být Will?"
Renfrew se rozzářil, přikývl a podruhé mu podal ruku. Široce se zubil, když mu Roland chytil ruku do obou dlaní, což je stisk, který mají v oblibě honáci a pasáci krav.
"Žijeme v mizerný době, Wille, a z nich povstávají mizerný způsoby. Řekl bych, že v Mejisu a okolí bude nejspíš dalších sto padesát koní. Myslím dobrejch koní."
"Vysoká sorta."
Renfrew přikývl, poplácal Rolanda po zádech a zhluboka si přihnul piva. "Vysoká sorta, jo."
Od konce jejich stolu se ozval výbuch smíchu. Jonas zřejmě řekl něco zábavného. Susan se smála bez zábran, hlavu měla zakloněnou a ruce sevřené před safírovým přívěskem. Kordélie, která seděla s dívkou po levici a Jonasem po pravici, se také smála. Thorin byl přímo v křeči, kýval se na židli dopředu a dozadu a utíral si oči ubrouskem.
"Je to krásná holka," řekl Renfrew. Mluvil skoro zasněně. Roland by téměř přísahal, že se vedle něj z druhé strany ozval jakýsi tichý zvuk - jakési ženské hmfff. Pohlédl tím směrem a uviděl, že sai Thorinová se stále věnuje své polévce. Znovu se zahleděl k čelu stolu.
"Starosta je její strýc, nebo snad bratranec?" zeptal se Roland.
To, co následovalo, mu pak v paměti vyvstávalo nesmírně jasně, jako by někdo zesílil všechny barvy a zvuky světa. Sametové závěsy za Susan najednou vypadaly jasně červené. Uchechtnutí, které zaslechl od Coral Thorinové, zaznělo jako prasknutí větve. Bylo rozhodně dost hlasité, aby všichni poblíž ustali v hovoru a podívali se na ni, pomyslel si Roland - jenomže zmlkl pouze Renfrew a dva farmáři naproti nim.
"Její strýc!" Byla to první slova, kterými Coral toho večera přispěla ke konverzaci. "Její strýc, to je dobré. Co říkáš, Rennie?"
Renfrew neříkal nic, jenom odstrčil pohár a konečně se pustil do polévky.
"Udivujete mě, mladý muži, to tedy ano. Možná jste z Vnitřního světa, ale má ty svatá dobroto, ten, kdo se vám staral o vzdělání o skutečným světě - tom, co není v knížkách a mapách - vás vzal hodně zkrátka, řekla bych. Ona je jeho -" A potom pronesla jakési slovo s tak silným přízvukem, že Roland netušil, co

znamená. Znělo to jako sífin, nebo snad šívin.
"Prosím?" Usmíval se, ale ten úsměv mu připadal studený a falešný. V břiše měl kámen, jako by se punč a polévka a jediný hovězí plátek, který ze zdvořilosti snědl, srazily v žaludku dohromady. Sloužíte? zeptal se jí a myslel tím, jestli slouží u stolu. Možná sloužila, ale nejspíš v pokoji mnohem soukromějším, než byl zde. Najednou už nechtěl víc slyšet. Nezajímalo ho ani v nejmenším, co znamená slovo, které použila starostova sestra.
Na konci stolu znovu zaburácel smích. Susan se smála s hlavou zakloněnou, tváře jí svítily, oči se třpytily. Jedno ramínko šatů jí sklouzlo a odhalilo něžnou jamku v rameni. Hleděl se srdcem plným strachu a touhy, jak si ramínko nepřítomně posunula dlaní.
"Znamená to malá osamělá žena," řekl Renfrew očividně v rozpacích. "Je to staré slovo, dneska se moc nepoužívá -"
"Nech toho, Rennie," přerušila ho Coral Thorinová. Potom se obrátila k Rolandovi. "Je to jenom starej honák a nedokáže přestat kydat hnůj, ani když je daleko od svých milovaných kobyl. Šífin znamená vedlejší manželka. Za časů mé prabáby to znamenalo děvku - ale zvláštní druh děvky." Podívala se bledýma očima na Susan, která upíjela pivo, pak se znovu otočila k Rolandovi. V pohledu měla zvláštní zlomyslné pobavení a ten výraz se Rolandovi pramálo líbil. "Druh děvky, které se musí zaplatit hodně dobře, taková je příliš fajnová, než aby se prodávala obyčejným lidem."
"Ona mu dělá klisničku?" zeptal se Roland a měl pocit, že má rty z ledu.
"Tak," řekla Coral. "Zatím bez konzumace, až do Sklizně - a bratříček z toho nemá velkou radost, to zaručuju - ale koupil a zaplatil, jako za starých časů. A ona taky." Coral se odmlčela, pak dodala: "Její otec by umřel hanbou, kdyby ji viděl." Z hlasu jí zaznělo jakési melancholické uspokojení.
"Myslím, že starostu nemůžeme soudit moc přísně," řekl Renfrew rozpačitě a nabádavě.
Coral si ho nevšímala. Prohlížela si linku Susaniny čelisti, měkkou vlnu ňader nad hedvábným okrajem živůtku, vodopád vlasů. Ten kyselý úsměv z tváře Coral Thorinové zmizel. Nahradilo ho jakési mrazivé pohrdání.
Roland se přistihl, že si proti své vůli představuje, jak starostovy kloubnaté ruce rozepínají přezky Susaniných šatů, plíží se jí po nahých ramenou, sunou se jako šedí krabi do jeskyně pod jejími vlasy. Podíval se jinam, k opačnému konci stolu, a to, co tam uviděl, nebylo o nic lepší. Jeho zrak padl na Olive Thorinovou - Olive, kterou vykázali na vzdálený konec stolu, Olive, která hleděla na rozesmáté lidi v čele. Dívala se na manžela, který ji vyměnil za krásnou mladou dívku a obdaroval tu dívku přívěskem, vedle kterého její vlastní náušnice z ohnivého kamene vypadaly uboze. Ve tváři neměla nic z Coraliny nenávisti a zlostného pohrdání. Kdyby měla, lehčeji by se na tu tvář dívalo. Ale ona jen hleděla na manžela očima, které byly pokorné, nadějné a nešťastné. Nyní Roland pochopil, proč mu připadala smutná. Měla ke smutku pádný důvod.
Lidé kolem starosty se znovu zasmáli. Rimer, který předsedal vedlejšímu stolu, se k nim naklonil a přispěl nějakým vtipem. Musel být dobrý. Tentokrát se smál i Jonas. Susan si položila ruku na prsa, pak vzala ubrousek a otřela si z koutku oka slzu smíchu. Thorin jí druhou ruku překryl dlaní. Podívala se směrem k Rolandovi a stále rozesmátá se setkala s jeho očima. Pomyslel na Olive Thorinovou, usazenou na vzdáleném konci stolu, se solničkou a kořenkami, nedotčenou miskou polévky před sebou a s tím nešťastným úsměvem na tváři. Usazenou tam, kde na ni mohla vidět také ta dívka. A pomyslel si, že kdyby měl u sebe své pistole, možná by jednu tasil a vpálil do chladného a prodejného malého srdce Susan Delgadové kulku.
Ale pomyslel si: Koho to chceš ošidit?
Potom už u něj stál jeden z posluhujících chlapců a předkládal mu tác s rybami. Roland měl pocit, že v životě neměl menší chuť k jídlu - ale přesto bude jíst, stejně jako soustředí myšlenky na otázky, které vyvstaly z jeho rozhovoru s Hashem Renfrewem o ranči Líná Susan. Bude pamatovat na tvář svého otce. Ano. Budu na ni pamatovat, pomyslel si. Jenom kdybych mohl zapomenout na tvář nad tamtím safírem.

10

Večeře nebrala konce a ani potom nebylo úniku. Stůl uprostřed přijímacího pokoje odnesli, a když se hosté vrátili - jako příliv, který dosáhl vrcholu a nyní opadá - pod vedením bujarého drobného zrzavého mužíka, kterého Cuthbert později přejmenoval na ministra zábavy starosty Thorina, utvořili dva sousedící

kruhy.
S velkým smíchem a jistými obtížemi (Roland viděl, že nejméně tři čtvrtiny hostů má už pěknou špičku) bylo dosaženo toho, že se při otáčení kruhů setkávali různí chlapci s děvčaty, a potom kytaristé spustili quesa. Ukázalo se, že to je jednoduchý tanec. Kruhy se otáčely opačným směrem a všichni se drželi za ruce, dokud hudba na okamžik nezmlkla. V místech, kde se kruhy dotýkaly, vznikl pár a ten musel zatančit uprostřed kruhu, z něhož pocházela partnerka, a ostatní tleskali a jásali.
Kapelník řídil ten starý a zřejmě oblíbený tradiční tanec s citem pro vtip a zastavoval své muchachos tak, aby vytvářel co nejlegračnější páry: vysoká žena a malý muž, tlustá žena a hubený muž, stará žena a mladík (Cuthbert skončil v páru s nějakou paní starou jako jeho prababička, a sai se celou dobu bez dechu uchechtávala a celá společnost burácela nadšením).
Potom, zrovna když si Roland začínal myslet, že ten hloupý tanec snad nikdy neskončí, přestala hudba hrát a on se ocitl tváří v tvář Susan Delgadové.
Na okamžik nedokázal nic jiného než na ni hledět, a měl pocit, že mu snad oči vypadnou z důlků, měl pocit, že nedokáže pohnout ani svýma hloupýma nohama. Potom Susan zvedla ruce, hudba začala hrát, kruh (ve kterém byl starosta Thorin a pozorný Eldred Jonas s úzkým úsměvem na rtech) zatleskal, a on ji vedl do tance.
Z počátku, když ji prováděl figurou (nohy se mu pohybovaly s obvyklou grácií a dokonalostí, i když je necítil), měl pocit, že je vyrobený ze skla. Potom si uvědomil, že se její tělo dotýká jeho, a uvědomil si šustot jejích šatů, a znovu byl až příliš lidský.
Na okamžik se posunula blíž, a když promluvila, její dech ho zalechtal v uchu. Napadlo ho, jestlipak žena dokáže přivést muže k šílenství - doslova k šílenství. Ještě včera by tomu nevěřil, ale dnes v noci se všechno změnilo.
"Děkuji vám za diskrétnost a slušnost," zašeptala.
Poněkud se od ní odtáhl a zároveň se s ní zatočil, s rukou opřenou o její bedra - dlaň spočívala na chladném saténu, prsty se dotýkaly teplé kůže. Její nohy následovaly jeho chodidla bez zaváhání nebo klopýtnutí, pohybovaly se dokonale půvabně, beze strachu z jeho velkých humpoláckých bot, i když měla obuty jen lehké hedvábné sandály.
"Umím být diskrétní, sai," řekl. "A slušnost? Divím se, že to slovo vůbec znáte."
Pohlédla mu do chladného obličeje a úsměv jí pohasl. Namísto něj přicházel vztek, ale ještě před ním bolest, jako by ji uhodil. Měl radost a zároveň toho litoval.
"Proč to říkáte?" zašeptala.
Hudba přestala hrát, než stačil odpovědět - i když netušil, jakou odpověď by mohl dát. Udělala pukrle a on se uklonil a všichni kolem nich tleskali a hvízdali. Vrátili se na svá místa, každý do svého kruhu, a kytary znovu spustily. Roland cítil, že ho z každé strany kdosi uchopil za ruce, a znovu se začal otáčet dokola.
Smál se. Vykopával nohy. Tleskal do rytmu. Cítil, že ona kdesi za ním dělá totéž. Uvažoval, jestli i ona chce tak zoufale odejít pryč, vyjít do tmy, být o samotě, kde by mohl odložit svou falešnou tvář, než se pod ní ta skutečná rozpálí natolik, že vzplane.
Kapitola VI
Sheemie
1
Kolem desáté hodiny trojice mladíků z Vnitřních panství složila poklonu hostiteli a hostitelce a pak vyklouzla do voňavé letní noci. Kordélie Delgadová, která náhodou zrovna stála poblíž Henryho Wertnera, chovatele dobytka Panství, poznamenala, že musejí být unavení. Wertner se tomu zasmál a odpověděl s přízvukem tak silným, až to bylo skoro směšné: "Ne, paní, kucí v tomdle věku jsou jako krysy na rejdech v hromadě dříví po pořádným dešti, to teda jo. To bude ještě pěknejch pár hodin trvat, než zalehnou na kutě v Závoře K."
Olive Thorinová odešla ze společenských místností krátce po chlapcích, tvrdila, že ji bolí hlava. Byla tak bledá, že nebylo těžké jí uvěřit.
V jedenáct už starosta, kancléř a velitel jeho čerstvě ustavené osobní stráže hovořili v pracovně s posledními hosty (všichni to byli farmáři a všichni byli členy Společnosti koňáků). Rozhovor byl krátký,

ale živý. Několik farmářů vyjádřilo úlevu, že vyslanci Společenství jsou tak mladí. Eldred Jonas na to nic neřekl, jen se díval na své bledé ruce s dlouhými prsty a usmíval se tím úzkým úsměvem.
O půlnoci už byla Susan doma a chystala se ke spaní. Nemusela si dělat starosti aspoň s tím safírem. Byl to šperk patřící Panství a ocitl se zpátky v truhlici ve starostově domě dřív, než odešla, ať si o něm pan Nafrněný Will Dearborn myslel, co chtěl. Starosta Thorin (nemohla se donutit k tomu, aby mu říkala Harte, i když ji o to požádal - ani v duchu to nedokázala) jí šperk osobně odebral. Stalo se to v chodbě hned vedle přijímacího pokoje, u tapisérie s výjevem, kde Arthur Eld vytahuje svůj meč z pyramidy, ve které byl pohřben. A on (Thorin, ne Eld) využil příležitosti a políbil ji na ústa a letmo jí přejel rukama po ňadrech - té části, která jí připadala celý ten nekonečný večer příliš obnažená. "Shořím nedočkavostí, než bude Sklizeň," zašeptal jí dramaticky do ucha. Dech mu páchl po brandy. "Každý den letošního léta mi připadá jako celé věky."
Když teď byla ve svém pokoji a česala si vlasy prudkými, rychlými tahy a dívala se ven na couvající měsíc, pomyslela si, že v životě neměla takový vztek jako tehdy: vztek na Thorina, vztek na tetu Kordu a nepříčetný vztek na toho nafoukaného snoba, jakéhosi Willa Dearborna. Hlavně však měla vztek na sebe.
"V každé situaci můžeš udělat tři věci, děvče," řekl jí jednou otec. "Můžeš se rozhodnout, že něco uděláš, můžeš se rozhodnout, že něco neuděláš - nebo se můžeš rozhodnout, že se nerozhodneš." Pokud jde o poslední možnost, tatínek jí nikdy neřekl naplno (ani nemusel), že je to volba slabochů a bláznů. Slíbila si tehdy, že ona nikdy nic takového neudělá - a přesto se nechala zatáhnout do tak ošklivé situace. Teď se jí zdálo, že všechny možnosti jsou špatné a nečestné, všechny cesty buď plné kamení, nebo hluboko rozbahněné.
Olive ve svém pokoji v starostově domě (neměla společnou ložnici s Hartem už deset let a lože, ani nakrátko, už pět let) seděla v noční košili z prosté bílé bavlny, a také se dívala na měsíc. Když se zavřela v tomto bezpečném tichém koutě, plakala - ale ne dlouho. Teď už měla suché oči a cítila se dutá jako vykotlaný strom.
A co bylo nejhorší? Že Thorin nechápal, jak ji pokořil, a nejen přímo. Tolik se natřásal a předváděl (a tolik se snažil při každé příležitosti podívat se do výstřihu sai Delgadové), že si nevšiml, že lidé - a s nimi i jeho vlastní kancléř - se mu za zády posmívají. Mohlo by to skončit, až se to děvče vrátí s břichem k tetě, ale to bude trvat ještě řadu měsíců. A co bylo nejhloupější a nejvíc ponižující? Že ona, dcera Johna Havertyho, Olive, stále svého manžela milovala. Hart byl samolibý, nadutý, domýšlivý blázen, ale ona ho stále milovala.
Bylo zde ještě něco, něco docela jiného než to, že se Hart ve středním věku proměnil v krále kozlů: Olive měla pocit, že se spřádá nějaké spiknutí, něco nebezpečného a zřejmě potupného. Hart o tom něco tušil, ale Olive si domyslela, že Hart ví jen to, co mu Kimba Rimer a ten děsivý kulhavec dovolí vědět.
Byly doby, a ne tak dávno, kdy by Hart nestrpěl, aby ho takovým způsobem podváděli nějací Rimerové, a byly doby, kdy by mu stačil jediný pohled na Eldreda Jonase a jeho kamarády a poslal by je na západ, aniž by jim podal byť jedinou teplou večeři. Ale to bylo předtím, než Hart zhloupl z šedých očí sai Delgadové, jejích pyšných prsou a plochého břicha.
Olive stáhla knot, sfoukla plamen a odplížila se do postele, kde zůstane ležet vzhůru až do svítání.
V jednu hodinu už ve společenských pokojích starostova domu nezůstal nikdo, jen čtveřice uklízeček, které vykonávaly svou povinnost mlčky (a nervózně) pod dohledem Eldreda Jonase. Když jedna z nich zvedla hlavu a uviděla, že zmizel ze svého křesla u okna, kde seděl a kouřil, potichu cosi zamumlala přítelkyním a všechny se trochu uvolnily. Ale nezpívaly, nesmály se. Il spectro, muž s modrou rakví na ruce, mohl znovu vykročit ze stínů. Stále je mohl pozorovat.
Ve dvě hodiny už zde nebyly ani uklízečky. Byla to hodina, o které by slavnost v Gileadu dosáhla svého vrcholu, všude by vládl třpyt a živý hovor, ale Gilead byl daleko, nejen v jiném Panství, ale skoro v jiném světě. Toto byl Vnější oblouk a ve Vnějších panstvích dokonce i šlechta chodila spát brzy.
Avšak v Poutníkově spočinutí nebylo po šlechtě ani vidu, a pod všeobjímajícím pohledem Rošťáka byla noc stále ještě mladá.

2

Na konci saloonu seděli a popíjeli rybáři, na nohou shrnuté boty, a hráli Dávej bacha o malé sázky.

Napravo od nich stál pokerový stůl, nalevo u Satanovy uličky postával chumel rozeřvaných a rozjařených mužů - většinou pasáků krav -, kteří sledovali, jak se po sametovém svahu kutálí hrací kostky. Na druhém konci místnosti vybřinkával Sheb McCurdy drsné boogie, pravá ruka jen létala a levá pumpovala rytmus, pot se mu jen lil po krku a bledých tvářích. Vedle něj a nad ním se tyčila na stoličce opilá Nožička Pettie, potřásala svým objemným zadkem a z plna hrdla hulákala slova písničky: "Pojď sem, hochu, máme kuře ve stodole, ve stodole, v mé stodole! Pojď sem hochu, hošánečku, popadni bejka za rohy-"
Vedle piana se zastavil Sheemie, v jedné ruce vědro, a culil se na ni do výšky a snažil se zpívat s ní. Pettie ho plácla, aby šel svou cestou, aniž vynechala slovo nebo ztratila v natřásání rytmus, a Sheemie šel dál i s tím svým divným smíchem, sice pronikavým, ale nijak nepříjemným.
Hrály se tu šipky. V pokojíku vzadu pobývala jedna děvka, která se vydávala za komtesu Jillian z horního Killianu (šlechtična v exilu, původem z dalekého Garlanu, moji drazí, ach, jak jsme urození), a právě se jí dařilo obsloužit rukama dva najednou a přitom kouřit dýmku. A u baru seděla celá řada rozličných pořízků, tuláků, pasáků krav, honáků, kočích, povozníků, kolářů, bednářů, tesařů, podfukářů, dobytkářů, člunařů a střelců a ti všichni popíjeli pod Rošťákovou dvojitou hlavou.
Jediní opravdoví střelci v saloonu seděli u konce barového pultu jako osaměle popíjející párek. Nikdo se k nim nesnažil přidat, a nejen proto, že měli střílející železa zastrčená v pouzdrech nízko u boku a připevněná po pistolnickém způsobu. Pistole nebyly běžné, ale v té době v Mejisu je znali a údiv nebudily, ale ti dva měli zasmušilé tváře mužů, kteří strávili celý den prací, kterou nechtěli dělat - tváře mužů, kteří se pustí do rvačky úplně bez důvodu a s radostí zakončí svůj den tím, že pošlou manžela nějaké čerstvé vdovy spěšným vozem domů.
Barman Stanley jim naléval whisku za whiskou a vůbec se nepokoušel s nimi zapříst hovor, žádné štěbetání: To bylo dnes vedro, pánové, viďte? Čpěli potem a ruce měli ulepené borovou smolou. Ale ne zase tolik, aby na nich Stanley nezahlédl modře vytetované rakve. Jejich kamarád, ten starý kulhavec s holčičími vlasy a zkroucenou hnátou tu nebyl, aspoň to. Podle Stanleyho názoru byl Jonas určitě nejhorší z Velkých lovců rakví, ale tihle dva taky stačili, a on rozhodně neměl v úmyslu zkřížit jim cestu, když nemusel. S trochou štěstí to neudělá nikdo, ti dva vypadali dost unaveně, aby dnešní večer odpískali brzy.
Reynolds a Depape byli unavení jen což - celý den strávili v Citgu, kde maskovali řadu prázdných ocelových cisteren s těmi nesmyslnými slovy (TEXACO, CITGO, SUNOCO, EXXON) na bocích, a odtahali a naskládali na ně snad miliardu borových větví - ale kvůli tomu rozhodně neplánovali, že brzy dopijí. Depape by to možná udělal, kdyby byla k mání Velká Cuchta, ale mladá krasavice (vlastním jménem Gerta Mogginsová) měla záskok na jednom statku a měla se vrátit až za dva dny. "A bude to tejden, jestli jí nabídnou prachy na dřevo," chmuřil se Depape. Postrčil si brýle výš na nose.
"Vyjebej s ní," radil mu Reynolds.
"Přesně to bych rád, kdybych mohl, ale nejde to."
"Já si jdu pro talíř ty večeře zadarmo," řekl Reynolds a ukázal na druhý konec pultu, kde se zrovna z kuchyně objevil plechový kbelík s kouřícími mušlemi. "Chceš trochu?"
"Vypadají jako sopel a stejně tak chutnají. Přines mi kus sušenýho hovězího."
"Tak jo, parťáku." Reynolds se vydal na druhý konec baru. Lidé mu uctivě ustupovali. Ustupovali dokonce i jeho hedvábím podšitému plášti.
Depape, který propadl ještě chmurnější náladě, teď když si vzpomněl na Velkou Cuchtu, jak si dává kovbojská žebírka na Pianovém ranči, obrátil do sebe skleničku, zašklebil se nad pachem borové smůly na ruce a pak natáhl ruku se skleničkou ke Stanleymu Ruizovi. "Dolej, ty pse!" zařval. Nějaký podomek, který se opíral zády, zadkem a lokty o bar, sebou při tom zařvání škubl, a to stačilo, aby se stal malér. Sheemie se zrovna hnal k průchodu, odkud se právě vynořily kouřící škeble, a držel při tom kbelík před sebou v obou rukou. Později, až se Poutník začne vyprazdňovat, bude mít za úkol tady uklidit. Ale prozatím měl pouze obcházet kolem s kbelíkem a vylévat do něj každou nedopitou skleničku, kterou najde. Vzniklý směsový elixír končil ve džbáně za barem. Džbán byl označený docela jasně - VELBLOUDÍ CHCANKY - a velký panák stál tři penny. Bylo to pití jenom pro hazardéry nebo chudáky, ale každou noc se ho prodalo za přísného dohledu Rošťáka slušné množství. Stanleymu jen

málokdy ve džbánu zbývalo. A když nebyl ke konci večera prázdný, inu, vždycky byla další noc na obzoru. Nemluvě o další dodávce žíznivých bláznů.
Ale tentokrát se Sheemie k velbloudím chcankám za pultem vůbec nedostal. Zakopl o botu honáka, který sebou leknutím trhnul, a s překvapeným zamručením upadl na kolena. Obsah vědra šplíchl před něj a zcela podle Satanova prvního zákonu zla - pokud se může stát to nejhorší, tak se to stane - promáčela ta štiplavá směska piva, grafu a bílého blesku nohavice Roye Depapea od kolen dolů.
Hovor u baru zmlkl a to zarazilo muže kolem hracího stolu s kostkami. Sheb se otočil, uviděl, že Sheemie klečí před jedním Jonasovým mužem, a přestal hrát. Pettie měla pevně zavřené oči, protože vkládala do zpěvu celou duši, zpívala ještě tři nebo čtyři takty, než si všimla mlčení, které se šířilo kolem jako kruhy na vodě. Přestala zpívat a otevřela oči. Takové ticho obvykle znamenalo, že někdo bude zabit. A pokud tomu tak bylo, nemínila o to přijít.
Depape stál naprosto nehybně a vdechoval syrový pach alkoholu, který k němu stoupal. Ten pach mu nevadil. Celkem vzato, zaháněl smrad z borové smoly na hony daleko. Nevadilo mu ani, že se mu kalhoty lepí na kolena. Možná by ho rozladilo, kdyby se mu trocha toho životabudiče dostala do bot, ale to se nestalo.
Ruka mu klesla k pažbě pistole. Konečně, bohové a bohyně, konečně dostal něco, co mu odvedlo myšlenky od ulepených rukou a zaběhnuté děvky. A dobrá zábava stojí za kapku té mokroty.
Ticho už vládlo v celé místnosti. Stanley stál za barem nehybně jako voják, nervózně se tahal za šle. Z druhého konce barového pultu se Reynolds s živým zájmem ohlížel po svém parťákovi. Vzal si z kouřícího kbelíku škebli a rozbil ji o okraj baru jako uvařené vejce. Sheemie zvedl pohled od Depapeových nohou, vytřeštěné oči plné strachu pod divokou čupřinou černých vlasů. Ze všech sil se snažil usmát.
"Ale ale, chlapče," řekl Depape. "Pořádně jsi mě zmáčel."
"Promiňte, urozený pane, zakopl jsem." Sheemie máchl rukou přes rameno a ze špiček prstů mu odlétla sprška velbloudích chcanek. Kdosi si nervózně odkašlal - achr-chr! V místnosti bylo najednou plno očí a takové ticho, že všichni slyšeli meluzínu v okapech a vlny lámající se o skaliska Hambry Point dvě míle daleko.
"Ale hovno," ozval se honák, který sebou prve trhl. Bylo mu kolem dvacítky a najednou se bál, že by už nemusel v životě spatřit matku. "Nezkoušej svůj průser házet na mě, ty zatracený blbče."
"Nezajímá mě, jak se to stalo," řekl Depape. Uvědomoval si, že hraje pro obecenstvo, a věděl, že obecenstvo hlavně chce být baveno. Sai R. B. Depape, vždy velká hvězda, zamýšlel obstát.
Vzal látku nad koleny do prstů a vytáhl nohavice, aby se ukázaly špičky bot. Byly lesklé a mokré.
"Koukni se. Podívej se, cos mi nalil na boty."
Sheemie k němu vzhlížel, cenil v úsměvu zuby a hrozně se bál.
Stanley Ruiz došel k závěru, že to nemůže dopustit, aniž by se aspoň nepokusil události zarazit. Znal Dolores Sheemerovou, chlapcovu matku. Existovala dokonce možnost, že osobně byl otcem toho chlapce. Každopádně měl Sheemieho rád. Ten kluk byl cvok, ale srdce měl dobré, nikdy se nenapil a vždycky odvedl svou práci. Také dokázal najít pro každého úsměv i za toho nejstudenějšího, nejlezavějšího zimního dne. To bylo nadání, které spousta lidí s normální inteligencí neměla.
"Sai Depape," začal tiše a uctivě pokročil dopředu. "Je mi to velmi líto. S radostí vám budu kupovat pití až do rána, když budeme moct prostě zapomenout na tuhle nemilou -"
Depapeův pohyb byl tak rychlý, že ho skoro nebylo možno postřehnout, ale lidé, kteří byli toho večera v Poutníkovi, kvůli tomu neužasli. Očekávali přece, že muž z Jonasova spolku bude rychlý. Užasli však nad tím, že se vůbec neohlédl, aby se podíval na terč. Zaměřil Stanleyho jenom podle hlasu.
Depape tasil pistoli a vzestupným obloukem namířil vpravo. Pistole udeřila Stanleyho Ruize přímo do úst, rozbila mu rty a zlomila tři zuby. Na zrcadlo za barem šplíchla krev. Několik vysoko letících kapek ozdobilo špičku Rošťákova levého čenichu. Stanley zařval, přimáčkl si ruce k obličeji a ztěžka se opřel o police za sebou. V tom tichu se cinkot lahví rozlehl velmi hlasitě.
Reynolds u opačného konce baru rozlouskl další škebli a fascinovaně se díval. Bylo to dobré představení, to tedy ano.
Depape se znovu soustředil na klečícího chlapce. "Očisti mi boty," poručil.

V Sheemieho tváři se objevil zmatený výraz úlevy. Očistit boty! Ano! Jistě! Okamžitě! Vytáhl hadr, který stále nosil v zadní kapse. Nebyl ještě ani špinavý. Aspoň ne moc.
"Ne," zarazil ho Depape trpělivě. Sheemie k němu zvedl oči, pusu dokořán, celý zmatený. "Strč ten hnusnej hadr tam, odkud jsi ho vzal - nechci ho ani vidět."
Sheemie si zastrčil hadr znovu do zadní kapsy.
"Olízej je," řekl Depape stále trpělivě. "To chci. Budeš mi lízat boty, dokud nebudou zase suchý a tak čistý, že v nich budeš vidět ten tvůj pitoměj králičí ksicht."
Sheemie zaváhal, jako by se stále nebyl jist, co se po něm chce. Nebo tu informaci možná stále zpracovával.
"Já bych to udělal, chlapče," ozval se Barkie Callahan z místa za Shebovým pianem, kde, jak doufal, byl v bezpečí. "Jestli chceš uvidět zase slunko, já bych to rozhodně udělal."
Depape se už rozhodl, že ten dutohlavec už nikdy slunce neuvidí, aspoň na tomto světě, ale zůstal zticha. Ještě nikdy v životě mu nikdo neolízal boty. Chtěl zjistit, jaké to je. Jestli to bude pěkné - třeba i sexy - možná by to mohl vyzkoušet s Velkou Cuchtou.
"Musím?" Sheemiemu se zalévaly oči slzami. "Co kdybych se jenom omluvil a fakticky pěkně je vyleštil?"
"Lízej, ty vygumovanej osle," zavrčel Depape.
Sheemiemu padly vlasy do čela. Mezi rty mu opatrně vylezl jazyk, a když sklonil hlavu k Depapeovým botám, padly první slzy.
"Nechte toho, nechte toho," ozval se jakýsi hlas. V tom tichu všechny šokoval - ne proto, že zazněl tak náhle, a určitě ne proto, že zněl zlostně. Šokoval tím, že zněl pobaveně. "Já to prostě nemůžu připustit. Ne. Udělal bych to, kdybych mohl, ale prostě nemůžu. Je to prostě nehygienické, víte. Kdo ví, jaká nemoc by se tak mohla rozšířit? Bojím se pomyslet! Ne-mů-žu na to ani phó-myslet!"
Těsně za lítacími dvířky stál původce tohoto pitomého a možná osudového proslovu: mladík střední výšky s kloboukem s plochou střechou postrčeným do týla, takže byl vidět neposlušný pramen hnědých vlasů. Jenomže označení mladý muž toho člověka tak docela nevystihovalo, uvědomil si Depape. Mladý muž to zdaleka nebyl. Byl to teprve kluk. Kolem krku měl kdoví proč zavěšenu ptačí lebku jako obrovitý komický přívěšek. Visela na řetízku, který byl protažen očními důlky. A v rukou neměl pistoli (kde by takový neochmýřený cucák jako on vůbec sebral pistoli?, napadlo Depapea), ale jakýsi pitomý prak.
Depape zařval smíchy.
Kluk se také smál a přikyvoval, jako by chápal, jak směšně to vypadá, jak směšné to všechno je. Jeho smích byl nakažlivý. Pettie, která stála pořád na stoličce, se také zachichotala, než si přimáčkla ruce na ústa.
"Tady není místo pro kluka, jako seš ty," řekl Depape. Jeho revolver, starý pětiraňák, byl stále venku. Ležel v jeho pěsti na barovém pultu, z mušky odkapávala krev Stanleyho Ruize. Depape ho sice z železného dřeva pultu nepozvedl, ale mírně jím zavrtěl. "Kluci, kteří chodí do takových podniků, se naučí samé zlozvyky, hochu. Například umřít. Takže ti dávám jednu šanci. Vypadni."
"Děkuji vám, pane, vážím si své jediné šance," řekl chlapec. Mluvil s nesmírnou a odzbrojující upřímností - ale nepohnul se. Pořád stál těsně za těmi lítacími dvířky, široký pružný řemínek praku přitažený k sobě. Depape nerozeznal, co v praku má, ale v plynovém světle se to třpytilo. Nějaká kovová kulička.
"Tak co?" zavrčel Depape. Tohle ho přestávalo bavit, a rychle.
"Já vím, že jsem otravný jako účetní, pane - přímo jako osina v zadku a bílé kapání z nemocného klacku -, ale jestli vám to nevadí, můj drahý příteli, rád bych svou šanci dal tomu mladíkovi, co klečí před vámi. Dovolte mu, aby se omluvil, aby vám vyleštil boty tím svým hadrem, dokud nebudete zcela spokojen, a nechte ho dál žít jeho život."
Z míst, kde seděli karbaníci, se ozval souhlasný nezřetelný šum. Depapeovi se ten zvuk vůbec nelíbil a najednou se rozhodl. Ten kluk taky zemře, bude popraven za zločinnou drzost. Ten hadrář, který na něj vylil kýbl dryáků, byl nepochybně duševně opožděný. Tamhleten spratek neměl ani takovou omluvu. Myslel si prostě, že je to zábava.
Depape viděl koutkem oka, že Reynolds se po straně, hladce jako naolejované hedvábí, sune k chlapci. Depape ten nápad ocenil, ale domníval se, že s tím prakovým odborníkem nebude potřebovat zvláštní pomoc.

"Chlapče, myslím, že jsi udělal chybu," řekl laskavě. "Jsem opravdu přesvědčen -" Řemínek praku se malinko napjal - nebo si to Depape aspoň myslel. Pohnul se.

3

V Hambry se o tom mluvilo celé roky. Ještě tři desítky let po pádu Gileadu a konci Společenství se o tom stále mluvilo. Tou dobou už dobrých pět stovek starých strejdů (a pár starých kmotrů) prohlašovalo, že tehdy v noci popíjelo pivo v Poutníkovi a všechno to vidělo.

Depape byl mladý a rychlý jako had. Přesto vůbec nestačil na Cuthberta Allgooda vystřelit. Ozvalo se ci-pronggg!, když se pružný řemínek uvolnil, zableskla se ocel, která proťala zakouřené ovzduší v saloonu jako čára na břidlici, a vzápětí Depape zaječel. Revolver upadl na zem a něčí noha ho odkopla daleko do pilin (nikdo se k té noze nepřihlásil, dokud byli Velcí lovci rakví v Hambry; jakmile Lovci zmizeli, přihlašovaly se k ní stovky mužů). Depape nepřestával ječet - neuměl snést bolest -, zvedl krvácející ruku a podíval se na ni vytřeštěnýma, užaslýma očima. Vlastně měl štěstí. Cuthbertova koule mu rozbila špičku prostředníku a utrhla nehet. Kdyby zasáhla níž, mohl by Depape foukat kouřové kroužky skrz vlastní dlaň.

Cuthbert zatím znovu nabil prak a znovu natáhl řemínek. "Tak," řekl, "pokud jsem upoutal vaši pozornost, milý pane -"

"Nemůžu mluvit za něj," ozval se Reynolds za jeho zády, "ale já se ti věnuju plně, parťáku. Nevím, jestli s tím krámem umíš tak dobře zacházet, nebo máš jenom sakra štěstí, ale každopádně jsi skončil. Přestaň ten řemen natahovat a polož ho. Na ten stůl před tebou, přesně tam ho chci vidět."

"Zasažen do slabin," řekl Cuthbert smutně. "Znovu mě zradilo vlastní nezralé mládí."

"Nevím nic o tvým nezralým mládí, brácho, ale do těch slabin jsem tě dostal, to jo," souhlasil Reynolds. Postavil se za Cuthberta mírně vlevo a napřáhl ruku s pistolí tak, že chlapec ucítil ústí hlavně na zátylku. Reynolds natáhl kohoutek. V nehybném tichu, které zavládlo v Poutníkově spočinutí, to cvaklo velmi hlasitě. "Teď tu brnkačku polož."

"Myslím, milý pane, že musím vyslovit politování a odmítnout."

"Co?"

"Víte, mířím svým věrným prakem na hlavu vašeho milého přítele -" začal Cuthbert, a když se Depape neklidně posunul k baru, Cuthbertův hlas práskl jako bič a ani v nejmenším se s nezralým mládím nesrovnával. "Ani hnout! Jestli se pohneš, jsi mrtvý muž!"

Depape se podvolil, krvácející ruku si opřel o zasmolenou košili. Najednou vypadal vystrašeně a Reynolds poprvé v tu noc - vlastně poprvé od chvíle, kdy se spřáhl s Jonasem - ucítil, že mu otěže situace téměř kloužou z rukou... ale jak to? Jak to, když dokázal obejít toho ukecaného spratka a zaskočit ho? Tohle by mělo skončit.

Cuthbert znovu poklesl hlasem do konverzačního - téměř hravého - tónu: "Jestli mě zastřelíte, ta kule vyletí a váš přítel zemře také."

"Tomu nevěřím," řekl Reynolds, ale vůbec se mu nelíbilo, co ve svém hlase postřehl. Znělo to jako nejistota. "Nikdo nedokáže takhle střílet."

"Nechcete, aby se rozhodl váš přítel?" Cuthbert zesílil hlas do dobromyslného halekání. "Haló, pane Obrýlený! Chtěl byste, aby mě váš kamarád zastřelil?"

"Ne!" zakřičel Depape pronikavě a na pokraji paniky. "Ne, Clayi! Nestřílej!"

"Takže je to nerozhodně," pravil Reynolds pobaveně. Ale pak se dobrá nálada změnila v hrůzu, protože ucítil, jak mu po hrdle přejelo ostří nějakého velmi velkého nože. Přitiskl se mu k jemné kůži přesně nad ohryzkem.

"Ale není," řekl Alain tiše. "Odložte tu pistoli, příteli, nebo vám podříznu krk."

4

Jonas, který stál těsně za lítacími dvířky, sem dorazil čistě náhodou, aby tohle představení Pinče a Jilly stihl včas, a díval se na tu scénu s úžasem, pohrdáním a téměř s hrůzou. Nejdřív jeden ten spratek ze Společenství zaskočil Depapea, a když ho Reynolds vykryl, ten urostlý kluk s kulatou tváří a rameny farmářského synka položil Reynoldsovi nůž na krk. Ani jednomu tomu fakanovi nebylo o chlup víc než patnáct a ani jeden neměl pistoli. Úžasné. Byl by to považoval za lepší podívanou než kočovný cirkus, nebýt problémů, které budou následovat, pokud to všechno neuvede na pravou míru. Jakou práci by

mohli v Hambry odvést, kdyby se rozneslo, že bubáci se bojí dětí, a ne naopak?
Snad je čas to zarazit, než někdo někoho zabije. Jestli chceš. Chceš?
Jonas došel k závěru, že chce. Že mohou odkráčet jako vítězové, pokud to správně uhrají. Také došel k závěru, že ti spratci ze Společenství neodjedou z Panství Mejis živí, pokud nebudou mít sakra štěstí.
Kde je ten další? Dearborn?
Dobrá otázka. Důležitá otázka. Rozpaky by se proměnily pěkně rychle v ponížení, kdyby zjistil, že naletěl úplně stejně jako Roy a Clay.
Dearborn v baru nebyl, to bylo jisté. Jonas se otočil na patě a prohlédl si Hlavní ulici v obou směrech. Bylo vidět skoro jako ve dne, protože svítil Líbající měsíc a bylo teprve dva dny po úplňku. Nikdo tam nebyl, aspoň ne na ulici, ani na vzdáleném konci, kde stál místní obchod smíšeným zbožím. Obchod měl verandu, ale na té nebylo nic, jen řada vyřezávaných totemů zpodobňujících Strážce Paprsku: Medvěda, Želvu, Rybu, Orla, Lva a Vlka. Sedm z dvanácti, svítili v měsíčním světle jako mramor a byli nepochybně velcí oblíbenci místní drobotiny. Ale žádní muži tam nebyli. Dobře. Skvěle.
Jonas se ostře zahleděl do uličky mezi obchodem a řezníkem, za hromadou vyhozených krabic zahlédl jakýsi stín, napjal se, ale pak se uvolnil, když zahlédl svítící kočičí zelené oči. Pokývl a zaměřil se na neodkladnou práci, odstrčil levou půlku lítaček a vstoupil do Poutníkova spočinutí. Alain zaslechl vrznutí veřejí, ale Jonasova pistole se ocitla u jeho spánku dřív, než se stačil otočit.
"Synku, pokud nejseš holič, měl bys ten dranžírák pustit. Podruhý tě nevaruju."
"Ne," odpověděl Alain.
Jonas, který očekával pouze uposlechnutí rozkazu a na nic jiného nebyl připraven, ztuhl překvapením.
"Co?"
"Slyšel jste," odpověděl Alain. "Řekl jsem ne."
5
Když se Roland odporoučel z Mořské vyhlídky, zanechal své kamarády, aby se bavili po svém - nakonec zapadnou do Poutníkova potěšení, to nepochyboval, ale dlouho se tam nezdrží a nedostanou se ani do potíží, protože neměli peníze na karty a nemohli se napít ničeho silnějšího než studeného čaje. Sám vjel do města jinudy, uvázal koně u obecního zábradlí na spodním ze dvou náměstí (Bystrý se tomu podivil jenom překvapeným odfrknutím, ale tím to skončilo), a od té doby se procházel prázdnými, spícími ulicemi, s kloboukem staženým hluboko do očí a rukama sevřenýma do bolavého uzlu na bedrech.
Hlavu měl plnou otázek - tady bylo něco špatně, moc špatně. Nejdřív si myslel, že si jen něco vymýšlí, že to dítě v něm hledá vymyšlené problémy a románové intriky, protože se ocitl mimo střed opravdového dění. Ale po rozhovoru s "Renniem" Renfrewem věděl svoje. Byla zde spousta nejasností, přímo tajemství, a to nejpekelnější bylo, že se na ně nedokázal soustředit, natož aby se dostal aspoň na stopu jejich vyluštění. Pokaždé, když to zkusil, vyrušila ho tvář Susan Delgadové - její tvář nebo závoj vlasů nebo dokonce to, jak pěkně a nebojácně její chodidla v hedvábných sandálech následovala jeho boty při tanci, aniž by zaváhala nebo se opozdila. Zas a znovu slyšel poslední větu, kterou jí řekl, kterou pronesl škrobeným, snobským tónem mladého kazatele. Dal by snad všechno, aby mohl vzít ten tón i slova zpět. Ocitne se na Thorinově loži, až dojde ke Sklizni, a počne mu dítě, než napadne první sníh, možná dědice, a co má být? Boháči, slavní a urození muži si pořizovali takové klisničky od počátku věků. Arthur Eld jich sám měl víc než čtyřicet, aspoň podle pověstí. Takže co se mu doopravdy stalo?
Myslím, že jsem se do ní zamiloval. To se mi stalo.
Děsivé pomyšlení, ale hodné pozornosti. Znal krajinu svého srdce příliš dobře. Miloval ji, s velkou pravděpodobností ji miloval, ale cosi v něm ji také nenávidělo a drželo se toho otřesného nápadu, který dostal při večeři: že by mohl střelit Susan Delgadovou rovnou do srdce, kdyby přišel ozbrojen. Byla v tom také žárlivost, ale nejen ta. Možná vůbec nebyla hlavní. Vytvořil si jakési neurčité, ale mocné spojení mezi Olive Thorinovou - jejím smutným, ale statečným úsměvem na opačném konci stolu - a vlastní matkou. Copak neměla matka v očích něco z toho žalostného, smutného pohledu, když ji tehdy zastihl s otcovým rádcem? Marten v rozhalené košili, Gabrielle Deschainová v županu, který jí sklouzl z ramene, a celý pokoj čpěl tím, co toho parného rána dělali?
Jeho mysl, i když tvrdá, se od toho obrazu s hrůzou odtáhla. Místo toho se vrátil k Susan Delgadové -

jejím šedým očím a zářivým vlasům. Viděl, jak se směje, bradu zvednutou, ruce sevřené na safíru, který jí dal Thorin.
Roland by jí asi dokázal ten obchod, který uzavřela, odpustit. Ale co jí odpustit nemohl, přestože ho Susan tak přitahovala, byl ten hrozný úsměv na tváři Olive Thorinové, která se dívala, jak ta dívka sedí na místě, jež mělo patřit jí. Seděla na jejím místě a smála se.
Takové myšlenky se mu honily hlavou, když rázoval ulicemi za měsíčního světla. Do takových myšlenek mu nic nebylo, kvůli Susan Delgadové nepřijel, ani kvůli tomu směšnému starostovi, kterému praskaly klouby, ani kvůli jeho politováníhodné venkovské nanynce - ale přesto je nedokázal zahnat a pustit se do toho, kvůli čemu zde byl. Zapomněl tvář svého otce a vyšel proto do měsíčního světla, aby ji znovu našel.
Tak tedy prošel ospalou, postříbřenou Hlavní ulicí od severu k jihu a maně si říkal, že by se možná zastavil u Cuthberta a Alaina, aby ochutnal nějaký mok a jednou nebo dvakrát hodil kostkami, než se vrátí zase k Bystrému a odjede na kutě. A tak se stalo, že náhodou zahlédl, jak Jonas - toho vyhublého chlapíka s dlouhými bílými vlasy si nemohl s nikým splést - stojí před lítacími dvířky Poutníkova spočinutí a nahlíží dovnitř. Jonas hleděl s jednou rukou na pažbě pistole a v napjatém postoji, který okamžitě vyhnal všechno ostatní Rolandovi z hlavy. Cosi se dělo, a pokud uvnitř byl Bert a Alain, možná se to týkalo i jich. Byli v městečku přece jen cizinci a bylo možné - dokonce pravděpodobné -, že ne všichni v Hambry měli rádi Společenství tak horoucně, jak jim bylo předvedeno při dnešní večeři. Nebo se do potíží dostali třeba Jonasovi přátelé. Každopádně tam cosi kvasilo.
Aniž se pořádně rozmýšlel, co udělá, vyšel Roland potichu po schodech na verandu obchodu. Stála tam řada vyřezávaných zvířat (nejspíš pevně přibitých k prknům podlahy, aby je opilci ze saloonu na druhé straně ulice nemohli odnést za zpěvu dětských říkanek). Roland ukročil za posledního v řadě - byl to Medvěd - a pokrčil kolena, aby nebyla vidět střecha klobouku. Potom znehybněl stejně jako ta socha. Viděl, jak se Jonas otáčí, dívá se na druhou stranu ulice, pak se dívá vlevo, cosi upoutalo jeho pozornost -
Docela potichu se ozvalo: Mňau! Mňau!
To je kočka. V té uličce.
Jonas se ještě chvíli díval, potom vešel do Poutníka. Roland byl okamžitě venku z úkrytu za vyřezaným medvědem, dole pod schody a na ulici. Neměl Alainův cit, ale jeho intuice byla někdy velmi silná. Tentokrát mu říkala, že musí spěchat.
Líbající měsíc na nebi zaplul za mrak.
6
Nožička Pettie pořád stála na lavici, ale opilost se jí už vykouřila z hlavy a zpěv byl to poslední, na co myslela. Nemohla uvěřit tomu, co právě vidí: Jonas držel v šachu kluka, který držel v šachu Reynoldse, který držel v šachu dalšího kluka (ten měl na řetízku kolem krku nějakou ptačí lebku), a ten držel v šachu Roye Depapea. A dokonce prolil Depapeovu krev. A když Jonas řekl tomu statnému klukovi, aby položil nůž, který drží Reynoldsovi na krku, ten velký kluk odmítl.
Můžete mi sfouknout světla a poslat mě na mýtinu na konci stezky, pomyslela si Pettie, protože teď jsem už všechno viděla, to tedy ano. Asi by měla z lavice slézt - nejspíš se začne každou chvíli střílet, a to asi hustě - ale někdy člověk prostě musí riskovat.
Protože někdy se dějí věci, které je škoda propást.
7
"Přijeli jsme sem do města v záležitostech Společenství," řekl Alain. Jednou rukou svíral chomáč Reynoldsových zpocených vlasů. Druhou udržoval stejnoměrný tlak na nůž u Reynoldsova krku. Přesně takový, aby narušil kůži. "Jestli nám něco uděláte, Společenství si toho všimne. Taky naši otcové. Budou vás honit jako psy, a až vás chytí, jako že chytí, pověsí vás hlavou dolů."
"Synku, tady není hlídka Společenství na dvě stovky kol daleko, ale spíš tři stovky," řekl Jonas, "a nestálo by mi ani za prd ve vichřici, kdyby nějaká stála tamhle na kopci. I ti vaši tatíčkové jsou mi u zadku. Polož ten nůž, nebo ti vystřelím ten zasraný mozek z hlavy."
"Ne."
"Další vývoj této situace bude nepochybně úžasný," ozval se Cuthbert vesele - i když v tom jeho žvanění byly už cítit napjaté nervy. Ne strach, možná ani nervozita, prostě jen nervy. Ty dobré, jak se zdá,

pomyslel si Jonas kysele. Podcenil tvrdé jádro těch kluků, přinejmenším tohle bylo jasné. "Zastřelíte Richarda a Richard prořízne panu Plášťovému krk, zrovna když pan Plášťový vystřelí po mně. Mé ubohé zmírající prsty uvolní řemínek praku a vypustí ocelovou kuličku do míst, která se vydávají za mozek pana Brejlatého. Aspoň vy odkráčíte po svých, a já předpokládám, že to bude velkou útěchou pro vaše mrtvé přátele."
"Vyhlašte remízu," řekl Alain muži, který mu držel pistoli u spánku. "My se stáhneme a odejdeme."
"Ne, synku," řekl Jonas. Mluvil trpělivě a doufal, že z něj není cítit vztek, ale zuřil stále víc. Bohové, aby se jim takhle někdo stavěl, třeba jenom chvíli! "Takhle se k Velkým lovcům rakví nikdo nechová. Máte poslední šanci, abyste -"
Cosi tvrdého a studeného a velmi špičatého se opřelo zezadu Jonasovi o košili, přímo mezi lopatky. Okamžitě poznal, co to je a kdo to drží, a pochopil, že prohráli, ale nemohl pochopit, jak mohlo dojít k tak směšnému obratu událostí, ze kterého zůstával rozum stát.
"Schovejte tu pistoli," pravil hlas za tou ostrou kovovou špicí. Ten hlas byl jaksi prázdný - nejen klidný, ale vyloženě bez citů. "Udělejte to okamžitě, nebo vám tohle vjede do srdce. Žádné řeči. Řeči skončily. Schovejte to, nebo zemřete."
Jonas uslyšel v tom hlase dvě věci: mládí a opravdovost. Schoval pistoli.
"Vy s těmi černými vlasy. Vyndejte mému příteli pistoli z ucha a také ji schovejte. Okamžitě."
Clayi Reynoldsovi se nemuselo říkat dvakrát a zdlouha, roztřeseně vzdychl, když mu Alain sundal čepel z krku a ustoupil. Cuthbert se neohlédl, prostě dál stál s řemenem praku nataženým a loktem pokrčeným.
"Vy u toho baru," řekl Roland. "Schovejte pistoli."
Depape to udělal, jen se bolestí zašklebil, když narazil zraněným prstem o nábojový pás. Teprve když zmizela tato pistole, uvolnil Cuthbert řemen praku a spustil kuli do dlaně.
Příčina toho všeho byla zapomenuta, když se to všechno odehrávalo. Sheemie vstal a rozběhl se místností. Tváře měl mokré slzami. Popadl Cuthberta za ruku a několikrát ji políbil (hlasitě při tom mlaskal, což by za jiných okolností bylo komické) a pak si jeho ruku na chvilku přitiskl k tváři. Potom se prosmýkl kolem Reynoldse, rozrazil lítací dvířka a vletěl přímo do náručí ospalého a pořád přiopilého šerifa. Averyho přitáhl Sheb z věznice, kde šerif Panství v jedné cele vyspával starostovu slavnostní večeři.

8

"To je ale šlamastyka, co?"
Mluvil Avery. Nikdo neodpovídal. Ani nečekal, že budou odpovídat, pokud věděli, co je pro ně dobré. Úřední místnost vězení byla příliš malá, než aby pohodlně pojala tři muže, tři kolohnátské výrostky a jednoho obzvlášť rozměrného šerifa, takže je Avery nahnal do nedaleké městské Společenské síně, kde se mezi trámovím ozývalo tiché třepotání holubích křídel a rovnoměrné klapání prastarých hodin za pódiem.
Byla to obyčejná místnost, ale stejně budila respekt. Zde se lidé z městečka a majitelé půdy v Panství scházeli stovky let, aby zde rozhodovali, vydávali zákony a občas posílali některé obzvlášť obtížné lidi na západ. V té tmě prosvětlené měsícem se vznášelo ovzduší vážnosti a Rolanda napadlo, že dokonce i ten starý muž, Jonas, to trochu cítí. Šerifa Herka Averyho rozhodně obdařila autoritou, kterou by možná jinak nedokázal vyzařovat.
Místnost byla plná nábytku, kterému se tam tehdy říkalo "holé lavice" - dubové dlouhé lavice bez polštářů pod zadek a pod záda. Bylo jich celkem šedesát, třicet po každé straně a uprostřed široká ulička. Jonas, Depape a Reynolds seděli na přední lavici vlevo od uličky. Roland, Cuthbert a Alain seděli na druhé straně, vpravo. Reynolds a Depape se kabonili a vypadali rozpačitě. Jonas měl nepřítomný a klidný výraz. Skupinka Willa Dearborna byla zticha. Roland počastoval Cuthberta jediným pohledem, o kterém doufal, že je dostatečně čitelný: Jediná chytrá poznámka a já ti vytrhnu ten tvůj jazyk z hlavy. Domníval se, že tento vzkaz byl pochopen. Bert kamsi zastrčil tu svou pitomou "hlídku", což bylo dobré znamení.
"Šlamastyka," opakoval Avery a zhluboka vzdychl, takže k nim zavanul kořalkou nasáklý průvan. Seděl na okraji pódia, krátké nohy mu visely dolů a díval se na ně znechuceně a užasle.
Postranní dveře se otevřely a dovnitř vešel zástupce Dave, bílý služební kabát už odložil, monokl zastrčil

do kapsy své všednější khaki košile. V jedné ruce držel džbán; v druhé složený útržek čehosi, co Rolandovi připomínalo březovou kůru.
"Povařil jsi první půlku, Davide?" zeptal se Avery. Teď si nasadil utrápený výraz.
"Baže."
"Povařil dvakrát?"
"Baže, dvakrát."
"Protože takový je předpis."
"Baže," opakoval Dave rezignovaně. Podal Averymu šálek a zbývající obsah březové kůry vsypal dovnitř, když mu ho šerif nastavil.
Avery zamíchal tekutinu, podíval se na ni nedůvěřivě a rezignovaně, pak se napil. Zašklebil se. "Ach, hnus!" vykřikl. "Jak může být něco tak ohavného?"
"Co je to?" zeptal se Jonas.
"Prášek na bolení hlavy. Prášek na kocovinu, dalo by se říct. Od té staré čarodějnice. Té, co bydlí na Cöosu. Víte, kde myslím?" Avery se podíval na Jonase vědoucím pohledem. Starý střelec předstíral, že si toho nevšiml, ale Roland uhodl, že všiml. A co to znamenalo? Další tajemství.
Depape při slovu Cöos zvedl hlavu, ale pak si dál cucal zraněný prst. Za Depapem seděl Reynolds, plášť přitažený k tělu, a zachmuřeně se díval do klína.
"Zabere to?" zeptal se Roland.
"Baže, chlapče, ale za čarodějnickou medicínu se tvrdě platí. Pamatuj: vždycky zaplatíš. Tohle ti zažene bolení hlavy, když se přepiješ toho zatraceného punče starosty Thorina, ale pořádně ti to promasíruje vnitřnosti, to teda jo. A ty větry!" Pro názornost si zamával rukou před obličejem, znovu upil z šálku a pak ho odložil. Znovu se zatvářil důstojně, ale nálada v místnosti se stejně trochu nadlehčila, všichni to vycítili. "Tak co s tím provedeme?"
Herk Avery po nich pomalu přejížděl pohledem, od Reynoldse úplně napravo, po Alaina - "Richarda Stockwortha" - úplně nalevo. "Co, chlapci? Na tyhle straně máme starostovy muže a na druhý máme - muže - ze Společenství, šest chlapů s pokusem o vraždu, a kvůli čemu? Kvůli obecnímu bláznovi a vylitému kýblu splašků." Ukázal nejdřív na Velké lovce rakví, potom na sčítače ze Společenství. "Dva soudky prachu a uprostřed jeden tlustý šerif. Takže co si o tom myslíte? Mluvte, nestyďte se, nestyděli jste se v tom Coraliným hanbinci vedle v ulici, tak se nestyďte ani tady!"
Nikdo nic neříkal. Avery znovu usrkl toho ohavného nápoje, potom hrnek zase položil a rozhodně se na ně zadíval. To, co vzápětí řekl, Rolanda příliš nepřekvapilo. Od muže, jako byl Avery, něco takového čekal, včetně tónu řeči, který prozrazoval, že se považuje za muže schopného tvrdých rozhodnutí, když je to nutné, u všech bohů.
"Povím vám, co uděláme: zapomeneme na to."
Zatvářil se jako člověk, který očekává vřavu a je připraven se s ní vyrovnat. Když nikdo neřekl ani slovo a ani nezašoupal botou, vypadal zmateně. Musel však dokončit svůj úkol a noc pomalu stárla. Narovnal ramena a pokračoval.
"Nemíním další tři nebo čtyři měsíce čekat, kdo koho z vás zabije. Ne! Ani se nemíním dostat do situace, že bych možná musel být potrestán za tu vaši hloupou hádku kvůli tomu bláznivému Sheemiemu. Obracím se na váš praktický rozum, chlapci, když tady zdůrazňuju, že dokud tu budete, můžu být buď vaším přítelem, nebo nepřítelem - ale dělal bych chybu, kdybych se zároveň neobracel na vaše urozenější vlastnosti, nepochybně ušlechtilé a citlivé."
Šerif se pokoušel o slavnostní výraz, což se mu podle Rolandova soudu valně nedařilo. Avery se zaměřil na Jonase.
"Sai, nechce se mi věřit, že byste chtěl dělat potíže třem mládencům ze Společenství - ze Společenství, které je jako mateřské mléko a otcovská ochrana už nejméně padesát generací. Přece byste nebyl tak neuctivý, co?"
Jonas zavrtěl hlavou, na rtech znovu ten tenký úsměv.
Avery opět přikývl. Všechno jde dobře, říkal tím pokývnutím. "Všichni tu máte svoje písečky a svoje bábovky a nikdo z vás nechce, aby mu něco takového překáželo v práci, co?"
Tentokrát zavrtěli hlavou všichni.

"Takže já po vás chci, abyste vstali, podívali se navzájem do očí, potřásli si rukama a navzájem se požádali o odpuštění. Jestli to neuděláte, můžete všichni odjet z městečka na západ, než vyjde slunce, pokud se mě týká."
Zvedl hrnek a tentokrát se napil důkladněji. Roland viděl, že ruka toho muže se nepatrně chvěje, a nebyl překvapen. Všechno to byl samozřejmě jen nafouknutý blafák. Šerif určitě pochopil, že Jonas, Reynolds a Depape jsou mimo jeho pravomoci, jakmile uviděl tu malou modrou rakev na jejich rukou. Po dnešní noci musel mít stejné pocity z Dearborna, Stockwortha a Heathe. Mohl jenom doufat, že všichni pochopí, co je v jejich nejlepším zájmu. Roland to chápal. Zřejmě to chápal také Jonas, protože zrovna když vstával Roland, udělal Jonas totéž.
Avery se nepatrně stáhl, jako by čekal, že Jonas hmátne po pistoli a Dearborn po noži u opasku, po tom, který opíral Jonasovi o záda, když vsupěl Avery do saloonu.
Ale žádná pistole ani nůž se neobjevily. Jonas se otočil k Rolandovi a natáhl ruku.
"Má pravdu, hochu," řekl Jonas svým chrastivým, kolísavým hlasem.
"Ano."
"Potřesete rukou starému muži a slíbíte, že začnete znovu?"
"Ano." Roland také natáhl ruku.
Jonas ji přijal. "Prosím vás o odpuštění."
"Prosím vás o odpuštění, pane Jonasi." Roland poklepal levou rukou o hrdlo, jak se slušelo, když takovým způsobem oslovoval staršího.
Když se ti dva posadili, vstali Alain a Reynolds jako jeden muž, jako by šlo o nacvičený obřad. Nakonec vstal Cuthbert a Depape. Roland si byl skoro jist, že Cuthbertovo šaškovství vyletí jako čertík z krabičky - ten trotl se prostě nedokáže ovládnout, i když si určitě uvědomuje, že Depape není dnes v noci náchylný k žertíkům.
"Prosím za prominutí," řekl Bert obdivuhodně vážně.
"Prosím taky," zamumlal Depape a natáhl zakrvácenou ruku. Roland si jako v noční můře představil, že ji Bert zmáčkne ze všech sil, aby ten zrzavec zavyl jako sova na horkém sporáku, ale Bert svůj stisk ovládl stejně jako hlas.
Avery seděl na okraji pódia s buclatýma nohama svěšenýma dolů a sledoval to všechno blahosklonně a dobromyslně. Dokonce i zástupce Dave se usmíval.
"Teď navrhuju, abyste si všichni potřásli rukama i se mnou, a pak vás pošlu po svejch, protože je pozdě, to teda je, a takoví jako já se potřebujou vyspat do krásy." Zachechtal se a znovu se zatvářil rozpačitě, protože se nikdo nepřidal. Ale sklouzl z pódia a začal všem potřásat rukama a dělal to nadšeně jako duchovní, kterému se konečně podařilo po dlouhém a bouřlivém namlouvání sezdat tvrdohlavý pár.
9
Když vyšli ven, měsíc už zapadl a na obzoru nad Čistým mořem se začaly objevovat první známky úsvitu.
"Možná se ještě někdy setkáme, sai," řekl Jonas.
"Možná ano," řekl Roland a vyšvihl se do sedla.
10
Velcí lovci rakví bydleli v hlídačově domě asi míli na jih od Mořské vyhlídky - pět mil za městečkem, tak daleko to tedy bylo.
V půli cesty Jonas zastavil u jedné odbočky. Krajina se odtud prudce svažovala skalnatým srázem k jasnícímu se moři.
"Sesedněte, pane," řekl. Byl to Depape, na koho se díval.
"Jonasi... Jonasi, já..."
"Sesedni."
Depape sesedl, nervózně si při tom kousal ret.
"Sundej si brýle."
"Jonasi, co to znamená? Já ne -"
"Nebo jestli je chceš mít rozbité, tak si je nech. Mně je to jedno."
Depape si skousl ret silněji, ale sundal si brýle se zlatou obroučkou. Sotva je měl v ruce, uštědřil mu Jonas strašlivou ránu do spánku. Depape vykřikl a v otočce se málem skácel. Jenže Jonas vyrazil vpřed

stejně rychle, jako udeřil, a chytil ho za košili těsně předtím, než se Depape zřítil dolů. Jonas zamotal svou ruku do látky a škubl Depapem k sobě. Zhluboka dýchal a vdechoval pach borové smoly a Depapeova potu.
"Měl bych tě z toho útesu shodit," syčel. "Víš, cos všechno natropil?"
"Já - Jonasi, vůbec jsem nechtěl - jenom se trochu pobavit, já - jak jsme měli vědět, že oni -"
Jonas pomalu uvolnil sevření. Poslední slova z toho blábolu k němu dolehla. Jak měli vědět, to bylo gramaticky špatně, ale jinak správně. A nebýt dnešní noci, možná by se to ani nedozvěděli. Když se na to díval takhle, Depape jim vlastně prokázal laskavost. Ďábel, kterého znáte, je vždy přijatelnější než ďábel neznámý. Jenže se o tom bude mluvit a lidé se jim budou smát. Ale možná i tak to bylo dobře. Smát se nakonec přestanou.
"Jonasi, prosím za odpouštění."
"Sklapni," zahučel Jonas. Slunce se na východě zakrátko pozvedne nad obzor a vrhne první paprsky do nového dne na tomto světě plného dřiny a smutku. "Neshodím tě dolů, protože pak bych musel shodit i Claye a pak skočit taky. Zaskočili nás stejně jako tebe, jasné?"
Depape chtěl souhlasit, ale napadlo ho, že by to mohlo být nebezpečné. Opatrně mlčel.
"Sesedni, Clayi."
Clay sklouzl z koně.
"Teď si dřepněte."
Všichni tři si dřepli, paty zvednuté. Jonas utrhl stéblo trávy a strčil si ho mezi rty. "Ti spratci ze Společenství jsou takoví, za jaké se prohlašují, a my jsme neměli důvod nevěřit," řekl. "Neposlušné chlapečky poslali až do Mejisu, ospalého Panství u Čistého moře, na otravnou objížďku, která je ze dvou pětin pokání a ze tří pětin trestem. Řekli nám to takhle?"
Přikyvovali.
"Věří tomu někdo z vás po dnešní noci?"
Depape zavrtěl hlavou. Clay také.
"Možná to jsou bohatí kluci, ale to není všecko," řekl Jonas. "To, jak se chovali dnes v noci... oni byli jako..." Nedomluvil, nechtělo se mu tu myšlenku dokončit. Byla příliš absurdní.
Depape ji dokončit chtěl. "Chovali se jako pistolníci."
Jonas ani Reynolds nejdřív neodpovídali. Potom Clay Reynolds řekl: "Jsou moc mladí, Eldrede. Těm chybějí ještě roky."
"Ale možná jsou dost staří na učedníky. Každopádně to zjistíme." Otočil se k Depapeovi. "Čeká tě projížďka, kámo."
"Ááá, Jonasi!"
"Nikdo z nás se zrovna nevyznamenal, ale tys byl ten cvok, který ten hrnec rozpálil." Díval se na Depapea, ale ten hleděl jenom na zem. "Pojedeš zpátky po jejich stopách, Royi, a budeš se vyptávat, dokud nedostaneš odpovědi, o kterých si budeš myslet, že uspokojí mou zvědavost. Clay a já budeme hlavně čekat. A pozorovat. Hrát s nimi Hrady, jestli chceš. Až budu mít pocit, že uplynulo dost času, abychom mohli trochu začenichat a nebudit podezření, možná to uděláme."
Rozkousl stéblo v ústech. Delší kousek upadl a zůstal mu ležet mezi botami.
"Víte, proč jsem mu potřásl rukou? Tou zatracenou rukou mladého Dearborna? Protože nesmíme rozhoupat člun, chlapci. Zrovna když zaplouvá k přístavu. Už brzo se k nám přidá Latigo a lidi, na které čekáme. Dokud se nedostanou do těchto končin, je v našem zájmu udržet mír. Ale tohle vám říkám: nikdo beztrestně nenamíří Eldredu Jonasovi nůž do zad. Teď poslouchej, Royi. Nenuť mě, abych ti teď něco musel říkat dvakrát."
Jonas začal mluvit a naklonil se na kolenou blíž k Depapeovi. Po chvíli začal Depape přikyvovat. Vlastně by se mu menší výlet líbil. Po té komedii v Poutníkově spočinutí by mu změna vzduchu mohla prospět.
11
Chlapci už byli skoro u Závory K a slunce stoupalo nad obzor, když Cuthbert porušil mlčení. "Tak! Byl to ale zábavný a poučný večer, nemyslíte?" Roland ani Alain neodpověděli, takže se Cuthbert naklonil nad havraní lebku, kterou vrátil na její obvyklé místo na hrušce sedla. "Co říkáš ty, příteli stará? Užili jsme si večera? Večeře, kolový tanec a na dovršení všeho nás skoro zabili. Užil sis?"

Hlídač jenom hleděl vpřed z Cuthbertova koně velkýma černýma očima.
"Říká, že je moc unavený, než aby mluvil," pravil Cuthbert a pak zívl. "Já vlastně taky." Podíval se na Rolanda. "Pořádně jsem se podíval do očí pana Jonase, když si s tebou potřásl rukou, Wille. Chce tě zabít."
Roland přikývl.
"Chtějí nás zabít všechny," řekl Alain.
Roland znovu přikývl. "Ztížíme jim to, ale oni o nás teď vědí víc, než věděli při večeři. Znovu už je takhle nezaskočíme."
Zastavil, stejně jako Jonas zastavil necelé tři míle od nich. Jenomže místo aby se zadívali přímo na Čisté moře, zadíval se Roland a jeho přátelé dolů po dlouhém svahu Pádu. Od západu na východ mířilo stádo koní, v tomto světle podobné spíš stínu.
"Co vidíš, Rolande?" zeptal se Alain skoro ustrašeně.
"Potíže," odpověděl Roland, "a na naší cestě." Pak pobídl koně a vyjel. Než se dostali do baráku u Závory K, myslel znovu na Susan. Pět minut poté, co položil hlavu na nízký polštář z pytloviny, začal o ní snít.

Kapitola VII
Na Pádu

1

Uplynuly tři týdny od večeře na uvítanou ve starostově domě a příhody v Poutníkově spočinutí. Mezi Rolandovým a Jonasovým ka-tet nedošlo k žádným dalším střetům. Líbající měsíc na nočním nebi mizel a poprvé se stydlivě ukázal Kupcův měsíc. Dny byly jasné a teplé. Dokonce i pamětníci přiznávali, že tak krásné léto dlouho nepamatují.
O jednom dopoledni, příjemném jako v jiné dny, uháněla Susan Delgadová na dvouletém rosillovi jménem Pylon na sever po Pádu. Vítr jí za jízdy osušil slzy na tvářích a rozevlál nesvázané vlasy. Poháněla Pylona do ještě rychlejší jízdy, lehce kopala do boků botami bez ostruh. Pylon okamžitě zrychlil, uši přimáčknuté k hlavě a oháňku rozevlátou. Susan, oblečená do džínů a vybledlé, příliš velké khaki košile (patřívala jejímu tatínkovi), která všechny ty potíže způsobila, přilehla na lehké cvičné sedlo, jednou rukou chytila hrušku a druhou hladila z boku silný, hedvábný koňský krk.
"Víc!" šeptala. "Víc a rychleji! Běž, hochu!"
Pylon zrychlil ještě o kousek. Věděla, že má v sobě ještě kousek. Že má v sobě mnohem víc, než vůbec tuší.
Uháněli po nejvyšším hřebeni Pádu a Susan ani neviděla úžasnou svažitou krajinu pod sebou, celou zelenou a zlatou, ani to, jak se ztrácí v modrém oparu Čistého moře. Jindy by ji ten výhled a chladný, solí vonící vítr nadchl. Dnes chtěla jenom slyšet pravidelné tiché dusání Pylonových kopyt a cítit pod sebou stahy jeho svalů, dnes chtěla utéct vlastním myšlenkám.
A to všechno proto, že dnes ráno sešla dolů na projížďku v jedné otcově staré košili.

2

Teta Korda stála u sporáku, zachumlaná do županu a s vlasy stále pod síťkou. Nabrala si misku ovesné kaše a nesla ji ke stolu. Susan věděla, že je něco v nepořádku, jakmile se k ní teta s miskou v ruce otočila. Viděla nespokojené škubnutí tetiných rtů a nesouhlasný pohled, který vrhla na pomeranč, který si Susan loupala. Tetu stále dráždilo to stříbro a zlato, které, jak předpokládala, už bude mít touto dobou v rukou, ty mince, které jsou jí zatím stále odpírány kvůli rozmarnému nařízení té čarodějnice, aby Susan zůstala pannou až do podzimu.
Ale to nebylo hlavní a Susan to věděla. Jednoduše řečeno, ty dvě se měly navzájem dost. Peníze byly jen jedním ze zklamaných očekávání tety Kordy. Počítala s tím, že letos v létě bude mít na okraji Pádu vlastní dům - kam možná bude občas chodit na návštěvu pan Eldred Jonas, se kterým se Kordélie dala docela dohromady. Jenomže pořád trčely tady, jedna žena, která se blížila ke konci rozkvětu, s tenkými, nesouhlasnými rty na hubené, nesouhlasné tváři, drobnými prsy pod šaty s těsným límečkem (krk se zničí jako první, poučovala Susan často), vlasy ztrácejícími dřívější kaštanový lesk a s prvními šedivými nitkami. Druhá žena byla mladá, inteligentní, svižná a stoupající k vrcholu své fyzické krásy. Narážely o sebe, zdálo se, že z každého slova vylétá jiskra, a nebylo divu. Muž, který je obě miloval natolik, aby je

přiměl, aby se milovaly navzájem, byl pryč.
"Jdeš ven s tím koněm?" zeptala se teta Korda, položila misku a posadila se do proudu paprsků ranního slunce. Posadila se špatně, nikdy by neměla dopustit, aby ji tak zastihl pan Jonas, pokud zde bude na návštěvě. V tom prudkém světle vypadala její tvář jako vyřezávaná maska. V koutku úst se jí dělal opar. Vždycky se jí dělal, když se pořádně nevyspala.
"Ano," řekla Susan.
"Tak to by ses měla víc najíst. Do devíti nevydržíš, děvče."
"Vydržím docela dobře," odpověděla Susan a rychleji pojídala dílky pomeranče. Viděla, kam to směřuje, viděla ten znechucený a nesouhlasný pohled v tetiných očích a chtěla pryč od stolu dřív, než začnou potíže.
"Nechceš, abych ti přinesla taky misku tohohle?" zeptala se teta Korda a pleskla lžičkou o kaši. Susan to znělo, jako když koňské kopyto zajede do bláta - nebo výkalu -, a zhoupl se jí žaludek. "Tohle vydrží do oběda, jestli chceš jezdit tak dlouho. Domnívám se, že fajnová mladá dáma jako ty se nesmí obtěžovat s domácí prací -"
"Všechno je hotové." A ty to víš, to ale nedodala. Všechno jsem udělala, když jsi vysedávala před zrcadlem a dloubala se v tom boláku na puse.
Teta Korda vhodila do kaše hrudku smetanového másla - Susan netušila, jak je možné, že ta žena je pořád tak hubená, to opravdu nevěděla - a sledovala, jak se začíná rozpouštět. Chvíli se zdálo, že snídaně snad přece jenom skončí rozumně a civilizovaně.
Potom začala ta potíž s košilí.
"Než půjdeš ven, Susan, chci, aby sis sundala ten hadr, který máš na sobě, a oblékla si některou tu novou jezdeckou halenu, kterou ti Thorin poslal předminulý týden. To nejmenší, co můžeš udělat, je, že se ukážeš -"
Všechno, co by teta ještě řekla, by se ztratilo ve vzteku, i kdyby ji Susan nepřerušila. Přejela rukou po rukávu košile, protože tu látku milovala - byla po tolika praních skoro sametová. "Ten hadr patřil mému otci!"
"Tak, Patovi." Teta Korda si odfrkla. "Je ti moc velká a je sepraná, a každopádně se nehodí. Když jsi byla mladá, možná nevadilo, když sis vzala košili s pánským zapínáním, ale když máš teď ženský hrudník -"
Ty jezdecké haleny visely na věšáku v rohu. Přišly před čtyřmi dny a Susan neráčila je ani odnést do svého pokoje. Byly tři, červená, zelená a modrá, všechny hedvábné, všechny nepochybně stály menší jmění. Hnusilo se jí, co ty blůzy znamenají a jak nafouknutě a přeplácané vypadají: plné rukávy, které měly umělecky třepotat ve větru, velké plácavé bláznivé límce - a samozřejmě hluboko vykrojený výstřih, ze kterého Thorin určitě nespustí oči, jestli se před ním v některé haleně objeví. Což Susan neudělá, pokud tomu dokáže zabránit.
"Můj ‚ženský hrudník', jak tomu říkáš, mě vůbec nezajímá a nemůže rozhodně zajímat nikoho jiného, když jedu ven," řekla Susan.
"Možná ano, možná ne. Kdyby tě zahlédl některý panský honák -třeba Rennie, je venku celou dobu, jak dobře víš - klidně by se mohl Hartovi zmínit, že tě viděl a tys měla na sobě některou z jeho camicas, kterou ti tak laskavě daroval. Tak co? Proč musíš být tak tvrdohlavá, holka? Proč jsi vždycky tak neochotná, tak nespravedlivá?"
"Co ti na tom záleží?" zeptala se Susan. "Dostala jsi ty peníze, ne? A dostaneš ještě další. Až mě ošuká."
Teta Korda zbledla, šokovaná a rozzuřená, naklonila se přes stůl a vrazila jí facku. "Jak se opovažuješ takhle mluvit v mém domě, ty malhablado? Jak se opovažuješ?"
V té chvíli jí začaly proudit slzy - když uslyšela, jak teta nazývá ten dům svým. "Byl to dům mého otce! Jeho a můj! Tys neměla nic, neměla jsi kam jít, snad jenom do Čtvrtí, a on tě vzal k nám! On tě vzal k nám, teto!"
Poslední dva dílky pomeranče měla pořád v ruce. Mrskla jimi tetě do obličeje a pak se odstrčila od stolu tak prudce, že nohy židle zadrhly, židle se převrátila a vysypala Susan na podlahu. Padl na ni tetin stín. Susan se horečně plazila z jeho dosahu, vlasy jí visely do obličeje, tvář, kam dostala ránu, ji bolela, v očích pálily slzy, v krku měla horký knedlík. Nakonec se vyhrabala na nohy.

"Ty nevděčná holko," pravila teta. Hlas měla měkký a tak plný jedu, že zněl skoro mazlivě. "Po tom všem, co jsem pro tebe udělala a co pro tebe udělal Hart Thorin. A k tomu ještě ten kůň, na kterém dnes ráno chceš jezdit, byl Hartův dar jako výraz úcty -"
"PYLON BYL NÁŠ!" vykřikla skoro šílená vztekem nad tím úmyslným překrucováním pravdy. "VŠICHNI BYLI NAŠI! KONĚ, PŮDA - VŠECHNO BYLO NAŠE!"
"Neřvi tak," okřikla ji teta Korda.
Susan se zhluboka nadechla a pokusil se trochu ovládnout. Odhrnula si vlasy z obličeje, takže se ukázala červená skvrna na tváři, kam dopadla ruka tety Kordy. Kordélie při tom pohledu sebou trochu škubla.
"Můj otec by to nikdy nedovolil," řekla Susan. "Nikdy by nedovolil, abych šla dělat Hartu Thorinovi klisničku. Ať už si myslel o Hartovi jako o starostovi co chtěl - nebo jako o svém patronovi -, nikdy by tohle nedovolil. A ty to víš. Ty to víš."
Teta Korda zakroutila očima a pak si zavrtěla prstem kolem ucha, jako by se Susan zbláznila. "Sama jsi s tím souhlasila, krasavice nafoukaná. Baže, souhlasila. A jestli teď v nějakém holčičím rozmaru chceš odvolat, co se stalo -"
"Baže," souhlasila Susan. "Souhlasila jsem s tím obchodem, to ano. Když jsi do mě hučela ve dne v noci, když jsi mě dohnala k slzám -"
"To nikdy!" vykřikla Kordélie jako uštknutá.
"Zapomínáš tak rychle, teto? Baže, asi ano. Stejně jako do večera zapomeneš, že jsi mě u snídaně udeřila. No, já jsem nezapomněla. Brečela jsi, a pořádně, brečela jsi a vyprávěla mi, jak se bojíš, že nás vyženou z půdy, protože už na ni nemáme zákonné právo, že se ocitneme bez střechy nad hlavou, plakala jsi a říkala -"
"Přestaň tak se mnou mluvit!" zakřičela teta Korda. Nic na světě ji nerozčililo tak, jako když s ní někdo mluvil stejným tónem jako ona. "Nemáš žádné právo takhle se mnou mluvit, stejně jako nemáš právo si hloupě stěžovat jako ovce! Jdi! Vypadni!"
Ale Susan se nedala zastavit. Vztek rozrazil stavidla a nedal se odvést stranou.
"Plakala jsi a říkala, že nás vyhostí, že nás vyhostí na západ a že už nikdy neuvidíme tatínkův dům ani Hambry - a potom, když už jsem byla dost vyděšená, jsi mluvila o roztomilém děťátku, které budu mít. Že půda, která byla stejně naše, nám bude zase vrácena. Ty koně, kteří byli taky naši, dostaneme zpátky. Na znamení starostovy poctivosti mám koně, kterého jsem sama pomáhala hřebit. A co jsem udělala, abych si zasloužila ty věci, které stejně byly moje, pokud neztratím jakýsi papírek? Co jsem udělala, aby ti dal ty peníze? Co jsem udělala kromě slibu, že s ním budu šukat, zatímco jeho čtyřicetiletá manželka bude spát vedle v pokoji?"
"Takže chceš ty peníze?" zeptala se teta Korda se zuřivým úsměvem. "Chceš a chceš a chceš? Tak si je vem. Vezmi si je, schovej si je, ztrať je, hoď je sviním, mně je to jedno!"
Otočila se k tašce, kterou měla pověšenu na sloupku u sporáku. Začala v ní hrabat, ale její pohyby rychle ochably a ztrácely na přesvědčivosti. Nalevo od kuchyňských dveří viselo oválné zrcadlo a v něm Susan viděla tetinu tvář. Z toho, co uviděla - směsici nenávisti, zoufalství a chtivosti -, jí pokleslo srdce.
"Nech toho, teto. Vidím, jak strašně se jich nechceš vzdát, a já je stejně nechci. Jsou to peníze kurvy."
Teta se k ní otočila celá šokovaná, na peněženku se ovšem příhodně zapomnělo. "To není kurvení, ty holka hloupá! Přece některé největší ženy v dějinách dělaly klisničky, a někteří největší muži se narodili z klisniček. To není kurvení!"
Susan strhla červenou hedvábnou halenu z háčku, na kterém visela, a zvedla ji do výšky. Košile jí přilehla na prsa, jako by celou dobu po tom doteku toužila. "Tak proč mi posílá kurví šaty?"
"Susan!" Tetě Korde se objevily v očích slzy.
Susan po ní mrskla košilí, stejně jako mrskla pomerančovými dílky. Košile jí dopadla k nohám. "Zvedni ji a sama si ji obleč, jestli se ti líbí. Ty mu roztáhni nohy, jestli se ti líbí."
Otočila se a vrhla se ke dveřím. Za sebou slyšela tetin napůl hysterický jekot: "Nepoddávej se hloupým myšlenkám, Susan! Hloupé myšlenky vedou k hloupým skutkům, a na obojí je příliš pozdě! Souhlasilas!"
Věděla to. A mohla jet na Pylonovi po Pádu rychle, jak chtěla, stejně nemohla tomu poznání ujet. Souhlasila a bez ohledu na to, jak moc by se Pat Delgado zhrozil, kdyby věděl, do čeho se pustila, jednu věc by chápal jasně - dala slib, a sliby se musejí dodržovat. Na ty, kdo to nedělají, čeká peklo.

3

Přitáhla koni uzdu, dokud byl stále při dechu. Ohlédla se, uviděla, že ujela skoro míli, a přitáhla ho ještě víc - do cvalu, klusu, rychlé chůze. Zhluboka dýchala. Poprvé toho rána si všimla té jasné nádhery - racci kroužili v mlžném vzduchu na západě, všude kolem ní vysoká tráva, a v každé stinné skulině květiny - chrpy, lupiny, floxy a její oblíbené něžně modré hedvábníky. Odevšad se ozývalo ospalé bzučení včel. Ten zvuk ji uklidňoval, a protože vzedmuté city trochu opadávaly, dokázala si něco přiznat... přiznat to a pak to nahlas vyslovit.

"Will Dearborn," řekla a zachvěla se, když pocítila zvuk jeho jména na svých rtech, i když tu nebyl nikdo, kdo by ji slyšel, jenom Pylon a včely. Řekla to proto znovu, a když ta slova byla venku, prudce otočila zápěstí k ústům a políbila je tam, kde těsně pod kůží tepala krev. Ten čin ji překvapil, protože nevěděla, že to udělá, a překvapil ji ještě víc, protože chuť vlastní kůže a potu ji okamžitě vzrušila. Pocítila nutkání uklidnit se stejně jako na lůžku poté, co se s ním setkala. Vzhledem k tomu, jak se cítila, by to byla krátká práce.

Místo toho zavrčela otcovu oblíbenou kletbu - "Á, skousni to!" - a plivla kolem boty na zem. Will Dearborn mohl za příliš mnoho rozruchu v jejím životě v posledních třech týdnech. Will Dearborn s těma jeho znepokojivě modrýma očima, tmavými hustými vlasy, s tím jeho škrobeným, soudcovským postojem. Umím být diskrétní, madam. A slušnost? Divím se, že to slovo vůbec znáte.

Pokaždé, když si na to vzpomněla, krev jí zazpívala vztekem a hanbou. Hlavně vztekem. Jak se odvažoval ji soudit? On, který vyrostl v každém myslitelném přepychu, nepochybně obklopen sluhy, kteří se mohli přetrhnout, aby vyhověli každému zakňourání, a s takovou spoustu zlata, že ho nejspíš ani nepotřeboval - dostával věci, které chtěl, zadarmo, aby se mu zavděčili. Co takový kluk věděl - protože to vlastně byl jenom kluk - o tvrdém rozhodování, ke kterému bylo donucena? Když už na to přišlo, jak mohl jakýsi pan Will Dearborn z Hemphillu chápat, že vlastně vůbec neměla na výběr? Že se musela podvolit, stejně jako se kočce musejí podvolit koťata, která se zaběhla, a stará je popadne za krkem a odnáší zpátky do krabice?

Přesto se jí nechtěl vykouřit z hlavy. Věděla, i když teta Korda o tom neměla tušení, že dnes ráno byl u jejich hádky přítomen ještě neviditelný třetí.

Věděla ještě něco, a to by její tetu rozčililo k nepříčetnosti.

Ani Will Dearborn na ni nezapomněl.

4

Asi týden po večeři na uvítanou a Dearbornově strašlivé, bolestivé poznámce, objevil se v domě, ve kterém bydlela Susan s tetou, ten retardovaný chlapec z Poutníkova spočinutí - Sheemie, tak mu lidé říkali. V rukou držel velkou kytici, svázanou většinou z planých květin, které rostly na Pádu, ale sem tam se v ní objevila tmavá divoká růže. Vypadaly jako růžová interpunkční znaménka. Na chlapcově tváři byl široký, rozzářený úsměv, když rozrazil branku, aniž čekal na pozvání.

Susan zrovna zametala chodník před domem. Teta Korda byla vzadu v zahradě. To bylo štěstí, ale nijak překvapivé. V těchto dnech dělaly ty dvě nejlíp, když se navzájem pokud možno klidily z cesty.

Susan se dívala, jak k ní Sheemie jde po chodníku a jeho úsměv svítí nad tou květinovou nadílkou, a byla fascinovaná a vyděšená zároveň.

"Brej den, Susan Delgadová, dcero Patová," začal Sheemie vesele. "Jdu vám něco vyřídit a prosím za prominutí, že ruším, to jo, protože já dělám lidem potíže, a já to vím. Tohle je pro vás. Tu máte."

Strčil květiny k ní a ona uviděla mezi nimi zastrčenu malou přeloženou obálku.

"Susan?" Hlas tety Kordy z druhé strany domy - blížil se. "Susan, slyšela jsem branku?"

"Ano, teto!" zavolala. K čertu s dobrýma ušima té ženy! Susan hbitě vytáhla obálku schovanou mezi floxy a kopretinami. Putovala do kapsy u šatů.

"Jsou od mého třetího nejlepšího přítele," řekl Sheemie. "Mám teď tři různý přátele. Tolik." Vztyčil dva prsty, zamračil se a přidal další dva, a pak se pyšně usmál. "Arthur Heath je můj první nejlepší přítel, Dick Stockworth můj druhý nejlepší přítel. Můj třetí nejlepší přítel -"

"Ticho!" zarazila ho Susan tiše a ostře, takže Sheemieho úsměv vybledl. "Ani slovo o tvých třech přátelích."

Kůží jí proběhla legrační vlna ruměnce, skoro jako maličká horečka - zdálo se, že jí přeběhla z tváří po

krku a pak sklouzla až k chodidlům. Minulý týden se o Sheemieho nových přátelích v Hambry hodně mluvilo - vypadalo to, že se nemluvilo skoro o ničem jiném. Příběhy, které slyšela, zněly fantasticky, ale kdyby nebyly pravdivé, jak by bylo možné, že tolik různých svědků mluvilo stejně?
Susan se stále snažila ovládnout, když se zpoza rohu vynořila teta Korda. Sheemie při pohledu na ni o krok couvl a místo zmatku na něm byl vidět přímo strach. Teta byla alergická na včelí bodnutí a momentálně byla zahalena od svého slaměného brera až po okraj sepraných zahradních šatů do jakési fáčoviny, ve které vypadala v plném světle divně a ve stínu vyloženě přízračně. Její úbor korunovaly hlínou umazané zahradní nůžky, které držela v ruce chráněné rukavicí.
Uviděla kytici a vrhla se na ni s pozvednutými nůžkami. Když doběhla k neteři, zastrčila nůžky do smyčky na opasku (skoro nerada, jak se neteři zdálo) a roztáhla závoj před obličejem. "Kdo ti je poslal?"
"Nevím, teto," řekla Susan klidněji, než se cítila. "Tohle je ten mladík z hospody -"
"Z hospody!" zavrčela teta Korda.
"Asi neví, kdo ho poslal," pokračovala Susan. Kdyby ho jen mohla odtud dostat! "On je, víš, ty bys asi řekla, že je -"
"Že je blázen, ano, to vím." Teta Korda vrhla po Susan podrážděný pohled, pak se sklonila a zaměřila na Sheemieho. Opřela se rukama v rukavicích o kolena a zakřičela mu přímo do tváře: "KDO - POSLAL -TY - KVĚTINY - MLÁDENČE?"
Křídla závoje, které si před chvílí nadzvedla, zase klesla na místo. Sheemie ustoupil o další krok. Vypadal vyděšeně.
"BYL TO - TŘEBA - NĚKDO - Z MOŘSKÉ VYHLÍDKY- ? OD - STAROSTY - THORINA - ? POVĚZ – MI – TO - DÁM – TI - PENNY."
Susan pokleslo srdce, on to určitě poví - neměl dost rozumu, aby pochopil, že ji dostane do potíží. A nejspíš také Willa.
Ale Sheemie jenom zavrtěl hlavou. "Nepamatuju se. Mám prázdnou hlavu, sai, to teda jo. Stanley říká, že jsem trotl."
Znovu se rozzářil úsměvem, nádherným a plným bílých rovných zubů. Teta Korda se zatvářila kysele.
"Ach ty! Tak si běž. A rovnou do městečka - nepotloukej se tu kolem a nedoufej, že něco dostaneš. Kluk, který si nic nepamatuje, si nezaslouží ani penny! A už se sem nevracej, ať tě sem posílá s kytkou pro mladou sai, kdo chce. Slyšíš mě?"
Sheemie důrazně přikyvoval. Potom: "Sai?"
Teta Korda se na něj zamračila. Kolmá vráska na čele vystupovala toho dne velmi zřetelně.
"Proč jste celá zamotaná do pavučin, sai?"
"Vypadni odtud, spratku drzá!" vykřikla teta Korda. Byla pořádně při hlase, když chtěla, a Sheemie polekaně uskočil. Když měla teta jistotu, že kluk už zamířil Hlavní ulicí do městečka a nemíní se vrátit k jejich brance a potulovat se kolem a čekat na spropitné, otočila se teta Korda k Susan.
"Dej je do vody, než uvadnou, krasotinko nafoukaná, a ne abys chodila jako v mátohách a přemýšlela, kdo je tvůj tajný ctitel."
Pak se teta Korda usmála. Opravdu usmála. A Susan nejvíc zabolelo a nejvíc zmátlo, že teta nebyla žádná pohádková ježibaba, žádná čarodějnice jako Rhea z Cöosu. Nestála před ní žádná příšera, jenom stará panna s několika společenskými plány, láskou ke zlatu a stříbru a strachem z toho, že se ocitne na dlažbě, vydaná na milost a nemilost světu.
"Pro lidi, jako jsme my, milá Susie," řekla se strašlivou nemotornou laskavostí, "je nejlepší držet se domácí práce a nechat sny těm, kdo si je můžou dovolit."
5
Byla si jista, že květiny jsou od Willa, a měla pravdu. Vzkaz napsala ruka, která byla čistá a jistá.

Drahá Susan Delgadová,
tehdy večer jsem mluvil neuváženě a prosím za prominutí. Smím vás vidět a mluvit s vámi? Musí to být soukromé. Jde o důležitou věc. Jestli mě chcete vidět, dejte vzkaz chlapci, který přinesl tohle. Bude to bezpečné.

Will Dearborn

Důležitá věc. Podtrženo. Prudce zatoužila vědět, co je pro něj tak důležité, a musela se napomenout, aby neprovedla nic nepředloženého.
Možná se do ní zamiloval - a jestli ano, čí to byla chyba? Kdo s ním mluvil, jel na jeho koni, ukazoval mu nohy při okázale odvážném seskoku z koně? Kdo mu dával ruce na ramena a líbal ho?
Tváře a čelo jí při tom pomyšlení zahořely a zdálo se, že jí po těle klouže další horký prstenec. Nevěděla jistě, jestli toho polibku lituje, ale určitě to byla chyba, bez ohledu na výčitky. Kdyby se s ním sešla znovu, byla by to ještě horší chyba.
Přesto ho chtěla vidět a v hloubi srdce věděla, že je ochotna zapomenout na vztek, který na něj měla. Ale byl tu slib, který dala.
Ten nešťastný slib.
V tu noc nespala, převalovala se na posteli, nejdřív si myslela, že by bylo lepší, důstojnější, kdyby prostě mlčela, ale pak si stejně dělala v duchu poznámky - některé povznesené, jiné chladné, některé lemované krajkou flirtu.
Když uslyšela zvonit půlnoční zvon, který vyprovázel starý den a volal nový, řekla si, že už toho bylo dost. Prudce vstala z lože, došla ke dveřím, otevřela je a vystrčila hlavu na chodbu. Když uslyšela tetino pisklavé chrápání, zavřela znovu dveře, přešla ke stolku u okna a rozsvítila lampu. Z horní zásuvky vytáhla list pergamenu, roztrhla ho vpůli (jediný horší zločin než mrhání papírem byla v Hambry chyba ve šlechtění dobytka) a pak rychle psala, protože cítila, že sebemenší zaváhání by ji mohlo odsoudit k dalším hodinám rozhodování. Bez oslovení a podpisu, takže odpověď napsala během jediného nadechnutí:

Nemohu vás vidět. Nebylo by to slušné.

Několikrát pergamen přeložila, sfoukla lampu, vrátila se do postele a vzkaz bezpečně zastrčila pod polštář. Během dvou minut spala. Následujícího dne, kdy musela na nákupy do městečka, šla kolem Poutníkova spočinutí, které mělo v jedenáct hodin dopoledne veškeré kouzlo čehosi, co bídně zahynulo na okraji silnice.
Před dveřmi do saloonu byl čtverec udusané země rozdělený dlouhým zábradlím pro uvazování koní a s korytem na vodu. Sheemie se trmácel s trakařem kolem zábradlí a sbíral lopatou noční nadílku po koních. Měl na sobě legrační růžové sombrero a zpíval Zlaté střevíčky. Susan pochybovala, že se některý z návštěvníků Poutníka dnes probudí stejně dobře vyspaný jako Sheemie - takže když se to tak vezme, kdo byl hloupější?
Rozhlédla se, aby se přesvědčila, že se jí nikdo nevšímá, potom došla k Sheemiemu a poklepala mu na rameno. Nejdřív se lekl a Susan mu to nevyčítala - podle historek, které slýchala, chudáka kluka málem zabil Jonasův přítel Depape kvůli politým botám.
Potom ji Sheemie poznal. "Ahoj, Susan Delgadová, co bydlí na okraji města," řekl přívětivě. "Dobrý den vám přeju, sai."
Uklonil se - legračně napodobil úklonu z Vnitřních panství, kterou měli v oblibě jeho noví tři přátelé. S úsměvem udělala pukrle (protože měla kalhoty, musela předstírat, že si přidržuje sukni, ale ženy v Mejisu si zvykly na pukrlata v imaginárních sukních).
"Vidíte moje kytky, sai?" zeptal se a ukázal na nenatřenou stěnu Poutníka. To, co uviděla, ji hluboce dojalo: řadu modrých a bílých hedvábníků, které rostly kolem základů budovy. Vypadaly statečně a dojemně, pohupovaly se ve slabém ranním větříku a s holým, koblihami posetým dvorkem před sebou a s hospodou z nehoblovaných prken za sebou.
"Ty jsi vypěstoval sám, Sheemie?"
"Baže, vypěstoval. A pan Arthur Heath z Gileadu mi slíbil ještě žluté."
"Nikdy jsem neviděla žluté hedvábníky."
"Ne ne, já taky ne, ale pan Arthur Heath říká, že je v Gileadu mají." Vážně se podíval na Susan, lopatu držel v rukou jako voják pušku nebo kopí na prsou. "Pan Arthur Heath mi zachránil život. Udělal bych pro něho všechno."

"Opravdu, Sheemie?" zeptala se dojatě.
"Taky má hlídače! Je to ptačí hlava! A když s ní mluví, teda jenom jako, směju se! Baže, můžu se potrhat!"
Znovu se rozhlédla, aby měla jistotu, že se nikdo nedívá (kromě vyřezávaných totemů na druhé straně ulice), pak z kapsy džínů vytáhla vzkaz, složený do maličké obálky.
"Dal bys to za mě panu Dearbornovi? Je to taky tvůj přítel, že?"
"Will? Baže!" Vzal vzkaz a opatrně si ho strčil do kapsy.
"A nikomu to nepovíš."
"Pšššt!" souhlasil a přitiskl si prst ke rtům. Oči měl legračně vykulené pod tím směšným růžovým dámským slamákem. "Jako když jsem vám přinesl ty květiny. Tichounko pššt!"
"Správně, tichounko pššt. Na shledanou, Sheemie."
"Také tak, Susan Delgadová."
Pustil se znovu do uklízení. Susan ještě chvíli stála a dívala se na něj, měla ze sebe divný a nepatřičný pocit. Když teď vzkaz úspěšně předala, měla chuť požádat Sheemieho, aby jí ho vrátil, vyškrabat to, co napsala, a slíbit, že se s ním setká. Jen aby znovu uviděla ty klidné modré oči, které jí pohlížely do tváře.
Potom se z obchodu vyloudal Jonasův přítel, ten v plášti. Byla si jista, že ji nevidí - hlavu měl skloněnou a balil si cigaretu - ale nemínila pokoušet štěstí. Reynolds mluvil s Jonasem a Jonas mluvil - až příliš často! - s tetou Kordou. Kdyby teta Korda slyšela, že se vybavuje s chlapcem, který jí přinesl květiny, nejspíš by začaly pršet otázky. Takové, na které Susan nechtěla odpovídat.
6
To všechno je teď historie, Susan - voda plynoucí pod mostem. Nejlíp uděláš, když odpoutáš myšlenky od minulosti.
Zastavila Pylona a podívala se dolů po Pádu na koně, kteří tam popocházeli a pásli se. Bylo jich dnes ráno kupodivu hodně.
Nezabralo to. V myšlenkách se pořád vracela k Willu Dearbornovi.
Jaká smůla, že ho potkala! Nebýt toho náhodného setkání, když se vracela z Cöosu, byla by se svou situací docela smířená - nakonec byla praktické děvče a slib je slib. Rozhodně nikdy nečekala, že bude dělat nějaké cavyky ze ztráty panenství a vyhlídka na těhotenství a dítě ji docela vzrušovala.
Ale Will Dearborn to všechno změnil. Dostal se jí do hlavy a nemínil odejít, jako nájemník, který se brání soudnímu vystěhování. Slova, která jí řekl při tanci, jí bzučela v hlavě jako písnička, kterou si člověk nemůže přestat broukat, ta jeho slova - ale nebylo v nich také zrnko pravdy? Rhea nelhala, když mluvila o Hartu Thorinovi, o tom už Susan nepochybovala. Měla pocit, že čarodějnice mají pokaždé pravdu, co se týče mužského chtíče, i kdyby se ve všem ostatním mýlily. Nebylo to veselé pomyšlení, ale asi pravdivé.
Byl to pan Zatracený Will Dearborn, kdo jí znesnadňoval, aby přijala to, co musela přijmout, kdo ji vehnal do hádek, ve kterých stěží poznávala svůj vlastní pronikavý a zoufalý hlas, kdo k ní chodil ve snech - ve snech, kde ji bral kolem pasu a líbal ji, líbal a líbal.
Seskočila z koně a šla kousek dolů z kopce s uzdou v pěsti. Pylon ji následoval docela ochotně, a když se zastavila a zahleděla se do modrého oparu na jihozápadě, sklonil hlavu a začal se znovu pást.
Pomyslela si, že musí vidět Willa Dearborna ještě jednou, už jen aby dala své vrozené praktičnosti šanci, aby se znovu prosadila. Musela ho vidět v jeho skutečné velikosti a ne tak, jak si ho stvořila její mysl v horkých myšlenkách a ještě vřelejších snech. Jakmile se to stane, dokáže dál žít a udělat to, co je potřeba udělat. Snad proto se vydala po této cestě - stejné, po které jela včera a předevčírem a předpředevčírem. Jezdíval v těchto končinách Pádu. To se dozvěděla na dolním trhu.
Otočila se od Pádu na druhou stranu, najednou věděla, že tam bude, jako by ho její myšlenky přivolaly - nebo ho zavolalo její ka.
Uviděla jen modré nebe a nízké hřebeny kopců, které se jemně vlnily jako obrys ženského stehna a boku a pasu, když žena leží na boku na loži. Susan cítila, jak ji zaplňuje hořké zklamání. Skoro ho cítila v ústech jako mokré čajové lístky.
Vydala se znovu k Pylonovi, chtěla se vrátit domů a pronést omluvu, které nepochybně neujde. Čím dřív to udělá, tím dřív to bude mít za sebou. Sáhla po levém třmenu, který byl trochu zkroucený, a zrovna

když to udělala, nad obzor vyjel jezdec, vyloupl se proti nebi na místě, který se jí jevil jako ženský bok. Seděl tam, pouhá silueta na koňském hřbetě, ale Susan okamžitě věděla, kdo to je.
Ujeď! pomyslela si najednou v panice. Nasedni a uháněj! Uteč odtud! Rychle! Než se stane něco strašného - než to bude skutečně ka, které přijde jako vítr, aby sebralo tebe i tvé plány do nebes a daleko pryč!
Neutekla. Stála s Pylonovou uzdou v ruce a potichu ke koni promlouvala, když rosillo zvedl hlavu a zafrkal, aby pozdravil velkého hnědáka, který shora přicházel.
Pak tu byl Will, nejdřív na ni pohlížel shůry, potom seskočil ladným, lehkým pohybem, který Susan podle vlastního mínění nikdy nedokáže napodobit, přestože jezdila na koni řadu let. Tentokrát se nekonalo žádné vystrkování nohy se zapíchnutou patou, žádné máchání kloboukem v komicky vážné úkloně. Tentokrát byl pohled, který na ni upřel, vážný, neochvějný a nepříjemně dospělý.
Dívali se na sebe v nesmírném tichu, které na Pádu vládlo, Roland z Gileadu a Susan z Mejisu, a ona měla pocit, že jí v srdci zafoukal vítr. Bála se ho, a také ho vítala.
7
"Dobré ráno, Susan," řekl. "Jsem rád, že vás znovu vidím."
Neřekla nic, jen čekala a dívala se. Slyší tak zřetelně jako ona, jak jí tluče srdce? Jistěže ne, to by bylo příliš romantické tlachání. Přesto se jí zdálo, že všechno kolem na vzdálenost padesáti yardů musí to bouchání slyšet.
Will postoupil o krok vpřed. Ona ustoupila o krok vzad, nedůvěřivě se na něj dívala. Na okamžik sklonil hlavu, pak znovu vzhlédl, rty sevřené.
"Prosím za prominutí," řekl.
"Opravdu?" Hlas měla klidný.
"To, co jsem řekl tehdy v noci, nemělo ospravedlnění."
Nato pocítila jiskru opravdového vzteku. "Nezajímá mě, jestli to bylo ospravedlnitelné. Zajímá mě, že to bylo nespravedlivé. To mě ranilo."
Přes víčko levého oka se jí přelila slza a sklouzla na tvář. Zdálo se, že přece jen se ještě úplně nevyplakala.
Myslela si, že ho snad svými slovy zahanbí, ale i když se trochu začervenal, pevně se jí dál díval do očí.
"Zamiloval jsem se do vás. Proto jsem to řekl. Myslím, že se to stalo ještě dřív, než jste mě políbila."
Zasmála se tomu... ale po tom prostém prohlášení zněl její smích falešně i jejím uším. Zněl dutě. "Pane Dearborne -"
"Wille. Prosím."
"Pane Dearborne," opakovala trpělivě jako učitel, který se věnuje přihlouplému žákovi, "to je směšný nápad. Po jediném setkání? Po jediném polibku? Sesterském polibku?" Teď to byla ona, kdo se červenal, ale spěšně mluvila dál. "Takové věci se stávají v pohádkách, ale ve skutečném životě? To snad ne."
Ale on z ní nespouštěl oči a ona v nich viděla kus Rolandovy pravdy: hlubokou romantičnost jeho povahy, schovanou jako bájný kus vzácného kovu v žulové skále praktičnosti. Přijal lásku jako fakt spíš než jako květinu a její dobrosrdečné zlehčování nemělo nad ním moc.
"Prosím za prominutí," opakoval. Měl v sobě jakousi surovou tvrdohlavost. Dráždila ji, bavila a zároveň odpuzovala. "Nežádám, abyste mi lásku oplácela, proto jsem nepromluvil. Pověděla jste mi, že vaše situace je složitá..." Teď oči odvrátil a zadíval se k Pádu. Dokonce se trochu zasmál. "Nazval jsem ho trochu bláznivým, že? Přímo před vámi. Takže kdo je nakonec blázen?"
Usmála se. Nemohla tomu zabránit. "Také jste řekl, že jste slyšel, že má rád silné pití a mladé dívky."
Roland se udeřil do čela hřbetem ruky. Kdyby to udělal jeho přítel Arthur Heath, brala by to jako úmyslně komické gesto. Ne tak u Willa. Měla pocit, že velký komediant není.
Znovu se mezi nimi rozhostilo ticho, tentokrát ne tak rozčilující. Oba koně, Bystrý a Pylon, se pokojně pásli bok po boku. Kdybychom byli koně, bylo by všechno mnohem lehčí, pomyslela si a skoro se zasmála.
"Pane Dearborne, chápete, že jsem svolila k jisté dohodě?"
"Baže." Usmál se, když překvapeně povytáhla obočí. "Já se neposmívám, to je tím nářečím. Ono se

prostě... vsákne."
"Kdo vám o mé záležitosti pověděl?"
"Starostova sestra."
"Coral." Nakrčila nos, ale řekla si, že ji to nepřekvapuje. A napadlo ji, že tam byli jiní, kteří mohli vysvětlit její situaci ještě hruběji. Například Eldred Jonas. Nebo Rhea z Cöosu. Radši to nechá být.
"Takže pokud jste to pochopil a pokud po mně nechcete, abych vám oplácela vaše... to, co podle svého názoru cítíte... proč spolu mluvíme? Proč mě vyhledáváte? Myslím, že vám to činí nepohodlí -"
"Ano," souhlasil a pak dodal, jako by konstatoval holý fakt: "Činí mi to velké nepohodlí. Stěží se na vás dokážu dívat a zachovat si chladnou hlavu."
"Tak se snad raději nedívejte, nemluvte, nemyslete!" Mluvila ostře a zároveň trochu roztřeseně. Jak to, že měl odvahu říkat takové věci, prostě je rovnou a přímočaře vyslovit? "Proč jste mi posílal tu kytici a vzkaz? Copak si neuvědomujete, do jakých potíží mě můžete dostat? Kdybyste znal mou tetu! Stejně už o vás mluvila, a kdyby věděla o tom lístku... nebo nás tady viděla spolu..."
Rozhlédla se a přesvědčila se, jestli je dosud nikdo nezpozoroval. Nezpozoroval, aspoň pokud mohla soudit. Natáhl ruku, dotkl se jejího ramene. Podívala se na něj a on odtáhl prsty, jako by je položil na něco horkého.
"Řekl jsem, co jsem řekl, abyste pochopila," pravil. "To je vše. Cítím to, co cítím, a vy za to nemůžete."
Ale můžu, pomyslela si. Políbila jsem tě. Myslím, že můžu víc než trochu za to, jak se oba cítíme, Wille.
"Toho, co jsem řekl při tanci, z celého srdce lituji. Nedáte mi své odpuštění?"
"Dám," řekla, a kdyby ji v té chvíli vzal do náruče, nebránila by mu, k čertu s následky. Ale on jen sundal klobouk a udělal tu kouzelnou malou poklonu a ten vítr v srdci odumřel.
"Díky-sai."
"Neříkejte mi tak. Nesnáším to. Jmenuji se Susan."
"Budete mi říkat Wille?"
Přikývla.
"Dobrá. Susan, chci se vás na něco zeptat – ne jako ten chlapík, který vás urazil a zranil, protože žárlil. Tohle je něco docela jiného. Mohu?"
"Baže, snad," řekla ostražitě.
"Jste pro Společenství?"
Dívala se na něj jako opařená. To byla poslední otázka na světě, jakou očekávala - ale díval se na ni zcela vážně.
"Čekala jsem, že budete se svými přáteli počítat krávy a pistole a kopí a čluny a kdoví co ještě," řekla, "ale nemyslela jsem, že budete počítat také stoupence Společenství."
Všimla si jeho překvapeného pohledu a drobného úsměvu v koutcích rtů. Tentokrát ho ten úsměv učinil starším, než asi byl. Susan si promyslela, co právě řekla, uvědomila si, jaký přízvuk použila, a trochu rozpačitě se zasmála. "Teta má ve zvyku míchat různé přízvuky. Můj otec to také dělal. Pochází to z jedné sekty Starého lidu, která si říkala Přátelé."
"Já vím. V mém koutě světa stále máme Přátelský lid."
"Opravdu?"
"Ano - nebo baže, jestli vám to zní lépe. Mně se to začíná líbit. A líbí se mi, jak Přátelé mluví. Líbezně to zní."
"Když tak mluví teta, tak ne," řekla Susan a vzpomněla si na hádku kvůli košili. "Abych odpověděla na vaši otázku, tedy tak - jsem pro Společenství, řekla bych. Protože byl pro ně tatínek. Kdybyste se mě zeptal, jestli jsem rozhodně pro Společenství, tak asi ne. Poslední dobou máme málo zpráv. Většinou jde o pověsti a povídačky, které přinesou tuláci a obchodní cestující, kteří hodně cestují. Když teď není žádná železnice..." Pokrčila rameny.
"Většina obyčejných pracujících lidí, se kterými jsem mluvil, má stejný pocit. A váš starosta Thorin -"
"Není to můj starosta Thorin," ohradila se ostřeji, než zamýšlela.
"A starosta Thorin zdejšího Panství nám poskytl veškerou pomoc, o kterou jsme požádali, a ještě něco navíc. Stačí mi jen lusknout prsty a Kimba Rimer už stojí přede mnou."
"Tak jimi neluskejte," řekla a rozhlédla se, i když nechtěla. Pokusila se usmát a dát najevo, že je to vtip,

ale moc se jí to nedařilo.
"Lidé v městečku, rybáři, statkáři, honáci... ti všichni mluví o Společenství dobře, ale odtažitě. Přesto starosta, jeho kancléř a členové Společnosti koňáků, Lengyll a Garber a všichni ostatní..."
"Znám je," řekla krátce.
"Ti nás velmi nadšeně podporují. Před šerifem Averym se stačí o Společenství zmínit a skoro se roztancuje. V každém salonku na statku nám nabízejí přípitek z Eldova památečního šálku, jak se zdá."
"Čím připíjíte?" zeptala se trochu škádlivě. "Pivem? Šťávou? Grafem?"
"Také vínem, whiskou a samohonkou," řekl a úsměv jí neoplatil. "Skoro jako by si přáli, abychom porušili svůj slib. Nepřipadá vám to divné?"
"Baže, trochu, nebo je to jenom místní pohostinnost. V tomto kraji, když někdo - zvlášť mladý muž - říká, že se zavázal, mají lidé sklon si myslet, že je spíš stydlivý, než aby to myslel vážně."
"A co ta radostná podpora Společenství mezi dělníky i úředníky? Jak vám tohle připadá?"
"Zvláštní."
A také ano. Práce přiváděla Pata Delgada skoro denně do styku s farmáři a pěstiteli koní, a tak Susan, která byla tatínkovi v patách, kdykoli ji nechal, jich viděla spousty. Považovala je za suché patrony, ve velké většině. Neuměla si představit, že by John Croydon nebo Jake White mávali pohárem Arthura Elda v sentimentálním přípitku - zvlášť ne během dne, kdy se museli starat o dobytek nebo ho prodávat.
Will na ní visel očima, jako by jí četl myšlenky.
"Ale vy už ty velké chlapíky asi nevídáte tak často jako dřív," řekl. "Myslím, než vám zemřel otec."
"Možná ne... ale copak se brumláci naučí mluvit pozpátku?"
Tentokrát to nebyl žádný opatrný úsměv. Tentokrát se zazubil od ucha k uchu. Ten úsměv mu rozzářil celý obličej. Bohové, jak byl hezký! "To asi ne. Stejně jako kočky nepřevlečou kožich, jak se říká u nás. A starosta Thorin, nemluví o takových, jako jsme my - já a moji přátelé -, když jste o samotě? Neboje to nemístná otázka, kterou nemám právo položit? Asi to tak bude."
"To je mi jedno," řekla a pohodila hlavou dost prudce, aby dlouhý cop švihl. "Slušnosti rozumím málo, jak mi někteří laskavě zdůraznili." Ale jeho sklopený zrak a rozpačitý ruměnec ji nezajímal tolik, jak očekávala. Znala dívky, kterým se líbilo škádlení stejně jako flirt - a některé škádlily docela krutě -, ale zdálo se, že ona na to nemá chuť. Rozhodně nijak netoužila zabořit do něj drápy, a když pokračovala, promluvila mírně. "Každopádně s ním nebývám sama."
Ach, jak ty umíš lhát, pomyslela si žalostně, protože si vzpomněla, jak ji Thorin objal tehdy na chodbě v noci o slavnosti a chňapal jí po prsou jako dítě, které se snaží chytit sklenici se zavařeninou, a jak jí povídal, že po ní hoří. Ach, ty velká lhářko.
"V každém případě, Wille, Hartův názor na vás a vaše přátele vás sotva musí zajímat, ne? Máte svou práci, to je vše. Jestli vám pomůže, proč tu pomoc prostě nepřijmete a nejste vděční?"
"Protože tu něco není v pořádku," odpověděl a ten vážný, skoro chmurný tón jeho hlasu ji trochu polekal.
"Není v pořádku? Se starostou? Se Společností koňáků? O čem to mluvíte?"
Nehybně se na ni díval, ale pak se zdálo, že se k čemusi rozhodl. "Budu vám důvěřovat, Susan."
"Nejsem si jista, jestli stojím o vaši důvěru víc než o vaši lásku," bránila se.
Přikývl. "A přesto, abych mohl vykonat práci, kvůli které mě sem poslali, musím někomu důvěřovat. Můžete to pochopit?"
Podívala se mu do očí, pak přikývla.
Přistoupil k ní, tak blízko, že měla pocit, že cítí teplo jeho kůže. "Podívejte se dolů. Povězte mi, co vidíte."
Podívala se a pokrčila rameny. "Pád. Stejný jako vždycky." Pousmála se. "A stejně krásný. Tohle bylo vždycky moje nejoblíbenější místo na světě."
"Baže, je krásný, to ano. Co vidíte ještě?"
"Koně, samozřejmě." Usmála se, aby ukázala, že žertuje (byl to vlastně starý vtip jejího otce), ale on se neusmíval. Pěkný na pohled a odvážný, pokud řeči, které kolovaly po městečku, nelhaly - a navíc pohotový v myšlence i pohybu. Ovšem žádný zvláštní smysl pro humor. Nu, jsou horší případy. Například chytání děvčete za prsa, když to nečeká.

"Koně. Ano. Ale připadá vám správné, kolik jich je? Vídáte koně na Pádu celý život a určitě nikdo, kdo není ve Společnosti koňáků, to neposoudí lépe než vy."
"A vy jim nedůvěřujete?"
"Dali nám všechno, o co jsme si řekli, a jsou přátelští jako psi pod jídelním stolem, ale - myslím, že jim nedůvěřuji."
"Ale důvěřujete mně."
Díval se na ni klidně svýma krásnýma a děsivýma očima - byly tmavěji modré, než jaké budou později, ještě nevybledly na slunci deseti tisíc plynoucích dnů. "Musím někomu důvěřovat," opakoval.
Podívala se dolů, skoro jako by ji pokáral. Natáhl ruku, chytil ji jemně pod bradou a znovu jí tvář zvedl. "Připadá vám správné, kolik jich je? Dobře se rozmyslete!"
Ale když ji teď na to upozornil, sotva se nad tím musela zamýšlet. Uvědomovala si tu změnu už nějakou dobu, ale děla se postupně, snadno se přehlédla.
"Ne," řekla nakonec. "Není to obvyklé."
"Je jich moc, nebo málo? Kolik?"
Na chvilku se odmlčela. Nadechla se. Zdlouha vydechla. "Hodně. Příliš mnoho."
Will Dearborn zvedl zaťaté pěsti do výše ramen a prudce jimi potřásl. Modré oči mu zasvítily jako jiskrové blesky, o kterých jí vyprávěl dědeček. "Věděl jsem to," řekl. "Věděl jsem to."
8
"Kolik je tam dole koní?" zeptal se.
"Pod námi? Nebo na celém Pádu?"
"Jenom pod námi."
Pořádně se podívala, ale nepokoušela se skutečně počítat. To nemělo smysl, jenom to člověka mátlo. Viděla čtyři početné skupiny asi po dvaceti koních, které se pohybovaly po zeleném trávníku skoro stejně jako ptáci na modrém nebi nad nimi. Pak ještě dalších asi devět menších skupin, tak po čtyřech až osmi kusech... několik párů (připomněly jí milence, ale ty jí dnes připomínalo všechno)... a několik cválajících samotářů... většinou mladých hřebců...
"Sto šedesát?" zeptal se tiše, skoro váhavě.
Překvapeně se na něj podívala. "Tak. Sto šedesát, takové číslo jsem měla na mysli. Přesně."
"A jakou část Pádu vidíme? Čtvrtinu? Třetinu?"
"Mnohem méně." Dovolila si nepatrný úsměv. "Jak už určitě víte. Možná tak šestinu z celé volné pastvy."
"Pokud se na každé šestině pase sto šedesát koní, dělá to -"
Čekala, že dojde k devíti stům šedesáti. Když to vyslovil, přikývla. Ještě chvíli se díval dolů a překvapeně zamručel, když ho Bystrý dloubl do beder. Susan si zakryla rukou ústa, aby zadržela smích. Podle toho, jak netrpělivě odstrčil koňský nos, poznala, že stále nevidí nic zábavného.
"Kolik dalších je podle vás ve stájích nebo ve výcviku nebo v práci?" zeptal se.
"Na každé tři dole připadá jeden. Odhadem."
"Takže bychom mluvili o dvanácti stovkách koní. Všichni chovní, žádní muťáci."
Dívala se na něj s mírným překvapením. "Baže. Tady v Mejisu není skoro žádný zmutovaný dobytek - vlastně v žádném Vnějším panství, když už jsme u toho."
"Vy máte dobrý odchov víc než tři z pěti?"
"My máme dobrý odchov u všech! Samozřejmě že se tu a tam objeví zrůda, kterou musíme utratit, ale -"
"Takže ne jednu zrůdu z každých pěti živých mláďat? Jedno z pěti, které se narodí –" jak to říkal Renfrew? - "s nohama navíc nebo se střevy venku?"
Její poděšený pohled stačil místo odpovědi. "Kdo vám to napovídal?"
"Renfrew. Také mi říkal, že je tady v Mejisu asi pět set sedmdesát chovných koní."
"To je prostě -" Nedůvěřivě se zasmála. "To je hloupost! Kdyby tu byl tatínek -"
"Ale není," řekl Roland suše, jako když praskne větev. "Je mrtvý."
Chvíli se zdálo, že si nevšimla změny v jeho hlasu. Potom, jako by se jí kdesi v hlavě začalo odehrávat zatmění, potemněl celý její zjev. "Můj tatínek měl nehodu. Rozumíte tomu, Wille Dearborne? Nehodu. Bylo to hrozně smutné, ale takové věci se někdy stávají. Převalil se na něj kůň. Mořská pěna. Fran říká, že Pěna zahlédla hada v trávě."

"Fran Lengyll?"
"Tak." Pleť měla bledou, kromě dvou divokých růží - růžových jako ty, jež byly v kytici, kterou jí poslal po Sheemiem - a které jí vykvetly vysoko na lícních kostech. "Fran najezdil s mým otcem spoustu mil. Nebyli zvláštní přátelé - byli z různých vrstev -, ale jezdili spolu. Mám někde schovanou čepičku, kterou mi ke křtinám upletla Franova první žena. Jezdili v doprovodu společně. Nevěřím, že by Fran Lengyll lhal o tom, jak tatínek zemřel, natož aby... s tím měl něco společného."
Přesto se dívala na pobíhající koně pochybovačně. Bylo jich tolik. Příliš mnoho. Tatínek by to viděl. A její tatínek by se divil, stejně jako se teď divila ona: čí koně byli ti přespočetní?
"Onehdy Fran Lengyll a můj přítel Stockworth debatovali o koních," řekl Will. Mluvil téměř lhostejně, ale v jeho tváři nic lhostejného nebylo. "Nad sklenicí pramenité vody, poté co mu nabízeli pivo a on odmítl. Mluvili o nich stejně, jako se mnou mluvil Renfrew na slavnostní večeři u starosty Thorina. Když Richard požádal sai Lengylla, aby odhadl počet jezdeckých koní, řekl, že asi čtyři sta."
"Šílené."
"Vypadá to tak," souhlasil Will.
"Copak nevědí, že jsou koně tady, kde je vidíme?"
"Vědí, že jsme sotva začali," řekl, "a že jsme začali s rybáři. Bude to trvat ještě měsíc, jak si určitě myslí, než se začneme starat o koně. A mezitím se k nám budou chovat - jak to mám vyjádřit? No, na tom nesejde. Neumím to dobře se slovy, ale můj přítel Arthur tomu říká bodré pohrdání. Nechají nám koně přímo před očima, protože jsou přesvědčeni, že nepoznáme, na co se díváme. Nebo protože si myslí, že nebudeme věřit vlastním očím. Jsem moc rád, že jsem vás tu našel."
Jenom abych ti mohla přesněji spočítat koně? Je to jediný důvod?
"Ale vy přece budete počítat koně. Nakonec. To je určitě jeden z hlavních požadavků Společenství."
Zvláštně se na ni podíval, jako by jí unikalo něco, co muselo být naprosto zřejmé. Uvedlo ji to do rozpaků.
"Copak? Co se děje?"
"Možná čekají, že ti koně navíc budou pryč, než se dostaneme ve své práci v Panství tak daleko."
"Kde by byli?"
"To nevím. Ale nelíbí se mi to. Susan, zůstane to jenom mezi námi, viďte?"
Přikývla. Byla by blázen, kdyby někomu povídala, že byla s Willem Deabornem bez gardedámy, jen ve společnosti Bystrého a Pylona venku na Pádu.
"Možná se ukáže, že o nic nejde, ale jestli ne, vědět o tom by mohlo být nebezpečné."
Což ji znovu zavedlo k tatínkovi. Lengyll jí a tetě Korde říkal, že Pata shodil kůň a že Mořská pěna se pak na něj převalila. Nikdo neměl důvod pochybovat o tom, co ten člověk povídal. Ale Fran Lengyll rovněž řekl Willovu příteli, že v Mejisu je pouze čtyřsethlavé stádo koní, a to byla jasná lež.
Will se otočil ke svému koni a ona byla ráda.
Něco v ní chtělo, aby zůstal - aby zůstal u ní, zatímco mračna budou vrhat dlouhé stíny po pastvině - ale i tak byli spolu až moc dlouho. Nebylo důvodu si myslet, že někdo půjde kolem a zahlédne je, ale místo aby ji to uklidnilo, to pomyšlení ji z nějakého důvodu znervóznilo ještě víc.
Narovnal třmen, který visel vedle pochvy jeho kopí (Bystrý v hloubi hrdla zařehtal, jako by říkal, Nejvyšší čas, abychom vyrazili), pak se otočil znovu k ní. Cítila, že skoro omdlévá, když na ni padl jeho pohled, a představa ka byla nyní skoro příliš silná, než aby ji mohla popřít. Snažila se namluvit si, že je to hloupost - ten pocit, že dosud vlastně nežila -, ale nebyla to hloupost. Byl to pocit, že našla cestu, kterou celou dobu hledala.
"Chci vám říct ještě něco. Nerad se vracím tam, kde jsme začali, ale musím."
"Ne," řekla slabě. "To je uzavřeno, určitě."
"Řekl jsem vám, že vás miluji a že jsem žárlil," řekl a poprvé mu hlas trochu zakolísal, zachvěl se v hrdle. Polekala se, když uviděla, že mu v očích stojí slzy. "Bylo tu ještě něco. Něco víc."
"Wille, já nechci -" Jako slepá se otočila ke svému koni. Will ji vzal za rameno a otočil ji zpět. Nepočínal si hrubě, ale tak neúprosně, až ji to děsilo. Bezmocně mu pohlédla do tváře, uviděla, že je mladý a daleko od domova, a najednou pochopila, že mu nevydrží vzdorovat dlouho. Chtěla ho tak strašně, až byla celá rozbolavělá. Dala by rok života, jen aby mu mohla položit ruce na tváře a ucítit jeho kůži.

"Stýská se vám po otci, Susan?"
"Baže," zašeptala. "Z celého srdce se mi stýská."
"Mně se stýská po matce stejně." Teď ji držel za ramena. Z jednoho oka se vylila slza. Vyryla mu na tváři stříbrnou cestičku.
"Je mrtvá?"
"Ne, ale něco se stalo. S ní. Jí se něco stalo. Sakra! Jak o tom můžu mluvit, když ani nevím, co si mám o tom myslet? Svým způsobem opravdu zemřela. Pro mě."
"Wille, to je strašné."
Přikývl. "Když jsem ji viděl naposledy, dívala se na mě tak, že mě to bude pronásledovat do hrobu. S hanbou a láskou a nadějí, to všechno pomíchané dohromady. Hanbou nad tím, co jsem viděl a o ní věděl, s nadějí, snad že pochopím a odpustím..." Zhluboka se nadechl. "Tehdy večer o slavnosti, ke konci večeře, řekl Rimer něco zábavného. Všichni jste se smáli -"
"Jestli jsem se smála, tak jenom proto, že by vypadalo divně, kdybych byla jediná, kdo se nesměje," přerušila ho Susan. "Nelíbí se mi. Myslím, že je to intrikán a pletichán"
"Všichni jste se smáli a já se náhodou podíval na konec stolu. Na Olive Thorinovou. A chvíli - jenom chvíli - jsem měl pocit, že je to moje matka. Měla stejný výraz, víte. Stejný, jaký jsem viděl tehdy ráno, když jsem otevřel nesprávné dveře v nesprávnou chvíli a přistihl svou matku a jejího -"
"Přestaňte!" vykřikla a odtáhla se od jeho rukou. V nitru se jí najednou všechno dalo do pohybu, všechna kotevní lana a spony a svorníky, kterými se udržovala pohromadě, se najednou jako by rozpouštěly. "Přestaňte, nemůžu poslouchat, jak o ní mluvíte!"
Hmátla po Pylonovi, ale celý svět se proměnil v mokré krystaly. Rozplakala se. Ucítila na ramenou jeho ruce, ucítila, jak ji znovu obrací, a nevzpírala se.
"Já se tak stydím," řekla. "Tak se stydím a bojím a je mi to tak líto. Zapomněla jsem tvář svého otce a - a -"
A už ji nikdy nedokážu najít, chtěla říct, ale nemusela říkat nic. Zastavil ji svými polibky. Nejdřív se jen nechala líbat... a potom mu polibky oplácela, líbala ho skoro zuřivě. Otřela mokro pod jeho očima jemnými tahy palců a pak vzala do dlaní jeho tváře, jak toužila. Ten pocit byl nádherný. Ovinula mu paže kolem krku, s pootevřenými ústy na jeho ústech, a objímala ho a líbala ho prudce, jak jen mohla, líbala ho tam mezi těmi koňmi, kteří se na sebe prostě podívali a pak se znovu začali pást.
9
Byly to nejlepší polibky v životě a nikdy na ně nezapomněl: její odevzdané a pružné rty a pod nimi pevný obrys zubů, naléhavé a ani v nejmenším stydlivé; vůně jejího dechu, sladký tvar jejího těla, které se k němu tisklo. Sunul ruku vzhůru k levému prsu, jemně stiskl a ucítil, jak mu pod rukou zrychlilo její srdce. Druhou rukou se probíral jejími vlasy, na spáncích hedvábnými. Nikdy nezapomněl, jak byly hebké.
Pak stála kus od něj, tvář jí hořela ruměncem a vášní, jednou rukou se dotýkala rtů, které zlíbal, až opuchly. Z koutku jí stékal čůrek krve. Oči dokořán se na něj upíraly. Hrudník jí stoupal a klesal, jako by běžela závod. A mezi nimi proud, který se nepodobal ničemu, co dosud v životě cítil. Tekl jako řeka a chvěl se jako horečka.
"Už ne," řekla roztřeseně. "Už ne, prosím tě. Jestli mě opravdu miluješ, tak nedopusť, abych se znectila. Dala jsem slib. Později se může stát cokoliv, až ten slib splním, možná - jestli mě pořád budeš chtít -"
"Čekal bych věčně," řekl klidně, "a udělal pro tebe cokoliv, jenom nedokážu stát stranou a dívat se, jak jdeš s jiným mužem."
"Takže jestli mě miluješ, drž se ode mě dál. Prosím tě, Wille!"
"Ještě jeden polibek."
Okamžitě přistoupila blíž, důvěřivě k němu zvedla tvář a on pochopil, že by s ní mohl udělat, cokoli by chtěl. Nebyla, aspoň v té chvíli, svou vlastní paní. Mohla by se stát jeho paní. Mohl by jí udělat, co Marten udělal jeho matce, kdyby se mu zachtělo.
To pomyšlení zlomilo jeho vášeň, proměnilo ji v řeřavé uhlíky, které padaly v zářivé sprše a jeden po druhém zhasínaly v temném údivu. To, že se jeho otec smířil
(vím to už dva roky)
bylo v mnoha ohledech horší než všechno, co se mu letošního roku přihodilo. Jak se jen mohl do té dívky

- jakékoli dívky - zamilovat ve světě, kde jsou takové špatnosti srdce zřejmě nevyhnutelné a možná se dokonce opakují?
Přesto ji miloval.
Místo vášnivého polibku, který chtěl, se jen lehce dotkl koutku jejích úst, odkud vytryskl ten pramínek krve. Líbal ji a chuť soli se podobala chuti jeho slz. Zavřel oči a zachvěl se, když ho její ruka pohladila po vlasech v zátylku.
"Za nic na světě bych Olive Thorinové neublížila," zašeptala mu do ucha. "Stejně jako bych neublížila tobě, Wille. Nechápala jsem to a teď už je pozdě, abych to napravila. Ale děkuju ti, že jsi ne - že sis nevzal, co jsi mohl. A nikdy na tebe nezapomenu. Jaké to bylo, když jsi mě líbal. To je to nejkrásnější, co se mi v životě stalo, asi. Jako nebe a země sbalené dohromady, tak."
"Já také nezapomenu." Díval se, jak se vyšvihla do sedla, a vzpomněl si, jak její holé nohy zasvítily ve tmě tehdy v noci, kdy ji potkal. A najednou ji nemohl nechat jít. Natáhl ruku a dotkl se její boty.
"Susan -"
"Ne," řekla. "Prosím."
Ustoupil. Nějak se mu to podařilo.
"Je to naše tajemství," řekla. "Ano?"
"Baže."
Usmála se tomu... byl to však smutný úsměv. "Ode dneška se ke mně nepřibližuj, Wille. Prosím. A já se nebudu přibližovat k tobě."
Zamyslel se nad tím. "Jestli to dokážeme."
"Musíme, Wille. Musíme."
Rychle odjela. Roland stál vedle třmene Bystrého a díval se za ní. Ani když zmizela z dohledu za obzorem, nepřestával se dívat.
10
Šerif Avery, zástupce Dave a zástupce George Riggins seděli na verandě před šerifovým úřadem a vězením, když kolem klidně projížděli pan Stockworth a pan Heath (pan Heath měl pořád na hrušce sedla posazenu tu hloupou ptačí lebku). Před čtvrt hodinou zvonilo poledne a šerif Avery si domyslel, že jedou na oběd, možná do Mlýnského břehu nebo snad k Poutníkovi, kde podávali teplé polední jídlo. Tykev a tak. Avery měl rád něco trochu výživnějšího; půlku kuřete nebo kus hovězího, to mu vyhovovalo.
Pan Heath na ně zamával a usmál se. "Dobrý den, páni! Dlouhý život! Příjemný vítr! Klidnou siestu!"
Také zamávali a usmáli se. Když zmizeli z dohledu, prohodil Dave: "Celé dopoledne byli dole na molech a počítali sítě. Sítě! Věříte tomu?"
"Ale jo," řekl šerif Avery, pozvedl půlku mohutného zadku z houpací židle a upustil hlučný předobědový pšouk. "Ale jo, věřím. Baže."
George řekl: "Kdyby se nepostavili Jonasovým chlapcům, myslel bych, že je to parta cvoků."
"Těm by to nejspíš nevadilo," řekl Avery. Podíval se na Davea, který vrtěl monoklem na konci šňůrky a hleděl směrem, kterým chlapci odjeli. Ve městečku byli lidé, kteří začínali říkat těm frackům ze Společenství Malí lovci rakví. Avery nevěděl, jak se v tom má vyznat. Uklidnil přece vody mezi nimi a Thorinovými ostrými hochy a od Rimera dostal za svou námahu pochvalu a nějakou zlatku, ale stejně - jak se v nich má vyznat?
"Když tehdy přijeli," řekl Daveovi, "myslel sis, že jsou měkkota. Co říkáš teď?"
"Teď," Dave naposledy zavrtěl monoklem, pak si ho nasadil na oko a zahleděl se skrz něj na šerifa. "Teď si myslím, že jsou možná přece jenom o něco tvrdší, než jsem si myslel."
To určitě, pomyslel si Avery. Ale tvrdý neznamená chytrý, díky bohům. Baže, díky bohům za to.
"Mám hlad jako bejk, to teda mám," protáhl se a vstal. Shýbl se, opřel se rukama o kolena a upustil další hlasitý pšouk. Dave a George se na sebe podívali. George si zamával rukou před obličejem. Šerif Herkimer Avery, šerif Panství, se narovnal a tvářil se úlevně a zároveň vědoucně. "Víc místa je venku než uvnitř," řekl. "Jdeme, chlapci. Půjdeme se projít a trochu se nacpat."
11
Ani západ slunce nedokázal příliš vylepšit výhled z verandy baráku na Závoře K. Budova - kromě letní

kuchyně a stáje byla jediná, která zbyla z obytné části statku - měla tvar L a veranda byla postavena podél vnitřní části kratšího křídla. Zbyla na ní místa k posezení přesně pro ně: dvě houpací křesla, ze kterých lezly třísky, a dřevěná bedna, ke které kdosi přitloukl viklavé prkno jako opěradlo.
Toho večera Alain seděl na jedné houpací židli a Cuthbert na bedně, což se mu zřejmě líbilo. Na zábradlí seděl hlídač a hleděl přes udusaný hliněný dvůr k vypálenému domu Garberových.
Alain byl k smrti unavený, a i když se oba vykoupali v potoce poblíž západního cípu zdejšího pozemku, pořád měl pocit, že smrdí rybami a řasami. Celý den sčítali sítě. Neštítil se tvrdé práce, i když byla jednotvárná, ale neměl rád nesmyslnou práci. A tahle nesmyslná byla. Hambry se dělilo na dvě části: rybáře a chovatele koní. Mezi rybáři pro ně nic nebylo a po třech týdnech to všichni tři věděli. Odpovědi na jejich otázky se nacházely na Pádu, na který se zatím nanejvýš podívali. Na Rolandův příkaz.
Zafoukal vítr a chvilku bylo slyšet tiché, bručivé vrzání řidiny.
"Nesnáším ten zvuk," poznamenal Alain.
Cuthbert, který byl dnes večer nezvykle zamlklý a zahloubaný, přikývl a řekl jenom: "Baže." Říkali to už všichni, stejně jako "to tedy ano", "to tedy mám" a tak podobně. Alain měl podezření, že všichni tři budou mít Hambry na jazyku ještě dlouho poté, co setřou místní prach z bot.
Zezadu, zevnitř baráku, se ozýval méně nepříjemný zvuk - vrkání holubů. A potom od strany baráku třetí zvuk, na který Alain a Cuthbert nevědomky čekali, zatímco seděli a dívali se, jak zapadá slunce. Dusot koňských kopyt. Kopyt Bystrého.
Roland se objevil za rohem, jel lehce, a přitom se stalo cosi, co připadalo Alainovi podivné a zvláštní - jako znamení. Zatřepetala se křídla, ve vzduchu se objevil temný obrys a najednou Rolandovi na rameno usedl pták.
Roland se nelekl, jen se ohlédl. Dojel k uvazovacímu zábradlí, zůstal sedět a natáhl ruku. "Vítej," řekl tiše a holub mu usedl na dlaň. K jedné noze měl připoutáno pouzdro. Roland ho sundal, otevřel a vytáhl kousíček papíru, který byl pevně srolován. Druhou ruku s holubem natáhl před sebe.
"Vítej," řekl Alain a také natáhl ruku. Holub k ní přeletěl. Než Roland sesedl, odnášel Alain holuba do baráku, kde byly pod otevřeným oknem umístěny klece. Otevřel tu prostřední a natáhl ruku. Holub, který právě přiletěl, vskočil dovnitř. Holub v kleci vyskočil ven Alainovi do dlaně. Alain zavřel dvířka klece, zasunul zástrčku, přešel pokoj a otočil slamník na Bertově pryčně. Pod ním ležela plátěná obálka s několika čistými papírovými proužky a maličké plnicí pero. Vzal jeden proužek a pero, které mělo svou malou inkoustovou nádržku a nemuselo se namáčet. Vyšel znovu na verandu. Roland a Cuthbert studovali rozbalený proužek papíru, který jim holub doručil z Gileadu. Byla na něm řádka maličkých geometrických tvarů:

"Co to znamená?" ptal se Alain. Šifra byla docela jednoduchá, ale on se ji nedokázal naučit zpaměti ani spatra číst, i když Roland a Bert se to naučili skoro okamžitě. Alainovo nadání - jeho schopnost stopovat, jeho schopnost snadno vnímat - leželo v jiných oblastech.
"Farson přechází na východ," četl Cuthbert. "Vojska se rozdělila, jedno velké, jedno malé. Hledejte něco neobvyklého." Podíval se na Rolanda skoro uraženě. "Něco neobvyklého, co to znamená?"
Roland zavrtěl hlavou. Nevěděl. Pochyboval, že muži, kteří zprávu poslali - k nimž téměř jistě patřil také jeho otec - sami něco věděli.
Alain podal Cuthbertovi proužek papíru a pero. Bert jedním prstem hladil po hlavě tiše vrkajícího holuba. Potřásal křídly, jako by se už nemohl dočkat, až poletí na západ.
"Co mám napsat?" zeptal se Cuthbert. "To samé?"
Roland přikývl.
"Ale my jsme viděli věci, které jsou neobvyklé!" řekl Alain. "A víme, že je tu něco v nepořádku! Ti koně - a u toho malého statku kus na jih - nemůžu si vzpomenout, jak se jmenuje -"
Cuthbert mohl. "Rozkývané H."
"Tak, Rozkývané H. Tam jsou voli. Voli! Bohové, v životě jsem je neviděl, nanejvýš na obrázku v knížce!"

Roland vypadal polekaně. "Ví někdo, že jsi je viděl?"
Alain netrpělivě pokrčil rameny. "Neřekl bych. Kolem byli vozkové - tři, možná čtyři -"
"Tak, čtyři," řekl Cuthbert tiše.
"- ale ti si nás nevšímali. I když leccos vidíme, oni si myslí, že nevidíme."
"A tak to musí zůstat." Roland je přejel pohledem, ale ve tváři měl jaksi nepřítomný výraz, jako by byl myšlenkami kdesi daleko. Otočil se, zadíval se na zapadající slunce a Alain uviděl cosi na límci jeho košile. Sebral to, pohybem tak rychlým a hbitým, že ho Roland ani neucítil. To by Bert nedokázal, pomyslel si Alain s jistou pýchou.
"Baže, ale -"
"Stejnou zprávu," řekl Roland. Posadil se na horní schod a zadíval se na večerní červánky na západě. "Trpělivost, pane Richarde Stockworthe a pane Arthure Heathe. Víme určité věci a v jiné věci zase věříme. Ale jel by John Farson takovou dálku až sem, jen aby si doplnil stav koní? To nemyslím. Nejsem si jist, koně jsou cenní, baže, to tedy jsou - ale nemám jistotu. Takže počkáme."
"Dobrá, dobrá, stejnou zprávu." Cuthbert narovnal papírek a přidržel ho na zábradlí verandy, a pak napsal řádku symbolů. Alain tuto zprávu dokázal přečíst, stejnou řádku viděl už několikrát od chvíle, kdy přijeli do Hambry. "Zprávu jsme dostali. Máme se dobře. Tentokrát nemáme co ohlásit."
Zpráva putovala do pouzdra a to bylo připevněno holubovi k noze. Alain sešel po schůdcích dolů, postavil se vedle Bystrého (který stále trpělivě čekal, až ho odsedlají) a pozvedl ruku s ptákem směrem k blednoucímu západu slunce. "Buď zdráv!"
A už byl ve vzduchu a byl pryč, jen křídla se zatřepetala. Chvíli ho viděli jako tmavý obrys na ještě tmavším nebi.
Roland seděl a díval se za ním. Ten zasněný výraz neopouštěl jeho tvář. Alain se přistihl, jak přemýšlí, jestli se Roland dnes večer rozhodl správně. Nikdy v životě ho nic takového nenapadlo. Ani by to nečekal.
"Rolande?"
"Hmmm?" Jako člověk, který se napůl probudí z hlubokého spánku.
"Já ho odsedlám, jestli chceš." Kývl na Bystrého. "A vyhřebelcuju ho."
Dlouho nepřicházela žádná odpověď. Alain už se chtěl zeptat znovu, když Roland řekl: "Ne. Já to udělám. Za chviličku." A dál se díval na západ slunce.
Alain vystoupal po schůdcích a posadil se na židli. Bert se vrátil na své místo na bedně. Byli teď za Rolandem a Cuthbert se podíval na Alaina a povytáhl obočí. Ukázal na Rolanda a pak se znovu podíval na Alaina.
Alain mu podal smítko, které sebral Rolandovi z límce. I když bylo tak malé, že ho v tomto světle skoro neviděli, Cuthbert měl pistolnické oči a snadno, bez váhání tu věc poznal.
Byl to dlouhý vlas barvy zlata. Alain poznal z Bertova výrazu, že ví, z čí hlavy pochází. Od příjezdu do Hambry viděli jenom jednu dívku s dlouhými světlými vlasy. Pohledy obou chlapců se setkaly. V Berlových očích uviděl Alain úlek a zároveň stejnou míru smíchu.
Cuthbert Allgood zvedl ke spánku ukazovák a naznačil stisk spouště.
Alain přikývl.
Roland seděl na schodech zády k nim a díval se zasněnýma očima na hasnoucí západ slunce.

Kapitola VIII
Pod Kupcovým měsícem

1

Městečko Ritzy, které se nacházelo skoro čtyři sta mil západně od Mejisu, vůbec žádné městečko nebylo. Roy Depape tam dojel tři noci před tím, než Kupcův měsíc - někteří mu říkali Měsíc pozdního léta - dospěl do úplňku, a odjel o den později.
Ritzy byla vlastně mizerná maličká hornická vesnice na východním svahu hor Vi Castis, asi padesát mil od průrvy Vi Castis. Městečko mělo jenom jednu ulici. Brázdily ji vyježděné koleje tvrdé jako železo, jež se nejvýš tři dny po začátku podzimních bouřek promění v bahnité jezero. Byl tam obchod smíšeným zbožím Medvěd a Želva, kde horníci kvůli zákazu společnosti Vi Castis nesměli nakupovat, a pak obchod společnosti, kde nikdo kromě obejdů nenakupoval. Pak tam byla věznice spojená s Městskou

společenskou síní a vpředu šibenice. Bylo tam šest vykřičených barů a každý byl sprostší, zoufalejší a nebezpečnější než ten předešlý.
Ritzy byl jako ošklivá skloněná hlava mezi mohutnými povytaženými rameny - úpatím kopců. Nad městečkem směrem na jih stály rozvrzané chajdy, kde společnost ubytovávala své horníky. Každý závan větru přinášel smrad nevápněných společných záchodů. Na severu byly doly: nebezpečné, nevyztužené štoly, které sahaly do hloubky nějakých padesáti stop a pak se roztahovaly jako prsty šmátrající po zlatu a stříbru a mědi a občas i ložisku ohnivých kamenů. Zvenčí to byly prostě díry vyvrtané do holé skalnaté země, díry jako civící oči, každá s hromadou mořenové hlíny a odpadků vedle vchodu.
Kdysi tu byly svobodné doly, ale ty už všechny zmizely, vytlačila je společnost Vi Castis. Depape o tom věděl všechno, protože Velcí lovci rakví měli na tom karnevalovém tanečku svůj podíl. Těsně poté, co se dal dohromady s Jonasem a Reynoldsem, tehdy se to stalo. Inu, nechali si ty rakve vytetovat na ruce ani ne padesát mil odtud v městečku Wind, což byla díra ještě méně honosná než Ritzy. Jak dávno to bylo? Nevěděl přesně, i když mu připadalo, že by to měl vědět. Ale pokud šlo o počítání minulosti, Depape se často ztratil. Bylo těžké si vůbec vzpomenout, jak je starý. Protože svět se hnul a čas teď byl jiný. Měkčí.
Na jednu věc si vzpomínal bez potíží - vzpomínku osvěžovala prudká bolest, která jím projela pokaždé, když se udeřil do zraněného prstu. Ta věc byl slib, který si dal a který zněl, že uvidí Dearborna, Stockwortha a Heathe ležel mrtvé ve výřadu, s rukama roztaženýma, jako mají holčičí papírové panenky. Měl v úmyslu vytáhnout tu svou část, která tak marně toužila po Velké Cuchtě už tři týdny, a pokropit jim mrtvé obličeje. Větší díl sprchy si schová pro Arthura Heathe z Gileadu v Novém Kanaánu. Toho rozchechtaného užvaněného hajzlíka čeká pořádná sprcha.
Depape vyjel na východním konci jediné ulice v Ritzy, vyšlapal s koněm po úbočí prvního kopce a pak se nahoře zastavil, aby se jedinkrát ohlédl. Minulou noc, kdy mluvil s tím starým parchantem za hospodou u Hattigana, Ritzy jenom vřelo. Dnes ráno v sedm hodin vypadalo strašidelně jako Kupcův měsíc, který stále visel na nebi nad okrajem zpustošených kopců. Slyšel však, jak to v dolech klepe. Na to si mohl vsadit. Ta děťátka cinkala sedm dní v týdnu. Pro hříšné nebylo odpočinku - a měl pocit, že mezi ně patří i on. Přitáhl koni uzdu jako obvykle bezmyšlenkovitě a s hrubou silou, kopl koně do slabin a zamířil na východ, a myslel cestou na toho starého parchanta. Domníval se, že s tím starým parchantem jednal docela férově. Slíbil mu odměnu a za poskytnutou informaci zaplatil.
"Jo," řekl Depape a jeho brýle blýskaly v ranním slunci (bylo to výjimečné ráno, kdy neměl opici, a měl docela dobrou náladu), "řekl bych, že si ten starej prevít nemusí stěžovat."
Depape sledoval stopu těch mládenců bez potíží. Přijeli z východu po Velké cestě až z Nového Kanaánu, jak se zdálo, a v každém městečku, kde se zastavili, si jich všimli. Většinou si jich všimli, i když jen projížděli. A proč ne? Mladí muži na dobrých koních, žádné jizvy ve tváři, žádné tetování strážců zákona na rukou, na těle dobré šaty, na hlavě drahý klobouk. Zvlášť dobře si je pamatovali v hospodách a saloonech, kde se zastavili na občerstvení, ale nepili žádný tvrdý alkohol. A také žádné pivo ani graf. Přesto si je pamatovali. Chlapci na cestě, chlapci, kteří přímo svítili, jak se zdálo. Jako by přicházeli z nějakých dřívějších, lepších časů.
Nachcat jim do ksichtu, pomyslel si Depape a jel dál. Jednomu po druhým. Panu Arthurovi "Haha" Heathovi naposled. Schovám si dost, abych tě promáčel na kost, jestli ještě nebudeš na konci stezky a na mýtině.
Všímali si jich, to tedy ano, ale to nestačilo. Kdyby se vrátil do Hambry jenom s touto zprávou, Jonas by mu nejspíš ustřelil nos. A on by si to zasloužil. Možná to jsou bohatí kluci, ale to není všechno. To si Depape řekl. Otázka zněla, co ještě jsou? A konečně v tom smradu z výkalů a síry v Ritzy na to přišel. Možná ne na všechno, ale stačilo to, aby mohl otočit koně dřív, než se ocitne až v tom zasraném Novém Kanaánu.
Obrazil ještě další dva saloony, v každém si dal vodnaté pivo a nakonec zapadl k Hattiganovi. Poručil si další řídké pivo a chystal se zatáhnout barmana do rozhovoru. Než ale vůbec stačil zatřást stromem, jablíčko, po kterém toužil, upadlo a přistálo mu přímo v ruce, jako na objednávku.
Byl to starý muž (ten starej parchant) a mluvil pronikavým hlasem, ze kterého bolela hlava, což umějí jenom staří parchanti u piva. Mluvil o starých časech, jak to staří parchanti vždycky dělají, a o tom, jak se svět hnul a jak bývalo všechno mnohem lepší, když byl malý kluk. Pak řekl cosi, při čem Depape

nastražil uši: cosi o tom, že staré časy se možná zase vracejí, protože viděl přece ty tři mladé lordy, ani ne před dvěma měsíci, možná dřív, a dokonce jednomu koupil pití, i když to byla jenom bublinková voda.
"Ty bys nerozeznal mladýho lorda od mladýho vola," řekla jakási slečna, které v okouzlující mladé hlavince zbývaly všeho všudy čtyři zuby.
Tomu se všichni zasmáli. Ten starý parchant se uraženě rozhlédl. "Ale rozeznám, nechte bejt," řekl. "Zapomněl jsem toho víc, než se vy kdy naučíte, to teda jo. Nejmíň jeden z nich pochází z Eldova rodu, protože jsem viděl v jeho tváři jeho otce - stejně jasně, jako vidím ty tvoje povadlý kozy, Jolene." A pak ten starý parchant udělal něco, co Depape skoro obdivoval - škubl blůzou místní děvky a vylil jí tam pivo. Ani výbuch smíchu a bouřlivý potlesk, který následoval, nemohl zcela přehlušit vzteklý řev té holky ani křik starého muže, když ho děvče začalo fackovat a bít do hlavy a ramenou. Dědek křičel nejdřív jenom naštvaně, ale když holka popadla korbel toho starého parchanta a rozbila mu ho o spánek, ozval se bolestný řev. Po tváří toho starého parchanta začala téct krev smíchaná s trochou vodnatého piva.
"Vypadni vocaď!" zaječela holka a postrčila ho ke dveřím. Několik zdravých kopanců přítomných horníků (kteří fandili tomu, komu se jim právě hodilo) mu pomohlo. "A už se nevracej! Cítím z tebe trávu, ty starej vyhulenče! Vypadni a seber si ty svoje povídačky o těch zatracenejch starejch časech a mladejch pánech s sebou!"
Ten starý parchant byl dostrkán na druhou stranu místnosti kolem tiše vyhrávajícího trumpetisty, jenž sloužil jako rozptýlení pro štamgasty u Hattigana (mladík v buřince také uštědřil kopanec do zadnice zaprášených kalhot toho starého parchanta a nevynechal ani notičku z Hrajte, dámy, hrajte), a vypotácel se lítacími dvířky ven, kde dopadl po hlavě na ulici.
Depape se za ním vyloudal a pomohl mu na nohy. Přitom ucítil z mužova dechu jakýsi trpký pach - ne z piva - a uviděl v koutcích rtů výmluvné zelenošedé skvrny. Tráva, no jistě. Ten starý parchant s ní nejspíš právě začínal (a z obvyklého důvodu: ďáblova tráva rostla na kopcích zadarmo, na rozdíl od piva a whisky, kterou ve městečku prodávali), ale jakmile se začne, konec přijde rychle.
"Nemají kouska úcty," zahuhlal ten starý parchant. "Ani kouska pochopení."
"Baže, to tedy nemají," souhlasil Depape, který se pořád ještě nezbavil přízvuku pobřeží a Pádu.
Starý parchant stál a trochu se kýval, vzhlížel k němu a marně si otíral krev, která mu stékala po vrásčitých tvářích z odřené kůže na hlavě. "Synku, máš peníze na panáka? Vzpomeň si na tvář svého otce a dej starý duši peníze na panáka!"
"Nejsem moc na dobročinnost, pamětníku," řekl Depape, "ale možná by sis peníze na panáka mohl zasloužit. Zajdeme tamhle, do mé kanceláře, a zjistíme to."
Odvedl toho starého parchanta z ulice na postranní dřevěný chodník, a zamířil kus nalevo od černých lítacích dvířek, přes které proudilo ven zlaté světlo. Počkal, až kolem projde trojice horníků zpívajících z plných plic ("Ženská, kterou miluju... je pořádně dlouhá... a tělo má rychlý... jak koule kanónová..."). Držel toho starého parchanta stále za loket a pak ho zavedl do uličky mezi hospodou a vedlejším pohřebnictvím. Depapea napadlo, že pro některé lidi může návštěva v Ritzy zatraceně připomínat nákup pod jednou střechou: dostanete napít, dostanete svou kulku a vedle dostanete pryčnu.
"Vaše kancelář," uchechtl se ten starý parchant, když ho Depape vedl uličkou na opačný konec k laťovému plotu a hromadám odpadků. Zafoukal vítr a Depapea zaštípaly v nose odéry síry a karbolu z dolů. Zprava, skrz stěnu hospody u Hattigana sem pronikaly zvuky opileckého veselí. "Vaše kancelář, to je dobrý."
"Tak, moje kancelář."
Stařec na něj hleděl ve světle měsíce, který plul ve škvíře nebe nad uličkou. "Jste z Mejisu? Nebo z Tepchai?"
"Možná z jednoho, možná z druhého, možná odjinud."
"Znám vás?" Ten starý parchant se na něj podíval ještě víc zblízka, postavil se na špičky, jako by chtěl políbení. Fuj.
Depape ho odstrčil. "Ne tak blízko, strejdo." Ale přece jen ho to trochu zarazilo. S Jonasem a Reynoldsem tu už byli a jestli si ten děda pamatuje jeho obličej, rozhodně nebude mluvit jako protržený o mládencích, které viděl mnohem později.
"Pověz mi o těch třech mladých lordech, strejdo." Depape zabušil na stěnu hospody. "Ty uvnitř to možná

nezajímalo, ale mě jo."
Ten starý parchant se na něj zadíval kalným, vypočítavým pohledem. "Našel by se pro mě nějakej zvonivej kousek?"
"Jo," řekl Depape. "Jestli mi povíš, co chci slyšet, dám ti zvonivej kousek."
"Zlata?"
"Povídej, a uvidíme."
"Ne, pane. Nejdřív prachy na dřevo, řeči potom."
Depape ho popadl za paži, prudce ho otočil a škubl mu zápěstím, které mu připadalo jako svazek klacíků, až k hubeným lopatkám. "Neser mě, strejdo, nebo ti pro začátek zlámu hnátu."
"Pusťte!" křičel ten starý parchant udýchaně. "Pusťte mě, důvěřuju vaší štědrosti, mladej pane, protože máte štědrej obličej! Ano! Ano, jistě!"
Depape ho pustil. Ten starý parchant ho ostražitě pozoroval a mnul si rameno. V měsíčním světle vypadala krev, která mu usychala na tvářích, jako černá.
"Tři, byli tři," začal. "Urození mládenci."
"Mládenci, nebo lordi? Tak co teda, strejdo?"
Ten starý parchant se nad tou otázkou zamyslel. Rána do hlavy, noční vzduch a zakroucení rukou ho zřejmě vystřízlivělo, aspoň na chvíli.
"Obojí, řekl bych," prohlásil nakonec. "Jeden byl určitě lord, ať už si tamti uvnitř tomu věří nebo ne. Protože jsem viděl jeho otce a jeho otec nosil pistole. Ne takový chudinky, jako nosíte vy - s prominutím, vím, že dneska je to nejlepší zboží -, ale opravdový pistole, jaký byly k vidění, když byl můj táta ještě kluk. Takový velký se santálovou pažbou."
Depape hleděl na starého muže a cítil, jak se v něm vzmáhá vzrušení - a také jakási zdráhavá úcta. Chovali se jako pistolníci, řekl Jonas. Když Reynolds namítal, že jsou moc mladí, řekl Jonas, že jsou to třeba učni, a teď se zdálo, že šéf měl nejspíš pravdu.
"Santálovou pažbu?" zeptal se. "Santálovou pažbou, strejdo?"
"Jo." Stařík si všiml, že je rozčilený a že věří. Viditelně se nafoukl.
"Pistolník, chceš teda říct. Otec toho mladýho kluka měl velký bouchačky."
"Jo, pistolník. Jeden z posledních lordů. Jejich rod už vymírá, ale můj táta ho znal docela dobře. Steven Deschain z Gileadu. Steven, syn Henryho."
"A ten, kterého jsi nedávno viděl - "
"To byl jeho syn, vnuk Henryho Vysokého. Ostatní vypadali urozeně, taky by mohli pocházet z rodu lordů, ale ten, kterýho jsem viděl, pocházel přímo z linie Arthura Elda, po matce nebo po otci. Tak jistě, jako že chodíte po dvou. Už jsem si zasloužil cinkáčka?"
Depape už chtěl říct, že ano, ale pak si uvědomil, že neví, o kterém z těch tří mladíků ten starý parchant mluví.
"Tři mladí muži," přemýšlel nahlas. "Urození. A měli pistole?"
"Neměli je venku tady v tom městečku, kde by je mohl vidět kdejakej obejda," zasmál se ten starý parchant nepříjemně. "Ale měli je, to zase jo. Nejspíš zamotaný v dekách, to říkám já."
"Baže," řekl Depape. "Slyším dobře. Tři mladí muži, jeden lordův syn. Pistolníkův syn, podle tebe. Stevena z Gileadu." A to jméno mu bylo povědomé, baže, to tedy bylo.
"Steven Deschain z Gileadu, tak je to správně."
"A jaké jméno udával, ten mladý lord?"
Ten starý parchant děsivě zkroutil obličej, jak se snažil vzpomenout. "Deerfield? Deerstine? Nevzpomínám si dobře - "
"To nevadí, já to vím. A zasloužil sis svou kovovou odměnu."
"Fakt?" ten starý parchant už byl zase těsně u něj a vydechoval odporně sladké páry trávy. "Zlato, nebo stříbro? Co mi dáte, příteli?"
"Olovo," odpověděl Depape, pak tasil a střelil starce dvakrát do hrudi. Vlastně mu prokázal laskavost. Nyní ujížděl zpátky do Mejisu - tato cesta potrvá kratší dobu, protože nebude muset zastavovat v každém Zapadákově a vyptávat se.
Těsně nad hlavou mu zatřepetala křídla. Holub - tmavě šedý byl, s bílým kroužkem kolem krku - snesl se

na skalisko kousek před ním, jako by si chtěl odpočinout. Zajímavý pták. Žádný divoký holub, pomyslel si Depape. Někomu uletí? Nedokázal si představit, že by někdo v tomto zapadlém koutě světa choval doma něco jiného než polodivokého psa, který má zadávit každého opovážlivého lupiče (ovšem co by mohli mít zdejší lidé k uloupení, to byla další otázka, na kterou neznal odpověď), ale domníval se, že možné je všechno. Každopádně by se mu holubí pečínka hodila, až se utáboří na noc.
Depape vytáhl pistoli, ale než stačil natáhnout kohoutek, holub už byl ve vzduchu a mířil na východ. Depape po něm stejně vystřelil. Někdy má člověk štěstí, tentokrát však zřejmě ne. Holub trochu ve vzduchu poklesl, ale pak srovnal let a zmizel směrem, kterým jel i Depape. Chvíli zůstal jen tak sedět na koni, ale příhoda ho nijak nevyvedla z rovnováhy. Myslel na to, že Jonas bude mít velkou radost z toho, co zjistil.
Po chvilce dloubl koně do slabin a rozcválal se na východ po Námořní cestě Panství, zpátky do Mejisu, kde chlapci, kteří ho veřejně pokořili, čekali, až se s nimi vypořádá. Možná to byli lordi, možná to byli synové pistolníků, ale v poslední době i takoví mohli umřít. Jak ten starý parchant sám zdůraznil, svět se hnul.
2
Jednoho pozdního odpoledne tři dny poté, co Roy Depape odjel z Ritzy a zamířil zpátky do Hambry, ujížděli Roland, Cuthbert a Alain na severozápad od městečka, nejdřív dolů po dlouze svažitém Pádu, potom vyjeli do volného kraje, kterému lidé z Hambry říkali Špatná tráva, a nakonec do pouštní pustiny. Jakmile se ocitli na otevřeném prostranství, jasně před sebou uviděli rozpadající se a drolivé srázy. Uprostřed nich byla tmavá štěrbina, skoro podobná vagíně, a její okraje byly tak popraskané, až to vypadalo, že ji vytesal nějaký vzteklý bůh třímající sekyru.
Mezi okrajem Pádu a útesy byla vzdálenost asi šest mil. Ve třech čtvrtinách cesty minuli jediný skutečný význačný geografický bod té roviny: vyčnívající skalisko, které vypadalo jako prst ohnutý v prvním kloubu. Pod ním byl kousek půdy ve tvaru bumerangu porostlý trávou, a když Cuthbert zahalekal, aby uslyšel, jak se jeho hlas odráží od útesů před nimi, vyrazila z trávníku smečka brumláků a rozběhla se na jihovýchod, k Pádu.
"To je Visící skála," řekl Roland. "Pod ní je pramen - jediný v těchto končinách, říká se."
To byla první slova, která mezi nimi cestou padla, ale Cuthbert a Alain si za Rolandovými zády vyměnili úlevný pohled. Po uplynulé tři týdny v podstatě přešlapovali na místě, zatímco se kolem nich kutálelo a valilo léto. Roland jim stále říkal, že musejí čekat, že musejí věnovat veškerou pozornost věcem, na kterých nezáleželo, a počítat kdejaký ospalek, který se jim vydrolil z koutků očí, ale ani jeden z nich tak docela nedůvěřoval zasněné, roztržité náladě, do které se Roland v poslední době halil jako Clay Reynolds do svého speciálního pláště. Nemluvili o tom spolu. Nemuseli. Oba věděli, že jestliže se Roland začal dvořit krasavici, ze které si starosta Thorin chtěl udělat svou klisničku (a komu jinému by mohl patřit ten dlouhý světlý vlas?), ocitnou se v pořádné kaši. Ale Roland se nepokoušel o žádné námluvní tance a ani jeden si nevšiml žádných dalších světlých vlasů na jeho límci a dnes večer vypadal více ve své kůži, jako by ten plášť roztržitosti odložil. Aspoň na chvíli, jak doufali. Natrvalo, pokud budou mít štěstí. Mohli jen vyčkávat. Nakonec jim to ka prozradí, jako vždy.
Asi míli před útesy najednou ustala silná mořská bríza, kterou měli v zádech celou cestu, a uslyšeli tiché, neladné vrzání ze štěrbiny, která se jmenovala Šroubové oko. Alain zastavil a zašklebil se jako člověk, který kousl do neobyčejně kyselého ovoce. Myšlenky mu zaplnila představa hrsti ostrých kamínků, které nějaká silná ruka mačká a drtí o sebe. Nad kaňonem kroužili supi, jako by je ten zvuk přitahoval.
"Hlídači se to nelíbí, Wille," řekl Cuthbert a zaťukal na lebku. "Mně tedy taky ne. Proč jsme tady?"
"Abychom počítali," řekl Roland. "Poslali nás, abychom spočítali všechno a viděli všechno a tohle je něco, co se dá spočítat a vidět."
"Aha, baže," souhlasil Cuthbert. Držel svého koně docela s námahou. Hluboké, vrzavé kvílení řidiny ho dráždilo. "Šestnáct set čtrnáct rybářských sítí, sedm set deset člunů malých, dvě stě čtrnáct člunů velkých, sedmdesát volů, ke kterým se nikdo nepřizná, a severně od městečka jedna řidina. I když ta znamená kdoví co."
"Však to zjistíme," poznamenal Roland.
Vjeli do toho zvuku, a i když se žádnému nelíbil, nikdo nenavrhl, aby se vrátili. Urazili sem dlouhou cestu

a Roland měl pravdu - byla to jejich práce. Kromě toho byli zvědaví.
Ústí kaňonu bylo důkladně zataraseno křovím, jak už Susan říkala Rolandovi. Do podzimu ho většina uschne, ale naskládané větve zatím stále měly listí a do kaňonu bylo těžko vidět. Středem hromady klestí vedla cestička, ale byla úzká pro koně (kteří by se stejně mohli začít vzpírat, kdyby tudy měli projít), a v houstnoucím šeru Roland sotva co rozeznal.
"Jdeme tam?" zeptal se Cuthbert. "Nechť Protokolární anděl zaznamená, že jsem proti, ovšem ke vzpouře se neuchyluji."
Roland rozhodně neměl v úmyslu vést je mezi křovím ke zdroji toho zvuku. Měl přece jen velmi matné ponětí o tom, co to řidina je. Trochu se na ni v posledních pár týdnech vyptával a dostalo se mu jen mála užitečných odpovědí. "Držel bych se dál," zněla rada šerifa Averyho. Takže nejlepší informace, kterou zatím získal, mu sdělila Susan té noci, kdy se s ní poprvé setkal.
"Jen klid, Berte. Nejdeme tam."
"Dobře," řekl Alain potichu a Roland se usmál.
Po západní straně kaňonu vedla stezka, příkrá a úzká, ale schůdná, pokud si dávali pozor. Šli jeden za druhým, jednou se zastavili, aby odklidili napadané kameny, naházeli rozpukané a drobivé břidlicové pláty do sténající rokliny po pravici. Když byli hotovi a zrovna když se všichni tři chystali nasednout na koně, vznesl se z okraje kaňonu jakýsi veliký pták - možná bělokur nebo snad drop - a prudce zamáchal křídly. Roland hmátl po pistolích a uviděl, že Cuthbert a Alain udělali totéž. Dost směšné, vezme-li se v úvahu, že jejich palné zbraně byly zabaleny v ochranném naolejovaném plátně a ukryty pod prkny podlahy v baráku Závory K.
Podívali se po sobě, ale nic neřekli (jen očima, které byly výmluvné) a šli dál. Roland zjistil, že když se zdržují tak blízko řidiny, její účinek se násobí - nebyl to zvuk, na který si může člověk zvyknout. Právě naopak: čím déle se nacházeli v bezprostřední blízkosti Šroubového oka, tím víc jim ten zvuk drásal mozek. Lezl jim do zubů i do uší. Vibroval v nervovém uzlu pod prsní kostí a zdálo se, že požírá jemnou a vlhkou tkáň za očima. Ale hlavně lezl do hlavy a našeptával, že všechno, čeho se kdy báli, na ně číhá hned za další zatáčkou nebo za tamhletím skutáleným balvanem a čeká, aby to mohlo vyskočit přímo na ně.
Jakmile se dostali na holou plošinu na horním konci stezky a nad nimi se znovu otevřelo nebe, trochu se to zlepšilo, ale to už byla skoro tma, a když seskočili z koní a pěšky došli k drolivému okraji kaňonu, neviděli nic než stíny.
"K ničemu," prohodil Cuthbert znechuceně. "Měli jsme vyjet dřív, Rolande - chci říct Wille. To jsme ale pitomci!"
"Tady pro tebe můžu být Roland, jestli chceš. A uvidíme, co jsme si sem přišli prohlédnout, a spočítáme, co jsme sem přišli spočítat - jednu řidinu, přesně jak jsi říkal. Jen počkej."
Čekali, a ani ne o dvacet minut později se nad obzor vyšplhal Kupcův měsíc - dokonalý letní měsíc, velikánský a oranžový. Vznášel se na té tmavnoucí fialové nebeské pláni jako bortící se planeta. Na povrchu měsíce byl jasně a zřetelně vidět Kupec, který vyšel na obchůzku s pytlem plným kvílících duší. Shrbená postava z neostrých stínů, přes přikrčené rameno jasně viditelný pytel. Za stínovým Kupcem svítilo oranžové světlo jako samotný oheň pekelný.
"Uf," ozval se Cuthbert. "Takový pohled člověku nepřidá, když se k nám ještě nese ten zvuk zdola."
Přesto vydrželi (i jejich koně, kteří zas a znovu trhali opratěmi, jako by jim říkali, že už by odtud rádi dávno zmizeli) a měsíc stoupal na nebe a cestou se maličko scvrkl a zestříbrněl. Nakonec vystoupil dost vysoko, aby vrhl své sinalé světlo do Šroubového oka. Tři chlapci stáli a dívali se dolů. Ani jeden nepromluvil. Roland nevěděl, jak jeho přátelé, ale za sebe si myslel, že by ani promluvit nemohl, i kdyby byl vyzván.
Šroubové oko, velmi krátký kaňon s příkrými stěnami, říkala Susan a její popis seděl dokonale. Také říkala, že Šroubové oko vypadá jako komín položený na bok, a Rolanda napadlo, že je to také pravda, pokud připustí, že padající komín se při nárazu může trochu nalomit a zůstane ležet s posunutými stěnami uprostřed.
Až po ten výstupek vypadal kaňon docela obyčejně. Ani hromádky kostí, které jim měsíc ukázal, nebyly ničím zvláštní. Mnoho zvířat, která zabloudí do slepých kaňonů, nemá dost rozumu, aby znovu našlo

cestu ven, a u Šroubového oka byla možnost úniku ještě zmenšena zábranou z hromady větví při vstupu do kaňonu. Stěny byly příliš příkré, než aby se na ně dalo vylézt, kromě jednoho místa těsně před tou drobnou zatáčkou. Tam Roland uviděl, že se stěnou kaňonu táhne jakási rýha, ve které je dost výstupků, aby se jich dalo - snad! - zachytit. Neměl žádný skutečný důvod, proč by si to měl zapamatovat, ale stejně to udělal, jako si bude všemožné únikové cesty zaznamenávat celý život.
Za tím výstupkem na dně kaňonu bylo cosi, co ještě ani jeden z nich neviděl - a když se za několik hodin vrátili zase do baráku, všichni se shodli, že nevěděli přesně, co vidí. Druhá část Šroubového oka byla zastřena kalnou, stříbřitou jakoby tekutinou, ze které stoupaly proužky kouře nebo páry. Zdálo se, že se ta tekutina líně pohybuje, pleská o stěny, které ji držely mezi sebou. Později přijdou na to, že ta tekutina i pára jsou světle zelené. Jenom v tom měsíčním světle vypadaly stříbrné.
Zatímco se dívali, k hladině řidiny zalétl jakýsi tmavý obrys - možná to byl stejný pták, který je před chvílí vyděsil. Chytil cosi ve vzduchu - nějaký hmyz? Nebo jiného menšího ptáka? - a pak začal znovu stoupat. Než to však stačil, ze dna kaňonu se zvedla stříbřitá paže tekutiny. Na okamžik ten tupý, vrzavý zvuk o něco zesílil a proměnil se téměř v hlas. Paže chytila ptáka ve vzduchu a stáhla dolů. Hladinou řidiny problesklo nazelenalé světlo krátkým a neohraničeným výbojem podobným elektřině a hned zhaslo.
Tři chlapci na sebe hleděli vyděšenýma očima.
Skoč tam, pistolníku, zavolal jakýsi hlas najednou. Byl to hlas řidiny. Byl to hlas jeho otce. Byl to také hlas kouzelníka Martena, svůdce Martena. A co bylo nejstrašnější, byl to také jeho hlas.
Skoč tam a pusť všechny starosti z hlavy. Tady není žádná dívčí láska, která by ti dělala vrásky, a žádný žal nad ztracenou matkou, který by tížil tvé dětské srdce. Jenom hukot rostoucí propadliny uprostřed vesmíru. Jenom shnilá sladkost hnijícího masa.
Pojď, pistolníku. Staň se součástí řidiny.
Alain se zasněným výrazem a nepřítomným pohledem vykročil podél okraje srázu a pravou botou se ocitl tak blízko propasti, že patou zvedal obláčky prachu nad prázdnotou a shazoval do ní hrsti kamínků. Než stačil udělat víc než pět kroků, popadl ho Roland za opasek a prudce jím škubl zpět.
"Kam si myslíš, že jdeš?"
Alain se na něj podíval náměsíčnýma očima. Začaly se projasňovat, ale pomalu. "Já... nevím, Rolande."
Řidina pod nimi zahučela a zamručela a zazpívala. Ozval se v ní také další zvuk: jakési rozbahněné, šlemovité mumlání.
"Já to vím," ozval se Cuthbert. "Vím, kam všichni jdeme. Zpátky na Závoru K. Jedem, vypadneme odtud." Úpěnlivě se podíval na Rolanda. "Prosím tě. Je to strašné."
"Tak dobře."
Ale než je odvedl po stezce zpátky, přistoupil k okraji a podíval se na tu kalnou stříbrnou kalužinu pod sebou. "Počítám," řekl naschvál vzdorně. "Počítám jednu řidinu." Potom tišeji dodal: "A k čertu s tebou."
3
Cestou zpátky se jim vrátila nálada - mořská bríza ve tváři byla úžasně osvěživá po tom nehybném a jaksi spečeném pachu kaňonu a řidiny.
Když ujížděli po Pádu (po dlouhé úhlopříčce, aby trochu ušetřili koně), řekl Alain: "Co budeme dělat dál, Rolande? Víš to?"
"Ne. Vlastně to nevím."
"Večeře by pro začátek stačila," řekl Cuthbert vesele a poklepal důrazně na dutou lebku hlídače.
"Víš přece, jak to myslím."
"Ano," souhlasil Cuthbert. "A něco ti povím, Rolande - "
"Wille, prosím. Když už jsme zpátky na Pádu, říkej mi zase Wille."
"Baže, dobrá. Něco ti povím, Wille: nemůžeme už moc dlouho počítat sítě a čluny a stavy a kola. Docházejí nám položky, na kterých nezáleží. Jsem přesvědčen, že nám dá sakra práci tvářit se jako pitomci, jakmile se zaměříme na koňáckou stránku zdejšího života, tak jak se žije v Hambry."
"Baže," souhlasil Roland. Zastavil Bystrého a ohlédl se po cestě, kterou přijeli. Na okamžik ho okouzlil pohled na koně, které zřejmě zachvátilo nějaké měsíční šílenství, protože dováděli a honili se po stříbřité trávě. "Ale znovu vám oběma říkám, tady nejde jenom o koně. Potřebuje je Farson? Baže, možná.

Stejně jako Společenství. Voly taky. Ale tady jsou koně všude - možná ne tak dobří jako tito, to připouštím, ale v bouři každý přístav dobrý, jak se říká. Takže pokud nejde o koně, o co tedy? Dokud to nebudeme vědět nebo dokud nerozhodneme, že se to nikdy nedozvíme, budeme pokračovat postaru."
Kus odpovědi na ně čekal v Závoře K. Seděla na uvazovacím zábradlí a směle potřásala ocasem. Když holub skočil Rolandovi na ruku, uviděl Roland, že má jedno křídlo divně pocuchané. Usoudil, že se nějaké zvíře - nejspíš kočka - připlížilo tak blízko, aby na něj dosáhla.
Zpráva smotaná u holubovy nohy byla krátká, ale vysvětlovala velkou část toho, čemu nerozuměli.
Budu ji muset znovu vidět, pomyslel si Roland, když zprávu přečetl, a projela jím prudká radost. Tep se mu zrychlil a v tom chladném stříbrném světle Kupcova měsíce se usmál.

Kapitola IX
Citgo

1

Kupcova měsíce začalo ubývat; zatímco bude couvat, nastanou největší vedra a nejkrásnější letní dny.
Jednoho odpoledne čtyři dny po úplňku se v domě, ve kterém bydlela Susan s tetou, ukázal starý mozo ze starostova domu (Miguel tam bydlel dávno předtím, než tam přišel Hart Thorin, a nejspíš tam bude ještě dlouho poté, co se Thorin vrátí zpátky na svůj ranč). Vedl za ohlávku krásnou kaštanovou klisnu. Byl to druhý ze tří slíbených koní a Susan okamžitě poznala Felicii. Tu klisnu měla v dětství moc ráda. Susan Miguela objala a ohubičkovala mu vousaté tváře. Stařík se usmíval tak zeširoka, že by ukázal všechny zuby, kdyby nějaké měl. "Gracias, gracias, tisíckrát díky, dědečku," řekla mu.
"Da nada," odpověděl a podal jí uzdu. "To posílá starosta jako dar závdavkem."
Podívala se stranou, úsměv jí pomalu zmizel ze rtů. Felicie stála poslušně vedle ní, její tmavě hnědá srst svítila v letním slunci jako sen. Ale žádný sen to nebyl. Zprvu to tak vypadalo - ten pocit neskutečna byl dalším pokušením vkročit do pasti, jak teď pochopila -, ale žádný sen to nebyl. Byla shledána poctivou. Teď tedy přijímala "dary závdavkem" od bohatého muže. Ta fráze byla samozřejmě jen závojíček konvence - nebo trpký vtip, záleželo, jak se na to člověk díval a jakou měl náladu. Felicie nebyla darována o nic víc než Pylon - koně byli postupným plněním smlouvy, kterou uzavřela. Teta Korda by se mohla tvářit šokovaně, ale Susan znala pravdu: měla se stát děvkou, jen tím a ničím jiným.
Teta Korda byla v kuchyňském okně, když Susan vedla svůj dar (který byl podle jejího názoru ve skutečnosti jen navráceným majetkem) do stáje. Teta zběžně zavolala cosi radostného o tom, že kůň je dobrá věc, že při péči o něj aspoň Susan přejdou roupy. Susan už cítila na jazyku pádnou odpověď, ale ovládla se. Od té doby, co se tak pohádaly kvůli košilím, vládlo mezi nimi napjaté příměří a Susan nechtěla být tou, která je poruší. Měla toho na srdci a v hlavě příliš mnoho. Pomyslela si, že jestli dojde ještě na jednu hádku s tetou, nejspíš praskne jako suchá větev pod botou. Protože mlčení je často nejlepší, řekl jí otec, když se ho jako desetiletá ptala, proč je pořád tak mlčenlivý. Ta odpověď ji tehdy mátla, ale nyní jí rozuměla líp.
Ustájila Felicii vedle Pylona, vyhřebelcovala ji, nakrmila. Zatímco klisna žrala oves, prohlédla Susan kopyta. Nezajímalo ji tolik, jak vypadají podkovy, které klisna měla - byly z Mořské vyhlídky - a tak sejmula z hřebíku vedle dveří do stáje otcův pytel s podkovami, zavěsila si popruh přes rameno, aby jí pytel visel na boku, a odešla na dvoumílovou pochůzku do Hookeyho obecní stáje. Když tak cítila, jak ji kožený pytel tíží na boku, vzpomněla si znovu na otce tak jasně a zřetelně, že ji opět zaplavil smutek a chtělo se jí plakat. Pomyslela si, že by se zhrozil, kdyby věděl, v jaké situaci je teď Susan, možná by ho to i znechutilo. A Will Dearborn by se mu líbil, tím si byla jista - líbil by se mu a schválil by jí ho. A to byla poslední hořká kapka.

2

Odmalička věděla, jak se oková kůň, a dokonce se jí to líbilo, když měla správnou náladu. Byla to lopotná, hrubá práce, u které neustále hrozil zdravý kopanec do zadnice, jenž zažene nudu a probere děvče zpátky do skutečnosti. Ale o výrobě podkov nevěděla nic, ani nechtěla. Brian Hookey je však kul v kovárně za chlévem a hospodou. Susan snadno vybrala čtyři nové, správně velké a kochala se přitom vůní koní a čerstvého sena. A také čerstvé barvy. Hooykeho stáje a kovárna vypadaly opravdu dobře. Při pohledu nahoru neuviděla ve střeše chléva jedinou dírku. Časy byly pro Hookeyho dobré, jak se zdálo.

Připsal nové podkovy na trám, ani nesundal kovářskou zástěru, jen usilovně mžoural jedním okem na vlastnoručně napsaná čísla. Když Susan začala váhavě o placení, jenom se zasmál a řekl, že ví, že vyrovná své účty, jakmile bude moct, bohové nechť jí požehnají, baže. Kromě toho se nikdo z nich nikam nechystá, že? Ne ne. A celou dobu ji jemně popoháněl těmi voňavými pachy sena a koní ke dveřím. Ještě před rokem by jí takhle nevyšel vstříc ani v takové drobnosti, jakou jsou čtyři podkovy, ale teď byla dobrou přítelkyní starosty Thorina a všechno se změnilo.
Odpolední slunce bylo po šeru v Hookeyho chlévě oslepující a Susan chvilku neviděla, takže popaměti tápala k ulici, do boku ji tlačil kožený pytel a podkovy uvnitř tiše cinkaly. Sotva si stačila všimnout, že se v tom jasu před ní cosi rýsuje, a vzápětí do toho vrazila tak prudce, až jí cvakly zuby a nové podkovy pro Felicii zařinčely. Byla by upadla, nebýt silných rukou, které se rychle natáhly a chytily ji za ramena. To už si její oči zvykaly a s úlekem a zároveň s pobavením zjistila, že ten mladík, který ji skoro srazil do prachu, byl jeden z Willových přátel - Richard Stockworth.
"Ach, sai, prosím za prominutí!" zvolal a oprašoval jí rukávy šatů, jako by ji opravdu srazil. "Nestalo se vám nic? Opravdu nic?"
"Opravdu nic," potvrdila s úsměvem. "Neomlouvejte se, prosím." Najednou pocítila divoké nutkání postavit se na špičky a vlepit mu polibek na ústa a říct, Předejte ho Willovi a povězte mu, aby zapomněl na to, co jsem řekla! Povězte mu, že je jich ještě tisícovka tam, odkud ho posílám! Povězte mu, aby přišel a vzal si každý z nich!
Jenomže místo toho jí před očima vytanula komická představa: Richard Stockworth líbá Willa na ústa, jen to mlaskne, a říká, že je to od Susan Delgadové. Začala se hihňat. Přikryla si rukou pusu, ale to nepomohlo. Sai Stockworth se na ni také usmíval - opatrně, ostražitě. Nejspíš si myslí, že jsem blázen - a taky jsem! Jsem!
"Přeji vám dobrý den, pane Stockworthe," řekla a odešla dřív, než by se trapná situace ještě víc zhoršila.
"Dobrý den, Susan Delgadová," zavolal na ni v odpověď.
Jednou se ohlédla, když už byla nejméně o padesát yardů dál, ale on už byl pryč. Nezašel však k Hookeymu, tím si byla docela jista. Uvažovala, co asi pan Stockworth vůbec dělal na tomto konci městečka.
Za půl hodiny, když vytahovala novou podkovu z tatínkova pytle, na to přišla. Mezi dvěma podkovami byl zastrčený složený kousek papíru, a ještě než ho stačila rozbalit, pochopila, že srážka s panem Stockworthem nebyla náhoda.
Okamžitě poznala Willův rukopis, který viděla na lístku v kytici.

Susan,
můžeme se sejít dnes nebo zítra večer v Citgu? Velmi důležité. Souvisí to s tím, o čem jsme už mluvili. Prosím.

P. S. Radši tento vzkaz spal.

Spálila ho okamžitě, a když se dívala, jak plameny vyskočily a potom poklesly, potichu si zas a znovu opakovala to jedno slovo, které ji zasáhlo nejsilněji: Prosím.
3
V tichosti povečeřely s tetou Kordou jednoduché jídlo - chléb a polévku -, a když dojedly, vyjela si Susan s Felicií na Pád a dívala se, jak zapadá slunce. Nesetká se s ním dnes večer, ne. Beztak už jí její impulzivní, nerozmyslné jednání způsobilo spoustu smutku. Ale zítra?
Proč Citgo?
Souvisí to s tím, o čem jsme už mluvili.
Ano, nejspíš ano. Nepochybovala o jeho cti, i když už ji napadlo, jestlipak on a jeho přátelé jsou tím, za koho se prohlašují. Nejspíš ji chtěl vidět z nějakého důvodu, který se objevil při jeho poslání (ale co má společného naftové naleziště s příliš velkým počtem koní na Pádu, to nevěděla), ale teď mezi nimi cosi bylo, cosi sladkého a nebezpečného. Možná začnou rozhovorem, ale nejspíš skončí polibky - a líbání by bylo jen začátek. Vědět však neznamená změnit city. Chtěla ho vidět. Potřebovala ho vidět.

Seděla obkročmo na novém koni - další záloze od Harta Thorina na její panenství - a dívala se, jak slunce na západě bobtná a rudne. Poslouchala slabý brukot řidiny a poprvé za svých šestnáct let byla doslova rozervána vlastní nerozhodností. Chtěla prostě dostát všemu, v co čestně věřila, a v hlavě jí bouřily protichůdné myšlenky. A cítila, jak kolem všeho narůstá ka jako sílící vítr kolem chatrného domu. Ale vzdát se cti kvůli tomu bylo tak snadné, že? Ztratit čest a vymlouvat se na všemocné ka. To bylo hloupé uvažování.
Susan měla pocit, že je stejně slepá jako tehdy, když vycházela z tmavého chléva Briana Hookeyho do prudkého slunce na ulici. V jednu chvíli dokonce tiše vykřikla nespokojeností, aniž si to uvědomila, a veškerou snahu myslet jasně a rozumně přehlušovala touha, aby ho znovu líbala a cítila, jak bere do dlaně její ňadra.
Nikdy nebyla pobožná, jen málo věřila v nezřetelné bohy Středosvěta, takže posbírala zbytky své víry, a když slunce zapadlo a nebe nad místem, kde odešlo, přecházelo z červené do fialové, pokusila se pomodlit ke svému otci. A dočkala se odpovědi, i když nevěděla, jestli pocházela od něj, nebo z vlastního srdce.
Ať se ka postará samo o sebe, pravil jí jakýsi hlas. Stejně tomu tak bude; vždycky tomu tak je. Jestli má ka převládnout nad tvou ctí, tak to tak bude. Do té doby však, Susan, zde není nikdo, kdo by se o tebe staral, jen ty. Ať ka jde svou cestou a ty se starej o svůj slib, i když to může být těžké.
"Tak dobře," řekla. V tom stavu, v jakém se nacházela, bylo každé rozhodnutí úlevou - dokonce i takové, které jí vezme všechny šance na to, aby Willa uviděla. "Dodržím slib. Ka se o sebe postará."
V houstnoucích stínech zamlaskala na Felicii a zamířila domů.
4
Příštího dne byl Nedělník, tradiční honácký den odpočinku. Rolandova skupinka si toho dne také vzala volno. "Je docela správné, že máme volno," prohlásil Cuthbert, "protože hlavně vůbec nevíme, co budeme sakra dělat."
Právě toho Nedělníku dne - jejich šestého od příjezdu do Hambry - byl Cuthbert na horním tržišti (dolní tržiště bylo mnohem levnější, ale na jeho vkus příliš páchlo rybinou), díval se na zářivě barevné serapes a snažil se nebrečet. Protože jeho matka také měla serape, měla ho moc ráda a při vzpomínce, jak se matka někdy projížděla na koni a serape jí vlál z ramen, se mu krutě zastesklo. "Arthuru Heathovi", Rolandovu ka-mai, se stýkalo po mamince tak moc, že mu do očí vhrkly slzy! To byl vtip hodný - nu, hodný Cuthberta Allgooda.
Zatímco tak stál a díval se na serapes a věšáky plné pokrývek dolina, s rukama založenýma za zády jako návštěvník v umělecké galerii (a celou dobu mrkal, aby zadržel slzy), kdosi mu zlehka poklepal na rameno. Otočil se a za ním stála ta dívka se světlými vlasy.
Cuthbert se nedivil, že se do ní Roland bezhlavě zamiloval. Byla prostě úchvatná, dokonce i v džínách a pracovní košili. Vlasy měla svázané řádkou hrubých kožených kroužků a oči měly tu nejzářivější šedou barvu, jakou Cuthbert v životě viděl. Cuthbert užasl, že Roland vůbec dokáže dál vykonávat jiné životní úkony, byť jen čištění zubů. Pro Cuthberta rozhodně znamenala silnou medicínu. Sentimentální vzpomínky na matku zmizely jako mávnutím proutku.
"Sai," řekl. Na víc se nevzmohl, tedy z počátku.
Pokývla a podala mu to, čemu lidé v Mejisu říkali corvette - "balíček", jak zněla doslovná definice; "taštička" by byl praktičtější výraz. Malá kožená kabelka, dost velká na několik mincí, ale stěží na něco víc, nosily ji spíš dámy než páni, i když to nebylo železné pravidlo.
"Upustil jste to, příteli," pravila.
"Ne, díky-sai." Taštička mohla patřit nějakému muži - byla z hladké černé kůže bez jakýchkoli ozdob - ale on ji nikdy předtím neviděl. Vlastně nikdy žádnou corvette nenosil.
"Je vaše," prohlásila a dívala se najednou tak upřeně, že ho její pohled až pálil na kůži. Měl to pochopit hned, ale její nečekaný zjev ho oslepil. Také její chytrost, jak připustil. Člověk jaksi nečeká, že dívka tak krásná bude i chytrá. Krásné dívky zpravidla nemusejí být chytré. Pokud Bert věděl, všem krásným dívkám stačí, když se ráno probudí. "Je vaše."
"Ach ano," vyhrkl a skoro jí taštičku vytrhl z ruky. Cítil, jak se mu na tváři šíří přihlouplý úsměv. "Teď, když o tom mluvíte, sai - "

"Susan." Oči měla vážné a pozorné, i když se usmívala. "Budu pro vás Susan, prosím."
"S radostí. Prosím za prominutí, Susan, je to prostě tím, že můj mozek a paměť si uvědomily, že je Nedělník, a vzaly se za ruce a společně si vyšly na procházku - vlastně utekly, dalo by se říct - a na chvíli mě zanechaly s prázdnou hlavou."
Mohl by tak breptat další hodinu (to uměl, Roland a Alain by to mohli dosvědčit), ale ona ho zarazila snadno a bryskně jako starší sestra. "Ráda věřím, že jste ztratil vládu nad svou hlavou, pane Heathe - i jazykem, který v ní visí -, ale asi by bylo lepší, kdybyste si v budoucnu dával na svou taštičku lepší pozor. Přeji vám dobrý den." Zmizela dřív, než stačil říct ještě slovo.
5
Bert našel Rolanda tam, kde poslední dobou pobýval často: na Pádu v místech, kterým hodně místních říkalo Městská vyhlídka. Byl odtud pěkný výhled na Hambry, dřímající za svátečního odpoledne v modrém oparu, ale Cuthbert dost pochyboval, že sem jeho nejstaršího přítele zas a znovu lákal zrovna pohled na Hambry. Napadlo ho, že lepším důvodem bude pohled na Delgadův dům.
Toho dne tam byl Roland s Alainem, ale ani jeden nepromluvil ani slovo. Cuthbert bez potíží přijímal představu, že někteří lidé dokážou celé dlouhé chvíle stát vedle sebe a nepromluvit na sebe, ale měl pocit, že to nikdy nepochopí.
Přicválal k nim, hmátl pod košili a vytáhl corvette. "Od Susan Delgadové. Dala mi to na horním tržišti. Je krásná a také lstivá jako had. To říkám s nejvyšším obdivem."
Rolandovi se tvář rozsvítila a ožila. Když mu Cuthbert corvette hodil, chytil ji jednou rukou a zuby zatáhl za tkanici. Uvnitř, kde by muž na cestách nosil trochu peněz, byl jediný složený lístek papíru. Roland ho rychle přečetl, světlo v očích zhaslo a úsměv ze rtů zmizel.
"Co tam stojí?" zeptal se Alain.
Roland mu papírek podal a pak se znovu zadíval do krajiny. Teprve když Cuthbert uviděl tu opravdovou skleslost v přítelových očích, uvědomil si doopravdy, jak daleko do Rolandova života - a tedy i do jejich životů - Susan zasahovala.
Alain mu lístek podal. Byl na něm jediný řádek, dvě věty.
Nejlíp bude, když se nesetkáme. Je mi to líto.
Cuthbert si to přečetl dvakrát, jako by tím mohl tu zprávu změnit, pak lístek vrátil Rolandovi. Roland ho zastrčil zpátky do corvette, stáhl tkanici a pak zastrčil taštičku za košili.
Cuthbert nenáviděl mlčení víc než nebezpečí (bylo to nebezpečí, tak to chápal jeho mozek), ale každá věta, kterou si v duchu vyzkoušel jako zahájení rozhovoru, mu připadala nezralá a necitlivá vzhledem k tomu, jak se přítel tvářil. Vypadalo to, jako by se Roland otrávil. Cuthberta znechutilo pomyšlení, že ta mladá líbezná dívka přiráží boky k dlouhému kostnatému starostovi z Hambry, ale výraz v Rolandově tváři v něm teď vyvolal silnější city. Protože ji dokázal nenávidět.
Nakonec promluvil Alain, skoro ustrašeně. "A co teď, Rolande? Pojedeme na lov k naftovému nalezišti bez ní?"
Cuthbert ho obdivoval. Lidé při prvním setkání považovali často Alaina Johnse za tupce. Jenomže nic nebylo vzdálenější pravdě. Prudké zlaté světlo onoho letního odpoledne mu osvětlovalo tvář v ostrých kontrastech a na okamžik se v té tváři objevily rysy muže, jímž se stane. Cuthbert uviděl toho ducha a zachvěl se - nevěděl, co vidí, ale věděl, že to bylo strašné.
"Velcí lovci rakví," řekl. "Viděl jsi je ve městě?"
"Jonase a Reynoldse," odpověděl Cuthbert. "Po Depapeovi pořád není ani stopy. Myslím, že ho Jonas v návalu zlosti po té noci v baru nejspíš uškrtil a shodil z pobřežních útesů."
Roland zavrtěl hlavou. "Jonas příliš potřebuje muže, kterým věří, než aby jimi plýtval - je daleko na tenkém ledě stejně jako my. Ne, Depapea prostě poslali na nějakou dobu pryč."
"Kam poslali?" zeptal se Alain.
"Tam, kde bude muset chodit kadit do křoví a spát v dešti, když bude špatné počasí." Roland se zasmál, ale vesele mu nebylo. "Jonas poslal Depapea zpátky po našich stopách, to je docela pravděpodobné."
Alain potichu zamručel překvapením, ale zase to takové překvapení nebylo. Roland seděl klidně na Bystrém, díval se po zasněném kraji v hloubi pod nimi, na pasoucí se koně. Jednou rukou nevědomky mačkal corvette, kterou si strčil za košili. Nakonec se na ně znovu podíval.

"Budeme čekat ještě chvíli," řekl. "Třeba se rozmyslí."
"Rolande - " začal Alain nekonečně jemně.
Roland zvedl ruce dřív, než Alain stačil říct ještě něco. "Nepochybuj o mně, Alaine - mluvím jako syn svého otce."
"Dobrá." Alain natáhl ruku a krátce stiskl Rolandovi rameno. Pokud šlo o Cuthberta, ten si svůj úsudek nechal pro sebe. Roland možná jednal jako syn svého otce, a možná taky ne. Cuthbert si pomyslel, že v této chvíli to sotva ví i sám Roland.
"Pamatujete, jak Cort říkával, co je základní slabostí červů, jako jsme my?" zeptal se Roland s nepatrným úsměvem.
"Běžíte bez rozmyslu a padnete do díry," ocitoval Alain mrzutým hlasem dávného učitele, takže se Cuthbert rozchechtal.
Rolandův úsměv se maličko rozšířil. "Tak. To jsou slova, která si chci zapamatovat, mládenci. Nebudu tuhle káru převracet, abych uviděl, co je v ní... dokud nebudeme mít na vybranou. Susan se možná ještě ukáže, když bude mít čas na rozmyšlenou. Jsem přesvědčen, že by s tím setkáním už dávno souhlasila, nebýt... jiných záležitostí mezi námi."
Odmlčel se a na okamžik se mezi nimi znovu rozhostilo mlčení.
"Lituju, že nás sem otcové poslali," řekl Alain nakonec - i když to byl Rolandův otec, kdo je poslal, a všichni tři to věděli. "Jsme moc mladí na takové věci. Na to máme ještě spoustu let času."
"Tehdy v noci u Poutníka jsme si vedli dobře," namítl Cuthbert.
"To byl jen nácvik, žádná past - a nebrali nás vážně. To už se nebude opakovat."
"Neposlali by nás - můj otec ani vaši -, kdyby věděli, co zjistíme," řekl Roland. "Ale my jsme to zjistili a teď jsme v tom. Je to tak?"
Alain i Cuthbert přikývli. Byli v tom až po uši - o tom už zřejmě nebylo pochyb.
"V každém případě je už pozdě na to, abychom si dělali starosti. Budeme čekat a doufat, že Susan přijde. Radši bych jel k Citgu s někým z Hambry, kdo to tam zná, ale jestli se Depape vrátí, budeme to muset risknout. Bůh ví, co třeba zjistí, nebo co si vymyslí, aby potěšil Jonase, nebo co Jonas udělá, až si s ním promluví. Možná se bude střílet."
"Po tom dlouhém plížení bych to skoro uvítal," zahučel Cuthbert.
"Pošleš jí další vzkaz, Wille Dearborne?" zeptal se Alain.
Roland o tom přemýšlel. Cuthbert se v duchu vsadil, jak se Roland rozhodne. A prohrál.
"Ne," řekl nakonec. "Budeme jí muset dát čas, i když je to těžké. A doufat, že zvědavost ji nakonec přivede."
S tím obrátil Bystrého k opuštěnému baráku, který jim nyní sloužil jako domov. Cuthbert a Alain ho následovali.

6

Susan po zbytek onoho Nedělníku tvrdě pracovala, vykydala hnůj ze stájí, nanosila vodu, umyla všechny schody. Teta Korda to všechno pozorovala mlčky, ale vypadala nedůvěřivě a užasle zároveň. Susan se nestarala ani za mák, jak se teta tváří - chtěla se jen unavit až k vyčerpání, aby nepřežila další bezesnou noc. Bylo po všem. Will to už touhle dobou také bude vědět a to bylo správné. Ať se stane, co se má stát.
"Zbláznila ses, holka?" To bylo vše, na co se teta Korda zeptala, když Susan vychrstla poslední vědro špinavé vody po úklidu za kuchyň. "Je Nedělník!"
"Nezbláznila ani trochu," odpověděla stručně a ani se neohlédla.
Splnila první část úkolu, který si dala, protože šla spát hned po východu měsíce s unavenýma rukama, bolavýma nohama a rozlámanými zády - ale spánek stejně nepřicházel. Ležela v posteli s očima dokořán a celá nešťastná. Hodiny míjely, měsíc zapadl a Susan stále nemohla spát. Dívala se do tmy a uvažovala, jestli je možné, třeba jen maličko, že jejího otce zavraždili. Aby ho umlčeli, aby ho oslepili.
Nakonec došla k závěru, ke kterému Roland již dospěl: pokud by ji nepřitahovaly jeho oči nebo dotek jeho rukou a rtů, byla by bez rozmýšlení souhlasila se schůzkou, kterou chtěl. Už jen proto, aby její ustaraná hlava ochladla.
Když si to uvědomila, zalila ji úleva a konečně dokázala usnout.

7
Druhého dne pozdě odpoledne, kdy Roland a jeho přátelé byli na svačině v Poutníkově spočinutí (studené hovězí sendviče a konvice bílého ledového čaje - ne tak dobrého, jaký dělala manželka zástupce Davea, ale nebyl špatný), vešel zvenčí, kde zaléval květiny, Sheemie. Měl na hlavě růžové sombrero a široce se usmíval. V jedné ruce držel balíček.
"Haló, vy tam, Malí lovci rakví!" volal vesele a uklonil se pohybem, který velmi dobře napodoboval jejich úklony. Zvlášť Cuthbertovi se líbilo, že tu úklonu provádí někdo v zahradnických sandálech. "Jak se máte vy? Dobře, doufám, to teda jo!"
"Dobře jako po deštíčku," odpověděl Cuthbert, "ale žádnému z nás se moc nelíbí, když se mu říká Malí lovci rakví, takže bys to mohl třeba vynechat, co říkáš?"
"Baže," souhlasil Sheemie pořád stejně vesele. "Baže, pane Arthure Heathe, hodný pane, zachránil jste mi život!" Odmlčel se a chvíli zmateně koukal, jako by si nemohl vzpomenout, proč je vůbec oslovil. Pak se mu rozjasnily oči, zasvítil úsměv a podal balíček Rolandovi. "Pro vás, Wille Dearborne!"
"Opravdu? Co je to?"
"Semínka! To teda jsou!"
"Od tebe, Sheemie?"
"To ne."
Roland balíček vzal - byla to jen obálka, která byla přeložena a zalepena. Vpředu ani vzadu nebylo nic napsáno a špičkami prstů žádná semínka nenahmatal.
"Tak od koho?"
"Nemůžu si vzpomenout," řekl Sheemie a podíval se stranou. Mozek má už tak dost popletený, uvažoval Roland, nedokáže být nešťastný moc dlouho a nikdy se nenaučí lhát. Potom se jeho oči, plné naděje a ustrašené, vrátily k Rolandovi. "Ale pamatuju si, co vám mám vyřídit."
"Tak? Pověz to tedy, Sheemie."
Promluvil jako člověk, který odříkává pracně naučený verš, hrdě a zároveň nervózně: "To jsou semínka, která jste rozsypal na Pádu."
Rolandovi zasvítily oči tak prudce, že Sheemie o krok ucouvl. Rychle zatáhl za střechu sombrera na pozdrav, otočil se a utíkal zpátky do bezpečí mezi své květiny. Měl rád Willa Dearborna a Willovy přátele (zvlášť pana Arthura Heathe, který někdy říkal věci, ze kterých se Sheemie mohl smíchy potrhat), ale v té chvíli viděl v očích Will-sai cosi, co ho hrozně vyděsilo. V tom okamžiku pochopil, že Will je stejný zabiják jako ten v tom plášti nebo ten, který chtěl, aby Sheemie olízal boty, nebo ten bělovlasý Jonas s třaslavým hlasem. Byl zlý jako oni, možná ještě horší.
8
Roland zastrčil "balíček se semínky" za košili a neotevřel ho, dokud se všichni tři neocitli zpátky na verandě Závory K. V dálce rachtala řidina a koně kvůli ní nervózně stříhali ušima.
"Tak co?" zeptal se Cuthbert konečně, protože už to déle nevydržel.
Roland vytáhl obálku z košile a roztrhl ji. Přitom uvažoval o tom, jak Susan přesně věděla, co říct. Naprosto přesně.
Ostatní se naklonili blíž, Alain zleva a Cuthbert zprava, a on zatím rozbaloval útržek papíru. Znovu uviděl její prostý, úhledný rukopis, zprávu jen o málo delší, než byla ta předchozí. Avšak obsah byl naprosto jiný.
Asi míli od cesty mezi Citgem a městečkem je pomerančovníkový háj. Počkej tam na mě při východu měsíce. Přijď sám. S.

A pod tím bylo výraznými malými písmeny napsáno: SPAL TO.
"Budeme hlídat," řekl Alain.
Roland přikývl. "Tak. Ale z dálky."
Potom zprávu spálil.
9
Pomerančovníkový háj byl pěkně udržovaný kus půdy s tuctem řad stromů a nacházel se na konci skoro zarostlé polní cesty. Roland tam dorazil po setmění, ale pořád dobrou půlhodinu předtím, než se rychle

ubývající Kupec vyhoupl ještě jednou nad obzor.
Když tak bloumal kolem řady stromů a naslouchal rachotivým zvukům od naftového naleziště na severu (vrzání pístů, skřípání soukolí, dusot hnacích hřídelí), najednou na něj padl stesk. Způsobila to ta jemná vůně pomerančových květů - zářivá vrstvička překrývající temnější pach nafty. Tento háječek se vůbec nedal srovnávat s ohromnými jabloňovými sady v Novém Kanaánu - přesto se jim podobal. Vládlo zde stejné ovzduší důstojnosti a civilizovanosti, posvěcené množstvím času věnovaného čemusi nikoli přísně nezbytnému. A v tomto případě také nikoli příliš užitečnému, jak se domníval. Pomerančovníky pěstované tak daleko na sever od teplejších šířek byly nejspíš kyselé jako citrony. Ale stejně, když vítr rozhýbal stromy, ta vůně mu připomněla Gilead a jemu se trpce zastesklo a poprvé ho napadlo, že už možná domov nikdy neuvidí - že se stane stejným poutníkem jako Kupcův měsíc na nebi.
Uslyšel ji, ale teprve když už byla skoro u něj - kdyby byla nepřítel a nikoli přítel, pořád by asi měl dost času tasit a pálit, ale bylo by to těsné. Naplnil ho obdiv, a když uviděl ve světle hvězd její tvář, srdce se mu potěšilo.
Zastavila, když se otočil, a jen se na něj dívala, ruce spojeny před pasem způsobem, který byl milý a nevědomky dětský. Udělal k ní krok a pak se stalo něco, co považoval za poplašné znamení. Zmateně se zastavil. Ale on v tom kalném světle jen špatně pochopil její gesto. Mohla se ještě zastavit, ale rozhodla se, že to neudělá. Úmyslně k němu přistoupila, vysoká mladá žena v rozstřižené jezdecké sukni a hladkých černých botách. Sombrero jí viselo na zádech, na svázaném copu vlasů.
"Wille Dearborne, naše setkání je správné i zlé zároveň," pronesla rozechvělým hlasem, a pak už ji líbal, propalovali se k sobě a Kupec zatím stoupal jako úzký srpek v poslední čtvrtině.
10
Uvnitř osamělé chýše vysoko na Cöosu seděla Rhea u kuchyňského stolu a skláněla se nad skleněnou koulí, kterou jí před měsícem a půl přinesli Velcí lovci rakví. Tvář se jí koupala v růžové záři a nikdo by si ji už s mladou dívkou nespletl. Měla neobyčejnou životní sílu a ta ji napájela po mnoho let (jenom nejstarší obyvatelé Hambry měli představu o tom, jak je doopravdy stará Rhea z Cöosu, ale ta představa byla velmi matná), ale to sklo ji nakonec pohlcovalo - vysávalo z ní sílu, jako upír saje krev. Obývací pokoj v chýši byl ještě ubožejší a nepořádnější než obvykle. Poslední dobou neměla čas ani předstírat, že uklízí, ta skleněná koule jí zabírala všechen čas. Když se do ní nedívala, myslela na to, že se do ní podívá - a ach! Jaké věci viděla!
Ermot se ovíjel kolem její vyhublé nohy, podrážděně syčel, ale ona si ho sotva všimla. Raději se ještě blíž naklonila do jedovaté růžové záře z koule, očarovaná tím, co v ní spatřuje.
Uviděla dívku, která k ní přišla, aby byla shledána poctivou, a mladého muže, kterého zahlédla, když se do koule dívala poprvé. Toho, kterého mylně považovala za pistolníka, dokud si nevšimla, jak je mladý. Ta hlupačka, která přišla za Rheou se zpěvem na rtech a odešla mnohem zamlklejší, jak se slušelo, byla shledána poctivou a možná je pořád ještě počestná (určitě se s tím chlapcem líbala a osahávala s panenskou chtivostí a stydlivostí), ale moc dlouho už poctivá nebude, jestli nesejdou z cesty, na které se ocitli. A zdalipak nebude Hart Thorin překvapený, až vleze se svou údajně čistou mladou klisničkou do postele? Byly způsoby, jak muže v této věci ošálit (muži prakticky prosili, aby byli šizeni), náprstek prasečí krve by dobře posloužil, ale ona to nebude vědět. Ach, to bylo moc dobré! A pomyšlení, že se bude moci dívat, jak ta slečinka Namyšlená padne, rovnou na místě, v té báječné skleněné kouli! Ach, to bylo skvělé! Přímo nádherné!
Naklonila se ještě blíž a hluboké důlky očí se jí zaplnily růžovým ohněm. Ermot vycítil, že zůstane netečná vůči jeho lichocení, odplazil se proto nespokojeně na druhou stranu pokoje hledat brouky. Můra před ním uskočil, jen zaprskal kočičí kletby, a jeho šestinohý stín se mihl po ohněm osvětlené stěně, mohutný a znetvořený.
11
Roland cítil, že se ta chvíle blíží. Nějak se mu podařilo od ní odstoupit a ona také odstoupila, oči rozšířené a tváře zrudlé - viděl ten ruměnec i ve světle měsíce, který právě vyšel. Varlata ho bolela. Měl pocit, že slabiny má plné tekutého olova.
Pootočila se od něj a Roland uviděl, že sombrero má na zádech nakřivo. Natáhl jednu roztřesenou ruku a klobouk narovnal. Stiskla jeho prsty krátce, ale silně a pak se shýbla pro své jezdecké rukavice, které

si stáhla, protože se ho potřebovala dotknout holou kůží. Když se znovu narovnala, ten krvavý ruměnec jí náhle vyprchal z tváří a zamotala se. Kdyby ji nedržel za ramena a nechytil ji, asi by upadla. Otočila se k němu s žalostným pohledem.
"Co máme dělat? Ach, Wille, co máme dělat?"
"To nejlepší, co umíme," řekl. "Jak musíme vždycky. Jak nás učili naši otcové."
"To je šílenství."
Roland, který v životě necítil nic rozumnějšího - i ta hluboká bolest v tříslech mu připadala rozumná a správná -, neřekl nic.
"Víš, jak je to nebezpečné?" zeptala se a pokračovala dřív, než stačil odpovědět. "Baže, víš. Já vidím, že to víš. Kdyby nás viděli spolu, bylo by to vážné. A kdyby viděli, co jsme právě - "
Otřásla se. Natáhl k ní ruce, ale ona couvla. "Radši ne, Wille. Jestli to uděláš, budeme se pořád jenom mazlit. Nebo to snad byl tvůj záměr?"
"Víš, že nebyl."
Přikývla. "Poslal jsi svoje přátele hlídat?"
"Baže," řekl a pak se jeho tvář nečekaně rozzářila v úsměvu, který tak milovala. "Ale ne tam, kde by mohli hlídat nás."
"Díky bohům za to," zasmála se trochu roztržitě. Potom přistoupila blíž, tak blízko, že pro něj bylo těžké nevzít ji znovu do náruče. Zvědavě mu pohlédla do obličeje. "Kdo jsi doopravdy, Wille?"
"Skoro ten, za koho se prohlašuji. V tom je ten vtip, Susan. Mé přátele a mě sem neposlali proto, že jsme pili a vyváděli, ale neposlali nás sem ani proto, abychom odhalili nějaké nekalé pletichy nebo tajné spiknutí. Byli jsme prostě chlapci, které v nebezpečných dobách odklidili stranou. To se všechno stalo, protože - " Zavrtěl hlavou, aby ukázal, jak bezmocně se cítí, a Susan si znovu vzpomněla na otcovo úsloví o ka, které je jako vítr - když přijde, může vám sebrat kuřata, dům, stodolu. Dokonce i život.
"A Will Dearborn je tvoje skutečné jméno?"
Pokrčil rameny. "Je to jméno stejně dobré jako jiné, to bych se vsadil, pokud srdce, které pod ním bije, je opravdové. Susan, byla jsi dnes ve starostově domě, protože můj přítel Richard říkal, že tě viděl jet - "
"Baže, na zkoušky," řekla. "Protože letos budu Sklizňovou dívkou - to nařídil Hart, já bych se do toho sama nepouštěla, nezapomeň, že to říkám. Je to hodně hloupé a tvrdé vůči Olive, to zaručuju."
"Bude z tebe nejkrásnější Sklizňová dívka všech dob," řekl tak upřímně, že ji slastně zamrazilo. Tváře jí znovu zrudly. Mezi polední hostinou a ohněm za šera si Sklizňová dívka pětkrát převlékala kostým, pokaždé za složitější než předchozí (v Gileadu by jich bylo devět, v tomto ohledu Susan nevěděla, jaké má štěstí), a všech pět by pro Willa šťastně nosila, kdyby byl Sklizňovým chlapcem. (Letošním Sklizňovým chlapcem byl Jamie McCann, bledý nedomrlý budižkničemu zastupující Harta Thorina, který byl asi o čtyřicet let starší a měl víc šedin, než aby ten úkol mohl zastávat.) Ještě šťastněji by si pro něj vzala ten šestý - stříbrnou spodničku s tenounkými ramínky a okrajem sukně vysoko na stehnech. To byl kostým, který neuvidí nikdo kromě Marie, její služebné, Conchetty, švadleny, a Harta Thorina. Ten bude mít na sobě, až půjde na lože toho starce jako jeho klisnička, až bude po slavnosti.
"Když jsi tam byla, viděla jsi ty, kteří si říkají Velcí lovci rakví?"
"Viděla jsem Jonase a toho s pláštěm, stáli spolu na dvoře a hovořili," řekla.
"Depape tam nebyl? Ten zrzavec?"
Zavrtěla hlavou.
"Znáš hru Hrady, Susan?"
"Baže. Můj otec mi ji ukázal, když jsem byla malá."
"Takže víš, že červení hráči stojí na jednom konci desky a bílí na druhém. Že obejdou Kopeček a připlíží se k sobě, a přitom se kryjí. To, co se děje tady v Hambry, je hodně podobné. A stejně jako ve hře začíná být i nyní otázkou, kdo se odhalí dřív. Rozumíš?"
Okamžitě přikývla. "V té hře je ten, kdo první obejde svůj Kopeček, zranitelný."
"V životě také. Vždycky. Ale někdy už udržet se ve skrytu je obtížné. Moji přátelé a já už jsme spočítali skoro všechno, co jsme se odvážili. Kdybychom spočítali zbytek - "
"Například koně na Pádu."
"Baže, přesně tak. Kdybychom je spočítali, prozradili bychom, kdo jsme. Nebo ty voly, o kterých víme -

"
Povytáhla obočí. "V Hambry nejsou žádní voli. V tom jste se určitě spletli."
"Nespletli."
"Kde?"
"V Rozkývaném H."
Teď jí obočí pokleslo a zamyšleně se svraštilo. "To patří Laslovi Rimerovi."
"Baže - Kimbovu bratrovi. A to nejsou jediné poklady, které se v Hambry v této době skrývají. Jsou tady vozy navíc, ve stodolách, které patří členům Koňské asociace, jsou provazy navíc, zvláštní zásobárny jídla - "
"Wille, ne!"
"Ano. A to není všechno. Ale kdybychom to spočítali - kdyby nás viděli, že to počítáme - znamenalo by to vystoupit z krytu. Riskovat, že nás zaskočí. Poslední dny byly jako noční můra - snažíme se vypadat hrozně zaměstnaně a přitom nepřekračovat hranice Pádu u Hambry, kde leží největší nebezpečí. Je to pořád těžší. Pak jsme dostali zprávu - "
"Zprávu? Jak? Od koho?"
"Radši bys o tom neměla vědět. Ale dovedla nás k přesvědčení, že některé odpovědi, které hledáme, jsou možná v Citgu."
"Wille, myslíš, že to, co tam je, mi pomůže zjistit víc o tom, co se stalo mému tatínkovi?"
"To nevím. Je to možné, asi, ale ne moc pravděpodobné. Já vím jistě jenom to, že konečně mám možnost spočítat něco, co je důležité, a nemusí mě při tom nikdo vidět." Krev mu ochladla natolik, aby jí dokázal podat ruku. Susan vychladla natolik, aby ji s důvěrou přijala. Znovu si však nasadila rukavici. Lepší mít jistotu, než litovat.
"Tak jdeme," řekla. "Znám cestu."
12
V bledém a chabém měsíčním světle ho Susan vyvedla z pomerančovníkového lesíka a zamířila za dusotem a vrzáním naftového naleziště. Z těch zvuků naskočila Rolandovi na zádech husí kůže a zatoužil po jedné z pistolí schovaných pod podlahou baráku na Závoře K.
"Můžeš mi důvěřovat, Wille, ale to neznamená, že ti k něčemu budu," řekla hlasem sotva slyšitelnějším než šepot. "Bydlím na doslech od Citga celý život, ale chvíle, kdy jsem v něm skutečně byla, bych mohla spočítat na prstech obou rukou, to tedy mohla. Dvakrát nebo třikrát jsme se sem odvážili s kamarády."
"A potom?"
"S tatínkem. Vždycky ho zajímal Starý lid a teta Korda vždycky tvrdila, že špatně skončí, když se obírá tím, co po nich zbylo." Ztěžka polkla. "A on skutečně špatně skončil, i když pochybuju, že za to mohl Starý lid. Chudák tatínek."
Došli k drátěnému plotu. Za ním se proti nebi rýsovaly kostry naftových věží jako hlídači o velikosti lorda Pertha. Kolik že jich pořád ještě pracuje? Říkala, že devatenáct, pomyslel si. Jejich zvuk byl strašidelný - byl to hlas příšer, které se dusí. Samozřejmě to bylo místo, ve kterém děti skládají zkoušku odvahy, byl to jakýsi strašidelný dům pod otevřeným nebem.
Roztáhl dva dráty kus od sebe, aby mohla mezi nimi proklouznout, a ona pro něj udělala totéž. Když prošel, uviděl řádku bílých porcelánových válců, které se táhly od nejbližšího kůlu. Každým procházel drát z plotu.
"Chápeš, k čemu to je? Bylo?" zeptal se Susan a poklepal na jeden válec.
"Baže. Když byla elektřina, něco z ní tudy procházelo." Odmlčela se a pak stydlivě dodala: "Takový mám pocit, když se mě dotkneš."
Políbil ji na tvář těsně pod uchem. Zachvěla se a na okamžik mu přitiskla ruku k tváři a pak ji odtáhla.
"Doufám, že tvoji přátelé hlídají dobře."
"Budou."
"Máte nějaké znamení?"
"Volání lelka. Doufejme, že ho neuslyšíme."
"Baže, kéž by ne." Vzala ho za ruku a vedla ho do naftového naleziště.
13

Když před nimi vyšlehla plynová tryska poprvé, ucedil Will kletbu mezi zuby (vydatně oplzlou, jakou Susan neslyšela od té doby, co jí zemřel otec) a zajel rukou, za niž ho nedržela, k opasku.
"Jen klid! To je jenom svíce! Plynové potrubí!"
Pomalu se uvolnil. "To se používá, že?"
"Tak. Na pohon několika strojů - jsou to sotva víc než hračky. Většinou na výrobu ledu."
"Dali mi trochu, když jsme se seznamovali se šerifem."
Když plamen znovu vyšlehl - jasně žlutý s namodralým středem -, už to s ním netrhlo. Bez valného zájmu pohlédl na tři plynové nádrže za "svící", jak říkali místní. Poblíž byla hromada rezavých bomb, které se daly plnit plynem a převážet.
"Už jsi něco takového někdy viděl?" zeptala se.
Přikývl.
"Vnitřní panství musejí být velmi zvláštní a nádherná," řekla Susan.
"Začínám si myslet, že nejsou o nic zvláštnější než Panství Vnějšího oblouku," řekl a pomalu se otočil. Kamsi ukázal. "Co je to tam dole za budovu? Zůstala po Starém lidu?"
"Tak."
Na východ od Citga se půda prudce svažovala a středem hustého porostu na srázu byla vysekána cesta - ta byla v měsíčním světle zřetelná jako pěšinka ve vlasech. Nedaleko od spodního konce srázu stála rozpadající se budova obklopená sutí. Ta suť pocházela z povalených a rozbitých továrních komínů - pokud se dalo soudit podle komína, který dosud stál. Bez ohledu na to, kolik toho Starý lid udělal, rozhodně nadělal spousty kouře.
"Když byl tatínek malý, byly uvnitř ještě užitečné věci," řekla. "Papír a tak - dokonce několik inkoustových psáčků, které pořád fungovaly - aspoň nějakou dobu. Když se jimi pořádně zatřáslo."
Ukázala nalevo od budovy na rozlehlý čtverec poničené dlažby s několika rezavými trupy, které Starému lidu sloužily jako prapodivné dopravní prostředky bez koní. "Tamhle kdysi stálo cosi, co vypadalo jako bomby na plyn, ale mnohem, mnohem větší. Jako obrovité stříbrné plechovky, tak vypadaly. Nerezavěly jako ty, co tu zbyly. Nedovedu si představit, co se s nimi stalo, možná si je někdo odvezl jako nádrže na vodu. To bych nikdy neudělala. Přineslo by to smůlu, i kdyby nebyly kontaminované."
Otočila se tváří k němu a on ji v tom měsíčním světle políbil.
"Ach, Wille. Jaká je tě škoda."
"Nás obou je škoda," řekl a pak si vyměnili dlouhý a bolestný pohled, jakého jsou schopni jen velmi mladí lidé. Nakonec se podívali stranou a znovu se ruku v ruce vydali na obhlídku.
Susan nevěděla, co ji děsí víc - jestli těch několik věží, které stále čerpaly, nebo desítky ostatních, které dávno ztichly. Jednu věc věděla jistě, totiž že žádná síla na světě by ji nepřiměla sem vlézt bez přítele, který by stál těsně u ní. Čerpadla hvízdala. Každou chvíli válec zaskřípal jako bytost, jíž bodají nožem. V pravidelných intervalech "svíce" vyšlehla oheň jako dračí dech a vrhala jejich stíny daleko před ně. Susan měla uši nastražené, jestli nezaslechne pronikavé dvojtónové hvízdání lelka, ale nic neslyšela.
Přišli k jakési široké cestě - bývala to určitě pomocná silnice - která rozdělovala naftové naleziště ve dví. Středem vedlo ocelové potrubí s rezavými spoji. Leželo v hlubokém betonovém korytu, horní část jeho rezavého povrchu vyčnívala nad okolní terén.
"Co je to?" zeptal se.
"Potrubí, kterým tekla nafta tam do té budovy, řekla bych. Teď už je k ničemu, spoustu let je suché."
Klekl na koleno a opatrně strčil ruku do prostoru mezi betonovým korytem a rezavým bokem potrubí. Nervózně ho pozorovala a kousala se do rtu, aby neřekla něco, co by určitě vyznělo slabošky nebo ženský: Co když jsou v té zapomenuté tmě dole jedovatí pavouci? Nebo co když se mu tam ruka přilepí? Co pak budou dělat?
To druhé se nemohlo stát, protože ruku volně vytáhl. Byla ulepená a černá naftou.
"Spoustu let je suché?" usmál se. Mohla jen udiveně zavrtět hlavou.

14

Sledovali potrubí k místu, kde cestu přehrazovala ztrouchnivělá brána. Potrubí (teď už Susan viděla, že starými spoji prosakuje nafta, dokonce i v tom slabém měsíčním světle to viděla) probíhalo pod bránou. Oni ji přelezli. Napadlo ji, že jeho ruce si počínají příliš důvěrně na to, aby to byla jen zdvořilá pomoc, a

při každém doteku se zaradovala. Jestli nepřestane, exploduje mi vršek hlavy jako "svíce", pomyslela si a zasmála se.
"Susan?"
"To nic, Wille, jenom nervy."
Vyměnili si další dlouhý pohled, když stanuli na druhé straně brány, a pak společně scházeli z kopce. Za chůze si všimla divné věci: hodně borovic mělo ulámáno spodní větve. V měsíčním světle byly zřetelně vidět stopy po sekeře a strupy borové smoly, a vypadaly čerstvé. Ukázala to Willovi, který přikývl, ale nic neříkal.
Pod kopcem se potrubí zvedalo ze země a na řadě rezavých ocelových křížových podpěr se táhlo asi sedmdesát yardů k oné opuštěné budově, ale končilo náhle a rozervaně jako úd po polní amputaci. Pod místem, kde končilo, bylo cosi, co vypadalo jako mělké jezero vysychající, lepkavé nafty. To, že už tam nějakou dobu bylo, poznala Susan podle spousty ptačích mrtvol, které na něm ležely - zvědavě přilétli, uvízli a zůstali až do smrti, která musela být nepříjemně pomalá.
Chvíli na to hleděla rozšířenýma, nechápavýma očima, až ji Will poklepal na nohu. Seděl na bobku. Dřepla si vedle něj a napodobila pohyb jeho prstu a úžas a zmatek v ní vzrostly. Byly tu stopy. Velmi velké. Takové mohly patřit jenom jednomu zvířeti.
"Voli," řekla.
"Tak. Přišli odtamtud." Ukázal na místo, kde končilo potrubí. "A šli..." otočil se na podrážkách bot, stále v dřepu, a ukázal ke svahu, kde začínal les. Když jí to ukázal, snadno viděla, co měla jako koňákova dcera sama vidět okamžitě. Kdosi se jen narychlo pokusil zahladit stopy a nakypřenou zem, kudy cosi vlekl nebo kutálel. Čas ty brázdy z velké části zahladil, ale stopy byly stále zřetelné. Dokonce ji napadlo, že ví, co ti voli táhli, a poznala, že Will to ví také.
Stopy se na konci potrubí rozdělovaly do dvou oblouků. Susan a Will Dearborn sledovali ten pravý. Susan nepřekvapilo, když uviděla, že koleje se propletly se stopami volů. Byly mělké - bylo hodně suché léto a půda byly tvrdá skoro jako beton -, ale byly tam. Že byly stále vidět, znamenalo, že tam kdosi stěhoval cosi ohromně těžkého. No jistě, samozřejmě. K čemu jinému by byli voli potřeba?
"Podívej," upozornil ji, když se přiblížili k okraji lesa na úpatí svahu. Konečně uviděla, co upoutalo jeho pozornost, ale musela se spustit na všechny čtyři - jak ostrý měl zrak! Skoro nadpřirozeně. Byly tam stopy bot. Už ne čerstvé, ale byly mnohem novější než stopy volů a koleje.
"Tady byl ten s tou pláštěnkou," řekl a ukázal na zřetelný pár otisků. "Reynolds."
"Wille! To nemůžeš vědět!"
Překvapilo ho to a pak se zasmál. "Ale jistěže můžu. Chodí s jednou nohou trochu vbočenou - levou nohou. A tady to je." Zakroužil nad stopou špičkou prstu ve vzduchu a znovu se zasmál nad tím, jak se na něj podívala. "To nejsou žádné čáry, Susan, dcero Patrickova. Jenom stopařství."
"Jak to, že toho tolik víš, tak mladý?" zeptala se. "Kdo jsi, Wille?"
Vstal a pohlédl jí do očí. Nemusel se příliš sklánět, byla na dívku vysoká. "Nejmenuji se Will, ale Roland," řekl. "A tím jsem ti vložil do rukou svůj život. To mi starost nedělá, ale možná jsem tím ohrozil i tvůj život. Musíš to udržet v naprosté tajnosti."
"Roland," řekla užasle. Ochutnávala to jméno.
"Baže. Které jméno se ti líbí víc?"
"To pravé," řekla okamžitě. "Je to urozené jméno, to tedy je."
Uvolněně se usmál a právě takový úsměv ho znovu omlazoval.
Vytáhla se na špičky a přitiskla své rty k jeho. Ten polibek, zpočátku počestný a uzavřený, rozkvetl jako květina: otevíral se, pomalu a vlhce. Cítila, jak se jeho jazyk dotýká jejího spodního rtu, a vyšla mu vstříc, nejdříve stydlivě. Jeho ruce jí hřály záda, potom vklouzly dopředu. Dotýkal se jejích prsou, také stydlivě, pak dlaněmi přejel po spodních obloucích vzhůru k jejich špičkám. Tiše, sténavě jí vydechl přímo do úst. A když si ji přitáhl blíž a začal ji líbat na krku stále níž, ucítila pod přezkou jeho opasku tu kamennou tvrdost, štíhlý, teplý úd, který odpovídal tomu tání, které cítila na přesně stejném místě. Ta dvě místa si byla určena, stejně jako ona pro něj a on pro ni. Bylo to přece jenom ka - ka jako vítr, a ona se mu ochotně poddá a zahodí všechny sliby a čest.
Otevřela ústa, aby mu to pověděla, ale pak ji zaplavil divný, ale naprosto přesvědčivý pocit: že je někdo

sleduje. Bylo to směšné, ale bylo to tak. Dokonce cítila, že ví, kdo je sleduje. Ustoupila od Rolanda, podpatky jejích bot se nejistě zakývaly na rozdrolených stopách volů. "Jdi pryč, ty stará mrcho," zašeptala. "Jestli nás nějak špehuješ, nevím jak, jdi pryč!"

15

Na kopci Cöos se Rhea odtáhla od skla a plivala kletby tak potichu a chraptivě, že to znělo jako syčení jejího hada. Nevěděla, co Susan řekla - sklem nepronikl žádný zvuk, jenom obraz - ale věděla, že dívka ji vycítila. A když to udělala, celý obraz zmizel. Sklo zablýsklo zářivě růžovým světlem a pak ztemnělo, a ať zkoušela, co chtěla, sklo se už nerozsvítilo.

"Baže, dobře, ať to tak je," řekla konečně a vzdala se. Vzpomněla si, jak ta mizerná netýkavka (s tím mladíkem ale tak netýkavá nebyla, že?) stála zhypnotizovaná mezi dveřmi, vzpomněla si, co dívce řekla, že má udělat, až ztratí panenství, a začala se usmívat, dobrá nálada se jí vrátila. Protože jestli ztratí panenství s tímhle mladým tulákem místo s Hartem Thorinem, Vysokým starostou Mejisu, bude to komedie ještě větší, no ne?

Rhea seděla ve stínu své páchnoucí chatrče a začínala se chechtat.

16

Roland na ni hleděl rozšířenýma očima, a zatímco Susan trochu podrobněji vyprávěla o Rhee (vynechala pokořující závěrečné zkoušky, které byly podstatou "prohlášení poctivou"), jeho touha vychladla natolik, aby se znovu ovládal. Nijak neohrožoval postavení, které se s přáteli snažil v Hambry udržet (aspoň si to říkal), ale zásadně to souviselo s postavením Susan - bylo důležité a čest ještě důležitější.

"Myslím, že to byla tvá fantazie," namítl, když domluvila.

"To bych neřekla." Znělo to trochu odměřeně.

"Nebo třeba svědomí?"

Na to jen sklopila oči a mlčela.

"Susan, neublížil bych ti za celý svět."

"A miluješ mě?" Stále oči nezvedla.

"Baže, miluji."

"Tak mě už radši nelíbej a nedotýkej se mě - ne dnes večer. Nevydržela bych to."

Beze slova přikývl a natáhl ruku. Přijala ji a pak pokračovali směrem, kterým šli, než se tak sladce zapomněli.

Byli ještě deset yardů od okraje lesa, když oba uviděli kovový třpyt mezi hustými větvemi - příliš hustými, pomyslela si. Jsou strašně husté.

Byly to samozřejmě borové větve, ty, které kdosi usekal ze stromů na svahu. Byly propleteny tak, aby zakryly velké stříbrné nádrže, jež zmizely z dlážděného prostranství. Ty stříbrné cisterny sem kdosi přitáhl - nejspíš za pomoci volů - a pak schoval. Ale proč?

Roland si prohlížel řadu spletených borových větví, pak se zastavil a několik jich odtáhl. Tím vznikl otvor jako dveře a mávl na ni, aby prošla. "Dávej ale pozor," řekl. "Pochybuji, že se obtěžovali nastražit pasti nebo natáhnout dráty, ale nejlepší je vždycky mít se na pozoru."

Za kamufláží z větví byly nádrže úhledně srovnány jako vojáčci na hraní, když skončí den, a Susan si okamžitě všimla jednoho důvodu, proč byly ukryty: byly znovu opatřeny koly, důkladnými koly z pevného dubu, které jí sahaly až po hrudník. Každé kolo bylo okováno tenkým železným pásem. Ta kola byla nová a pásy také a osy byly vyrobeny na zakázku. Susan znala jenom jediného kováře v Panství, který by dokázal tak jemnou práci: Briana Hookeyho, ke kterému si šla pro nové podkovy pro Felicii. Brian Hookey, který se usmíval a plácal ji po rameni jako nějakého compadre, když k němu přišla s tatínkovým pytlem na podkovy přehozeným přes rameno. Brian Hookey, který patřil k nejlepším přátelům Pata Delgada.

Vzpomněla si, jak se rozhlížela a myslela si, že sai Hookey zažívá dobré časy, a samozřejmě měla pravdu. Práce měli kováři hodně. Hookey dělal spousty kol a obručí, to za prvé, a někdo mu musel za to platit. Eldred Jonas, to byla jedna možnost, Kimba Rimer ještě lepší možnost. Hart? Tomu prostě nemohla věřit. Hart měl letos v létě hlavu - tedy to málo, co mu v ní zbývalo - plnou něčeho jiného.

Za nádržemi byla jakási neprošlapaná stezka. Roland po ní pomalu procházel, kráčel jako kazatel s rukama založenýma za zády a četl nesrozumitelná slova, která byla vzadu na nádržích napsaná: CITGO,

SUNOCO, EXXON, CONOCO. Jednou se zastavil a zajíkavě nahlas přečetl: "Čistší palivo pro lepší zítřky". Potichu si odfrkl. "Pche! Tohle je zítřek."
"Rolande - chci říct Wille - k čemu jsou?"
Nejdřív neodpovídal, jen se otočil a vracel se kolem řady zářivě ocelových nádrží. Bylo jich čtrnáct na této straně tajuplně oživlého naftového potrubí a Susan předpokládala, že na druhé straně jich bude také tolik. On zatím za chůze na každou nádrž zabušil pěstí. Zněly tupě a matně. Byly plné nafty z naftového naleziště Citgo.
"Řekl bych, že s tím začali už před nějakou dobou," pravil. "Pochybuji, že by to Velcí lovci rakví všechno zvládli sami, ale určitě na práci dohlíželi - nejdřív nasazovali nová kola místo starých shnilých gumových, potom nádrže plnili. S pomocí volů je dovezli sem pod kopec, protože to bylo příhodné. Stejně jako je příhodné nechat koně volně běhat po Pádu. Potom, když jsme přišli, jim připadalo obezřetné pro jistotu tyhle nádrže schovat. Možná jsme hloupé děti, ale možná dost chytré na to, aby nám bylo podezřelých dvacet osm naložených naftových vozů s novými koly. Tak sem přišli a zakryli je."
"Jonas, Reynolds a Depape."
"Tak."
"Ale proč?" Vzala ho za paži a znovu zopakovala svou otázku. "K čemu jsou?"
"Pro Farsona," řekl Roland s klidem, který však necítil. "Pro Dobrého muže. Společenství ví, že našel spoustu válečných strojů. Pocházejí buď od Starého lidu, nebo z nějakého jiného místa. Jenomže Společenství se jich nebojí, protože nefungují. Ztichly dávno. Někdo má pocit, že Farson zešílel, když věří v ty polámané věci, ale -"
"Ale možná že polámané nejsou. Možná že jen potřebují tady tu naftu. A možná že to Farson ví." Roland přikývl.
Sáhla si na bok jedné nádrže. Když prsty odtáhla, měla je mastné. Zamnula špičkami prstů o sebe, přičichla k nim, pak se sklonila a utrhla chomáč trávy, aby si ruce utřela. "Tohle v našich strojích nefunguje. Už to zkoušeli. Vždycky je to ucpe."
Roland znovu přikývl. "Můj ot... můj lid ve Vnitřním oblouku to taky ví. A spoléhá na to. Ale jestli se Farson pustil do tohoto obtížného podniku - a vyslal část mužů, aby sem přišli a sehnali tyto nádrže, což můžeme přepokládat skoro s jistotou - tak buď zná způsob, jak naftu zředit natolik, aby byla užitečná, nebo si to aspoň myslí. Pokud dokáže vlákat vojska Společenství do bitvy někde poblíž místa, odkud je rychlý ústup nemožný, a jestli může používat strojové zbraně, třeba ty, které jezdí na pásech, mohl by vyhrát víc než bitvu. Mohl by pobít deset tisíc jezdů na koních a vyhrát válku."
"Ale vaši otcové to určitě vědí...?"
Roland zoufale zavrtěl hlavou. Kolik věděli jejich otcové, to byla jedna věc. To, co si z toho vybrali, byla jiná věc. Jaké síly je poháněly - nutnost, strach, nesmyslná pýcha, předávaná z otce na syna v rodu Arthura Elda - byla třetí věc. Mohl jí povědět jen o svých podložených domněnkách.
"Myslím, že se neodváží čekat už moc dlouho, aby zasadili Farsonovi smrtelnou ránu. Kdyby to udělali, Společenství by prostě vyhnilo zevnitř. A jestli se to stane, odejde s ním pořádný kus Středosvěta."
"Ale -" Odmlčela se, kousla se do rtu a zavrtěla hlavou. "Přece i Farson musí vědět... chápat..." Vzhlédla k němu velikýma očima. "Cesty Starého lidu jsou cesty smrti. Všichni to vědí, to tedy ano."
Roland z Gileadu se přistihl, že vzpomíná na jednoho kuchaře jménem Hax, oběšeného na konci provazu, zatímco vrány zobaly drobty chleba pod chodidly mrtvého. Hax zemřel pro Farsona. Ale předtím pro Farsona otrávil děti.
"Smrt," řekl, "nic jiného John Farson není."
17
Znovu v sadu.
Milencům připadalo (teď už byli milenci, se vším všudy, kromě toho nejtělesnějšího), že uplynuly celé hodiny, ale nebylo to víc než čtyřicet pět minut. Poslední letní měsíc, hodně vykrojený, ale stále jasný, dál nad nimi svítil.
Vedla ho podél řady stromů tam, kde uvázala koně. Pylon pokývl hlavou a potichu na Rolanda zafrkal. Viděl, že kůň je vystrojen tak, aby ho nikdo neslyšel - každá přezka byla podložena a třmeny obaleny plstí.

Pak se otočil k Susan.
Kdo si pamatuje bolest a sladkost z časných let? Nepamatujeme si svou první opravdovou lásku o nic jasněji než vidiny, které nás nutily blouznit ve vysokých horečkách. Oné noci a pod blednoucím měsícem Roland Deschain a Susan Delgadová byli téměř spáleni touhou po sobě, tápali po tom, co je správné, a byli bolaví city, které byly zoufalé a zároveň hluboké.
Stačí pouze říci, že k sobě přistoupili, pak zase couvli, pohlédli si do očí bezmocně a uhranuté, znovu přistoupili k sobě a zastavili se. Vzpomněla si na to, co jí řekl, s jistou hrůzou: že by pro ni udělal všechno, ale nemohl by se o ni dělit s jiným mužem. Ona nezruší - snad nemůže zrušit - slib daný starostovi Thorinovi, a zdálo se, že Roland ho nezruší (nebo nemůže zrušit) místo ní. A nejstrašnější ze všeho bylo toto: ka je možná silné jako vítr, ale zdálo se, že čest a sliby, které dali, jsou silnější.
"Co teď budeš dělat?" zeptala se suchými rty.
"Nevím. Musím přemýšlet a musím mluvit se svými přáteli. Budeš mít potíže s tetou, až přijdeš domů? Bude se tě vyptávat, kde jsi byla a co jsi dělala?"
"Děláš si starosti kvůli mně, nebo kvůli sobě a svým plánům, Willy?"
Neodpověděl, jen se na ni díval. Susan po chvilce sklopila oči.
"Promiň, to bylo kruté. Ne, nebude vyzvídat. Často si v noci vyjedu, i když tak daleko od domu nejezdím často."
"Nepozná, jak daleko jsi jela?"
"Ne. A poslední dobou kolem sebe chodíme opatrně. Jsme jako dvě prachárny pod jednou střechou."
Natáhla ruce. Rukavice měla za opaskem a prsty, kterými sevřela jeho prsty, byly studené. "Tohle neskončí dobře," zašeptala.
"To neříkej, Susan."
"Baže, říkám. Musím. Ale ať už přijde cokoliv, miluji tě, Rolande."
Vzal ji do náruče a políbil ji. Když se odtrhl od jejích rtů, přitiskla mu ústa k uchu a zašeptala: "Jestli mě miluješ, tak mě miluj. Přiměj mě, ať poruším svůj slib."
Po dlouhou chvíli, kdy jí netlouklo srdce, neodpovídal, a Susan se podvolila naději. Pak zavrtěl hlavou, jenom jednou, ale pevně. "Susan, to nemohu."
"To je tvá čest o tolik větší než láska, kterou prý ke mně cítíš? Tak? Potom to tak zůstane." Odtáhla se od něj, rozplakala se a nevšímala si jeho ruky na své botě, když se vyšvihla do sedla - ani jeho tichého volání, aby počkala. Škubnutím uvolnila smyčku, kterou byl Pylon připoután, a otočila ho pobídnutím patou bez ostruhy. Roland na ni stále volal, už hlasitěji, ale ona pobídla Pylona do cvalu a pryč od něj, než její krátký záchvat vzteku zhasne. Nevezme si ji už využitou a ona svůj slib dala Thorinovi dřív, než věděla, že po povrchu zemském chodí Roland. Když to tak bylo, jak se odvažoval tvrdit, že ztráta cti a následná hanba by byla jen její věcí? Později, když už ležela opět s očima dokořán, si uvědomila, že netvrdil nic. A že ještě ani nevyjela z toho pomerančovníkového háje, když zvedla levou ruku k tváři a tam nahmatala cosi vlhkého, a uvědomila si, že on plakal také.

18

Roland jezdil cestičkami za městem dlouho po západu měsíce a snažil se dostat rozbouřené city aspoň trochu pod kontrolu. Chvíli uvažoval, co bude dělat s objevem v Citgu, a vzápětí jeho myšlenky znovu zalétly k Susan. Byl blázen, když si ji nevzal, přestože to chtěla? Že nepřijal to, oč se chtěla rozdělit? Jestli mě miluješ, tak mě miluj. Ta slova ho skoro rozervala. Jenže v hluboko položených pokojích svého srdce - pokojích, kde nejzřetelněji zněl hlas jeho otce - cítil, že chybu neudělal. Nebyla to ani pouze záležitost cti, jak si možná Susan myslela. Ale ať si to myslí. Snad bude lepší, když ho bude trochu nenávidět, než aby si uvědomovala, jak velké nebezpečí jim oběma hrozí.
Kolem třetí hodiny, kdy se chystal otočit k Závoře K, zaslechl rychlý dusot kopyt po hlavní cestě, který se blížil od západu. Nepřemýšlel o tom, proč mu to připadá důležité, a strhl koně k cestě a pak zarazil Bystrého za vysokou řadou přerostlých živých plotů. Asi deset minut dusot kopyt sílil - zvuk se v tom hlubokém tichu nad ránem nesl daleko - a pak měl Roland dost času na to, aby vycítil, kdo to jede k Hambry jako s ohněm v patách dvě hodiny před úsvitem. A nezmýlil se. Měsíc už zapadl, ale Roland bez potíží i skrz trnité křoví poznal Roye Depapea. Do svítání budou Velcí lovci rakví zase tři.
Roland zamířil s Bystrým zpátky na cestu, kterou se vydal původně, a rozjel se za svými přáteli.

Kapitola X
Pták a Medvěd a Zajíc a Ryba
1
Nejdůležitější den v životě Susan Delgadové - den, kdy se její život otočil jako kámen na čepu - přišel asi za dva týdny po její procházce naftovým nalezištěm s Rolandem při měsíčku. Od té doby ho viděla jenom asi pětkrát, vždycky jen z dálky, a pokaždé jen zvedli ruku, jak to dělají známí, když se při pochůzkách dostanou na dohled toho druhého. Pokaždé, když se to přihodilo, cítila Susan ostrou bolest, jako by se v ní otáčel nůž - a i když to jistě bylo kruté, doufala, že on cítí stejný nůž. Jestli bylo na těch ubohých dvou týdnech něco dobrého, pak jen to, že její velký strach - že začnou řeči o ní a o tom mladíkovi, který si říkal Will Dearborn - polevil a Susan zjistila, že je jí v podstatě líto, že ji ten strach opouští. Klepy? Nebylo o čem klepy šířit.
Potom, jednoho dne mezi zapadajícím Kupcovým měsícem a východem Lovkyně, přišlo konečně ka a odneslo ji - s domem a stodolou a vším. Začalo to kýmsi u dveří.
2
Zrovna končila s úklidem - docela lehká domácí práce, kterou dělaly jen dvě ženy - když se ozvalo zaklepání.
"Jestli je to ten darebák, tak ho pošli pryč, to ti povídám!" zavolala teta Korda z vedlejšího pokoje, kde měnila povlečení.
Ale nebyl to ten darebák. Byla to Maria, služebná z Mořské vyhlídky, a vypadala žalostně. Druhé šaty, které si měla Susan o Sklizni obléci - ty hedvábné, které si měla vzít na oběd ve starostově domě a potom na Rozhovory -, byly zničeny, říkala Maria, a ona je kvůli tomu v kaši. Pošlou ji zpátky do Onnie's Ford, jestli nebude mít štěstí, a zastane se jí jenom matka a otec - ach, bylo to tak těžké, strašně těžké, to tedy ano. Mohla by Susan přijít? Prosím?
Susan pojede s radostí - poslední dobou se vždycky ráda dostala z domu, pryč od tetina haštěřivého, kousavého hlasu. Zdálo se, že čím víc se blížila Sklizeň, tím méně se s tetou Kordou snášely.
Vzaly si Pylona, který docela spokojeně nesl dvě dívky ranním chladem, a Maria rychle pověděla, co se stalo. Susan skoro ihned pochopila, že postavení Marie v Mořské vyhlídce není ve skutečnosti vážně ohroženo. Ta malá tmavovlasá služtička jen využívala vrozené (a docela okouzlující) záliby ve vytváření dramatických situací z toho, co ve skutečnosti dramatické vůbec nebylo.
Druhé Sklizňové šaty (kterým Susan říkala Modré šaty s korálky; ty první, snídaňové, byly bílé s vysokým pasem a nabranými rukávy) se ukládaly jinde než ostatní - musely se ještě upravovat - a nějaké zvíře se dostalo do krejčovské dílny v přízemí a rozžvýkalo šaty na hadry. Kdyby to byl kostým, který si měla vzít na zapalování ohně, nebo šaty, které si měla vzít na tanec v sále po zapálení ohně, bylo by to opravdu vážné. Ale Modré šaty s korálky byly v podstatě jenom vyzdobené odpolední přijímací šaty a snadno se daly opravit za ty dva měsíce, které do Sklizně ještě chyběly. Jenom dva! Kdysi - té noci, kdy jí stará čarodějnice nařídila odklad - se jí zdálo, že uplynou celé věky, než bude muset začít sloužit v loži starostovi Thorinovi. A teď už to byly jenom dva měsíce! Při tom pomyšlení sebou nevědomky nespokojeně trhla.
"Mami?" zeptala se Maria. Susan té dívce nedovolila, aby jí říkala sai, a Maria, která zřejmě nedokázala říkat své paní křestním jménem, se uchýlila k tomuto kompromisu. Susan to oslovení připadalo legrační, protože jí bylo jen šestnáct a Maria byla určitě o dva nebo o tři roky starší. "Mami, není ti něco?"
"Jenom mě louplo v zádech, Mario, nic víc."
"Baže, to mám taky. Dost mě to bere, to tedy ano. Měla jsem tři tety, které umřely na zhoubnou nemoc, a když mě berou ty křeče, vždycky se bojím, že -"
"Jaké zvíře roztrhalo ty Modré šaty? Víš to?"
Maria se naklonila dopředu, aby mohla důvěrně promluvit své paní do ucha, jako by se nacházely uprostřed přeplněného tržiště a ne na cestě k Mořské vyhlídce. "Říká se, že se dovnitř dostal mýval, otevřeným oknem, které večer zapomněli zavřít, ale já jsem si ten pokoj pořádně očichala a Kimba Rimer taky, když tam přišel na obhlídku. Těsně předtím, než mě poslal za vámi, tehdy tam byl."
"Co jsi cítila?"
Maria se znovu naklonila blíž a tentokrát skutečně šeptala, i když na cestě nebyl nikdo, kdo by ji

zaslechl. "Psí prdy."
Nastala chvilka ohromeného ticha a pak se Susan začala smát. Smála se, až ji rozbolelo břicho a slzy jí tekly po tvářích.
"Ty říkáš, že V-v-vlk - starostův vlastní p-p-pes - se dostal ke švadlenám v přízemí a sežral mi š-š-" Ale nedokázala dokončit větu. Tak strašně se smála.
"Baže," řekla Maria srdnatě. Zdálo se, že jí Susanin smích nepřipadá vůbec divný - což byla jedna z věcí, které na ní Susan měla ráda. "Ale tomu se to nedá vyčítat, říkám já, protože pes poslouchá vlastní přirozenost, když má možnost. Služky z přízemí -" odmlčela se. "Nepovíte to starostovi nebo Kimbovi Rimerovi, že ne, mami?"
"Mario, já jsem v šoku - co si to o mně myslíš?"
"Já vím, mami, myslím si to nejlepší, ale jistota je jistota. Chtěla jsem jenom říct, že když je ve dne horko, služky z přízemí někdy chodí do té dílny na odpolední svačinu. Ten pokoj je přímo ve stínu strážní věže, víte, a je to nejchladnější místnost v domě - ještě chladnější než hlavní přijímací pokoje."
"To si zapamatuju," řekla Susan. Napadlo ji, že by mohla pořádat Oběd a Rozhovory v krejčovském kumbálu za kuchyní, až přijde ten velký den, a znovu se začala hihňat. "Pokračuj."
"Už toho víc není, mami," řekla jí Maria, jako by všechno ostatní bylo samozřejmé a nestálo to za řeč. "Služky tam jedly koláče a zůstaly po nich drobky. Myslím, že Vlk je vyslídil a tentokrát zůstaly dveře otevřené. Když zmizely drobky, ochutnal šaty. Asi jako druhý chod."
Tomu se už smály obě.
3
Jenže když přišla domů, už se nesmála.
Kordélie Delgadová, která si myslela, že její nejšťastnější den v životě nastane, až konečně vyprovodí svou neposlušnou neteř ze dveří a ta rozčilující záležitost s její deflorací skončí, vyskočila ze židle a spěchala ke kuchyňskému oknu, když asi dvě hodiny poté, co Susan odjela s tou mrňavou služtičkou opravovat jakési šaty, zaslechla cval blížících se kopyt. Nepochybovala ani okamžik, že se to vrací Susan, a nepochybovala ani na okamžik, že se něco děje. Za obvyklých okolností ta hloupá holka nikdy ty svoje milované koně nepřeháněla cvalem za parného dne.
Dívala se, nervózně si otírala ruce, zatímco Susan zarazila Pylona velmi nedelgadovským škubnutím, a pak seskočila neženským pohybem. Cop se jí napůl rozpletl, takže ty zatracené světlé vlasy, které byly její pýchou (a prokletím) se rozlétly všemi směry. Pleť měla bledou až na dvě rudé skvrny hořící vysoko na lícních kostech. Kordélii se ten ruměnec vůbec nelíbil. Stejným způsobem vždycky zrudl Pat, když se bál nebo měl zlost.
Stála u dřezu a kousala se do rtů a mnula ruce v ručníku. Ach, to bude nádhera, vidět záda té otravné holky. "Neudělalas nějaký průšvih, že ne?" zašeptala, když Susan stáhla sedlo Pylonovi z hřbetu a pak ho vedla do stáje. "To bych ti neradila, krasotinko nafoukaná. Na to je už vysoké datum. To bych ti neradila."
4
Když Susan přišla za dvacet minut dovnitř, nebylo po tetině napětí a vzteku ani stopy. Kordélie je odložila, jako člověk schovává nebezpečnou zbraň - řekněme pistoli - na nejvyšší polici ve skříni. Znovu seděla ve své houpací židli a pletla a tvář, kterou otočila ke vcházející Susan, byla na pohled klidná. Dívala se, jak dívka jde k umyvadlu, napouští do něj vodu a pak si oplachuje obličej. Místo aby sáhla po ručníku a osušila se, podívala se Susan jen z okna výrazem, který Kordélii hrozně vylekal. To děvče si nepochybně myslelo, že je to pohled nespokojený a zoufalý, ale Kordélii připadal jenom dětsky svéhlavý.
"Dobrá, Susan," řekla klidným, mírným tónem. Ta dívka se nikdy nedozví, jaké úsilí tetu stálo, aby takový tón svedla, a navíc v něm setrvala. Tedy dokud Susan v příslušný čas nestane tváří v tvář vlastnímu svéhlavému dospívajícímu děcku. "Co tě trápí?"
Susan se k ní otočila - ke Kordélii Delgadové, která tam prostě seděla v houpací židli, klidná jako kámen. V té chvíli měla Susan pocit, že by se mohla na svou tetu vrhnout a rozsápat jí ten úzký, povýšený obličej na cáry, a křičet, To je tvoje chyba! Tvoje! Jenom tvoje! Měla pocit, že se ušpinila - ne, to nebylo dost silné, cítila se nečistá, a přitom se ve skutečnosti nic nestalo. Svým způsobem v tom

spočívala ta hrůza. Nic se ve skutečnosti zatím nestalo.
"Je to vidět?" zeptala se jenom.
"Samozřejmě že je," odpověděla Kordélie. "Tak mi to pověz, děvče. Vyjel po tobě?"
"Ano... ne... ne..."
Teta Korda se napřímila na židli, pletení v klíně, obočí povytažené, a čekala.
Nakonec jí Susan pověděla, co se stalo, a mluvila skoro celou dobu lhostejně - ke konci se jí do hlasu vloudilo mírné chvění, ale to bylo vše. Teta Korda se začala pomalu uvolňovat. Třeba z toho nakonec budou jenom pocuchané nervy mladé husičky!
Náhradní šaty, jako všechny náhrady, nebyly hotové, zbývala ještě spousta dodělávek. Maria proto předala Susan Conchettě Morgensternové se špičatým obličejem, hlavní švadleně, která odvedla Susan do dílny a neprohodila přitom ani slovo - Susan si někdy říkala, že kdyby uspořená slova byla zlatá, Conchetta by byla bohatá, jako prý byla starostova sestra.
Modré šaty s korálky byly přehozeny přes bezhlavou krejčovskou pannu zastrčenou v rohu pod skoseným stropem, a i když Susan viděla roztrhaná místa na lemu a jednu dírku na zádech, rozhodně šaty nebyly roztrhány na cucky, jak očekávala.
"Nedají se opravit?" zeptala se trochu stydlivě.
"Ne," řekla Conchetta stroze. "Sundejte ty kalhoty, děvče. Košili taky."
Susan udělala, co jí bylo poručeno, a zůstala stát bosá v tom chladném pokojíku s pažemi přes prsa - Conchetta se však ani v nejmenším nezajímala o to, co má nad pasem nebo pod pasem, zepředu nebo zezadu.
Ukázalo se, že Modré šaty s korálky jsou nahrazeny Růžovými šaty s aplikací. Susan si je navlékla, natáhla ramínka a trpělivě stála, zatímco skloněná Conchetta měřila a mumlala a chvílemi kouskem křídy psala čísla na kamennou zeď, a jindy zase přitáhla látku pevněji Susan k boku nebo pasu a kontrolovala výsledek ve velikém zrcadle na opačné stěně. Susan jako vždycky při podobných procedurách v duchu odplula pryč, nechala myšlenky bloumat tam, kam se jim zachtělo. Poslední dobou se jim nejčastěji zachtělo do denního snění o projížďkách po Pádu s Rolandem, bok po boku, kdy se nakonec zastaví ve vrbovém hájku, o kterém věděla, že stíní potok Hambrůvku.
"Stůjte klidně, ani se nehněte," poručila Conchetta. "Hned se vrátím."
Susan si sotva uvědomila, že je pryč. Sotva si vůbec uvědomovala, že je ve starostově domě. Ta její součást, na které opravdu záleželo, tam nebyla. Ta část byla ve vrbovém hájku s Rolandem. Cítila slabou, nasládlou, mírně trpkou vůni stromů a slyšela tiché ševelení potoka, zatímco oni dva leželi spolu s čely opřenými o sebe. Přejížděl jí po tváři dlaní, a pak ji vzal do náruče...
Ta vidina byla tak silná, že Susan nejprve zareagovala na paže, které ji zezadu objaly kolem pasu, nejprve se prohnula v zádech, když jí ruce pohladily po břiše a pak se usadily na prsou. Pak uslyšela jakýsi trhaný, chraptivý dech, ucítila tabák a pochopila, co se děje. Jejích prsou se nedotýkal Roland, ale dlouhé kostnaté prsty Harta Thorina. Podívala se do zrcadla a uviděla, že sejí tyčí za levým ramenem jako upír. Poulil oči, na čele mu stály velké kapky potu, přestože v pokoji bylo chladno, a jazyk mu doslova visel z úst jako psovi za parného dne. Odpor jí vstoupil do hrdla jako pachuť zkaženého jídla. Pokusila se odtáhnout, ale jeho ruce se pevněji sevřely a přitáhly ji k němu. Klouby v prstech mu nechutně zapraskaly a Susan ucítila tvrdý hrbol uprostřed jeho těla.
Během posledních několika týdnů se Susan oddávala naději, že až ta chvíle přijde, nebude Thorin schopen - že nedokáže ukout železo v peci. Slyšela, že se to často mužům stává, když zestárnou. Ale ten tvrdý, pulzující sloupek, který se jí opíral o zadnici, její toužebné přání rázem zahnal.
Podařilo se jí jednat aspoň trochu diplomaticky, položila prostě ruce na jeho ruce a pokusila se je odtáhnout z prsou, místo aby se od něj znovu odtahovala (netrpělivá Kordélie nedala najevo velikou úlevu, kterou v té chvíli pocítila).
"Starosto Thorine - Harte - to nesmíte - tohle není vhodné místo a ještě ani čas - Rhea říkala -"
"Kašlu na ni a na všechny čarodějnice!" Tón ušlechtilého politika nahradily výrazy posledního podomka z Oddie's Ford. "Musím něco mít, bonbónek, baže, to teda musím. Kašlu na tu čarodějnici, říkám ti! Ať ji sovy poserou!" Pronikavý puch tabáku se jí vznášel kolem hlavy. Pomyslela si, že bude zvracet, jestli to bude muset čichat ještě chvíli. "Stůj jenom klidně, holka. Stůj klidně, ty moje pokušeníčko. Nevzpírej

se!"
Nějak to dokázala. Jakési nejzazší hlubiny mozku, ve kterých pobýval pud sebezáchovy, doufaly, že on nepozná, že se třese odporem, ale bude to považovat za panenské vzrušení. Přitáhl si ji pevně k sobě, rukama jí energicky přejížděl po prsou, dýchal jí do ucha jako páchnoucí parní stroj. Stála zády k němu, oči zavřené, a pod víčky a řasami se jí tlačily slzy.
Netrvalo mu to dlouho. Přirážel k ní a sténal, jako by měl žaludeční křeče. Jednou jí olízl ušní lalůček a Susan si pomyslela, že sejí odporem odplazí kůže z těla. Nakonec naštěstí ucítila, že na něj jdou závěrečné křeče.
"Ach, aj, vyjdi, ty zatracený jede!" pronesl nebo spíš zakvičel. Přirazil se k ní tak prudce, že se musela rukama opřít, aby nenarazila obličejem do zdi. Pak ji konečně pustil.
Susan chvíli stála, jak byla, s rukama na hrubé studené kamenné zdi krejčovské dílny. Viděla Thorina v zrcadle a v jeho obrazu uviděla tu obyčejnou pohromu, která se na ni hnala, tu obyčejnou pohromu, jejíž předkrm právě zažila: konec dívčích let, konec romantiky, konec snů, ve kterých ležela s Rolandem ve vrbovém háji a jejich čela se dotýkala. Bylo zvláštní, že ten muž v zrcadle také vypadal jako chlapec, ale takový, kterého nachytali při něčem, o čem své matce nepoví. Prostě vysoký, vytáhlý kluk s divnými šedivými vlasy a úzkými škubajícími se rameny a mokrou skvrnou vpředu na kalhotách. Hart Thorin vypadal, jako by pořádně nevěděl, kde je. V té chvíli mu chtíč vyprchal z obličeje, ale to, co ho nahradilo, nebylo o nic lepší - byl to bezduchý zmatek. Jako by byl vědro s dírou ve dně: je jedno, co do něj dáte a kolik toho bude, vždycky to zanedlouho vyteče.
On to udělá znovu, pomyslela si a najednou se jí do těla začala plížit nesmírná únava. Když to udělal jednou, bude to dělat nejspíš při každé příležitosti. Když sem ještě někdy přijdu, bude to jako - no - Jako Hrady. Jako hrát Hrady.
Thorin se na ni ještě chvíli díval. Pomalu, jako by spal, vytáhl z kalhot cípy nadýchané bílé košile a nechal ji splývat jako sukni, takže skvrna nebyla vidět. Brada se mu leskla, vzrušením slinil. Asi si to uvědomil a utřel si vlhko hranou dlaně a celou dobu se na ni díval těma prázdnýma očima. Potom se mu do nich konečně vrátil jakýsi výraz a bez dalšího slova se otočil a vyšel z pokoje.
Z chodby se ozvala jakási tlumená rána, protože se s kýmsi venku srazil. Susan slyšela, jak zamumlal "Promiňte! Promiňte!" (na takovou omluvu, byť zamumlanou, se u ní nevzmohl) a potom do pokoje vešla znovu Conchetta. Kus látky, pro který šla, měla přehozený kolem ramenou jako štolu. Okamžitě zaznamenala bledý obličej a uslzené tváře Susan. Nic neřekne, pomyslela si Susan. Nikdo nic neřekne, stejně jako nikdo z nich nezvedne ani prst, aby mi pomohl z té kaše, do které jsem sama vlezla. "Zavařila sis to sama, klisničko," řekli by, kdyby zavolala o pomoc, a na to se budou vymlouvat a nechají mě, abych se v tom utopila.
Ale Conchetta ji překvapila. "Život je těžkej, slečinko, to teda je. Radši si na to zvykněte."
5
Hlas Susan - suchý, ale už celkem bez výrazu - konečně utichl. Teta Korda odložila pletení, vstala a postavila vodu na čaj.
"Přeháníš, Susan." Snažila se mluvit laskavě a moudře, ale nedařilo se jí ani jedno, ani druhé. "To je tím, žes leccos podědila z manchasterský větve - půlka z nich se považovala za básníky, druhá půlka za malíře a skoro všichni byli po nocích tak ožralí, že se ani nevzmohli na taneček. Popadl tě za kozy a nasucho tě obskočil, nic víc. Kvůli tomu se nemusíš rozčilovat. Spaní bych si tím nekazila."
"Jak to můžeš vědět?" zeptala se Susan. Bylo to neuctivé, ale už jí to bylo jedno. Měla pocit, že dospěla k bodu, kdy snese od tety všechno, jenom ne to světácké poučování. Pálilo jako čerstvá odřenina.
Kordélie povytáhla obočí a bez zášti promluvila. "Jak ráda mi to vždycky vmeteš do obličeje! Teta Korda, vyschlá stará větev. Teta Korda, stará panna. Teta Korda, šedivá přeslice. Baže. Inu, krasotinko nafoukaná, možná jsem panna, ale pár milenců jsem měla, když jsem byla mladá - než se svět hnul, dalo by se říct. Jedním z nich byl možná velký Fran Lengyll."
A možná taky ne, pomyslela si Susan. Fran Lengyll byl nejméně o patnáct let starší než teta, možná i pětadvacet.
"Párkrát jsem na boku ucítila starého kozla, Susan. Baže, a taky vepředu."
"A bylo někomu z těch milenců šedesát, páchl jim dech a klouby jim zapraskaly, když ti mačkali kozy,

teto? Pokusil se tě některý protlačit skrz nejbližší zeď, když ten starý kozel zavrtěl vousem a udělal mé-mé-mé?"
Vztek, který Susan očekávala, nepřišel. To, co přišlo, bylo ještě horší - výraz podobný prázdnému pohledu, který uviděla u Thorina v zrcadle. "Skutek je dokonán, Susan." Tetiným úzkým obličejem se mihl úsměv, krátký a hrozný. "Skutek je dokonán, baže."
Susan v hrůze zakřičela: "Můj otec by to nesnesl! Nesnesl! A nenáviděl by tě za to, žes to dovolila! Žes to přivodila!"
"Možná," odtušila teta Korda a ten hrozný úsměv jí znovu prolétl tváří. "Možná ano. A kterou jedinou věc by nenáviděl víc? Hanbu porušeného slibu, hanbu nevěrného děcka. Chtěl by, abys mu dostála, Susan. Jestli si pamatuješ jeho tvář, tak mu musíš dostát."
Susan se na ni dívala, ústa stažená do roztřeseného oblouku a oči se jí znovu zalévaly slzami. Potkala jsem někoho, koho miluji! To by tetě řekla, kdyby mohla. Copak nechápeš, že se tím všechno mění? Potkala jsem někoho, koho miluji! Ale kdyby teta Korda byla takovým člověkem, kterému by mohla něco podobného říct, nejspíš by se Susan vůbec na tom rožni neocitla. Tak se otočila a vyklopýtala z domu a nic neřekla a slzy jí rozmazávaly okolní svět a plnily pozdní léto žalostnými barvami.
6
Vyjela, i když neměla vlastně ponětí, kam míří, ale cosi v ní určitě muselo mít na mysli velmi zřetelný cíl, protože čtyřicet minut poté, co vyšla z domu, zjistila, že se blíží právě k tomu vrbovému háji, o kterém snila, když se za ni Thorin připlížil jako nějaký zlý elf z babské povídačky.
Mezi vrbami vládlo lahodné chladno. Susan přivázala Felicii (na které jela bez sedla) k větvi, pak pomalu prošla mýtinkou, která se nacházela uprostřed hájku. Tudy protékal potok a tady se posadila na pružný mech, jenž mýtinku pokrýval. Samozřejmě že přišla sem. Právě sem přinášela všechny své tajné smutky a radosti od svých osmi nebo devíti let, kdy mýtinku objevila. Právě sem přicházela, zas a znovu, za téměř nekonečných dní po otcově smrti, kdy se jí zdálo, že s Patem Delgadem skončil celý svět - aspoň ten její. Právě tato mýtinka poznala celou bolestnou míru jejího smutku, vypovídala se z něj potoku a ten potok ho odnesl.
Teď se rozlil další slzavý vodopád. Položila si hlavu na kolena a vzlykala - nahlas, neženský, jako když se hádá hejno vran. V té chvíli by dala cokoliv - všechno - aby měla svého otce na chvilku zpátky, aby se ho zeptala, jestli to musí vydržet.
Brečela nad potokem, a když zaslechla praskot větvičky, polekala se a ohlédla přes rameno celá vyděšená a rozzlobená. To bylo její tajné místo a nechtěla, aby ji tu někdo našel, zvlášť když brečela jako malá holka, která si rozbila koleno. Praskla další větvička. Někdo tu skutečně byl a vtrhl na její tajné místo v nejhorší možnou chvíli.
"Jdi pryč!" křikla uslzeným hlasem, který sotva poznávala. "Jdi pryč, nevím, co jsi zač, ale buď té slušnosti a nech mě o samotě!"
Ale ta postava - už ji viděla - se pořád blížila. Když uviděla, kdo to je, nejdřív si myslela, že Will Dearborn (Roland, pomyslela si, doopravdy se jmenuje Roland) je výtvor její přepjaté fantazie. Nebyla si tak docela jistá, že je skutečný, dokud si neklekl a neobjal ji. Pak se k němu přimáčkla prudce a bezhlavě. "Jak jsi věděl, že jsem -"
"Viděl jsem tě, jak jedeš přes Pád. Byl jsem na jednom místě, kam chodím občas přemýšlet, a viděl jsem tě. Nesledoval bych tě, jenomže jsem si všiml, že jedeš bez sedla. Napadlo mě, že se stalo něco zlého."
"Všechno je zlé."
Uvážlivě, vážně a s očima dokořán ji začal líbat na tváře. Udělal to několikrát na obou lících, než si uvědomila, že jí slíbává slzy. Pak ji vzal za ramena a odtáhl ji od sebe, aby se jí mohl podívat do očí.
"Řekni to znovu, a já to udělám, Susan. Nevím, jestli je to slib nebo varování nebo obojí zároveň, ale - řekni to znovu a já to udělám."
Nemusela se ho ptát, co má na mysli. Zdálo se jí, že se pod ní pohnula země, a později si pomyslí, že poprvé a naposledy v životě doopravdy cítila ka, vítr, který nevychází z nebe, ale ze země. Tak přece jen ke mně přišlo, pomyslela si. Moje ka, ať je dobré, nebo špatné.
"Rolande!"
"Ano, Susan."

Spustila ruku pod přezku jeho opasku a uchopila to, co tam bylo, a nespouštěla z něj zrak.
"Jestli mě miluješ, tak mě miluj."
"Ano, paní. Budu."
Rozepnul si košili, ušitou v části Středosvěta, kterou ona nikdy neuvidí, a vzal ji do náručí.
7
Ka:
Pomohli si navzájem se šaty; leželi si nazí v náručí na letním mechu měkkém jako nejjemnější husí peří. Leželi a jejich čela se dotýkala, jako v její vidině, a když do ní našel cestu, ucítila, jak se bolest proměňuje v sladkost podobnou divoké a exotické bylině, která se dá ochutnat jen jednou za život. Vychutnávala ji, jak jen dlouho mohla, dokud ji ta sladkost nepřemohla a ona se jí nepoddala, a hluboko v hrdle sténala a třela si předloktí o jeho šíji. Milovali se ve vrbovém hájku, otázky cti odložili stranou, porušili sliby, aniž se ohlédli, a na konci Susan objevila, že existuje víc než sladkost. Nastalo jakési třeštění a svírání nervů, které začalo v té její části, která se před ním otevřela jako květina. Začalo tam a pak jí zaplnilo celé tělo. Křičela a křičela, myslela si, že tolik slasti nemůže být ve smrtelném světě, mohla by z ní umřít. Rolandův hlas se k ní připojil, a oba podbarvovalo šumění vody spěchající přes kameny. Když ho přimáčkla k sobě ještě blíž a propletla kotníky za jeho koleny a pokryla jeho tvář prudkými polibky, spěchal na vrchol za ní, jako by se ji snažil dohnat. A tak se milenci spojili v Panství Mejis, ke konci posledního velkého věku, a pod místem, kde se jí stehna spojovala, zelený mech zrudl, protože její panenství pominulo. Tak byli spojeni a tak byli zatraceni.
Ka.
8
Leželi si v náručí, pod mírným pohledem Felicie si v doznívání vyměňovali lehké polibky a Rolandovi se chtělo dřímat. To bylo pochopitelné - onoho léta prožíval nesmírné napětí a poslední dobou špatně spal. Tehdy to sice nevěděl, ale bude špatně spát až do konce života.
"Rolande?" Její hlas zněl z dálky. A sladce.
"Ano?"
"Postaráš-li se o mě?"
"Ano."
"Nebudu k němu moct jít, až přijde ta chvíle. Snesu jeho doteky a to, co si pokoutně ukradne - když mám tebe, tak to snesu -, ale nemůžu k němu jít o Sklizňové noci. Nevím, jestli jsem zapomněla tvář svého otce nebo ne, ale nemůžu jít do lože Harta Thorina. Jsou myslím způsoby, jak se dá zatajit ztráta panenství, ale já je nepoužiju. Prostě do jeho lože nemůžu jít."
"Dobrá," řekl, "dobře." A potom se mu oči polekaně rozšířily a rozhlédl se. Nikdo tam nebyl. Podíval se znovu na Susan, už dokonale probuzen. "Co? Copak je?"
"Možná už nosím tvé dítě," řekla. "Pomyslel-li jsi na to?"
Nepomyslel. Ale teď ano. Dítě. Další článek v řetězu, který se táhne zpět do šeré minulosti, kdy Arthur Eld vedl své pistolníky do bitvy se svým velikým mečem Excaliburem pozvednutým nad hlavou a korunou Všehosvěta na čele. Ale na tom nezáleželo; co by si myslel jeho otec? Nebo Gabrielle, kdyby věděla, že se stala babičkou?
V koutcích úst se mu objevil úsměv, ale vzpomínka na matku ho zahnala. Vzpomněl si na to znamení na jejím krku. Když mu poslední dobou přišla matka na mysl, vždycky si vzpomněl na to znamení, které jí viděl na krku, když nečekaně vstoupil do jejího pokoje. A na ten drobný, žalostný úsměv na její tváři.
"Jestli nosíš mé dítě, bude to mé štěstí," řekl.
"A moje." Teď se usmála ona, ale přesto vypadal smutně, ten úsměv. "Jsme asi moc mladí. Sami sotva víc než děti."
Převalil se na záda a zahleděl se do modrého nebe. To, co řekla, byla možná pravda, ale nebylo to důležité. Pravda někdy nebyla totéž jako skutečnost - to byla jedna z jistot, které pobývaly v té prázdné dutině uprostřed jeho rozdělené povahy. To, že se dokázal nad obě povznést a vědomě se poddat šílenství romantiky, byl dar od jeho matky. Všechno ostatní v jeho povaze postrádalo lehkost - a také, což bylo možná ještě důležitější, postrádalo metaforu. Že byli moc mladí na rodiče? Co z toho? Jestli zasel sémě, poroste.

"Ať přijde cokoliv, uděláme, co musíme. A já tě budu vždycky milovat, ať přijde cokoliv."
Usmála se. Řekl to, jako se konstatuje holý fakt: nebe je nahoře, země dole, voda plyne na jih.
"Rolande, jak jsi starý?" Někdy jí dělalo starosti pomyšlení, že i když je sama mladá, Roland je ještě mladší. Když se na něco soustředil, uměl vypadat tak tvrdě, až ji děsil. Když se usmál, vypadal ne jako milenec, ale jako mladší bratr.
"Starší, než jsem byl, když jsem sem přijel," řekl. "Mnohem starší. A jestli budu muset zůstat poblíž Jonase a jeho mužů dalšího půl roku, budu se jen belhat a potřebovat, aby mi někdo postrčil zadek, abych nasedl na koně."
Usmála se tomu a on ji políbil na nos.
"Postaráš-li se o mě?"
"Baže," řekl a také se usmál. Susan přikývla, pak se také obrátila na záda. Leželi tak, bok po boku, a dívali se na nebe. Vzala ho za ruku a položila si ji na prsa. Začal palcem hladit bradavku a ta se pozvedla, ztuhla a začala lechtat. Ten pocit jí rychle projel tělem na místo mezi nohama, kde jí stále tepalo. Stiskla stehna k sobě a blaženě a užasle zjistila, že tím je to jen horší.
"Musíš se o mě postarat," řekla potichu. "Vsadila jsem na tebe všechno. Všechno ostatní jsem zahodila."
"Udělám, co budu moci," řekl. "O tom nepochybuj. Ale prozatím, Susan, musíš pokračovat tak jako dosud. Nějaký čas ještě uplyne. Vím to, protože Depape se vrátil a už určitě pověděl vše, co se dozvěděl, ale oni stále proti nám nic nepodnikli. Nevím, co zjistil, ale Jonas si pořád myslí, že je v jeho zájmu, aby čekal. Takže může být ještě nebezpečnější, až konečně vyrazí, ale prozatím se stále hrají Hrady."
"Ale po Sklizňovém ohni - Thorin -"
"Do jeho lože nepůjdeš. Na to se můžeš spolehnout. To ti zaručuji."
Trochu šokovaná vlastní kuráží mu sáhla pod pas. "Toto je záruka, kterou mi můžeš dát, jestli chceš," řekla.
Chtěl. Mohl. A udělal to.
Když bylo po všem (pro Rolanda to bylo ještě sladší než poprvé, pokud to bylo možné), zeptal se jí: "Ten pocit, který jsi měla tehdy v Citgu, Susan - že tě někdo sleduje. Měla jsi ho i tentokrát?"
Dívala se na něj dlouho a zamyšleně. "Nevím. Myšlenky se mi toulaly jinde, víš." Jemně se ho dotkla a pak se zasmála, protože sebou trhl - nervy v tom napůl tvrdém, napůl měkkém místě, které hladila její dlaň, byly stále velmi živé, jak se zdálo.
Odtáhla ruku a zadívala se na kruh nebe nad hájkem. "Je tu tak krásně," zamumlala a oči se jí pomalu zavřely.
Roland také pomalu upadal do spánku. Je to ironie, pomyslel si. Tentokrát neměla pocit, že je pozorována - ale podruhé ten pocit měl on. Přesto by byl přísahal, že poblíž hájku nikdo nebyl.
Na tom nesešlo. Ten pocit, výmysl nebo skutečnost, už zmizel. Vzal Susan za ruku a ucítil, jak se jejich prsty přirozeně a lehce proplétají.
Zavřel oči.
9
To všechno Rhea viděla ve skleněné kouli a byl to velmi zajímavý pohled, baže, velmi zajímavý, vskutku. Ale souložení už viděla - někdy to dělali najednou tři nebo čtyři nebo i víc (někdy s partnery, kteří nebyli tak docela živí) - a takové šup sem, šup tam nebylo pro ni už tak zajímavé, vzhledem k pokročilému věku. Zajímalo ji to, co se stane po tom šupajdění.
Skončily jsme spolu? zeptala se ta dívka.
Možná ještě jedna maličkost, odpověděla tehdy Rhea a potom té drzé holce řekla, co má dělat.
Baže, dala té holce velmi jasné pokyny, když spolu stály mezi dveřmi do chatrče a Líbající měsíc na ně svítil a Susan Delgadová spala podivným spánkem a Rhea jí hladila cop a šeptala jí do ucha pokyny. Teď ta mezihra dojde naplnění - a právě to chtěla vidět, ne jak se ty dvě děti po sobě sápou, jako by byly první na zemi, které mají objevit, jak se to dělá.
Udělali to dvakrát a sotva si nechali přestávku, aby si popovídali (Rhea by se ráda lecčeho vzdala, aby to slyšela). Rheu to nepřekvapilo. Byl tak mladý, že měl v misku dost glajstru, aby ji obšťastnil týdenní dvojitou porcí, a podle toho, jak se ta malá flundra chovala, bylo jí to po chuti. Některým se stávalo, že

když to objevily, už nikdy nechtěly nic jiného. Ona patří mezi ně, pomyslela si Rhea.
Ale podíváme se, jak roztouženě se budeš za chvilku cítit, ty drzá mrcho, pomyslela si a naklonila se níž do pulzujícího růžového světla, které vrhala koule. Někdy cítila, že ji to světlo až bolí přímo v obličejových kostech - ale byla to dobrá bolest. Baže, velmi dobrá.
Konečně skončili... aspoň prozatím. Chytili se za ruce a usínali.
"Teď," zamumlala Rhea. "Teď, moje maličká. Buď hodná holka a udělej, co jsem ti řekla."
Jako by ji slyšela, otevřela Susan oči - ale nic v nich nebylo. Oči se probudily, ale zároveň spaly. Rhea viděla, že Susan jemně vyprostila svou ruku z chlapcovy dlaně. Posadila se, holá prsa opřená o holá stehna, a rozhlédla se. Vstala -
A v té chvíli Můra, šestinohá kočka, skočila Rhee na klín a zamňoukala si o pohlazení nebo o jídlo. Stařena překvapeně vykřikla a čarodějovo sklo okamžitě potemnělo - zhaslo jako svíce v závanu větru. Rhea znovu zakřičela, tentokrát vzteky, a chytila kočku dřív, než utekla. Mrskla jí přes místnost do krbu. Z toho byla jen prázdná díra, jak jen v létě krb může být, ale když k němu Rhea napřáhla kostnatou, znetvořenou ruku, vyšlehl žlutý plamen z jediného ohořelého polena, které tam leželo. Můra zaječel a utekl z krbu s očima vytřeštěnýma a rozdvojený ocas mu kouřil jako ledabyle uhašený doutník.
"Uteč, tak!" houkla Rhea za ním. "Zmizni, ty hnusný kote!"
Otočila se ke sklu a roztáhla nad ním prsty, palec opřela o palec. Ale i když se soustředila vší mocí, napínala vůli, až jí srdce v hrudi vztekle a zuřivě tlouklo, dokázala už přivolat pouze přirozenou růžovou záři koule. Žádné obrazy se neobjevily. To bylo trpké zklamání, ale nedalo se nic dělat. A časem se bude muset přesvědčit o výsledku na vlastní oči, pokud se bude obtěžovat zajít do města.
Všichni to budou moci spatřit.
Dobrá nálada se jí vrátila a Rhea vrátila kouli do úkrytu.
10
Jen chvilku předtím, než usnul příliš tvrdě, aby ho slyšel, zazvonil Rolandovi v hlavě varovný zvonek. Snad si slabě uvědomoval, že už s ní nemá propleteny prsty, snad to byla prostá intuice. Nemusel si toho zvonku všímat a skoro to tak dopadlo, ale nakonec se výcvik ukázal silnější. Vrátil se od prahu skutečného spánku a prodíral se zpátky k jasnému vědomí, jako když se potápěč odrazí k hladině jezera. Bylo to nejprve těžké, ale výstup byl stále lehčí. Jak se blížil k vědomí, znepokojení narůstalo. Otevřel oči a pohlédl vlevo. Susan už tam neležela. Posadil se, podíval se vpravo a nad korytem potoka neviděl nic - přesto cítil, že tam někde Susan je.
"Susan?"
Nikdo neodpovídal. Vstal, podíval se po kalhotách a v duchu uslyšel zamručet Corta - návštěvníka, kterého by v tak romantickém zákoutí nečekal. Není čas, červe.
Nahý došel ke břehu a podíval se dolů. Susan tam opravdu byla, také nahá a stála zády k němu. Měla rozpuštěné vlasy. Splývaly jí jako proud zlata až skoro do oblouku boků. Konečky pramenů se chvěly jako opar v chladném vzduchu stoupajícím z hladiny potoka.
Klečela na koleni těsně u tekoucí vody. Jednu ruku měla ponořenu až skoro po loket. Zdálo se, že cosi hledá.
"Susan!"
Žádná odpověď. A teď mu v mysli vytanula chladná myšlenka: Posedl ji démon. Zatímco jsem tak bezstarostně spal vedle ní, posedl ji démon. Ale stejně tomu doopravdy nevěřil. Kdyby poblíž té mýtiny byl nějaký démon, vycítil by to. Nejspíš oba by to vycítili a koně také. Ale cosi s ní bylo v nepořádku. Vytáhla ze dna jakýsi předmět a podržela si ho před očima, z ruky jí kapala voda. Kámen. Prohlédla ho, pak ho hodila zpět - cák. Natáhla znovu ruku, hlavu skloněnou, dva prameny vlasů se jí vznášely ve vodě, potok je škádlivě tahal po proudu.
"Susan!"
Nereagovala. Vytáhla z potoka další kámen. Tento byl bílý trojúhelníkový křemen, otlučený téměř do tvaru hlavice kopí. Susan naklonila hlavu vlevo a vzala do ruky pramen vlasů jako žena, která si chce rozčesat zacuchané místo. Ale žádný hřeben neměla, jenom kámen s tou ostrou hranou, a Roland na chvíli ztuhl na břehu hrůzou, protože si byl jist, že si chce podřezat hrdlo hanbou a vinou nad tím, co udělali. V následujících týdnech ho pronásledovala neochvějná jistota: kdyby chtěla mířit na krk,

nedokázal by ji včas zastavit.
Pak ochromení povolilo a Roland se vrhl po břehu dolů, bez ohledu na ostré kamení, které mu rozdíralo chodidla. Než k ní doběhl, podařilo se jí odříznout hranou křemene kus zlaté kadeře, kterou držela. Roland ji chytil za zápěstí a ruku jí odtáhl. Viděl teď její tvář zřetelně. To, co mohl z vršku břehu považovat za klid, se teď objevilo ve své pravé podstatě: prázdnota, otupělost.
Když ji uchopil, nehybný výraz nahradil vzdálený a podrážděný úsměv. Ústa se jí zaškubala, jako by ucítila nezřetelnou bolest, a z úst jí unikl skoro beztvarý zvuk vyjadřující nesouhlas: "Nnnnnnn-"
Pramen vlasů, který si odřízla, jí ležel na stehně jako zlatý drát; většina jich však spadla do potoka a plula pryč. Susan se vzpírala Rolandově ruce, snažila se dostat ostrou hranu zase k vlasům a pokračovat v tom šíleném stříhání. Přetahovali se jako zápasníci při soutěži v páce v baru. A Susan vyhrávala. Tělesně byl silnější, ale nebyl silnější než kouzlo, které ji ovládlo. Kousek po kousku se bílý křemen vracel ke splývajícím vlasům. Z úst jí stále proudil ten děsivý zvuk - Nnnnnnnn.
"Susan! Přestaň! Probuď se!"
"Nnnnnnn-"
Nahá pozvednutá paže se jí viditelně třásla, svaly vyvstávaly jako tvrdé kameny. A křemen se blížil stále víc k vlasům, tváři, očnímu důlku.
Aniž by o tom přemýšlel - v takových chvílích jednal nejlíp - přistrčil Roland obličej těsně k ní, přičemž musel ustoupit o dalších deset centimetrů pěsti, která držela kámen. Přiblížil jí rty k uchu a mlaskl jazykem o patro. Mlaskl jako na koně.
Susan sebou při tom zvuku škubla, musel jí projet hlavou jako kopí. Víčka se jí prudce zatřepetala a síla, kterou tlačila proti Rolandovu sevření, povolila. Využil toho a zkroutil jí zápěstí.
"Au! Auuuu!"
Kámen vylétl z otvírající se dlaně a cákl do vody. Susan na něj hleděla už docela probuzená a oči měla plné slz a údivu. Třela si zápěstí - které nejspíš opuchne, jak si Roland pomyslel.
"To bolelo, Rolande! Proč jsi mi ubližo -"
Nedořekla, rozhlédla se. Údiv jí čišel nejen z tváře, ale z celého držení těla. Chtěla se rukama zakrýt, ale pak si uvědomila, že jsou stále sami, a spustila ruce k bokům. Ohlédla se a uviděla stopy nohou - bosých - které vedly po břehu dolů.
"Jak jsem se sem dostala?" zeptala se. "Nesl jsi mě, když jsem usnula? A proč jsi mi ubližoval? Ach, Rolande, já tě miluji - proč jsi mi ubližoval?"
Zvedl pramen vlasů, který jí stále ležel na stehně, a podržel ho před ní. "Držela jsi kámen s ostrou hranou. Snažila ses s ním podřezat a nechtěla ses nechat zastavit. Ublížil jsem ti, protože jsem se bál. Jenom jsem rád, že jsem ti nezlomil zápěstí - aspoň doufám."
Roland uchopil její ruku a jemně jí zakroutil oběma směry a poslouchal, jestli neuslyší skřípat drobné kůstky.
Neslyšel nic a zápěstí se volně otáčelo. Susan ho pozorovala, užaslá a zmatená, a on pak zvedl ruku ke rtům a políbil ji na vnitřní stranu zápěstí, nad jemnou síťku žil.
11
Roland měl Bystrého uvázaného právě tak daleko ve vrbách, aby velkého valacha nezahlédl nikdo, kdo by náhodou projížděl po Pádu.
"Jenom klid," říkal Roland, když k němu přicházel. "Vydrž ještě chvilku, kamaráde."
Bystrý přešlápl a zafrkal, jako by říkal, že vydrží v klidu do konce věků, pokud to bude nutné.
Roland otevřel jednu sedlovou brašnu a vytáhl ocelovou nádobu, která sloužila jako kotlík nebo pánev, podle potřeby. Už chtěl odejít, ale pak se vrátil. Za sedlem Bystrého byla připevněna svinutá pokrývka - měl v plánu strávit noc venku na Pádu a přemýšlet. Měl toho k přemýšlení už tak dost, a teď ještě víc.
Vytáhl jeden řemínek, hmátl do složené deky a vytáhl kovovou krabičku. Otevřel ji maličkým klíčem, který měl zavěšený na krku. V krabičce byl malý hranatý medailon na jemném stříbrném řetízku (uvnitř medailonu byl nakreslený profil jeho matky) a hrstka rezervních nábojů - nebyl jich ani tucet. Jeden si vzal, sevřel ho do pěsti a vrátil se k Susan. Hleděla na něj rozšířenýma, poděšenýma očima.
"Po tom, co jsme se pomilovali podruhé, si vůbec na nic nevzpomínám," řekla. "Jenom že jsem se dívala do nebe a myslela si, jak je mi dobře a že usnu. Ach, Rolande, jak zle to vypadá?"

"Nemyslím, že zle, ale to poznáš sama nejlíp. Tu máš."
Nabral rendlík plný vody a postavil ho na zem. Susan se nad ním opatrně sklonila, vlasy na levé straně hlavy jí splynuly po předloktí, a pak pomalu natáhla paži dopředu a tím roztáhla zlatou záclonu vlasů. Okamžitě uviděla zubatý řez. Pečlivě si ho prohlédla, pak vlasy spustila s povzdechem, který byl spíš úlevný než žalostný.
"To můžu schovat," řekla. "Když spletu vlasy, nikdo nic nepozná. A nakonec, jsou to jenom vlasy - ženská marnivost. Teta se mi to rozhodně navykládala dost často. Ale Rolande, proč? Proč jsem to udělala?" Roland dostal nápad. Jestli jsou vlasy ženská marnivost, potom je stříhání vlasů ženská zlomyslnost - muže by sotva napadlo něco takového. Starostova žena, byla to ona? To si nemyslel. Zdálo se pravděpodobnější, že tu ošklivou past nastražila Rhea, zabydlená na tom vysokém kopci s vyhlídkou na sever ke Špatné trávě, Visící skále a Šroubovému oku. Starosta Thorin se měl ráno po Sklizni probudit s kocovinou a holohlavou klisničkou.
"Susan, můžu něco vyzkoušet?"
Usmála se na něj. "Něco jiného, než co jsi zkoušel tam nahoře? Baže, cokoli chceš."
"Nic takového." Otevřel dlaň, kterou dosud svíral, a ukázal jí náboj. "Chci zkusit zjistit, kdo ti to udělal a proč." A také jiné věci. Jenom ještě nevěděl jaké.
Podívala se na náboj. Roland ho začal proplétal mezi prsty a po hřbetě ruky, a náboj hladce tančil sem a tam. Klouby prstů se zvedaly a klesaly jako nitě v tkalcovském stavu. Dívala se na to blaženě a fascinovaně jako dítě. "Kde ses to naučil?"
"Doma. To není důležité."
"Ty mě zhypnotizuješ?"
"Baže - a myslím, že nebudu první." Tanec náboje se trochu zrychlil - hned na východ po rozčeřených prstech, hned na západ. "Mohu?"
"Baže," řekla. "Jestli to umíš."
12
A on to uměl. Rychlost, s jakou upadla do hypnotického spánku, mu potvrdila, že se to Susan už někdy stalo, a nedávno. Ale nemohl od ní získat, co chtěl. Spolupracovala dokonale (Někteří usnou dychtivě, řekl by Cort), ale za určitou mez nešla. Nebylo to zdrženlivostí nebo studem - když u toho potoka spala s otevřenýma očima, pověděla mu nevýrazným, ale klidným hlasem o prohlídce u stařeny, a jak se ji Rhea pokusila "nabrousit". (V tu chvíli se Rolandovy pěsti stiskly tak pevně, že zaryl nehty do dlaní.) Ale pak přišla hranice, za kterou si nic nepamatovala.
Odešla s Rheou ke dveřím do chatrče, říkala Susan, a tam stály a Líbající měsíc jim svítil do tváře. Stařena jí sahala na vlasy, to si Susan pamatovala. To osahávání jí vadilo, zvlášť poté, co ta čarodějnice na ni sahala před chvílí, ale Susan s tím nedokázala nic dělat. Paže měla tak těžké, že je nezvedla, jazyk tak těžký, že nemohla mluvit. Mohla tam jenom stát a čarodějnice jí šeptala cosi do ucha.
"Co?" zeptal se Roland. "Co ti šeptala?"
"Nevím," řekla Susan. "Zbytek je růžový."
"Růžový? Co to znamená?"
"Růžový," opakovala. Mluvila skoro pobaveně, jako by uvěřila, že Roland dělá schválně natvrdlého. "Říká, baže, zlatíčko, přesně tak, jsi hodná holka, a pak všechno zrůžoví. Je to růžové a září to."
"Září to."
"Baže, jako měsíc. A potom -" Odmlčela se. "Potom se to stane měsícem, myslím. Možná Líbajícím měsícem. Zářivě růžovým Líbajícím měsícem, kulatým a plným jako grapefruit."
Zkoušel jiné cesty do její paměti, ale bez úspěchu - každá stezka, kterou vyzkoušel, končila v té růžové záři, která jí nejdřív překryla vzpomínky a potom se proměnila v úplněk. Rolandovi to nic neříkalo. Slyšel o modrých měsících, tedy druhých úplňcích v měsíci, ale nikdy o růžových. Mohl si být jist jedinou věcí, totiž že ta stařena dala Susan mocný příkaz, aby zapomněla.
Uvažoval o tom, že by ji zavedl hlouběji - nechala by se -, ale neodvážil se. Většinu svých zkušeností získal při hypnotizování kamarádů - při školních cvičeních, která byla nezbedná a občas strašidelná. Vždycky u nich byl Cort nebo Vannay, aby věci uvedli na pravou míru, pokud se začaly vymykat z rukou. A zde nebyli žádní učitelé, kteří by mohli zakročit. Co když ji zavede moc hluboko a nedokáže ji

přivést zpět? A taky mu říkali, že pod vědomím bydlí démoni. Když člověk sejde tam, kde pobývají, někdy vyplují ze svých jeskyní, aby se s vámi setkali...
Bez ohledu na úvahy se připozdívalo. Nebylo by rozumné se tady zdržovat.
"Susan, slyšíš mě?"
"Baže, Rolande, slyším tě velmi dobře."
"Dobrá. Řeknu ti básničku. Budeš se při ní probouzet. Až ji dopovím, budeš úplně vzhůru a budeš si pamatovat všechno, co jsme říkali. Rozumíš?"
"Baže."
"Poslouchej: Ptáku a medvěde, zajíci, rybo, splňte mé milé, co jí jest mílo."
Úsměv, který se jí objevil na tváři, když se probouzela, byl to nejkrásnější, co v životě viděl. Protáhla se, vzala ho kolem krku a zlíbala mu obličej. "Ty, ty, ty, ty," řekla. "Ty jsi mi nejmilejší, Rolande. Jsi můj nejmilejší na celém světě. Ty a jenom ty, navěky věků."
Znovu se pomilovali na břehu vedle bublajícího potoka, svírali se v náručí co nejpevněji, dýchali si do úst a žili z dechu toho druhého. Ty, ty, ty-
13
O dvacet minut později ji vysadil na hřbet Felicie. Susan se shýbla, vzala jeho tvář do dlaní a vlepila mu pořádnou pusu.
"Kdy tě zase uvidím?" zeptala se.
"Brzo. Ale musíme být opatrní."
"Baže. Opatrní, jako musejí být milenci pokaždé, řekla bych. Díky bohu, že jsi chytrý."
"Můžeme využít Sheemieho, jestli to nebude moc často."
"Baže. A Rolande - znáš ten altánek v Zeleném srdci? Kousek od místa, kde se podává čaj a koláče a tak, když je pěkně?"
Roland ho znal. Asi padesát yardů po Kopcové ulici od věznice a Městské společenské síně bylo Zelené srdce, jedno z nejpříjemnějších míst v městečku, s propletenými chodníčky, stolky pod slunečníky, travnatými tanečními pavilónky a zvěřincem.
"Vzadu je kamenná zeď," pokračovala. "Mezi pavilónkem a zvěřincem. Jestli mě budeš moc potřebovat -"
"Vždycky tě budu moc potřebovat," řekl.
Usmála se tomu, jak je vážný. "V jedné řadě kamenů, trochu níž, je takový kámen - načervenalý. Uvidíš ho. Moje přítelkyně Amy a já jsme si tam navzájem nechávaly vzkazy, když jsme byly malé. Podívám se tam, kdy budu moci. Ty se tam dívej také."
"Baže." Sheemie by jim nějakou dobu vystačil, kdyby byli opatrní. Červený kámen také možná nějakou dobu vystačí, jestli budou opatrní. Ale ať budou opatrní, jak chtějí, nakonec udělají chybu, protože Velcí lovci rakví nejspíš věděli o Rolandovi a jeho přátelích víc, než by Rolandovi bylo po chuti. Ale musel ji vidět, bez ohledu na riziko. Kdyby ji už neuviděl, snad by zemřel. A stačil mu jediný pohled, aby poznal, že ona je na tom stejně.
"Dávej si zvlášť pozor na Jonase a ty druhé dva," pravil.
"Budu. Ještě pusu, jestli dovolíš."
Rád ji políbil a stejně tak rád by ji stáhl z hřbetu klisny a přimáčkl k sobě počtvrté - ale bylo na čase, aby přestali bláznit a začali být opatrní.
"Dojeď dobře, Susan. Mám tě -" Odmlčel se, usmál se. "Miluji tě."
"Já tebe taky, Rolande. Patří ti celé mé srdce."
Má veliké srdce, pomyslel si, když proklouzla na koni vrbami, protože už cítil jeho tíhu. Počkal, až si byl jist, že už je hodný kus daleko. Potom zašel k Bystrému a odjel opačným směrem, a věděl, že začala nová a nebezpečná etapa hry.
14
Zanedlouho poté, co se Susan a Roland rozloučili, vyšla Kordélie Delgadová z obchodu v Hambry s krabicí plnou potravin a hlavou plnou starostí. Ty starosti jí dělala samozřejmě Susan, vždycky jenom Susan, a Kordélie se bála, že ta holka provede nějakou hloupost, než konečně přijde Sklizeň.
Ty myšlenky se jí vykouřily z hlavy ve chvíli, kdy jí jakési ruce - silné ruce - vytrhly krabici z rukou.

Kordélie vyjekla překvapením, zastínila si oči před sluncem a uviděla, že mezi totemy Medvěda a Želvy stojí Eldred Jonas a usmívá se na ni. Vlasy, dlouhé a bílé (a podle jejího názoru krásné) mu ležely na ramenou. Kordélie ucítila, že se jí srdce rozběhlo rychleji. Vždycky se jí líbili muži jako Jonas, kteří se uměli usmívat a žertovat na ostří nože - a držením těla také nůž připomínali.
"Polekal jsem vás. Prosím za prominutí, Kordélie."
"Ne," řekla trochu zadýchaně, jak si sama povšimla. "To jenom to slunce - svítí tak jasně v tuhle denní dobu -"
"Pomohl bych vám s tím kousek cesty, jestli dovolíte. Jdu po Hlavní jenom na roh, pak zabočím na Kopcovou, ale smím vám pomoci aspoň ten kousek?"
"Bude mi potěšením," řekla. Sešli po schodech a potom se vydali po prkenném chodníku a Kordélie vrhala kolem sebe kradmé zvědavé pohledy, aby zjistila, kdo je pozoruje - vykračuje si vedle pěkného sai Jonase, který jí náhodou nese nákup. Kolem bylo potěšitelné množství čumilů. Uviděla například Millicent Ortegovou, která vyhlížela z Annina oděvnictví s tou svou hloupou hubou uspokojivě vykrouženou do O.
"Doufám, že vám nevadí, když vám říkám Kordélie." Jonas si ledabyle přesunul krabici, kterou by ona musela nést v obou rukou, pod paži. "Od té slavnostní večeře v domě starosty Thorina mám pocit, že vás znám."
"Nevadí mi to."
"A smím být pro vás Eldred?"
"Myslím, že pan Jonas bude ještě chvíli vyhovovat," řekla a pak ho poctila úsměvem, o kterém doufala, že je koketní. Srdce jí bouchalo ještě rychleji. (Nenapadlo ji, že Susan třeba není jediná hloupá husa v rodině Delgadových.)
"Budiž," řekl Jonas a zatvářil se tak komicky zklamaně, že se zasmála. "A co vaše neteř? Daří se jí dobře?"
"Docela dobře, děkuji za optání. Někdy je s ní trápení -"
"S kterou šestnáctiletou dívkou není?"
"To je asi pravda."
"Ale na podzim vás s ní čeká ještě další patálie. Ale pochybuji, že ona si to uvědomuje."
Kordélie neřekla nic - nebylo by to diskrétní -, ale věnovala mu mnohoznačný významný pohled.
"Pozdravujte ji laskavě."
"Budu." Ale neudělá to. Susan cítila velikou (a nerozumnou, podle názoru Kordélie) nechuť vůči starostovým strážcům zákona. Kdyby se jí pokusila takové pocity vymluvit, nejspíš by to nebylo k ničemu. Mladé dívky si myslí, že vědí všechno. Pohlédla na hvězdu, která nevtíravě vykukovala zpod klopy Jonasovy vesty. "Jak vidím, převzal jste další odpovědnost za naše městečko, které si to ani nezaslouží, sai Jonasi."
"Baže, vypomáhám šerifovi Averymu," souhlasil. Mluvil chrastivým chvějivým hlasem, který Kordélii jaksi přitahoval. "Jeden jeho zástupce - Claypool, tak se jmenuje -"
"Frank Claypool, baže."
"- vypadl z člunu a zlomil si nohu. Jak může člověk vypadnout z člunu a zlomit si nohu, Kordélie?"
Vesele se zasmála (pomyšlení, že se na ně dívají všichni v Hambry, bylo určitě mylné - ale připadalo jí to tak a ten pocit nebyl nepříjemný) a řekla, to že tedy neví.
Zastavil se na rohu Hlavní a Camino Vega a zatvářil se lítostivě. "Tady odbočuju." Podal jí krabici.
"Určitě to unesete? Myslím, že bych s vámi mohl jít až k domu -"
"To není potřeba, děkuji. Děkuji vám, Eldrede." Ruměnec, který jí zalil krk a tváře, byl horký jako oheň, ale jeho úsměv stál za každičký stupeň toho žáru. Přiložil dva prsty ke klobouku a líně se vydal do kopce k šerifovu úřadu.
Kordélie šla domů. Krabice, která jí připadala hrozně těžká, když vyšla z obchodu, jí najednou připadala jako pírko. Ten pocit trval asi půl míle, ale než se na obzoru objevil její dům, znovu si uvědomovala, že jí po bocích stéká pot a paže ji bolí. Díky bohům, že už bylo léto skoro u konce - a nebyla tamhleto Susan, a nevede svou klisnu bránou?
"Susan!" zavolala a už byla natolik zpátky na zemi, že jí obvyklé podráždění jasně zaznělo v hlase. "Pojď

mi pomoct, než to upustím a rozbiju vajíčka!"
Susan přišla, nechala Felicii spásat trávu na předním dvorku. Ještě před deseti minutami by si Kordélie nevšimla ničeho divného na tom, jak dívka vypadá - myšlenkami se příliš zaobírala Eldredem Jonasem, než aby se zajímala o něco jiného. Ale horké slunce jí odpařilo pořádný kus romantiky z hlavy a vrátilo ji na zem. A když od ní Susan brala krabici (a chopila se jí skoro stejně lehce jako Jonas), pomyslela si Kordélie, že ji ani tak nezarazil její vzhled. Změnila se jí hlavně nálada - napůl hysterický zmatek, ve kterém odjela, se proměnil v příjemný klid a šťastný výraz v očích. To byla Susan z předchozích let, do poslední nitky - ale nebyla to ta letošní ukňouraná, náladová odbojnice. Nic jiného nemohla Kordélie vypátrat, jenom...
Ale přece jen. Ještě jedna věc. Natáhla ruku a chytila dívku za cop, který byl dnes odpoledne nezvykle rozcuchaný. Susan samozřejmě jezdila na koni, to by vysvětlovalo ty uvolněné prameny. Ale nevysvětlovalo to, proč má vlasy tak tmavé, jako by se jí to zářivé zlato začínalo kalit. A Susan nadskočila, skoro provinile, když ucítila, že se jí Kordélie dotkla. Propána, co mělo tohle znamenat?
"Máš mokré vlasy, Susan," poznamenala. "Koupala ses někde?"
"Ne! Zastavila jsem se a namočila si hlavu pod pumpu před Hookeyho stodolou. Nevadí mu to - má hlubokou studnu. Je tak horko. Možná později zaprší. Doufám. Dala jsem napít také Felicii."
Dívka se dívala zpříma a otevřeně jako vždy, ale Kordélie měla pocit, že je v jejích očích přesto cosi navíc. Nemohla však říct co. Že by Susan mohla skrývat nějaké veliké a vážné tajemství, Kordélii v tu chvíli nenapadlo. Řekla by, že neteř nedokáže udržet žádné tajemství větší než dárek k narozeninám nebo večírek s překvapením - a i taková překvapení by uchovala nejvýš den nebo dva. A přesto v ní cosi bylo. Kordélie zajela prsty k límci dívčiny košile.
"Ale tohle je suché."
"Dávala jsem pozor," řekla a dívala se na tetu zmateně. "Špína se chytá na mokrou košili víc. Učilas mě to, teto."
"Ucukla jsi, když jsem ti sáhla na vlasy, Susan."
"Tak," řekla Susan, "to jsem tedy ucukla. Ta hrozná ženská mi na ně sahala úplně stejně. Od té doby to nemám ráda. Můžu už odnést nákup dovnitř a odvést koně do chládku?"
"Nebuď drzá, Susan." Ale odbojný tón neteře ji ve skutečnosti uklidnil. Ten pocit, že se Susan změnila - ten pocit, že se vzdálila - začal mizet.
"Tak nebuď tak únavná."
"Susan! Omluv se mi!"
Susan se zhluboka nadechla, počkala, pak vydechla. "Ano, teto. Omlouvám se. Ale je horko."
"Baže. Odnes to do komory. A díky."
Susan odešla do domu s krabicí v rukou. Když už byla dívka hodný kus napřed, takže nemusely jít společně, zamířila k domu i Kordélie. Byla pošetilá, určitě - podezření způsobené jejím flirtováním s Eldredem - ale to děvče bylo v nebezpečném věku a na jejím dobrém chováním během příštích sedmi týdnů záviselo hodně. Pak už to bude Thorinův problém, ale do té doby je to na Kordélii. Kordélie si myslela, že Susan nakonec dostojí svému slibu, ale do Sklizňové slavnosti ji bude muset bedlivě hlídat. Pokud jde o takové záležitosti, jako je dívčí panenství, je radno být na stráži.

Mezihra
Kansas,
někde,
někdy

Eddie se zavrtěl. Řidina kolem nich stále kňučela jako protivná tchyně. Hvězdy nad nimi zářily jako čerstvá naděje - nebo zlé úmysly. Podíval se na Susannah, která seděla s pahýly nohou schovanými pod sebou. Podíval se na Jakea, který pojídal burrito. Podíval se na Ocha, který se opíral čumákem o Jakeův kotník a vzhlížel k chlapci s výrazem klidného zbožňování.
Plameny byly nízké, ale stále hořely. Totéž platilo o Démonově měsíci daleko na západě.
"Rolande." Vlastní hlas mu zněl v uších stařecky a chraptivě.
Pistolník, který se odmlčel, aby se napil vody, se na něj podíval a povytáhl obočí.
"Jak můžeš znát každou podrobnost toho příběhu?"
Roland vypadal pobaveně. "Myslím, že ve skutečnosti zrovna tohle vědět nechceš, Eddie."
V tom měl pravdu, ten ošklivý dlouhán si zvykl mít pravdu. Byla to jedna z jeho nejprovokativnějších vlastností, aspoň pokud se Eddieho týkalo. "Dobře. Jak dlouho jsi mluvil? To jsem chtěl ve skutečnosti vědět."
"Už tě bolí tělo? Chceš jít spát?"
Dělá si ze mě srandu, pomyslel si Eddie - ale ve chvíli, kdy ho ta myšlenka napadla, věděl, že to není pravda. A navíc ho nic nebolelo. Neměl ztuhlé klouby, i když seděl se zkříženýma nohama od chvíle, kdy jim Roland začal vyprávět o Rhee a skleněné kouli, a nechtělo se mu ani na záchod, ani neměl hlad. Jake žvýkal pořád to jediné zbývající burrito, ale nejspíš ze stejného důvodu, proč lidé lezou na Mount Everest - protože tam prostě bylo. A proč by měl mít hlad nebo se mu mělo chtít spát nebo by měl mít ztuhlé klouby? Proč, když oheň stále hořel a měsíc ještě nezapadl?
Podíval se do Rolandových pobavených očí a uviděl, že pistolník mu čte myšlenky.
"Ne, nechce se mi spát. Víš přece, že ne. Ale Rolande - mluvil jsi přece dlouho." Odmlčel se, podíval se na své ruce, pak znovu vzhlédl a stísněně se usmál. "Celé dny, řekl bych."
"Ale tady je čas jiný. Říkal jsem ti to. Teď to vidíš sám. Noci nejsou poslední dobou stejně dlouhé. Ani dny - ale v noci si všímáme času více, že? Ano, řekl bych, že ano."
"To ta řidina natahuje čas?" A když se tak o ní zmínil, uslyšel ji Eddie v celé té její strašidelné slávě - zvučela jako rozvibrovaný kov nebo snad jako největší komár na světě.
"Možná tomu pomáhá, ale hlavně je to tím, že tak to teď v mém světě chodí."
Susannah se pohnula jako žena, která se napůl probrala ze snu, jenž ji drží jako sladký pohyblivý písek. Podívala se na Eddieho nepřítomně a zároveň netrpělivě. "Nech toho člověka mluvit, Eddie."
"Jo," přidal se Jake. "Nech toho člověka mluvit."
A Ochu, aniž zvedl čenich z Jakeova kotníku, dodal: "Eka. Uvit."
"Tak dobře," svolil Eddie. "Žádnej problém."
Roland je přejel pohledem. "Určitě to chcete? Ten zbytek je -" Zdálo se, že nedokáže dokončit větu, a Eddie si uvědomil, že se Roland bojí.
"Pokračuj," řekl mu Eddie tiše. "Ať je ten zbytek takový, jaký je. Jaký byl." Rozhlédl se. Kansas, byli v Kansasu. Někde, někdy. Jenomže měl pocit, že Mejis a ti lidé, které v životě neviděl - Kordélie a Jonas a Brian Hookey a Sheemie a Nožička Pettie a Cuthbert Allgood - jsou nyní velmi blízko. Že je velmi blízko chvíle, kdy Roland ztratí Susan. Protože skutečnost zde byla tenká - tenounká jako zadnice u starých prošoupaných džínů - a to tmavé bude držet tak dlouho, dokud to Roland bude potřebovat.
Eddie pochyboval, že si Roland té tmy nějak zvlášť všímal. Proč by měl? Eddie si myslel, že uvnitř Rolandovy mysli možná vládne noc už dlouho, moc dlouho - a úsvit stále v nedohlednu.
Natáhl se a pohladil jednu mozolnatou ruku toho zabijáka. Pohladil ji jemně a s láskou.
"Pokračuj, Rolande. Pověz nám svůj příběh. Až do úplného konce."
"Až do úplného konce," řekla Susannah zasněně. "Řízni tu žílu." Oči měla plné měsíčního světla.
"Až do úplného konce," řekl Jake.
"Once," zašeptal Ochu.
Roland chvíli držel Eddieho ruku, pak ji pustil. Hleděl do skomírajícího ohně, chvíli nic neříkal. A Eddie vycítil, že se Roland snaží najít cestu. Zkouší dveře, jedny po druhých, až našel jedny, které se otevřely. Při pohledu na to, co za nimi bylo, se usmál a pohlédl na Eddieho.
"Skutečná láska je nudná," řekl.

"Cože to říkáš?"
"Skutečná láska je nudná," opakoval Roland. "Nudná jako každá jiná silná a návyková droga. A stejně jako u každé jiné silné drogy..."
Část třetí
Uzraj, sklizni

Kapitola I
Pod Měsícem lovkyně
1
Opravdová láska jako každá jiná silná a návyková droga je nudná -jakmile se odvypráví příběh setkání a objevů, polibky rychle okorají a laskání unaví... samozřejmě se to netýká těch, kdo se líbají, kdo laskají a laskání přijímají a zdá se jim, že každičký zvuk a barva okolního světa se prohlubuje a jasní. Stejně jako u každé jiné silné drogy je opravdová první láska skutečně zajímavá jenom pro ty, kdo se stali jejími vězni.
A stejně jako to platí u každé jiné silné a návykové drogy, opravdová první láska je nebezpečná.
2
Někteří nazývali Lovkyni posledním letním měsícem. Jiní ji nazývali prvním podzimním. V každém případě ohlašovala změnu v životě Panství. Muži vyráželi do zátoky ve svetrech pod nepromokavými plášti, protože vítr se začal stáčet stále častěji do podzimního východního směru a zároveň byl stále ostřejší. Ve velkých sadech Panství na sever od Hambry (a v menších sadech, které patřily Johnu Croydonovi, Henrymu Wertnerovi, Jakeu Whiteovi a protivné, leč bohaté Coral Thorinové) se začali mezi řadami stromů objevovat česáči se svými prapodivnými, chatrnými žebříky. Za nimi následovaly káry tažené koňmi plné prázdných sudů. Od moštáren - zvlášť od velké obecní moštárny míli na sever od Mořské vyhlídky - unášel vítr sladkou vůni lisovaných jablek. Dál od pobřeží Čistého moře zůstávaly dny teplé, i když Lovkyně ubývalo, nebe zůstávalo vymetené ve dne v noci, ale skutečná letní horka pominula s Kupcem. Začala poslední senoseč a během týdne skončila - ta poslední byla vždy skrovná a statkáři a majitelé pozemků na ni nadávali, škrábali se za uchem a ptali se, proč se s tím vůbec obtěžovali - ale až přijde deštivý, větrný starý březen, kdy se hambálky a sudy rychle vyprazdňují, si vzpomenou. V zahradách Panství - těch velkých, farmářských, a menších pronajatých a v maličkých zahrádkách měšťanů - se objevovali muži, ženy a děti ve starých šatech, botech a v sombrerech. Nohavice kalhot měli u kotníků pevně stažené, protože v době Lovkyně sem na východ z pouště přilézaly zástupy hadů a štírů. Než začne přibývat Démonův měsíc, bude ze zábradlí u Poutníkova spočinutí a obchodu na druhé straně ulice viset řada chřestýšů. Další krámky si také podobně vyzdobí svá zábradlí, ale když se o Sklizni většina kůží prodávala, vždycky se nejvíc utržilo za kůže z hospody nebo obchodu. V polích a zahradách byly v řádcích rozestavěny koše na úrodu a ženy měly svázány vlasy šátky a za ňadry měly schovány sklizňové amulety. Posbíraly poslední rajčata, poslední okurky, poslední kukuřici, poslední ředkve a turín. Po nich následovaly, zatímco se povětří ostřilo a podzimní bouře se blížily, tykve, dýně a brambory. V Mejisu začala doba sklizně a na nebi zatím zářila každou hvězdnatou noc stále jasněji Lovkyně, natahovala svůj luk a hleděla na východ přes ty zvláštní vodní dálavy, které žádný muž ani žena Středosvěta nikdy nespatřil.
3
Ti, kdo se ocitnou v zajetí silné drogy - heroinu, ďáblovy trávy, pravé lásky - často zjistí, že se pokoušejí udržet vratkou rovnováhu mezi tajemstvím a vzrušením a přitom kráčet po napjatém laně svého života. Udržet rovnováhu na takovém laně je obtížné i za těch nejvšednějších okolností. Dokázat to ve stavu poblouznění je téměř nemožné. Dlouhodobě naprosto nemožné.
Roland a Susan byli poblouzněni, ale měli aspoň tu nepatrnou výhodu, že o tom věděli. A tajemství nemuseli uchovávat věčně, nejvýš do slavnosti Sklizně. Všechno mohlo také skončit ještě dřív, pokud Velcí lovci rakví zaútočí. První pořádný tah možná učiní některý z protihráčů, myslel si Roland, ale bez ohledu na to, kdo potáhne figurou jako první, Jonas a jeho muži u toho budou. A jejich podíl bude pro ty tři chlapce nejspíš nejnebezpečnější.
Roland a Susan byli opatrní - aspoň tak opatrní, jak jen mohou být pobláznění lidé. Nikdy se nesetkali na

stejném místě dvakrát po sobě, nikdy se nesetkali ve stejnou dobu dvakrát po sobě, nikdy se na dostaveníčko tajně neplížili. V Hambry byli jezdci obvyklým jevem, ale potajmu se plížících lidí si všiml každý. Susan se nikdy nepokoušela tajit své "vyjížďky" za pomoci přítelkyně (i když měla přítelkyně, které by jí tu službu prokázaly). Lidé, kteří potřebují alibi, byli lidé, kteří skrývají tajemství. Měla pocit, že v tetě Kordě narůstá podezření ohledně jejích vyjížděk - zvlášť těch, na které se vydávala časně zvečera -, ale prozatím přijímala důvod, který Susan často uváděla: potřebuje být sama, aby rozjímala o svém slibu a aby se smířila se svou odpovědností. Ironií bylo, že totéž jí původně radila čarodějnice z Cöosu.

Scházeli se ve vrbovém háji, v několika opuštěných hausbótech, které kotvily a pomalu se rozpadaly v severním cípu zátoky, v salaši daleko v opuštěných kopcích Cöosu, v opuštěné rolnické chatrči schované ve Špatné trávě. Většinou to tam bylo špinavé, jak se dá čekat u míst, kde se scházejí a oddávají se své neřesti narkomani, ale Susan a Roland neviděli shnilé stěny chatrče ani díry ve střeše salaše ani necítili puch plesnivých sítí v rozích starých promáčených hausbótů. Byli omámení, zdrogovaní láskou, a každá jizva na tváři světa jim připadala jako znaménko krásy.

V počátcích těch poblouzněných týdnů dvakrát využili červený kámen ve zdi za pavilónkem, aby si domluvili schůzku, a potom Rolandovi v hlavě promluvil jakýsi hluboký hlas a pověděl mu, že už to nesmějí dělat - ten kámen mohl být dobrý pro dětská tajemství, ale on a jeho láska už nebyli děti. Kdyby je někdo odhalil, vyhnanství by byl nejlehčí trest, jaký by je mohl postihnout. Ten červený kámen byl moc nápadný a něco na něj psát - třeba i nepodepsané a neurčité vzkazy - bylo strašlivě nebezpečné.

Využívat Sheemieho jim oběma připadalo bezpečnější. Pod tou jeho usměvavou prostoduchostí se tajila překvapivě veliká - inu, diskrétnost. Roland dlouho a usilovně přemýšlel, než na to slovo připadl, a bylo to to pravé slovo: schopnost mlčet, která byla důstojnější než obyčejná vychytralost. Sheemie každopádně žádného chytráctví nebyl schopen a nikdy nebude - člověk, který nedokáže zalhat, aniž by před vámi neuhnul očima, to byl člověk, u kterého nikdo nemohl nějaké chytráctví očekávat.

Během pěti týdnů, kdy jejich tělesná láska hořela nejpalčivěji, využili Sheemieho šestkrát - třikrát k tomu, aby si domluvili schůzku, dvakrát k tomu, aby změnili místo setkání, a jednou, aby zrušili dostaveníčko, když Susan zahlédla jezdce z Pianového ranče, kteří hledali zaběhnuté kusy poblíž chatrče ve Špatné trávě.

Ten hluboký, varovný hlas v Rolandově hlavě kvůli Sheemiemu nepromluvil, jak to udělal kvůli nebezpečnému červenému kameni - ale promlouvalo k němu svědomí, a když se o tom nakonec zmínil Susan (leželi si nazí v náručí pod sedlovou dekou), zjistil, že ji svědomí také trápí. Nebylo správné zatahovat toho chlapce do potíží, které je možná čekaly. Když došli k tomuto závěru, domlouvali si Roland a Susan své schůzky bez jakéhokoli prostředníka. Susan řekla, že když se s ním nebude moci sejít, pověsí si přes parapet červenou košili, jako by ji dala sušit. Když se s ní nebude moci setkat on, měl položit bílý kámen do severovýchodního cípu dvora šikmo naproti Hookeyho stáje, tam, kde stála obecní pumpa. Jako poslední možnost využijí červeného kamene v pavilónku bez ohledu na riziko a nebudou už Sheemieho zatahovat do svých záležitostí - do svého románku.

Cuthbert a Alain pozorovali, jak Roland zabředá do toho návyku stále hlouběji, nejdřív užasle, závistivě, rozpačitě a pobaveně zároveň, a potom s jakousi tichou hrůzou. Byli posláni na místo, které mělo být bezpečné, a objevili místo plné spiklenců. Přijeli provést census v Panství, kde se z věrné aristokracie stal zatvrzelý nepřítel Společenství. Udělali si osobní nepřátele z tří ostrých chlapů, kteří nejspíš pozabíjeli dost lidí, aby to vydalo na slušný hřbitov. Přesto měli pocit, že mají situaci v rukou, protože sem přijeli pod vedením svého přítele, který v jejich očích získal téměř mytické postavení, protože porazil Corta - s pomocí sokola, kterého si vybral jako zbraň! - a protože se stal pistolníkem v neslýchaném věku čtrnácti let. To, že i oni dostali na tuto misi pistole, pro ně hodně znamenalo, když vyjeli z Gileadu, ale neznamenalo to vůbec nic, když si začali uvědomovat rozsah událostí, které se děly v Hambry a v Panství, kde se městečko nacházelo. Když si to tedy uvědomili, byl Roland zbraní, na kterou spoléhali. A teď -

"Je jako revolver hozený do vody!" vykřikl Cuthbert jednou večer chvíli poté, co Roland odjel za Susan. Nad verandou noclehárny stoupala Lovkyně v první čtvrti. "Bohové vědí, jestli ještě někdy vystřelí, i když ho někdo vyloví a osuší."

"Ticho, počkej," uklidňoval ho Alain a zahleděl se k zábradlí u verandy. V naději, že Cuthberta trochu rozveselí (což byl za běžných okolností docela lehký úkol), řekl Alain: "Kde je hlídač? Šel dneska výjimečně brzo spát, co?"
Tím Cuthberta ještě víc podráždil. Neviděl havraní lebku řadu dní - nevěděl pořádně kolik - a bral tu ztrátu jako zlé znamení. "Šel, ale ne do postele," odpověděl a zamračeně se zahleděl na západ, kde zmizel Roland na svém mohutném koni. "Nejspíš jsem ho ztratil. Jako jistý chlapík hlavu a srdce a zdravý rozum."
"To se spraví," řekl Alain neohrabaně. "Znáš ho stejně dobře jako já, Berte - známe ho celý život, to tedy ano. Zase se to spraví."
Tiše, bez náznaku obvykle dobré nálady, Cuthbert pravil: "Mám pocit, že ho už neznám."
Oba se snažili, každý po svém, s Rolandem mluvit. Oběma se dostalo podobné odpovědi, ale žádná pořádná odpověď to nebyla. Ten zasněný (a možná trochu ustaraný) nepřítomný výraz v Rolandových očích během těch jednostranných diskusí by poznal každý, kdo se někdy pokoušel rozumně promluvit s narkomanem. Byl to pohled, který prozrazoval, že Rolandova mysl se zaměstnává tím, jaký tvar má Susanin obličej, jak voní Susanina kůže, jak se ho dotýká Susanino tělo. A zaměstnává, to bylo nicotné slovo, nic nevystihovalo. Nebylo to zaměstnávání, byla to posedlost.
"Trochu ji nenávidím za to, co udělala," řekl Cuthbert a v jeho hlase se objevil tón, který Alain ještě neslyšel - směs žárlivosti, zklamání a strachu. "Možná víc než trochu."
"To nesmíš!" Alain se snažil, aby to neznělo tak otřeseně, ale nemohl si pomoci. "Ona přece nemůže za -"
"Nemůže? Šla s ním do Citga. Viděla, co viděl on. Bůh ví, kolik jí toho prozradil, když přestali dělat dvouhřbeté zvíře. A ona rozhodně není hloupá. Je to vidět už z toho, jak šikovně si vedla." Alain uhodl, že Bert myslí na ten její drobný čistý trik s corvette. "Musí vědět, že se také z ní stal problém. Musí to vědět!"
Hořkost, kterou cítil, se děsivě projevila. On na ni žárlí, protože mu ukradla nejlepšího přítele, pomyslel si Alain, ale tím to nekončí. Žárlí i na svého nejlepšího přítele, protože jeho nejlepší přítel získal nejkrásnější dívku, jakou jsme kdy viděli.
Alain se naklonil a popadl Cuthberta za rameno. Když Bert přestal zamračeně zkoumat dvorek a podíval se na svého přítele, lekl se jeho zachmuřeného výrazu. "To je ka," řekl Alain.
Cuthbert se málem ušklíbl. "Kdybych si dal teplou večeři pokaždé, když někdo svaloval vinu za krádež nebo chtíč nebo nějakou jinou hloupost na ka -"
Alain svíral ruku stále víc, až to začalo bolet. Cuthbert se mohl odtáhnout, ale neudělal to. Upřeně se na Alaina díval. Ten vtipálek v něm, aspoň pro tuto chvíli, zmizel. "Vina je přesně to, co si my dva nemůžeme dovolit," řekl Alain. "Copak to nechápeš? A jestli je to ka, co je tak sebralo, nemusíme na nikoho svalovat vinu. Nemůžeme. Musíme se nad to povznést. Potřebujeme ho. A ji možná budeme potřebovat taky."
Cuthbert se díval Alainovi do očí hodně dlouho, jak se zdálo. Alain viděl, že v Bertovi zápasí vztek se zdravým rozumem. Nakonec (a možná jen prozatím) zvítězil rozum.
"Tak dobře, jo. Je to ka, všeobecně oblíbený fackovací panák. Nakonec, k tomu ten velký neviditelný svět je, co? Abychom nemuseli brát na sebe vinu za svoje pitomosti? Tak už mě pusť, Ale, než mi zlomíš rameno."
Alain ho pustil a znovu se volně opřel v židli. "Teď jenom kdybychom věděli, co dělat s Pádem. Jestli tam brzo nezačneme počítat -"
"Tam bych měl vlastně jeden nápad," řekl Cuthbert. "Potřebuje jenom trochu dotáhnout. Roland by určitě mohl pomoct - tedy jestli ho někdo z nás dokáže na pár minut zaujmout."
Chvíli seděli beze slov a dívali se na dvůr. Uvnitř baráku vrkali holubi - v poslední době další důvod sváru mezi Rolandem a Bertem. Alain si ubalil cigaretu. Byla to zdlouhavá práce a výsledek vypadal poněkud komicky, ale držel pohromadě, když ho Alain zapálil.
"Otec by z tebe stáhl kůži, kdyby tě s tím uviděl," poznamenal Cuthbert, ale mluvil s jistým obdivem. Než se příštího roku znovu objeví Lovkyně, všichni tři budou náruživými kuřáky, opálení mladí muži, kterým z očí vyprchalo skoro všechno chlapectví.
Alain přikývl. Ze silného tabáku z Vnějšího oblouku se mu trochu točila hlava a škrábalo v krku, ale

cigareta mu dokázala uklidnit nervy, a v této chvíli jeho nervy trochu uklidnění uvítaly. Nevěděl, jak je na tom Bert, ale on poslední dobou cítil ve větru krev. Možná že trocha z ní bude patřit i jim. Nedalo se říct, že se bojí - aspoň zatím -, ale byl velmi, velmi ustaraný.

4

Od raného dětství byli cvičeni pro pistole jako sokoli, ale Cuthbert a Alain stále chovali mylné přesvědčení, společné mnoha chlapcům jejich věku: že starší lidé jsou lepší, aspoň v takových záležitostech jako je plánování a rozum. Skutečně věřili, že dospělí vědí, co dělají. Roland věděl svoje, dokonce i ve svém poblouznění, ale jeho přátelé zapomněli, že ve hře zvané Hrady mají obě strany zavázané oči. Byli by překvapeni, kdyby zjistili, že nejméně dva Velcí lovci rakví nesmírně znervózněli z přítomnosti tří mladíků z Vnitřního světa a nesmírně je unavovalo čekání, které zvolily obě strany.

Jednou časně zrána, když se Lovkyně blížila k polovině, sešli Reynolds a Depape společně dolů z prvního patra Poutníkova spočinutí. V hlavní hostinské místnosti bylo ticho, ozývalo se tam jen různé chrápání a tlumené hvízdání. V nejrušnějším baru v Hambry bylo po zábavě, aspoň do dalšího večera. Jonas seděl ve společnosti jednoho mlčenlivého hosta a hrál Kancléřský pasiáns u Coralina stolku nalevo od lítacích dvířek. Dnes večer měl na sobě svůj dlouhý plášť a od úst mu stoupaly řídké obláčky, když se skláněl nad kartami. Nebylo ještě tak zima, aby mrzlo - ne tak docela -, ale mrznout bude brzy. Křehce studené ovzduší o tom nenechávalo nikoho na pochybách.

Z úst jeho hosta se také kouřilo. Kostnatá postava Kimby Rimera se skoro ztrácela v šedivém serape, oživeném tenkými oranžovými proužky. Ti dva se už chtěli pustit do projednávání svých záležitostí, když se ukázali Roy a Clay (Pinč a Jilly, pomyslel si Rimer), kteří zřejmě pro tuto noc skončili s brázděním a oséváním kutlochů v patře.

"Eldrede," řekl Reynolds a dodal: "Sai Rimere."

Rimer pokývl na pozdrav a mírně znechucen se díval z Reynoldse na Depapea. "Dlouhé dny a příjemné noci, pánové." Svět se nepochybně hnul, pomyslel si. To, že takoví mrzcí týpkové zastávají důležité pozice, byl důkaz. Sám Jonas byl jen o málo lepší.

"Mohl bych na slovíčko, Eldrede?" zeptal se Clay Reynolds. "Roy a já jsme mluvili -"

"Nemoudré," poznamenal Jonas tím svým třaslavým hlasem. Rimera by nepřekvapilo, kdyby na konci života zjistil, že takový hlas má anděl smrti. "Mluvení může vést k přemýšlení a přemýšlení je nebezpečné pro takové mládence jako vy. Jako byste se dloubali hlavní pistole v nose."

Depape hýkl tím svým protivným smíchem, jako by si neuvědomoval, že ten vtip mířil na něj.

"Jonasi, poslouchej," začal Reynolds a pak se nejistě podíval na Rimera.

"Před sai Rimerem můžeš mluvit," řekl Jonas a rozložil novou řádku karet. "Přece jenom je to náš hlavní zaměstnavatel. Hraji Kancléřský pasiáns na jeho počest, to tedy ano."

Reynolds vypadal překvapeně. "Myslel jsem - teda, byl jsem přesvědčený, že to starosta Thorin..."

"Hart Thorin nechce znát žádné podrobnosti našeho ujednání s Dobrým mužem," řekl Rimer. "V tomto ohledu vyžaduje pouze podíl na zisku, pane Reynoldsi. Jeho hlavní starostí v této chvíli je, aby Den sklizně proběhl hladce a aby jeho ujednání s tou mladou dámou bylo - hladce naplněno."

"Baže, to je krásnej diplomatickej obrat," řekl Jonas se širokým mejistým přízvukem. "Ale protože Roy vypadá trochu popleteně, přeložím to. Starosta Thorin poslední dobou tráví většinu času na záchodě, kde si prohání růženína a představuje si místo pěsti škatulku Susan Delgadové. Vsadím se, že až se nakonec ta mušle otevře a perlička se ukáže, nedokáže ji sebrat - srdce mu pukne vzrušením a padne na ni mrtev, to tedy ano. Pcha!"

Depape se znovu zachechtal jako osel. Dloubl loktem do Reynoldse. "Ten to vyhmátl, co, Clayi? Vystihl je úplně přesně!"

Reynolds se usmíval, ale oči měl pořád ustarané. Rimer vyloudil úsměv tenký jako listopadový ledový škraloup a ukázal na sedmičku, kterou právě sebral z balíčku. "Červená na černou, drahý Jonasi."

"Nic vám nedaruju," řekl Jonas a položil károvou sedmu na stínovou osmu, "a udělal byste dobře, kdybyste na to nezapomínal." Potom se obrátil k Reynoldsovi a Depapeovi: "Tak co jste chtěli, chlapci? My jsme s Rimerem zrovna chtěli o něčem pohovořit."

"Možná bychom mohli všichni dát hlavy dohromady," řekl Reynolds a položil ruku na opěradlo židle. "Abychom tak nějak zjistili, jestli si myslíme totéž."

"To si nemyslím," řekl Jonas a shrnul karty na hromádku. Vypadal podrážděně a Clay Reynolds spěšně sundal ruku z opěradla. "Řekni, co musíš, ať to máme za sebou. Je pozdě."
"My si mysleli, že je čas zajet na Závoru K," řekl Depape. "Porozhlídnout se tam. Zjistit, jestli je něco na tom, co říkal ten dědek z Ritzy."
"A zjistit, co jiného tam ještě mají," doplnil Reynolds. "Už se to blíží, Eldrede, a nemůžeme si dovolit něco riskovat. Mohli by mít -"
"Co? Pistole? Elektrické světlo? Víly v lahvích? Kdopak ví? Budu o tom přemýšlet, Clayi."
"Ale-"
"Řekl jsem, že o tom budu přemýšlet. Teď běžte nahoru, oba, zpátky k těm svým vílám."
Reynolds a Depape se na něj podívali, pak se podívali na sebe a vycouvali od stolu. Rimer je pozoroval s tím svým tenkým úsměvem na rtech.
Těsně pod schody se Reynolds otočil. Jonas přestal míchat karty a zahleděl se na něj, chomáče obočí mu vylétly do půli čela.
"Podcenili jsme je už jednou a vypadali jsme jako opičáci. Nechci, aby se to opakovalo. To je všecko."
"Pořád tě z toho svědí zadek, co? No, to mě taky. A opakuju ti, že oni za to zaplatí. Už jsem připravil účet, a až přijde čas, tak jim ho předložím s příslušnými úroky. Mezitím se nenechám vyprovokovat k prvnímu tahu. Čas hraje pro nás, ne pro ně. Rozumíte tomu?"
"Ano."
"Pokusíte se to zapamatovat?"
"Ano," opakoval Reynolds. Vypadal uspokojeně.
"Royi? Důvěřuješ mi?"
"Baže, Eldrede. Až do konce." Jonas ho pochválil za práci, kterou odvedl v Ritzy, a Depape šel za ním slepě jako pes za pachem feny.
"Tak jděte nahoru, oba, a nechte mě v klidu promluvit se šéfem, ať to máme za sebou. Už jsem na ponocování moc starý."
Když odešli, rozdal Jonas novou řádku karet, pak se rozhlédl po místnosti. Bylo tam snad tucet lidí včetně pianisty Sheba a vyhazovače Barkieho, kteří vyspávali. Nikdo nebyl tak blízko, aby zaslechl tichý rozhovor dvou mužů u dveří, i kdyby některý z chrápajících opilců z nějakého důvodu spánek jen předstíral. Jonas položil červenou královnu na černého rytíře, pak vzhlédl k Rimerovi. "Řekněte, co chcete říct."
"Ti dva vlastně mluvili za mě. Sai Depape nebude nikdy zatížen přebytkem rozumu, ale Reynolds je na střelce docela chytrý, že?"
"Clay má světlé chvilky, když svítí ten pravý měsíc a je oholený," souhlasil Jonas. "Chcete říct, že jste se sem obtěžoval až z Mořské vyhlídky jenom proto, abyste mi řekl, že ta tři děťátka potřebují líp omrknout?"
Rimer pokrčil rameny.
"Možná potřebují, a jestli ano, pak jsem já ten člověk, který to udělá - docela správně. Ale co tam najdeme?"
"To se uvidí," řekl Rimer a poklepal na jednu Jonasovu kartu. "Tohle je Kancléř."
"Baže. Skoro stejně tak ošklivý jako ten, se kterým sedím." Jonas položil Kancléře - byl to Pavel - nad svou řadu karet. Další karta, kterou vytáhl, byl Lukáš, kterého položil vedle Pavla. Takže v křoví se pořád skrývali Petr a Matěj. Jonas se potměšile podíval na Rimera. "Schováváte to líp než moji kamarádi, ale v podstatě jste stejně nervózní jako oni. Chcete vědět, co je v těch barákách? Povím vám to: náhradní boty, obrázky jejich matek, ponožky tak smradlavé, až bohové brání, a ztvrdlá prostěradla po klucích, které učili, že je pod úroveň honit ovce - a někde tam schované pistole. Nejspíš pod prkny v podlaze."
"Opravdu si myslíte, že mají pistole?"
"Baže, Roy to správně vystihl, to tedy ano. Jsou z Gileadu, asi z Eldovy linie nebo z lidí, kteří si rádi myslí, že z té linie jsou, a nejspíš jsou to učni, které sem poslali s pistolemi, jaké si ještě nevysloužili. Trochu mě zajímá ten vysoký, co má v očích ten pohrdavý pohled - ten už by asi mohl být pistolníkem - ale je to pravděpodobné? Neřekl bych. I kdyby byl, lehce bych si s ním poradil. Vím to a on to ví taky."

"Tak proč je sem poslali?"
"Určitě ne proto, že by někdo z Vnitřních Panství tušil vaši zradu, sai Rimere - v tomto ohledu buďte v klidu."
Rimerova hlava povylezla ze serape, protože se na židli narovnal, a ztuhla mu tvář. "Jak se odvažujete nazývat mě zrádcem? Jak se odvažujete?"
Eldred Jonas počastoval hambrijského ministra majetku nepříjemným úsměvem. S těmi bílými vlasy pak vypadal jako rosomák. "Nazývám věci pravými jmény celý život a zrovna teď s tím nepřestanu. Vás může zajímat akorát to, že jsem nikdy žádného zaměstnavatele nepodvedl."
"Kdybych nevěřil v příčiny -"
"Do háje s tím, čemu věříte! Je pozdě a já chci jít spát. Lidé v Novém Kanaánu a Gileadu nemají ani potuchy o tom, co se děje nebo neděje tady na Obvodu; vsadil bych se, že jich tady ani moc nebylo. Poslední dobou mají plné ruce práce, jak se snaží, aby se jim všechno kolem nerozsypalo, takže nikam necestují. Ne, to, co vědí, pochází z obrázkových knih, ze kterých si četli jako malí: spokojení kovbojové cválají za stádem, spokojení rybáři tahají plné sítě do člunů, sousedé společně stavějí stodolu a popíjejí z velkých džbánů graf v pavilónku Zelené srdce. U Člověka Ježíše, Rimere, nedělejte ze sebe pitomce - těch mám poslední dobou po krk."
"Považují Mejis za tiché a bezpečné místo."
"Baže, za venkovskou idylku, přesně tak, o tom není pochyb. Vědí, že jejich způsob života - všechna ta urozenost a rytířství a uctívání předků - jde do háje. Poslední bitva se může odehrát klidně dvě stovky kol na severozápad od jejich hranic, ale když Farson vezme palebné vozy a roboty a rozpráší jim armádu, potíže se rychle posunou na jih. Ve Vnitřních Panstvích jsou lidi, kteří tohle cítí už nejmíň dvacet let. Neposlali sem ty spratky proto, aby odhalili vaše tajemství, Rimere; takoví lidé neposílají svoje děťátka do nebezpečí schválně. Poslali je sem, aby je uklidili z cesty, nic víc. To neznamená, že jsou slepí nebo hloupí, ale u všech bohů, zachovejme si zdravý rozum. Jsou to děti."
"Co ještě byste mohl najít, kdybyste tam jel?"
"Možná nějaký způsob, jakým posílají zprávy. Nejspíš heliografem. A někde za Šroubovým okem stojí ovčák nebo nějaký farmář ochotný vzít úplatek - někdo, koho vycvičili, aby zachycoval zprávy a buď je vysílal dál, nebo pěšky donesl. Ale zanedlouho bude příliš pozdě, než aby jim zprávy k něčemu byly, že?"
"Možná, ale příliš pozdě ještě není. A máte pravdu, jsou to sice děti, ale dělají mi starosti."
"Nemáte žádný důvod, povídám. Zanedlouho budu zámožný a vy budete přímo bohatý. Rovnou starostou, jestli budete chtít. Kdo by se vám postavil? Thorin? Ten je k smíchu. Coral? Ta by vám ještě pomohla ho věšet, to se vsadím. Nebo možná byste byl radši pánem, jestli takové úřady znovu oprášíte?"
Zahlédl záblesk v Rimerových očích a zasmál se. Z balíčku se vynořil Matouš a Jonas ho přidal k dalším kancléřům. "Jo, vidím, že právě po tom vaše srdce touží. Drahokamy jsou pěkné a pro zlato se člověk rozběhne dvakrát rychleji, ale není nad to, když se vám lidi klaní a šoupou nohama, co?"
Rimer řekl: "Touto dobou už by měli být u honáků."
Jonasovy ruce strnuly nad řádkami karet. Byla to myšlenka, která ho napadla už nejednou, zvlášť během posledních dvou týdnů.
"Jak dlouho podle vás trvá, než se spočítají naše sítě a čluny a odhadnou se úlovky ryb?" zeptal se Rimer. "Měli by být už na Pádu a počítat krávy a koně, dívat se do chlévů a odhadovat vrhy hříbat. Vlastně tam měli být už čtrnáct dní. Pokud už nevědí, co najdou."
Jonas chápal, co Rimer naznačuje, ale nemohl tomu věřit. Nevěřil tomu. Takovou mazanost nečekal u kluků, kteří se holí jednou týdně.
"Ne," řekl. "To vám napovídá jenom to vaše provinilé srdce. Chtějí prostě svou práci udělat pořádně, takže se tu plíží po okolí jako stařečci se špatnýma očima. Brzy se dostanou i na Pád a tam se dopočítají."
"A jestli ne?"
Dobrá otázka. Nějak se jich zbaví, domníval se Jonas. Třeba přepadem ze zálohy. Tři rány z úkrytu, a bude po chlapcích. Budou z toho mrzutosti - chlapci byli v městečku oblíbení -, ale Rimer by to zvládl až do Pouti a po sklizni už na tom nesejde. Ale stejně -
"Porozhlédnu se po té Závoře K," řekl Jonas nakonec. "Jenom já sám - nepovleču za patami Claye ani

Roye."
"To zní rozumně."
"Možná byste rád jel se mnou a pomohl mi."
Kimba Rimer se usmál ledovým úsměvem. "To nemyslím."
Jonas přikývl a začal znovu rozdávat. Jezdit k Závoře K bude trochu riskantní, ale nečekal žádný opravdový problém - zvlášť když pojede sám. Byli to přece jenom kluci a většinou byli celé dny pryč.
"Kdy mohu očekávat zprávu, sai Jonasi?"
"Až s ní budu hotový. Netlačte na mě."
Rimer zvedl své tenké ruce a natáhl je dlaněmi nahoru k Jonasovi. "Prosím za prominutí, sai," řekl.
Jonas přikývl, trochu ho to obměkčilo. Obrátil další kartu. Byl to Petr, Kancléř klíčů. Položil kartu do horní řady a pak se na ni zahleděl, a pročesával si při tom prsty dlouhé bílé vlasy. Zvedl oči od karty k Rimerovi, který na něj hleděl s povytaženým obočím.
"Usmíváte se," řekl Rimer.
"Jo!" souhlasil Jonas a začal znovu rozdávat. "Jsem spokojen! Všichni Kancléři jsou venku. Myslím, že tuto hru vyhraju."
5
Pro Rheu byla doba Lovkyně obdobím nespokojenosti a neukojené touhy. Plány vyšly vniveč a kvůli skoku kočky, naprosto nevhodně načasovanému, nevěděla, jak a proč se to stalo. Ten mladý chlapík, který sebral třešničku Susan Delgadové, nejspíš dívce zabránil v tom, aby si uřízla skalp - ale jak? A co byl doopravdy zač? Zajímalo ji to stále víc, ale zvědavost byla menší než vztek. Rhea z Cöosu nebyla zvyklá na to, aby jí někdo hatil plány.
Podívala se na druhou stranu pokoje, kde se krčil Můra a pozorně ji sledoval. Jindy by se protahoval v krbu (zdálo se, že se mu líbí chladný průvan, který táhl komínem), ale protože mu vypálila do srsti značku, dával Můra přednost skrýši v hromádce dřeva. Vzhledem k tomu, jakou měla Rhea náladu, to bylo nejspíš moudré. "Máš štěstí, že tě nechám naživu, ty čarodějníku," zamručela stařena.
Otočila se znovu ke kouli a začala nad ní pohybovat rukama, ale ze skla jen dál vystupovala jasně růžová zář - neobjevil se jediný obrázek. Rhea nakonec vstala, došla ke dveřím, prudce je otevřela a podívala se na noční nebe. Měsíce už byla větší půle a Lovkyně začínala jasně vystupovat na jasném kotouči. Rhea zaměřila na ženu na měsíci proud nadávek, které se neodvažovala vychrstnout do skla (kdoví, jaká bytost se třeba uvnitř skrývá a čeká, až ji někdo takovými řečmi urazí?). Dvakrát bouchla stařeckou kostnatou pěstí do zárubně, zatímco klela, a vyplivla každé sprosté slovo, na které si vzpomněla, dokonce i přihlouplé nadávky, kterými se častují děti na pískovišti na dvorku. Ještě nikdy neměla takový vztek. Dala té dívce příkaz a ta holka, kdoví proč, neposlechla. Za to, že se postavila Rhee z Cöosu, zasloužila si ta mrcha zemřít.
"Ale ne hned," zašeptala stařena. "Nejdřív se musí vyválet ve špíně, pak na ni budou chcát, dokud se ta špína nepromění v bahno a ty své světlé vlasy nebude mít toho bahna plné. Pokořená, zraněná, poplivaná!"
Znovu bouchla pěstí do zárubně a tentokrát jí z kloubů vytryskla krev. Nezlobilo ji jen to, že dívka neposlechla hypnotického příkazu. Souvisela s tím další věc, mnohem vážnější: Rhea byla příliš rozčilená, než aby sklo dokázala používat, kromě krátkých a nepředvídatelných chvilek. Pohyby rukou, které nad sklem prováděla, a zaklínaní, které do něho mumlala, byly marné, to věděla. Slova a gesta sloužila jen k tomu, aby soustředila svou vůli. Na ni sklo reagovalo - na vůli a soustředěnou myšlenku. Jenže teď, kvůli té couře a jejímu mladičkému milenci měla Rhea tak hrozný vztek, že se nedokázala soustředit tak dobře, aby rozhrnula růžovou mlhu, která se svíjela v kouli. Měla ve skutečnosti tak hrozný vztek, že sotva viděla.
"Jak to mám udělat, aby to zase bylo jako dřív?" ptala se Rhea napůl vynořené ženy na měsíci. "Pověz mi to! Pověz mi to!" Ale Lovkyně jí neřekla nic a nakonec se Rhea vrátila dovnitř, jen si cucala krvácející klouby.
Můra uviděl, jak se vrací, a vmáčkl se do kouta plného pavučin mezi hromadou dřeva a komínem.
Kapitola II
Dívka v okně

1

Lovkyně si již "naplnila břicho", jak říkali pamětníci - dokonce i v poledne ji bylo možno na nebi zahlédnout, bledou upírku lapenou v jasném podzimním slunci. Před podniky jako Poutníkovo spočinutí nebo na verandách velkých rančů jako Lengyllovo Rozkývané B nebo Renfrewova Líná Susan se začali objevovat vycpaní strašáci s hlavami plnými slámy a ve starých montérkách. Každý měl na hlavě sombrero, každý držel v náručí košík s úrodou, každý hleděl do prázdnícího se světa přistehovanými bílými křížky místo očí.

Vozy plné tykví zaplnily cesty. U stěn stodol ležely jasně oranžové závěje dýní a jasně fialové závěje řepy. Na polích popojížděly vlečky na brambory a sběrači se táhli za nimi. Před obchodem v Hambry se objevovaly sklizňové amulety, visely z vyřezávaných Strážců jako zvonkohry.

Po celém Mejisu si dívky šily šaty pro Sklizňovou noc (a některé nad nimi plakaly, když jim práce nešla od ruky) a přitom snily o chlapcích, se kterými v nich budou tancovat v pavilónku Zelené srdce. Jejich mladší bratři začali špatně spát, protože mysleli na projížďky na koních a na hry a na ceny, které možná vyhrají na karnevalu. Dokonce i starší členové rodiny někdy nemohli usnout, přestože je bolely ruce a píchalo v zádech, a mysleli na radosti Sklizně.

Léto uteklo, jen naposledy zalaškovalo zeleným šatem. Přišla doba Sklizně.

2

Rhea se nestarala ani zbla o Sklizňové tance nebo o karnevalové hry, ale nemohla spát o nic lépe než ti, kdo se na takové věci těšili. Většinu nocí probděla na svém smrdutém slamníku až do svítání a v hlavě jí hučelo vzteky. Jednou v noci, nedlouho poté, co Jonas hovořil s kancléřem Rimerem, se rozhodla, že se opije do bezvědomí. Nálada se jí nijak nezlepšila, když zjistila, že její sud grafu je skoro prázdný. Poprskala vzduch řádkou kleteb.

Zrovna se nadechovala k čerstvé dávce nadávek, když dostala nápad. Skvělý nápad. Výtečný nápad. Chtěla, aby si Susan Delgadová uřízla vlasy. To se nepovedlo a Rhea nevěděla proč - ale cosi o té dívce věděla, ne? Cosi zajímavého, baže, to tedy ano, vskutku velmi zajímavého.

Rhea nijak netoužila běžet k Thorinovi s tím, co věděla. Bláhově (a nejspíš hloupě) doufala, že starosta zapomněl na svou báječnou skleněnou kouli. Ale teta té holky - co kdyby to byla Kordélie Delgadová, kdo zjistí, že její neteř nejenže přišla o panenství, ale navíc je na nejlepší cestě stát se obecní děvkou? Rhea věděla, že ani Kordélie ke starostovi nepoběží - ta ženská byla hrozný suchar, ale žádný blázen -, ale stejně by se tím pustil kocour mezi holuby, ne?

"Mňau!"

Zatímco přemýšlela o kočkách, objevil se u ní Můra, stál na zápraží v měsíčním světle a vzhlížel k ní s nadějí i nedůvěrou. Rhea se strašlivě usmála a rozevřela náruč. "Pojď ke mně, drahoušku! Pojď, ty slaďoušku!"

Můra pochopil, že je vše odpuštěno, a vběhl své paní do náručí a začal hlasitě příst a Rhea mu olizovala boky svým starým nažloutlým jazykem. V tu noc Cöos poprvé v týdnu hluboce spal, a když Rhea vzala následujícího rána do rukou skleněnou kouli, mlha se ihned pročistila. Rhea zírala do koule celý den, špehovala lidi, které nesnášela, málo pila a vůbec nejedla. V době, kdy zapadalo slunce, se probrala z obluzení natolik, aby si uvědomila, že ještě nic neprovedla s tou mladou drzou potvorou. Ale to bylo v pořádku. Věděla, jak by to mohla zařídit - a mohla pozorovat výsledky ve skleněné kouli! Všechny ty protesty, křik a vzájemné výčitky! Uvidí Susan plakat. To bude nejlepší, až uvidí její slzy.

"To bude moje malá sklizeň," řekla Ermotovi, který se jí ovíjel po noze vzhůru k místu, kde ho měla nejradši. Nebylo mnoho mužů, kteří to dokázali udělat jako Ermot, to tedy nebylo. Rhea, usazená s hadem v klíně, se rozesmála.

3

"Nezapomeň, co jsi slíbil," řekl Alain nervózně, když uslyšeli, jak se blíží dusot kopyt Bystrého. "Drž se na uzdě."

"Budu," odpověděl Cuthbert, ale jistý si nebyl. Když Roland objel dlouhé křídlo baráku, objevil se na dvoře a jeho stín se táhl za ním ve světle zapadajícího slunce, Cuthbert nervózně zaťal pěsti. Přál si je otevřít a ony se otevřely. Ale když se díval, jak Roland sesedá z koně, ruce se mu znovu sbalily do pěstí a nehty se zaryly do dlaní.

Další runda, pomyslel si. Bohové, je mi z nich špatně. K smrti špatně.
Včera večer se dohadovali kvůli holubům - zase. Cuthbert chtěl, aby jednoho poslali zpátky na západ se zprávou o naftových nádržích. Roland stále nechtěl. Tak se hádali. Jenomže (to byla další věc, která Cuthberta rozzuřovala, která mu drásala nervy jako bzučení řidiny) Roland se nehádal. Poslední dobou se Roland neráčil hádat. V očích měl pořád ten nepřítomný pohled, jako by tu bylo jenom jeho tělo. Zbytek - mysl, duše, duch, ka - byl se Susan Delgadovou.
"Ne," řekl jenom. "Na to už je moc pozdě."
"To nemůžeš vědět," protestovat Cuthbert. "A i kdyby bylo moc pozdě na pomoc z Gileadu, není moc pozdě na radu z Gileadu. Copak jsi tak slepý, že to nevidíš?"
"Jakou radu nám můžou poslat?" Zdálo se, že Roland neslyší rezavý tón Cuthbertova hlasu. Sám mluvil klidně. Rozumně. A naprosto nepřiměřeně naléhavosti situace, jak si Cuthbert pomyslel.
"Kdybychom to věděli," odpověděl mu, "nemuseli bychom se ptát, Rolande, nemyslíš?"
"Můžeme jenom čekat a zastavit je, až vyrazí. Ty hledáš útěchu, Cuthberte, ne radu."
Ty míníš čekat, dokud ji neošukáš tolika způsoby a na tolika místech, kolik si jen dokážeš představit, pomyslel si Cuthbert. Pod střechou, venku, normálně a obráceně.
"Nemyslí ti to jasně," řekl Cuthbert studeně. Uslyšel, jak Alain hekl. V životě ani jeden z nich nic takového Rolandovi neřekl, a jakmile to bylo venku, neklidně čekal, jaký výbuch přijde.
Žádný se nekonal. "Ale ano," odpověděl Roland, "myslí." A odešel do baráku bez dalšího slova.
Když se teď díval, jak Roland rozepíná Bystrému řemeny a sundává mu sedlo, pomyslel si Cuthbert: Nemyslí ti to, víš. Ale měl bys o tom přemýšlet s jasnou hlavou. U všech bohů, to bys měl.
"Buď zdráv," řekl, když Roland odnesl sedlo k verandě a položil ho na schod. "Měl jsi odpoledne hodně práce?" Ucítil, že ho Alain kope do kotníku, ale nevšímal si toho.
"Byl jsem se Susan," řekl Roland. Ani slovo obrany, nejistoty, výmluvy. A Cuthbert měl na okamžik otřesně jasné vidění: viděl je dva kdesi v jakési chatrči, pozdně odpolední slunce svítí dírami ve střeše a kropí jim kůži. Ona byla na něm nahoře jako na koni. Cuthbert viděl její kolena na starých, trouchnivých prknech, a napětí v jejích dlouhých stehnech. Viděl, jak opálené má ruce, jak bílé má břicho. Viděl, jak Rolandovy ruce berou polokoule jejích prsou a tisknou je, zatímco ona se nad ním houpe dopředu a dozadu, a viděl, jak jí slunce svítí ve vlasech a proměňuje je v jemně tkanou síť.
Proč musíš být pokaždé první? vykřikl v duchu na Rolanda. Proč to musíš být pokaždé ty? Bohové ať tě proklejí, Rolande! Bohové ať tě proklejí!
"Byli jsme v docích," řekl Cuthbert tónem, který byl jen slabým odvarem jeho obvyklého veselí. "Počítali jsme holínky a námořní nářadí a to, čemu se říká škeblové vlečky. Skvěle jsme se pobavili, co, Ale?"
"Potřebovali jste, abych vám s tím pomohl?" zeptal se Roland. Vrátil se k Bystrému a sundal sedlovou deku. "Proto se tak zlobíš?"
"Jestli jsem rozzlobený, tak proto, že většina rybářů se nám za zády směje. Pořád dokola se tam vracíme. Rolande, oni si myslí, že jsme blázni."
Roland přikývl. "Tím líp."
"Možná," řekl Alain tiše, "ale Rimer si nemyslí, že jsme blázni -poznám to podle toho, jak se na nás dívá, když jdeme kolem. Ani Jonas si to nemyslí. A jestli si nemyslí, že jsme blázni, Rolande, co si tedy myslí?"
Roland zůstal stát na druhém schodu, sedlová deka mu visela zapomenuta přes ruku. Zdá se, že jsme kupodivu upoutali jeho pozornost, pomyslel si Cuthbert. Provolám slávu, neboť zázraky nikdy nepřestanou.
"Myslí si, že se Pádu vyhýbáme, protože už víme, co tam je," řekl Roland. "A jestli si to nemyslí, tak si brzy myslet budou."
"Cuthbert má plán."
Rolandův pohled - mírný, zaujatý, opět se pomalu vzdalující - se přesunul na Cuthberta. Vtipálka Cuthberta. Učedníka Cuthberta, který si nijak nezasloužil pistoli, kterou si vezl na východ do Vnějšího oblouku. Panic a věčně druhý Cuthbert. Bohové, já ho nechci nenávidět. Nechci, ale teď je to tak snadné.
"My dva bychom měli jít zítra na návštěvu k šerifovi Averymu," řekl Cuthbert. "Budeme tvrdit, že jde o zdvořilostní návštěvu. Už jsme se tu zavedli jako tři zdvořilí, i když trochu hloupí mládenci, nebo ne?"

"Až na jednu výjimku," souhlasil Roland s úsměvem.
"Řekneme, že jsme konečně skončili s pobřežní částí Hambry a chceme se stejně pečlivě pustit do farem a honáků. Ale rozhodně nechceme působit potíže nebo někomu křížit cestu. Přece jenom začíná roční období, ve kterém je nejvíc práce - pro honáky i farmáře -, a dokonce i takoví městští balící jako my si to uvědomují. Takže tomu hodnému šerifovi dáme seznam -"
Rolandovi se rozsvítily oči. Přehodil deku přes zábradlí verandy, popadl Cuthberta kolem ramenou a pořádně ho k sobě přimáčkl. Cuthbert ucítil z Rolandova límce šeříkovou vůni a posedla ho šílená, ale mocná chuť sevřít rukama Rolandovo hrdlo a pokusit se ho uškrtit. Místo toho ho letmo poplácal po zádech.
Roland se odtáhl a široce se usmíval. "Seznam farmářů, které navštívíme," řekl. "Baže! A když budou varováni, budou moci dobytek, který nebudeme smět vidět, odehnat na další farmu. Totéž udělají s potravinami, krmivem, výstrojí - to je mistrovský kousek, Cuthberte! Jsi génius!"
"To zdaleka ne," bránil se Cuthbert. "Jenom jsem si udělal trochu času na přemýšlení o problému, který se týká nás všech. Který se možná týká celého Společenství. Potřebujeme o tom přemýšlet. Neřekl bys?"
Alain sebou trhl, ale nezdálo se, že by si toho Roland všiml. Stále se usmíval. Dokonce i ve čtrnácti letech budil takový výraz na jeho tváři obavy. Pravdou bylo, že když se Roland usmíval, vypadal mírně šílený.
"Víte, možná kvůli nám přistěhují víc muťáků, abychom se měli nač podívat, abychom prostě dál věřili lžím, které nám už napovídali o svých nečistých chovech." Odmlčel se, zdálo se, že přemýšlí, a potom řekl: "Nechceš jít k šerifovi s Alainem, Berte? To by bylo, myslím, moc dobré."
V tu chvíli se Cuthbert málem na Rolanda vrhl a chtěl řvát: Ano, proč by ne? Pak bys ji mohl píchat taky zítra dopoledne, nejen odpoledne! Ty bezohledný zamilovaný idiote!
Byl to Al, kdo ho zachránil - možná je zachránil všechny.
"Nebuď blázen," ozval se ostře a Roland se k němu prudce a překvapeně otočil. Z těchto končin nebyl na ostrý tón zvyklý. "Jsi náš vůdce, Rolande - dívá se tak na tebe Thorin, Avery, lidi z města. Taky my se tak na tebe díváme."
"Nikdo mě nejmenoval -"
"Nikdo nemusel!" vykřikl Cuthbert. "Ty jsi získal pistole! Ti lidi tady by tomu těžko uvěřili - poslední dobou tomu těžko věřím i já -, ale ty jsi pistolník. Musíš jít! To je jasné jako facka! Nesejde na tom, kdo z nás tě bude doprovázet, ale ty musíš jít!" Mohl toho říct víc, mnohem víc, ale kdyby to udělal, jakpak by to skončilo? Jejich společenstvo by se nejspíš nenapravitelně rozbilo. Proto pevně sklapl pusu - tentokrát ho Alain nemusel kopat - a znovu čekal výbuch. Ale znovu žádný nepřišel.
"Tak dobře," pravil tím tónem, který se u něj poslední dobou tak často objevoval - mírným a lhostejným, při kterém měl Cuthbert chuť ho pokousat, aby ho probudil. "Zítra ráno. Ty a já, Berte. V osm ti to vyhovuje?"
"Naprosto dokonale," řekl Cuthbert. Teď, když bylo po diskusi a bylo rozhodnuto, Bertovo srdce divoce bouchalo a svaly ve stehnech se mu třásly jako guma. Přesně tak se cítil po utkání s Velkými lovci rakví.
"Budeme líbezní jedna báseň," pokračoval Roland. "Hodní chlapci z Vnitřních Panství s dobrými úmysly, ale bez kouska rozumu. Dobrá." A zamířil dovnitř a už se nezubil od ucha k uchu (což byla úleva), jen se mírně usmíval.
Cuthbert a Alain se na sebe podívali a oba najednou zhluboka vydechli. Cuthbert kývl hlavou ke dvorku a zamířil po schodech dolů. Alain ho následoval a za chvíli oba chlapci stáli uprostřed prašného obdélníku s barákem za zády. Vycházející úplněk se schovával za záclonou mračen.
"Ona ho očarovala," vyjel Cuthbert. "Ať chce nebo nechce, ona nás nakonec všechny zabije. Divil bych se, kdyby se to nestalo."
"Neměl bys říkat takové věci ani žertem."
"Dobře, tak nás korunuje Eldovými klenoty a budeme žít navěky."
"Měl by ses na něho přestat zlobit, Berte. Musíš s tím přestat."
Cuthbert se na něj zničeně podíval. "Já nemůžu."
4

Do příchodu prudkých podzimních bouří stále ještě zbýval nejméně měsíc, ale následující ráno bylo šedivé a rozpršené. Roland a Cuthbert se zabalili do serapes a zamířili do města a nechali Alaina, aby se postaral o domácnost. Roland měl za opaskem zastrčený seznam statků a rančů - počínaje třemi malými farmami, které patřily Panství -, na němž všichni tři předchozího večera pracovali. Tempo, které měli podle tohoto plánu dodržovat, bylo skoro směšně pomalé - zdrží se na Pádu a v sadech až skoro do Pouti na konci roku -, ale odpovídalo tempu, které nasadili už v docích.
Oba nyní jeli mlčky k městečku, oba ponořeni do svých myšlenek. Cesta je vedla kolem domu Delgadových. Roland vzhlédl a uviděl, že Susan sedí v okně jako jasná vidina v šedivém světle podzimního rána. Srdce mu poskočilo, a i když to tehdy netušil, právě tak si ji bude nejjasněji navždycky pamatovat - líbeznou Susan, dívku v okně. Tak tedy míjíme duchy, kteří nás později v životě pronásledují; poklidně sedí u cesty jako ubozí žebráci a my je zahlédneme jen koutkem oka, pokud vůbec. Pomyšlení, že tam čekají na nás, jen málokdy někomu bleskne hlavou. Přesto tam čekají, a když jsme prošli, posbírají své uzlíky vzpomínek a vydají se za námi, vlečou se v našich stopách a kousek po kousku nás dohánějí.
Roland zvedl ruku na pozdrav. Nejdřív mu zalétla k ústům, chtěl jí poslat polibek, ale to by bylo šílenství. Zvedl ruku dřív, než se stačila dotknout rtů, a jen se prstem dotkl čela, takže z toho byl drobný veselý pozdrav.
Susan se usmála a odpověděla podobně. Nikdo neviděl Kordélii, která vyšla do mrholivého rána, aby posbírala poslední tykve a řepu. Ta dáma zůstala stát tam, kde byla, sombrero stažené do čela až skoro na oči, napůl skrytá za vycpaným strašákem hlídajícím dýňový záhon. Dívala se, jak Roland s Cuthbert projíždějí (Cuthberta sotva viděla, zajímala se o toho druhého). Nejdřív se zahleděla na chlapce na koni a potom nahoru k Susan, která seděla ve svém okně a prozpěvovala si vesele jako ptáček v pozlacené klícce.
Kordéliiným srdcem projel ostrý hrot podezření. Susan se změnila nálada tak rychle - od střídavých záchvatů smutku a děsivého vzteku až po jakousi nepřítomnou, ale v podstatě radostnou smířlivost. Možná to vůbec žádné smíření nebylo.
"Jsi šílená," zašeptala pro sebe, ale stále pevně svírala rukojeť mačety, kterou držela. Klekla si na rozblácené zahradě a prudce začala odsekávat listí z řepy a bulvy házela ke stěně domu rychlými, přesnými pohyby. "Mezi nimi nic není. To bych věděla. Děti v tomhle věku neudrží tajemství o nic víc než - než ti opilci v Poutníkovi."
Ale jak se usmívali. Jak se usmívali na sebe.
"Úplně normálně," šeptala a sekala a házela řepu. Přesekla jednu řepu skoro v půli a tím ji zničila, ale nevšimla si toho. To šeptání byl zvyk, který si osvojila teprve nedávno, protože den Sklizně se blížil a tlaky ze zvládání neposlušné dcery jejího bratra rostly. "Lidi se na sebe usmívají, to je všechno."
Totéž platilo o tom pozdravu a o tom, jak Susan zamávala. Pod okny projíždí hezký kavalír, uvidí krásnou pannu. V okně sedí panna a těší ji, že si jí někdo takový povšimne. To jen mládí volalo mládí, nic víc. A přece...
Ten pohled v jeho očích - a ten pohled v jejích očích.
Nesmysl, samozřejmě. Ale -
Ale viděla jsi ještě něco.
Ano, snad. Na okamžik se jí zdálo, že ten mládenec pošle Susan polibek... pak se v poslední chvíli vzpamatoval a místo toho zasalutoval.
I kdyby něco takového udělal, nic to neznamená. Mladí kavalíři jsou drzí, zvlášť když zmizí z dohledu svých otců. A tihle tři už mají leccos za sebou, jak dobře víme.
To všechno byla pravda, ale nedokázalo to zahnat ten ledový hrot z jejího srdce.
5
Na Rolandovo klepání odpověděl Jonas, otevřel chlapcům dveře do šerifovy kanceláře. Měl na košili hvězdu šerifova zástupce a díval se na ně bez výrazu. "Chlapci," řekl. "Pojďte dál, je tam mokro."
Ustoupil, aby mohli vejít. Kulhal mnohem hůř, než u něj dosud Roland viděl, nejspíš mu vadilo to vlhké počasí.
Roland a Cuthbert vešli. V rohu bylo plynové topení - nepochybně napájené ze "svíce" v Citgu - a velká

místnost, která byla tak chladivá v den, kdy sem přišli poprvé, byla přetopená k zalknutí. Ve třech celách bylo pět žalostných opilých trosek, dvě dvojice mužů a v prostřední cele samotná žena, seděla na pryčně s nohama roztaženýma, takže ukazovala širokánské červené kalhotky. Roland se bál, že jestli si ta žena zastrčí prst hlouběji do nosu, možná ho už nikdy nevytáhne. O vývěsku se opíral Clay Reynolds, slámkou se dloubal v zubech. U stolu seděl zástupce Dave, hladil si bradu a mračil se skrz monokl na herní desku, kterou měl před sebou. Rolanda vůbec nepřekvapilo, že jim s Bertem vpadli do hry Hrady.
"Koukni se, kdo přišel, Eldrede!" řekl Reynolds. "To jsou dva z těch kluků z Vnitřního světa! Vědí vaše maminky, že jste venku, hoši?"
"Vědí," odpověděl Cuthbert vesele. "A vy vypadáte velmi dobře, sai Reynolds!. To deštivé počasí vám dělá dobře na osypky, viďte?"
Aniž se na Berta podíval nebo ztratil příjemný úsměv na rtech, dloubl Roland loktem do přítele. "Omluvte mého přítele, sai. Jeho humor pravidelně překračuje hranice dobrého vkusu. Zdá se, že si nedokáže pomoci. Není potřeba, abychom se navzájem poštívali - dohodli jsme se, že co bylo, bylo, není-liž pravda?"
"Baže, jistě, bylo to všechno nedorozumění," souhlasil Jonas. Odbelhal se ke stolu a k hrací desce. Posadil se na svou stranu a jeho úsměv se změnil v kyselý úšklebek. "Jsem horší než starej pes," zamumlal. "Někdo by mě měl oddělat, to teda jo. Země je studená, ale nebolí, co, chlapci?"
Podíval se znovu na desku a přesunul muže ke straně svého Kopečku. Začal s hradem a byl tedy zranitelný - i když v tomto případně nijak zvlášť, pomyslel si Roland. Zástupce Dave nevypadal jako nebezpečný soupeř.
"Vidím, že teď pracujete pro blaho Panství," kývl Roland na hvězdu na Jonasově košili.
"Nic jiného než blaho z toho nemám," řekl Jonas docela přátelsky. "Jeden chlapík si zlámal hnátu. Jenom vypomáháním, nic víc."
"A sai Reynolds? Sai Depape? Ti také vypomáhají?"
"Jo, to bych řekl," přisvědčil Jonas. "Jak vám jde od ruky práce s rybáři? Pomalu, jak jsem slyšel."
"Konečně jsme hotovi. Práce nebyla tak pomalá jako my. Ale stačilo nám, že jsme sem přišli v nemilosti - nemáme v úmyslu také tak odejít. Kdo je pomalý a vytrvalý, ten vyhrává, říká se."
"To se říká," souhlasil Jonas. "I když nevím, kdo to říká."
Odněkud z hloubi domu se ozvaly zvuky splachovacího záchodu. U šerifa v Hambry najdete veškeré domácí pohodlí, pomyslel si Roland. Po splachování brzy zazněly těžké kroky, které sestupovaly ze schodů, a za chvíli se objevil Herk Avery. Jednou rukou si zapínal opasek, druhou si otíral široké a zpocené čelo. Roland obdivoval jeho zručnost.
"Páni!" zvolal šerif. "Ty fazole, co jsem měl včera k večeři, to vzaly zkratkou, to vám povím." Přejel pohledem z Rolanda na Cuthberta a potom znovu na Rolanda. "Hele, chlapci! Venku je na počítání sítí moc mokro, že?"
"Sai Dearborn zrovna říkal, že dny počítání sítí jsou u konce," ozval se Jonas. Sčesával si dlouhé vlasy špičkami prstů. Clay Reynolds za ním se znovu schlíple opřel o vývěsku a s neskrývanou nechutí se díval na Rolanda a Cuthberta.
"Tak? No, to je dobře, to je dobře. Co dál, mládenci? A můžeme vám nějak pomoct? Protože to máme nejradši, pomáhat tam, kde je zapotřebí. To teda jo."
"Vlastně byste nám mohli pomoci," řekl Roland. Sáhl do opasku a vytáhl seznam. "Musíme se přesunout na Pád, ale nechceme nikomu překážet."
Zástupce Dave se široce usmál a přesunul svého panoše až ke svému Kopečku. Jonas okamžitě zaútočil a pronikl do Daveova otevřeného levého křídla. Úsměv z Daveovy tváře vyprchal a zůstala po něm jenom zmatená prázdnota. "Jak se ti to podařilo?"
"Snadno." Jonas se usmál a pak se odstrčil od stolu, aby mohl přehlédnout i ostatní přítomné. "Dobře si to zapamatuj, Dave, já hraju, abych vyhrál. Nemůžu si pomoct, mám to prostě v povaze." Zaměřil svou pozornost zcela na Rolanda. Jeho úsměv se ještě víc rozšířil. "Jako ten Škorpión, který říkal umírající panně, věděla jsi, že jsem jedovatý, když jsi mě zvedala."

6

Když se Susan vrátila z chléva, kde poklízela dobytek, šla přímo do jarmárky pro osvěžující šťávu, jak

měla ve zvyku. Neviděla, že v rohu u krbu stojí teta a sleduje ji, a když Kordélie promluvila, Susan se hrozně lekla. Nepolekal ji jen ten nečekaný hlas, ale také jeho chlad.
"Znáš ho?"
Džbán sklouzl Susan v prstech, rychle ho podložila rukou. Pomerančová šťáva byla příliš vzácná, než aby ji rozlévala, zvlášť v tak pozdním ročním období. Otočila se a uviděla, že vedle bedny na dřevo stojí teta. Kordélie si pověsila sombrero na hřebík u dveří, ale stále měla na sobě serape a zablácené boty. Její cuchillo leželo nahoře na naskládaném dříví, z ostří jí stále visel kus řepné natě. Mluvila chladně, ale oči jí hořely podezřením.
Susanin mozek a všechny smysly se prudce zjasnily. Jestli řekneš ne, jsi ztracena, pomyslela si. Jestli se jenom zeptáš, kdo, můžeš být ztracena. Musíš říct -
"Znám je oba," odpověděla ledabyle. "Potkala jsem je na té slavnosti. Ty taky. Vyděsila jsi mě, teto."
"Proč tě tak zdravil?"
"Jak to mám vědět? Možná se mu prostě chtělo."
Teta vyrazila k ní, uklouzla v zablácených botách, ale znovu získala rovnováhu a popadla Susan za paže. Oči jí teď přímo plály. "Nebuď na mě drzá, holka! Nebuď nafoukaná, krasotinko jedna, nebo tě -"
Susan se odtrhla tak prudce, že Kordélie zavrávorala a možná by upadla, kdyby nebyl nablízku stůl, kterého se chytila. Blátivé stopy vyvstávaly na čisté kuchyňské podlaze jako výčitka. "Ještě jednou mi tak řekni a já tě - já tě udeřím!" vykřikla Susan. "To tedy udělám!"
Kordélie vycenila zuby v suchém, zuřivém úsměvu. "Ty bys udeřila jedinou pokrevní příbuznou svého otce? Byla bys tak zlá?"
"Proč ne? Ty mě nebiješ, teto?"
Žár v tetiných očích trochu potuchl a úsměv zmizel. "Susan! Skoro nikdy! Nejvýš pětkrát od časů, kdy jsi byla batole, které popadne do ručiček všechno, nač dosáhne, dokonce i hrnec s vroucí vodou na -"
"Teď mě fackuješ hlavně jazykem," řekla Susan. "Snášela jsem to - já hloupá - ale to už přestalo. Už nebudu. Jestli jsem dost stará na to, abys mě poslala do mužské postele pro peníze, jsem dost stará, abys dodržovala pravidla slušnosti, když se mnou mluvíš."
Kordélie otevřela ústa, aby se bránila - dívčin výbuch ji polekal, stejně jako výčitky - a pak si uvědomila, jak chytře ji děvče odvádí od tématu chlapců. Toho chlapce.
"Znáš ho jenom z té slavnosti, Susan? Myslím Dearborna." Jak dobře víš, řekla bych.
"Vídám ho v městečku," opáčila Susan. Klidně se dívala tetě do očí, i když ji to stálo jisté úsilí. Po polopravdách následují lži, jako tma následuje po šeru. "Vídám je v městečku všechny tři. Jsi spokojená?"
Ne, viděla Susan s rostoucím zoufalstvím, nebyla spokojená.
"Přísaháš mi, Susan - na jméno svého otce -, že se s tím mladým Dearbornem nescházíš?"
Všechny ty vyjížďky pozdě odpoledne, pomyslela si Susan. Všechny ty výmluvy. Všechny ty starosti, aby nás nikdo neviděl. A to všechno se zhroutí kvůli jednomu bezstarostnému mávnutí za jednoho deštivého rána. Tak málo stačilo, aby bylo všechno ohroženo. Mysleli jsme si, že to může být jinak? Byli jsme tak bláhoví?
Ano - i ne. Pravdou bylo, že byli šílení. A šílení zůstali.
Susan si stále pamatovala, jak se její otec podíval při těch několika příležitostech, kdy ji nachytal při drobné lži. Díval se trochu překvapeně a zklamaně. Budil v ní pocit, že ty její lži, byť neškodné a krotké, ho bolely jako škrábance od trní.
"Nebudu na nic přísahat," zavrčela. "Nemáš žádné právo to po mně žádat."
"Přísahej!" vykřikla Kordélie pronikavě. Znovu zašátrala po stole a chytila se ho, jako by hledala rovnováhu. "Přísahej! Přísahej! Tohle není žádná hra na schovávanou nebo na honičku nebo na chyťte zloděje! Už nejsi žádné dítě! Přísahej mi! Přísahej, že jsi stále čistá!"
"Ne," odpověděla Susan a otočila se k odchodu. Srdce jí bušilo jako o závod, ale stále strašlivě jasně vnímala svět. Roland by poznal, co to je: Susan se dívala pistolnickýma očima. V kuchyni bylo skleněné okno s vyhlídkou na Pád a Susan v něm uviděla matný odraz tety Kordy, která se k ní blížila s paží pozvednutou a dlaní sevřenou v pěst. Susan se neotočila, jen zdvihla ruku velitelským gestem. "Ani na mě nesáhneš," řekla. "Ani na mě nesáhneš, ty mrcho."

Uviděla, jak se ty oči, matně se odrážející ve skle, leknutím a strachem rozšířily. Uviděla, jak pěst ochabla a znovu se proměnila v ruku a klesla k boku ženy.
"Susan," ozvala se Kordélie křehkým bolestným hlasem. "Jak mi můžeš takhle říkat? Co ti tak nabrousilo jazyk a kam se poděla tvá úcta ke mně?"
Susan bez odpovědi odešla. Přešla dvorek a vstoupila do chléva. Vůně, které znala od dětství - koní, dřeva, sena - jí naplnily hlavu a zahnaly to děsivě ostré vnímání. Vklopýtala zpět do dětství, ztratila se opět ve stínech svého zmatku. Pylon se po ní podíval a zafrkal. Susan si opřela hlavu o jeho šíji a rozplakala se.
7
"Tak!" řekl šerif Avery, když sai Dearborn a sai Heath odešli. "Je to tak, jak jsi říkal - prostě jsou hrozně pomalí; přehnaně pečliví." Pozvedl úhledně sepsaný seznam, chvíli ho studoval a pak se spokojeně uchechtl. "A koukněte na to! To je krása! Ha! Můžeme všechno, co nemají vidět, pěkně pohodlně předem přestěhovat, to tedy můžeme."
"Jsou to blázni," řekl Reynolds - přesto však toužil po další šanci, jak se jim dostat na kobylku. Jestli si Dearborn opravdu myslel, že co se odehrálo tehdy v Poutníkově spočinutí, je dávno pryč, tak nebyl jen blázen, byl přímo idiot.
Zástupce Dave neříkal nic. Nespokojeně se díval monoklem na hrací desku Hradů, kde jeho bílá armáda byla šesti rychlými tahy zdevastována. Jonasova vojska se vyhrnula kolem Červeného kopečku jako voda a ta záplava sebrala Daveovy naděje.
"Mám chuť si oblíknout pršák a zajít s tím na Mořskou vyhlídku," řekl Avery. Pořád se kochal papírem, na kterém byl úhledný seznam farem a rančů a u nich navrhovaná data inspekcí. Táhl se až ke konci roku a dál! Bohové!
"Proč to neuděláš?" zeptal se Jonas a vstal. Nohou mu projela bolest jako trpký blesk.
"Další partičku, sai Jonasi?" zeptal se Dave a začal rozestavovat figury.
"To bych radši hrál psa žeroucího trávu," řekl Jonas a škodolibě pozoroval, jak Dave rudne od krku vzhůru až po bezelstnou tvář. Překulhal ke dveřím, otevřel a vyšel na verandu. Mrholení přešlo v jemný, vytrvalý déšť. Kopcová ulice byla prázdná, kočičí hlavy se mokře leskly.
Reynolds vyšel za ním ven. "Eldrede -"
"Vypadni," řekl Jonas bez otáčení.
Clay chvíli váhal, ale pak se vrátil dovnitř a zavřel za sebou.
Co je to sakra s tebou? ptal se Jonas v duchu sám sebe.
Měl by mít radost z těch dvou štěňat a jejich seznamu - stejnou radost, jakou měl Avery, jakou bude mít Rimer, až uslyší o návštěvě, kterou byli dnes ráno poctěni. Přece jenom, neříkal Rimerovi ani ne před třemi dny, že ti kluci brzy přejdou na Pád a začnou tam počítat? Říkal. Tak proč je tak nespokojený? Tak podrážděný, sakra? Protože se pořád ještě neozval ten Farsonův člověk, Latigo? Protože se Reynolds vrátil s prázdnýma rukama, když jednoho dne vyjel k Visící skále, a Depape se vrátil dalšího dne také naprázdno? Určitě ne. Latigo přijede, a s pořádnou četou mužů, ale pořád bylo na ně příliš brzo a Jonas to věděl. Do Sklizně zbýval ještě skoro měsíc.
Tak je to jen tím špatným počasím, ze kterého tě bolí noha, budí starou ránu a kazí ti náladu?
Ne, bolest byla zlá, ale už bývala mnohem horší. Potíže mu dělala hlava. Jonas se opřel o sloupek pod stříškou, poslouchal, jak déšť pleská o tašky, a přemýšlel o tom, jak někdy ve hře Hrady chytrý hráč vykoukne na okamžik zpoza svého Kopečku a rychle se stáhne. Přesně takový měl pocit - bylo to tak správné, až to smrdělo. Bláznivé pomyšlení, ale zároveň vůbec bláznivé nebylo, kdoví proč.
"Zkoušíš se mnou hrát Hrady, spratku?" zamumlal Jonas. "Jestli ano, brzo zalituješ, že jsi nezůstal doma u mámy. To tedy ano."
8
Roland a Cuthbert zamířili po Pádu zpět na Závoru K - dnes žádné počítání nebude. Cuthbertovi se skoro docela vrátila dobrá nálada, bez ohledu na déšť a šedivé nebe.
"Viděl jsi je?" ptal se se smíchem. "Viděl jsi je, Rolande - chci říct Wille? Zbaštili to, že? Spolkli to i s navijákem, to tedy spolkli!"
"Ano."

"Co uděláme teď? Jaký bude náš další tah?"
Roland na něj chvíli hleděl prázdným pohledem, jako by ho vytrhl z dřímoty. "Teď jsou na tahu oni. Budeme počítat. A čekat."
Cuthbertova dobrá nálada vyprchala, jako by splaskl, a znovu se přistihl, jak musí zadržovat příval výčitek, které se všechny točily kolem dvou základních myšlenek: že se Roland vyhýbá povinnosti, aby se mohl dál válet s jistou nepochybně půvabnou mladou dámou, a - což bylo důležitější - že Roland ztratil rozum ve chvíli, kdy ho všichni ve Středosvětě potřebovali nejvíc.
Jenomže před jakou povinností Roland uhýbal? A co mu dávalo takovou jistotu, že se Roland mýlí? Logika? Intuice? Nebo jen ta stará všivá žárlivost? Cuthbertovy myšlenky zabloudily k Jonasovi, který tak snadno rozprášil armádu zástupce Davea, protože Dave vyrazil příliš brzy. Ale život nebyl jako Hrady - nebo byl? Nevěděl. Ale měl pocit, že má aspoň jedno silné tušení: Roland směřuje ke katastrofě. A všichni s ním.
Probuď se, pomyslel si Cuthbert. Prosím tě, Rolande, probuď se, než bude příliš pozdě.
Kapitola III
Hrady
1
Následoval týden s počasím, které nutilo lidi zalézat po obědě do postele, dlouho vyspávat a probouzet se s tupou a hloupou hlavou. Zdaleka ještě nepřišlo lijákové období, ale stačilo to, aby závěrečné česání jablek bylo nebezpečné (několik lidí si zlámalo nohu a v Sedmimílovém sadu spadla mladá žena z žebříku a zlámala si hřbet), a na bramborových polích se začalo obtížně pracovat; vyprošťováním vozů, které uvízly v mazlavém bahně, se strávilo skoro stejně tolik času jako sbíráním brambor. Výzdoba, která už byla v Zeleném srdci nachystána pro Sklizňovou pouť, promokla a musela být odstraněna. Polní dělníci čekali stále nervózněji, až se vyčasí, aby mohli znovu začít pracovat.
Bylo to špatné počasí pro mladíky, kteří měli sčítat majetek, i když mohli alespoň začít obcházet chlévy a počítat dobytek. Bylo to dobré počasí pro jednoho mladíka a jednu mladou ženu, kteří objevili radosti tělesné lásky, řekli byste, ale Roland a Susan se setkali během toho šedivého počasí jenom dvakrát. Nebezpečí toho, co prováděli, bylo už téměř hmatatelné.
Poprvé se setkali v opuštěném hausbótu u Pobřežní cesty. Podruhé v zastrčeném koutu polorozpadlé budovy na východ od Citga - milovali se zoufale prudce na jedné Rolandově sedlové dece, kterou si rozprostřeli na podlaze bývalé kantýny naftové rafinerie. Polekaní holubi naplnili staré, tmavé místnosti a rozpadající se chodby tichým tlukotem křídel.
2
Zrovna když se začalo zdát, že mrholit nikdy nepřestane a vrzání řidiny v nehybném vzduchu dožene všechny v Hambry k šílenství, zafoukal od oceánu silný vítr - skoro vichřice - a rozehnal mraky. Městečko se jednoho dne probudilo a nebe bylo jasné jako modrá ocel a slunce ráno zátoku pozlatilo a odpoledne proměnilo v bílý oheň. Všechna otupělost zmizela. Vozy v bramborových polích popojížděly s novou chutí. Armáda žen v Zeleném srdci začala znovu zdobit květinami pódium, na kterém budou Jamie McCann a Susan Delgadová prohlášeni za letošního Mládence a Děvče sklizně.
Na Pádu, v cípu blízko starostova domu, jezdili Roland, Cuthbert a Alain s novým elánem a počítali koně, kteří tam běhali se značkou Panství na boku. Jasné nebe a čerstvý vítr je naplňovaly energií a dobrou náladou, a několik dní - tři, možná čtyři - cválali společně a halekali, pokřikovali a smáli se jako za starých časů.
V jednom z těch svěžích a slunečných dní vyšel Eldred Jonas z šerifovy kanceláře a zamířil po Kopcové ulici do Zeleného srdce. Dnes dopoledne neměl v patách Depapea ani Reynoldse - odjeli spolu k Visící skále vyhlížet Latigovy přední hlídky, které už musely brzy přijet - a Jonasův plán byl prostý: dát si v pavilónku sklenici piva a dívat se, jak tam pokračují přípravy: kopání pečicích jam, ukládání otepí pro oheň, hádky nad rozestavením moždířů, které vystřelí ohňostroj, dámy zdobící květinami pódium, na kterém budou letošní Mládenec a Děvče vystaveni městečku na odiv. Možná by si mohl na oddychovou hodinku nebo dvě odvést některou ochotnou květinářku, pomyslel si Jonas. Údržbu děvek ze saloonu nechával výhradně Royovi a Clayovi, ale svěží mladá sedmnáctiletá květinářka byla něco úplně jiného.
Bolest v boku odezněla zároveň s vlhkým počasím. Bolestivá, kolébavá chůze, kterou se pohyboval

poslední týden, se znovu proměnila v obyčejné kulhání. Možná mu bude stačit pivo nebo dvě na čerstvém povětří, ale pomyšlení na dívku ho neopouštělo. Mladou, s hladkou pletí, vysokými ňadry. Se svěžím, sladkým dechem. Se svěžími, sladkými rty-

"Pane Jonasi? Eldrede?"

S úsměvem se otočil k majitelce hlasu. Nestála tam žádná květinářka se svěží pletí a rozšířenýma očima a vlhkými, pootevřenými rty, ale hubená žena na konci středního věku - plochá hruď, plochá zadnice, sevřené bledé rty, vlasy stažené k lebce tak pevně, až skoro křičely. Jenom ty rozšířené oči odpovídaly jeho představě. Nepochybně si můžu udělat zářez, pomyslel si Jonas kysele.

"Ale Kordélie!" Natáhl ruce a vzal její dlaň do svých. "Dnes ráno vypadáte nádherně!"

Tváře se jí nepatrně zabarvily a Kordélie se maličko usmála. Na okamžik vypadala na pětačtyřicet místo na šedesát. A šedesát jí není, pomyslel si Jonas. Ty vrásky kolem úst a stíny pod očima - ty jsou nové.

"Jste velmi laskav," řekla, "ale já vím svoje. Nespala jsem, a když ženy v mém věku nespí, rychle stárnou."

"S lítostí slyším, že špatně spíte. Ale když se teď změnilo počasí, snad -"

"Není to počasím. Smím s vámi mluvit, Eldrede? Přemýšlela jsem a přemýšlela, a vy jste jediný, ke komu se odvažuji obrátit o radu."

Usmál se ještě srdečněji. Pobídl ji, aby se do něj zavěsila, a položil svou dlaň na její ruku. Kordélie zrudla tak, že přímo hořela. S takovým množstvím krve v hlavě bude mluvit celé hodiny. A Jonas tušil, že každičké slovo ho bude zajímat.

3

U žen jistého věku a založení byl čaj účinnější než víno, pokud šlo o to, rozvázat jim jazyk. Jonas se vzdal svých plánů na ležák (a možná i květinářku), ani se neohlédl. Posadil sai Delgadovou do prosluněného koutu pavilónku Zelené srdce (nebyl daleko od červeného kamene, který Roland a Susan dobře znali) a poručil velkou konvici čaje a také sušenky. Dívali se, jak pokračují přípravy na svátek Sklizně, zatímco čekali na jídlo a pití. Parkem zalitým sluncem se rozléhalo klepání kladiv a bzukot pil a křik a výbuchy smíchu.

"Všechny svátky jsou příjemné, ale Sklizeň dělá z nás všech znovu děti, nemyslíte?" zeptala se Kordélie.

"Ano, opravdu," souhlasil Jonas, který se necítil jako dítě ani v dobách, kdy dítětem byl.

"Nejvíc se mi líbí oheň," pokračovala a dívala se k hromadě klacků a prken, která se vršila na opačném konci parku, daleko od pódia. Vypadala jako veliké dřevěné týpí. "Moc se mi líbí, když lidi z městečka přinesou svoje strašáky z pole a hází je tam. Barbarské, ale vždycky mě z toho tak příjemně mrazí."

"Baže," řekl Jonas uvažoval, jestli by ji příjemně mrazilo, kdyby věděla, že tři z těch strašáků, kteří budou přihozeni na oheň o letošní Sklizňové noci, budou páchnout jako vepřové a ječet jako harpyje, až budou hořet. Jestli se ho štěstí přidrží, tak ten, co bude ječet nejdéle, bude mít světle modré oči.

Přinesli jim čaj a sušenky a Jonas se ani nepodíval na plnou hruď dívky, která se k nim s čajem skláněla. Měl oči jen pro fascinující sai Delgadovou, její drobné, neklidné pohyby a divný, zoufalý pohled.

Když dívka odešla, nalil do šálků, položil konvici zase na trojnožku a znovu ji vzal za ruku. "Tak, Kordélie," řekl co nejvřeleji. "Vidím, že vás něco trápí. Ven s tím. Svěřte se svému příteli Eldredovi."

Stiskla rty tak pevně, že skoro zmizely, ale ani pak se nepřestaly třást. Oči se jí zalily slzami, plovaly v nich a přetekly. Vzal svůj ubrousek, naklonil se přes stůl a otřel ty slzy.

"Povězte mi to," řekl něžně.

"Povím. Musím to někomu říct, nebo se zblázním. Ale musíte mi něco slíbit, Eldrede."

"Samozřejmě, zlatíčko." Zrudla ještě prudčeji při tom nevinném oslovení a on jí stiskl ruku. "Cokoli si budete přát."

"Nesmíte to říct Hartovi. Ani tomu nechutnému pavoukovi kancléři, ale zvlášť ne starostovi. Jestli je moje podezření správné a on to zjistí, mohl by ji poslat na západ!" Skoro zasténala, jako by si to doopravdy uvědomila poprvé. "Mohl by nás obě poslat na západ!"

Nepřestával se soucitně usmívat. "Ani slovo starostovi Thorinovi, ani slovo Kimbovi Rimerovi. Slibuji."

Chvíli si myslel, že se dál neodváží - nebo že třeba nemůže. Ale potom pronesla tichým, zajíkavým hlasem, který zněl jako trhaná látka, jediné slovo. "Dearborn."

Ucítil, že mu poskočilo srdce, když to jméno, jež mu tak často vězelo v hlavě, vyšlo z jejích rtů, a i když

se dál usmíval, nedokázal se ovládnout a pořádně jí zmáčkl prsty, až sebou trhla.
"Promiňte," omlouval se. "Jenom jste mě trochu polekala. Dearborn - chlapec s docela dobrou pověstí, ale zajímalo by mě, jestli se mu dá věřit."
"Bojím se, že byl s mou Susan." Teď mu na oplátku zmáčkla ruku ona, ale Jonasovi to nevadilo. Vlastně to sotva cítil. Dál se usmíval a doufal, že není na něm vidět, jak je ohromen. "Bojím se, že s ní byl - jako muž se ženou. Ach, jak je to hrozné!"
Plakala tiše a hořce a přitom se kradmo rozhlížela, jako by se chtěla ujistit, že se na ni nikdo nedívá. Jonas viděl kojoty a divoké psy, kteří se rozhlíželi úplně stejně, zatímco hodovali na své smrduté večeři. Nechal ji, ať toho ze sebe dostane co nejvíc - chtěl, aby byla klidná, nesouvislé blábolení mu nepomůže -, a když uviděl, že jí slzy vysychají, podal jí šálek čaje. "Vypijte tohle."
"Ano. Děkuji vám." Čaj byl pořád tak horký, že se z něj kouřilo, ale ona ho přesto dychtivě vypila. Ta musí mít krk vydlážděný břidlicí, pomyslel si Jonas. Postavila šálek na stůl, a zatímco jí doléval, cípem svého řasnatého pañuela si skoro odírala slzy z tváře.
"Nelíbí se mi," řekla. "Nelíbí se, nevěřím mu, žádnému z těch tří, s těmi jejich vnitrosvětskými úklonami a drzýma očima a divnými řečmi, ale on se mi nelíbí obzvlášť. Ale jestli mezi těmi dvěma k něčemu došlo (a já se bojím, že ano), padne to na její hlavu, ne? Je to přece jenom žena, kdo musí odmítat zvířecí pudy."
Naklonil se přes stůl a zadíval se na ni s vřelým soucitem. "Povězte mi všechno, Kordélie."
Udělala to.
4
Rhea milovala tu skleněnou kouli se vším všudy, ale nejvíc milovala to, jak jí neochvějně ukazovala lidi v jejich nejhorších chvilkách. Nikdy v jejích růžových hlubinách neviděla, jak dítě utěšuje jiné dítě, které při hře upadlo, nebo unaveného manžela s hlavou v manželčině klíně, nebo staré lidi mírumilovně srkající polévku po uplynulém dni. Takové věci skleněnou kouli nijak nezajímaly, jak se zdálo, stejně jako nezajímaly stařenu.
Místo toho viděla incest, matky bijící své děti, manžely bijící manželky. Viděla tlupu chlapců západně od městečka (Rheu by pobavilo, kdyby věděla, že ti naparující se osmiletí kluci si říkají Velcí lovci rakví), kteří lákali zatoulané psy na kost a pak jim z legrace usekávali ocas. Viděla loupeže a nejméně jednu vraždu: tulák probodl svého společníka vidličkou po nějaké hloupé hádce. To bylo tu první deštivou noc. Mrtvola stále ležela a hnila v příkopu vedle Velké západní cesty, zakrytá vrstvou slámy a trávy. Možná ji někdo objeví, než podzimní bouře začnou věštit nový rok, ale možná taky ne.
Také zahlédla Kordélii Delgadovou a toho ostrého chlapíka Jonase, seděli v Zeleném srdci u jednoho venkovního stolu a mluvili o - no, to samozřejmě nevěděla, že? Ale viděla pohled v očích té staropanenské mrchy. Byla do něj poblázněná, to tedy ano, v obličeji celá zrůžověla. Úplně se rozpalovala a rozplývala nad tím zákeřným a zparchantělým pistolníkem. Bylo to komické, baže, a Rhea si pomyslela, že se na ně občas podívá. Nejspíš to bude velmi zajímavé.
Po Kordélii s Jonasem sklo znovu zmatnělo. Rhea ho vrátila do krabice s okem na zámku. Pohled na Kordélii stařeně připomněl, že má ještě nevyřízený účet s Kordéliinou poběhlou neteří. To, že Rhea tu záležitost pořád ještě nevyřídila, bylo ironické, ale pochopitelné -jakmile věděla, jak přistavit té mladé sai káru, Rheina mysl a city se znovu uklidnily a znovu se objevily obrazy v kouli a ona jimi byla tak fascinována, že Rhea na chvíli zapomněla, že Susan Delgadová žije. Ale teď si vzpomněla na svůj plán. Pustit kočku mezi holuby. A když už byla u koček -
"Můro! Uhúú, Můro, kde jsi?"
Kocour se ladně protáhl mezi poleny u krbu, oči mu zasvítily ve špinavém šeru v chýši (když se znovu vyčasilo, Rhea zavřela okenice) a mávl rozdvojeným ocasem. Vskočil jí do klína.
"Pošlu tě na pochůzku," řekla a sklonila se, aby kocoura olízala. Ústa a hrdlo jí zaplnila okouzlující chuť Můrova kožichu.
Můra předl a vypínal hřbet k jejím rtům. Pro šestinohého zmutovaného kocoura byl život krásný.
5
Jonas se zbavil Kordélie, jak nejrychleji to šlo - ne však tak rychle, jak by rád, protože musel té přestárlé dívence mazat med kolem úst. Mohla by se později hodit. Nakonec ji políbil do koutku úst (načež tak strašlivě zrudla, že se bál, aby ji nepostihla mrtvice) a pověděl jí, že se podívá na tu záležitost, která jí

dělala tolik starostí.
"Ale tajně!" polekala se.
Ano, říkal, když ji provázel domů, udělá to potají; tajnost, to je jeho prostřední jméno. Věděl, že Kordélie nebude - nemůže - mít klid, dokud nebude mít jistotu, ale domníval se, že se z toho nakonec vyklube jen nafouknutá bublina. Mládež hrozně ráda dramatizuje, ne? A jestli ta panenka viděla, že se teta čehosi bojí, mohla s chutí tetiny strachy spíš přikrmovat, než aby je zaháněla.
Kordélie se zastavila u bílého laťkového plotu, který odděloval její zahradu od cesty, a na tváři se jí rozhostil výraz nesmírné úlevy. Jonas si pomyslel, že vypadá jako mula, které právě vyhřebelcovali hřbet tvrdým kartáčem.
"No, nikdy by mě nenapadlo, že - ale je to možné, že?"
"Docela možné," souhlasil Jonas, "ale stejně budu velmi obezřetný. Lepší mít jistotu, než později litovat." Znovu ji políbil do koutku úst. "A chlapíkům z Mořské vyhlídky ani slovo. Ani náznakem."
"Díky, Eldrede! Ach, díky!" A než odběhla, objala ho, její drobná ňadra se přimáčkla jako kameny k jeho košili. "Možná že dnes v noci přece jenom budu spát!"
Ona možná, ale Jonas by se divil, kdyby spal on.
Zamířil k Hookeyho stáji, kde měl svého koně, a šel s hlavou skloněnou a rukama založenýma za zády. Z druhé strany ulice se hnala parta kluků. Dva z nich mávali uřezanými psími ocasy se zaschlou krví na konci.
"Lovci rakví! Jsme Velcí lovci rakví jako vy!" křikl na něj drze jeden.
Jonas tasil pistoli a zamířil na ně - provedl to bleskem a vyděšení kluci ho na okamžik spatřili takového, jaký opravdu byl: oči mu svítily a zuby měl vyceněné, takže vypadal jako bělovlasý vlk v lidských šatech.
"Padejte, haranti!" zavrčel. "Padejte, než vás vystřelím z bot a vaši otcové budou mít důvod k oslavám!"
Chvíli jen strnule civěli a pak se rozběhli jako vyjící smečka. Jeden kluk ztratil svou trofej, psí ocas zůstal ležet na dřevěném chodníku jako ohavné mávátko. Jonas se při pohledu na něj zašklebil, zastrčil pistoli do pouzdra, znovu založil ruce za zády a vydal se dál a vypadal jako člověk, který dumá o podstatě bohů. A co to u všech bohů udělal, takhle tasit bouchačku na partu nevycválanců?
Jsem rozčilený, pomyslel si. Mám starosti.
Měl starosti, to tedy měl. Bezdůvodná podezření té staré děvenky ho pořádně rozčilila. Ne kvůli Thorinovi - pokud se Jonase týkalo, mohl Dearborn šukat tu holku přímo na náměstí v pravé poledne o Sklizňové pouti - ale protože z toho vyplývalo, že ho Dearborn mohl ošálit v jiných věcech.
Jednou se za tebe připlížil, to tedy ano, a ty jsi přísahal, že už se to nikdy nestane.. Ale jestli šoustá tu holku, tak se to znovu stalo. Nebo ne?
Baže, jak se ve zdejším kraji říkalo. Jestli měl ten kluk tolik drzosti, že si začal s budoucí starostovou klisničkou, a tolik chytrosti, že mu to procházelo, jak to měnilo Jonasův obrázek tří spratků ze Středosvěta, kteří si sotva najdou vlastní zadek oběma rukama a ještě se svíčkou?
Podcenili jsme je jednou a pak jsme vypadali jako opičáci, říkal Clay. Nechci, aby se to opakovalo.
Opakuje se to? Kolik toho ve skutečnosti Dearborn a jeho kamarádi věděli? Kolik toho zjistili? A komu to řekli? Pokud Dearborn dokázal utajit, že skolil starostovu vyvolenou... pokud dokázal pověsit tak velkého bulíka na nos Eldredu Jonasovi... každému...
"Dobrý den, sai Jonasi," pozdravil Brian Hookey. Široce se usmíval, málem se Jonasovi ukláněl, své sombrero tiskl k široké kovářské hrudi. "Chtěl byste čerstvý graf, sai? Zrovna jsem dostal novou várku a -"
"Chci jenom svého koně," odsekl Jonas. "Rychle ho přiveď a přestaň žvanit."
"Baže, přivedu, s radostí poslechnu, díky-sai." Odspěchal pro koně a jednou se nervózně s křečovitým úsměvem ohlédl, aby se ujistil, že nebude na místě zastřelen.
Za deset minut Jonas mířil na západ po Velké cestě. Cítil směšné, ale silné nutkání pobízet koně až do cvalu a zanechat za sebou všechny ty hlouposti: šedivějícího kozla Thorina, Rolanda a Susan s jejich nepochybně přeslazenou mladickou láskou, Roye a Claye s těma jejich rychlýma rukama a pomalým mozkem, Rimera s tou jeho ctižádostí, Kordélii Delgadovou se strašidelnou vidinou, ve které se spolu procházejí luzným údolím, on recituje básně a ona plete věnec na jeho čelo.
Už dříve od lecčeho ujel, když mu to intuice našeptávala, ujel od spousty věcí. Ale tentokrát nikam

nepojede. Přísahal těm spratkům pomstu, a i když porušil hromadu slibů, které dal jiným, nikdy neporušil ten, který dal sám sobě.
A musel brát v úvahu Johna Farsona. Jonas nikdy s Dobrým mužem osobně nemluvil (ani nechtěl, Farson prý byl vrtošivý, nebezpečně šílený), ale měl co dělat s Georgem Latigem, který nejspíš povede četu Farsonových mužů, kteří mají přijet každým dnem. Byl to Latigo, kdo najal Velké lovce rakví a zaplatil tučnou zálohu (o kterou se Jonas ještě s Reynoldsem a Depapem nerozdělil) a slíbil ještě větší díl kořisti, pokud hlavní vojska Společenství budou zahnána do hor Šavéd nebo ještě dál.
Latigo byl docela velké zvíře, jen co je pravda, ale nebyl nic ve srovnání se zvířetem, které se plížilo za ním. A kromě toho žádná pořádná odměna nespadne do klína bez rizika. Pokud dodají koně, voly, vozy s čerstvou zeleninou, stravu, naftu, sklo - hlavně to čarodějovo sklo - všechno bude v pořádku. Jestli se jim to nepodaří, s velkou pravděpodobností jejich hlavy skončí místo míčů, do kterých bude Farson a jeho pobočníci kopat při těch jejich nočních zápasech v pólu. Ale až se jeho hlava definitivně rozloučí s rameny, pak ten rozvod nezpůsobí žádný takový usoplenec jako Dearborn a jeho kamarádi, ať si pocházejí z jakého chtějí rodu.
Ale jestli si něco začal s Thorinovým podzimním zákuskem -jestli dokázal udržet takovou věc v tajnosti, co jiného ještě tají? Možná že přece jen s tebou hraje Hrady.
Jestli ano, nebude hrát dlouho. Jakmile mladý pan Dearborn poprvé vystrčí nos zpoza svého Kopečku, bude tam Jonas a ten nos mu ustřelí.
Otázka pro tuto chvíli zněla, kam zamířit nejdřív. Na Závoru K, důkladně si prohlédnout obydlí těch kluků? To by mohl, určitě budou počítat koně na Pádu, všichni tři. Ale kvůli koním by hlavu neztratil, že?
Ne, koně byli jenom malou dodatečnou atrakcí, aspoň pokud se Dobrého muže týkalo.
Jonas místo toho zamířil do Citga.
6
Nejdřív zkontroloval nádrže. Vypadaly přesně tak, jak měly - seřazeny pěkně v řadě, s novými koly připravenými se roztočit, až přijde čas, a schovány za novou kamufláží. Některé nalámané borové větve na koncích žloutly, ale nedávné deštivé počasí je udrželo z velké části obdivuhodně čerstvé. Kamufláž nic nenarušovalo, pokud Jonas viděl.
Potom zamířil do kopce, šel podle potrubí a musel se stále častěji zastavovat, aby si odpočinul. Než došel k hnijící bráně mezi svahem a naftovým nalezištěm, pochroumaná noha ho hrozně rozbolela. Prohlížel si bránu, zamračil se nad šmouhami, které uviděl na horní příčli. Nemusely nic znamenat, ale Jonase napadlo, že někdo mohl spíš bránu přelézt než zkoušet ji otevřít a riskovat, že vypadne z veřejí.
Další hodinu procházel kolem těžních věží a zvlášť pečlivě pozoroval ty, které stále pracovaly, a hledal nějakou stopu. Našel jich spousty, ale bylo nemožné (zvlášť po deštivém týdnu) vyčíst z nich něco určitého. Ti chlapci z Vnitřního světa tu možná byli. Mohl tu být klidně Arthur Eld s celou družinou rytířů. Ta nejasnost vyvolala v Jonasovi špatnou náladu, stejně jako každá nejasnost (kromě těch na hrací desce Hradů).
Zamířil zpátky stejnou cestou, jakou přišel, chtěl sejít ze svahu ke svému koni a odjet do městečka. Noha ho bolela jako čert a Jonas dostal chuť na tvrdé pití, aby bolest zahnal. Barák na Závoře K mohl počkat na jindy.
Dostal se do půli cesty k bráně, uviděl zarostlou hrbolatou pěšinu spojující Citgo s Velkou cestou a vzdychl. Na takovém kousku cesty nebude nic k vidění, ale když se trmácel až sem, měl by dokončit, co si předsevzal.
Nejrudší bych se na to vykašlal, chci se sakra napít.
Ale Roland nebyl jediný, kdo občas zjišťoval, že jeho přání jsou přehlušena výcvikem. Jonas zamručel, promnul si nohu a pak zamířil zpátky k zarostlým vyježděným kolejím. Kde, jak se ukázalo, se dalo přece jen cosi najít.
Leželo to v travnaté strouze ani ne tucet kroků od místa, kde se stará cesta napojovala na Velkou cestu. Nejdřív viděl jenom hladký bílý tvar v trávě a pomyslel si, že je to kámen. Pak uviděl cosi černého a kulatého, a to mohla být jenom oční jamka. Takže žádný kámen; lebka.
Jonas se zamručením poklekl a vylovil ji, zatímco mu za zády těch pár pracujících věží neustále vrzalo a dusalo. Byla to havraní lebka. Patřila tomu frajírkovi, Arthuru Heathovi - který, jako všichni frajírci,

potřeboval svoje berličky.
"Říkal tomu hlídka," zamumlal Jonas. "Nasazoval ji někdy na hrušku sedla, ne? A někdy ji nosil na krku jako přívěsek." Ano. Ten mladík ji měl na krku tehdy v noci v Poutníkově spočinutí, kdy -
Jonas obrátil ptačí lebku v ruce. Cosi uvnitř zachrastilo jako poslední osamělá myšlenka. Jonas lebku naklonil, zatřásl s ní nad otevřenou dlaní a ven vypadl útržek zlatého řetízku. Tak ji ten kluk nosil. V jisté chvíli se řetízek přetrhl, lebka spadla do strouhy a sai Heath se nikdy nenamáhal ji hledat. Myšlenka, že by ji mohl někdo najít, mu nejspíš vůbec nepřišla na mysl. Chlapci byli neopatrní. Byl div, že vůbec některý dorostl v muže.
Jonasova tvář zůstala klidná, když tak klečel a zkoumal ptačí lebku, ale za nezkrabaceným čelem zuřil jako nikdy v životě. Byli tady, nepochybně - to byla další věc, které by se ještě včera nevěřícně posmíval. Musel předpokládat, že viděli nádrže, bez ohledu na maskování, a nebýt náhody a on nenašel tuhle lebku, nikdy by v tom neměl jistotu, ať takovou nebo onakou.
"Až s nima skoncuju, jejich oční důlky budou prázdné jako ty tvoje, sire Havrane. Osobně jim je vyloupnu."
Už se chystal lebku zahodit, ale pak se rozmyslel. Mohla by se hodit. Podržel ji v ruce a zamířil zpět k místu, kde nechal koně.
7
Coral Thorinová přicházela po Hlavní ulici k Poutníkovu spočinutí, hlava jí třeštila a srdce v hrudi bylo zakyslé. Byla vzhůru teprve hodinu, ale kocovinu měla tak strašnou, že jí ta hodina připadala jako celý den. Poslední dobou příliš pila a ona to věděla - teď už skoro každou noc -, ale dávala si dobrý pozor, aby si nedávala víc než jednu nebo dvě (a vždycky jen slabého pití) tam, kde byla lidem na očích. Myslela si, že zatím si nikdo ničeho nevšiml. A dokud si nikdo ničeho nevšimne, bude nejspíš pokračovat dál. Jak jinak by snesla svého idiotského bratra? Tohle idiotské městečko? A samozřejmě vědomí, že všichni ti rančeři ve Společnosti koňáků a nejméně půlka velkých majitelů půdy jsou zrádci? "Do prdele se Společenstvím," zašeptala. "Lepší vrabec v hrsti."
Ale držela opravdu vrabce v hrsti? Držel ho vůbec někdo z nich? Dodrží Farson sliby - sliby, které dal jakýsi chlápek jménem Latigo a které jim vyřizoval jejich jedinečný Kimba Rimer? O tom Coral pochybovala; despotové mají takový příhodný zvyk, že zapomínají na své sliby, a vrabci v hrsti mají zase takový rozčilující zvyk, že vás začnou klovat do prstů, kadit do dlaně a nakonec uletí. Ne že by na tom nyní záleželo; ona měla vystaráno. Kromě toho lidi vždycky budou chtít pít a hrát a smilnit bez ohledu na to, kvůli komu ohýbají kolena nebo jménem koho se vybírají daně.
Jenže když se ozval hlas toho starého démona svědomí, pár skleniček mu pomohlo zavřít ústa.
Zastavila se pod Cravenovou pohřební službou, podívala se ulicí na rozesmáté chlapce, kteří z žebříků zavěšovali lampióny na vysoké tyče a okapy domů. Ty veselé lampióny budou rozsvíceny v noci o Sklizni a zaplní hlavní ulici v Hambry stovkami odstínů měkkých, rozhoupaných světel.
Na okamžik si Coral vzpomněla na dítě, kterým bývala, kdy s úžasem hleděla na barevné papírové lampióny, poslouchala křik a rachot ohňostrojů a taneční muziku znějící ze Zeleného srdce a otec ji zatím držel za ruku - z druhé strany ji držela ruka staršího bratra Harta. V této vzpomínce si Hart poprvé hrdě vykračoval v dlouhých kalhotách.
Zaplavila ji nostalgie, nejdřív sladká, potom hořká. To dítě vyrostlo ve vyzáblou ženu, které patřil saloon a bordel (nemluvě o pořádném kusu půdy na Pádu), v ženu, jejímž jediným sexuálním partnerem v poslední době byl kancléř jejího bratra, v ženu, jejímž hlavním cílem, který se před ní v těchto dnech rýsoval, bylo dostat se co nejdřív na kobylku psovi, který ji pokousal. Jak se vlastně stalo, že se všechno takhle vyvrbilo? Žena, jejíž oči Coral měla, byla tou poslední, kterou se podle představ toho dávného dítěte mohla stát.
"Kde jsem udělala chybu?" ptala se sama sebe a zasmála se. "Ach drahý Člověče Ježíši, kde tvé zbloudilé hříšné dítko sešlo z cesty? Můžeš říct aleluja." Mluvila hodně podobně jako potulná kazatelka, která městečkem loni procházela - Pittstonová. Tak se jmenovala, Sylvia Pittstonová - a to Coral znovu rozesmálo a tentokrát se smála skoro přirozeně. Kráčela k Poutníkovi s lepší náladou.
Sheemie byl venku, opatroval zbytky svých hedvábníků. Zamával jí a zavolal na pozdrav. Také mu zamávala a zavolala cosi v odpověď. Docela dobrý hoch, ten Sheemie, a i když by mohla najít náhradu

docela snadno, měla pocit, že je dost ráda, že ho Depape tehdy nezabil.
Bar byl skoro prázdný, ale zářivě osvětlený, všechny plynové lampy svítily. Bylo tu také čisto. Plivátka vyčistil Sheemie, ale Coral se domyslela, že všechno ostatní udělala ta boubelatá žena za barovým pultem. Líčidla nemohla zakrýt její bledé tváře, prázdný pohled v očích ani to, jak se jí začal vrásnit krk (při pohledu na tu želví kůži na ženském krku se Coral v duchu otřásla).
Byla to Nožička Pettie, kdo obsluhoval bar pod Rošťákovým přísným skleněným pohledem, a kdyby jí to dovolili, pokračovala by, dokud by se neobjevil Stanley a nezarazil jí to. Pettie neřekla před Coral nic nahlas - na to měla dost rozumu -, ale stejně dávala dostatečně jasně najevo, co chce. Její dny jako děvky byly sečteny. Zoufale toužila po práci barmanky. Už se taková věc stala, Coral to věděla - barmanku měli ve Forest Trees v Pass of the River a další byla v Glencove, kousek odtud po pobřeží v Tavares, než umřela na neštovice. Jenomže Pettie odmítala vidět, že Stanley Ruiz je o patnáct let mladší a mnohem zdravější. Bude nalévat drinky pod Rošťákem ještě dlouho poté, co bude Pettie hnít v chudinském hrobě.
"Dobrý večer, sai Thorinová," řekla Pettie. A než stačila Coral vůbec otevřít ústa, ta děvka postavila na pult skleničku a nalila jí whisky po okraj. Coral se na ni zoufale podívala. Copak to všichni věděli?
"Nechci to," vyštěkla. "Proč bych měla, u Eldova jména? Slunce ještě nezapadlo! Nalij to zpátky do lahve, při tvém otci, a pak odtud sakra vypadni. Komu si sakra myslíš, že budeš v pět odpoledne posluhovat? Duchům?"
Pettie protáhla obličej. Silná vrstva líčidla téměř popraskala. Vytáhla zpod baru trychtýř, zastrčila ho do hrdla láhve a vlila panák whisky zpět. Bez ohledu na trychtýř trochu vylila na pult; její buclaté ruce (už bez prstenů, prsteny dávno vyměnila za jídlo v obchodě na druhé straně ulice) se třásly. "Omlouvám se, sai. To teda jo. Já jsem jenom -"
"Nezajímá mě, cos jenom," odsekla Coral, pak otočila zarudlé oči na Sheba, který seděl na lavici u klavíru a listoval starými notami. Zrovna hleděl k baru s hubou dokořán. "A na co čumíš ty, žabáku?"
"Na nic, sai Thorinová. Já -"
"Tak se na to koukej jinde. A vezmi tohle prase s sebou. Vobskoč ji, co ty na to? Prospělo by to její pleti. Možná by to prospělo i tvý."
"Já-"
"Vypadni! Seš hluchej? Oba vypadněte!"
Pettie a Sheb zamířili ke kuchyni a ne do kamrlíků nahoře, ale Coral to bylo jedno. Mohli jít třeba do pekla, pokud se jí týkalo. Hlavně když jí zmizeli z rozbolavělých očí.
Zašla za barový pult a rozhlédla se. Ve vzdáleném rohu hráli dva muži karty. Ten hranáč Reynolds je pozoroval a popíjel k tomu pivo. Na druhém konci pultu stál jiný muž, ale ten hleděl kamsi do neznáma, ponořen do vlastního světa. Nikdo si zvlášť nevšímal sai Coral Thorinové, a záleželo by na tom, kdyby všímal? Pokud to věděla Pettie, věděli to všichni.
Přejela prstem loužičkou whisky na pultu, olízla ho, znovu přejela prstem, znovu olízla. Popadla láhev, ale než si stačila nalít, vyskočila na pult pavoukovitá příšera s šedozelenýma očima a zasyčela. Coral vykřikla a uskočila a upustila láhev whisky mezi chodidla - kde se kupodivu nerozbila. Chvilku si myslela, že jí spíš praskne hlava - že jí napuchlý, rozbolavělý mozek prostě rozštípne lebku jako shnilou skořápku.
Ozvala se rána, protože karbaníci převrátili stolek, když prudce vstali. Reynolds tasil pistoli.
"Ne," řekla roztřeseným hlasem, který sotva poznávala. Bulvy jí pulzovaly a srdce bouchalo. Uvědomovala si, že lidi mohou umřít leknutím. "Ne, pánové, to je v pořádku."
Šestinohá zrůda stojící na baru otevřela tlamu, vycenila jehlovité špičáky a znovu zasyčela.
Coral se shýbla (a když se hlavou dostala pod úroveň vlastního pasu, znovu nabyla jistoty, že jí hlava vybuchne), zvedla láhev, uviděla, že je pořád do čtvrtiny plná, a napila se přímo z ní, už se nestarala, kdo ji při tom uvidí a co si pomyslí.
Jako by slyšel její myšlenky, zasyčel Můra znovu. Dnes odpoledne měl na sobě červený obojek - s ním vypadal spíš zlověstně než vesele. Pod ním byl zastrčen kousek bílého papíru.
"Chceš, abych ho zastřelil?" ozval se líně jakýsi hlas. "Udělám to, jestli chceš. Jedna rána, a zbudou jenom drápy." Byl to Jonas, stál hned za lítacími dvířky, a i když nevypadal o nic líp, než se Coral cítila, nepochybovala, že by to dokázal.

"Ne. Ta stará mrcha by nás všechny proměnila v kobylky nebo něco podobného, kdybys zabil jejího miláčka."
"Která mrcha?" zeptal se Jonas a vykročil.
"Rhea Dubativová. Rhea z Cöosu, tak se jí říká."
"Aha! Takže ne mrcha, ale čarodějnice."
"Je obojí."
Jonas pohladil kocoura po zádech. Nechal se polaskat, dokonce vyhrbil pod jeho rukou hřbet, ale Jonas ho pohladil jenom jednou. Srst byla na omak nepříjemně vlhká.
"Nechtěla by ses podělit?" zeptal se a kývl směrem k láhvi. "Je brzo, ale noha mě bolí jako čert, kterej se přežral hříchů."
"Tvoje noha, moje hlava, brzo nebo pozdě. Na podnik."
Jonas povytáhl bílé obočí.
"Počítej svá požehnání a dej si, kámo."
Sáhla po Můrovi. Znovu zasyčel, ale nechal ji, aby mu vytáhla z obojku vzkaz. Rozbalila ho a přečetla pět slov, která tam byla napsána:

"Můžu se podívat?" zeptal se Jonas. Po první skleničce, která mu zahřívala břicho, vypadal svět líp.
"Proč ne?" Podala mu lístek. Jonas si ho přečetl a vrátil ho. Skoro na Rheu zapomněl, a tím by si vůbec neposloužil. Ach, bylo však těžké všechno si zapamatovat, ne? V poslední době se Jonas začal cítit ani ne tak jako najatý střelec, ale spíš jako kuchař, který se snaží uvařit devět chodů na státní večeři najednou. Naštěstí se mu ta babizna připomněla sama. Bůh žehnej její žízni. A také jeho, protože ho sem zavedla ve správnou chvíli.
"Sheemie!" zahulákala Coral. Také pociťovala, že whisky zabírá. Cítila se znovu skoro jako člověk. Dokonce ji napadlo, jestli by Eldred Jonas neměl třeba zájem o rozverný večer se starostovou sestrou - která to uměla roztočit.
Lítačkami prošel Sheemie, ruce umazané, růžové sombrero mu poskakovalo na zádech na konci suerda.
"Tak, Coral Thorinová! Jsem tu!"
Podívala se za něj, prozkoumala nebe. Dnes večer ne, ani pro Rheu. Nebude posílat Sheemieho tam nahoru za tmy, a tím to skončilo.
"Nic," odpověděla hlasem, který byl mírnější než obvykle. "Vrať se k těm svým kytkám a dohlídni, abys je dobře přikryl. Bude mrznout." Otočila Rhein lístek a naškrábala na něj jediné slovo:

zítra

Přeložila ho a podala Jonasovi. "Zastrč to místo mě tomu smraďochovi pod obojek, budeš tak laskavej? Nechci na něho sahat."
Jonas udělal, oč ho požádala. Kocour je poctil posledním divokým zeleným pohledem, potom seskočil z barového pultu a zmizel pod lítačkami.
"Času je málo," řekla Coral. Neměla ani ponětí, co tím myslela, ale Jonas přikývl, jako by dokonale rozuměl. "Chtěl bys jít nahoru s trochou pití? Nejsem sice zrovna pohled pro bohy, ale pořád je umím roztáhnout až na okraj postele a neležím jako dřevo."
Zamyslel se, pak přikývl. Oči mu svítily. Tahle byla hubená jako Kordélie Delgadová - ale ten rozdíl, co? Takový rozdíl! "Dobře."
"Ví se o mně, že říkám dost ošklivý věci - férový varování."
"Drahá dámo, s radostí si to poslechnu."
Usmála se. Bolest hlavy zmizela. "Baže. To se vsadím."
"Dej mi minutku. Ani se nehni." Přešel k místu, kde seděl Reynolds.
"Přitáhni si židli, Eldrede."
"Asi ne. Čeká na mě dáma."

Reynoldsův pohled zalétl k baru. "Děláš si srandu."
"O ženách nikdy nežertuju, Clayi. Teď dávej pozor."
Reynolds se naklonil dopředu, oči pozorné. Jonas byl rád, že to není Depape. Roy by udělal, oč byl požádán, a obvykle docela dobře, ale nejdřív se mu to muselo pětkrát vysvětlit.
"Jdi k Lengyllovi," řekl. "Pověz mu, že chceme, aby poslal tak tucet chlapů - nejméně deset - tam na naftový naleziště. Dobrý chlapy, kteří dokážou koukat kolem sebe a nesklapnout past moc brzo, pokud bude past nutná. Pověz mu, aby velel Brian Hookey. Má klidnou hlavu, což je mnohem víc, než se dá říct o většině těchhle ubožáků."
Reynolds měl rozpálený a spokojený pohled. "Ty čekáš ty spratky?"
"Byli tam jednou, možná tam zajdou zas. Jestli jo, čeká je křížová palba a smrt. Okamžitě a bez varování. Rozumíš?"
"Jo! A co řekneme potom?"
"No, že nafta a ty cisterny musely být jejich záležitost," řekl Jonas s křivým úsměvem. "Že se měly převézt k Farsonovi na jejich rozkaz, spojenci neznámí. Ponesou nás ulicemi na ramenou, až přijde Sklizeň. Budou nás slavit jako muže, kteří zničili zrádce. Kde je Roy?"
"Vrátil se k Visící skále. Viděl jsem ho v poledne. Říká, že už jedou, Eldrede. Říká, že když se vítr stáčí k západu, slyší koně, jak se přibližují."
"Možná že slyší jenom to, co chce slyšet." Měl však pocit, že Depape má pravdu. Jonasova nálada, původně úplně na dně, když vkročil do Poutníkova spočinutí, se začínala velmi rychle zlepšovat.
"Brzy začneme stěhovat cisterny, ať už ti spratci přijdou, nebo ne. V noci a po dvou jako zvířata, když šlapala na palubu starouškovy archy." Zasmál se tomu. "Ale něco tam necháme, co? Jako sýr v pastičce."
"Co když myši nepřijdou?"
Jonas pokrčil rameny. "Když to nepůjde tak, uděláme to jinak. Mám v úmyslu je zítra trochu zmáčknout. Chci je rozzlobit a chci je zmást. Teď si jdi po svých. Čeká na mě dáma."
"Jsem rád, že nejsem na tvým místě, Eldrede."
Jonas přikývl. Počítal, že za takovou půlhodinku docela zapomene na svou bolavou nohu. "Jasně," řekl. "Tebe by slupla jako malinu."
Zašel k baru, kde stála Coral se založenýma rukama. Teď je spustila k bokům a vzala ho za ruce. Jeho pravou dlaň si položila na levý prs. Bradavka pod jeho prsty ztuhla a vztyčila se. Ukazovák jeho levé ruky si strčila do úst a jemně kousla.
"Vezmeme si tu láhev?" zeptal se Jonas.
"Proč ne?" odpověděla Coral Thorinová.
8
Kdyby šla spát stejně opilá, jak měla ve zvyku v posledních několik měsících, vrznutí per v matraci by ji neprobudilo - neprobudil by ji ani výbuch bomby. Vzali si sice s sebou láhev, ale ta zůstala stát na nočním stolku v ložnici, kterou si v Poutníkovi držela pro sebe (byla velká jako tři kamrlíky pro děvky dohromady) a hladina whisky se nezměnila. Byla bolavá po celém těle, ale hlavu měla čistou; aspoň k tomu byl sex dobrý.
Jonas stál u okna, díval se na první šedé stopy svítání a natahoval si kalhoty. Nahá záda měl pokryta změtí jizev. Chtěla se ho zeptat, kdo mu posloužil tak vydatným bičováním a jak to přežil, ale pak si řekla, že bude líp, když zůstane zticha.
"Kam jdeš?" zeptala se.
"Nejspíš začnu tím, že si najdu nějakou barvu - bude mi stačit jakýkoli odstín - a pak nějakýho vořecha, kterýmu ještě zůstal ocas. Potom, sai, radši nechtěj vědět."
"Tak dobře." Lehla si a přitáhla si deku k bradě. Měla pocit, že by mohla spát celý týden.
Jonas si natáhl boty a zamířil ke dveřím, cestou si zapínal opasek. Zastavil se s rukou na otočném knoflíku. Podívala se na něj, šedavé oči už ospale přivřené.
"Nikdy jsem to neměl líp," řekl Jonas.
Coral se usmála. "Ne, kámo," řekla. "Já taky ne."
Kapitola IV

Roland a Cuthbert

1

Roland, Cuthbert a Alain vyšli na verandu baráku na Závoře K skoro dvě hodiny poté, co Jonas vyšel z pokoje Coral v Poutníkově spočinutí. Tou dobou už bylo slunce pořádný kus nad obzorem. Nebyli od přírody kdoví jací spáči, ale jak to vyjádřil Cuthbert, "Musíme udržovat jistý obraz Středosvěta. Žádná lenost, ale pohodlnost."

Roland se protáhl, vztyčil paže k nebi v širokém Y, potom se shýbl a chytil se za špičky bot. Při tom mu zapraskalo v zádech.

"Nesnáším ten zvuk," poznamenal Alain. Mluvil nerudně a ospale. Po pravdě řečeno celou noc ho pronásledovaly divné sny a předtuchy - k nim měl ze všech tří jako jediný sklon. Možná díky jistému citu - u něj byl vždycky silný.

"Proto to dělá," řekl Cuthbert a potom poplácal Alaina po rameni. "Hlavu vzhůru, chlapče. Jsi příliš pěkný na to, abys ji věšel."

Roland se narovnal a všichni zamířili přes nedlážděný dvůr ke stájím. V půli cesty se Roland zastavil tak náhle, že do něj Alain skoro vrazil. Roland se díval na východ. "Ach," řekl divným, zadumaným hlasem. Dokonce se pousmál.

"Ach?" opakoval Cuthbert. "Co ach, velký vůdce? Och radosti, brzičko spatřím tu dámu plnou vůní, nebo ach krucinál, musím makat se svými smradlavými společníky celičký předlouhý den?"

Alain se zahleděl na boty, které byly nové a nepohodlné, když vyjížděli z Gileadu, a nyní byly odřené, vytahané, na patách trochu sešlápnuté a pohodlné, jak jen pracovní boty mohou být. Dívat se na ně bylo lepší než dívat se na přátele, aspoň v té chvíli. V Cuthbertových vtipech bylo poslední dobou vždycky ostří. Jeho starý smysl pro legraci nahradilo cosi, co bylo zlé a nepříjemné. Alain neustále očekával, že Roland při jednom z Cuthbertových rýpnutí zajiskří jako ocílka, o kterou křísne ostrý pazourek, a srazí Berta k zemi. Svým způsobem po tom Alain skoro toužil. Mohlo by to pročistit vzduch.

Ale dnes ráno ne.

"Jenom ach," řekl Roland mírně a šel dál.

"Prosím za prominutí, protože vím, že to nebudeš chtít slyšet, ale chtěl bych si promluvit o holubech," řekl Cuthbert, když nasedali na koně. "Pořád jsem přesvědčen, že vzkaz -"

"Slíbím ti to," usmál se Roland.

Cuthbert se na něj díval trochu nedůvěřivě. "Tak?"

"Jestli ještě pořád chceš zítra ráno něco poslat, uděláme to. Toho, kterého vybereš, pošleme na západ do Gileadu a k noze mu připoutáme tvou zprávu. Co říkáš, Arthure Heathe? Je to spravedlivé?"

Cuthbert se na něj chvilku díval s podezřením, které zabolelo Alainovo srdce. Pak se také usmál.

"Spravedlivé," řekl. "Děkuji ti."

A potom Roland řekl cosi, co připadalo Alainovi divné a při čem se jeho předvídavá duše zachvěla.

"Ještě mi neděkuj."

2

"Nechci jít tam nahoru, sai Thorinová," prohlásil Sheemie. Jeho obvykle hladká tvář se zkrabatila nezvyklým výrazem - ustaraným a vyděšeným mračením. "Ta paní nahání strach. Jako medvěd, to teda jo. Má na nose bradavici, rovnou tady." Přimáčkl si palec ke špičce nosu, který byl malý, hladký a pěkně tvarovaný.

Coral, která by mu ještě včera za takovou váhavost ukousla hlavu, byla dnes nezvykle trpělivá. "To je pravda," souhlasila. "Ale Sheemie, chtěla speciálně tebe a dává spropitné. To přece víš, a není lakomá."

"To nepomůže, jestli mě promění v brouka," bručel Sheemie. "Brouci měďáky neutratí."

Přesto se nechal odvést k místu, kde byl uvázán Caprichoso, hospodský nákladní mezek. Barkie naložil mezkovi na záda dva malé soudky. Jeden byl naplněný pískem, byl tam jen pro vyvážení. V druhém byla čerstvá várka grafu, na který měla Rhea chuť.

"Blíží se svátek," řekla Coral vesele. "Bude už za necelé tři týdny."

"Baže." Sheemieho to trochu rozveselilo. Miloval Poutní dny přímo vášnivě - ta světla, ohňostroje, tanec, hry, smích. Když přišel Poutní den, každý byl šťastný a nikdo neříkal nic zlého.

"Mladík s měďáky v kapse si na Pouti určitě pořádně užije," řekla Coral.

"To je pravda, sai Thorinová." Sheemie vypadal jako někdo, kdo právě objevil jeden z velkých principů života. "Baže, velká pravda, to teda je."
Coral vložila provaz uzdy Caprichosa Sheemiemu do dlaně a sevřela mu prsty. "Dobrou cestu, chlapče. Buď k té staré vráně zdvořilý, vysekni jí co nejpěknější poklonu - a dej si pozor, abys byl zpátky z kopců před setměním."
"To dávno, baže," souhlasil Sheemie a třásl se už jen při pomyšlení, že by zůstal nahoře na Cöosu, až padne noc. "To dávno, to je jisté jako pecny a ryby."
"Hodný kluk." Coral se za ním dívala, když odcházel, růžové sombrero měl přimáčknuté na hlavě a vedl mrzutého starého mezka za uzdu. A když zmizel za hřebenem prvního mírného kopečku, opakovala: "Hodný kluk."
3
Jonas čekal pod hřebenem, zalehnutý ve vysoké trávě, dokud ti spratci nebyli ze Závory K pryč aspoň hodinu. Potom vyjel na kopec a podíval se, kde jsou, tři tečky čtyři míle daleko na hnědém svahu. Vyjeli za svou každodenní povinností. Ani náznak, že by měli nějaké podezření. Byli chytřejší, než za jaké je prve povazoval - ale zdaleka ne tak chytří, za jaké se měli sami.
Dojel až na čtvrt míle k Závoře K - ze které zbýval jen barák a stáj, jinak to byla vypálená skořepina domu stojící v jasném slunci toho podzimního rána - a přivázal koně v topolovém lesíku, který rostl kolem místního pramene. Tady si chlapci rozvěsili nějaké prádlo k usušení. Jonas sesbíral kalhoty a košile z nízkých větví, na kterých visely, naházel je na hromadu, vymočil se na ně a potom se vrátil ke koni. Zvíře netrpělivě podupávalo, když Jonas tahal ze sedlové brašny psí ocas, jako by říkalo, že se rádo zbaví takové věci. Jonas se jí také rád zbaví. Oháňka začala vydávat nezaměnitelné aroma. Z druhé sedlové brašny vytáhl skleničku červené barvy a štětec. Dostal je od nejstaršího syna Briana Hookeyho, který se dnes staral o nájemní stáj. Sai Hookey byl touhle dobou nepochybně v Citgu.
Jonas zamířil k baráku a nijak se nenamáhal skrývat - ne že by okolí skýtalo ke skrývání mnoho možností. Stejně tu nebyl nikdo, před kým by se musel schovávat, když byli chlapci pryč.
Jeden z nich nechal na sedáku houpací židle na verandě opravdovou knihu - Mercerova Kázání a zamyšlení. Knihy byly ve Středosvětě nesmírně vzácné, zvlášť když člověk cestoval ze Středu. Tato byla první, kromě těch několika, které byly na Mořské vyhlídce, již Jonas viděl od příjezdu do Mejisu. Otevřel ji. Pevným ženským rukopisem zde stálo: Mému nejdražšímu synovi jeho milující MATKA. Jonas tu stránku vytrhl, otevřel skleničku s barvou a namočil v ní prsteník s malíkem. Bříškem prostředníku vymazal slovo MATKA a potom nehtem malíku jako provizorním perem napsal nad MATKA slovo ČUBKA. Zastrčil list papíru pod rezavý hřeb, kde ho určitě uvidí, pak knihu roztrhl a podupal. Kterému klukovi patřila? Doufal, že Dearbornovi, ale vlastně na tom nezáleželo.
Když Jonas vešel dovnitř, do oka mu padli hned holubi, vrkající v klecích. Dřív si myslel, že své zprávy posílají heliografem, ale holubi! To bylo mnohem mazanější!
"Za pár minut jsem u vás," řekl. "Jen trpělivost, drahoušové. Zobejte a serte, dokud můžete."
Trochu zvědavě se rozhlédl, tiché vrkání holubů mu hladilo sluch. Kluci, nebo lordi? ptal se Roy toho dědka v Ritzy. Ten říkal, že možná obojí. Pořádní kluci, to přinejmenším, podle toho, jak si udržovali obydlí, pomyslel si Jonas. Dobře vycvičení. Tři lůžka, všechna ustlaná. V nohách každého lůžka hromádka věcí, stejně pěkně srovnaná. V každé hromádce našel obrázek matky - ach, tak hodní chlapci to byli - a v jedné našel obrázek obou rodičů. Doufal, že najde jména, třeba nějaké dokumenty (nebo i milostný dopis od té holky), ale nic takového tu nebylo. Chlapci nebo lordi, opatrní byli dost. Jonas vytahal obrázky z rámečků a roztrhal je. Věci rozházel do všech světových stran a zničil jich co nejvíc v tom krátkém čase, který měl. Když našel v kapse kalhot plátěný kapesník, vysmrkal se do něj a potom ho pečlivě rozprostřel na špičky svátečních bot, aby zelená skvrna dobře vynikla. Co by mohlo člověka víc rozčílit - víc popudit -, než když přijde domů po perném dni, kdy počítal dobytek, a najde cizí sopel na osobních věcech?
Holubi byli poplašeni. Neuměli nadávat jako sojky nebo havrani, ale pokusili se před ním uletět, když otevíral klece. Samozřejmě jim to k ničemu nebylo. Jednoho po druhém pochytal a zakroutil jim krkem. Když byl hotov, zastrčil Jonas po jednom ptáku pod slamníky chlapců.
Pod jedním slamníkem našel malou prémii: papírové proužky a plnicí pero, nepochybně sloužily k psaní

zpráv. Pero zlomil a hodil ho na druhou stranu pokoje. Proužky zastrčil do vlastní kapsy. Papír se hodí vždycky.
Když se postaral o holuby, slyšel lépe. S nakloněnou hlavou začal pomalu přecházet sem a tam po prkenné podlaze a poslouchal.
4
Když k němu tryskem přijel Alain, Roland si jeho napjatého bledého obličeje a hořících, vyděšených očí, nevšímal. "Já mám na své straně třicet jedna," řekl, "všechny se značkou Panství, korunou a štítem. A ty?"
"Musíme se vrátit," vyhrkl Alain. "Něco se stalo. Cítím to. Nikdy jsem to necítil tak jasně."
"Kolik jsi napočítal?" zeptal se ho Roland znovu. Byly chvíle, jako třeba nyní, kdy mu připadala Alainova schopnost využívat předtuchy spíš na obtíž než ku prospěchu.
"Čtyřicet. Nebo čtyřicet jedna, zapomněl jsem. A co na tom záleží? Přestěhovali všechno, co nechtěli, abychom spočítali. Rolande, copak mě neslyšíš? Musíme se vrátit! Něco se stalo! Něco se u nás stalo!"
Roland se ohlédl po Bertovi, který mírumilovně projížděl asi pět set yardů daleko od nich. Potom se znovu podíval na Alaina, obočí povytažené v němé otázce.
"Bert? Ten je k předtuchám hluchý a vždycky byl - to víš. Já ne. Víš, že já ne! Rolande, prosím tě! Ten, kdo tam je, uvidí holuby! Možná najde naše pistole!" Obvykle netečný Alain skoro křičel vzrušením a zoufalstvím. "Jestli nepojedeš se mnou zpátky, dej mi svolení, abych se vrátil sám! Dej mi svolení, Rolande, při svém otci!"
"Při tvém otci ti žádné nedám," odmítl Roland. "Já jsem spočítal třicet jedna. Ty čtyřicet. Nu, řekneme čtyřicet. Čtyřicet je dobré číslo, dobré jako každé jiné, to se vsadím. Teď si vyměníme strany a budeme počítat znovu."
"Co je to s tebou?" zašeptal skoro Alain. Díval se na Rolanda, jako by se Roland zbláznil.
"Nic."
"Tys to věděl! Tys to věděl, když jsme ráno odjížděli!"
"Ach, možná jsem něco zahlédl," řekl Roland. "Snad nějaký odraz, ale - důvěřuješ mi, Alaine? Na tom záleží, řekl bych. Důvěřuješ mi, nebo si myslíš, že jsem ztratil rozum, když jsem ztratil srdce? Jak si myslí on?" Trhl hlavou směrem ke Cuthbertovi. Roland se díval na Alaina s mírným úsměvem na rtech, ale oči měl nelítostné a vzdálené - byl to ten Rolandův pohled mířící za obzor. Alaina napadlo, jestlipak ten pohled už viděla Susan Delgadová, a jestli ano, co si z něj vybrala.
"Důvěřuji ti." To už byl Alain tak zmatený, že nevěděl jistě, jestli je to pravda, nebo lež.
"Dobrá. Tak si se mnou vyměň strany. Já jsem napočítal třicet jedna, nezapomeň."
"Třicet jedna," souhlasil Alain. Zvedl ruce, pak je spustil na stehna s tak hlasitým plesknutím, že jeho obvykle klidný kůň přitiskl uši k hlavě a trochu s sebou škubl. "Třicet jedna."
"Myslím, že se dnes můžeme vrátit brzy, jestli tě to trochu uspokojí," řekl Roland a odjel. Alain se za ním díval. Vždycky ho zajímalo, co Rolandovi táhne hlavou, ale nikdy ho to nezajímalo víc než v této chvíli.
5
Vrz. Vrz-vrz.
Tady bylo to, co hledal podle sluchu, a zrovna ve chvíli, kdy se Jonas chystal hledání vzdát. Čekal, že najde jejich schovávačku trochu blíž k postelím, ale byli mazaní, jen což.
Poklekl a čepelí nože vypáčil prkno, které vrzlo. Pod ním byly tři uzle z tmavých pruhů bavlněné látky. Ty pruhy byly vlhké na dotek a jemně voněly zbrojním olejem. Jonas vytáhl uzlíky ven a rozbalil je, chtěl se podívat, jaké kalibry si mladíci přivezli. Odpověď zněla, že užitečné, ale neurčitelné. Ve dvou uzlících bylo po jednom pětiranném revolveru jistého typu, kterému se tehdy říkalo (sám nevěděl proč) "řezák". Ve třetím byly dvě pistole, šestiranné a kvalitnější než řezáky. Jonas si dokonce na jeden okamžik, kdy se mu málem zastavilo srdce, myslel, že našel velké revolvery pistolníka - hlavně z pravé modré oceli, santálové pažby, kalibr jako důlní šachta. Takové pistole by tu nemohl nechat, ať už by to s jeho plány zatočilo jakkoli. Při pohledu na obyčejné pažby se mu docela ulevilo. Zklamání není věc, kterou člověk vyhledává, ale báječným způsobem čistí mysl.
Znovu pistole zabalil a vrátil je na místo, vrátil také prkno. Bylo možné, že se sem dostala banda nenechavých darebáků z městečka, a bylo možné, že ta banda poničila nehlídaný barák, rozházela

všechno, co nemohla roztrhat; ale že by našla takovou skrýš? To ne, synku. To pravděpodobné nebylo. Opravdu si myslíš, že oni uvěří, že to provedli chuligáni z městečka?
Možná; to, že je původně podcenil, ještě neznamenalo, že by měl úplně obrátit a teď je přeceňovat. A mohl si dovolit ten luxus, aby mu to bylo jedno. Každopádně je to rozčilí. Rozčilí je to tak, že možná vyrazí plnou silou kolem svého Kopečku. Že vyhodí opatrnost do větru - a sklidí bouři.
Jonas zastrčil konec uřezaného psího ocasu do jedné holubí klece, takže trčel jako veliké posměvačné pero. Barvou napsal na stěny okouzlující chlapecká hesla jako

a

Potom odešel, chvilku postál na verandě, aby se ujistil, že má Závoru K stále pro sebe. Samozřejmě že měl. Ale teď ke konci, na nějaký ten okamžik, se ho zmocnil neklid - skoro jako by ho zvětřili. Třeba nějakou vnitrosvětskou telepatií.
To existuje, vždyť víš. Cit, tak se tomu říká.
Baže, ale to byl nástroj pistolníků, umělců a šílenců. Nikoli chlapců, ať už to byli lordi nebo jen kluci.
Jonas se přesto vrátil ke koni skoro klusem, nasedl a vyjel k městečku. Blížil se bod varu a čeká ho ještě spousta práce, než Démonův měsíc vystoupí v úplňku na nebe.
6
Rhea bydlela v chatrči s kamennými zdmi a popraskanými guijarros u střechy porostlé mechem, která se choulila na posledním kopci Cöosu. Z něj byl úžasný výhled na severozápad - na Špatnou trávu, poušť, Visící skálu, Šroubové oko -, ale malebné výhledy byly to poslední, na co Sheemie myslel, když chvíli po poledni vedl Caprichosa opatrně na dvorek před chajdou. Nenáviděl tohle místo víc než jiné v Panství, ještě víc než Citgo s těmi jeho velkými věžemi, které pořád vrzy-vrzaly a kla-py-klapaly.
"Sai?" zavolal a vedl mezka na dvorek. Capi se vzpíral, když se k chatrči blížili, zapřel se nohama a sklonil krk k zemi, ale když Sheemie zatáhl za provaz, mezek znovu vykročil. Sheemiemu to bylo skoro líto.
"Paní? Milá stařenko, která by mouše neublížila? Jste tam? Tady je dobrák Sheemie s vaším grafem." Usmíval se a natahoval volnou ruku před sebe dlaní vzhůru, aby ukázal, že je naprosto neškodný, ale z chajdy se pořád nic neozývalo. Sheemie cítil, jak se mu útroby nejdřív zauzlovaly, a pak scvrkly. Chvilku si myslel, že si nadělá do kalhot jako děcko. Potom pšoukl a trochu se mu ulevilo. Aspoň v břiše.
Šel dál a každý krok se mu líbil méně a méně. Dvorek byl kamenitý a řídká tráva zažloutlá, jako by chalupa už svou přítomností spalovala zem. Byla tam zahrádka a Sheemie viděl, že zelenina, která je pořád na záhonech - většinou dýně a řepa -, je zmutovaná. Pak si všiml strašáka na zahradě. Byl to také muťák, ohava se dvěma slaměnými hlavami místo jedné a z hrudníku mu trčelo cosi, co vypadalo jako vycpaná ruka v dámské saténové rukavičce.
Sai Thorinová mě už nikdy nepřemluví, abych sem šel, pomyslel si. Ani za všechny desetníky na světě.
Dveře do chatrče byly otevřeny. Sheemiemu připadaly jako zející tlama. Zevnitř vyvěral nechutný vlhký puch.
Sheemie se zastavil asi patnáct kroků od domu, a když ho Capi dloubl do zadku (jako by se ptal, co je zdržuje), zaječel chlapec leknutím. Při zvuku vlastního hlasu se málem rozběhl a jen s vynaložením veškeré vůle dokázal zůstat na místě. Den byl jasný, ale tady nahoře na kopci se zdálo, že slunce nic neznamená. Nebyl tady poprvé a tento kopec nebyl nikdy příjemný, ale dnes to bylo jaksi horší. Budil v Sheemiem stejné pocity jako zvuk řidiny, když se uprostřed noci probudil a zaslechl ji. Jako když se k němu plazí něco odporného - něco, co mělo jenom šílené oči a rudé chtivé paťáty.
"S-s-sai? Je tu někdo? Je -"
"Pojď blíž." Ten hlas zazněl z otevřených dveří. "Pojď sem, abych na tebe viděla, slabomyslný hochu."
Sheemie, který se snažil nenaříkat ani nebrečet, udělal, co hlas řekl. Napadlo ho, že už nikdy z kopce nesejde. Caprichoso možná, ale on ne. Chudák starý Sheemie skončí v hrnci - dnes teplá večeře, zítra

polévka, studené svačiny až do konce roku. To z něho bude.
Nevolky došel až na zápraží na nohou jako z gumy - kdyby měl kolena blíž u sebe, chřestila by jako kastaněty. Dokonce ani hlas neměla stejný.
"S-sai? Bojím se. To teda j-j-jo."
"To bys taky měl," řekl hlas. Vznášel se a vznášel, táhl se ven na slunce jako nechutný proužek dýmu. "Ale to nevadí - prostě udělej, co říkám. Pojď blíž, Sheemie, synu Stanleyův."
Sheemie to udělal, i když ho hrůza jímala při každém kroku. Mezek za ním, hlavu skloněnou. Capi celou cestu sem hýkal jako husa -, hýkal neustále -, ale teď ztichl.
"Tak jsi tady," zašeptal hlas pohřbený ve stínech. "Jsi tady, vskutku."
Vkročila do slunečního světla, které padalo dovnitř otevřenými dveřmi, a škubla sebou, protože ji slunce oslnilo. V náručí svírala prázdný soudek od grafu. Kolem krku se jí jako náhrdelník oviJel Ermot. Sheemie už toho hada viděl a při předchozích návštěvách si neustále představoval, jakými bolestmi by asi trpěl, než by umřel, kdyby ho takový had uštkl. Dnes ho nic takového nenapadlo. Ve srovnání s Rheou vypadal Ermot normálně. Stařenin obličej se propadl ve tvářích, takže zbytek hlavy vypadal jako lebka. Z řídkých vlasů a po vypouklém čele se jí hrnuly hnědé skvrny jako armáda obtížného hmyzu. Pod levým okem měla otevřený bolák a v úsměvu ukazovala jen pár zbývajících zubů.
"Copak se ti nelíbí, jak vypadám, co?" zeptala se. "Stydne ti srdce, co?"
"Ne-ne," zakoktal Sheemie a potom, protože to neznělo správně, řekl: "Chci říct ano!" Ale bohové, to znělo ještě hůř. "Jste krásná, sai!" zablekotal.
Rozkašlala se nezvučným smíchem a vrazila mu prázdný soudek do náručí tak prudce, že ho skoro porazila na zadek. Dotkla se ho svými prsty jen krátce, ale stačilo to, aby mu naskočila husí kůže.
"Nuže dobrá. Říká se, že hezký je ten, kdo hezky činí, co? A to se na mě hodí. Baže, do posledního písmenka. Přines mi můj graf, slabomyslné dítě."
"A-ano, sai! Hned, sai!" Odnesl prázdný soudek k mezkovi, postavil ho na zem, potom neohrabaně uvolnil provazy, které držely soudek grafu mezkovi na hřbetě. Moc dobře si uvědomoval, že ho stařena pozoruje, a to mu málem zchromlo prsty, ale nakonec se mu podařilo soudek uvolnit. Skoro mu vyklouzl z rukou a nastala děsivá chvilka, kdy si myslel, že soudek upadne na kamenitou zem a rozbije se, ale v poslední vteřině ho ještě zachytil. Odnesl ho k ní, tam měl sotva vteřinu na to, aby si uvědomil, že čarodějnice už na sobě hada nemá, a pak ho ucítil, jak se mu plazí po botách. Ermot k němu vzhlížel, syčel a ukazoval dva páry špičáků v přízračném šklebu.
"Nehýbej se moc rychle, chlapče můj. Nebylo by to moudré - Ermot je dneska mrzutý. Postav soudek mezi dveře, tak. Na mě je moc těžký. Poslední dobou jsem zapomínala jíst, to teda jo."
Sheemie zůstal zlomený v pase (Vysekni nejlepší poklonu, říkala sai Thorinová, a už to tu bylo, dělal přesně to), sice se šklebil, ale neodvažoval se zádům ulevit tím, že by posunul nohu, protože mu na ní pořád ležel ten had. Když se narovnal, podávala mu Rhea starou umazanou obálku. Chlopeň byla zapečetěna kouskem červeného vosku. Sheemie se bál pomyslet, co asi muselo být smícháno, aby takový vosk vznikl.
"Vezmi to a dej to Kordélii Delgadové. Znáš ji?"
"Ba-baže," vypravil ze sebe Sheemie. "Teta sai Susan."
"Správně." Sheemie opatrně sáhl po obálce, ale ona ještě ucukla. "Neumíš přece číst, co, slabomyslný hochu?"
"Ne. Slova a písmena se mi vždycky vykouří z hlavy."
"Dobře. Pamatuj, že to nesmíš ukazovat nikomu, kdo umí číst, nebo jednou večer na tebe bude pod polštářem čekat Ermot. Vidím daleko, Sheemie, rozumíš mi? Vidím daleko."
Byla to jenom obálka, ale Sheemiemu připadala v prstech těžká a jaksi strašlivá, jako by byla vyrobena z lidské kůže a ne z papíru. A jaký dopis mohla Rhea vůbec posílat Kordélii Delgadové? Sheemie zavzpomínal na den, kdy viděl tvář sai Delgadové zahalený do pavučin, a otřásl se. To strašlivé stvoření skrývající se před ním mezi dveřmi chýše mohlo být právě tím tvorem, který ty pavučiny utkal.
"Ztrať to, a já se to dozvím," zašeptala Rhea. "Ukaž to někomu jinému, a já se to dozvím. Nezapomeň, synu Stanleyův, vidím daleko."
"Dám pozor, sai." Bylo by lepší, kdyby tu obálku opravdu ztratil, ale on to neudělá. Sheemie měl tupou

hlavu, každý to říkal, ale ne tak tupou, aby nepochopil, proč ho sem zavolala: ne kvůli dodávce grafu, ale aby převzal tento dopis a předal ho.
"Nechtěl bys na chvilku zajít dovnitř?" zašeptala a pak mu ukázala prstem na rozkrok. "Když ti dám k snědku trochu hub - pro mě speciálních, baže -, můžu vypadat jako ta, která se ti líbí."
"Ach, to nejde," vyhrkl, sevřel si kalhoty a jeho úsměv byl širokánský, až vypadal jako výkřik, který se mu snaží vyloupnout z kůže. "Ta otravná věc mi minulý týden upadla, to teda jo."
Rhea na něj okamžik jen hleděla, doopravdy překvapená, což se jí stalo jen několikrát v životě, a potom se znovu rozkašlala nehlučným smíchem. Držela si břicho voskovýma rukama a radostně se kývala dopředu a dozadu. Polekaný Ermot se odplazil na svém dlouhém zeleném břiše do domu. Odkudsi z hlubin chatrče na něj zasyčel kocour.
"Tak běž," smála se pořád Rhea. Naklonila se vpřed a vhodila mu do kapsy u košile tři nebo čtyři desetníky. "Vypadni odtud, ty hlupáku! A nikde se neflákej, nekoukej po kytkách!"
"Ne, sai-"
Než stačil ještě něco říct, dveře se zabouchly tak prudce, že ze škvír mezi prkny se vyfoukly obláčky prachu.
7
Roland překvapil Cuthberta tím, že ve dvě hodiny navrhl, aby se vrátili na Závoru K. Když se Bert zeptal proč, Roland jen pokrčil rameny a už nic neřekl. Bert se podíval na Alaina a na jeho tváři uviděl divný, zamyšlený výraz.
Když přijížděli k baráku, zmocnilo se Cuthberta neblahé tušení. Vyjeli na kopec a pak se podívali dolů na Závoru K. Dveře baráku byly dokořán.
"Rolande!" vykřikl Alain. Ukazoval na topolový háj, kde se nacházel pramen patřící ke statku. Jejich šaty, tak pečlivě rozvěšené, když odjížděli, byly nepořádně rozházené.
Cuthbert sesedl a rozběhl se tam. Zvedl košili, přičichl k ní a odhodil ji. "Pochcaná!" vykřikl rozhořčeně.
"Pojďte," řekl Roland. "Podíváme se na škody."
8
Mohli se podívat na spoustu škod. Jak jsi čekal, pomyslel si Cuthbert s pohledem upřeným na Rolanda. Potom se otočil k Alainovi, který vypadal chmurně, ale nijak zvlášť překvapeně. Jak jste oba čekali.
Roland se shýbl k jednomu mrtvému holubovi a zvedl cosi tak jemného, že Cuthbert zprvu neviděl, co to je. Potom se Roland narovnal a ukázal to svým přátelům. Vlas. Velmi dlouhý, velmi bílý. Otevřel štipec palce a ukazováku a nechal ho padnout na zem. Zůstal ležet uprostřed roztrhaných cárů obrázku matky a otce Cuthberta Allgooda.
"Když jsi věděl, že tu byl ten starý havran, proč jsme se nevrátili a neuťali mu dech?" slyšel Cuthbert svůj vlastní hlas.
"Protože nebyla vhodná chvíle," řekl Roland mírně.
"On by to udělal, kdybychom šli my k němu a zničili mu věci."
"Nejsme jako on," namítl Roland mírně.
"Najdu ho a vystřelím mu zuby opačnou stranou lebky."
"Nic takového," řekl Roland mírně.
Kdyby Bert musel vyslechnout ještě jedno mírné slovo z Rolandových úst, zešílel by. Všechny myšlenky na přátelství a ka-tet se mu vykouřily z mysli, která se mu vsákla do těla, a tam ji okamžitě přehlušila obyčejná rozpálená zuřivost. Jonas tu byl. Jonas jim pochcal šaty, nazval Alainovu matku čubkou, roztrhal jim nejvzácnější obrázky, načmáral na stěny dětinské sprostoty, pozabíjel holuby. Roland to věděl - neudělal nic. Měl v úmyslu dál nedělat nic. Jenom šukat tu svou kobylku. To bude dělat často, baže, protože o nic jiného se teď nestaral.
Ale nebude se jí líbit, jak vypadá tvůj obličej, až se příště poškrábeš do sedla, pomyslel si Cuthbert. O to se postarám.
Rozmáchl se pěstí. Alain ho chytil za paži. Roland se otočil a začal sbírat poházené deky, jako by Cuthbertova rozzuřená tvář a napřažená pěst pro něho vůbec nic neznamenaly.
Cuthbert sbalil druhou ruku do pěsti, protože se chtěl Alaina zbavit po dobrém nebo po zlém, ale pohled do přítelovy kulaté a poctivé tváře, tak upřímné a zoufalé, trochu jeho zlobu utišil. Nehádal se přece s

Alainem. Cuthbert si byl jist, že ten věděl, že se tu děje něco zlého, ale byl si také jist, že Roland naléhal, aby Alain nic neudělal, dokud Jonas neodejde.
"Pojď se mnou," zamumlal Alain a chytil Berta kolem ramenou. "Ven. Při tvém otci, pojď. Musíš vychladnout. Teď není čas na to, abychom se mezi sebou rvali."
"Není čas ani na to, aby našemu vůdci odtekl rozum do čuráku," zasyčel Cuthbert a nijak se nesnažil ztišit hlas. Ale když ho Alain zatáhl podruhé, Bert se nechal odvést ke dveřím.
Ještě naposledy ovládnu vztek, který na něho mám, pomyslel si, ale myslím - vím -, že víc nedokážu. Budu muset přimět Alaina, aby mu to řekl.
Pomyšlení na to, že využije Alaina jako prostředníka k hovoru s nejlepším přítelem - že věci vzaly takový obrat -, naplnilo Cuthberta zlostí, zoufalým vztekem a u dveří na verandu se otočil k Rolandovi. "Udělala z tebe zbabělce," prohlásil Ušlechtilou řečí. Alain vedle něj se jen prudce nadechl.
Roland se zastavil, jako by se najednou proměnil v kámen, stál zády k nim s náručí plnou dek. V té chvíli si byl Cuthbert jist, že se Roland otočí a vyrazí proti němu. Budou bojovat, nejspíš do chvíle, dokud jeden z nich nezemře, neoslepne nebo neztratí vědomí. Nejspíš to bude on, ale už mu to nevadilo.
Ale Roland se vůbec neotočil. Místo toho stejnou řečí pravil: "Přišel, aby nám ukradl naši upřímnost a naši opatrnost. U tebe se mu to zdařilo."
"Ne," odsekl Cuthbert, který klesl zpět do nízké řeči. "Vím, že něco v tobě tomu opravdu věří, ale není to tak. Pravda je, že jsi ztratil svůj kompas. Nazval jsi svou bezstarostnost láskou a udělal přednost z nezodpovědnosti. Já -"
"U všech bohů, pojď!" zavrčel Alain a trhl s ním ke dveřím.
9
Když byl Roland z dohledu, ucítil Cuthbert, jak se jeho vztek zaměřuje proti Alainovi, i když to nechtěl. Vztek se stáčel jako korouhvička, když se obrací vítr. Stáli tam tváří v tvář na prosluněném zápraží, Alain vypadal nešťastně a roztěkaně, Cuthbert s rukama sbalenýma do pěstí tak pevných, že se mu u boků třásly.
"Proč ho pořád omlouváš? Proč?"
"Když jsme byli na Pádu, zeptal se, jestli mu důvěřuji. Řekl jsem, že ano. A já mu důvěřuji."
"Pak jsi blázen."
"A on je pistolník. Když říká, že musíme ještě čekat, tak musíme."
"Stal se pistolníkem náhodou! Je to zrůda! Muťák!"
Alain na něj hleděl mlčky a otřeseně.
"Pojď se mnou, Alaine. Je čas, abychom tu šílenou hru skončili. Najdeme Jonase a zabijeme ho. Naše ka-tet je rozbito. Uděláme nové, ty a já."
"Není rozbito. Jestli se přece rozbije, bude to tvoje vina. A to ti nikdy neodpustím."
Teď zůstal zticha Cuthbert.
"Jdi se projet, nechceš? Vyjeď si na hodně dlouho. Dej si čas, abys vychladl. Na našem přátelství toho tolik záleží -"
"To pověz jemu!"
"Ne, říkám to tobě. Jonas napsal o mé matce sprosté slovo. Nemyslíš, že bych jel s tebou, abych to pomstil, kdybych si nemyslel, že má Roland pravdu? Že právě to Jonas chce? Abychom ztratili rozum a slepě vyrazili kolem našeho Kopečku?"
"Správně, ale zároveň špatně," řekl Cuthbert. Ale ruce mu pomalu povolovaly sevření, pěsti se znovu proměňovaly v dlaň s prsty. "Ty nechápeš a já nemám slova, abych to vysvětlil. Když říkám, že Susan otrávila studnu našeho ka-tet, řekneš, že žárlím. Přesto si myslím, že to udělala, i když to nevěděla a nechtěla. Otrávila jeho mysl a dveře do pekla se otevřely. Roland cítí žár, který z těch otevřených dveří vychází, a myslí, že to jsou jen city, které k ní chová - ale my musíme mít víc rozumu, Alaine. Musíme líp myslet. Za něj stejně jako za nás a za naše otce."
"Ty tvrdíš, že ona je naším nepřítelem?"
"Ne! Bylo by lehčí, kdyby jím byla." Zhluboka se nadechl, vydechl, znovu se nadechl, vydechl, nadechl se potřetí a vydechl. S každým nádechem se cítil trochu rozumnější, trochu víc sám sebou. "To nic. Prozatím se o tom nedá říct nic víc. Tvoje rada je dobrá - myslím, že si vyjedu. Na dlouho."

Bert zamířil ke svému koni, ale ještě se otočil.
"Pověz mu, že se mýlí. Pověz mu, že i když má pravdu s tím čekáním, tak má pravdu ze špatných důvodů, a proto je celá jeho cesta špatná." Zaváhal. "Pověz mu, co jsem říkal o těch dveřích do pekla. Řekni, že to je moje tušení. Povíš mu to?"
"Ano. Drž se dál od Jonase, Berte."
Cuthbert nasedl. "Neslibuji nic."
"Nejsi muž." Alain mluvil smutně, vlastně se slzami na krajíčku. "Žádný z nás není muž."
"Byl bych rád, kdyby ses v tomhle mýlil," řekl Cuthbert, "protože se blíží mužská práce."
Otočil koně a tryskem odjel.
10
Vyjel daleko po Pobřežní cestě a zpočátku se snažil vůbec nemyslet. Zjistil, že člověku se někdy vloudí do hlavy nečekané věci, když jim nechá otevřená dvířka. Často užitečné věci.
Dnes odpoledne se to nestalo. Zmatený, zoufalý a bez čerstvého nápadu v hlavě (dokonce bez naděje, že nějaký dostane) se Bert nakonec obrátil zpět k Hambry. Projížděl po Hlavní ulici od jednoho konce na druhý, mával lidem, kteří ho zdravili, nebo s nimi promlouval. Seznámili se tu se spoustou dobrých lidí. Některé počítal za přátele a měl docela pocit, že obyčejní lidé z městečka Hambry je přijali za své – mladé chlapce, kteří se ocitli daleko od domova a rodin. A čím víc Bert znal a vídal ty obyčejné lidi, tím méně věřil, že patří do Rimerovy a Jonasovy ohavné zapšklé hry. Proč jinak by si Dobrý člověk vybíral Hambry, když už ne proto, že městečko poskytovalo tak skvělé krytí?
Dnes byla venku spousta lidí. Tržnice přímo kypěla, v pouličních krámech byla tlačenice, děti se smály představení Pinče a Jilly (Jilly právě honila Pinče sem a tam a tloukla toho starého chudáka, který vždycky trpěl, koštětem) a výzdoba pro Sklizňový den rychle pokračovala. Přesto se Cuthbert nijak zvlášť netěšil, když na Pouť pomyslel. Protože to nebyla jeho slavnost, nebyla to sklizeň v Gileadu? Možná... ale hlavně proto, že měl hlavu a srdce tak těžké. Jestli takhle mělo vypadat dospívání, nejradši by tuto zkušenost přeskočil.
Vyjel z městečka s oceánem za zády, slunce mu svítilo přímo do obličeje a stín za ním se stále dloužil. Pomyslel si, že brzy sjede z Velké cesty a zamíří přes Pád k Závoře K. Ale ještě než to udělal, objevil se jeho starý přítel Sheemie, který vedl za uzdu mezka. Sheemie měl skloněnou hlavu, skleslá ramena, růžové sombrero nakřivo, boty zaprášené. Cuthbertovi připadalo, jako by se trmácel pěšky až z vrcholku světa.
"Sheemie!" zavolal Cuthbert a již očekával veselý chlapcův úsměv a hloupoučké drmolení. "Dlouhé dny a příjemné noci! Jak se -"
Sheemie zvedl hlavu, a když se střecha jeho sombrera zvedla, Cuthbert ztichl. Uviděl v chlapcově tváři hrozný strach - bledé tváře, uštvaný pohled, roztřesená ústa.
11
Sheemie už mohl být u Delgadových před dvěma hodinami, kdyby chtěl, ale táhl se jako želva, a zdálo se mu, že ho dopis za košilí při každém kroku stahuje k zemi. Bylo to strašné, tak strašné. Nemohl na to ani myslet, protože jeho myslidlo bylo polámané, to tedy bylo.
Cuthbert sjel bleskem ze sedla a pospíchal k Sheemiemu. Položil ruce chlapci na ramena. "Co se stalo? Pověz to starému kamarádovi. Nebude se ti smát, ani trošku."
Když Sheemie uslyšel laskavý hlas "Arthura Heathe" a uviděl jeho účastnou tvář, rozplakal se. Přísný rozkaz, který mu Rhea dala, aby s nikým nemluvil, se mu vykouřil z hlavy. Mezi vzlyky mu odvyprávěl všechno, co se od rána přihodilo. Dvakrát ho musel Cuthbert požádat, aby mluvil pomaleji, a když odvedl chlapce ke stromu, v jehož stínu se společně posadili, dokázal Sheemie konečně mluvil souvisleji. Cuthbert poslouchal a jeho neklid rostl. Na konci vyprávění Sheemie vytáhl obálku ze záňadří. Cuthbert zlomil pečeť, přečetl si, co bylo uvnitř, a oči se mu rozšířily.
12
Roy Depape čekal v Poutníkově spočinutí, když se Jonas vrátil v dobré náladě z výletu na Závoru K. Jezdec se konečně ukázal, oznamoval Depape, a Jonasova nálada stoupla ještě o kousek. Jenomže Roy nevypadal tak spokojeně, jak by Jonas čekal. Vůbec nevypadal spokojeně.
"Ten chlap odjel na Mořskou vyhlídku, kde ho nejspíš čekali," řekl Depape. "Chce s tebou okamžitě

mluvit. Nezdržoval bych se na jídlo, ani na koláč, být tebou. Nedával bych si nic ani k pití. Budeš potřebovat čistou hlavu, aby ses s ním vypořádal."
"Dneska přímo oplýváš radami, co, Royi?" zeptal se Jonas. Mluvil sžíravě sarkasticky, ale když mu Pettie přinesla panák whisky, poslal ji zpátky a požádal radši o vodu. Roy mu připadal trochu divný. Nějak moc bledý, takový byl starý dobrý Roy. A když se Sheb posadil na lavici k pianu a třískl do kláves, Depape sebou škubl a jedna ruka mu zajela k pažbě pistole. Zajímavé. A poněkud znepokojivé.
"Tak to vyklop, synku - co ti ježí srst?"
Roy zachmuřeně zavrtěl hlavou. "To zrovna nevím."
"Jak se ten chlap jmenuje?"
"Neptal jsem se, neřekl. Ale ukázal mi Farsonův sigul. Vždyť víš." Depape trochu ztišil hlas. "To oko."
Jonas věděl, to tedy ano. Nenáviděl to doširoka otevřené civící oko, neuměl si představit, co to Farsona popadlo, že si takový znak vůbec vybral. Proč ne třeba železnou ruku? Zkřížené meče? Nebo nějakého ptáka? Například sokola - sokol by byl pěkný sigul. Ale to oko -
"No dobře," řekl a dopil sklenici vody. Sjela mu do krku líp než whisky - byl vyschlý na troud, to tedy byl. "Zbytek zjistím sám, co?"
Když hmátl po lítacích dvířkách a zatlačil do nich, Depape na něj zavolal. Jonas se otočil.
"Vypadá jako jiní lidi," řekl Depape.
"Jak to myslíš?"
"Ani nevím." Depape vypadal rozpačitě a popleteně - ale také zarputile. Držel se svých pistolí. "Mluvili jsme celkem jenom pět minut, ale koukl jsem na něj a pomyslel si, že je to ten starý parchant z Ritzy - ten, co jsem ho zastřelil. Za chvilku jsem se po něm zase podíval a napadlo mě, sakra, tady stojí můj starej táta. Tohle taky přešlo a zase vypadal po svým."
"A to je jak?"
"Uvidíš sám, řekl bych. Nevím ale, jestli se ti to bude líbit."
Jonas zůstal stát s půlkou dvířek otevřenou a přemýšlel. "Royi, nebyl to přímo Farson, že? Dobrý člověk v nějakém převleku?"
Depape zaváhal, zamračil se a pak zavrtěl hlavou. "Ne."
"Víš to určitě? Viděli jsme ho jenom jednou, nezapomeň, a ne moc zblízka." Ukázal jim ho Latigo. Šestnáct měsíců to už bylo, více méně.
"Určitě. Pamatuješ, jak byl velký?"
Jonas přikývl. Farson nebyl žádný lord Perth, ale stejně měřil nejméně metr osmdesát a široký byl v pase i hrudníku.
"Tady ten je vysoký jako Clay nebo menší. A zůstává pořád stejně velký, ať už vypadá, jak chce."
Depape ještě chvilku váhal a pak dodal: "Směje se jako mrtvola. Skoro jsem to nevydržel poslouchat."
"Jak to myslíš, jako mrtvola?"
Roy Depape vrtěl hlavou. "Nevím přesně."
13
Za dvacet minut už Eldred Jonas projížděl pod nápisem VEJDI v MÍRU do dvora Mořské vyhlídky, trochu neklidný, protože čekal Latiga - a pokud se Roy příliš nepletl, nebyl to Latigo, kdo přijel. Miguel se přišoural s tím svým stařeckým bezzubým úsměvem a vzal uzdu Jonasova koně.
"Reconocimiento."
"Por nada, jefe."
Jonas vešel dovnitř, uviděl v předním salonu sedět Olive Thorinovou jako zapomenutého ducha a pokývl jí na pozdrav. Pozdravila ho stejně a s námahou se pousmála.
"Sai Jonasi, vypadáte moc dobře. Jestli uvidíte Harta -"
"Prosím za prominutí, paní, ale jdu na návštěvu ke kancléři," přerušil ji Jonas. Rychle vyšel po schodech, které vedly ke kancléřovým pokojům, a potom úzkou kamennou chodbou osvětlenou (nepříliš dobře) plynovými lampami.
Když došel na konec chodby, zabušil na dveře - masivní dubové a mosazné dveře zasazené do klenutého výklenku. Rimer se nestaral o takové, jako byla Susan Delgadová, ale miloval vymoženosti moci; právě to zbavovalo jeho nudli ochablosti a rovnalo ji to. Jonas znovu zabušil.

"Pojďte dál, příteli," zavolal jakýsi hlas - nepatřil Rimerovi. Po něm následovalo hihňání, při kterém naskočila Jonasovi husí kůže. Směje se jako mrtvola, říkal Roy.
Jonas se opřel do dveří a vešel. Rimera nezajímalo kadidlo o nic víc než boky a ústa žen, ale kadidlo se zde nyní pálilo - vůně dřeva připomněla Jonasovi dvůr v Gileadu a státní záležitosti, které se odehrávaly ve Velké síni. Plynové lampy byly puštěny naplno. Drapérie - z fialového sametu, královská barva, tu měl Rimer zdaleka nejraději - se nepatrně chvěly v dechu mořské brízy, která sem vanula otevřenými okny.
Po Rimerovi nebylo ani stopy. Vlastně tu neviděl nikoho. Byl tu malý balkon, ale dveře na něj byly otevřeny a venku nikdo nestál.
Jonas popošel hlouběji do pokoje, přitom pohlédl do zrcadla v pozlaceném rámu na druhé straně, aby bez otáčení hlavy zkontroloval, co má za zády. Za ním také nikdo nebyl. Nalevo vpředu stál stůl prostřený pro dva a s nachystanou studenou večeří, ale na žádné židli nikdo neseděl. Přesto ho kdosi oslovil. Kdosi, kdo podle hlasu stál přímo za dveřmi. Jonas tasil pistoli.
"Jen pojď," řekl hlas, který ho vyzval, aby vstoupil. Ozýval se přímo za Jonasovým levým ramenem. "To není potřeba, jsme tu všichni přáteli. Všichni jsme na stejné straně, jak víš."
Jonas se prudce otočil, ale najednou se cítil starý a pomalý. Za ním stál muž, středně vysoký, na pohled statný, se zářivě modrýma očima a tvářemi zrůžovělými buď dobrým zdravím, nebo dobrým vínem. Mezi jeho usměvavými pootevřenými rty vykukovaly úhledné drobné zuby, které byly určitě připilovány - takové špičky nemohly být přirozené. Na sobě měl černý šat podobný hábitu svatého muže, s kápí staženou dozadu. Jonasova první myšlenka, že je ten chlapík plešatý, byla mylná, jak viděl. Vlasy měl prostě ostříhané tak nakrátko, že z nich zbývalo jen strnisko.
"Dej tu bouchačku pryč," řekl muž v černém. "Tady jsme přátelé, povídám - všichni jako jedna ruka. Budeme spolu lámat chléb a mluvit o mnoha věcech - volech a naftových cisternách a jestli Frank Sinatra byl nebo nebyl lepší knírkal než Der Bingle."
"Kdo? Lepší co?" -
"Ty neznáš; na tom nesejde." Muž v černém se znovu uchechtl. Jonase napadlo, že takový zvuk by snad mohl člověk čekat za mřížovými okny blázince.
Otočil se. Znovu se zahleděl do zrcadla. Tentokrát uviděl muže v černém, který tam stál a díval se na něj, velký jako život. Bohové. To tam byl celou dobu?
Ano, ale tys ho neviděl, dokud jsi nebyl připraven ho vidět. Nevím, jestli je to čaroděj, ale rozhodně umí kouzla. Možná je to dokonce Farsonův kouzelník.
Znovu se obrátil. Muž v kněžském šatu se stále usmíval. Žádné špičaté zuby. Ale byly špičaté. Jonas by na to přísahal.
"Kde je Rimer?"
"Poslal jsem ho, aby pracoval s mladou sai Delgadovou na jejím katechismu Sklizňového dne," řekl muž v černém. Chytil přátelsky Jonase kolem ramen a odváděl ho ke stolu. "Myslím, že nejlépe si pohovoříme sami."
Jonas nechtěl urážet Farsonova člověka, ale dotyk té paže nedokázal snést. Neuměl říct proč, ale byl nesnesitelný. Jedovatý. Setřásl tu paži, odešel k jedné židli a snažil se, aby se netřásl. Nebylo divu, že se Depape vrátil od Visící skály tak bledý. Nebylo divu, sakra.
Místo aby se urazil, muž v černém se znovu uchechtl (Ano, pomyslel si Jonas, opravdu se směje jako mrtvola, přesně tak, to tedy ano). Na okamžik si Jonas pomyslel, že je s ním v pokoji Fardo, Cortův otec - což byl muž, který ho před řadou let poslal na západ - a znovu sáhl po pistoli. Pak z něj byl zase jen muž v černém, který se na něj usmíval nepříjemně vědoucím úsměvem a ty modré oči tančily jako plamen z plynových hořáků.
"Vidíš něco zajímavého, sai Jonasi?"
"Baže," řekl Jonas a posadil se. "Jídlo." Vzal kus chleba a strčil si ho do úst. Chléb se přilepil k suchému jazyku, ale Jonas přesto odhodlaně žvýkal.
"Hodný chlapec." Druhý muž se také posadil, nalil víno a nalil ho nejprve do Jonasovy sklenice. "Tak, příteli, teď mi pověz všechno, co jste dělali od chvíle, kdy jste sem vy tři nezbedníci přijeli, a všechno, co víte, a všechno, co jste naplánovali. Nedovolím, abys vynechal jedinou čárku."
"Nejdřív mi ukaž svůj sigul."

"Jistě. Jak jsi obezřetný."
Muž v černém sáhl do záňadří a vytáhl kovový čtverec - stříbrný, jak si Jonas domyslel. Hodil ho na stůl a čtverec dodrkotal až k Jonasovu talíři. Na kovovém čtverci bylo vyryto to, co očekával - to strašlivé upřené oko.
"Spokojen?"
Jonas přikývl.
"Šoupni to ke mně."
Jonas po tom natáhl ruku, ale jeho obvykle klidná dlaň najednou připomínala jeho chrastivý, roztřesený hlas. Chvilku pozoroval, jak se mu třesou prsty, a pak rychle položil ruku na stůl.
"Já - nechci."
Ne. Nechtěl. Najednou věděl, že kdyby se toho dotkl, to vyryté stříbrné oko by se pohnulo - a zahledělo by se přímo na něj.
Muž v černém se zahihňal a pohnul prsty pravé ruky, jako by někoho lákal. Stříbrná spona (tak aspoň Jonasovi připadala) sklouzla zpátky k němu - a nahoru po rukávu podomácku tkaného šatu.
"Abrakadabra! Bum! Konec! Tak," pokračoval muž v černém a delikátně usrkl vína, "pokud máme za sebou ty únavné formality -"
"Ještě jednu," přerušil ho Jonas. "Ty znáš mé jméno. Chtěl bych znát tvoje."
"Říkej mi Walter," řekl muž v černém a jeho rty se už najednou neusmívaly. "Starý dobrý Walter, to jsem já. Teď se podíváme, kde jsme a kam máme namířeno. Krátce řečeno, pohovoříme si."
14
Než se Cuthbert vrátil do baráku, padla noc. Roland a Alain hráli karty. Uklidili tam, takže to tam vypadalo skoro jako dřív (díky terpentýnu, který našli v komoře u staré předákovy kanceláře, nakonec z hesel napsaných na zdech zbyli jenom růžoví duchové), a nyní byli pohrouženi do hry zvané Cosa Fuerte neboli Horký flek, jak se říkalo u nich doma. Každopádně to v podstatě byla verze hry Dávej bacha pro dva hráče, což byla karetní hra, která se provozovala v barech a barácích a kolem táboráků od časů, kdy byl svět mladý.
Roland okamžitě zvedl hlavu a snažil se odhadnout, jaké vládne u Berta citové povětří. Navenek byl Roland netečný jako vždy, dokonce donutil Alaina táhnout si čtyři obtížné karty, ale uvnitř to v něm vřelo bolestí a nerozhodností. Alain mu pověděl, co říkal Cuthbert, když jen oni dva stáli na dvoře a povídali si, a bylo hrozné, slyšet takové věci od přítele, byť z druhé ruky. Ale víc ho pronásledovalo to, co řekl Bert těsně před odchodem: Nazval jsi svou bezstarostnost láskou a z nezodpovědnosti udělal přednost. Byla nějaká možnost, že takovou věc udělal? Pořád dokola si říkal, že ne - že směr, který jim vytyčil, byl obtížný, ale rozumný, byl to jediný směr, který dával smysl. Cuthbertův křik byl jenom zlostnou bouří, kterou způsobily nervy - a vztek nad tím, že jejich soukromí kdosi tak bezohledně zpřeházel. Ale stejně - Pověz mu, že má pravdu, ale ze špatných důvodů, a proto je celá jeho cesta špatná.
To přece nebylo možné.
Nebo bylo?
Cuthbert se usmíval a byl celý zrůžovělý, jako by skoro celou cestu zpátky ujížděl tryskem. Vypadal mladě, pěkně a plný života. Vypadal vlastně šťastně, skoro jako Cuthbert ze starých časů - ten, který dokázal žvanit veselé nesmysly havraní lebce, dokud mu někdo neřekl, aby konečně laskavě sklapl.
Ale Roland nedůvěřoval tomu, co vidí. V tom úsměvu cosi vadilo, ruměnec v Berlových tvářích mohl znamenat zlost a ne pevné zdraví, a jiskry v očích ukazovaly spíš na horečku než dobrou náladu. Roland nedal najevo nic, ale srdce mu pokleslo. Doufal, že bouře se vybouří, když dostane trochu času. Ale nezdálo se, že se to stalo. Pohlédl na Alaina a uviděl, že Alain cítí totéž.
Cuthberte, za tři týdny bude po všem, kéž bych ti to jen mohl říct.
Myšlenka, která ho napadla, byla ohromně prostá: Proč nemůžeš?
Uvědomil si, že neví. Proč se držel zpátky, proč si nechával všechno pro sebe? Z jakého důvodu? Opravdu byl slepý? Bohové, byl?
"Zdravím tě, Berte," řekl, "užil sis pěk-"
"Ano, pěknou, moc pěkná projížďka to byla, a poučná. Pojď ven. Chci ti něco ukázat."
Rolandovi se líbila ta tenká glazura rozjaření v Bertových očích stále méně, ale položil karty lícem dolů v

úhledném vějíři na stůl a vstal.
Alain ho zatahal za rukáv. "Ne!" Mluvil potichu a polekaně. "Copak nevidíš, jak vypadá?"
"Vidím," řekl Roland. A v srdci cítil zoufalství.
Poprvé, když tak pomalu kráčel k příteli, který už nevypadal jako přítel, napadlo Rolanda, že činil rozhodnutí ve stavu blízkém opilosti. A přijímal vůbec nějaká rozhodnutí? Nebyl si už jist.
"Co mi to chceš ukázat, Berte?"
"Něco báječného," smál se Bert. V tom smíchu byla nenávist. Možná vražda. "Měl by ses na to pořádně podívat. Určitě tě to bude zajímat."
"Berte, co je to s tebou?" zeptal se Alain.
"Se mnou? Se mnou nic není, Alaine - já jsem spokojený jako moucha na sluníčku, včelka na květince, ryba v moři." A když se otočil zpátky ke dveřím a chystal se jimi projít, znovu se zasmál.
"Nechoď ven," řekl Alain. "Přišel o rozum."
"Jestli se naše společenství rozpadlo, všechny naděje, že bychom vyvázli z Mejisu živí, padly," pravil Roland. "Pokud se to stalo, zemřu raději rukou přítele než nepřítele."
Vyšel ven. Alain chvíli váhal, a pak ho následoval. Jeho tvář vyjadřovala čiré zoufalství.
15
Lovkyně zapadla a Démon ještě nezačal ukazovat svou tvář, ale nebe bylo poseto hvězdami a ty vrhaly dost světla, aby bylo vidět. Cuthbertův kůň, stále osedlaný, byl uvázaný k zábradlí. Za koněm svítil nedlážděný dvůr jako baldachýn ze zašlého stříbra.
"Co je?" zeptal se Roland. Neměli pistole, žádný z nich. Díky aspoň za to. "Co mi ukážeš?"
"Je to tady." Cuthbert se zastavil uprostřed cesty mezi barákem a ohořelými troskami domu. Velmi sebejistě kamsi ukazoval, ale Roland neviděl nic nezvyklého. Došel ke Cuthbertovi a podíval se na zem.
"Nevidím -"
V hlavě mu vybuchlo oslnivé světlo - tisíckrát zářivější než hvězdy -, protože mu na špičku brady dopadla Cuthbertova pěst. Stalo se poprvé, nepočítaje hru (když byli velmi malí), že ho Bert udeřil.
Roland neztratil vědomí, ale ztratil vládu nad pažemi a nohama. Věděl o nich, ale připadalo mu, že jsou v nějaké jiné zemi, a vlály jako údy hadrového panáka. Upadl na záda. Kolem něj se zvedl prach. Hvězdy jako by se daly do pohybu, podivně se rozběhly v obloucích a nechávaly za sebou kalné stopy. V uších mu pronikavě zvonilo.
Z velké dálky zaslechl křičet Alaina. "Ach, ty blázne! Ty pitomý blázne!"
Když vynaložil nesmírnou námahu, dokázal Roland otočit hlavu. Uviděl, že k němu míří Alain, a uviděl, že Cuthbert, který se už neusmívá, ho odstrkuje. "To je jenom mezi námi, Alaine. Ty se do toho nepleť."
"Tys ho srazil k zemi, ty hajzle!" Alain, který se jen tak nerozzlobil, se propracovával ke vzteku, kterého by mohl Cuthbert litovat. Musím vstát, pomyslel si Roland. Musím se dostat mezi ně, než se stane něco ještě horšího. Paže a nohy se začaly chabě pohybovat v prachu.
"Ano - tak to s námi hrál," řekl Cuthbert. "Já jsem mu tu laskavost jenom oplatil." Podíval se dolů. "To jsem ti chtěl ukázat, Rolande. Přesně tenhle kousek země. Přesně tenhle mrak prachu, ve kterém teď ležíš. Pořádně si ho vychutnej. Možná tě to probere."
Teď začal dostávat vztek Roland. Cítil chlad, který mu začínal prosakovat do myšlenek, vzepřel se mu, ale uvědomil si, že prohrává. Na Jonasovi přestalo záležet. Na cisternách v Citgu přestalo záležet. Na čachrech v zásobování, které odhalili, přestalo záležet. Brzy přestane záležet také na Společenství a ka-tet, které tak namáhavě zachovával.
Ochablost, která na něj padla, mu už z chodidel a nohou vyprchávala, a tak se vzepřel do sedu. Klidně k Bertovi vzhlédl, napjaté dlaně na zemi, tvář nehybnou. V očích se mu odrážely hvězdy.
"Mám tě rád, Cuthberte, ale žádnou další neposlušnost a žárlivé výstupy nestrpím. Kdybych ti měl všechno oplatit, nejspíš bys byl na kusy, takže ti oplatím jen to, že jsi mě uhodil, když jsem to nečekal."
"A já nepochybuji, že to svedeš, kámo," řekl Cuthbert, který bez námahy opět sklouzl do místního nářečí. "Ale nejdřív by ses mohl kouknout na tohle." Skoro pohrdavě mu hodil složený papírek. Ten se odrazil Rolandovi od hrudi a spadl mu do klína.
Roland ho zvedl a cítil při tom, že ostrý hrot narůstajícího vzteku se otupil. "Co je to?"
"Rozbal to a uvidíš. Je tu dost světla, abys mohl číst."

Pomalu, neochotnými prsty Roland rozbalil lístek a přečetl, co tam bylo tiskacími písmeny napsáno.

Přečetl si to dvakrát. Podruhé to bylo vlastně ještě těžší, protože se mu roztřásly ruce. Spatřil každé místo, kde se se Susan setkali - v hausbótu, chatrči, kůlně - a teď je viděl v novém světle, protože si uvědomil, že je viděl ještě někdo. Jak jen si myslel, že jsou chytří! Jak důvěřoval jejich tajnůstkářství a opatrnosti. A přesto je někdo celou dobu pozoroval. Susan měla pravdu. Kdosi je viděl.
Všechno jsem riskoval. Její život, stejně jako naše životy.
Pověz mu, co jsem říkal o dveřích do pekla.
A hlas Susan: Ka je jako vítr - jestli mě miluješ, tak mě miluj.
To tedy učinil a věřil ve své mladické aroganci, že všechno se v dobré obrátí z toho prostého důvodu - ano, v hloubi duše tomu věřil - že on je on, a ka musí sloužit jeho lásce.
"Byl jsem blázen." Hlas se mu třásl stejně jako ruce.
"To tedy byl," souhlasil Cuthbert. Padl na kolena do prachu a zvedl tvář k Rolandovi. "Jestli mě teď chceš udeřit, udeř. Tvrdě, jak chceš a kolikrát se ti to podaří. Nebudu se bránit. Udělal jsem, co jsem mohl, abych v tobě probudil zodpovědnost. Jestli budeš stále spát, budiž. Tak nebo onak, mám tě stále rád." Bert vložil ruce Rolandovi na ramena a letmo políbil přítele na tvář.
Roland se rozplakal. Zčásti to byly slzy vděčnosti, ale hlavně slzy studu smíšeného se zmatkem. A cosi malého a temného v něm dokonce Cuthberta nenávidělo, a nikdy ho nenávidět nepřestalo. Nenávidělo ho to spíš kvůli tomu polibku než nečekané ráně do brady, spíš kvůli tomu odpouštění než probuzení.
Vyhrabal se na nohy, v jedné zaprášené ruce stále držel dopis, druhou si zbytečně otíral tváře a zanechával na nich vlhké šmouhy. Když se zapotácel a Cuthbert natáhl ruku, aby ho zachytil, odstrčil ho Roland tak prudce, že sám Cuthbert by upadl, kdyby ho Alain nechytil za ramena.
Potom Roland znovu pomalu klesl - tentokrát před Cuthbertem s rukama nahoře a hlavou sklopenou.
"Rolande, ne!" vykřikl Cuthbert.
"Ano," řekl Roland. "Zapomněl jsem tvář svého otce a prosím tě za odpuštění."
"Ano, dobře, u všech bohů, ano!" Cuthbert vypadal, jako by sám brečel. "Jenom - prosím tě, vstaň! Puká mi srdce, když tě tak vidím!"
A mně také, když jsem takový, pomyslel si Roland. Když jsem tak pokořen. Ale způsobil jsem si to sám, ne? Tenhle tmavý dvůr, kde mi v hlavě hučí a srdce se mi naplnilo hanbou a strachem. To je teď moje, to jsem koupil a za to zaplatil.
Pomohli mu na nohy a Roland si nechal pomoci. "Skvělý levý hák, Berte," řekl hlasem, který zněl skoro normálně.
"Jenom když padne někomu, kdo ho nečeká," odpověděl Cuthbert.
"Ten dopis - jak jsi k němu přišel?"
Cuthbert vyprávěl o setkání se Sheemiem, který se na cestě zuboženě třásl, jako by čekal, až zasáhne ka - a v osobě "Arthura Heathe" to ka udělalo.
"Od čarodějnice," zamyslel se Roland. "Ano, ale jak to věděla ona? Protože ta z Cöosu nikdy neschází, to mi Susan povídala."
"To nevím. Ani mě to nezajímá. Mně v této chvíli dělá největší starost, aby se nic nestalo Sheemiemu kvůli tomu, co mi pověděl a dal. Potom se budu starat o to, aby ta čarodějnice Rhea nezkoušela říct znovu to, co už řekla jednou."
"Udělal jsem nejméně jednu hroznou chybu," řekl Roland, "ale svou lásku k Susan nepočítám za další. Nebylo v mých silách, abych to měnil. Stejně jako u ní. Věříte tomu?"
"Ano," řekl Alain okamžitě a Cuthbert po chvíli skoro neochotně také pravil: "Baže, Rolande."
"Byl jsem nafoukaný a hloupý. Kdyby ten lístek dostala její teta, mohli ji poslat do vyhnanství."
"A nás k čertu, a to na oprátce," dodal Cuthbert suše. "I když vím, že pro tebe to není žádné srovnání."
"Co s tou čarodějnicí?" zeptal se Alain. "Co s ní uděláme?"
Roland se pousmál a otočil se k severozápadu. "Rhea," řekl. "Nevím, co je zač, ale určitě je prvotřídní pletichářka, nemyslíte? A na takové je záhodno dávat pozor."

Zamířil zpátky do baráku, pomalu šel s hlavou skloněnou. Cuthbert se podíval na Alaina a uviděl, že Al je taky trochu uslzený. Bert natáhl ruku. Alain se na ni chvíli jen díval. Potom přikývl - spíš sám sobě než Cuthbertovi, jak se zdálo - a potřásl jí.
"Udělal jsi, cos musel," řekl Alain. "Nejdřív jsem trochu pochyboval, ale teď už ne."
Cuthbert vzdychl. "A udělal jsem to tak, jak jsem musel. Kdybych ho nezaskočil -"
"- zmlátil by tě, až bys zmodral."
"To bych pobral víc barev," souhlasil si Cuthbert. "Vypadal bych jako duha."
"Dokonce Čarodějova duha," řekl Alain. "Extra barvy za váš peníz."
To Cuthberta rozesmálo. Spolu zamířili k baráku, u kterého Roland odsedlával Bertova koně. Cuthbert k němu zamířil, aby mu pomohl, ale Alain ho zadržel. "Nech ho chvíli být," řekl. "To bude nejlepší."
Šli tedy napřed, a když za deset minut přišel i Roland, uviděl, že Cuthbert hraje s jeho kartami. A vyhrává.
"Berte," řekl.
Cuthbert vzhlédl.
"Zítra máme něco na práci, ty a já. Nahoře na Cöosu."
"Zabijeme ji?"
Roland se zamyslel, a přemýšlel usilovně. Nakonec zvedl hlavu a kousl se do rtu. "Měli bychom."
"Baže. Měli bychom. Ale uděláme to?"
"Ne, pokud nebudeme muset, řekl bych." Později bude toho rozhodnutí hořce litovat - pokud to bylo rozhodnutí -, ale nikdy nepřišla chvíle, kdy by tomu nerozuměl. Tehdy na podzim v Mejisu byl chlapcem jen o málo starším než Jake Chambers a většina chlapců se nerozhoduje snadno a přirozeně, že zabijí.
"Pokud nás nedonutí."
"Asi by bylo nejlepší, kdyby donutila," řekl Cuthbert. Znělo to tvrdě pistolnicky, ale vypadal při těch slovech ustaraně.
"Ano. Asi ano. Ale není to pravděpodobné, u tak lstivé osoby, jako je ona. Připrav se, budeme brzo vstávat."
"Dobře. Chceš zpátky svoje karty?"
"Když už jsi ho skoro porazil? V žádném případě."
Roland prošel kolem nich ke své pryčně. Tam se posadil a zahleděl na složené ruce v klíně. Možná se modlil, možná se jen hluboce zamyslel. Cuthbert se na něj chvíli díval, pak se vrátil ke kartám.

16

Slunce bylo těsně nad obzorem, když Roland a Cuthbert druhého dne odjížděli. Pád, stále promáčený ranní rosou, přímo hořel oranžovým ohněm v tom časném světle. Jejich dech a dech koní se ve vzduchu srážel v obláčky. Bylo to ráno, na které žádný z nich nikdy nezapomněl. Poprvé v životě vyjeli s revolvery v pouzdrech, poprvé v životě vyjeli do světa jako pistolníci.
Cuthbert neřekl ani slovo - věděl, že kdyby začal, vzmohl by se jenom na blábolivý příval svých obvyklých nesmyslů - a Roland byl odjakživa tichý. Jen jednou spolu promluvili, a to krátce.
"Říkal jsem, že jsem udělal nejméně jednu hodně velkou chybu," řekl mu Roland. "Jednu mi připomněl tady ten vzkaz," sáhl na náprsní kapsu. "Víš, která chyba to byla?"
"Určitě ne tvoje láska," řekl Cuthbert. "To je podle tebe ka, a podle mě také." Byla to úleva, že to dokázal říct, a ještě větší, že tomu věřil. Cuthbert si pomyslel, že by se teď dokázal smířit i se Susan, nikoli jako s milou svého nejlepšího přítele, dívkou, kterou sám chtěl, když ji poprvé uviděl, ale jako se součástí jejich propleteného osudu.
"Ne," řekl Roland. "Moje láska k ní to není, ale přesvědčení, že láska se dá nějak oddělit od všeho ostatního. Že jsem mohl žít dva životy - jeden s tebou a Alem a naším úkolem, a druhý s ní. Myslel jsem, že láska mě může pozvednout nad ka, jako křídla mohou pozvednout ptáka nad všechno, co by ho jinak zabilo a sežralo. Rozumíš?"
"Oslepila tě." Cuthbert mluvil s jemností, která byla zcela cizí tomu mladíkovi, který v uplynulých dvou měsících tak trpěl.
"Ano," řekl Roland smutně. "Oslepila mě - ale teď už vidím. Pojeď trochu rychleji, jestli můžeš. Chci to

mít za sebou."
17
Jeli po rozježděné polní cestě, po které kdysi přicházela Susan (ta Susan, která tehdy věděla pramálo o tom, jak to na světě chodí) a zpívala si za světla Líbajícího měsíce Bezohlednou lásku. Tam, kde cesta ústila do Rhein dvůr, zastavili.
"Báječný výhled," zamumlal Roland. "Je odtud vidět skoro celá poušť."
"Zato napravo od nás nic báječného k vidění není."
To byla pravda. V zahradě bylo plno nesklizené zmutované zeleniny, nad kterou trůnil slaměný strašák jako špatný vtip nebo špatné znamení. Na dvorku rostl jen jeden strom, ze kterého padalo chorobně vypadající podzimní listí jako peří ze starého supa. Za stromem stála chatrč, postavená z neopracovaného kamene a završená jediným ukoptěným komínem, na kterém bylo řvavě žlutou barvou namalováno čarodějné znamení. V opačném rohu dvora, za zarostlým oknem, byla hromada dříví.
Roland už viděl spoustu takových chatrčí - cestou sem z Gileadu jich viděli nepočítané -, ale žádná z nich jim nepřipadala tak špatná jako tato. Neviděl nablízku nic, přesto měl pocit, příliš silný, než aby si ho nevšiml, že tu někdo je. Někdo, kdo se dívá a vyčkává.
Cuthbert to také cítil. "Musíme jít blíž?" Polkl. "Musíme jít dovnitř? Protože - Rolande, dveře jsou otevřené. Vidíš?"
Viděl. Jako by je očekávala. Jako by je zvala dovnitř, chtěla, aby se posadili a pojedli s ní k snídani něco, nač není radno ani pomyslet.
"Zůstaň tady." Roland pobídl Bystrého do kroku.
"Ne! Já tam půjdu!"
"Ne, kryj mi záda. Jestli budu muset jít dovnitř, zavolám tě, abys šel se mnou - ale jestli budu muset jít dovnitř, ta stařena, která tu žije, přestane dýchat. Jak jsi říkal, možná by to bylo nejlepší."
S každým pomalým krokem, který Bystrý učinil, rostl v Rolandově srdci a hlavě pocit, že je tu něco špatně. Páchlo to tu, byl to puch připomínající shnilé maso a horká shnilá rajčata. Vycházel z chatrče, Roland si to aspoň myslel, ale zároveň se zdálo, že stoupá přímo ze země. A s každým krokem se zdálo, že řidina kňučí hlasitěji, jako by ji zdejší atmosféra nějak zesilovala.
Susan sem nahoru přišla sama a potmě, pomyslel si. Bohové, sám nevím, jestli bych sem dokázal přijít potmě ve společnosti přátel.
Vjel pod strom, pohled upřený na otevřené dveře dvacet kroků vpředu. Uviděl cosi jako kuchyni: nohy stolu, opěradlo židle, špinavé ohniště. Ani stopa po paní domu. Ale byla tam. Roland cítil, jak po něm slídí její oči jako odporní brouci.
Nevidím ji, protože použila svého umění, jak se zamlžit - ale je tam.
A přesto ji možná viděl. Přesně ve dveřích, kousek napravo, se vzduch podivně tetelil, jako by se ohříval. Rolanda učili, že je možno uvidět zamlženého člověka, když otočíte hlavu a podíváte se na něj koutkem oka. To teď udělal.
"Rolande?" zavolal Cuthbert za ním.
"Zatím je to dobré, Berte." Sotva si všímal slov, která říkal, protože - ano! To čeření teď bylo zřetelnější a mělo skoro obrysy ženy. Mohla to být jen fantazie, to jistě, ale -
Ale v té chvíli, jako by pochopila, že ji uviděl, se to tetelení stáhlo do stínů. Roland zahlédl rozvlněný lem jakýchsi starých černých šatů, které vzápětí zmizely.
To nic. Nepřišel sem za ní na návštěvu, ale aby ji poprvé a naposledy varoval - což bylo nepochybně víc, než co by udělali jejich otcové.
"Rheo!" Jeho hlas se zaburácel v tvrdých tónech, starých, přísných a rozkazujících. Ze stromu spadly dva žluté listy, jako by je setřásl ten hlas, a jeden mu spadl do černých vlasů. Z chýše nevycházelo nic, jen vyčkávavé, naslouchající ticho - a potom vrzavé, posměvačné zamňoukání kočky.
"Rheo, dcero nikoho! Přinesl jsem ti něco zpátky, ženo! Něco, co jsi určitě ztratila!" Vytáhl z košile složený dopis, a hodil ho na kamenitou zem. "Dnes jsem byl tvým přítelem, Rheo - kdyby to došlo tam, kam jsi to poslala, zaplatila bys životem."
Odmlčel se. Ze stromu sklouzl další list. Dopadl na hřívu Bystrého.
"Slyš mě dobře, Rheo, dcero nikoho, a rozuměj mi dobře. Přišel jsem sem pod jménem Will Dearborn,

ale Dearborn není mé jméno, a je to Společenství, komu sloužím. Nejen jemu, sloužím všemu, co za Společenstvím leží - je to moc Bílé. Zkřížila jsi cestu našemu ka a já tě varuji jen jednou: nezkřiž ji znova. Rozumíš?"
Opět jen to vyčkávavé ticho.
"Nezkřivíš ani vlas tomu chlapci, který nesl tvůj zlovolný vzkaz, nebo zemřeš. Nepromluvíš s nikým ani slova o těch věcech, které víš nebo si je domýšlíš - nepromluvíš o tom s Kordélií Delgadovou ani s Jonasem, Rimerem nebo Thorinem - nebo zemřeš. Dodržuj mír a my ho dodržíme také. Jestli ho porušíš, umlčíme tě. Rozumíš?"
Jenom ticho. Špinavá okna na něj hleděla jako oči. Závan větru shodil další listí, které se sneslo kolem něj jako sprcha, a slaměný panák na tyči nepříjemně zavrzal. Roland si maně vzpomněl na kuchaře Haxe, který se houpal na konci provazu.
"Rozumíš?"
Žádná odpověď. Ani zatetelení, které by zahlédl otevřenými dveřmi.
"Dobrá," řekl Roland. "Mlčení znamená souhlas." Pobídl koně, aby se otočil. Při tom pozvedl hlavu a uviděl, že mezi žlutým lisím se pohnulo cosi zeleného. Ozvalo se tiché syčení.
"Rolande, pozor! Had!" zakřičel Cuthbert, ale než mu z úst stačilo vyjít druhé slovo, Roland tasil pistoli. Sklouzl v sedle stranou, přidržoval se levou nohou a patou, zatímco Bystrý tancoval a vzpínal se. Vystřelil třikrát, hromování obrovské pistole roztříslo klidný vzduch a pak se přivalilo zpátky od nedalekých kopců. S každou ranou had znovu poskočil vzhůru a jeho krev červeně tečkovala modré nebe a žluté listí. Poslední kulka mu utrhla hlavu, a když had nadobro znehybněl, dopadl na zem ve dvou kusech. Z chatrče se ozvalo žalostné a vzteklé zavytí, tak ohavné, že Rolandovi se páteř proměnila v ledový provazec.
"Ta parchante!" ječel ženský hlas ze stínů. "Ach, ty vražedný spratku! Můj přítel! Můj přítel!"
"Jestli to byl tvůj přítel, neměla jsi ho na mě posílat," řekl Roland. "Pamatuj si to, Rheo, dcero nikoho."
Hlas vyrazil ještě jeden skřek a pak zmlkl.
Roland dojel ke Cuthbertovi a zastrčil zbraň do pouzdra. Bertovy oči byly veliké a plné úžasu. "Rolande, taková střelba! Bohové, to byla střelba!"
"Pojeďme odtud."
"Ale pořád nevíme, jak se to dozvěděla!"
"Myslíš, že to poví?" Rolandovi se nepatrně, ale jen na okamžik zatřásl hlas. Jak se ten had vrhl z toho stromu přímo na něj - pořád nemohl uvěřit, že není mrtev. Díky bohům za pevnou ruku, která se o vše postarala.
"Mohli bychom ji přinutit, aby mluvila," řekl Cuthbert, ale Roland mu na hlase poznal, že na nic takového nemá chuť. Možná později, možná po letech putování a pistolnictví, ale teď neměl na mučení o nic lepší žaludek než na rychlé zabíjení.
"I kdyby to šlo, nemohli bychom ji přinutit, aby řekla pravdu. Takoví jako ona lžou, stejně jako jiní lidé dýchají. Jestli jsme ji přesvědčili, aby zůstala zticha, udělali jsme dnes dost. Pojeď. Hnusí se mi to tady."
18
Cestou zpátky do městečka Roland řekl: "Musíme se setkat."
"Všichni čtyři. To jsi myslel, že?"
"Ano. Chci vám povědět všechno, co vím a co si domýšlím. Chci vám povědět, jaký mám plán. Na co jsme čekali."
"To by mohlo být opravdu velmi dobré."
"Susan nám může pomoci." Zdálo se, že Roland mluví sám k sobě. Cuthberta pobavilo, když si všiml, že ten osamělý, zlatý lístek mu stále drží v tmavých vlasech. "Susan byla určena, aby nám pomohla. Proč jsem to neviděl?"
"Protože láska je slepá," řekl Cuthbert. Zachechtal se a poplácal Rolanda po rameni. "Láska je slepá, synku."
19
Když měla jistotu, že chlapci odjeli, vyplížila se Rhea ze dveří na protivné slunce. Dobelhala se ke stromu, padla na kolena k roztrhanému hadovi a hlasitě se rozeštkala.

"Ermote, Ermote!" volala. "Podívej, co s tebou udělali!"
Hlava ležela s tlamou strnule rozevřenou, ze špičáků stále odkapával jed - čiré kapky, které svítily v sílícím denním světle jako krystaly. Strnulé oči skelně hleděly. Zvedla Ermota ze země, políbila šupinatou tlamu, olízla zbytky jedu z odhalených jehel a celou dobu naříkala a skučela.
Potom druhou rukou zvedla dlouhé potrhané tělo a sténala nad dírami, které zely v Ermotově saténové kůži, nad těmi dírami a potrhaným červeným masem v nich. Dvakrát přiložila hlavu k tělu a vyslovila zaříkání, ale nic se nestalo. Samozřejmě že ne. Ermot byl daleko mimo dosah jejích zaříkání. Ubohý Ermot.
Přiložila si jeho hlavu k plochému starému prsu, a jeho tělo k druhému prsu. Potom, zatímco jí zbytky jeho krve promáčely živůtek šatů, zahleděla se směrem, kterým odjeli ti nenávidění chlapci.
"To mi zaplatíte," zašeptala. "U všech bohů, co jich kdy bylo, zaplatíte mi to. Až to budete nejmíň čekat. Přijde Rhea a vy budete křičet, až si roztrhnete hrdlo. Slyšíte mě? Budete křičet tak, až si roztrhnete hrdlo!"
Ještě chvíli klečela, pak vstala a odšourala se k chatrči s Ermotem stále na prsou.
Kapitola V
Čarodějova duha
1
Jednou odpoledne, tři dny po Rolandově a Cuthbertově návštěvě na Cöosu, prošli Roy Depape a Clay Reynolds po chodbě v patře Poutníkova spočinutí do prostorné ložnice, kterou si tam držela Coral Thorinová. Clay zaklepal. Zevnitř je pozval dál Jonas, prý je otevřeno.
Jakmile Depape vstoupil, první ze všeho uviděl samotnou sai Thorinovou, která seděla v houpací židli u okna. Měla na sobě nadýchanou noční košili z bílého hedvábí a na hlavě červenou bufandu. Na klíně držela pletení. Depape se na ni překvapeně podíval. Tajuplně se na něj i na Reynoldse usmála, řekla "Zdravím vás, pánové" a vrátila se k jehlicím. Zvenčí se ozývalo bouchání petard (mladí lidé se nikdy nemohli toho velkého dne dočkat, pokud se jim dostaly petardy do rukou, museli je odpalovat), nervózní ržání koně a divoký smích kluků.
Depape se otočil k Reynoldsovi, který pokrčil rameny a pak zkřížil paže, aby si podržel cípy pláštěnky. Takovým způsobem dával najevo pochybnost nebo nesouhlas nebo obojí.
"Nějaký problém?"
Jonas stál mezi dveřmi do koupelny a růžkem ručníku přehozeným přes rameno si otíral z tváře holicí pěnu. Depape ho tak viděl mnohokrát, ale pohled na ty staré bílé křižující se jizvy mu pokaždé trochu zvedl žaludek.
"No - věděl jsem, že využíváme dámský pokoj, jenom jsem netušil, že k němu patří ta dáma."
"Patří." Jonas vhodil ručník do koupelny, přešel k lůžku a vzal si košili, zavěšenou na sloupku postele. Coral za ním zvedla hlavu, počastovala jeho nahá záda jediným dychtivým pohledem, ale pak se znovu pustila do práce. Jonas si natáhl košili. "Jak to vypadá v Citgu, Clayi?"
"Je tam klid. Ale brzo bude randál, jestli tam jistí mladí vagabundos strčí ty své špičaté nosy."
"Kolik jich tam je, a jak jsou rozmístění?"
"Deset ve dne. Tucet v noci. Jednou za každou směnuje tam Roy nebo já, ale jak říkám, je tam klid."
Jonas přikývl, ale spokojený nebyl. Doufal, že touto dobou už ty kluky vyláká do Citga, stejně jako doufal, že je vyprovokuje ke střetu, když jim poničil bydlení a zabil holuby. Ale oni se zatím pořád schovávali za tím svým zatraceným Kopečkem. Cítil se jako muž v poli se třemi mladými býčky. Má červený hadr, ten rádoby torero, a mává jím, co mu síly stačí, ale toros stále odmítají vyrazit. Proč?
"A co stěhování? Jak to jde?"
"Jako hodinky," odpověděl Reynolds. "Čtyři cisterny za noc, po dvojicích, poslední čtyři noci. Velí Renfrew, ten z Líné Susan. Pořád tam chceš nechat půl tuctu jako návnadu?"
"Jo," odpověděl Jonas a v tu chvíli kdosi zaklepal na dveře.
Depape nadskočil. "Je to -"
"Ne," řekl Jonas. "Náš přítel v černém hábitu se odporoučel. Možná šel nabídnout útěchu vojskům Dobrého muže před bitvou."
Depape se tomu zachechtal. Žena v noční košili u okna se dívala na své pletení a neříkala nic.

"Je otevřeno!" zavolal Jonas.
Muž, který vstoupil, měl na sobě sombrero, serape a sandalias jako farmář nebo vaquero, ale pleť měl bledou a kudrnu vlasů, která mu vykukovala pod okrajem sombrera, světlou. Byl to Latigo. Tvrdý muž a neúprosný, ale znamenal velké zlepšení oproti tomu smějícímu se muži v černém hábitu.
"Rád vás vidím, pánové," řekl, vstoupil dovnitř a zavřel dveře. Jeho tvář - zasmušilá, zamračená - patřila muži, který nespatřil nic dobrého už řadu let. Možná už od narození. "Jonasi? Daří se vám dobře? Věci jdou, jak mají?"
"Daří a jdou," řekl Jonas. Podal mu ruku. Latigo jí krátce potřásl. Nepodal ji Depapeovi ani Reynoldsovi, ale pohlédl na Coral.
"Dlouhé dny a příjemné noci, paní."
"Nechť je vám jich dopřáno dvakrát tolik, sai Latigo," řekla, ale hlavu od pletení nezvedla.
Latigo se posadil na konec postele, vytáhl ze svého serape váček s tabákem a začal si balit cigaretu.
"Nezdržím se dlouho," řekl. Mluvil odsekávaným, sevřeným přízvukem severozápadní části Vnitřního světa, kde - jak Depape slyšel - se za hlavní zábavu stále považovalo šukání sobů. Tedy pokud vaše sestra uměla běhat rychleji než vy. "Nebylo by to moudré. Příliš sem nezapadnu, když se to vezme kolem a kolem."
"Ne," řekl Reynolds pobaveně. "To tedy nezapadnete."
Latigo se na něj ostře podíval, ale pak se zaměřil na Jonase. "Ostatní z mé skupiny táboří třicet kol odtud, v lese na západ od Šroubového oka - mimochodem, co se to ozývá za strašlivý zvuk v tom kaňonu? Děsí koně."
"Řidina," řekl Jonas.
"Straší tady lidi, když se dostanou moc blízko," vysvětloval Reynolds. "Nejlepší je držet se od ní dál, kapitáne."
"Kolik vás je?" zeptal se Jonas.
"Stovka. A dobře ozbrojená."
"To byli taky muži lorda Pertha, jak se říká."
"Nebuďte hlupák."
"Viděli už nějakou bitku?"
"Dost na to, aby věděli, o co jde," odsekl Latigo, ale Jonas věděl, že lže. Farson držel své veterány v horských děrách. Toto zde byla jen malá expediční jednotka, ve které určitě jenom seržanti byli schopni svými klacky ještě jiné akce, než jimi prolévat vodu.
"Pod Visící skálou je jich tucet, hlídají cisterny, které zatím přivezli vaši lidé," řekl Latigo.
"Nejspíš je jich víc, než je nutné."
"Neriskoval jsem návštěvu v tomhle zasraném Zapadákově proto, abych s vámi diskutoval o svých opatřeních, Jonasi."
"Prosím za prominutí, sai," odpověděl Jonas, ale jen ledabyle. Posadil se na zem u židle Coral a začal si také balit kuřivo. Coral odložila pletení a začala ho hladit po vlasech. Depape nevěděl, co Eldreda na ní tak přitahuje - když se podíval svýma očima, viděl jenom ošklivou mrchu s pořádným klofanem a cecíky jako štípanci od komára.
"Pokud jde o ty tři mladé muže," řekl Latigo tónem chlapíka, který jde přímo k jádru věci. "Dobrého muže velmi znepokojila zpráva, že se v Mejisu objevili návštěvníci z Vnitřního světa. A teď mi povídáte, že nejsou těmi, za které se vydávají. Takže kdo to je?"
Jonas odstrčil Coralinu ruku z vlasů, jako by to byl obtížný hmyz. Ta se pokojně vrátila ke svému pletení.
"Nejsou to mladí muži, ale jenom kluci, a jestli jejich příjezd od Mejisu je ka - které Farsona hluboce znepokojuje, jak vím -, tak to ka se může týkat spíš nás než Společenství."
"Je mi líto, ale Dobrý muž se bude muset obejít bez dobrodiní vašich teologických závěrů," řekl Latigo.
"Přinesli jsme rádia, ale buď jsou polámaná, nebo nemůžou na takovou vzdálenost fungovat. Nikdo neví, čím to je. Stejně takové krámy nesnáším. Bohové se jim smějí. Jsme odkázáni sami na sebe, příteli. V dobrém i zlém."
"Farson se nemusí zbytečně strachovat," řekl Jonas.
"Dobrý muž chce, abyste ty kluky považovali za hrozbu pro jeho plány, a podle toho s nimi jednali.

Očekávám, že Walter vám řekl totéž."
"Baže. A nezapomněl jsem jediné slovo. Sai Walter je z lidí, na jaké se nezapomíná."
"Ano," souhlasil Latigo. "Je rádcem Dobrého muže. Hlavním důvodem, proč za vámi přišel, bylo upozornit na ty kluky."
"A to tedy udělal. Royi, pověz sai Latigovi o své návštěvě u šerifa předevčírem."
Depape si nervózně odkašlal. "Šerif - Avery -"
"Znám ho, je tlustý jako prase o pouti," řekl Latigo. "Pokračujte."
"Jeden z Averyho zástupců odnesl těm třem klukům zprávu, když počítali koně na Pádu."
"Jakou zprávu?"
"O Sklizňovém dni nechoďte do městečka. O Sklizňovém dni nejezděte na Pád. O Sklizňovém dni se radši držte doma, protože lidé z Panství neradi vidí, když se cizinci, byť je mají rádi, ukazovali v den, kdy se slaví místní svátky."
"A jak to přijali?"
"Hned souhlasili, že o Sklizni zůstanou doma," řekl Depape. "Tak se chovali celou dobu, byli příjemní jako dortíček, když po nich někdo něco chtěl. Vědí svoje, samozřejmě - tady už se nedrží žádný zvyk o Sklizni, stejně jako jinde. Vlastně je dost obvyklé, že se cizinci zapojí do veselice, a ti kluci to určitě vědí. Šlo o to -"
"- přesvědčit je, že chceme zahájit přesun přímo o Poutním dni, ano, ano," dokončil Latigo netrpělivě. "Já chci vědět, jestli je to přesvědčilo? Můžete je sebrat den před Sklizní, jak jste slíbili, nebo se bude čekat?"
Depape a Reynolds se podívali na Jonase. Jonas sáhl za sebe a položil ruku na Coralino úzké, leč nikoli nezajímavé stehno. A je to tu, pomyslel si. Za to, co teď řekne, bude volán k odpovědnosti, a bez milosti. Jestli bude mít pravdu, Velkým lovcům rakví se dostane díků a odměny - možná i prémie navíc. Jestli se zmýlí, nejspíš budou pověšeni z takové výšky a tak prudce, že se jim utrhne hlava, až se zarazí o konec provazu.
"Sebereme je snadno jako ptáčky na zemi," řekl Jonas. "Obvinění ze zrady. Tři mladí muži, vysoce urození, placeni Johnem Farsonem. Otřesná záležitost. Co by mohlo být typičtější pro zlé doby, ve kterých žijeme?"
"Stačí křiknout zrada, a objeví se dav?"
Jonas poctil Latiga studeným úsměvem. "Pojem zrady by mohl být poněkud vzdálený prostému lidu, i kdyby byl dav opilý a nějakou skupinku si koupila a zaplatila Společnost koňáků. Ale vražda - zvlášť kdyby šlo o milovaného starostu -"
Depape se polekaně zahleděl na starostovu sestru.
"To ale bude škoda," vzdychla paní. "Možná mě to ponoukne, abych se sama postavila do čela toho davu."
Depape si pomyslel, že konečně chápe, co na ní Eldreda tak přitahuje: byla to žena do puntíku stejně chladnokrevná jako Jonas.
"Ještě něco," pokračoval Latigo. "Dostali jste do úschovy jednu věc, která patří Dobrému muži. Jistou skleněnou kouli, je to tak?"
Jonas přikývl. "Ano, jistě. Pěkný kousek."
"Vyrozuměl jsem, že jste ji nechali u místní bruji."
"Ano."
"Měli byste ji vyzvednout. Brzy."
"Neučte svého dědečka, jak vycucávat vejce," ohradil se Jonas trochu nabroušeně. "Počkám, dokud nebudou ti spratci v base."
Reynolds zvědavě zamumlal: "Vy jste tu kouli viděl na vlastní oči, sai Latigo?"
"Zblízka ne, ale viděl jsem lidi, kteří ji viděli." Latigo se odmlčel. "Jeden zešílel a museli ho zastřelit. Dalšího člověka v podobném stavu jsem viděl před třiceti lety na okraji velké pouště. Byl to osadník, kterého pokousal vzteklý kojot."
"Žehnám Želvě," zamumlal Reynolds a třikrát si poklepal na hrdlo. Strašně se bál vztekliny.
"Nebudete žehnat ničemu, jestli se vás Čarodějova duha zmocní," řekl Latigo chmurně a soustředil se

znovu na Jonase. "Radím, abyste si dávali ještě větší pozor, až si ji budete brát zpátky, než když jste ji dávali do úschovy. Ta stará čarodějnice už nejspíš bude v její moci."
"Chci tam poslat Rimera a Averyho. Avery není dvakrát chytrý, ale Rimerovi to zapaluje."
"Bojím se, že to nebude stačit," řekl Latigo.
"Nebude?" opáčil Jonas. Jeho ruka sevřela Coralino stehno a nepříjemně se na Latiga usmál. "Třeba byste mohl říct svému pokornému služebníkovi, proč to nebude stačit?"
Byla to Coral, kdo odpověděl. "Protože když budete přebírat Čarodějovu duhu, kterou má Rhea u sebe, kancléř bude provázet mého bratra na místo jeho posledního odpočinku."
"O čem to mluví, Eldrede?" zeptal se Depape.
"Že Rimer zemře taky," řekl Jonas. Začal se usmívat. "Další ohavný zločin, který padne na hlavy špinavých špiónů Johna Farsona."
Coral se mile a souhlasně usmála, vzala Jonase za ruku a posunula si ji po stehně výš a potom se znovu chopila pletení.
2
Dívka, ač mladá, byla provdána.
Chlapec, ač čestný, byl značně rozháraný.
Setkala se s ním jedné noci na opuštěném místě a pověděla mu, že jejich láska, i když sladká, musí skončit. Odpověděl, že nikdy neskončí, že byla vepsána do hvězd. Pověděla mu, že možná, ale v jisté chvíli se souhvězdí změnilo. On se asi rozplakal. Ona se možná smála - nejspíš z nervozity. Ať už byla příčina jakákoli, takový smích byl katastrofálně špatně načasován. On zvedl kámen a rozbil jí hlavu. Potom, když se vzpamatoval a uvědomil si, co provedl, sedl si, opřel se zády o žulový balvan, položil si její ubohou rozbitou hlavu do klína a podřízl si hrdlo, zatímco z nedalekého stromu přihlížela sova. Při umírání pokrýval její tvář polibky, a když je pak našli, jejich rty byly spojeny jeho i její krví.
Starý příběh. Každé městečko má podobný. Odehrával se obvykle tam, kde si místní milenci dávali dostaveníčko, na tichém říčním břehu nebo městském hřbitově. Jakmile se podrobnosti skutečné události pokroutily natolik, aby potěšily morbidně romantické posluchače, začaly vznikat písně. Obvykle je zpívají roztoužené panny, které mizerně hrají na kytaru nebo mandolínu a neudrží tón. V refrénech se objevují plačtivé verše jako Trálalíja trálalí, v náručí si zemřeli.
V místní verzi tohoto prapodivného příběhu vystupovali milenci Robert a Francesca, a stalo se to za dávných časů, ještě než se svět hnul. Tato vražda a sebevražda se měla stát na hřbitově v Hambry, ten kámen, který rozmašíroval Francesce mozek, byl břidlicový náhrobek a žulová stěna, o kterou se Robert opíral, když si prořezával krk, bylo mauzoleum Thorinů. (Dalo se pochybovat, že v Hambry nebo Mejisu byli před pěti generacemi nějací Thorinové, ale lidové příběhy bývají přinejlepším jenom zrýmované lži.)
Ať to byla pravda nebo ne, říkalo se, že na hřbitově straší duchové milenců, které tam vídali (jak se říkalo), jak se procházejí ruku v ruce mezi náhrobky, jsou celí od krve a vypadají tesklivě. Proto na hřbitov málokdo v noci chodil a pro Rolanda, Cuthberta, Alaina a Susan bylo logické, že se sejdou zrovna zde.
Než k setkání došlo, byl Roland stále ustaranější - dokonce zoufalý. Susan představovala problém - vlastně spíš Susanina teta. I bez Rheina jedovatého dopisu, který by tomu procesu napomohl, proměnila se Kordéliina podezření ohledně Susan a Rolanda téměř v jistotu. Jednoho dne, ani ne týden před setkáním na hřbitově, začala Kordélie křičet na Susan, sotva Susan vešla do dveří s košíkem na lokti.
"Tys byla s ním! Bylas, ty neposlušná holko, máš to napsané na čele!"
Susan, která se toho dne nikde poblíž Rolanda nevyskytovala, dokázala zpočátku na tetu jen civět. "Byla s kým?"
"Ach, to na mě nezkoušej, krasotinko nafoukaná! Nezkoušej to, prosím tě! Kdo na tebe skoro vrtí jazykem, když projíždí kolem našeho domu? Dearborn, to je on! Dearborn! Dearborn! Řeknu to tisíckrát! Ach, styď se! Styď! Podívej se na svoje kalhoty! Máš je zelené od trávy, ve které jste se vy dva válely, to tedy máš! Překvapuje mě, že je nemáš taky roztrhané v rozkroku!" To už teta Korda skoro ječela. Žíly na krku jí vystoupily jako provazy.
Susan se zmateně podívala na staré hnědé kalhoty, které na sobě měla.
"Teto, to je barva - copak to nevidíš? S Chettou jsme dělaly pouťovou výzdobu ve starostově domě.

To, co mám na zadku, je od Harta Thorina - ne Dearborna, ale Thorina - když mě načapal v kůlně, kde se skladuje výzdoba a rachejtle. Řekl si, že je to vhodná chvíle a místo, aby si dal další menší zápas. Dostal se na mě, znovu si ustříkl do kalhot a spokojeně odešel. Se zpěvem, tak." Nakrčila nos, i když poslední dobou cítila k Thorinovi hlavně jakousi smutnou nechuť. Strach z něho ji opustil.
Teta Korda se na ni dívala lesklýma očima. Susan se poprvé přistihla, že vědomě uvažuje, jestli je Kordélie příčetná.
"Pravděpodobná historka," zašeptala Kordélie nakonec. Nad obočím jí vyvstávaly drobné kapky potu a sítě modrých žilek na spáncích jí tikaly jako hodiny. Dokonce poslední dobou páchla, ať se koupala nebo ne - byl to žluklý, trpký pach. "Udělali jste to, když jste se pomiliskovali?"
Susan udělala krok vpřed, popadla tetu za kostnaté zápěstí a přimáčkla ho na skvrnu na svém koleni. Kordélie vykřikla a pokusila se odtáhnout, ale Susan držela pevně. Potom ruku zvedla k tetinu obličeji a podržela ji tam, dokud neměla jistotu, že Kordélie očichala to, co jí na dlani uvízlo.
"Cítíš to, teto? Barva! Natírali jsme s ní rýžový papír na barevné lampióny!"
Napětí v zápěstí Susaniny ruky pomalu povolilo. Oči, které hleděly do jejích očí, se znovu do jisté míry pročistily. "Baže," řekla nakonec. "Barva." Odmlčela se. "Tentokrát."
Když od té doby Susan otočila hlavu, až příliš často za sebou uviděla postavu s úzkými boky, která se za ní sunula po ulici, nebo zahlédla některého z řady tetiných přátel, který sledoval směr jejích kroků podezíravým pohledem. Když jezdila po Pádu, vždycky už měla pocit, že je sledována. Než se konečně všichni čtyři na hřbitově sešli, souhlasila s tím, že se sejde s Rolandem a jeho přáteli, dvakrát. V obou případech byla nucena schůzku zrušit, podruhé v poslední chvíli. Tehdy zahlédla nejstaršího syna Briana Hookeyho, který ji sledoval divným, upřeným pohledem. Byla to jen předtucha - ale silná předtucha.
Všechno bylo pro ni o to horší, že hořela po setkání stejně jako Roland, a nejen kvůli poradě. Potřebovala vidět jeho tvář a sevřít jeho ruku do dlaní. To ostatní, i když sladké, mohlo počkat, ale potřebovala ho vidět a dotýkat se ho. Potřebovala se přesvědčit, že Roland není jenom sen, který si pro útěchu upředla osamělá, vystrašená dívka.
Nakonec jí pomohla Maria - bohové nechť požehnají té služtičce, která možná pochopila víc, než Susan mohla tušit. Byla to Maria, která zašla ke Kordélii s lístkem, že Susan přespí v hostinském křídle na Mořské vyhlídce. Lístek napsala Olive Thorinová, a přes všechna podezření nemohla Kordélie tak docela tvrdit, že je to padělek. Protože nebyl. Napsala ho Olive, lhostejně a bez otázek, když ji o to Susan požádala.
"Co se stalo mé neteři?" vyštěkla jen Kordélie.
"Je unavená, sai. A má dolor de garganta."
"Bolí ji v krku? Pár dní před Poutí? Směšné! Tomu nevěřím! Susan nikdy nebyla nemocná!"
"Dolor de garganta," opakovala Maria nevzrušeně, jak to jen dokáže venkovská žena tváří v tvář nedůvěře, a s tím se Kordélie musela spokojit. Maria neměla ponětí, co má Susan za lubem, a přesně tak to Susan vyhovovalo.
Vylezla přes balkón, hbitě sešplhala po patnácti stopách husté révy, která porůstala severní stranu domu, a pak zadními dveřmi ve zdi pro služebnictvo. Tam čekal Roland a po dvou vřelých minutách, kterými se nemusíme zabývat, odjeli ve dvou na Bystrém na hřbitov, kde vyčkávali Cuthbert a Alain, plni napětí a nervózní naděje.

3

Susan se nejprve podívala na toho klidného světlovlasého mladíka s kulatou tváří, který se nejmenoval Richard Stockworth, nýbrž Alain Johns. Potom na toho druhého - ze kterého cítila velkou pochybnost o své osobě, a možná dokonce i vztek. Jmenoval se Cuthbert Allgood.
Seděli vedle sebe na padlém pomníku, který byl porostlý břečťanem, s nohama v potůčku mlhy. Susan sklouzla Bystrému ze sedla a pomalu k nim přistoupila. Vstali. Alain vysekl vnitrosvětskou poklonu, vytrčil nohu, napjal koleno, patu pevně zabořil do země. "Paní," začal. "Dlouhé dny -"
A už byl vedle něj ten druhý - hubený a tmavý, s tváří, která by byla pěkná, nebýt toho nepokoje. Jeho tmavé oči byly opravdu docela krásné.
"- a příjemné noci," dokončil Cuthbert a napodobil Alainovu úklonu. Ti dva vypadali jako komičtí dvořané v představení o Pouti, takže se Susan zasmála. Nemohla se ovládnout. Potom se jim hluboce

uklonila a roztáhla při tom ruce, jako by v nich držela cípy sukně, kterou neměla. "Nechť je vám jich dopřáno dvakrát tolik, pánové."
Potom se na sebe jen dívali, tři mladí lidé, kteří si nebyli tak docela jisti, jak dál. Roland jim nepomohl. Seděl obkročmo na Bystrém a jen se pozorně díval.
Susan udělala opatrně krok vpřed, už se nesmála. V koutcích rtů měla stále dolíčky, ale oči měla pozorné.
"Doufám, že ke mně necítíte nenávist," řekla. "Pochopila bych, kdyby ano - vstoupila jsem do vašich plánů - a také mezi vás tři -, ale nemohla jsem jinak." Ruce měla stále spuštěné k bokům. Teď je vztáhla k Alainovi a Cuthbertovi dlaněmi nahoru. "Miluji ho."
"My k tobě nenávist necítíme," řekl Alain. "Je to tak, Berte?"
Po jeden strašlivý okamžik Cuthbert mlčel a díval se kamsi za Susanino rameno, jako by si prohlížel bledý Démonův měsíc. Cítila, jak se jí srdce zastavuje. Potom se zahleděl znovu na ni a usmál se tak líbezně, že jí myslí prolétla jako kometa zmatená, ale oslnivá myšlenka (Kdybych ho potkala jako prvního... začínala).
"Rolandova láska je moje láska," řekl Cuthbert. Natáhl paže, vzal ji za ruce a přitáhl ji k sobě, takže stála mezi ním a Alainem jako sestra se dvěma bratry. "Protože jsme byli přátelé od časů, kdy jsme nosili batolecí košile, a zůstaneme přáteli, dokud jeden z nás neopustí stezku a nevstoupí na mýtinu." Potom se zazubil jako kluk. "Možná skončíme na konci stezky společně, jak to tak vypadá."
"A brzo," dodal Alain.
"Jenom v případě," dokončila Susan Delgadová, "že mi nebude teta Kordélie dělat gardedámu."
4
"Jsme ka-tet," řekl Roland. "Jsme jedním z mnoha."
Po řadě se na každého podíval a neviděl v jejich očích žádný nesouhlas. Uchýlili se do mauzolea a od úst a z nosů se jim kouřilo. Roland dřepěl a díval se na ně. Seděli v řadě na kamenné meditační lavici, po jejíchž stranách stály opadané kytice v kamenných květináčích. Zem byla poseta okvětními lístky suchých růží. Cuthbert a Alain měli Susan mezi sebou a drželi ji téměř nevědomky kolem pasu. Znovu Rolandovi připomněli sestru se dvěma bratry, kteří ji chrání.
"Jsme větší, než jsme byli," řekl Alain. "Cítím to velmi silně."
"Já také," řekl Cuthbert. Rozhlédl se. "A je to dobré místo pro setkání. Zvlášť pro takové ka-tet, jako je to naše."
Roland se neusmál, pohotové odpovědi nikdy nebyly jeho silnou stránkou. "Pojďme si promluvit o tom, co se děje v Hambry, a potom si promluvíme o nejbližší budoucnosti."
"Neposlali nás sem s žádným úkolem, víš," řekl Alain Susan. "Poslali nás sem otcové, aby nás uklidili z cesty, nic víc. Roland vzbudil nepřátelství jednoho muže, který nejspíš patří do kohorty Johna Farsona -"
"Vzbudil nepřátelství," opakoval Cuthbert. "To je dobrý výraz. Takový zaobalený. Rozhodně si ho zapamatuji a budu ho používat při každé příležitosti."
"Ovládej se," napomenul ho Roland. "Netoužím tu zůstat celou noc."
"Prosím za prominutí, ó veliký," řekl Cuthbert, ale oči mu jen hrály a nevypadaly nijak pokorně.
"Přijeli jsme sem s poštovními holuby, abychom posílali a dostávali zprávy," pokračoval Alain, "ale myslím, že nám holuby naložili, aby se rodiče mohli přesvědčit, že jsme v pořádku."
"Ano," přidal se Cuthbert. "Alain se snaží vysvětlit, že nás to tu zaskočilo. Roland a já jsme se... neshodli... v tom, co dělat dál. On chtěl čekat. Já ne. Teď jsem přesvědčen, že měl pravdu."
"Ale ze špatných důvodů," řekl Roland suše. "Každopádně jsme naše rozpory urovnali."
Susan se dívala z jednoho na druhého jaksi polekaně. Nakonec se její pohled zaměřil na modřinu na Rolandově spodní čelisti, která byla jasně viditelná ve slabém světle, jež sem padalo pootevřenými dveřmi sepultury. "Jak urovnali?"
"Na tom nesejde," řekl Roland. "Farson má v úmyslu svést bitvu nebo možná řadu bitev v horách Šavéd na severozápad od Gileadu. Vojskům Společenství, která na něj potáhnou, bude připadat, že je v pasti. Pokud by věci šly obvyklejším způsobem, možná by to byla i pravda. Farson má v úmyslu upoutat jejich síly, obklíčit je a zničit je zbraněmi Starého lidu. Ty bude pohánět naftou z Citga. Naftou v cisternách, které jsme viděli, Susan."

"Kde se bude rafinovat, aby ji mohl Farson použít?"
"Někde na západ odtud, kde to bude mít po cestě," řekl Cuthbert. "Myslíme, že nejspíš ve Vi Castis. Znáš to tam? Je to havířská země."
"Slyšela jsem o ní, ale v životě jsem nikdy nevytáhla paty z Hambry." Klidně se na Rolanda podívala. "Myslím, že se to brzy změní."
"V těch horách zůstala spousta strojů z dob Starého lidu," řekl Alain. "Většina je nahoře v děrách a kaňonech, říká se. Roboti a zabijácká světla - světelné břitvy, tak se jim říká, protože člověka čistě přeříznou v půli, když do nich vběhne. Bohové vědí, co ještě. Něco je nepochybně jenom legenda, ale není kouře bez ohně. Každopádně se zdá, že k rafinaci by nejspíš došlo tam."
"A potom ji odvezou na místo, kde čeká Farson," řekl Cuthbert. "Tohle nám ale na srdci neleží, všechno, s čím se musíme vypořádat, máme rovnou tady v Mejisu."
"Čekal jsem, dokud nebude všechno pohromadě," řekl Roland. "Celý ten jejich zatracený lup do posledního kousku."
"Pokud jste si nevšimli, náš přítel je malinko ctižádostivý," mrkl Cuthbert.
Roland si ho nevšímal. Díval se směrem k Šroubovému oku. Dnes v noci sem odtud nedoléhaly žádné zvuky. Vítr se stočil do svého podzimního směru a foukal od městečka. "Jestli dokážeme naftu zapálit, zbytek chytí taky - a nafta je stejně ze všeho nejdůležitější. Chci ji zničit a potom odtud co nejrychleji vypadnout. Všichni čtyři."
"Chtějí vyrazit o dni Sklizně, že?" zeptala se Susan.
"Ach ano, jak se zdá," řekl Cuthbert a pak se zasmál. Byl to sytý, nakažlivý smích - jako u dítěte - a Cuthbert se zároveň kýval dopředu a dozadu a držel si břicho, jak to dítě dělá.
Susan vypadala zmateně. "Copak? Co je?"
"Já to nedokážu říct," zalykal se. "Na mě je to moc velká síla. Chechtal bych se celou dobu a Roland by se rozčilil. Pověz to ty, Alaine. Pověz Susan o tom, jak k nám přijel na návštěvu zástupce Dave."
"Přijel nás navštívit na Závoru K," řekl Alain a také se usmíval. "Mluvil s námi jako strýček. Vyprávěl nám, že lidé z Hambry nemají rádi cizince na svých Poutích a že bude nejlepší, když se v den, kdy bude úplněk, budeme držet doma."
"To je pitomost!" Susan mluvila rozhořčeně, protože tak člověk většinou mluví, když slyší, že jeho rodné městečko někdo nespravedlivě osočuje. "My vítáme cizince na našich poutích, to tedy ano, a vždycky to tak bylo! Nejsme žádná banda - banda divochů!"
"Klid, klid," hihňal se Cuthbert. "My to víme, ale zástupce Dave neví, že to víme, ne? Ví jenom to, že jeho žena vaří nejlepší bílý čaj široko daleko, a kromě toho nemá Dave o ničem potuchy. Šerif Herk ví o malilinko víc, soudil bych, ale ne o moc."
"Ta námaha, kterou vynaložili, aby nás varovali, znamená dvě věci," pokračoval Roland. "Za prvé, že mají v úmyslu vyrazit o dni Sklizně, přesně jak jsi říkala, Susan. Za druhé, myslí si, že můžou ukrást Farsonovo zboží přímo nám pod nosem."
"A potom to třeba svést na nás," řekl Alain.
Zvědavě se dívala z jednoho na druhého, pak řekla: "Tak co máte v plánu?"
"Zničit, co pro nás nechali v Citgu jako návnadu, a potom na ně udeřit tam, kde se shromažďují," řekl Roland tiše. "To je u Visící skály. Už je tam nejméně polovina cisteren, které chtějí odvézt na západ. Budou mít vojsko. Možná až dvě stě mužů, i když myslím, že se nakonec ukáže, že je jich méně. Chci, aby všichni ti muži zemřeli."
"Jestli nezemřou oni, budeme to my," řekl Alain.
"Jak můžete vy čtyři zabít dvě stě vojáků?"
"Nemůžeme. Ale jestli dokážeme zapálit jednu nebo dvě z těch shromážděných cisteren, myslím, že dojde k výbuchu - možná obrovitému. Ti vojáci, kteří přežijí, budou vystrašeni, a žijící velitelé budou zuřit. Uvidí nás, protože se necháme vidět -"
Alain a Cuthbert ho bez dechu pozorovali. Všechno ostatní už se dozvěděli dřív nebo to uhodli, ale tuto část plánu si Roland až do této chvíle nechával pro sebe.
"Co potom?" zeptala se ustrašeně. "Co potom?"
"Myslím, že je můžeme zavést do Šroubového oka," řekl Roland. "Myslím, že je můžeme zavést do

řidiny."
5
V odpověď zaduněl hrom. Potom Susan řekla, i když s jistou úctou: "Jsi šílený."
"Ne," řekl Cuthbert zamyšleně. "Není. Pomýšlíš na ten úzký zářez ve stěně kaňonu, že, Rolande? Je těsně před tím výstupkem v kaňonu."
Roland přikývl. "Čtyři lidé tamtudy vylezou nahoru celkem bez potíží. Nahoře si nasbíráme pořádnou hromadu kamení. Dost na to, aby se mohla spustit lavina na každého, kdo by se nás pokusil sledovat."
"To je strašné," poznamenala Susan.
"Jde o přežití," odpověděl Alain. "Jestli se jim nechá ta nafta, aby ji mohli použít, zabijí každého muže ze Společenství, který se dostane do dosahu jejich zbraní. Dobrý muž nebere zajatce."
"Neřekla jsem, že je to špatné, jenom strašné."
Chvíli mlčeli, čtyři děti přemítající o vraždě dvou stovek mužů. Jenomže to nebudou všechno muži. Mnozí (možná většina) budou chlapci zhruba v jejich věku.
Nakonec pravila: "Koho nesmete vaše lavina, vyjede zase z kaňonu ven."
"Nevyjede." Alain viděl, jak tam terén vypadá, a teď pochopil celý plán téměř dokonale. Roland přikyvoval a na rtech měl náznak úsměvu.
"Proč ne?"
"Kvůli tomu křoví před kaňonem. Zapálíme ho, že, Rolande? A pokud bude ten den foukat stejný vítr jako obvykle - kouř -"
"Zažene je až na konec kaňonu," souhlasil Roland. "Do řidiny."
"Jak chcete zapálit to křoví?" zeptala se Susan. "Vím, že je suché, ale určitě nebudete mít čas zapalovat sirku nebo použít křesadlo."
"Tady nám můžeš pomoct ty," řekl Roland, "stejně jako nám můžeš pomoct zapálit ty cisterny. Nemůžeme se spolehnout na to, že bychom zapálili naftu jenom výstřelem z pistole, víš, surová nafta se vznítí mnohem pomaleji, než si lidé možná myslí. A Sheemie ti pomůže, jak doufám."
"Pověz mi, co chceš."
6
Hovořili ještě dvacet minut, ale plán vylepšovali kupodivu už jen málo - zdálo se, že všichni pochopili, že kdyby plánovali příliš důkladně a okolnosti se najednou změnily, mohli by uváznout. Ka je do této situace vmetlo, takže možná bylo nejlepší, když se spoléhali, že ka - a vlastní odvaha - je znovu vymete ven.
Cuthbertovi se nechtělo do toho zaplétat Sheemieho, ale nakonec se podvolil - chlapcova úloha bude malá, možná nepatrná a Roland souhlasil, že ho vezmou s sebou, až budou nadobro odjíždět z Mejisu. Společenstvo pěti je stejně dobré jako společenstvo čtyř, řekl.
"Dobře," řekl Cuthbert nakonec a pak se otočil k Susan. "Měl bych s ním promluvit já nebo ty."
"Udělám to já."
"Musí určitě pochopit, že nesmí říct Coral Thorinové ani slovo," řekl Cuthbert. "Ani ne tak proto, že má bratra starostou, ale já té potvoře prostě nevěřím."
"Můžu vám říct ještě lepší důvod, proč jí nedůvěřovat, než je Hart," řekla Susan. "Moje teta tvrdí, že se dala dohromady s Eldredem Jonasem. Chudák teta Korda! Prožila nejhorší léto v životě. A podzim nebude o nic lepší, to se vsadím. Lidé jí budou říkat teta té zrádkyně."
"Někdo bude mít dost vlastního rozumu," řekl Alain. "Vždycky se někdo takový najde."
"Možná, ale teta Korda patří k těm ženám, které nikdy neslyší to dobré, co se říká. A taky nic takového neříká. Jí se Jonas líbí, víte."
Cuthbert byl ohromen. "Úžasný Jonas! U všech bohů fidlovatých! Umíte si to představit? Teda, kdyby šli lidé na šibenici za špatný vkus v lásce, tvoje teta by šla mezi prvními, co říkáš?"
Susan se hihňala, objímala si kolena a přikyvovala.
"Měli bychom už jít," řekl Roland. "Jestli se přihodí něco, co by Susan potřebovala okamžitě vědět, využijeme ten červený kámen v kamenné zdi Zeleného srdce."
"Dobře," řekl Cuthbert. "Pojďme odtud. Je tu hrozná zima, zažírá se mi do kostí."
Roland se pohnul a protáhl si nohy, aby si je rozhýbal. "Důležité je, že se nás rozhodli nechat být, než se shromáždí a vyrazí. To je naše výchozí pozice, a je dobrá. A teď -"

Zastavil ho Alainův tichý hlas. "Ještě je tu jedna věc. Velmi důležitá."
Roland si znovu dřepl a zvědavě se na Alaina zadíval.
"Čarodějnice."
Susan sebou trhla, ale Roland se jen netrpělivě zasmál. "Ta v téhle záležitosti nemá co dělat, Alaine, nevím, jak by mohla. Nevěřím, že ji Jonas zatáhl do toho spiknutí -"
"Já taky ne," řekl Alain.
"A Cuthbert a já jsme ji přesvědčili, aby o Susan a mně mlčela. Kdyby se nám to nepovedlo, její teta by se už teď chytala stropu."
"Ale copak to nechápeš?" zeptal se Alain. "Nezáleží ani tak na tom, komu to Rhea mohla říct. Otázka zní, jak se to vůbec dozvěděla."
"Je to růžové," vyhrkla Susan. Ruce měla ve vlasech, prsty se dotýkala místa, kde jí uřezané konce začínaly dorůstat.
"Co je růžové?" zeptal se Alain.
"Ten měsíc," řekla, ale pak zavrtěla hlavou. "Nevím. Nevím, o čem to mluvím. Jsem pitomá jako Pinč a Jilly, to tedy jsem - Rolande? Co se stalo? Co tě bolí?"
Protože Roland už nedřepěl. Zhroutil se do sedu jako loutka na kamennou podlahu posetou okvětními lístky. Vypadal jako mladík, který se snaží neomdlít. Před mauzoleem se ozývalo suché praskání spadaného listí a volání lelka.
"Páni bohové," vypravil ze sebe potichu. "To přece není možné. To nemůže být pravda." Jeho pohled se setkal s Cuthbertovýma očima.
Z tváře druhého mladíka se vytratila všechna dobrá nálada a zůstalo po ní jen bezohledné a vypočítavé podloží, které by vlastní matka nepoznala - ani by možná poznat nechtěla.
"Růžové," řekl Cuthbert. "Není to zajímavé - stejné slovo vyslovil náhodou tvůj otec, než jsme odjeli, Rolande, viď? Varoval nás před růžovou. Mysleli jsme, že je to nějaký vtip. Skoro vtip."
"Ach!" Alain vytřeštil oči. "Ach, doprdele!" vyhrkl. Uvědomil si, co to řekl v blízkosti milé svého nejlepšího přítele, a plácl se rukama přes pusu. Tváře mu zahořely.
Susan si toho sotva všimla. Hleděla na Rolanda se stále větším strachem a zmatkem. "Co je?" ptala se. "Co víš? Pověz mi to! Pověz mi to!"
"Rád bych tě znovu zhypnotizoval, jak jsem to udělal tehdy v tom vrbovém háji," řekl Roland. "Chci to udělat hned, než o tom budeme mluvit dál a znovu zakryjeme bahnem to, na co sis vzpomněla."
Roland sáhl při řeči do kapsy. Vytáhl nábojnici a hned ji začal protahovat mezi prsty po hřbetě ruky. Její oči se na ni hned zadívaly, jako když je ocel přitahována k magnetu.
"Mohu?" zeptal se. "S tvým svolením, drahá."
"Baže, jak chceš." Oči se jí rozšiřovaly a získávaly skelný výraz. "Nevím, proč si myslíš, že tentokrát to bude jiné, ale..." zmlkla, očima dál sledovala tanec nábojnice na Rolandově ruce. Když jí přestal pohybovat a sevřel ji v pěsti, zavřela Susan oči. Dech měla klidný a pravidelný.
"Bohové, ta šla jako kámen," zašeptal Cuthbert užasle.
"Už ji někdo předtím zhypnotizoval. Myslím, že Rhea." Roland se odmlčel. Potom se zeptal: "Susan, slyšíš mě?"
"Baže, Rolande. Slyším tě velmi dobře."
"Chci, abys slyšela ještě jiný hlas."
"Čí?"
Roland kývl na Alaina. Pokud někdo mohl prolomit překážku v mysli Susan (nebo najít cestu, jak ji obejít), mohl to být on.
"Můj, Susan," řekl Alain a přistoupil po bok Rolandovi. "Znáš ho?"
Usmála se, oči zavřené. "Baže, ty jsi Alain. Tedy Richard Stockworth."
"Správně." Podíval se na Rolanda nervózníma, tázavýma očima - Na co se jí mám ptát? - ale Roland chvilku neodpovídal. Byl na dvou jiných místech, na obou zároveň, a slyšel dva různé hlasy.
Slyšel Susan tehdy u potoka ve vrbovém háji: Říká, "Baže zlatíčko, přesně tak, jsi hodná holčička," a pak je všechno růžové.
Slyšel svého otce v zahradě za Velkou síní: Je to grapefruit. Tím myslím, že je růžový.

Růžový.
7
Jejich koně byli osedláni a naloženi. Tři chlapci stáli před nimi, navenek klidní, uvnitř rozpáleni nedočkavostí, aby už byli pryč. Cesta s tajemstvím, které na ní leželo, nemohla volat silněji na jejich mládí.
Byli na dvoře, který ležel východně od Velké síně, nedaleko od místa, kde Roland porazil Corta a tím uvedl všechny tyto události do pohybu.
Bylo brzy ráno, slunce ještě nevyšlo, mlha ležela na zelených polích jako šedivé stuhy. Ve vzdálenosti asi dvaceti kroků od nich stáli na stráži Cuthbertův a Alainův otec, rozkročeni a s rukama na pažbách pistolí. Nebylo pravděpodobné, že by Marten (který se pro tu dobu vzdálil z paláce, a pokud bylo známo, i z Gileadu) proti nim plánoval nějaký útok - tady ne -, ale zcela vyloučit se to také nedalo.
Tak se stalo, že k nim promlouval jen Rolandův otec, když nasedali, aby započali svou cestu na východ do Mejisu a do Vnějšího oblouku.
"Ještě poslední věc," řekl, když utahovali sedlové popruhy. "Pochybuji, že uvidíte něco, co by se týkalo našich zájmů - ne v Mejisu -, ale musíte dávat pozor na barvu duhy. Tedy Čarodějovy duhy." Zasmál se, pak dodal. "Je to grapefruit. Tím myslím, že je růžový."
"Čarodějova duha je jenom pohádka," ozval se Cuthbert a oplácel Stevenův úsměv také úsměvem. Potom - možná kvůli čemusi v očích Stevena Deschaina - Cuthbertův úsměv povadl. "Nebo ne?"
"Všechny staré příběhy nejsou pravdivé, ale myslím, že ten o Maerlynově duze je," odpověděl Steven. "Říká se, že v ní kdysi bylo třináct skleněných koulí - jedna pro každého z Dvanácti Strážců, a jedna, která představovala bod, kde se Paprsky protínají."
"Tedy Věž," řekl Roland potichu a ucítil, jak mu naskočila husí kůže. "Temnou věž."
"Tak, Třináctka se jí říkalo, když jsem byl malý. Povídali jsme si někdy u ohně příběhy o té černé kouli a hloupě jsme se strašili... pokud nás při tom nenachytali otcové. Můj vlastní táta říkal, že není moudré mluvit o Třináctce, protože by mohla uslyšet, že ji někdo volá, a přikutálet se jeho směrem. Ale Černá třináctka pro vás tři nepřipadá v úvahu - aspoň ne teď. Ne, spíš růžová. Maerlynův grapefruit."
Nedalo se rozeznat, do jaké míry mluví vážně - jestli vůbec mluví vážně.
"Jestli ostatní koule Čarodějovy duhy přece jen existovaly, většinou jsou už rozbité. Takové věci se nikdy dlouho neudrží na jednom místě nebo v jedněch rukou, víte, a i začarované sklo se dá rozbít. Ale aspoň tři nebo čtyři kousky Duhy se možná stále kutálejí po tomhle našem smutném světě. Skoro jistě ta modrá. Tu měl jeden pouštní kmen pomalých mutantů - Totální vepři, tak si říkali -, není to ani padesát let, ale pak se znovu ztratila z dohledu. Zelená a oranžová jsou prý v Ludu a Disu, a taky ta růžová, možná."
"Co přesně dělají?" zeptal se Roland. "K čemu jsou?"
"Dá se jimi vidět. Některé barvy Čarodějovy duhy prý nahlížejí do budoucnosti. Jiné nahlížejí do jiných světů - tam, kde žijí démoni, tam, kam prý odešel Starý lid, když opustil náš svět. Možná také ukazují, kde jsou tajné dveře mezi těmi světy. Jiné barvy, říká se, umějí nahlížet daleko do našeho světa a vidět věci, které by lidé chtěli udržet v tajnosti. Nikdy nevidí to dobré, jenom zlé. Kolik z toho je pravda a kolik z toho je mýtus, to nikdo neví jistě."
Díval se na ně, jeho úsměv povadal.
"Ale tohle přece jen víme: John Farson má prý jakýsi talisman, cosi, co v jeho stanu pozdě v noci září - někdy před bitvami, někdy před velkými přesuny vojsk a koní, někdy předtím, než jsou oznámena významná rozhodnutí. A září to u něj růžově."
"Možná má elektrické světlo a zakrývá je růžovým šátkem, když se modlí," řekl Cuthbert. Rozhlédl se po svých přátelích, trochu jako by se bránil. "Nedělám si legraci. Jsou lidé, kteří to dělají."
"Snad," řekl Rolandův otec. "Možná je to tak nebo nějak podobně. Ale možná je to něco mnohem většího. Já mohu podle svého nejlepšího vědomí říct, že nás neustále poráží, neustále nám uniká a neustále se objevuje tam, kde je nejméně očekáván. Jestli je to kouzlo v něm a ne v tom talismanu, který mu patří, nechť bohové pomohou Společenství."
"Budeme si na to dávat pozor, jestli chceš," řekl Roland, "ale Farson je na severu nebo na západě. My jedeme na východ." Jako by to jeho otec nevěděl.

"Jestli je to kus Duhy," odpověděl Steven, "mohl by být kdekoli - na východě nebo na jihu, to je stejně pravděpodobné jako na západě. Nemůže ho udržet u sebe nastálo, víte. Ať mu uklidňuje mysl a srdce jakkoli. Nikdo to nedokáže."
"Proč ne?"
"Protože jsou živé a hladové," řekl Steven. "Člověk je začne využívat. Nakonec skončí tak, že je jimi využíván. Jestli má Farson kus Duhy, pošle ji pryč a nechá si ji přinést, jenom když ji bude potřebovat. Chápe, že riskuje, že ji ztratí, ale zároveň chápe, že je riskantní, když si ji nechá moc dlouho."
Nabízela se otázka, kterou druzí dva chlapci, svázáni zdvořilostí, nemohli položit. Roland ji položit mohl a také to udělal. "Tati, myslíš to vážně? Přece nás nevodíš za nos, nebo ano?"
"Posílám vás pryč ve věku, kdy spousta chlapců neusne, dokud je matka nepolíbí na dobrou noc," řekl Steven. "Očekávám, že vás všechny tři zase uvidím, živé a zdravé - Mejis je líbezný, klidný kout, aspoň byl, když jsem byl malý -, ale nemohu si tím být jist. Jak to dnes vypadá, nikdo si nemůže být ničím jist. Neposílal bych vás pryč s žertem a smíchem. Překvapuje mě, že si to myslíš."
"Prosím za prominutí," řekl Roland. Mezi ním a otcem zavládlo neklidné ticho a on je nenarušil. Přesto divoce toužil, aby už byl pryč. Bystrý pod ním přešlapoval, jako by přitakal.
"Nečekám, že vy, chlapci, uvidíte Maerlynovo sklo - ale nečekal jsem ani, že vás budu vyprovázet ve čtrnácti, s revolvery zastrčenými v pokrývkách. Pracuje tu ka, a kde pracuje ka, je možné všechno."
Pomalu, pomalounku si Steven sundal klobouk, ustoupil a vysekl jim poklonu. "Jeďte v míru, chlapci. A vraťte se ve zdraví."
"Dlouhé dny a příjemné noci, sai," řekl Alain.
"Hodně štěstí," řekl Cuthbert.
"Mám tě rád," řekl Roland.
Steven přikývl. "Díky-sai, také tě mám rád. Máte mé požehnání, chlapci." Poslední slova řekl hlasitě a druzí dva muži - Robert Allgood a Christopher Johns, který byl v časech svého divokého mládí znám jako Hořící Chris - připojili i svá požehnání.
Všichni tři zamířili ke svému konci Velké cesty a všude kolem nich panovalo léto, nehybné jako zadržený dech. Roland zvedl hlavu a uviděl něco, co mu vyhnalo z hlavy všechny myšlenky na Čarodějovu duhu. Byla to jeho matka, vykláněla se z okna ložnice svých pokojů: ovál tváře jí rámoval prastarý šedivý kámen západního křídla hradu. Po tvářích jí tekly slzy, ale usmívala se a zvedla ruku a široce jí zamávala. Ze všech tří chlapců ji viděl jenom Roland.
On jí nezamával.
8
"Rolande!" Do žeber ho dloubl jakýsi loket tak tvrdě, že zahnal všechny vzpomínky, i když oslnivě jasné, a vrátil ho do přítomnosti. Byl to Cuthbert. "Dělej něco, když jsi to chtěl! Ať můžeme vypadnout tady z toho domu mrtvých dřív, než si setřesu kůži z kostí!"
Roland přiblížil ústa těsně Alainovi k uchu. "Připrav se, pomůžeš mi."
Alain přikývl.
Roland se otočil k Susan. "Potom, co jsme byli spolu poprvé an-tet, šla jsi k potoku v tom hájku."
"Tak."
"Uřízla sis kus vlasů."
"Tak." Stále stejný zasněný hlas. "To tedy uřízla."
"Uřezala by sis je všechny?"
"Baže, každý pramen, každou kadeř."
"Víš, kdo ti nařídil, aby sis je uřezala?"
Dlouhá odmlka. Roland už se chtěl otočil k Alainovi, když řekla: "Rhea." Další odmlka. "Chtěla si se mnou pohrát."
"Ano, ale co se stalo později? Co se stalo, když jsi stála mezi dveřmi?"
"Ach, a ještě předtím se něco stalo."
"Co?"
"Šla jsem jí pro dřevo," pravila, ale víc neřekla.
Roland se podíval na Cuthberta, který pokrčil rameny. Alain roztáhl ruce. Rolanda napadlo, že Alaina

požádá, aby přistoupil, ale usoudil, že stále není ten pravý čas.
"Prozatím si toho dřeva nevšímej," řekl, "ani toho, co se stalo předtím. Budeme o tom mluvit třeba později, ale zatím ještě ne. Co se stalo, když jsi odcházela? Co ti říkala o tvých vlasech?"
"Šeptala mi do ucha. A měla Ježíše-muže."
"Co šeptala?"
"Nevím. Je to růžové."
A bylo to tady. Kývl na Alaina. Alain se kousl do rtu a přistoupil. Vypadal vyděšeně, ale když vzal Susan za ruce a promluvil k ní, hlas měl klidný a konejšivý.
"Susan? Já jsem Alain Johns. Znáš mě?"
"Baže - byl jsi Richard Stockworth."
"Co ti Rhea šeptala do ucha?"
Čelo se jí zkrabatilo mráčkem, slabým jako stín za pochmurného dne. "Nevidím. Je to růžové."
"Nemusíš vidět," uklidňoval ji Alain. "Zrovna teď nepotřebujeme vidět. Zavři oči, takže se vůbec nemusíš dívat."
"Já přece mám zavřené oči," řekla trochu nedůtklivě. Bojí se, pomyslel si Roland. Měl chuť Alainovi povědět, aby toho nechal, aby ji probudil, ale ovládl se.
"Ty oči uvnitř," řekl Alain. "Ty, které hledí z paměti. Ty zavři, Susan. Zavři je, u svého otce, a pověz mi ne to, co vidíš, ale co slyšíš. Pověz mi, co řekla."
Tvrdě a nečekaně se jí otevřely oči, zrovna když zavřela oči v nitru.
Zahleděla se na Rolanda, ale dívala se skrz jako očima prastaré sochy. Roland zadusil výkřik.
"Byla jsi ve dveřích, Susan?" zeptal se Alain.
"Tak. Tam jsme byly obě."
"Buď tam znovu."
"Tak." Zasněný hlas. Slabý, ale zřetelný. "Dokonce i když mám zavřené oči, vidím světlo toho měsíce. Je velký jako grapefruit."
Je to grapefruit, pomyslel si Roland. Tím myslím, že je růžový.
"A co slyšíš? Co říká?"
"Ne, já říkám." Nádech nedůtklivosti malé holčičky. "Nejdřív mluvím já, Alaine. Říkám: ‚Skončily jsme spolu?' a ona povídá: ‚Možná ještě jedna maličkost, a potom - potom –'
Alain jí jemně stiskl dlaně a vzal všechno, co bylo jeho, svůj dar citu, a poslal jí to. Chabě se pokusila odtáhnout, ale on ji nepustil. "Co potom? Co dál?"
"Měla malý stříbrný medailónek."
"Ano?"
"Naklonila se blíž a ptala se, jestli ji slyším. Cítím její dech. Páchne česnekem. A ještě něčím jiným, horším." Susan znechuceně nakrčila nos. "Říkám, že ji slyším. Teď ji vidím. Vidím medailónek, který má."
"Moc dobře, Susan," pochválil ji Alain. "Co vidíš ještě?"
"Rheu. Vypadá v tom měsíčním světle jako lebka. Lebka s vlasy."
"Bohové," zamumlal Cuthbert a založil si ruce na hrudi.
"Říká, že bych měla poslouchat. Říkám, že budu. Ona říká, že bych měla poslechnout. Já říkám, že poslechnu. Ona říká: ‚Baže, krasavice, přesně tak, jsi hodná dívenka.' Hladí mě po vlasech. Celou dobu. Po copu." Susan zvedla zasněnou, dřímající ruku, bledou ve stínech krypty, ke světlým vlasům. "A pak říká, že mám něco udělat, až ztratím panenství. Počkáš, říká, dokud vedle tebe neusne, pak si odřežeš vlasy z hlavy. Každý pramen. Až po lebku."
Chlapci se na ni dívali s rostoucí hrůzou, protože její hlas se proměnil v hlas Rhey - vrčící, kňučící hlas stařeny z Cöosu. Dokonce i tvář - až na ty chladně snící oči - se změnila v obličej té babizny.
"Uřízni si je všechny, děvče, každý kurví pramen, baže, a pak se k němu vrať holohlavá, jak jsi vyšla z matky! Uvidíš, jak se mu pak budeš líbit!"
Umlkla. Alain otočil křídově bledou tvář k Rolandovi. Rty se mu chvěly, ale stále ji držel za ruce.
"Proč je ten měsíc růžový?" zeptal se Roland. "Proč je ten měsíc růžový, když se snažíš vzpomínat?"
"Je to její kouzlo." Susan vypadala skoro překvapeně a vesele. Spiklenecky. "Schovává ho pod postelí, to tedy ano. Neví, že jsem ho viděla."

"Víš to určitě?"
"Baže," řekla Susan, potom prostě dodala: "Zabila by mě, kdyby to věděla." Zahihňala se a tím je všechny vyděsila. "Rhea má ten měsíc v krabici pod postelí." Zazpívala to zpěvavým hláskem malého dítěte.
"Růžový měsíc," řekl Roland.
"Tak."
"Pod postelí."
"Tak." Tentokrát se Alainovi z rukou vyprostila. Zakroužila jimi ve vzduchu, a když se podívala vzhůru, proběhl jí tváří chtivý výraz jako křeč. "Ráda bych ho měla, Rolande. To bych tedy ráda. Nádherný měsíc! Viděla jsem ho, když mě poslala pro to dřevo. Oknem. Vypadala - mladá." Potom, znovu: "Ráda bych ho měla."
"Ne - nebudeš ho mít. Ale ona ho má pod postelí?"
"Tak, v kouzelném místě, které dělá tahy rukou."
"Má kus Maerlynovy duhy," řekl Cuthbert užasle. "Ta stará mrcha má to, o čem nám vyprávěl tvůj otec - není divu, že toho tolik ví!"
"Potřebujeme ještě něco?" zeptal se Alain. "Ruce jí strašně ochladly. Nelíbí se mi, když je tak hluboko. Vede si dobře, ale -"
"Myslím, že jsme hotovi."
"Mám jí říct, aby to zapomněla?"
Roland okamžitě zavrtěl hlavou - byli ka-tet, v dobrém i zlém. Uchopil ji za prsty, a ano, byly studené.
"Susan?"
"Tak, drahý."
"Řeknu ti básničku. Až skončím, vzpomeneš si na všechno, stejně jako předtím. Souhlasíš?"
Usmála se a znovu zavřela oči. "Ptáku a medvěde, zajíci, rybo -"
Roland s úsměvem dokončil: "- splňte mé milé, co jí jest milo."
Otevřela oči. Usmála se. "Ty jsi mi milý," řekla jako tehdy a políbila ho. "Stále ty, Rolande. Stále ty, má lásko."
Roland si nemohl pomoci a objal ji.
Cuthbert se podíval jinam. Alain hleděl na boty a pokašlával.
9
Když jeli zpátky k Mořské vyhlídce a Susan se držela Rolanda kolem pasu, zeptala se: "Vezmete jí to sklo?"
"Nejlepší bude, když ho prozatím necháme, kde je. Dal jí ho do úschovy Jonas Farsonovým jménem, o tom nepochybuji. Má být posláno na západ s ostatní kořistí, o tom také nepochybuji. Vypořádáme se s ním, až se vypořádáme s cisternami a Farsonovými muži."
"Ty to vezmeš s sebou?"
"Vezmu to, nebo rozbiji. Myslím, že to spíš odvezu zpátky k otci, ale to má svá rizika. Budeme muset být opatrní. Je to mocné kouzlo."
"Co když naše plány vyslídí? Co když varuje Jonase nebo Kimbu Rimera?"
"Jestli neuvidí, že jí jedeme sebrat její oblíbenou hračku, nejspíš jí ani nebudou nijak vadit naše plány. Myslím, že jsme do ní zaseli strach, a jestli se jí ta koule opravdu zmocnila, bude chtít většinu svého času trávit nahlížením do ní."
"A podržet si ji. To bude taky chtít."
"Tak."
Bystrý kráčel po stezce lesem na mořských útesech. Řídkými větvemi chvílemi zahlédli břečťanem porostlou šedou zeď okolo starostova domu a slyšeli rytmické burácení vln lámajících se o břidlicové skály.
"Dostaneš se dovnitř v pořádku, Susan?"
"Neboj se."
"A víš, co máte s Sheemiem udělat?"
"Baže. Je mi tak dobře, už dlouho jsem se tak necítila. Jako by se mi z hlavy vykouřil nějaký starý stín."

"Jestli je to tak, musíš poděkovat Alainovi. Já bych to sám nedokázal."
"Má v rukou kouzlo."
"Ano." Dojeli ke dveřím pro služebnictvo. Susan sesedla, hladce a ladně. Také seskočil a postavil se vedle ní, vzal ji jednou rukou kolem pasu. Dívala se vzhůru na měsíc.
"Podívej, už tolik dorostl, že už je vidět začátek Démonova obličeje. Vidíš to?"
Ostrý nos, kostěný úsměv. Zatím žádné oko, ale Roland přikývl.
"Bávala jsem se ho, když jsem byla malá." Susan šeptala, protože měla na paměti dům za zdí. "Zatahovala jsem žaluzie, když byl Démon v úplňku. Bála jsem se, že kdyby mě uviděl, sáhl by po mně a přitáhl by mě k sobě nahoru a sežral mě." Rty se jí třásly. "Děti jsou hloupé, že?"
"Někdy." On se jako dítě měsíce Démona nebál, ale tohoto ano. Budoucnost vypadala tak temná a cesta, jak se dostat ke světlu, tak úzká. "Miluji tě, Susan. Celým srdcem tě miluji."
"Já vím. A já miluji tebe." Políbila ho na ústa pootevřenými rty. Položila si jeho ruku na okamžik na prs, pak políbila teplou dlaň. Držel ji a ona se dívala za něj na dorůstající měsíc.
"Ještě týden do Sklizně," prohodila. "Fin de año, tak tomu říkají vaqueros a labradoros. Říká se tomu tak i u vás?"
"Podobně," řekl Roland. "Říká se tomu Závěr roku. Ženy chodí a rozdávají zavařeniny a polibky."
Potichu se zasmála s tváří opřenou o jeho rameno. "Třeba mi to nakonec nebude připadat tak jiné."
"Nejhezčí polibky si musíš schovávat pro mě."
"Budu."
"Ať už přijde cokoli, budeme spolu," řekl a Démonův měsíc nad nimi se zubil do hvězdnaté tmy nad Čistým mořem, jako by věděl, že budoucnost bude jiná.

Kapitola VI
Závěr roku

1

Tak tedy do Mejisu přišel fin de año, ve Středosvětě známý jako Závěr roku. Přišel, jako přišel už tisíckrát předtím... nebo desettisíckrát nebo stotisíckrát. Nikdo to neví jistě, svět se hnul a čas začal být podivný. V Mejisu se říká, že čas je tvář na vodě.
Na polích sbírají poslední brambory muži a ženy, kteří měli rukavice a nejtlustší serapes, protože vítr se stočil nadobro, fouká z východu na západ a fouká pořádně, a v mrazivém vzduchu se neustále vznáší vůně soli - jako vůně slz. Los compesinos sklízejí poslední řádky docela vesele, povídají si o tom, co budou dělat a jaké kousky vyvedou o Sklizňové pouti, ale cítí ve větru všechen ten starý podzimní smutek, odchod roku. Utíká jim jako voda v potoce, a i když o tom nikdo nemluví, všichni to vědí moc dobře.
V sadech sbírají rozesmátí mladíci poslední a nejvýše zavěšená jablka (v tom silném větru, skoro vichřici, patřily poslední dny sběru pouze jim), která se houpou nahoru a dolů jako vraní hnízda. Nad nimi, na nebi, které si stále uchovává zářivou modř bez mráčku, letí na jih švadrony husí volajících svá vrzavá adieux.
Malé rybářské čluny jsou vytaženy z vody. Jejich trupy za zpěvu oškrabávají a natírají majitelé, kteří pracují většinou do pasu svlečení bez ohledu na mrazivé ovzduší. Zpívají při práci staré písničky –

Já jsem chlápek od modrýho moře
a je mi dobře, a je mi dobře,
já jsem chlápek ze zdejšího Panství,
a co vidím, je mý!

Já jsem chlápek od modrý zátoky,
no od tý taky, no od tý taky,
zůstanu tady, než naplním sítě,
a co chytím, je mý!

- a někdy si z doku na dok přehazují malý soudek grafu. Na vodě v zátoce teď zůstávají jen velké čluny,

proplouvají v širokých kruzích, které označují jejich vhozené sítě, jako když pes obíhá stádo ovcí. V poledne se zátoka promění ve zvrásněné prostěradlo podzimního ohně a muži v člunech sedí se zkříženýma nohama, pojídají oběd a vědí, že všechno, co vidí, je jejich - aspoň dokud se přes obzor nepřehoupnou šedivé podzimní vichřice, chrlící plískanice a sníh.
Závěr, závěr roku.
V ulicích Hambry už v noci svítí Sklizňová světla a ruce strašáků jsou natřeny načerveno. Všude visí sklizňové talismany, a i když ženy často rozdávají polibky a často je na ulicích a obou tržištích dostávají - často od mužů, které neznají -, pohlavní styky skoro nadobro ustaly. Zase se obnoví (s pořádným třeskem, dalo by se říct) o Sklizňové noci. Výsledkem bude obvyklá úroda dětí o svátku Plné země následujícího roku.
Na Pádu koně divoce cválají, jako by chápali (což je velmi pravděpodobné), že jejich čas svobody se blíží ke konci. Obracejí se a pak zůstávají stát s hlavami obrácenými na západ, když vítr zafičí, a ukazují zimě zadek. Na rančích se sklízejí houpací sítě z verand a zavěšují se okenice. V prostorných kuchyních na rančích a v menších kuchyních na farmách nikdo nekrade sklizňové polibky a nikdo ani nepomyslí na sex. Toto je čas, kdy dvojice usínají vedle sebe a kuchyně jsou plné par a pulzují žárem dávno před svítáním a pak až dlouho do tmy. Voní tu jablka a řepa a boby a křen a nakládané proužky masa. Ženy pracují neúnavně celý den a potom sotva dojdou do postele, kde leží jako mrtvoly, dokud je další ráno nezavolá zpátky do kuchyně.
Na obecních prostranstvích se pálí listí, a jak tak týden ubíhá a tvář starého Démona se ukazuje zřetelněji, ocitají se na hořících hromadách stále častěji i rudorucí strašáci. Na polích plápolají jako pochodně hromady kukuřičného listí a často s nimi hoří strašáci, jejich rudé ruce a oči z bílých křížků se tetelí v žáru. Kolem těch ohňů postávají muži, nemluví, tváře mají vážné. Nikdo neřekne, že si pálením strašáků usmiřují staré děsivé bohy a zachovávají nějaké staré strašlivé zvyky, ale všichni to vědí docela dobře. Čas od času některý z mužů zašeptá potichu dvě slova: Hromu strom.
Zakončují, zakončují, zakončují rok.
V ulicích rachotí petardy - a někdy i vydatný dělbuch, při kterém i klidní tažní koně couvnou a zazní ozvěna dětského smíchu. Na verandě obchodu a na druhé straně ulice u Poutníkova spočinutí se rozdávají polibky - někdy vlhké a otevřené se sladkým polechtáním jazykem, ale děvky Coral Thorinové (bavlnkové kobylky, tak rád ty křehotinky nazývá Gert Moggins) se nudí. Budou mít tento týden málo zákazníků.
Není to Konec roku, ale zimní polena se už budou pálit a v Mejisu se bude od jednoho konce na druhý konat plno stodolových tancovaček - a už se koná. Toto je opravdový konec roku, hromu strom, a všichni, od Stanleyho Ruize postávajícího u baru pod Rošťákem až po nejposlednějšího z vaqueros Frana Lengylla na hranici Špatné trávy, to vědí. Jasný vzduch zní jakousi ozvěnou, v krvi je touha po jiných místech, v srdci samota, která zpívá jako vítr.
Ale letošní rok je tu také cosi nového: pocit, že cosi není v pořádku, ale nikdo to nedokáže vyslovit. Lidé, kteří nikdy v životě neměli noční můry, se během týdne o fin de año probouzejí s křikem. Muži, kteří se považují za mírumilovné, zjišťují, že se rvaček nejen účastní, ale dokonce je podněcují. Nespokojení chlapci, kteří v jiných letech jen snili o tom, že utečou, to tento rok skutečně udělají, a většina se jich po první noci strávené pod širákem nevrátí.
Všichni mají pocit - nevyslovený, ale velmi silný -, že letos se všechno nějak pošpatnilo. Je to závěr roku. Ale zároveň je to konec míru. Protože právě zde, v tom ospalém Panství z Vnějšího světa Mejisu, zakrátko začne poslední největší válka Středosvěta. Právě odtud začne proudit krev. Za dva roky, ani o chlup víc, bude svět, jaký býval, smeten. Začíná to zde. Z růžového pole Temná věž křičí zvířecím hlasem. Čas je tvář na vodě.
2
Coral Thorinová se vracela po Hlavní ulici z hotelu U Zátoky, když zahlédla Sheemieho, který vedl Caprichosa opačným směrem. Chlapec si zpíval vysokým a líbezným hlasem Bezohlednou lásku. Šel pomalu, sudy zavěšené na mezkových zádech byly o polovinu větší než ty, které vezl nedávno na Cöos. Coral docela vesele zahalekala na svého chlapce pro všechno. Měla důvod být veselá. Eldred Jonas neměl důvod pro abstinenci fin de año. A na muže s pochroumanou nohou uměl být velmi vynalézavý.

"Sheemie!" zavolala. "Kam jdeš? Na Mořskou vyhlídku?"
"Baže," odpověděl Sheemie. "Mám graf, který chtěli. Všichni jdou na Sklizňovou slavnost, baže, budou jich hromady. Bude se hodně tancovat, bude jim horko, budou pít graf, aby se hodně ochladili! Vypadáte moc pěkně, sai Thorinová, tvářičky máte růžovoučké, to tedy máte!"
"No tohle! To je od tebe moc pěkné, Sheemie!" Poctila ho oslňujícím úsměvem. "Tak už jdi, ty lichotníku - neloudej se."
"No to ne, už jdu!"
Coral se za ním dívala a usmívala se. Hodně tancovat, bude jim horko, říkal Sheemie. O tancování Coral nic nevěděla, ale byla přesvědčena, že o letošní Sklizni bude pořádně horko, to tedy bude. Opravdu velmi horko.
3
Miguel potkal Sheemieho ve vjezdu do Mořské vyhlídky a věnoval mu nafoukaný a pohrdavý pohled, který si schovával pro nižší služebnictvo, pak vytáhl zátku z prvního soudku a pak z druhého. U toho prvního si jen přičichl k zátce, u druhého strčil palec do otvoru a pak ho zamyšleně ocucával. S těmi svými vrásčitými tvářemi vtaženými dovnitř a pohybujícími se bezzubými ústy vypadal jako stařičké vousaté mimino.
"Chutná, viďte?" zeptal se Sheemie. "Dobroučká dobrota, co říkáte, starý dobrý Migueli, tisíc let buďte tady?"
Miguel s palcem stále v ústech počastoval Sheemieho kyselým pohledem. "Andale. Andale, simplon."
Sheemie vedl mezka kolem domu do kuchyně. Pořádně foukalo od oceánu, až ho to roztřáslo. Zamával ženám v kuchyni, ale ty mu neodpověděly. Nejspíš ho ani neviděly. Na každém roštu ohromného sporáku bublal hrnec a ženy - oblečené na práci do bavlněných halen s dlouhými rukávy, které vypadaly jako dlouhé košile, a s vlasy svázanými hadříky veselých barev - se pohybovaly kolem nich jako duchové v mlze.
Sheemie sundal Capimu ze hřbetu první soudek, potom druhý. S mručením je odnesl k velké dubové nádobě u zadních dveří. Otevřel víko a naklonil se nad ním, ale vzápětí couvl a oči se mu zalily slzami ze silného pachu starého grafu.
"Páni!" ulevil si a zvedl první soudek. "Člověk by se opil už jenom tou vůní!"
Pečlivě přelil nový graf, aby neukápl. Když skončil, nádoba byla docela plná. To bylo dobré, protože o Sklizňové noci poteče jablečný mošt z kuchyňských kohoutků jako voda.
Nasadil prázdné soudky do nosičů, znovu pohlédl do kuchyně, aby se přesvědčil, jestli ho někdo nepozoruje (nepozoroval; prostoduchý hospodský pomocníček od Coral bylo to poslední, na co by člověk toho rána pomyslel) a potom odvedl mezka nikoli zpátky cestou, kterou přišli, ale po cestičce, která vedla k zásobovacím kůlnám Mořské vyhlídky.
Stály tam tři vedle sebe, před každou seděl strašák s rudýma rukama. Zdálo se, že ti chlapíci Sheemieho pozorují, ale to mu nahánělo strach. Pak si vzpomněl na svou cestu za tou bláznivou babiznou Rheou. Ta byla strašidelná. Tohle byli jenom takoví panáci vycpaní slámou.
"Susan?" zavolal potichu. "Jste tam?"
Dveře prostřední kůlny byly pootevřené. Teď se otevřely ještě o kousek. "Pojď dovnitř!" zavolala také potichu. "Vezmi s sebou i mezka! Honem!"
Odvedl Capiho do kůlny, která voněla slámou a fazolemi a jídlem - a ještě něčím. Něčím pronikavějším. Ohňostrojem, pomyslel si. Taky střelným prachem.
Susan, která toho rána musela přetrpět závěrečné zkoušky šatů, měla na sobě tenký hedvábný župan a velké kožené boty. Vlasy měla namotané na červených a modrých papírových natáčkách.
Sheemie se zahihňal. "Vypadáte docela legračně, Susan, dcero Patova. Mohla byste mě úplně rozesmát."
"Ano, měl by mě vymalovat nějaký malíř, máš pravdu," řekla Susan trochu roztržitě. "Musíme spěchat. Mám dvacet minut, než mě začnou hledat. Budou mě hledat dřív, jestli přijde ten starý kozel - tak si pospěšme!"
Zvedli soudky z mezkova hřbetu. Susan vzala z kapsy županu zlomenou podkovu a ostrým koncem vypáčila víka. Hodila podkovu Sheemiemu, který vypáčil druhý soudek. Kůlnu zaplnila pronikavá vůně jablečného grafu.

"Tu máš!" Hodila Sheemiemu kousek měkké látky. "Vytři je, jak to půjde. Nemusí to být úplně dosucha, všechno je zabalené, ale jistota je jistota."
Vytírali vnitřky soudků a Susan se každých pár vteřin nervózně ohlížela po dveřích. "Dobře," řekla nakonec. "Stačí. Teď - jsou tu dva druhy. Vím jistě, že jim nebudou chybět, je toho tolik, že by tím mohli vyhodit půlku světa do vzduchu." Zamířila do temného koutu kůlny, jednou rukou si přidržovala okraj županu, boty jí škobrtaly. Když se vrátila, měla náruč plnou balíčků.
"To jsou ty větší," řekla.
Naskládal je do jednoho soudku. Celkem to bylo tucet balíčků a Sheemie uvnitř nahmatal jakési kulaté věci, každá byla veliká jako dětská pěst. Dělbuchy. Zrovna když je uložil do soudku a zaklapoval víko, vrátila se Susan s náručí menších balíčků. Ty uložil do druhého soudku. To byly malé petardy, podle hmatu ty, které nejen bouchají, ale šlehají barevným ohněm.
Pomohla mu upevnit soudky mezkovi na hřbet a pořád se ohlížela po vratech do kůlny. Když byly soudky bezpečně připoutané na bocích Caprichosa, oddychla si Susan úlevou a otřela si hřbety rukou zpocené čelo. "Díky bohům, že máme tohle za sebou," řekla. "Víš, kam je teď odvezeš?"
"Baže, Susan, dcero Patova. Na Závoru K. Můj přítel Arthur Heath je bezpečně uloží."
"A jestli se tě někdo zeptá, co tam děláš?"
"Vezu sladký graf chlapcům z Vnitřního světa, protože se rozhodli, že nepojedou do městečka na Pouť - proč nepojedou, Susan? Nemají rádi Poutě?"
"To se brzy dozvíš. Teď to nerozebírej, Sheemie. Už běž - čím dřív budeš na cestě, tím líp."
Přesto ještě otálel.
"Co je?" zeptala se a snažila se ovládnout netrpělivost. "Sheemie, copak je?"
"Rád bych od vás dostal pusu na fin de año, to bych tedy rád." Sheemieho tvář získala pozoruhodně rudý odstín.
Susan se proti své vůli zasmála, pak se vytáhla na špičky a políbila ho do koutku úst. Pak Sheemie vyrazil k Závoře K se svým nákladem ohně.
4
Následujícího dne jel Reynolds do Citga, uháněl se šátkem přes obličej, takže mu byly vidět jen oči. Bude moc rád, až vypadne z toho Zapadákova, který se nedokáže rozhodnout, jestli je zemědělským krajem nebo mořským pobřežím. Teplota nebyla zase tak nízká, ale vítr, který se přihnal přes vodu, řezal jako břitva. A to nebylo všechno - na Hambry a celý Mejis padalo jakési zadumání, jak dny ubíhaly a blížila se Sklizeň; strašidelný pocit, o který za mák nestál. Roy to také cítil. Reynolds mu to viděl na očích.
Ne, bude rád, až z těch tří maličkých rytířů bude jen popel ve větru a z tohoto koutu vzpomínka.
Sesedl na parkovišti rozpadající se rafinerie, přivázal koně k nárazníku staré rezavé karoserie s tajuplným slovem CHEVROLET vzadu, sotva čitelným, a pak zamířil k nalezišti. Vítr pořádně foukal, profoukl i ovčí rančerský kabát, který na sobě měl, a dvakrát si musel narazit klobouk na uši, aby mu neuletěl. Celkem vzato byl rád, že se nevidí. Nejspíš vypadal jako nějaký zatracený farmář.
Ale jinak to tu vypadalo dobře - což znamenalo pustě. Vítr osaměle skučel, když pročesával jedle po stranách potrubí. Člověk by nikdy neuhádl, že se za ním otáčí tucet párů očí, když tudy prochází.
"Hai!" zavolal. "Vylez, parde, pohovoříme si."
Chvilku se nic nedělo. Potom se mezi stromy shrbeně propletl Hiram Quint z Pianového ranče a Barkie Callahan z Poutníkova spočinutí. Páni drazí, pomyslel si Reynolds užasle a pobaveně zároveň. Tolik hovězího se nenajde ani u řezníka.
Quint měl za opaskem zastrčenu starou otřískanou bambitku, Reynolds žádnou neviděl už celé roky. Pomyslel si, že jestli bude mít Quint štěstí, nanejvýš se netrefí, až zmáčkne spoušť. Jestli bude mít smůlu, bafne mu do obličeje a oslepí ho.
"Všude klid?" zeptal se.
Quint odpověděl mejiskou hatmatilkou. Barkie poslouchal, potom řekl: "Všechno v pořádku, sai. Říká, že začíná být se svými muži netrpělivý." S veselým úsměvem, takže jeho výraz nijak nenaznačoval, co povídá, dodal Barkie: "Kdyby byl mozek střelný prach, tendle idiot by se nesměl vysmrkat."
"Ale je to důvěryhodný idiot?"

Barkie pokrčil rameny. To mohl být souhlas.
Prošli mezi stromy. Tam, kde Roland a Susan viděli skoro třicet cisteren, zůstalo jich už jen půl tuctu a z těch šesti byla nafta jen ve dvou. Muži seděli na zemi nebo dřímali se sombrery na obličeji. Většinou měli pistole, které vypadaly stejně spolehlivě jako ta za Quintovým opaskem. Několik chudších vaqs mělo bolas. Vzato kolem a kolem, podle Reynoldse budou asi účinnější.
"Pověz tady tomu lordu Perthovi, že jestli přijdou ti kluci, musí je přepadnout ze zálohy a že budou mít jenom jednu šanci, aby svou práci pořádně odvedli," řekl Reynolds Barkiemu.
Barkie to tlumočil Quintovi. Quint vycenil zuby v úsměvu a ukázal tím děsivou přehradu z černožlutých tesáků. Něco krátce řekl, potom natáhl ruce před sebe a sevřel je do mohutných, zjizvených pěstí, jednu nad druhou, jako by kroutil krkem neviditelnému nepříteli. Když chtěl Barkie překládat, Clay Reynolds jen mávl rukou. Pochytil jen jedno slovo, ale to stačilo: muerto.
5
Celý týden před Poutí proseděla Rhea před sklem a nahlížela do jeho hlubin. Dala si tu práci a přišila Ermotovi hlavu černou nití a hrubými stehy, a pak seděla s hnijícím hadem kolem krku a dívala se a snila, a ani si nevšimla, že časem se z plaza začíná šířit puch. Můra se dvakrát přiblížil, zamňoukal, že chce jídlo, ale Rhea pokaždé toho otravu zahnala a ani se po něm nepodívala. Také byla čím dál vyhublejší, oči už vypadaly jako důlky v lebkách, které měla uloženy v síti u dveří do ložnice. Chvilkami dřímala, zatímco seděla s koulí v klíně, smrdutá hadí kůže se jí vinula kolem krku a hlavu měla svěšenou, ostrá špička brady se jí zarývala do hrudi, potůčky slin jí visely z ochablých svraštělých rtů, ale nikdy doopravdy nespala. Bylo toho příliš mnoho k vidění, příliš mnoho.
A měla sklo, aby se mohla dívat. Poslední dobou ani nemusela nad ním přejíždět rukama, aby se ta růžová mlha rozestoupila. Všechno zlo v Panství, všechny drobné (i větší) krutosti, všechny podvody a lži ležely před ní. Většina z toho, co viděla, byly bezvýznamné drobnosti - masturbující chlapci nakukující škvírkami na své svlečené sestry, manželky prohlížející manželům kapsy, kde hledaly peníze nebo tabák, pianista Sheb olizující sedák židle tam, kde chvilku poseděla jeho oblíbená děvka, služka v Mořské vyhlídce plivající Kimbu Rimerovi do postele, protože ji kancléř kopl za to, že mu pomalu uhnula z cesty. To byly všechno věci, které ji utvrzovaly v názoru na společnost, kterou opustila. Někdy se divoce smála, jindy mluvila k lidem, které viděla ve skleněné kouli, jako by ji mohli slyšet. Třetího dne z týdne před Sklizní přestala chodit na záchod, i když si tam mohla kouli vzít, a začal z ní stoupat kyselý pach moči.
Čtvrtého dne se k ní Můra přestal přibližovat.
Rhea snila v kouli a ztratila se ve svých snech, jak se to stalo už jiným před ní. Ponořená hluboko v drobných radostech tohoto nahlížení si neuvědomovala, že ta růžová koule jí krade zvrásněné zbytky animy. Nejspíš by to považovala za dobrý obchod, kdyby to věděla. Viděla všechny věci, které lidé dělají v ústraní, a to byly jediné věci, které ji zajímaly, takže by považovala svou životní sílu za jejich spravedlivou protiváhu.
6
"Hele," řekl chlapec, "nech to zapálit mě, u všech bohů." Jonas by ho poznal. Byl to ten mládenec, který mával uřezaným psím ocasem na Jonase a volal: Jsme Velcí lovci rakví stejně jako vy!
Chlapec, se kterým to okouzlující dítě mluvilo, se snažilo udržet kus jater, které sebrali u pohodného za dolním trhem. První kluk ho chytil za ucho a zakroutil jím. Druhý kluk zařval a podal mu kus jater, jen tmavá krev mu protékala mezi umazanými prsty.
"To je lepší," pochválil ho první kluk a vzal si je. "Radši si pamatuj, kdo je tady capataz."
Byli za pekařským krámem na dolním trhu. Poblíž se hrbil prašivý psí muťák s jedním slepým okem, kterého přivábila vůně čerstvého teplého chleba. Hleděl na ně hladově a s nadějí.
V kusu syrového masa byla rýha. Z ní trčela zelená zápalka petardy. Pod zápalkou se játra boulila jako břicho těhotné ženy. První kluk vzal sirku, strčil si ji mezi vyčnívající přední zuby a zapálil ji.
"Ten to nevezme!" řekl třetí kluk, celý vzrušený nadějí a očekáváním.
"Když je tak hubený?" opáčil první kluk. "Ale vezme. Vsadím svoje karty proti tvýmu ocasu."
Třetí kluk se zamyslel a pak zavrtěl hlavou.
První chlapec se zasmál. "Ty seš ale chytrý chlapec," řekl a zapálil petardu. "Hej, kámo!" zavolal na psa.

"Chceš si dát něco dobrého? Tu máš!"
Hodil mu kus syrových jater. Vychrtlý pes vůbec nezaváhal nad syčící zápalkou, ale vrhl se vpřed, zdravé oko upřené na první slušnou potravu, kterou viděl po spoustě dní. Když chytil játra ve vzduchu, petarda, kterou dovnitř strčili kluci, vybuchla. Zahřmělo to a zablýsklo se. Psova hlava se rozletěla od čelistí dolů. Pes tam ještě chvilku stál, crčela z něj krev, a hleděl na ně svým zdravým okem a pak se zhroutil.
"Já to říkal!" zaječel první kluk. "Říkal jsem, že si to vezme! Přeju vám veselou Sklizeň, co?"
"Co tu vyvádíte, kluci?" zavolal ostře jakýsi ženský hlas. "Ať už jste pryč, vy krkavci!"
Chlapci s chechotem utekli do jasného odpoledního dne. Skutečně krákali jako krkavci.
7
Cuthbert a Alain seděli na koních u ústí do Šroubového oka. I když vítr odnášel bzučení řidiny pryč, stejně jim lezlo do hlavy a drnčelo tam, až jim cvakaly zuby.
"Nenávidím to," procedil Cuthbert sevřenými zuby. "Bohové, ať nám to netrvá."
"Baže," souhlasil Alain. Sesedli, navlečení do rančerských kabátů, a přivázali koně ke křoví, které leželo před vchodem do kaňonu. Obyčejně by nebylo nutné koně vázat, ale oba chlapci viděli, že koně nesnášejí ten kňučivý, vrzavý zvuk stejně jako oni. Cuthbertovi připadalo, že slyší řidinu i v duchu, že k němu promlouvá vemlouvavým hlasem, sténavým a strašlivě přesvědčivým.
Pojď, Berte. Nech za sebou všechnu tu pošetilost: ty bubny, pýchu, strach ze smrti, samotu, které se směješ, protože smích je všechno, co se podle tebe dá dělat. A tu dívku, tu opusť také. Miluješ ji, že? A i kdyby ne, chceš ji. Je smutné, že miluje tvého přítele a ne tebe, ale jestli přijdeš ke mně, to všechno tě brzy přestane trápit. Tak pojď. Na co čekáš?
"Na co čekám?" zamumlal.
"Co?"
"Říkám, na co čekáme? Pustíme se do toho, ať to máme za sebou a můžeme odtud vypadnout."
Ze sedlových vaků vytáhli každý malý bavlněný pytlík. Byl v nich střelný prach, vysypaný z menších rachejtlí, které jim před dvěma dny přinesl Sheemie. Alain si klekl, vytáhl nůž a začal couvat a co nejhlouběji pod hradbou křovin vyrýval brázdu.
"Udělej ji hlubokou," radil Cuthbert. "Nechceme, aby to odfoukal vítr."
Alain se na něj podíval pohledem, který byl pozoruhodně rozhořčený. "Chceš to udělat sám? Jenom abys měl jistotu, že je to správně?"
To ta řidina, pomyslel si Cuthbert. Na něj taky působí.
"Ne, Ale," řekl pokorně. "Počínáš si dobře na člověka, který je slepý a tupohlavý. Pokračuj."
Alain se na něj ještě chvilku pronikavě díval, pak se usmál a znovu se pustil do hloubení rýhy. "Zemřeš mladý, Berte."
"Baže, to je možné." Cuthbert si také klekl, začal se plížit za Alainem a sypal střelný prach do brázdy a snažil si nevšímat bzučivého, vemlouvavého hlasu řidiny. Ne, střelný prach nejspíš vítr neodnese, aspoň pokud nepřijde úplná vichřice. Ale jestli bude pršet, tak ani to křoví nepomůže. Jestli bude pršet -
Na to nemysli, řekl si. To je ka.
Stačili nasypat střelný prach do brázd po obou stranách křovinaté bariéry za pouhých deset minut, ale připadalo jim to déle. Koním také, jak se zdálo. Netrpělivě podupávali a napínali uzdy, klopili uši a kouleli očima. Cuthbert a Alain je odvázali a nasedli. Cuthbertův kůň se dokonce dvakrát vzepjal - jenomže Cuthbertovi spíš připadalo, že se ten chudák otřásá.
V dálce se jasné slunce odrazilo od svítivé oceli. Cisterny pod Visící skálou. Byly dovezeny těsně k pískovcovým skalám, ale když bylo slunce vysoko, stín skoro zmizel a krytí zmizelo s ním.
"Já tomu nemůžu uvěřit," prohodil Alain, když zamířili zpět. Bude to dlouhá cesta, protože museli minout Visící skálu v širokém oblouku, aby měli jistotu, že je nikdo nezahlédl. "Musejí si myslet, že jsme slepí."
"Je to od nich hloupé," řekl Cuthbert, "ale myslím, že to vyjde nastejno." Když nechali Šroubové oko za sebou, skoro se rozveselil úlevou. Půjdou za pár dní dovnitř? Skutečně dovnitř, projedou jen pár yardů od místa, kde začínala ta proklatá louže? Nemohl tomu věřit - a přinutil se přestat o tom přemýšlet, než by tomu mohl začít věřit.
"Další jezdci míří k Visící skále," řekl Alain a ukázal zpět k lesům za kaňonem. "Vidíš je?"
Z takové dálky to byli jen drobní mravenci, ale Bert je viděl velmi dobře. "Výměna stráží. Důležitá věc je,

že nás nevidí - nemyslíš, že je to možné, viď?"
"Na takovou dálku? Nejspíš ne."
Cuthbert si to také nemyslel.
"O Sklizni tam budou všichni, že?" zeptal se Alain. "Nebylo by nám celkem k ničemu, kdybychom jich chytili jenom pár."
"Ano - tím jsem si docela jistý."
"Jonas a jeho kamarádi?"
"Ti také."
Vpředu se už rýsovala Špatná tráva. Vítr jim prudce foukal do tváře, slzely jim oči, ale Cuthbertovi to nevadilo. Zvuk řidiny se za ním změnil do slabého bručení a brzy zmizí úplně. V této chvíli mu to stačilo ke štěstí.
"Myslíš, že vyvázneme, Berte?"
"Nevím," dopověděl Cuthbert. Potom si vzpomněl na brázdy se střelným prachem pod hromadami suchého roští, a usmál se. "Ale jednu věci ti povím, Ale, poznají, že jsme tu byli."
8
V Mejisu, jako v každém druhém Panství Středosvěta, byl týden před Poutním dnem politickým týdnem. Ze vzdálenějších koutů Panství sem přijížděli důležití lidé a vedla se spousta Rozhovorů, které vedly k hlavnímu Rozhovoru o Sklizňovém dni. Susan měla být při tom - hlavně jako ozdobné svědectví starostovy nevysychající síly. Olive byla také přítomna a v krutě komické pantomimě, kterou dokázaly ocenit jen ženy, seděly každá po jednom boku stárnoucího kakadua. Susan nalévala kávu, Olive nabízela koláč a obě půvabně přijímaly poklony ohledně jídla a pití, na jehož přípravě se nijak nepodílely.
Susan přišlo skoro nemožné dívat se na usměvavý, nešťastný obličej Olive. Její manžel nikdy neulehne s dcerou Pata Delgada - ale sai Thorinová to nevěděla a Susan jí to nemohla říct. Stačilo jí jen koutkem oka pohlédnout na starostovu ženu, aby si vzpomněla, co jí Roland říkal tehdy na Pádu: Chvilku jsem si myslel, že je to moje matka. Ale v tom byla ta potíž, není-liž pravda? Olive Thorinová nebyla ničí matka. Především tím se otevřela dvířka pro tuhle strašnou situaci.
Susan měla na paměti, že musí udělat ještě něco, ale kvůli všemu tomu ruchu ve starostově domě se jí naskytla možnost teprve tři dny před Sklizní. Nakonec, po posledním Rozhovoru, mohla vyklouznout z Růžových šatů s aplikací (jak je nenáviděla! Jak všechny ty šaty nenáviděla!) a skočit do džínů, obyčejné jezdecké košile a farmářského kabátu. Neměla čas si splést vlasy, protože musela být zpátky na čaj u starosty, ale Maria jí je svázala a tak Susan odjela do domu, ze kterého zakrátko odejde nadobro.
Čekala ji práce v zadní místnosti ve stáji - v místnosti, kterou její otec používal jako kancelář - ale Susan nejdřív vešla do domu a uslyšela to, v co doufala: tetino delikátní, pisklavé chrápání. Skvělé.
Susan si namazala krajíc chleba medem a vzala si ho do stáje, cestou ho co nejlépe chránila před mračny prachu, která ve větru vířila po dvoře. Tetin strašák rachtal na tyči v zahradě.
Ponořila se do sladce vonících stínů ve stodole. Pylon a Felicie zafrkali na pozdrav a Susan mezi ně rozdělila, co nesnědla. Zdáli se docela potěšeni. Zvlášť Felicii přála, protože ji tu brzo nechá.
Od otcovy smrti se malé kanceláři vyhýbala, protože se bála přesně toho bolestivého záškubu, který jí projel, když zvedla petlici a vešla dovnitř. Úzká okna byla zastřena pavučinami, ale stále propouštěla jasné podzimní světlo, kterého bylo víc než dost, aby uviděla dýmku v popelníku - tu červenou, jeho oblíbenou, které říkal moje myslící dýmka - a kus provazu položený přes opěradlo židle. Nejspíš ho opravoval při světle plynové lampy, odložil ho s tím, že to dodělá druhý den - potom pod kopyty koně zatančil had a už žádný druhý den nebyl. Pro Pata Delgada ne.
"Ach, tati," řekla křehkým hláskem. "Strašně se mi po tobě stýská."
Přešla ke stolu a přejela prsty po jeho desce, vyryla ve vrstvě prachu stopy. Posadila se na jeho židli, poslechla si, jak pod ní vrže, stejně jako vždycky vrzala pod ním, a to byla poslední kapka. Dalších pět minut jen seděla a plakala, mačkala si pěsti do očí, jak to dělávala jako mrňavá holka. Jenomže teď tu samozřejmě nebyl žádný Velký Pat, který by k ní přišel a rozveselil ji, posadil si ji na klín a pusinkoval ji na to citlivé místo pod bradou (zvlášť citlivé na štětiny pod nosem), až by se slzy změnily v chichotání. Čas byl tvář na vodě a tentokrát to byla tvář jejího otce.
Nakonec už jen popotahovala. Otevřela zásuvky u stolu jednu po druhé, našla další dýmky (hodně jich

bylo zničeno tím jeho neustálým okusováním troubele), klobouk, jednu z jejích panenek (měla zlomenou ruku a Pat se očividně nedostal k tomu, aby ji opravil), psací pera, malou lahvičku - prázdnou, ale kolem hrdla byla stále slabě cítit whisky. Jediná zajímavá věc byla ve spodní zásuvce: pár ostruh. Jedna stále měla ozubené kolečko, ale druhá byla zlomená. Susan si byla skoro jista, že to jsou ostruhy, které měl v den, kdy zemřel.
Kdyby tu byl tatínek, začala tehdy na Pádu. Ale není, řekl Roland. Je mrtvý.
Pár ostruh, ulomené kolečko.
Poklepávala jimi o dlaň, v duchu viděla zadek Mořské pěny, která shodila jejího otce (jedna ostruha se zachytila ve třmenu a ulomilo se z ní kolečko), pak klopýtla do strany a padla na něj. Viděla to jasně, ale neviděla toho hada, o kterém jim vyprávěl Fran Lengyll. Toho vůbec neviděla.
Vrátila ostruhy tam, kde je našla, vstala a podívala se na polici napravo od stolu, aby ji měl Pat Delgado při rázné ruce. Stála tam řádka deníků vázaných v kůži, nesmírně cenný poklad knih ve společnosti, která zapomněla, jak se vyrábí papír. Její otec byl muž, který měl na starosti koně v Panství téměř třicet let, a zde byly jeho chovatelské knihy, aby to dokázaly.
Susan si vzala tu poslední a začala jí listovat. Tentokrát skoro uvítala bolest, která ji zasáhla, když uviděla otcův známý rukopis - pracné písmo, příkré, u číslic o něco sebevědomější.

Porodila HENRIETTA, (2), hříbata, obě zdravá
Porodila mrtvé, DELIA, grošáka (MUTANT)
Porodila YOLANDA, PLNOKREVNÍK,
ZDRAVÉ HŘÍBĚ, HŘEBEC

A za každým záznamem datum. Jak byl pečlivý. Jak důkladný. Jak -
Najednou se zarazila, protože si uvědomila, že našla, co hledala, aniž jasně věděla, co tu vlastně dělá.
Posledních tucet stránek v poslední tatínkově chovatelské knize kdosi vytrhl.
Kdo to udělal? Otec ne, byl to velký samouk, který si vážil papíru tak, jak si někteří lidé váží bohů nebo zlata.
A proč to udělali?
Měla pocit, že to ví: kvůli koním, samozřejmě. Bylo jich na Pádu příliš mnoho. A rančeři - Lengyll, Croydon, Renfrew - ti lhali, co se týkalo chovných kvalit svých stád. Stejně jako Henry Wertner, muž, který převzal práci po jejím otci.
Kdyby tu byl tatínek -
Jenže není. Je mrtvý.
Pověděla Rolandovi, že nevěří, že by Fran Lengyll lhal o otcově smrti - ale teď už věřit mohla.
Bohové jí pomozte, teď už věřit mohla.
"Co tu děláš?"
Vykřikla a upustila knihu na zem a prudce se otočila. Za ní stála Kordélie ve svých vybledlých černých šatech. Horní tři knoflíky měla rozepnuté a Susan viděla, jak tetě vystupují klíční kosti nad okrajem hladké bílé bavlněné spodničky. Stačil jen pohled na ty trčící kosti, aby si Susan uvědomila, o kolik teta Korda za poslední tři měsíce zhubla. Viděla červený otisk polštáře na tetině levé tváři jako stopu po políčku. Z tmavých důlků, fialových jako modřiny, jí svítily oči.
"Teto Kordo! Polekalas mě! Ty -"
"Co tu děláš?" opakovala teta Korda.
Susan se shýbla a sebrala knihu ze země. "Přišla jsem si sem připomenout svého otce," řekla a vrátila knížku na polici. Kdo vytrhl ty stránky? Lengyll? Rimer? O tom pochybovala. Napadlo ji, že to nejspíš byla žena, která teď stála rovnou před ní. Možná za tak nepatrný obnos, jako je kousek červeného zlata.
Na nic se neptat, nic nepovědět, takže je všechno v pořádku, řekla si nejspíš a vhodila minci do kasičky, ale nejdřív do ní kousla, aby se ujistila, že je pravá.
"Připomenout si ho? Spíš ho prosit za odpuštění, to bys měla. Protože jsi zapomněla jeho tvář, to tedy ano. Je to moc smutné, že jsi ji zapomněla, Sue."
Susan se na ni jen dívala.

"Byla jsi dneska s ním?" zeptala se Kordélie břitce a se smíchem. Ruka jí zabloudila k tomu červenému otisku polštáře na tváři a začala ho třít. Susan si uvědomila, že teta rychle chátrá, ale strašně se to zhoršilo od doby, kdy se začaly povídat drby o Jonasovi a Coral Thorinové. "Byla jsi s tím sai Dearbornem? Pořád máš škvíru mokrou od jeho dárku? Ukaž, podívám se!"
Teta klouzala blíž - vypadala jako duch v těch černých šatech a s živůtkem rozhaleným, nohy v sandálech jen šustěly -, ale Susan ji odstrčila. Jak byla polekaná a znechucená, odstrčila ji prudce. Kordélie narazila do zdi vedle okna s pavučinami.
"Sama bys měla prosit za odpuštění," vyhrkla Susan. "Mluvit s jeho dcerou na tomhle místě. Na tomhle místě." Nechala oči zabloudit k polici s deníky, pak se podívala znovu na tetu. Ten výraz vyděšené vypočítavosti, který zahlédla na tváři Kordélie Delgadové, jí pověděl všechno, co chtěla nebo potřebovala vědět. Neúčastnila se vraždy svého bratra, tomu Susan nevěřila, ale něco o ní věděla. Ano, něco věděla.
"Ty nevěrná mrcho," zašeptala Kordélie.
"Ne," odsekla Susan. "Já jsem zůstala věrná."
A to také byla pravda, uvědomila si Susan. Zdálo se, že jí při tom pomyšlení klouže z ramenou veliká tíha. Došla ke dveřím kanceláře a tam se ještě jednou k tetě otočila. "Strávila jsem tu poslední noc," řekla. "Nebudu už nic takového poslouchat. Ani se dívat, jaká teď jsi. Bolí mě z toho srdce a bere mi to lásku, kterou jsem k tobě cítila od malička, kdy ses snažila ze všech sil, abys mi byla mámou."
Kordélie si prudce přitiskla ruce k obličeji, jako by ji pohled na Susan bolel.
"Tak si jdi!" zaječela. "Vrať se na Mořskou vyhlídku nebo tam, kde se válíš s tím klukem! Jestli už nikdy neuvidím tu tvou prodejnou tvář, bude můj život lepší!"
Susan vyvedla Pylona ze stáje. Když se ocitla na dvoře, vzlykala tak hrozně, že skoro nedokázala nasednout. Přesto se vyhoupla do sedla a nemohla popřít, že kromě smutku cítí v srdci také úlevu. Když zamířila k Hlavní ulici a pobídla Pylona do cvalu, neohlédla se.

9

V temné hodině nad ránem následujícího dne se Olive Thorinová vyplížila z pokoje, kde nyní spala, do jiného pokoje, který skoro čtyřicet let sdílela s manželem. Podlaha pod jejími holými chodidly byla chladná, a než došla k loži, třásla se Olive zimou - ale mrazivá podlaha nebyla jediným důvodem, proč se chvěla. Vklouzla vedle vyhublého, chrápajícího muže v noční čapce, a když se od ní odvrátil (kolena a záda mu přitom hlasitě zapraskala), přitiskla se k němu a pevně ho objala. Nebyla v tom žádná vášeň, pouze potřeba vzít si od něj trochu tepla. Jeho hrudník - úzký, ale pro ni důvěrně známý jako její vlastní buclatá hruď - se jí pod rukama zdvíhal a klesal, a ona se začala trochu uklidňovat. Pohnul se a Olive si chvilku myslela, že se probudí a přistihne ji, že je u něj po kdovíjak dlouhé době v posteli.
Ano, probuď se, pomyslela si. Probuď se. Neodvažovala se ho probudit sama - všechnu odvahu spotřebovala jen na to, aby se sem dostala, proplížila se tmou, která následovala po jednom z nejhorších snů, které se jí v životě zdály -, ale jestli se probudí, vezme to jako znamení a poví mu, že se jí zdálo o ohromném ptákovi, krutém zlatookém Rochovi, který létal nad Panstvím na křídlech, z nichž kapala krev. Kamkoli padl jeho stín, tam tekla krev, poví mu, a ten stín padl všude. Panství jí bylo zaplaveno, od Hambry až po Šroubové oko. A cítila jsem ve větru velký požár. Utíkala jsem ti to povědět a ty jsi byl ve své pracovně mrtvý, seděl jsi u krbu s očima vyloupnutýma a lebkou v klíně.
Ale místo aby se probudil, vzal ji ve spánku za ruku, jak to dělával, než se začal ohlížet po kolemjdoucích mladých dívkách - dokonce i služkách - a Olive si řekla, že zůstane jen ležet a mlčet a nechá se držet za ruku. Ať je to trochu jako za starých časů, kdy všechno mezi nimi bylo v pořádku.
Také trochu podřimovala. Když se probudila, okny dovnitř padalo první šedé světlo svítání. Už ji za ruku nedržel - vlastně se od ní úplně odtáhl až na okraj postele. Nebylo by k ničemu, kdyby se probudil a našel ji tu, řekla si, a nutkání z prožité noční můry pominulo. Odhrnula pokrývky, přehodila nohy přes pelest, ale pak se na něj ještě jednou podívala. Noční čapku měl nakřivo. Narovnala ji, rukama pohladila látku i kostnaté čelo pod ní. Znovu se zavrtěl. Olive počkala, dokud se znovu neztišil, a pak vstala. Vklouzla zpátky do svého pokoje jako duch.

10

Stánky kolem hlavního chodníku v Zeleném srdci se otevřely dva dny před Sklizňovou poutí a už první

návštěvníci přišli zkusit kolo štěstí nebo házení na lahve a do koše. Byl tam také vláček tažený poníkem - vozík plný rozesmátých dětí, který byl tahán po osmičce úzkorozchodných kolejí.
("Jmenoval se ten poník Karlík?" zeptal se Eddie Dean Rolanda.
"Myslím, že ne," odpověděl Roland. "V Ušlechtilé řeči máme jedno dost nepříjemné slovo, které zní podobně."
"Jaké slovo?" zeptal se Jake.
"To, které znamená smrt," řekl pistolník.)
Roy Depape postával poblíž a sledoval, jak poník obchází po určené terase několik okruhů, a s jistou nostalgií vzpomínal, jak sám jezdil jako malý na takovém voze. Samozřejmě že jezdil hlavně načerno. Když se dost vynadíval, odloudal se k šerifově kanceláři a vešel dovnitř. Herk Avery, Dave a Frank Claypool čistili zvláštní a fantastickou přehlídku zbraní. Avery na Depapea kývl a vrátil se k tomu, co dělal. Na tom muži bylo cosi divného a po chvilce si Depape uvědomil, co to je: šerif nejedl. To bylo poprvé, co sem kdy Depape vstoupil a šerif neměl po ruce talíř nějakého jídla.
"Všechno na zítřek připraveno?" zeptal se Depape.
Avery se po něm napůl podrážděně, napůl usměvavě podíval. "Co to má být sakra za otázku?"
"S tou mě sem poslal Jonas," odsekl Depape, takže Averyho divný, nervózní úsměv trochu povadl.
"Baže, jsme připravení." Avery se rozmáchl tlustou paží nad zbraněmi. "Copak to nevidíš?"
Depape mohl citovat staré úsloví o tom, že soudit se dá podle činů, ale k čemu by to bylo? Vyjde jim to, pokud ti tři kluci naletěli tak, jak si Jonas představoval. Jestli nenaletěli, nejspíš odříznou Herku Averymu ten tlustý zadek od stehen a předhodí ho nejbližší smečce rosomáků. Žádná z těch možností však Roye Depapea příliš neuklidňovala.
"Jonas taky chtěl, abych vám připomenul, že to má být brzy."
"Tak, tak, budeme tam brzo," souhlasil Avery. "Tihle dva a šest dalších dobrých chlapů. Fran Lengyll se ptal, jestli může jít taky, má kulomet." Avery to vyslovil nezřízeně pyšně, jako by sám ten kulomet vynalezl. Pak se mazaně podíval na Depapea. "A co ty, rakváři? Nechceš jít taky? Stačí mrknout, a udělám z tebe zástupce."
"Já mám jinou práci. Reynolds taky." Depape se usmál. "Pro všechny je tu spousta práce, šerife - nakonec, bude Sklizeň."
11
Odpoledne se Susan a Roland setkali v chatrči na Špatné trávě. Pověděla mu o knize s vytrženými stránkami a Roland jí ukázal, co položil do severního rohu chatrče a ukryl pod plesnivou hromadou kůží. Nejdřív se podívala do rohu a potom na něj, širokýma a polekanýma očima. "Co se stalo? Máš nějaké podezření?"
Zavrtěl hlavou. Nic se nestalo. Aspoň nic, co by dokázal vyslovit. A přesto cítil silnou potřebu udělat, co udělal, a nechat zde, co zde zanechal. Nebyl to šestý smysl, nic takového, jen intuice.
"Myslím, že je všechno v pořádku - aspoň tak v pořádku, jak to může být, když jich nakonec může být padesát na každého z nás. Susan, naše jediná šance je, že je zaskočíme. Nebudeš tu šanci ohrožovat, že ne? Nechceš jít za Lengyllem a zamávat mu chovatelskou knihou svého otce před očima?"
Zavrtěla hlavou. Jestli Lengyll udělal to, z čeho ho podezírala, za dva dny za to zaplatí. Bude se sklízet, to tedy ano. Sklizeň bude bohatá. Ale tohle - tohle ji děsilo, a také to řekla.
"Poslouchej." Roland vzal její tvář do dlaní a podíval se jí do očí. "Snažím se být jenom opatrný. Jestli se to zvrtne - a to se může stát -, budeš to nejspíš ty, kdo vyvázne bez šrámu. Ty a Sheemie. Jestli se to stane, Susan, musíš sem přijít a vzít si moje pistole. Musíš je odvézt na západ do Gileadu. Najít mého otce. Pozná, že jsi ta, za kterou se prohlašuješ, podle toho, co mu ukážeš. Povíš mu, co se tu stalo. To je všechno."
"Jestli se ti něco stane, Rolande, nebudu schopna vůbec ničeho. Jenom umřít."
Stále její tvář nepouštěl. Teď jí pohnul tak, aby pomalu zavrtěla hlavou. "Nezemřeš," řekl. V jeho hlase a očích byl chlad, který ji nepoděsil, ale vzbudil v ní úctu. Vzpomněla si na jeho krev - jak musí být stará a jak chladně musí někdy proudit. "Aspoň dokud nedokončíš tuto práci. Slib mi to."
"Já - slibuji, Rolande. Slibuji."
"Pověz mi nahlas, co slibuješ."

"Přijdu sem. Vezmu tvoje pistole. Odnesu je tvému tatínkovi. Povím mu, co se stalo."
Přikývl a pustil ji. Obrysy jeho rukou jí stále slabě vystupovaly na tvářích.
"Vyděsil jsi mě," řekla Susan, ale potom zavrtěla hlavou. Nevyjádřila se správně. "Děsíš mě."
"S tím nemohu nic dělat, jsem takový."
"A já to měnit nebudu." Políbila ho na levou tvář, na pravou tvář, na ústa. Zastrčila mu ruku za košili a polaskala ho na bradavce. Okamžitě jí pod špičkou prstu ztuhla. "Ptáku a medvěde, zajíci, rybo," řekla a zlehounka ho líbala po celém obličeji. "Splňte mému milému, co mu jest milo."
Potom ulehli pod medvědí kůži, kterou Roland přivezl s sebou, a poslouchali, jak vítr skučí v trávě.
"Mám ten zvuk moc ráda," řekla. "Vždycky ve mně budí chuť, abych se stala součástí toho větru - šla tam, kam jde on, viděla to, co vidí on."
"Tento rok, jestli ka dovolí, to uvidíš."
"Baže. A s tebou." Otočila se k němu, zvedla se na loket. Děravou střechou dovnitř padalo světlo a osvětlovalo jí tvář. "Rolande, miluji tě." Políbila ho - a pak se rozplakala.
Ustaraně ji objal. "Co je? Sue, co tě trápí?"
"Já nevím," rozplakala se ještě víc. "Já jenom vím, že mám v srdci stín." Podívala se na něj a slzy jí stále tekly z očí. "Neopustíš mě, viď, že ne, miláčku? Neodejdeš bez Sue, viď, že ne?"
"Ne."
"Protože já jsem ti dala všechno, co mám, to tedy dala. A moje panenství je to nejmenší, to víš."
"Nikdy tě neopustím." Ale ucítil chlad, přestože byl přikrytý medvědí kůží, a vítr venku - ještě před chvílí tak konejšivý - najednou zněl jako zvířecí dech. "Nikdy, přísahám."
"Ale já se bojím. Opravdu."
"To nemusíš," řekl pomalu a důrazně... protože najednou se mu na rty drala všemožná nesprávná slova. Utečeme, Susan - ne pozítří, o Sklizni, ale hned, v této chvíli. Obleč se a vyrazíme napříč větrem, pojedeme na jih a už se neohlédneme. Budeme -
- pronásledováni.
Přesně to by se stalo. Pronásledovaly by je tváře Alaina a Cuthberta, pronásledovaly by je tváře všech mužů, kteří by mohli zemřít v horách Šavéd, zmasakrováni zbraněmi vyrvanými ze zbrojních krypt, kde měly zbraně zůstat. Pronásledovaly by je hlavně tváře jejich otců, a to po zbytek života. Ani na jižním pólu by nebyli dost daleko, aby těm tvářím unikli.
"U tebe bude stačit, když pozítří u oběda prohlásíš, že ti není dobře." To všechno už probírali, ale teď, v tom náhlém, zbytečném strachu nedokázal vymyslet nic jiného. "Půjdeš k sobě do pokoje, potom odjedeš jako tehdy v noci, když jsme se sešli na hřbitově. Na chvíli se schováš. Potom, až budou tři hodiny, přijedeš sem a podíváš se pod kůže tamhle v rohu. Jestli budou moje pistole pryč - a to budou, přísahám, že budou -, tak je všechno v pořádku. Pojedeš za námi. Přijeď na to místo nad kaňonem, o kterém jsme mluvili. Potom -"
"Baže, to všechno vím, ale něco mi vadí." Podívala se na něj a dotkla se jeho tváře. "Bojím se o tebe a o mě, Rolande, a nevím proč."
"Všechno se vyřeší," řekl. "Ka -"
"Nemluv o ka!" vykřikla. "Prosím tě, to ne! Ka je jako vítr, říkal můj otec, a vezme si všechno, co chce, a nebere ohled na prosby žádného muže nebo ženy. Chtivé staré ka, já ho nenávidím!"
"Susan -"
"Ne, už nic neříkej." Zase ulehla, shrnula medvědí kůži až po kolena a ukázala tělo, pro které by se vzdali království mnohem větší muži než Hart Thorin. Korálky slunečního světla se jí perlily na holé kůži jako déšť. Natáhla po něm ruce. Nikdy nepřipadala Rolandovi krásnější než v té chvíli, s vlasy rozprostřenými kolem sebe a tím ustrašeným výrazem ve tváři. Později si pomyslí: Ona to věděla. Něco v ní to vědělo.
"Už žádné řeči," pravila. "Řeči skončily. Jestli mě miluješ, tak mě miluj."
A naposledy ji Roland miloval. Houpali se spolu, kůže na kůži a dech na dechu, a vítr venku burácel západním směrem jako přílivová vlna.

12

Toho večera, když rozšklebený Démon vystoupal na oblohu, vyšla Kordélie z domu a pomalu zamířila po trávníku k zahradě, a cestou obešla hromadu listí, které odpoledne shrabala. V náručí držela ranec

šatstva. Vhodila je před tyč, na které byl přivázaný strašák, pak se napjatě zahleděla na stoupající měsíc: na vědoucí přivřené oko, ghúlský škleb. Stříbrný jako kost, takový ten měsíc byl, jako bílý knoflík na fialovém hedvábí.
Šklebil se na Kordélii, Kordélie se zašklebila na něj. Nakonec, jako žena probouzející se z transu, udělala krok vpřed a stáhla strašáka z hole. Hlava se mu ochable svezla na její rameno jako hlava muže, který je příliš opilý, než aby mohl tančit. Rudé ruce mu visely.
Stáhla strašákovi šaty, takže se ukázalo zhruba lidské tělo ve spodkách po mrtvém bratrovi. Vzala jednu z věcí, které si přinesla z domu, a podržela ji proti měsíčnímu světlu. Červená hedvábná jezdecká košile, jedna z těch, které starosta Thorin daroval té krasotince nafoukané. Jedna z těch, které nechtěla nosit. Šaty děvky, tak jim říkala. A co tím pádem byla Kordélie Delgadová, která se o ni starala i poté, co se její tvrdohlavý tatíček rozhodl, že se musí vzepřít Franu Lengyllovi a Johnu Croydonovi? Byla tím pádem madam z bordelu, to si Kordélie řekla.
To pomyšlení jí přivolalo obrázek Eldreda Jonase a Coral Thorinové, nahých a uprostřed zápasu za zvuků rozladěného piana, které dole vyřvává Červené drsné boogie, a Kordélie zavyla jako pes. Přetáhla hedvábnou košili panákovi přes hlavu. Potom následovala Susanina rozstřižená jezdecká sukně. Po sukni její pantofle. A nakonec místo sombrera jeden Susanin jarní klobouček.
Presto! Ze strašáka byla strašačka.
"A načapala jsem tě," zašeptala. "Já vím. Ach ano, já vím. Nejsem včerejší."
Odnesla panáka ze zahrady k hromadě listí na trávníku. Položila ho těsně k hromadě, potom nabrala trochu listí do dlaní a nacpala je do živůtku jezdecké košile, takže naznačila prsa. Když byla hotová, vytáhla z kapsy zápalku a škrtla.
Vítr, který snad přímo dychtil spolupracovat, přestal foukat. Kordélie přiložila zápalku k suchému listí. Za okamžik celá hromada vzplála. Vzala strašačku do náruče a postála s ní před ohněm. Neslyšela rachot bouchacích kuliček z městečka, ani kvílení parních varhan v Zeleném srdci, ani dechovku vyhrávající na dolním trhu. Když vzlétl hořící list a zakroužil jí kolem vlasů, až hrozilo, že je zapálí, snad si toho ani nevšimla. Oči měla rozšířené a bez výrazu.
Když oheň šlehal do její výšky, přistoupila k němu a vhodila na něj panáka. Plamen se kolem něj shlukl v jasně oranžových poryvech. Jiskry a hořící listí vylétly k nebi v ohnivém jazyku.
"Ať se to stane!" vykřikla Kordélie. Světlo ohně na její tváři proměnilo slzy v krev. "Hromu strom! Baže, přesně tak!"
Ta věc v jezdeckém oděvu chytila, tvář zuhelnatěla, červené ruce vzplály, oči z bílých křížků zčernaly. Klobouček se vzňal, obličej se rozhořel.
Kordélie tam stála a dívala se, svírala a rozvírala pěsti, nevšímala si jisker, které se jí zapalovaly na kůži, nevšímala si hořícího listí, které se hnalo k domu. Kdyby dům chytil, ani toho by si nejspíš nevšímala. Dívala se, dokud z panáka oblečeného v šatech její neteře nezbyl jen popel ležící na dalším popelu. Potom, pomalu jako robot s rezavými útrobami, odešla zase k domu, lehla si na pohovku a usnula jako zabitá.

13

Bylo půl čtvrté ráno v den před Sklizní a Stanley Ruiz si pomyslel, že má konečně pro tuto noc padla. Poslední muzika přestala hrát před dvaceti minutami - Sheb trumfl dechovku asi o hodinu a teď chrápal s tváří v pilinách. Sai Thorinová byla nahoře a po Velkých lovcích rakví nebylo ani stopy. Stanley tušil, že dnes večer měli být na Mořské vyhlídce. Také tušil, že je tam čekala špinavá práce, i když to nevěděl jistě. Podíval se do skleněného, zdvojeného pohledu Rošťáka. "Ani to vědět nechci, kamaráde stará," řekl. "Já se chci akorát devět hodin prospat - zítra začíná opravdová slavnost a lidi odejdou až za svítání. Takže -"
Odněkud za domem se ozval pronikavý výkřik. Stanleyem to škublo, až vrazil do barpultu. Sheb vedle piana zvedl na chvilku hlavu, zamumlal: "Cóobyo?" a zase mu hlava klesla, jen to zadunělo.
Stanley rozhodně netoužil zkoumat, co bylo zdrojem toho výkřiku, ale domníval se, že to stejně bude muset udělat. Vypadalo to na tu smutnou starou mrchu Nožičku Pettie. "Hrozně rád bych vyprovodil ten tvůj starej prověšenej zadek rovnou z města," zamumlal a pak se shýbl a podíval se pod bar. Stály tam dvě důkladné jasanové palice, Kliďas a Zabiják. Kliďas byl z ohlazeného sukovatého dřeva, které

zaručovalo, že vypne světla na dvě hodiny každému vzpurnému chlapíkovi, pokud ho vezmete přes to pravé místo.
Stanley se poradil se svým nitrem a vzal si druhou palici. Byla kratší než Kliďas, na horním konci širší. Na pracovním konci byl Zabiják pobit hřeby.
Stanley přešel ke konci baru, prošel dveřmi a pak přes neosvětlenou komoru plnou soudků vonících grafem a whisky. Vzadu byly dveře vedoucí na zadní dvorek. Stanley k nim přišel, zhluboka se nadechl a odemkl. Neustále čekal, že Pettie znovu srdceryvně zaječí, ale nic se neozývalo. Byl slyšet jen vítr.
Možná máš štěstí a je zabitá, pomyslel si Stanley. Otevřel dveře, couvl a zároveň zvedl palici pobitou hřeby.
Pettie zabitá nebyla. Ta děvka ve flekaté spodničce stála na chodníku, který vedl k zadnímu záchodu, a ruce si tiskla nad prsy a pod podbradek. Hleděla do nebe.
"Co je?" vyhrkl Stanley a rozběhl se k ní. "Vyděsilas mě, že jsem zestárnul o deset let, to teda jo."
"Ten měsíc, Stanley!" zašeptala. "Ach, podívej se na ten měsíc!"
Pohlédl nahoru a to, co uviděl, mu rozbušilo srdce, ale snažil se promluvil rozumně a klidně. "Ale no tak, Pettie, to je jenom prach, nic víc. Buď rozumná, holka, víš přece, jak posledních pár dnů foukalo a vůbec nezapršelo, aby se to spláchlo. Je to jenom prach, nic víc."
Ale jako prach to nevypadalo.
"Vím přece, co vidím," zašeptala Pettie.
Démonův měsíc nad nimi se šklebil a mrkal skrz cosi, co vypadalo jako pohybující se krvavý závoj.
Kapitola VII
Koule
1
Zatímco jistá děvka a jistý barman stále civěli na krvavý měsíc, probudil se Kimba Rimer kýchnutím.
Kruci, na Sklizeň budu mít rýmu, pomyslel si. Ty příští dva dny budu muset být skoro pořád venku, tak to budu mít štěstí, jestli se z toho nevyklube -
Cosi ho zašimralo na špičce nosu, takže znovu kýchl. Vzhledem k jeho úzkému hrudníku a suché škvíře úst to zaznělo v černém pokoji jako výstřel z malorážní pistole.
"Kdo je tam?" vykřikl.
Žádná odpověď. Rimer si najednou představil ptáka, ohavného a mizerně naloženého, který se sem ve dne nějak dostal a teď tu ve tmě poletuje a otírá se mu křídly o obličej, zatímco on spí. Naskočila mu husí kůže - ptáci, brouci, netopýři, všechnu tu havěť nesnášel - a zašátral po plynové lampě na stolku tak energicky, že ji skoro shodil na zem.
Když si ji přitáhl k sobě, to cosi se o něj otřelo znovu. Tentokrát o tvář. Rimer vykřikl, schoulil se v polštářích a přitiskl lampu k hrudi. Otočil vypínačem po straně, uslyšel syčení plynu, pak zmáčkl zapalovač. Lampa se rozsvítila a ve skrovném kruhu světla uviděl nikoli poletujícího ptáka, ale Claye Reynoldse, který seděl na pelesti. V jedné ruce držel Reynolds pírko, kterým lechtal kancléře Mejisu. Druhou schovával v pláštěnce, která mu ležela na klíně.
Reynolds neměl rád Rimera od prvního setkání, které se odehrálo v lese západně od městečka - ve stejném lese za Šroubovým okem, kde teď Farsonův člověk Latigo seřazoval hlavní část svého vojska. Byla to tehdy větrná noc, a když ještě s ostatními Lovci rakví vstoupili na palouk, kde u malého ohně seděl Rimer spolu s Lengyllem a Croydonem, zavířila Reynoldsovi pláštěnka kolem těla. "Sai Manto," prohodil tehdy Rimer a ostatní dva se zasmáli. Bylo to míněno jako neškodný žert, ale Reynoldsovi neškodný nepřipadal. V mnoha krajích, kterými projel, znamenal manto nikoli "plášť", ale "ten, kdo se sklání" nebo "ten, kdo se ohýbá". Vlastně to byl slangový výraz pro homosexuála. Že by to Rimer (který byl pod vrstvičkou cynické zhýčkanosti jen provinční člověk) nevěděl, to Reynoldse nikdy nenapadlo. Poznal, kdy se mu lidé posmívají, a pokud mohl takového člověka donutit, aby platil, udělal to.
Den, kdy je třeba platit, nastal i pro Kimbu Rimera.
"Reynoldsi? Co tu děláte? Jak jste se dostal do -"
"Určitě myslíte nějakého jiného kovboje," odpověděl muž usazený na posteli. "Žádný Reynolds tu není. Jenom señor Manto." Vytáhl ruku, kterou držel pod pláštěnkou. Držel v ní ostře nabroušené cuchillo. Reynolds si ho koupil na dolním trhu právě pro tuto příležitost. Teď ho zvedl a zabořil dvanáctipalcové

ostří Rimerovi do hrudníku. Prošlo skrz a připíchlo ho jako brouka. Štěnici, pomyslel si Reynolds. Lampa vypadla Rimerovi z rukou a skutálela se z postele. Přistála na běhounu, ale nerozbila se. Na protější stěně byl vidět pokroucený, vzpírající se stín Kimby Rimera. Stín druhého muže se nad ním skláněl jako hladový sup.
Reynolds zvedl ruku, která držela nůž. Otočil ji tak, aby se malá modrá vytetovaná rakev mezi palcem a ukazovákem ocitla Rimerovi před očima. Chtěl, aby to byla poslední věc, kterou Rimer na této straně mýtiny uvidí.
"Poslechneme si, jak si teď ze mě budeš dělat legraci," usmíval se Reynolds. "No tak. Rádi si tě poslechneme."
2
Těsně před pátou hodinou se starosta Thorin probudil z hrozného snu. Zdálo se mu, že nad Panstvím pomalu, sem a tam kroužil pták s růžovýma očima. Kamkoli padl jeho stín, tam tráva zežloutla, listí opadalo ze stromů a úroda uschla. Stín proměňoval jeho zelené a příjemné Panství v pustinu. Možná to je moje Panství, ale je to také můj pták, pomyslel si těsně před probuzením, kdy se choulil do roztřeseného klubíčka na kraji postele. Můj pták, já jsem ho sem přivedl, já jsem ho vypustil z klece.
Už neusne a Thorin to věděl. Nalil si sklenici vody, vypil ji a pak odešel do pracovny, cestou si nepřítomně vytáhl noční košili ze škvíry mezi půlkami kostnatého starého zadku. Bambulka na konci noční čapky se mu houpala mezi lopatkami. Při každém kroku mu zapraskala kolena.
Pokud šlo o pocit viny, který sen vyjadřoval - inu, co se stalo, stalo se. Jonas a jeho přátelé dostanou, pro co si přišli (dostanou za to pěkně zaplaceno), druhý den. Následujícího dne odejdou. Odletí, ten pták s růžovýma očima a zkázonosným stínem. Odletí tam, odkud přiletěl, a vezme ty Velké rakvové chlapce s sebou. Těšil se, že koncem roku bude mít příliš mnoho práce se smáčením svého klacku, než aby o takových věcech příliš přemýšlel. Nebo se mu zdály takové sny.
Kromě toho sny bez viditelných znamení byly jen sny, nikoli znamení.
Viditelné znamení by třeba byly boty pod závěsy v pracovně - stačily by vykukující ošoupané špičky - ale Thorin se tím směrem vůbec nepodíval. Upíral oči na láhev vedle oblíbené židle. Pít klaret v pět ráno nebyl zrovna zvyk, do kterého by měl upadat, ale pro jednou mu to neublíží. Měl hrozný sen, u všech bohů, a nakonec -
"Zítra je Sklizeň," řekl a posadil se do křesla u krbu. "Myslím, že člověk může přeskočit nějaký ten plot, když přijde Sklizeň."
Nalil si skleničku, poslední, kterou na tomto světě ochutnal, a zakašlal, když mu ten oheň sjel do břicha a pak se vyšplhal zpátky do krku a zahřál ho. Bylo to lepší, baže, mnohem lepší. Už žádní obří ptáci, žádné morové stíny. Protáhl si paže, propletl si dlouhé a kostnaté prsty a pořádně jimi zapraskal.
"Nenávidím, když to děláš, ty zchátralá trosko," promluvil jakýsi hlas Thorinovi přímo do levého ucha.
Thorin vyskočil. Srdce v hrudi provedlo podobný ohromný skok. Prázdná sklenice mu vylétla z ruky, ale zde nebyl žádný běhoun, který by změkčil její dopad. Rozbila se o krb.
Než stačil Thorin vykřiknout, smetl Roy Depape starostenskou čapku, sevřel chmýřité zbytky starostenské hřívy a trhl starostovou hlavou vzad. Nůž, který Depape držel v druhé ruce, byl mnohem skromnější než ten, který použil Reynolds, ale prořízl starcův krk docela účinně. V zšeřelém pokoji vytryskla šarlatová krev. Depape pustil Thorinovy vlasy, vrátil se k závěsům, za kterými se schovával, a sebral cosi z podlahy. Byl to Cuthbertův hlídač. Depape ho přinesl k židli a položil ho umírajícímu starostovi do klína.
"Pták -" zamumlal Thorin ústy zalitými krví. "Pták!"
"Jo, kámo, to seš dobrej, že sis toho v takový chvíli všiml, všechna čest." Depape znovu stáhl Thorinovi hlavu dozadu a vyloupl starci oči dvěma rychlými pohyby nože. Jedno letělo do vychladlého ohniště, druhé narazilo do stěny a sklouzlo za pohrabáče. Thorinova pravá noha se okamžik třásla a pak znehybněla.
Ještě jedna věc se musela udělat.
Depape se rozhlédl, uviděl Thorinovu noční čepici a řekl si, že mu poslouží bambule na konci. Zvedl ji, namočil ji v kaluži krve, která se vytvořila ve starostově klíně, a nakreslil na zeď sigul Dobrého muže –

"Tak," zamumlal a ustoupil. "Jestli je na tohle neulovíme, tak už na nic."
Pravda pravdoucí. Jediná otázka, která zůstávala bez odpovědi, byla, jestli budou moci zajmout Rolandovo ka-tet živé.
3
Jonas pověděl Franu Lengyllovi přesně, jak má své muže rozestavit, dva do stáje a šest nechat venku, tři z nich se budou schovávat za starým rezavým nářadím, dva se schovají za vypálenými zbytky domu, jeden - Dave Hollis - se přikrčí přímo na stáji a bude nakukovat přes hřeben střechy. Lengyll byl rád, když viděl, že muži z oddílu berou úkol vážně. Byli to jenom chlapci, to byla pravda, ale chlapci, kteří měli jednou příležitost dělat předvoj Velkým lovcům rakví.
Šerif Avery se snažil dělat dojem, že všemu velí, dokud se nedostali na doslech Závory K. Potom převzal velení Lengyll s kulometem přes rameno (a držel se v sedle tak rovně, jako by mu bylo dvacet). Avery, který vypadal nervózně a byl celý zadýchaný, vypadal, že se mu spíš ulevilo, než že se urazil.
"Povím vám, kam se postavit, jak mi bylo řečeno, protože je to dobrý plán, a nemíním ho nijak opravovat," řekl Lengyll svému oddílu. Ve tmě vypadaly jejich tváře jenom jako nezřetelné světlejší ovály. "Za sebe vám řeknu jenom jednu věc. Nepotřebujeme je živé, ale bude lepší, když živí budou - chceme, aby s nimi zatočilo Panství, obyčejní lidi, a tak se zatočilo s celou touhle záležitostí. Takže chladnou hlavu. Já říkám tohle: jestli bude důvod střílet, tak střílejte. Ale stáhnu kůži z ksichtu každýmu chlapovi, kterej bude střílet bez důvodu. Rozumíte?"
Žádná odpověď. Zdálo se, že rozumějí.
"Dobře," řekl Lengyll. Tvář měl jako z kamene. "Dám vám minutu, abyste se přesvědčili, že máte všechno zajištěný, abyste nedělali randál, a pak pojedeme. Potom už ani slovo."
4
Roland, Cuthbert a Alain vyšli z baráku ve čtvrt na sedm ráno a zůstali stát vedle sebe na verandě. Alain zrovna dopíjel kávu. Cuthbert zíval a protahoval se. Roland si zapínal košili a díval se na jihozápad směrem ke Špatné trávě. Nemyslel na léčky, ale na Susan. Na její slzy. Chtivé staré ka, já ho nenávidím, řekla.
Jeho instinkty se neprobudily. Alainův šestý smysl, který vycítil Jonase v den, kdy jim Jonas zabil holuby, se ani nezachvěl. A pokud šlo o Cuthberta -
"Ještě jeden klidný den!" zvolal tento výtečník do rozednívajícího se nebe. "Ještě jeden milostiplný den! Ještě jeden tichý den, rušený pouze vzdechy milenců a dupáním koňských kopyt!"
"Ještě jeden den plný tvých žvástů," řekl Alain. "Jdeme."
Vydali se přes dvůr a vůbec si neuvědomovali osm párů očí, které se na ně upíraly. Vešli do stáje kolem dvou mužů, kteří stáli po stranách dveří, jeden schovaný za prastarou polní vlečkou, druhý se krčil za rozházenou kupkou sena, oba měli tasené pistole
Jenom Bystrý vycítil, že něco není v pořádku. Tancoval na místě, koulel očima, a když ho Roland vyváděl ze stání, pokusil se vzepnout.
"No tak, chlapče," chlácholil ho Roland a rozhlížel se. "Nejspíš pavouci. Nesnáší je."
Lengyll se venku vztyčil a mávl oběma rukama vpřed. Muži se potichu vydali před stáj. Dave Hollis na střeše se postavil s tasenou pistolí. Monokl měl zastrčený v kapsičce u vesty, aby neházel proradná prasátka.
Cuthbert vyvedl svého koně ze stáje. Za ním Alain. Roland šel poslední, vedl nakrátko nervózního, vzpírajícího se valacha.
"Podívejte se!" řekl Cuthbert vesele a pořád si neuvědomoval, že přímo za ním a jeho přáteli stojí muži. Ukazoval na sever. "Mrak ve tvaru medvěda. To je štěstí pro -"
"Ani hnout, mládenci," zavolal Fran Lengyll. "Ani nešoupnete svýma božskýma nohama."
Alain se začal otáčet - spíš leknutím než čím jiným - a vzápětí se ozvala vlna drobných cvaknutí, jako když najednou popraská řada suchých větviček. Byl to zvuk natahovaných pistolí a mušket.
"Ne, Ale!" křikl Roland. "Nehýbej se! Ne!" Do krku mu stoupalo zoufalství jako jed a slzy vzteku ho pálily v koutcích očí - stál však klidně. Cuthbert a Alain musejí také stát klidně. Jestli se pohnou, zabijí je.

"Nehýbejte se!" zavolal znovu. "Ani jeden!"
"To je moudré, mládenče." Lengyllův hlas se už ozýval blíž, provázelo ho několik párů kroků. "Dej si ruce za záda."
Po stranách Rolanda se objevily dva stíny, v ranním světle hodně dlouhé. Soudě podle vybouleného stínu nalevo, stál za ním nejspíš šerif Avery. Pravděpodobně jim dnes nebude nabízet žádný bílý čaj. Lengyll bude patřit k tomu druhému stínu.
"Honem, Dearborne, nebo jak se vůbec jmenuješ. Dej je za záda. Dolů. Na tvoje kámoše míří pistole, a jestli nakonec odvedeme jenom dva místo všech tří, život půjde dál."
Nechtějí s námi riskovat ani v nejmenším, pomyslel si Roland a na okamžik pocítil zvrácenou pýchu. S ní přišla chuť čehosi, co se podobalo téměř pobavení. Avšak trpkého pobavení. Ta chuť velmi hořkla.
"Rolande!" To byl Cuthbert a v jeho hlase byla bolest. "Rolande, ne!"
Ale neměl na vybranou. Roland si dal ruce za záda. Bystrý potichu, nesouhlasně zafrkal - jako by říkal, že je to nesmírně nevhodné - a odkráčel stranou k verandě u noclehárny.
"Ucítíš na zápěstí něco kovového," řekl Lengyll. "Esposas."
Rolandovi na ruce vklouzly dva chladné kruhy. Ozvalo se cvaknutí a už mu ty oblouky pout pevně svíraly zápěstí.
"Dobře," řekl jiný hlas. "Teď ty, synku."
"Ať se usmažíte v pekle, jestli to udělám!" Cuthbertovi se třásl hlas na pokraji hysterie.
Ozvalo se zadunění a tlumený bolestný výkřik. Roland se otočil a uviděl Alaina na kolenou, hranu levé ruky si tiskl k čelu. Po tváři mu tekla krev.
"Chceš, abych mu ubalil ještě jednu?" zeptal se Jake White. Měl v ruce starou pistoli, obrácenou pažbou dopředu. "To můžu, vždyť víš. Ruku mám takhle brzo po ránu dost neposednou."
"Ne!" Cuthbert sebou škubal hrůzou a snad žalem. Za ním byli seřazeni tři ozbrojení muži, kteří ho pozorovali s nervózní ostražitostí.
"Tak buď hodnej kluk a dej si ruce za záda."
Cuthbert, který stále bojoval se slzami, udělal, co mu řekli. Esposas mu nasadil zástupce Bridger. Zbylí dva muži postavili Alaina škubnutím na nohy. Trochu se zapotácel, ale stál pevně, když mu nasazovali pouta. Jeho oči se setkaly s Rolandovým pohledem a Al se pokusil o úsměv. V jistém ohledu to byla nejhorší chvíle toho strašného rána, kdy byli přepadeni. Roland kývl hlavou a něco si slíbil: už nikdy se nenechá takhle zaskočit, i kdyby žil tisíc let.
Lengyll měl dnes ráno šálu místo úzké kravaty, ale stejný kabát, který si vzal na starostovu večeři na uvítanou, jež se konala před tolika týdny. Vedle něj stál šerif Avery, odfukoval vzrušením, úzkostí a pocitem vlastní důležitosti.
"Chlapci," řekl šerif, "zatkli jsme vás za porušení zákonů Panství. Jste obviněni ze zrady a vraždy."
"Koho jsme zabili?" zeptal se Alain mírně a jeden z členů oddílu se uchechtl buď úžasem, nebo z čirého cynismu, Roland to nedokázal rozlišit.
"Starostu a jeho kancléře, jak dobře víte," odsekl Avery. "Teď -"
"Jak to můžete udělat?" zeptal se Roland zvědavě. Byl to Lengyll, ke kterému se obrátil. "Mejis je váš domov. Viděl jsem rodovou linii vašich otců na městském hřbitově. Jak to můžete udělat vlastnímu domovu, sai Lengylle?"
"Nemíním tu postávat a vykecávat se s tebou," vykřikl Lengyll. Pohlédl Rolandovi přes rameno. "Alvarezi! Přiveď toho koně! Tihle chytří kluci nebudou mít žádné potíže, když budou muset jet s rukama za -"
"Ne, povězte mi to," přerušil ho Roland. "Neostýchejte se, sai Lengylle - jsou to vaši přátelé, s kým jste přišel, není mezi nimi nikdo, kdo by nebyl ve vašem kruhu. Jak to můžete udělat? Znásilnil byste vlastní matku, kdybyste ji zastihl spící a s košilí vyhrnutou?"
Lengyll zkřivil ústa - nikoli hanbou nebo rozpaky, ale chvilkovým prudérním znechucením, a potom se starý rančer podíval na Averyho. "V Gileadu je učí pěkně mluvit, co?"
Avery měl pušku. Přistoupil k pistolníkovi s pouty na rukou a pozvedl pažbu. "Já ho naučím, jak se má mluvit s mužem z venkovské šlechty, to tedy naučím! Vyrazím mu zuby rovnou z ty palice, jestli souhlasíš, Frane!"

Lengyll ho zadržel, vypadal unaveně. "Nebuď blázen. Nechci ho vézt zpátky přehozenýho přes sedlo, když není mrtvej."
Avery sklonil pušku. Lengyll se otočil k Rolandovi.
"Nebudeš žít dost dlouho, aby ti nějaká rada byla k užitku, Dearborne," řekl, "ale stejně ti jednu dám: drž se vítězů tohoto světa. A dávej pozor, odkud vítr fouká, abys byl připravenej, když změní směr."
"Zapomněl jsi tvář svého otce, ty podlý malý červe," pravil Cuthbert zřetelně.
Tím Lengylla zasáhl tak, jak se to nepodařilo Rolandově poznámce o matce - v ošlehaných tvářích se najednou objevil temný ruměnec.
"Posaďte je na koně!" poručil. "Za hodinu je chci mít pod zámkem!"
5
Rolanda vysadili Bystrému do sedla tak zprudka, že málem přepadl na druhou stranu - stalo by se to, nebýt Davea Hollise, který ho zachytil a potom zastrčil Rolandovu botu do třmenu. Dave se na pistolníka nervózně, trochu rozpačitě usmál.
"Je mi líto, že vás tu vidím," řekl Roland vážně.
"Mně je líto, že tu musím být," odpověděl zástupce. "Jestli jste tu měli za úkol vraždit, tak lituju, že jste se k tomu nedostali dřív. A tvůj kamarád neměl být tak drzý a nechávat tam svoji vizitku." Kývl směrem ke Cuthbertovi.
Roland neměl tušení, o čem to zástupce Dave mluví, ale na tom nezáleželo. Byla to součást léčky a žádný z těchto mužů jí příliš nevěřil, včetně Davea. Ale s přibývajícími lety jí uvěří a budou ji předávat dětem a vnukům jako evangelium. Tu historii o slavném dni, kdy přijeli s oddílem mužů a zajali zrádce.
Pistolník pomocí kolen otočil Bystrého - a ve vratech mezi dvorem Závory K a pěšinou vedoucí k Velké cestě stál sám Jonas. Seděl na hnědákovi s mohutnou hrudí, na sobě měl zelený plstěný klobouk a starý šedivý kabát. V pouzdře vedle pravého kolena byla zastrčena puška. Levou stranu kabátu si odtáhl, aby byla vidět pažba revolveru. Bílé vlasy, dnes nesvázané, ležely Jonasovi na ramenou.
Smekl klobouk a zdvořile Rolanda pozdravil. "Dobrá hra," řekl. "Hráli jste velmi dobře na někoho, kdo ještě nedávno cucal z prsu."
"Starče," odpověděl Roland, "žil jsi příliš dlouho."
Jonas se usmál. "To bys napravil, kdybys mohl, viď? Jo, to bych se vsadil." Zalétl očima k Lengyllovi. "Vezmi jim hračky, Frane. Zvlášť se dívej po nožích. Mají pistole, ale ne u sebe. Já ale vím o těch střílejících želízkách víc, než si myslí. A o jednom směšném klučičím praku. Na ten nezapomeň, u všech bohů. Není to tak dávno, co jím málem ustřelil Royovi hlavu."
"Mluvíš o té řepě?" zeptal se Cuthbert. Kůň pod ním tancoval. Bert se houpal dopředu a dozadu a ze strany na stranu jako cirkusový jezdec, aby nespadl. "Tomu by hlava nikdy nechyběla. Koule možná, ale hlava ne."
"To je nejspíš pravda," souhlasil Jonas a sledoval, jak oštěpy a Rolandův luk putují do úschovy. Prak měl Cuthbert vzadu za opaskem, zastrčený v pouzdře, které si sám vyrobil. Roland věděl, že Roy Depape udělal moc dobře, že Berta nepokoušel - Bert dokázal zasáhnout ptáka v letu na šedesát yardů. Po levém boku chlapci visel váček s ocelovým střelivem. Bridger mu ho také vzal.
Mezitím se Jonas s přátelským úsměvem obrátil k Rolandovi. "Jak se doopravdy jmenuješ, spratku? Vysyp to - teď už je to stejně jedno, projedeš se na krasavici a oba to víme."
Roland nic neřekl. Lengyll se podíval na Jonase s povytaženým obočím. Jonas pokrčil rameny, potom trhl hlavou směrem k městečku. Lengyll přikývl a strčil do Rolanda tvrdým, rozpraskaným prstem. "Tak jedem, mládenče. Projedeme se."
Roland stiskl Bystrému boky. Kůň popojel k Jonasovi. A najednou Roland cosi věděl. Stejně jako všechny jeho nejlepší a nejpřesnější intuice se i toto poznání vynořilo odnikud a zároveň odevšad - v jedné vteřině nikde nic, a v příští vteřině tu bylo se vší parádou.
"Kdo tě poslal na západ, červe?" zeptal se, když projížděl kolem Jonase. "Nemohl to být Cort - na to jsi moc starý. Byl to jeho otec?"
Mírně znuděný výraz zmizel Jonasovi z obličeje - přímo z něj ulétl, jako by Jonas dostal facku. Pro ten podivuhodný okamžik se muž s bílými hlasy znovu změnil v dítě: polekané, zahanbené a ublížené.
"Ano, Cortův tatínek - vidím ti to na očích. A teď jsi tady, u Čistého moře - jenomže ve skutečnosti jsi na

západě. Duše člověka, jako jsi ty, nikdy západ neopustí."
Jonasova pistole byla venku a s nataženým kohoutkem takovou rychlostí, že ten pohyb stačily zaznamenat jenom Rolandovy neobyčejné oči. Muži za ním zamumlali - trochu úlekem, ale hlavně úctou.
"Jonasi, nebuď blázen!" zavrčel Lengyll. "Přece ho nezabiješ, když jsme si dali takovou práci s tím, abychom je chytili a zmáčkli je, co?"
Jonas si ho snad ani nevšiml. Oči měl rozšířené. Koutky zjizvených úst se třásly. "Dej si pozor na to, co říkáš, Wille Dearborne," zachraptěl potichu. "Radím ti, aby sis dával zatraceně pozor. V týhle vteřině mám na třílibrový spoušti dvě libry tlaku."
"Dobrá, zastřel mě," řekl Roland. Zvedl hlavu a shlédl na Jonase. "Střel, vyhnanče. Střel, červe. Střel, ty ztroskotanče. Stejně budeš dál žít ve vyhnanství a zemřeš tak, jak jsi žil."
Chvíli byl přesvědčen, že Jonas vystřelí, a v té chvíli Roland cítil, že smrt by byla dobrá, byl by to přijatelný konec po té ostudě, kdy se nechali tak snadno chytit. Pro tu chvíli se mu Susan vykouřila z hlavy. Nikdo v té chvíli nedýchal, nikdo nezavolal, nikdo se nepohnul. Stíny mužů, kteří sledovali tento střet na nohou i na koni, se nehmotně vtiskávaly do hlíny.
Potom Jonas pustil kohoutek pistole a zastrčil ji znovu do pouzdra.
"Odvezte je do města a zavřete je," poručil Lengyllovi. "A až se tam objevím, nechci vidět, že jste jim zkřivili jedinej vlas. Když jsem se dokázal ovládnout a nezabít ho, dokážete se ovládnout i vy a nic jim neuděláte. Teď už jeďte."
"Pohyb," zavelel Lengyll. Jeho hlas něco z té předstírané autority ztratil. Byl to nyní hlas muže, který si uvědomuje (příliš pozdě), že si koupil žetony ve hře, kde jsou sázky asi až příliš vysoké.
Vyjeli. Cestou se Roland naposledy otočil. Pohrdání, které Jonas viděl v těch chladných mladých očích, ho bodlo hůř než bič, který mu před lety v Garlanu zjizvil záda.
6
Když zmizeli z dohledu, zašel Jonas do baráku, zvedl prkno, které skrývalo jejich malou zbrojnici, a našel jen dvě pistole. Poslední pár šestiranných pistolí s tmavými pažbami - určitě Dearbornových - byl pryč.
Jsi na západě. Duše člověka, jako jsi ty, nikdy západ neopustí. Budeš žít ve vyhnanství a zemřeš tak, jak jsi žil.
Jonasovy ruce se pustily do práce a začaly rozebírat revolvery, které si Cuthbert a Alain vzali na západ. Alain svou pistoli vůbec nikdy nenosil, jenom při výcviku. Venku Jonas rozhodil všechny součástky všemi směry. Házel co nejdál a snažil se zbavit toho studeného modrého pohledu a úleku, když uslyšel něco, o čem byl přesvědčen, že nikdo neví. Roy a Clay něco tušili, ale nikdy neměli jistotu.
Než slunce zapadne, všichni v Mejisu budou vědět, že Eldred Jonas, ten bělovlasý strážce zákona s vytetovanou rakví na ruce, není nic víc než ztroskotalý pistolník.
Budeš žít ve vyhnanství a zemřeš tak, jak jsi žil.
"Možná," zavrčel a díval se na vypálený ranč, ale doopravdy ho neviděl. "Ale budu žít dýl než ty, Dearborne, a než umřu, budou tvoje kosti dávno hnít v zemi."
Nasedl a otočil koně, divoce zatahal za uzdu. Zamířil k Citgu, kde bude čekat Roy a Clay, a ujížděl tryskem, ale Rolandovy oči ujížděly s ním.
7
"Probuďte se! Probuďte se, sai! Probuďte se! Probuďte se!"
Nejdřív se zdálo, že ta slova přicházejí z velké dálky a přilétají nějakým kouzlem na to temné místo, kde leží. Dokonce i když se k hlasu přidala nelítostná ruka, která s ní třásla, a Susan poznala, že se musí probudit, byl to dlouhý, tuhý boj.
Byly to už celé týdny, co se pořádně v noci vyspala, a čekala, že si tuto noc odpočine - zvlášť tuto poslední noc. Jenže v luxusní ložnici na Mořské vyhlídce ležela a nemohla usnout, převalovala se sem a tam a hlavou se jí honily různé možnosti, žádná dobrá. Noční košile se jí vysoukala k bokům a zachumlala se pod bedry na uzel. Když vstala, aby použila noční vázu, sundala si tu nesnesitelnou věc, mrskla s ní do rohu a vlezla si do postele nahá.
Když se zbavila těžké hedvábné noční košile, stal se zázrak. Skoro okamžitě upadla do spánku - a v tomto případě upadla vystihovalo situaci: nedalo se říct, že usnula, spíš padla do nějaké prázdné škvíry v

zemi, beze snů a bez myšlenek.
A teď ten dotěrný hlas. Ta rušivá paže, která s ní tak prudce třese, až se jí hlava převaluje na polštáři sem a tam. Susan se pokusila odtáhnout se dál, přitáhla si kolena k hrudi a nesrozumitelně zaprotestovala, ale ruka ji pronásledovala. Otřásání pokračovalo. Ten kousavý, volající hlas nechtěl přestat.
"Probuďte se, sai! Probuďte se! Ve jménu Želvy a Medvěda, probuďte se!"
To byl Mariin hlas. Susan ho nejdřív nepoznala, protože Maria byla hrozně rozrušená. Susan ji tak nikdy neslyšela, ani by to nečekala. Ale byla to ona. A vypadala na pokraji hysterie.
Susan se posadila. Tolik informací - a všechny špatné - na ni chvilku doléhaly natolik, že se nedokázala pohnout. Pokrývka, pod kterou spala, se jí svezla do klína a odhalila jí prsa, a Susan se nevzmohla na víc, než chabě po ní sáhnout špičkami prstů.
První špatná věc bylo světlo. Proudilo okny mnohem silněji než jindy - protože, jak si uvědomila, ještě nikdy nebyla v tomto pokoji v tak pozdní denní dobu. Bohové, musí být deset hodin, možná víc.
Druhá špatná věc byly zvuky, které se ozývaly dole. Starostův dům byl ráno obvykle tichý. Až do poledne bylo slyšet máloco, jen casa vaqueros, kteří vedli koně na dopolední cvičení, potom škrábání metly, kterou Miguel zametal dvůr, a neustálý rachot a šum vln. Dnes ráno se ozýval křik, kletby, dusot koní, chvílemi výbuch divného, trhaného smíchu. Kdesi před jejím pokojem - možná to nebylo v tomto křídle, ale blízko - byl slyšet dupot běžících nohou.
Nejhorší ze všeho byla Maria, tváře jí zpopelavěly pod olivovým nádechem a jindy hladce učesané vlasy měla rozpuštěné a rozcuchané. Susan si dosud myslela, že Maria by tak mohla vypadat jen při zemětřesení, pokud vůbec někdy.
"Mario, co se děje?"
"Musíte jít, sai. V Mořské vyhlídce teď pro vás možná není zrovna bezpečno. Váš dům by byl možná lepší. Když jsem vás neviděla dřív, myslela jsem, že už jste tam jela. Vybrala jste si špatný den pro zaspání."
"Jít?" zeptala se Susan. Pomalu si přitáhla pokrývku až k nosu a hleděla na Mariu přes okraj vykulenýma, opuchlýma očima. "Jak to myslíš, jít?"
"Zadem." Maria vytrhla pokrývku Susan z ospalých prstů a tentokrát ji stáhla až po kotníky. "Jak už jste to dělala dřív. Honem, slečinko! Oblečte se a běžte! Ti chlapci už jsou pryč, baže, ale co když mají přátele? Co když se vrátí a zabijí vás taky?"
Susan vstávala. Ale teď jí veškerá síla vyprchala z nohou a znovu se posadila na postel. "Chlapci?" zašeptala. "Chlapci zabili koho? Chlapci zabili koho?"
To rozhodně nebylo gramaticky správně, ale Maria pochopila.
"Dearborn a jeho poskoci," řekla.
"Koho měli zabít?"
"Starostu a kancléře." Dívala se na Susan s jakýmsi roztržitým soucitem. "Tak už vstávejte, povídám. A utečte. Tady je to loco."
"Nic takového by neudělali," řekla Susan a sotva se ovládla, aby nedodala, To nebylo v plánu.
"Sai Thorin a Sai Rimer jsou mrtví a je jedno, kdo to udělal." Zdola se ozval další křik a prudký malý výbuch, který nevypadal na petardu. Maria se tím směrem podívala a pak začala házet Susan šaty.
"Starostovy oči, vyloupali mu je rovnou z hlavy."
"To by neudělali! Mario, já je znám -"
"To zas já, já o nich nevím nic a vůbec mě nezajímají - ale zajímáte mě vy. Oblečte se a utečte, povídám. Co nejrychleji."
"Co se s nimi stalo?" Susan napadla hrozná myšlenka, vyskočila na nohy a šaty popadaly všude kolem ní. Chytila Mariu za rameno. "Přece je nezabili?" třásla s ní Susan. "Řekni, že je nezabili!"
"To nemyslím. Napovídaly se hromady řečí a ještě větší hromady klepů, ale myslím, že je jenom zavřeli. Jenomže -"
Nemusela dokončovat větu. Odvrátila od Susan oči a tím nevědomým pohybem (a k tomu ten zmatený pokřik zdola) dopověděla zbytek. Ještě nebyli zabiti, ale Hart Thorin byl velmi oblíben a pocházel ze starého rodu. Roland, Cuthbert a Alain byli cizinci.

Ještě nebyli zabiti - ale zítra bude Sklizeň a zítra večer se zapálí Sklizňový oheň.
Susan na sebe začala házet šaty.
8
Reynoldsovi, který byl s Jonasem déle než Depape, stačil jediný pohled na postavu klátící se v sedle k nim mezi kostrami naftových čerpadel, a otočil se k parťákovi. "Na nic se ho nevyptávej - dnes ráno nemá na žádné hloupé otázky náladu."
"Jak to víš?"
"Prostě to vím. Hlavně drž tu svou nevymáchanou hubu zavřenou."
Jonas před nimi zastavil. Seděl v sedle nějak ochable, byl bledý a zamyšlený. Vypadal tak, že přece jen vyprovokoval Roye Depapea k jedné otázce, přestože byl varován: "Eldrede, je ti dobře?"
"A komu je?" odsekl Jonas a pak znovu ztichl. Několik zbývajících pump v Citgu za nimi unaveně skřípalo.
Nakonec se Jonas probral a trochu se v sedle narovnal. "Ta štěňata jsme strčili pěkně do chládku. Řekl jsem Lengyllovi a Averymu, aby dvakrát vystřelili z pistole, kdyby se něco stalo, a zatím se taková střelba neozvala."
"My jsme taky nic neslyšeli, Eldrede," řekl Depape horlivě. "Vůbec nic takovýho."
Jonas se zašklebil. "Neslyšeli, co? V takovým randálu. Blázne!"
Depape se kousl do rtu, uviděl, že cosi vedle levého třmene potřebuje upravit, a shýbl se.
"Viděl vás někdo při práci?" zeptal se Jonas. "Myslím dnes ráno, když jste odpravili Rimera a Thorina. Třeba vás mohl někdo vidět?"
Reynolds zavrtěl hlavou za oba. "Vzduch nemohl být čistší."
Jonas přikývl, jako by ho ta záležitost zajímala jen okrajově, pak se otočil a zadíval se na naftové ložisko a rezavá čerpadla. "Možná že lidi mají pravdu," řekl tak potichu, že ho bylo sotva slyšet. "Možná že Starý lid byli ďáblové." Otočil se zase k nimi. "No, teď jsme ti ďábli my. Je to tak, Clayi?"
"Jak myslíš, Eldrede," řekl Reynolds.
"Řekl jsem, co si myslím. My jsme teď ďáblové, a u Boha, taky se tak budeme chovat. Co Quint a tamta sebranka?" Kývl hlavou směrem k zalesněnému svahu, kde ležel přepadový oddíl.
"Pořád tam jsou, jak jsi nařídil," odpověděl Reynolds.
"Už je nepotřebujeme." Počastoval Reynoldse temným pohledem. "Ten Dearborn je mazaný spratek. Moc rád bych zítra večer byl v Hambry, abych mu mohl strčit pochodeň pod nohy. Skoro jsem ho na Závoře K odpravil. Udělal bych to, nebýt Lengylla. Je to mazaný spratek."
Při těch slovech se zase shrbil. Tvář mu temněla stále víc, jako když bouřková mračna zakrývají slunce. Depape, který si už třmen opravil, nervózně na Reynoldse pohlédl. Reynolds nereagoval. K čemu taky? Jestli se najednou Eldred zbláznil (a Reynolds už takové případy zažil), nebylo způsobu, jak by se dostali včas z jeho zabijácké zóny.
"Eldrede, ještě toho musíme docela dost zvládnout."
Reynolds mluvil tiše, ale jeho slova zaúčinkovala. Jonas se narovnal. Sundal si klobouk, pověsil si ho na sedlo, jako by hruška sedla byla věšák, a nepřítomně si prohrábl rukou vlasy.
"Jo - docela dost, to máš pravdu. Jeďte tam dolů. Povězte Quintovi, aby poslal pro voly a nechal odtáhnout poslední dvě cisterny k Visící skále. Měl by si nechat čtyři muže, kteří je zapřáhnou a odvedou k Latigovi. Zbytek může jet napřed."
Reynolds usoudil, že už se může bezpečně na něco zeptat. "Kdy se tam dostane zbytek Latigových mužů?"
"Mužů?" zavrčel Jonas. "Nenech se vysmát, kámo! Zbytek Latigových kluků vyjede k Visící skále při měsíčku a určitě nechají vlát praporce, aby je viděli a obdivovali všichni kojoti a všemožní pouštní psi. K eskortě se nachystají do deseti ráno, řekl bych - i když jestli jsou to takoví mládenci, jaké čekám, bude to nejspíš pěkný bordel. Dobrá zpráva je, že je stejně moc nepotřebujeme. Zdá se, že máme situaci pevně v rukou. Tak už tam jeďte, popožeňte je, ať jdou po své práci, a pak se co nejrychleji vraťte ke mně."
Jonas se otočil a zadíval se k oblým kopcům na severozápadě.
"My máme svou práci," řekl. "Čím dříve začneme, chlapci, tím dříve skončíme. Chci si otřít prach toho

zasraného Mejisu z klobouku a bot co nejdřív. Už se mi tu nelíbí. Vůbec se mi tu nelíbí."
9
Té ženě, Tereze Marii Dolores O'Shyvenové, bylo čtyřicet let, byla boubelatá, pěkná matka čtyř dětí a za manžela měla Petra, vaquera veselé povahy. Prodávala také koberečky a závěsy na horním tržišti; spousta hezčích a jemnějších prací na Mořské vyhlídce prošlo rukama Terezy O'Shyvenové a její rodině se docela dobře dařilo. I když její manžel byl kovboj, klan O'Shyvenových patřil k vrstvě, která by se na jiném místě a v jiné době nazývala střední třídou. Nejstarší dvě děti už byly pryč z domu, jedno dokonce mimo Panství. Třetímu synovi se zapalovala lýtka a doufal, že si na Konci roku vezme svou milou. Jenom ta nejmladší měla podezření, že se s mámou cosi děje, ale netušila, jak blízko má Tereza k šílenství.
Brzy, pomyslela si Rhea a napjatě sledovala Terezu v kouli. Brzy s tím začne, ale nejdřív se musí zbavit toho spratka.
V Reaptide nebyla žádná škola a krámky se otvíraly odpoledne jen na několik hodin, proto Tereza poslala nejmladší dceru s koláčem v ruce ven. Sváteční dárek pro sousedky, dohadovala se Rhea, i když nemohla slyšet pokyny, které ta žena dávala dceři, když natahovala dívce přes uši pletenou čepici. A nebude to žádná sousedka odvedle. Bude chtít čas, to tedy Tereza Maria Dolores O'Shyvenová bude chtít, čas na úklid. Byl to docela velký dům a byla v něm spousta koutů, které potřebovaly vysmejčit.
Rhea se uchechtla, ale to jí přivodilo záchvat dutého kašle. Můra v rohu se po ní ustrašeně podíval. Sice nebyl zdaleka tak vychrtlou kostrou jako jeho paní, ale stejně vůbec nevypadal dobře.
Koule ukazovala dívku s koláčem pod paží. Zastavila se a ustaraně se na matku podívala, ale pak se jí před nosem zavřely dveře.
"Tak!" zakrákala Rhea. "A rohy už čekají! Dolů, na kolena, ženo, a pusť se do práce!"
Tereza nejdřív přešla k oknu. Když ji uspokojilo to, co viděla - dcera vyšla z branky a nejspíš zamířila na Hlavní ulici -, otočila se ke kuchyni. Došla ke stolu a zasněnýma očima se zahleděla do prázdna.
"Ne, nic takového!" vykřikla Rhea netrpělivě. Už neviděla svou špinavou chatrč, už necítila, jak to tu čpavě páchne a jak páchne ona sama. Vešla do Čarodějovy duhy. Byla s Terezou O'Shyvenovou, jejíž dům měl nejčistší kouty v celém Mejisu. Možná v celém Středosvětě.
"Spěchej, ženo!" vykřikla skoro Rhea. "Pusť se do práce!"
Jako by ji slyšela, rozepjala si Tereza domácí šaty, nechal je spadnout na zem, vykročila z nich a úhledně je přehodila přes židli. Vytáhla si okraj čisté, vyspravené spodničky nad kolena, odešla do rohu a padla na všechny čtyři.
"To je ono, má corazón!" zvolala Rhea a skoro se zadusila hlenovitým kašlem a smíchem. "Uklízej a udělej to pořádně!"
Tereza O'Shyvenová natáhla krk co nejdál, otevřela ústa, vyplázla jazyk a začala roh olizovat. Chlemtala, jako když Můra chlemtal mléko. Rhea to pozorovala, plácala se do kolen a výskala, tvář jí rudla čím dál víc a kývala se sem a tam. Ach, Terezu měla moc ráda, baže! O tom nebylo pochyb! Celé hodiny se teď bude plazit po rukou a kolenou se zadkem ve vzduchu, bude olizovat rohy a při tomto pokání se modlit k nějakému temnému bohu - dokonce i k bohu toho Člověka-Ježíše -, aby jí odpustil kdoví co. Občas si zadřela do jazyka třísku a musela toho nechat a jít vyplivnout krev do kuchyňského umyvadla. Až do dneška ji nějaký šestý smysl vždycky postavil na nohy a oblékl do šatů dřív, než se vrátil někdo z rodiny, ale Rhea věděla, že dřív nebo později posedlost té ženy dojde příliš daleko a někdo ji načapá. Možná se to stane dnes - malá holčička se vrátí dřív, třeba pro nějaký peníz, který by utratila ve městě, a přistihne matku na kolenou a s jazykem v koutě. Ach, jaká nádhera a potěšení! Jak moc to Rhea toužila uvidět!
Jak chtěla -
Najednou Tereza O'Shyvenová zmizela. Její úhledná kuchyně zmizela. Všechno zmizelo, ztratilo se v závojích převalujícího se bílého světla. Poprvé po řadě týdnů čarodějovo sklo osleplo.
Rhea popadla kouli do kostnatých prstů s dlouhými nehty a zatřásla s ní. "Co je s tebou, ty svrabe? Co se stalo?"
Koule byla těžká a Rhee docházela síla. Ještě s ní dvakrát nebo třikrát zatřásla, ale pak jí z rukou vyklouzla. Přitiskla ji k plochým zbytkům prsou a třásla se.
"Ne, ne, miláčku," zakňourala. "Vrať se, až budeš připravená, baže, Rhea ztratila trochu trpělivost, ale už je zase dobře, nechtěla s tebou třást a nikdy by tě nepustila na zem, tak se -"

Odmlčela se a naklonila hlavu, zaposlouchala se. Jeli sem koně. Ne, nejeli; byli tu. Podle zvuku tři jezdci. Připlížili se sem, zatímco se zabývala koulí.
Ti chlapci? Ti mizerní kluci?
Rhea podržela kouli na hrudi, oči dokořán, rty mokré. Ruce měla už tak tenké, že jimi prosvítala růžová zář koule a slabě osvětlovala temné klacíky kostí uvnitř.
"Rheo! Rheo z Cöosu!"
Ne, to nebyli ti kluci.
"Pojď ven a přines to, co jsi dostala!"
Bylo to horší.
"Farson chce svůj majetek! Přišli jsme pro něj!"
Nebyli to ti kluci, ale Velcí lovci rakví.
"Nikdy, ty špinavý starý bělovlasý hnuse," zašeptala. "Nikdy ji nedostaneš." Oči jí kmitaly sem a tam, rychle se rozhlížela. S tou vyzáblou lebkou a roztřesenými ústy vypadala jako nemocný kojot, kterého zahnali do rohu.
Podívala se dolů na kouli a z úst jí začalo vycházet kňučení. Už i ta růžová zář zmizela. Koule byla temná jako oční důlek mrtvoly.
10
Z chatrče se ozval skřek.
Depapeovi naskočila husí kůže a vykuleně se otočil k Jonasovi. Ten výkřik nemohl vydat lidský tvor.
"Rheo!" zavolal znovu Jonas. "Přines to sem, okamžitě, a předej nám to! Nemám čas s tebou hrát nějaké hry!"
Dveře chýše se rozlétly. Depape a Reynolds tasili pistole, když babizna vykročila ven a zamžourala na slunci jako něco, co strávilo celý život v jeskyni. Držela sklo Johna Farsona vysoko nad hlavou. Na dvorku byla spousta kamenů, na které by ho mohla hodit, a i když mířila špatně a mohla by minout, stejně by ho mohla rozbít.
To by mohlo být špatné a Jonas to věděl - existovali jistí lidé, kterým prostě nemůžete vyhrožovat. Soustředil se tak moc na ty spratky (ironií bylo, že je sebrali snadno jako smetanu z mléka), že ho vůbec nenapadlo, aby si s tímhle dělal starosti. A Kimba Rimer, muž, který navrhl Rheu jako dokonalou strážkyni Maerlynovy duhy, byl mrtev. Nemohl by to svést na Rimera, pokud tady něco nevyšlo?
Potom, když už si myslel, že zašli tak daleko na západ, že už nemohou udělat ani krok, aby nepřepadli z chladného okraje země, se všechno ještě o něco zhoršilo, protože uslyšel, jak Depape natahuje kohoutek pistole.
"Polož to, ty idiote!" zavrčel.
"Ale podívej se na ni!" zasténal skoro Depape. "Podívej se na ni, Eldrede!"
Díval se. Ten tvor v černých šatech měl kolem krku pověšeného hnijícího hada jako náhrdelník. Rhea byla tak vyhublá, že připomínala chodící kostru. Na lebce s loupající se kůží byly jen místy chomáčky řídkých vlasů, zbytek jí vypadal. Na tvářích a čele se jí šířily boláky a na levé straně úst byla skvrna jako po pavoučím kousnutí. Jonase napadlo, že to poslední je možná prašivina, ale v podstatě ho to nezajímalo. Zajímala ho ta koule, kterou držela umírající žena v dlouhých a roztřesených pařátech.
11
Slunce natolik oslňovalo Rhee oči, že neviděla pistoli, která na ni mířila, a když se jí zrak projasnil, Depape už měl pistoli zase v pouzdře. Podívala se na muže v řadě před sebou - na obrýleného zrzouna, na toho v pláštěnce a starého bělovlasého Jonase - a dušeně zakrákala smíchem. Skutečně se jich bála, těch Velkých lovců rakví? Asi ano, ale proč, u všech bohů? Byli to muži, nic víc, prostě jen další muži, a takové porážela celý život. Ach, mysleli si, že velí celému kurníku, to ano - nikdo ve Středosvětě v životě nikoho neobvinil, že zapomněl tvář své matky - ale byli to v podstatě ubožáci, které pohnula k slzám smutná písnička, naprosto odzbrojil pohled na odhalená prsa a kteří sebou nechali manipulovat tím spíš, že si byli tak jisti, jak jsou silní, tvrdí a moudří.
Sklo bylo temné, a protože Rhea tu temnotu nenáviděla, vyjasnil se jí rozum.
"Jonasi!" zvolala. "Eldrede Jonasi!"
"Jsem zde, stará matko," řekl. "Dlouhé dny a příjemné noci."

"Kašlu na tvoje kecy, času není nazbyt." Udělala čtyři kroky vpřed a zastavila se, kouli stále držela nad hlavou. Poblíž ní trčel z plevele šedý kámen. Podívala se na kámen, potom na Jonase. Bylo mezi nimi jasno, sice bez řečí, ale také bez pochybností.
"Co chceš?" zeptal se Jonas.
"Koule ztemněla," odpověděla mu. "Celou dobu, co jsem ji měla u sebe, byla živá - baže, i když neukazovala nic, co by se dalo rozeznat, žila si, byla jasná a růžová - ale zhasla, sotva zaslechla tvůj hlas. Nechce s tebou jít."
"Přesto mám rozkaz ji odvézt." Jonas mluvil měkkým a smířlivým hlasem. Nebyl to zrovna tón, který užíval, když byl v posteli s Coral, ale skoro. "Přemýšlej chvilku a pochopíš mou situaci. Farson ji chce, a kdo jsem já, abych se vzpíral přáním muže, který bude nejmocnějším ve Středosvětě, až příštího roku znovu vyjde Démonův měsíc? Jestli se vrátím bez ní a řeknu, že Rhea z Cöosu mi ji odmítla dát, zabije mě."
"Jestli se vrátíš a řekneš mu, že jsem ji rozbila přímo před tím tvým ohavným starým ksichtem, zabije tě taky," řekla Rhea. Byla u Jonase dost blízko, aby viděl, jak dalece ji nemoc užírala. Nad těmi několika zbývajícími vlasy se třásla koule. Nedokáže ji udržet moc dlouho. Nejvýš minutu. Jonas cítil, jak mu na čele vyrážejí kapky potu.
"Baže, matko. Ale víš, jestli mi zbývá jenom smrt, rád bych vzal příčinu svých potíží s sebou. To jsi ty, drahoušku."
Znovu zakrákala - byla to chrchlavá napodobenina smíchu - a uznale kývla. "Farsonovi to každopádně k ničemu nebude," řekla. "Našla svou paní, to se vsadím - proto zhasla, když tě uslyšela."
Jonase napadlo, kolik asi jiných lidí uvěřilo, že koule je jenom pro ně. Chtěl si otřít pot z čela, než mu nateče do očí, ale udržel ruce před sebou, úhledně složené na hrušce sedla. Neodvažoval se podívat na Reynoldse ani Depapea a mohl jen doufat, že nechají tu partii na něm. Rhea balancovala na ostří tělesných i duševních sil. Stačil sebemenší pohyb, a shodí ji na jednu nebo druhou stranu.
"Našla toho, koho chce, říkáš?" Napadlo ho, že uviděl východisko. Jestli bude mít štěstí. A pro ni by to mohlo být také štěstí. "Co bychom s tím měli udělat?"
"Vezměte mě s sebou." Tvář se jí zkroutila hrůznou dychtivostí, vypadala jako mrtvola, která se snaží kýchnout. Ona si neuvědomuje, že umírá, pomyslel si Jonas. Díky bohům za to. "Vezměte si tu kouli, ale vezměte také mě. Pojedu s vámi k Farsonovi. Stanu se jeho věštkyní a nic nám neodolá, když mu budu číst z koule já. Vezměte mě s sebou!"
"Dobře," souhlasil Jonas. Právě v to doufal. "Ale nemůžu ti zaručit, jak Farson rozhodne. To víš?"
"Baže."
"Dobrá. Teď mi tu kouli dej. Vrátím ti ji do úschovy, jestli chceš, ale musím se přesvědčit, že je celá."
Pomalu spustila ruce. Jonas si nemyslel, že je koule úplně v bezpečí, i když ji Rhea drží v náručí, ale stejně se mu dýchalo lépe. Došourala se k němu a Jonas se musel ovládnout, aby nepobídl koně a necouvl před ní.
Naklonil se v sedle a natáhl ruce po kouli. Rhea k němu vzhlédla, její staré oči za zkrabatělými víčky však byly stále mazané. Jedno z těch očí dokonce spiklenecky mrklo. "Já vím, co zamýšlíš, Jonasi. Myslíš si, vezmu tu kouli, pak tasím pistoli a zabiju ji, jaká škoda? Není to tak? Ale škoda by nastala, a hlavně tobě a tvým lidem. Zabij mě, a koule už Farsonovi nikdy nezasvítí. Někomu jinému možná, jednou, ale jemu už ne - a nechá tě naživu, když mu přineseš tu hračku zpátky a on zjistí, že je polámaná?"
Jonas o tom už uvažoval. "Máme přece dohodu, stará matko. Půjdeš na západ s koulí - pokud někdy v noci nezemřeš vedle cesty. Promiň, že ti to říkám, ale nevypadáš dobře."
Uchechtla se. "Jsem na tom líp, než vypadám, ach je! Ještě zbývají roky, než ty moje hodiny dotikají!"
Myslím, že v tomhle se můžeš mýlit, stará matko, pomyslel si Jonas. Ale zachoval klid a nechal ruce natažené.
Ještě chvíli ji držela. Uzavřeli dohodu a oba s ní souhlasili, ale nakonec se sotva dokázala přinutit, aby kouli z rukou pustila. Chtivost jí svítila v očích jako měsíční světlo skrz mlhu.
Trpělivě držel ruce před sebou, nic neříkal, čekal, až její mozek přijme okolní skutečnosti - jestli kouli pustí, bude tu nějaká šance. Jestli ji bude držet dál, nejspíš všichni na tomhle kamenitém zarostlém

dvorku se zanedlouho svezou na zubaté krasavici.
S lítostivým povzdechem mu nakonec vložila kouli do rukou. V okamžiku, kdy se koule ocitla u něj, hluboko ve skleněných hlubinách zapulzoval uhlík růžového světla. Jonasovi hlavou projela bolest - a ve varlatech se mu pohnulo chtivé chvění.
Jako z veliké dálky uslyšel, že Depape a Reynolds natahují kohoutky pistolí.
"Dejte je pryč," řekl Jonas.
"Ale -" Reynolds vypadal zmateně.
"Oni si myslí, že Rheu podfouknou," chechtala se stařena. "Je dobře, že velíš ty a ne oni, Jonasi - možná víš něco, co oni nevědí."
Něco věděl, to byla pravda - jak nebezpečná byla ta hladká skleněná věc v jeho rukou. Mohla si ho mžikem vzít, kdyby chtěla. A za měsíc by byl jako ta čarodějnice: vyhublý, posetý boláky a natolik posedlý, že by o tom nevěděl a ani se o to nestaral.
"Dejte je pryč!" zařval.
Reynolds a Depape se po sobě podívali, pak pistole strčili do pouzder.
"Ta věc měla pytlík," řekl Jonas. "Uvnitř té krabice byl váček na šňůrku. Přines ho."
"Baže," řekla Rhea a nepříjemně se na něj zubila. "Ale ten nepomůže, jestli si tě bude chtít vzít. To si nemysli." Zkoumavě se podívala na druhé dva a spočinula pohledem na Reynoldsovi. "V kůlně mám káru a pár dobrých šedých koz, které ji potáhnou." Mluvila s Reynoldsem, ale Jonas si všiml, že oči se jí pořád stáčejí ke kouli - a i jeho zatracené oči se tam chtěly zadívat.
"Ty mi nebudeš rozkazovat," ohradil se Reynolds.
"Ne, ale já ano," ozval se Jonas. Zrak mu padl na kouli, chtěl zahlédnout hluboko uvnitř tu růžovou jiskru života, ale zároveň se toho bál. Nic. Koule byla studená a temná. Přinutil se podívat znovu na Reynoldse. "Přivez sem tu káru."

12

Reynolds uslyšel bzukot much dřív, než proklouzl chatrnými dveřmi kůlny, a ihned věděl, že Rheiny kozy už nikdy tahat nebudou. Ležely mrtvé a nafouklé v ohradě, nohy jim trčely vzhůru a v očních důlcích se hemžili červi. Těžko říct, kdy je Rhea naposledy nakrmila a napojila, ale Reynolds podle pachu uhodl, že to bylo nejméně před týdnem.
Měla moc práce se sledováním, co se děje v koulí, než aby se starala, pomyslel si. A k čemu nosí kolem krku toho chcíplého hada?
"Nechci to vědět," zamumlal pod kapesníkem, který si přitiskl k ústům. Jediná věc, kterou v této chvíli chtěl, byla co nejrychleji odtud vypadnout.
Zahlédl káru, natřenou na černo a pokrytou zlatými kabalistickými znaky. Reynoldsovi připomínala vůz pouťového mastičkáře. Vypadala také trochu jako pohřební vůz. Chytil ji za rukojeti a vytáhl z kůlny co nejrychleji. Depape mohl udělat zbytek, u všech bohů. Zapřáhnout svého koně za káru a odvézt tu smrdutou stařenu - kam? Kdo to věděl? Eldred, snad.
Rhea se vyšourala z chatrče s váčkem, ve kterém kouli přinesli, ale zastavila se a s nachýlenou hlavou poslouchala, když se Reynolds zeptal.
Jonas se nad tím zamyslel, pak řekl: "Nejdřív asi na Mořskou vyhlídku. Jo, to jí bude stačit, a té skleněné cetce taky, počítám, dokud nebude zítra po slavnosti."
"Baže, Mořská vyhlídka, tam jsem nikdy nebyla," souhlasila Rhea a znovu vykročila. Když došla k Jonasovu koni (který se před ní snažil ucuknout), otevřela váček. Po chvilce rozmýšlení do něj Jonas spustil kouli. Sklouzla na dno a váček se vyboulil do tvaru slzy.
Rhea se potměšile usmála. "Možná potkáme Thorina. Jestli ano, mohla bych mu ukázat něco v té hračce Dobrého muže, co by ho moc zajímalo."
"Jestli ho potkáš," řekl Jonas a sesedl, aby pomohl zapřáhnout černou káru za Depapeova koně, "bude to na místě, kde nejsou potřeba žádná kouzla, abys daleko dohlédla."
Zamračeně se na něj dívala, ale pak se ten potměšilý úsměv znovu vrátil. "Našeho starostu nejspíš potkala nehoda!"
"Může být," souhlasil Jonas.
Zahihňala se a za chvilku se to hihňání proměnilo v chechtot. Chechtala se, i když ji už táhli z dvorku ven,

chechtala se a seděla na té černé malé káře s kabalistickými ozdobami jako Královna černých krajů na trůnu.

Kapitola VIII
Popel

1

Panika je vysoce nakažlivá, zvlášť v situacích, kdy se nic neví a všechno je v pohybu. Byl to pohled na Miguela, starého moza, který poslal Susan po tom kluzkém svahu paniky dolů. Stál uprostřed dvora Mořské vyhlídky, tiskl proutěné koště k hrudi a hleděl zmateně a zoufale na jezdce, kteří uháněli sem a tam. Sombrero měl na zádech obráceně a Susan si s jakousi hrůzou všimla, že Miguel - obvykle nažehlený a čistý jako ze škatulky - má serape naruby. Po tvářích mu tekly slzy, a když se tak obracel sem a tam a sledoval projíždějící jezdce a snažil se zdravit ty, které poznal, připomněl jí dítě, které kdysi viděla batolit se před padajícím lešením. To děcko tehdy včas odtáhl její otec, ale kdo odtáhne Miguela?
Zamířila k němu, ale jakýsi vaquero na grošákovi s vytřeštěnýma očima procválal tak těsně kolem ní, že ji jeden třmen udeřil do boku a po předloktí ji švihla koňská oháňka. Vyrazila jakési divné chichotání. Starala se o Miguela, a přitom ji samotnou skoro přejeli! Směšné!
Tentokrát se rozhlédla oběma směry a pak se rozběhla vpřed, ale znovu couvla, protože zpoza rohu vyrazil jakýsi naložený vůz, který řezal zatáčku po dvou kolech. Neviděla, co je na něm naloženo - zboží bylo pokryto plachtou - ale viděla, že Miguel k němu zamířil i se svým smetákem. Susan si znovu vzpomněla na to dítě před lešením a varovně vykřikla. Miguel se v poslední chvíli stáhl a vůz proletěl kolem něj, rozdrncaný a rozhoupaný přejel dvůr a zmizel druhou bránou.
Miguel upustil smeták, sevřel si rukama hlavu, padl na kolena a začal se hlasitě, žalostně modlit. Susan ho chvíli pozorovala, bezhlasně při tom pohybovala ústy, a pak se tryskem rozběhla ke stájím, ani se nesnažila držet se u stěny budovy. Dostala tu nemoc, která do poledne postihne skoro celé Hambry, a i když se jí podařilo docela slušně osedlat Pylona (každý jiný den by tu byli tři štolbové, kteří by se mohli přerazit, aby pomohli pěkné sai), opustil ji poslední zbytek soudnosti, když pobídla polekaného koně, aby vyběhl ze dveří stáje.
Když projížděla kolem Miguela, který stále klečel a se zvednutýma rukama se modlil k jasnému nebi, neviděla ho, stejně jako ho neviděl žádný z jezdců před ní.

2

Jela rovnou po Hlavní ulici, zarývala paty bez ostruh Pylonovi do slabin, až velký kůň přímo letěl. Myšlenky, otázky, proveditelné plány akce - nic z toho nemělo místo v její hlavě, jak tak ujížděla. Jen matně si uvědomovala lidi hemžící se po ulici a nechávala Pylona, aby si mezi nimi našel cestu. Jediná věc, kterou si uvědomovala, bylo jeho jméno - Roland, Roland, Roland! - znělo jí hlavou jako výkřik.
Všechno bylo vzhůru nohama. Statečné malé ka-tet, které utvořili tehdy v noci na hřbitově, se rozpadlo, tři jeho členové se ocitli v žaláři a hrozila jim brzká smrt (pokud vůbec byli ještě naživu), poslední členka byla ztracená a zmatená, poblázněná strachem jako pták ve stodole.
Kdyby ji panika neopustila, možná by všechno dopadlo o mnoho jinak. Ale jak tak projížděla středem městečka a pak vyjela na druhé straně, zavedla ji cesta k domu, kde kdysi bydlela se svým otcem a tetou. Ta dáma vyhlížela přesně tu jezdkyni, která se nyní blížila.
Jak Susan přijížděla, dveře se rozlétly a Kordélie, oblečená od krku po paty v černém, vyběhla na přední chodník k ulici, a křičela buď hrůzou nebo smíchem. Možná obojím. Pohled na ni pronikl mlhavou clonou paniky, která zastírala Susan mozek - ale ne proto, že svou tetu poznala.
"Rheo!" vykřikla a přitáhla uzdu tak prudce, že kůň sklouzl, vzepjal se a skoro se převrátil na záda. Tím by nejspíš vyrazil ze své paní život, ale Pylonovi se podařilo udržet se aspoň na zadních, jen předníma hrabal k nebi a hlasitě ržál. Susan se ho chytila kolem krku a držela se ze všech sil.
Kordélie Delgadová, která měla na sobě své nejlepší černé šaty a krajkovou mantilu přes vlasy, stála před koněm jako ve vlastním salonu a nevšímala si kopyt hrabajících ve vzduchu ani ne dvě stopy před jejím nosem. V jedné ruce v rukavici držela dřevěnou krabičku.
Susan si opožděně uvědomila, že to není Rhea, ale ten omyl byl docela pochopitelný. Teta Korda nebyla tak hubená jako Rhea (aspoň zatím) a byla upravenější (až na ty špinavé rukavice - proč vůbec teta rukavice má, to Susan nevěděla, natož proč vypadaly tak umazaně), ale ten šílený pohled v očích byl

děsivě podobný.
"Dobrý den ti přeji, krasotinko nafoukaná!" vítala ji teta Korda chraptivě a vesele, až se Susan zachvělo srdce. Teta Korda udělala pukrle, přičemž si jednou rukou přidržovala krabičku na hrudníku. "Kam jedeš za tak pěkného podzimního dne? Kam tak pospícháš? Určitě ne do náručí některého milence, protože jeden je mrtvý a druhý zavřený!"
Kordélie se znovu zasmála a cenila přitom velké bílé zuby. Skoro koňské zuby. Oči jí ve slunci svítily. Porouchal se jí mozek, pomyslela si Susan. Chudák. Chudák stará.
"To tys k tomu Dearborna navedla?" ptala se teta Korda. Připlížila se Pylonovi k boku a vzhlížela k Susan světélkujícíma, uslzenýma očima. "Navedla, co? Baže! Možná jsi mu dokonce vložila do ruky nůž, kterým to udělal, a předtím si ho nechal od tebe přejet rty pro štěstí. Jste v tom spolu - proč to nepřiznat? Aspoň přiznej, že jsi s tím klukem líhala, protože vím, že je to pravda. Viděla jsem, jak se na tebe díval v ten den, kdy jsi seděla v okně, a jak ses na něho dívala ty!"
Susan řekla: "Jestli chceš pravdu, tak ti ji řeknu. Jsme milenci. A než nastane Konec roku, budeme muž a žena."
Kordélie zvedla špinavou rukavici k modrému nebi a zamávala s ní, jako by zdravila Bohy. Mávala a přitom křičela vítězoslávou a smíchem. "A vezmou se, to si myslí! Óoooo! Určitě se taky napijete krve svých obětí na svatebním oltáři, že? Ach, taková zkaženost! Chce se mi plakat!" Ale místo pláče se znovu zasmála a to veselé vytí stoupalo do slepého modrého nebe.
"Neplánovali jsme žádné vraždy," řekla Susan, aby vymezila - aspoň sama pro sebe - hranici mezi vraždami ve starostově domě a pastí, kterou chtěli zaklapnout kolem Farsonových vojáků. "A on nikoho nezavraždil. Ne, tohle je práce tvého přítele Jonase, to se vsadím. Jeho plán, jeho špinavé dílo."
Kordélie strčila ruku do krabice, kterou držela, a Susan okamžitě pochopila, proč má ty rukavice špinavé: čistila sporák.
"Proklínám tě popelem!" vykřikla Kordélie a rozhodila černé mračno drobných smítek Susan na nohu a ruku, která držela Pylonovu uzdu. "Zaklínám tě do tmy, oba vás zaklínám! Buďte spolu šťastní, vy nevěrci! Vy vrazi! Vy podvodníci! Vy lháři! Vy smilníci! Jste ztracení a zapuzení!"
S každým zvoláním Kordélie Delgadová vyhodila další hrst popela. A s každým výkřikem Susan cítila, jak se jí projasňuje a ochlazuje hlava.
Vydržela to bez pohybu a nechala tetu, aby ji pošpinila, a když Pylon, který ucítil déšť smítek na boku, pokusil couvnout, přiměla ho, aby zůstal. Už měli diváky, kteří dychtivě sledovali starý obřad zapuzení (byl mezi nimi i Sheemie, oči vykulené a ústa roztřesená), ale Susan si jich sotva všimla. Její mysl byla zase jen její a dostala nápad, co dělat, a nejspíš by měla aspoň za to tetě být nějak vděčná.
"Odpouštím ti, teto," pravila.
Krabice s popelem, už skoro prázdná, vypadla Kordélii z rukou, jako by ji Susan uhodila. "Co?" zašeptala. "Co to říkáš?"
"Odpouštím ti to, co jsi udělala svému bratru a mému otci," řekla Susan. "To, k čemu ses propůjčila."
Otřela si dlaň o nohu, sklonila se a natáhla ruku před sebe. Než stačila teta uhnout, rozmazala jí Susan po tváři trochu popela. Ta šmouha jí vyvstávala na obličeji jako široká, temná jizva. Jen tohle nos," řekla. "Můžeš to umýt, jestli chceš, ale myslím, že nějakou dobu to budeš nosit v srdci." Odmlčela se. "Myslím, že už to tam nosíš. Sbohem."
"Kam si myslíš, že jdeš?" Teta Korda hmátla po špinavé šmouze v obličeji rukou v rukavici, a když se vrhla dopředu a pokusila se chytit Pylona za uzdu, zakopla o krabici a skoro upadla. Byla to Susan, stále skloněná k tetě, kdo Kordélii chytil za rameno a udržel na nohou. Kordélie se odtáhla, jako by se jí dotkla zmije. "K němu ne! K němu teď nepůjdeš, ty šílená huso!"
Susan otočila koně. "Do toho ti nic není, teto. Mezi námi je konec. Ale pamatuj, co říkám: do Konce roku budeme sezdáni. Náš prvorozený je už počat."
"Budete sezdáni zítra večer, jestli se k němu přiblížíš! Spojíte se v kouři, oddáte se v ohni, ulehnete v popelu! Ulehnete v popelu, slyšíš mě?"
Šílená žena se k ní vrhla, stále láteříc, ale Susan už neměla čas poslouchat. Den ubíhal. Bude čas provést všechno, co bylo potřeba, ale jen jestli si pospíší.
"Sbohem," opakovala a pak tryskem odjela. Za ní letěla poslední tetina slova: V popelu, slyšíš mě?

3

Cestou z městečka viděla Susan přijíždět proti sobě po Velké cestě jezdce, a sjela tedy stranou. Cítila, že není zrovna vhodná chvíle potkat poutníky. Nedaleko byla stará sýpka. Zavedla Pylona za ni a hladila ho po krku a domlouvala mu, aby byl tiše.

Jezdcům trvalo nečekaně dlouho, než k ní dojeli, a když se to konečně stalo, uviděla důvod. Byla s nimi Rhea, seděla v černé káře pokryté kouzelnými symboly. Ta čarodějnice byla děsivá, už když ji Susan viděla tehdy v noci za Líbajícího měsíce, ale tehdy ještě měla zřetelné lidské rysy. To, co dívka viděla nyní a co se kymácelo na černé káře sem a tam a na klíně svíralo jakýsi váček, bylo bezpohlavní stvoření pokryté boláky, které vypadalo spíš jako trol než lidská bytost. Byli s ní Velcí lovci rakví.

"Na Mořskou vyhlídku!" povykovala ta bytost na káře. "Hyjé, vy tam, a plnou rychlostí! Budu dnes večer spát v Thorinově posteli! Budu v ní spát a nachčiju do ní, jestli se budu obtěžovat! Hyjé, říkám!"

Depape - ten seděl na koni, který byl zapražen do káry - se otočil a podíval se na ni znechuceně a se strachem. "Uber trochu."

Místo odpovědi se ozval nový výbuch smíchu. Kývala se ze strany na stranu, jednou rukou přidržovala váček na klíně a ukazovala na Depapea zkřiveným ukazovákem s dlouhým nehtem. Při pohledu na ni Susan zeslábla hrůzou a ucítila, jak ji znovu obklopuje panika jako nějaká temná tekutina, která by jí s radostí utopila mozek, kdyby dostala možnost.

Vzepřela se tomu pocitu ze všech sil, upjala se na svou mysl, odmítala její proměnu v to, co byla před chvílí a co by z ní zase bylo, kdyby to dovolila - hloupým ptákem chyceným ve stodole, který se tluče o zdi a nevšímá si otevřeného okna, kterým tam vletěl.

I když kára zmizela za dalším kopcem a nezbylo po nich nic, jenom zvířený prach, stále slyšela Rhein divoký chechtot.

4

K chatrči ve Špatné trávě dojela v jednu hodinu. Chvilku zůstala sedět na Pylonovi a dívala se na ni. Opravdu zde s Rolandem byli ani před čtyřiadvaceti hodinami, milovali se a spřádali plány? Těžko tomu uvěřit, ale když seskočila a vešla dovnitř, proutěný košík, ve kterém včera přinesla studené maso, jí to potvrdil. Stále stál u vratkého stolu.

Při pohledu na košík si uvědomila, že od večera nejedla - měla jen mizernou večeři s Hartem Thorinem, kdy si sotva zobla, protože si příliš uvědomovala, jak ji hltá očima. Nu, hltal ji tak naposled, ne? A už nikdy nebude muset chodit po chodbách Mořské vyhlídky a bát se, ze kterých dveří vyběhne jako čertík z krabičky, s chtivýma rukama a tuhým, chlípným klackem.

Popel, pomyslela si. Popel a popel. Ale my ne, Rolande. Přísahám, můj drahý, že my ne.

Byla vyděšená a napjatá, snažila se dát dohromady všechno, co nyní musela - postup, který je nutno dodržet, stejně jako je nutno dodržet postup při sedlání koně - ale bylo jí také šestnáct a byla zdravá. Stačil jeden pohled na košík a probudil se v ní hrozný hlad.

Otevřela košík, uviděla, že po dvou zbývajících chlebech se studeným hovězím lezou mravenci, ale smetla je a oba chleby zhltla. Chléb trochu okoral, ale ona si toho sotva všimla. Zbývalo tu také půl lahve sladkého moštu a kus koláče.

Když všechno spořádala, zašla do severního rohu chýše a odhrnula kůže, které někdo začal vydělávat, ale pak o ně ztratil zájem. Pod nimi byla dutina. A v ní ležely Rolandovy pistole zabalené do měkké kůže. Jestli se něco stane, musíš sem přijít a odnést je do Gileadu. Najít mého otce. S mírnou, ale opravdovou zvědavostí Susan zauvažovala, jestli Roland opravdu čekal, že bezstarostně odjede do Gileadu s jeho nenarozeným dítětem v břiše, zatímco on a jeho přátelé se budou s křikem a rudýma rukama opékat na Sklizňovém ohni.

Vytáhla jednu pistoli z pouzdra. Chvilku jí trvalo, než zjistila, jak revolver otevřít, ale pak se bubínek vytočil a ona uviděla, že každá komora je nabitá. Vrátila bubínek na místo a zkontrolovala druhý. Schovala je do srolované pokrývky za sedadlem, přesně jako Roland, pak nasedla a zamířila znovu na východ. Ale ne k městečku. Ještě ne. Nejdřív musela udělat ještě jednu zastávku.

5

Kolem druhé hodiny se začala městečkem v Mejisu šířit zpráva, že v městské Společenské síni bude mluvit Fran Lengyll. Nikdo nemohl říct, odkud se tato novina (byla příliš určitá a jistá, než aby to byla jen

pověst) vzala, ale nikoho to moc nezajímalo. Lidé ji prostě šířili dál.
Do tří hodin byla Společenská síň plná a venku stály další dvě stovky lidí, kteří poslouchali Lengyllův krátký proslov, jenž se jim donášel šepotem z prvních řad. Coral Thorinová, která v Poutníkově spočinutí rozšířila zprávu o Lengyllově vystoupení, tu nebyla. Věděla, co Lengyll řekne. Vlastně podporovala Jonasův názor, že by ten proslov měl být co nejkratší a pokud možno přímočarý. Nebylo nutné vzrušovat dav; měšťané se do západu Sklizňového dne sami v dav promění, a dav si vždycky vybírá své vůdce a vždycky si vybírá ty pravé.
Lengyll mluvil s kloboukem v ruce a vpředu na vestě mu visel stříbrný sklizňový talisman. Mluvil krátce, drsně a byl přesvědčivý. Většina lidí zde shromážděných ho znala celý život a nepochybovala o jediném jeho slovu.
Harta Thorina a Kimbu Rimera zavraždil Dearborn, Heath a Stockoworth, řekl Lengyll shromážděným mužům v džínách a ženám ve vybledlých kretonových šatech. Ten zločin padá na jejich hlavy, protože na klíně starosty Thorina se našla jistá věc - ptačí lebka.
Nato se zvedla vlna mumlání. Mnoho z Lengyllových posluchačů tu lebku vidělo, buď posazenou na hrušce Cuthbertova sedla, nebo okázale zavěšenou na jeho krku. Smáli se tehdy jeho šprýmu. Teď si vzpomněli, jak se neustále smál, a uvědomili si, že se určitě celou dobu smál jinému žertu než oni. Tváře jim potemněly.
Zbraň, kterou bylo podřezáno kancléřovo hrdlo, pokračoval Lengyll, patřila Dearbornovi. Všechny tři mladíky zajali ráno, když se chystali prchnout z Mejisu. Jejich motivy nebyly zcela jasné, ale pravděpodobně je zajímali koně. Jestli to tak bylo, byli ti koně pro Johna Farsona, o kterém se ví, že za dobré koně dobře platí, na dřevo. Jinými slovy to byli zrádci jejich země a zrádci myšlenky Společenství.
Lengyll posadil do třetí řady Rufuse, syna Briana Hookeyho. Rufus Hookey teď v tu pravou chvíli křikl: "Přiznali se?"
"Baže," řekl Lengyll. "Přiznali obě vraždy a mluvili o nich velmi hrdě, to tedy mluvili."
Zaznělo ještě hlasitější mumlání, skoro pokřik. Šířil se dozadu jako vlna, až ven, kde od úst k ústům putovalo: velmi hrdě, velmi hrdě, zavraždili za noční tmy a mluvili o tom velmi hrdě.
Ústa se sevřela. Pěsti se zaťaly.
"Dearborn říkal, že Jonas a jeho přátelé zjistili, co dělají, a donesli to Rimerovi. Zabili kancléře Rimera, aby ho umlčeli, dokud neskončí se svým úkolem, a Thorina pro případ, že s ním už Rimer mluvil."
To nedává moc smysl, namítal Latigo. Jonas se usmíval a přikyvoval. Ne, souhlasil, nedává to ani za mák smyslu, ale na tom nezáleží.
Lengyll byl připraven odpovídat na otázky, ale nikdo se na nic neptal. Všichni jenom mumlali, vrhali temné pohledy, tlumeně cinkaly sklizňové amulety, jak lidé přešlapovali.
Chlapci byli ve vězení. Lengyll neříkal nic o tom, co se s nimi dál stane, a na to se ho také nikdo neptal. Řekl, že některý program plánovaný na další den - hry, jízdy, krocaní běh, soutěž ve vyřezávání dýní, rvačka s prasetem, jezdecká soutěž a tanec - byly zrušeny kvůli té tragédii. Skutečně důležité záležitosti samozřejmě proběhnou jako vždy a jak musejí proběhnout: posuzování skotu a jiného dobytka, koňská spřežení, stříhání ovcí, setkání chovatelů a aukce: koní, prasat, skotu a ovcí. A při východu měsíce oheň. Oheň a pálení panáků. Hromu strom byl konec Sklizňové pouti a konal se od nepaměti. Ten se bude konat vždy až do konce světa.
"Oheň bude hořet a na něm slamění panáci," řekl Eldred Jonas Lengyllovi. "Nic víc neřekneš. Nic víc nemusíš říkat."
A měl pravdu, jak Lengyll viděl. Bylo to vepsáno v každé tváři. Nejen odhodlání udělat, co je správné, ale také jakási špinavá dychtivost. Existovaly staré způsoby, staré obřady, z nichž se do dneška dochovali slamění panáci s rudýma rukama. Existovaly los ceremoniosos: Hromu strom. Byla to už řada generací od dob, kdy se prováděly (kromě případů, které se občas stávaly na tajných místech daleko v kopcích), ale někdy, když se svět hnul, se vracely na stará místa.
Neprodlužuj to, řekl Jonas a byla to dobrá rada, opravdu dobrá rada. Jonas nebyl muž, kterého by chtěl mít Lengyll nablízku v klidných dobách, ale v takovýchto časech byl užitečný.
"Bohové nechť vám dají mír," uzavřel, couvl a založil si ruce na hrudi, aby ukázal, že skončil. "Bohové nechť nám všem dají mír."

"Dlouhé dny a klidné noci," odpověděl potichu a automaticky sbor. A potom se prostě otočili a odešli tam, kam lidé chodí odpoledne před Sklizní. Lengyll věděl, že spousta jich bude v Poutníkově spočinutí nebo v hotelu U Zátoky. Zvedl ruku a otřel si čelo. Nesnášel vystupování před lidmi a nikdy to nebylo horší než dnes, ale pomyslel si, že to šlo dobře. Opravdu velmi dobře.

6

Zástup proudil ven beze slova. Většina lidí, jak Lengyll předvídal, zamířila do saloonů. Cesta je vedla kolem vězení, ale jen málokdo se na ně podíval - a ti, kteří to udělali, se podívali kradmo a letmo. Veranda byla prázdná (kromě tlustého panáka s rudýma rukama, který se roztahoval v židli šerifa Averyho) a dveře byly pootevřené, jako obvykle za teplého a slunečného odpoledne. Chlapci byli uvnitř, o tom nebylo pochyb, ale nic nenaznačovalo, že by je někdo zvlášť horlivě hlídal.

Kdyby se muži cestou do Poutníka nebo Zátoky shlukli do jedné party, mohli by se zmocnit Rolanda a jeho kamarádů bez jakýchkoli potíží. Jenomže oni šli s hlavou skloněnou, šli netečně a beze slov tam, kde čekalo pití. Dnes nebyl ten den. Ani noc.

Ale zítra –

7

Nedaleko Závory K uviděla Susan na dlouhé svažité pastvině cosi, co ji přimělo přitáhnout uzdu a hledět s ústy dokořán. Pod ní a o kus dál na východ, aspoň tři míle daleko, objížděla parta asi deseti kovbojů největší stádo pádských koní, jaké v životě viděla: možná jich bylo na čtyři sta. Líně klusali a mířili tam, kam je vaqs bez potíží směrovali.

Nejspíš si myslí, že je ženou na zimoviště, napadlo Susan.

Ale nemířili k rančům postaveným na hřebeni Pádu. Stádo tak veliké, že se hnalo po trávě jako stín mraku, mířilo na západ, k Visící skále.

Susan sice věřila všemu, co říkal Roland, ale teprve tohle ji osobně zasáhlo, protože toto si mohla přímo spojit se svým mrtvým otcem.

Koně, no jistě.

"Vy parchanti," zamumlala. "Vy parchanti zlodějští."

Otočila Pylona a rozjela se k vypálenému ranči. Napravo od ní se dloužil její stín. Nad hlavou prosvěcoval jako duch Démonův měsíc, přestože byl den.

8

Bála se, jestli Jonas nenechal na Závoře K muže - i když vlastně nevěděla, proč by to dělal, ale ukázalo se, že její strach byl lichý. Ranč byl prázdný, stejně jako byl prázdný pět nebo šest let, které uplynuly od požáru, jenž ranč zničil, až do příjezdu chlapců z Vnitřního světa. Viděla však stopy ranního střetu, a když vešla do noclehárny, kde ti tři spávali, okamžitě zahlédla zející díru v prknech na podlaze. Jonas se neobtěžoval dávat je do pořádku, když si vzal Alainovu a Cuthbertovu pistoli.

Prošla uličkou mezi palandami, klekla si a nahlédla do díry. Nic. Přesto pochybovala, že by to, pro co si přišla, tam předtím bylo - díra nebyla dost velká.

Zamyslela se a pohlédla na tři lůžka. Které bylo Rolandovo? Říkala si, že by to mohla zjistit - nos by jí to prozradil, znala vůni jeho vlasů a kůže velmi dobře -, ale pomyslela si, že udělá líp, když takové nutkání zažene. V této chvíli musela být tvrdá a rychlá - musí jednat bez váhání a ohlížení.

Popel, šeptala jí teta Korda v hlavě tak slabě, že ji skoro neslyšela. Susan netrpělivě potřásla hlavou, jako by ten hlas chtěla zaplašit, a vrátila se.

Za noclehárnou nic nebylo, nebylo nic ani za záchodem ani kolem něj. Obešla starou letní kuchyni a tam našla, co sem přijela hledat, leželo to jen tak a bez skrývání: dva malé soudky, které naposledy viděla nakládat na mezkova záda.

Vzpomínka na mezka jí připomněla Sheemieho, který se na ni díval z výšky dospělého muže, ale očima v chlapecky jasné tváři. Rád bych od vás dostal pusu na fin de año, to bych rád.

Sheemie, jemuž zachránil život "pan Arthur Heath". Sheemie, který riskoval hněv čarodějnice, protože dal Cuthbertovi vzkaz určený její tetě. Sheemie, který sem ty soudky přivezl. Byly pomazány sazemi, aby nebyly tolik nápadné, a Susan si trochu ušpinila dlaně a rukávy, když jim sundávala víka - další popel. Ale uvnitř byly stále rachejtle: kulaté, jak pěst velké dělbuchy a menší třaskavé žabky.

Vzala si jich spousty, cpala je do kapes, až se boulily, a další si nastrkala pod paže. Naložila je do

sedlových vaků, potom se podívala na nebe. Půl čtvrté. Chtěla se vrátit do Hambry nejdřív za šera, a to znamenalo čekat nejméně hodinu. Byla to však chvilka, kdy si přece jen mohla dovolit trochu změkčilosti.
Susan se vrátila do baráku a docela snadno našla lůžko, které patřilo Rolandovi. Klekla si vedle něho jako dítě odříkávající modlitbu před spaním, zabořila obličej do polštáře a zhluboka se nadechovala.
"Rolande," řekla tlumeně. "Jak tě miluji. Jak moc tě miluji, miláčku."
Ležela na jeho lůžku a dívala se k oknu a sledovala, jak světla ubývá. Jednou zvedla ruce před oči a zkoumala saze se soudků na prstech. Napadlo ji, že zajde k pumpě před kuchyňským přístřeškem a umyje se, ale nakonec ten nápad zavrhla. Nechá to být. Byli ka-tet, jedno učiněné z mnoha, silné v odhodlání a silné v lásce.
Ať popel zůstane a udělá, co může.
9
Moje Susie má svoje chyby, ale vždycky přijde včas, říkával Pat Delgado. Přesná až strach, ta holka.
Byla to pravda tehdy večer před Sklizní. Minula svůj dům a dojela k Poutníkovu spočinutí ani ne deset minut poté, co slunce konečně zašlo za kopce a zaplnilo Hlavní ulici hustými fialovými stíny.
Ulice byla přízračně prázdná na to, že byl večer před Sklizní. Kapela, která už týden vyhrávala v Zeleném srdci každou noc, mlčela. Chvílemi zarachotily třaskavé žabky, ale nebyl slyšet žádný výskot a smích dětí. Svítilo jenom několik barevných lampiónů.
V Poutníkovi to bylo podobně divné. Zábradlí, u kterých se uvazovali koně, byla přeplněná (ještě víc koní bylo připoutáno u zábradlí obchodu na druhé straně ulice) a světlo svítilo z každého okna - tolik oken a tolik světel, že hostinec vypadal jako obrovitá loď na temném moři - ale nebyl slyšet obvyklý povyk a veselí rámované ryčnými melodiemi Shebova piana.
Dokázala si až moc dobře představit zákazníky uvnitř - stovka mužů, možná víc - jak postávají kolem baru a popíjejí. Nemluví, nesmějí se, neházejí kostky Satanskou uličkou a nesmějí se a nesténají nad výsledkem. Nikdo nepohladí žádný zadek ani neštípne. Nekradou se žádné sklizňové polibky. Žádná nevymáchaná huba nezačne hádku, která končí tvrdými pěstmi. Muži prostě popíjejí, ani ne tři sta yardů od místa, kde je zamčen její milenec se svými přáteli. Muži, kteří zde byli, nebudou však dnes večer dělat nic, jen pít. A jestli bude mít štěstí - jestli bude statečná a mít štěstí -
Zrovna když nasměrovala Pylona tichým slovem před saloon, vynořila se ze stínu postava. Napjala se, ale pak první oranžové světlo vycházejícího měsíce dopadlo na Sheemieho tvář. Uvolnila se - dokonce se trochu zasmála, hlavně sobě. Patřil do jejich ka-tet, věděla to. Bylo snad překvapení, když to věděl také on?
"Susan," řekl potichu, smekl sombrero a podržel ho na hrudi. "Čekal jsem na vás."
"Proč?" zeptala se.
"Protože jsem věděl, že přijdete." Ohlédl se k Poutníkovi, černému obrysu, ze kterého proudilo bláznivé světlo do všech světových stran. "Půjdeme osvobodit Arthura a ostatní, že?"
"To doufám," řekla.
"Musíme. Lidi uvnitř, ti vůbec nemluví, ale nemusejí mluvit. Já to vím, Susan, dcero Patova. Já to vím."
Věřila mu. "Je uvnitř Coral?"
Sheemie zavrtěl hlavou. "Odjela do starostova domu. Řekla Stanleymu, že jede pomoct připravit těla k pohřbu, ten bude pozítří, ale nemyslím, že tu na pohřeb bude. Myslím, že Velcí lovci rakví odjedou a ona pojede s nimi." Zvedl ruku a otřel si vlhké oči.
"Tvůj mezek, Sheemie -"
"Je osedlaný a dal jsem mu dlouhou uzdu."
Podívala se na něj s otevřenými ústy. "Jak jsi věděl -"
"Stejně, jako jsem věděl, že přijedete, Susan-sai. Prostě jsem to věděl." Pokrčil rameny a potom kamsi ukázal. "Capi je vzadu. Uvázal jsem ho ke kuchyňské pumpě."
"To je dobře." Zašátrala v sedlovém vaku, kam strčila menší bouchací žabky. "Tu máš. Vezmi si jich pár. Nemáš nějakou sirku?"
"Baže." Na nic se neptal, prostě si nacpal žabky do přední kapsy. Ona, která nikdy v životě neprošla lítacími dvířky Poutníkova spočinutí, měla ještě další otázku.

"Co dělají se svými kabáty, klobouky a serapes, když vejdou dovnitř, Sheemie? Musejí si je odložit, pití zahřívá."
"Ach, baže. Dávají je na dlouhý stůl hned za dveřmi. Někteří se pak hádají, co je čí, když chtějí jít domů."
Přikývla a usilovně a rychle přemýšlela. Stál před ní a stále držel sombrero na hrudi a nechal ji dělat to, co nemohl - aspoň ne způsobem, jak je obvykle chápán. Nakonec zvedla hlavu.
"Sheemie, jestli mi pomůžeš, jsi v Hambry vyřízený - i v Mejisu - i ve Vnějším oblouku. Půjdeš s námi, jestli vyvázneme. Tohle musíš pochopit. Je ti to jasné?"
Viděla, že je. Jeho tvář přímo svítila tou představou. "Baže, Susan! Půjdu s vámi a Willem Dearbornem a Richardem Stockworthem a mým nejlepším přítelem panem Arthurem Heathem! Půjdu do Vnitřního světa! Uvidím domy a sochy a ženy v šatech jako pohádkové princezny a -"
"Jestli nás chytí, zabijí nás."
Přestal se usmívat, ale jeho pohled nezakolísal. "Baže, zabijí, jestli nás zajmou, to asi zabijí."
"A stejně nám chceš pomoci?"
"Capi je osedlaný," opakoval. Susan se domnívala, že je to dostatečná odpověď. Chytila ruku, která tiskla sombrero Sheemiemu k hrudi (dýnko klobouku bylo dost promáčknuté, a ne poprvé). Sklonila se, jednou rukou přitom držela Sheemieho prsty a druhou rukou hrušku sedla, a políbila ho na tvář. Usmál se na ni.
"Uděláme, co budeme moct, že?" zeptala se ho.
"Baže, Susan, dcero Patová. Uděláme pro naše přátele, co budeme moct. To nejlepší, co budeme moct."
"Ano. Teď poslouchej, Sheemie. Dávej velký pozor."
Začala mluvit a Sheemie poslouchal.
10
Za dvacet minut, když se nafouklý oranžový měsíc vyškrábal nad domy ve městě, jako když těhotná žena vyleze na příkrý kopec, vedl osamělý vaquero mezka po Hlavní ulici směrem k šerifovu úřadu. Tento konec Hlavní ulice byl jako jáma plná stínů. Kolem Zeleného srdce se trochu svítilo, ale i park (který by byl v jiném roce plný lidí, hluků a jasného světla) byl skoro prázdný. Téměř všechny stánky byly zavřeny, a těch pár, které zůstaly otevřeny, patřilo jen vykladačkám karet. Dnes večer byly všechny předpovědi špatné, ale stejně přišly - copak nepřišly pokaždé?
Vaquero měl na sobě těžký serape. Pokud měl tento kovboj ženská prsa, byla schována. Vaq měl na hlavě veliké, propocené sombrero. Pokud měl tento kovboj ženskou tvář, byla také schována. Dole, pod širokou střechou klobouku, se ozýval hlas prozpěvující Bezohlednou lásku.
Mezkovo malé sedlo se ztrácelo pod obrovitým rancem, který byl k sedlu připoután - mohla to být látka nebo nějaké šaty, i když kvůli prohlubujícím se stínům to nebylo možno rozeznat. Nejzábavnější bylo to, co viselo mezkovi na krku jako nějaký zvláštní sklizňový amulet: dvě sombrera a kovbojský klobouk, přivázané na kusu provazu.
Když vaq dojel k šerifově kanceláři, zpěv ustal. Budova by mohla být opuštěná, nebýt jediného kalného světla, které padalo z jednoho okna. V židli na verandě seděl komický vycpaný panák ve vyšívané vestě Herka Averyho s plechovou hvězdou. Nebyly tu žádné stráže. Naprosto žádné znamení, že jsou uvnitř zavřeni tři nejvíce nenávidění muži v Mejisu. A teď vaquero uslyšel velmi slabě brnkání na kytaru. Přehlušilo je vzdálené rachtání praskavých žabek. Vaq se ohlédl a uviděl jakousi nezřetelnou postavu. Zamávala. Vaquero pokývl, také zamával a pak přivázal mezka k zábradlí - ke stejnému, kde si Roland a jeho přátelé uvazovali koně, když se jednoho dávného letního dne přijeli představit šerifovi.
11
Dveře se otevřely - nikdo se je nenamáhal zamykat - zrovna když se Dave Hollis pokoušel už asi podvousté zahrát Kapitána Millse, ty parchante. Naproti němu seděl šerif Avery, pohodlně se opíral v židli s rukama založenýma na břiše. V pokoji blikalo slabé oranžové světlo z lampy.
"Jestli toho nenecháš, zástupče Dave, nebudete muset pořádat žádnou popravu," ozval se Cuthbert Allgood. Stál ve dveřích jedné cely a svíral mříže. "Zabijeme se. V sebeobraně."
"Sklapni, červe," řekl šerif Avery. Podřimoval po večeři o čtyřech chodech a přemýšlel, jak bude

vyprávět svému bratrovi (a bratrově ženě, která byla nebezpečně pěkná) ve vedlejším Panství o dnešním hrdinském dni. Bude skromný, ale stejně jim naznačí, že hrál hlavní roli. Nebýt jeho, ti tři mladí ladrones by mohli -

"Aspoň nezpívej," žádal Cuthbert Davea. "Přiznám se k vraždě samotného Arthura Elda, jestli přestaneš zpívat."

Nalevo od Berta seděl Alain se zkříženýma nohama na pryčně. Roland ležel na své pryčně s rukama za hlavou a hleděl do stropu. Ale ve chvíli, kdy cvakla západka dveří, prudce se posadil. Jako by jen čekal.

"To bude Bridger," prohodil zástupce Dave a s radostí odložil kytaru. Nesnášel tuhle službu a nemohl se dočkat, až ho vystřídají. Heathovy vtípky byly nejhorší. A to, že dokázal vtipkovat tváří v tvář tomu, co se jim zítra stane.

"Myslím, že je to spíš někdo z nich," řekl šerif Avery a myslel tím Velké lovce rakví.

Ale nebyl to nikdo takový. Byl to kovboj skoro celý schovaný v serape, který pro něj vypadal příliš velký (cípy tahal po zemi, když dupal dovnitř a zavíral za sebou dveře), a na hlavě měl klobouk, který mu zakrýval oči. Herku Averyovi ten chlapík připadal jako oživlý panák ve tvaru kovboje.

"Hej, cizinče!" Usmál se - protože tohle byl určitě nějaký vtip a Herk Avery rozuměl vtipu jako každý jiný. Zvlášť po čtyřech řízcích a hromadě šťouchaných brambor. "Jak se vede? Co tě sem -"

Ruka, která nezavírala dveře, byla pod serape. Když se vynořila, neohrabaně svírala pistoli, kterou všichni tři vězni okamžitě poznali.

Avery na ni zíral a jeho úsměv pomalu mizel. Ruce se rozpletly. Jeho nohy, které se opíraly o stůl, dopadly na podlahu.

"Hele, parťáku," řekl pomalu. "Promluvíme si."

"Sundejte klíče ze zdi a odemkněte cely," řekl vaq chraptivým, násilně hlubokým hlasem. Venku zarachotily další žabky v sérii suchých ran, ale nikdo kromě Rolanda si toho nevšiml.

"To sotva," odmítl Avery a nohou lehce otevřel spodní šuplík stolu. Bylo v něm několik pistolí, které tam zůstaly od rána. "Tedy, já nevím, jestli je ten krám nabitý, ale vůbec si nemyslím, že takový slídič jako ty -"

Nově příchozí namířil pistoli na stůl a zmáčkl spoušť. Výstřel byl v té malé místnosti ohlušující, ale Roland si pomyslel - doufal - že při zavřených dveřích bude znít jenom jako další bouchací žabka. Větší než jiné, menší než jiné.

Skvělé děvče, pomyslel si. Ach, skvělé děvče - ale buď opatrná. U všech bohů, Sue, buď opatrná.

Všichni tři už stáli v řadě vedle sebe za mřížemi, oči rozšířené a ústa sevřená.

Kulka projela rohem šerifova stolu a utrhla mohutnou třísku. Avery zaječel, znovu se zhoupl v židli a přepadl. Noha mu zůstala zaháknutá pod zásuvkou. Zásuvka vylétla, vysypala se a tři starobylé palné zbraně se rozletěly po podlaze.

"Susan, pozor!" křikl Cuthbert a potom: "Dave, ne!"

Na konci jeho života to byla povinnost a nikoli strach z Velkých lovců rakví, co pohánělo Davea Hollise, jenž doufal, že jednou, až Avery půjde do výslužby, bude šerifem Mejisu (a lepším, než jakým kdy starý Tlusťoch doufal být, jak někdy říkal své ženě Judy). Zapomněl, že má vážné pochybnosti o způsobu, jakým byli chlapci zadrženi, stejně jako o tom, co třeba udělali, ale možná neudělali. Vše, na co tehdy myslel, bylo, že to jsou vězni Panství, a takové nelze osvobodit, pokud tomu může zabránit.

Vrhl se na kovboje v příliš volných šatech a chtěl mu vytrhnout pistoli z rukou. A také ho s ní zastřelit, bude-li to nutné.

12

Susan zírala na čerstvý žlutý šrám ve dřevě na rohu šerifova stolu a v úžasu na všechno zapomněla - takovou spoušť způsobilo jediné zmáčknutí ukazováku! - když ji zoufalý Cuthbertův křik probral. Přimáčkla se ke stěně a tím uhnula před Daveovým prvním výpadem na příliš velký serape, a bez přemýšlení znovu stiskla spoušť. Další mohutná rána a Dave Hollis - mladý muž jen o dva roky starší než ona - odletěl vzad s kouřící dírou v košili zrovna mezi dvěma špičkami hvězdy, kterou nosil. Oči měl vytřeštěné a užaslé. Jeho monokl zůstal ležet u natažené ruky na černé hedvábné stužce. Nohou kopl do kytary a shodil ji na zem se zadrnčením, které bylo skoro stejně melodické jako akordy, o něž se sám pokoušel.

"Dave," zašeptala. "Ach, Dave, promiň, co jsem to provedla?"
Dave se pokusil vstát, ale pak se zhroutil na obličej. Díra po vstřelu vpředu byla malá, ale díra, na kterou se teď Susan dívala, ta v zádech, kudy vyšla kulka, byla obrovská a hrozná, celá černá a červená a se zuhelnatělými okraji látky. Jako by ho proklála hořícím rozžhaveným pohrabáčem a ne ranou z pistole, která měla být milosrdná a civilizovaná, ale očividně nic takového nebyla.
"Dave," šeptala. "Dave, já..."
"Susan, pozor!" zakřičel Roland.
Byl to Avery. Vyběhl vpřed po všech čtyřech, chytil ji kolem lýtek a podtrhl jí nohy. Dopadla na zadek, až jí cvakly zuby, a ocitla se mu tváří v tvář - jeho žabím očím, obličeji s velkými póry, díře místo úst páchnoucí česnekem.
"Bohové, ty seš holka," zašeptal a hmátl po ní. Znovu zmáčkla spoušť Rolandovy pistole, zapálila si předek svého serape a udělala díru do stropu. Dolů se snesl prach z omítky. Averyho ruce velké jako kladiva ji chytily kolem krku a přiškrtily ji. Kdesi daleko křičel Roland její jméno.
Měla ještě jednu šanci.
Možná.
Jedna stačí, Sue, promluvil jí otec v hlavě. Víc než jednu nepotřebuješ, zlato.
Natáhla hranou palce kohoutek Rolandovy pistole, zabořila ústí hluboko do laloku pod hlavou šerifa Herka Averyho a zmáčkla spoušť.
Ten svinčík byl nesmírný.
13
Averyho hlava jí padla do klína, těžká a mokrá jako syrový kus masa. Nad ní cítila narůstající horko. Na okraji zorného pole zahlédla žluté mihotání ohně.
"Na stole!" křičel Roland a lomcoval dveřmi cely tak hrozně, až rachotily v pantech. "Susan, džbán s vodou! Při tvém otci!"
Skulila Averyho hlavu z klína, vyhrabala se na nohy a odpotácela se ke stolu. Vpředu jí hořel serape. Cítila jeho zuhelnatělý pach a ve vzdáleném koutku mysli byla vděčná, že měla čas si svázat vlasy, když čekala na tmu.
Džbán byl skoro plný, ale ne vody. Cítila sladkokyselý pach grafu. Polila se jím a hned to prudce zasyčelo, když tekutina dopadla na plameny. Stáhla serape ze sebe (s ním šlo i velké sombrero) a hodila všechno na zem. Podívala se znovu na Davea, chlapce, se kterým vyrůstala, kterého možná kdysi líbala za dveřmi u Hookeyho, kdysi dávno, pradávno.
"Susan!" Byl to Rolandův hlas, drsný a naléhavý. "Klíče! Honem!"
Susan popadla kroužek s klíči ze hřebíku na stěně. Šla nejdřív k Rolandově cele a poslepu hodila klíče skrz mříže dovnitř. Vzduch zhoustl pachem kouře z pistole, spáleného dřeva, krve. Žaludek se jí bezmocně svíral při každém nádechu.
Roland vybral správný klíč, protáhl ruku druhou stranou a zastrčil klíč do zámku. Za okamžik byl venku a prudce ji objímal, a jí se spustily slzy. Za okamžik byli venku také Cuthbert a Alain.
"Ty jsi anděl!" vyhrkl Alain a také ji objal.
"Kdepak," řekla a rozplakala se ještě víc. Hodila pistoli Rolandovi. Připadala jí v ruce špinavá. Už nikdy se jí nechtěla dotknout. "Hráli jsme si spolu, když jsme byli mrňata. Patřil k těm lepším - nikdy netahal holky za copy, ani se zbytečně nerval - a vyrostl taky v dobrého kluka. Teď jsem s ním skoncovala, a kdo to poví jeho ženě?"
Roland ji vzal do náruče a chvíli ji tak držel. "Udělala jsi, co jsi musela. Kdyby to nebyl on, potom my. Copak to nevíš?"
Přikyvovala s hlavou přitisknutou na jeho hruď. "Avery, ten mi tak nevadí, ale Dave..."
"Pojďte," řekl Roland. "Někdo by mohl poznat, že to byly výstřely z pistole. To je Sheemie, kdo háže ty žabky?"
Přikývla. "Mám pro vás šaty. Klobouky a serapes."
Susan odběhla k zadním dveřím, otevřela je, rozhlédla se oběma směry a pak vyklouzla do houstnoucí tmy.
Cuthbert vzal ohořelý serape a přikryl jím tvář zástupce Davea. "Mizerná smůla, parťáku," řekl. "Uvízls

mezi dvěma kameny, co? Počítám, že jsi nebyl tak špatný."
Susan se vrátila s nákladem ukradené výstroje, kterou přivezla na mezkově sedle. Sheemie se už vydal na další pochůzku, aniž mu musel někdo říkat. Jestli byl ten chlapec z hospody přihlouplý, tak Susan znala spoustu lidí, kteří neměli ani z poloviny tolik filipa.
"Kde jsi to sehnala?" zeptal se Alain.
"V Poutníkově spočinutí. A já to nesehnala. To Sheemie." Podávala jim klobouky. "Dělejte, honem."
Cuthbert vzal pokrývky hlavy a rozdal je. Roland a Alain už měli na sobě serape. Když si nasadili klobouky a stáhli si je pořádně do očí, vypadali jako každý jiný vaq na Pádu.
"Kam jdeme?" zeptal se Alain, když vyšli na verandu. Ulice byla na tomto konci stále temná a pustá. Výstřely z pistole nevzbudily žádnou pozornost.
"Nejdřív k Hookeymu," řekla Susan. "Tam jsou vaši koně."
Prošli ulicí společně, malá čtyřčlenná skupinka. Mezek byl pryč, Sheemie si ho vzal s sebou. Susan prudce bouchalo srdce a cítila, jak má zpocené čelo, ale stejně jí byla zima. Ať už to byla vražda nebo ne, ukončila dnes večer dva lidské životy a překročila hranici, za kterou se už nikdy nemůže vrátit. Udělala to pro Rolanda, svou lásku, a prosté vědomí, že nemohla nic jiného dělat, jí v této chvíli neposkytovalo žádnou útěchu.
Buďte spolu šťastní, vy nevěrci, vy podvodníci, vy vrazi. Proklínám vás popelem.
Susan sáhla po Rolandově ruce, a když jí odpověděl stiskem, stiskla také. A když se podívala nahoru na Démonův měsíc, jehož zlovolná tvář už bledla ze vztekle rudooranžové barvy do stříbrné, pomyslela si, že když stiskla spoušť pistole namířené na Davea Hollise, zaplatila za svou lásku vůbec nejdražší měnou - zaplatila svou duší. Jestli ji teď opustí, tetina kletba se naplní, protože zbude jenom popel.

Kapitola IX
Sklizeň

1

Když vstoupili do stáje osvětlené pouze jedinou slabou plynovou lampou, z jednoho stání vyšel stín. Roland, který už měl obě pistole u opasku, tasil. S nejistým úsměvem se však na něj díval Sheemie se třmenem v ruce. Potom se jeho úsměv rozšířil a oči mu zasvítily štěstím, a rozběhl se k nim.
Roland zastrčil pistole do pouzdra a chystal se chlapce obejmout, ale Sheemie proběhl kolem něj a vrhl se do náruče Cuthbertovi.
"Páni, páni," podivoval se Cuthbert, který se nejdřív komicky zapotácel a potom zvedl Sheemieho do vzduchu. "Ty mě chceš porazit, kluku!"
"Ona vás vysvobodila!" křičel Sheemie. "Já to věděl, že to dokáže, to teda věděl! Stará dobrá Susan!"
Sheemie se ohlédl po Susan, která stála vedle Rolanda. Byla stále bledá, ale už vypadala klidně. Sheemie se otočil znovu ke Cuthbertovi a vlepil mu pusu přímo doprostřed čela.
"Páni!" opakoval Bert. "Za co to je?"
"Protože vás mám rád, starý dobrý Arthure Heathi! Zachránil jste mi život!"
"No, možná zachránil," smál se Cuthbert rozpačitě (půjčené sombrero, už tak dost velké, se mu legračně posunulo na ucho), "ale jestli si nepospíšíme, nezachráním ti ho nadlouho."
"Koně jsou všichni osedlaní," hlásil Sheemie. "Susan mi řekla, abych to udělal, a já jsem to udělal. Udělal jsem to úplně správně. Jenom musím nasadit tady ten třmen na postroj koně pana Richarda Stockwortha, protože ten jeho už je skoro prošlapaný."
"To se dá udělat později," řekl Alain a třmen si vzal. Odložil ho stranou a pak se otočil k Rolandovi. "Kam pojedeme?"
Rolandovou první myšlenkou bylo, že by se měli vrátit do Thorinova mauzolea.
Sheemie okamžitě s hrůzou zareagoval. "Na hřbitov? A s Démonovým měsícem v úplňku?" Vrtěl hlavou tak prudce, že mu sombrero spadlo a vlasy mu létaly kolem hlavy. "Tam jsou mrtví, sai Dearborne, ale jestli je budete pokoušet v době Démona, nejspíš vstanou a začnou chodit!"
"Stejně to není k ničemu," připojila se Susan. "Ženy z městečka budou zdobit cestu z Mořské vyhlídky květinami a taky mauzoleum. Povede to Olive, jestli může, ale v té společnosti bude i moje teta a Coral. To nejsou dámy, které chceme potkat."
"Dobrá," řekl Roland. "Nasedneme a pojedeme. Přemýšlej o tom, Susan. Ty také, Sheemie. Chceme na

nějaké místo, kde se můžeme schovávat až do svítání, přinejmenším, a mělo by to být místo, kam se můžeme dostat nejvýš za hodinu. Někde u Velké cesty a jakýmkoli směrem z Hambry kromě severozápadu."
"Proč kromě severozápadu?" zeptal se Alain.
"Protože právě tam teď jedeme. Máme tam práci - a dáme jim vědět, že ji děláme. Eldredu Jonasovi obzvlášť." Usmál se sevřenými rty. "Chci, aby věděl, že hra skončila. Už žádné Hrady. Jsou zde skuteční pistolníci. Uvidíme, jestli na ně stačí."
2
Za hodinu, kdy už byl měsíc vysoko nad stromy, přijelo Rolandovo ka-tet na naftové naleziště Citgo. Kvůli bezpečnosti jeli stranou Velké cesty, ale ukázalo se, že ta opatrnost byla zbytečná: neviděli na Cestě ani jednoho jezdce žádným směrem. Jako by byla letos Sklizeň zrušena, pomyslela si Susan - potom si vzpomněla na panáky s rudýma rukama a otřásla se. Zítra by natřeli Rolandovi ruce na rudo, a ještě to udělají, jestli je chytí. A nejen jeho. Nás všechny. Sheemieho taky.
Nechali koně (i mezka, který do té chvíle mrzutě, ale rychle klusal za nimi na uzdě) připoutané k jednomu dávno umrtvenému čerpadlu v jihovýchodnímu cípu naleziště a potom pomalu šli k fungujícím pumpám, které stály kousek od sebe ve stejném koutu. Mluvili šeptem, pokud vůbec mluvili. Roland pochyboval, že to bylo nutné, ale připadalo jim docela přirozené, že zde šeptají. Pro Rolanda bylo Citgo strašidelnější než hřbitov, protože pochyboval, že by se na hřbitově mrtví mohli probudit i za úplňku Starého démona, ale tady byly jisté velmi neklidné mrtvoly, vrzající zrezavělé zombie, které se přízračně rýsovaly v měsíčním světle a jejich písty se zdvíhaly a klesaly jako pochodující nohy.
Roland je přesto vedl do živé části naleziště kolem nápisu MÁŠ PŘILBU? a jiného nápisu VYRÁBÍME NAFTU, RAFINUJEME BEZPEČÍ. Zastavili se pod jednou pumpou skřípající tak hlasitě, že Roland musel křičet, aby ho slyšeli.
"Sheemie! Dej mi pár těch dělbuchů!"
Sheemie měl u sebe plnou kapsu, kterou si nabral od Susan ze sedlového vaku, a tak mu jich několik podal. Roland vzal Berta za loket a odtáhl ho dopředu. Čerpadlo bylo obehnáno plotem, a když se na něj chlapci pokusili vylézt, vodorovné příčky praskly jako staré kosti. Podívali se na sebe v těch pohyblivých stínech, mezi všemi těmi stroji a v měsíčním světle, podívali se na sebe trochu nervózně a pobaveně.
Susan zatahala Rolanda za ruku. "Dávejte pozor!" křikla přes rytmické bumpa-bumpa-bumpa čerpadla. Viděl, že Susan nevypadá polekaně, jenom vzrušeně a ostražitě.
Usmál se, přitáhl ji k sobě a políbil na ušní lalůček. "Připravte se k útěku," zašeptal. "Jestli to provedeme správně, bude tu v Citgu nová svíce. Pekelně veliká."
Podlezli s Cuthbertem pod nejnižším trámem rezavého čerpadla a postavili se vedle zařízení, jen se v té kakofonii šklebili. Roland se divil, že se to všechno už před lety nerozsypalo. Většina zařízení byla schována pod rezavými kovovými bloky, ale stejně viděl jakousi gigantickou otáčející se hřídel lesknoucí se olejem, jejž musely dodávat automatické stříkačky. Nad ní se vznášel pach plynu, který mu připomněl trysku, která rytmicky plála na druhé straně naleziště.
"Obří prdy!" zakřičel Cuthbert.
"Co?"
"Řekl jsem, že to smrdí jako - ale, nic! Pustíme se do toho, jestli to zvládneme - nebo nezvládneme?"
Roland nevěděl. Došel ke stroji, který skřípal pod kovovými kutnami natřenými vybledlou, zrezivělou zelenou barvou. Bert ho trochu neochotně následoval. Oba se vtěsnali do krátké uličky, páchnoucí a pořádně rozpálené, která je dovedla skoro přímo pod čerpadlo. Nad nimi se neustále otáčela ojnice pístu, jež po hladkých stranách ronila olejové slzy. Podle ní vedlo zakřivené potrubí - skoro určitě odtokové, pomyslel si Roland. Z okraje občas ukápla surová nafta a na zemi se tvořila černá louže. Ukázal na ni a Cuthbert přikývl.
Křik by tu k ničemu nebyl. Svět tu byl jeden burácející, skřípající randál. Roland chytil přítele kolem krku a přitáhl si k ústům Cuthbertovo ucho. V druhé ruce přidržel Bertovi před očima dělbuch.
"Zapal to a utíkej," řekl. "Já to podržím, dám ti tolik času, kolik budu moct. To bude pro moje dobro stejně jako pro tvoje. Chci mít volnou cestu, až se budu mezi těmi stroji vracet, rozumíš?"

Cuthbert přikývl ještě s uchem u Rolandových rtů, pak otočil pistolníkovu hlavu, aby mu mohl také něco říct. "Co když je to tolik plynu, že zapálím vzduch, až škrtnu?"
Roland couvl. Zvedl dlaně ve výmluvném gestu - jak to mám vědět? Cuthbert se zasmál a vytáhl krabičku sirek, které shrábl Averymu ze stolu, než odešli. Zeptal se povytaženým obočím, jestli je Roland připraven. Roland přikývl.
Pořádně foukalo, ale pod čerpadlem bylo kolem tolik strojů, že byli před větrem chráněni a plamínek ze síry krásně hořel. Roland natáhl ruku s dělbuchem a v té chvíli mu na okamžik na mysli vytanula bolestná vzpomínka na matku: jak takové věci nenáviděla, jak byla vždycky přesvědčena, že přijde o oko nebo prst.
Cuthbert si poklepal na hrudník nad srdcem a políbil si dlaň, což bylo univerzální gesto pro štěstí. Pak přiložil plamínek k zápalce. Začala prskat. Bert se otočil, předstíral, že odhodil krytý strojní blok - to je celý Bert, pomyslel si Roland, ten bude vtipkovat i na šibenici - a pak se prosmýkl krátkou uličkou, kterou se sem dostali.
Roland držel kulatý dělbuch, jak dlouho se odvažoval, pak ho hodil obloučkem do odtokového potrubí. Přikrčil se, když se obracel, protože napůl čekal, že se stane to, čeho se Bert bál: že vybuchne už vzduch. Nevybuchl. Roland proběhl krátkou uličkou, doběhl na volné prostranství a uviděl, že Cuthbert stojí těsně před polámaným plotem. Roland na něj máchl oběma rukama - Běž, ty idiote, běž! - a pak za ním vybuchl svět.
Bylo to hluboké, říhavé zadunění, které mu zarazilo ušní bubínky dovnitř a vysálo dech z krku. Země se mu pod nohama zavlnila jako voda pod člunem a doprostřed zad se mu opřela mohutná teplá ruka, která ho postrčila vpřed. Myslel si, že stačí s tou rukou uběhnout aspoň krok - možná dokonce dva nebo tři kroky - ale pak ho to zvedlo do vzduchu a hodilo přes plot, u kterého už Cuthbert nestál. Cuthbert ležel na zádech jak široký, tak dlouhý a zíral na cosi za Rolandem. Chlapec měl vytřeštěné a udivené oči, ústa dokořán. Roland to všechno dobře viděl, protože Citgo nyní svítilo jako za jasného dne. Zapálili svůj vlastní Sklizňový oheň, jak se zdálo, o den dřív a mnohem jasnější než ten, na který se kdy městečko vzmůže.
Po kolenou doklouzal k místu, kde ležel Cuthbert, a popadl ho pod paži. Zezadu se ozvalo mohutné, trhané burácení, a kolem nich začaly padal kusy kovu. Vstali a rozběhli se k místu, kde stál Alain a snažil se chránit Susan a Sheemieho.
Roland se rychle ohlédl a uviděl, že zbytky čerpadla - asi polovina ho pořád stála - svítí černavě rudou září jako rozžhavená podkova, a uprostřed šlehá žlutá pochodeň, která sahala snad sto padesát stop do nebe. To byl začátek. Nevěděl, kolik dalších čerpadel stačí zapálit, než sem z městečka začnou přijíždět lidé, ale byl odhodlaný jich zvládnout co nejvíc, bez ohledu na riziko. Vyhodit do vzduchu cisterny u Visící skály byla jen půlka práce. Museli zničit Farsonův zdroj -
Ukázalo se, že házet další dělbuchy do odtokových potrubí není nutné. Pod nalezištěm byla síť propojených rour, většinou plných přírodního plynu, který prosakoval prastarými, chatrnými uzávěry. Roland a Cuthbert sotva doběhli k ostatním, když se ozvaly nové výbuchy a z čerpadla napravo od toho, které zapálili, vyšlehla nová plamenná pochodeň. Za okamžik s dračím řevem vybuchlo třetí - to bylo plných šedesát yardů daleko od prvních dvou. Železná konstrukce se odtrhla od kotvicích betonových pilířů jako zub vytažený z hnisající dásně. Pozvedla se na polštáři svítivě modrých a žlutých plamenů, dostala se do výšky snad sedmdesáti stop, pak se převrátila a s rachotem se zřítila a všemi směry rozhodila jiskry.
Další. Další. A ještě další.
Pět mladých lidí stálo ve svém koutě zcela ohromeně, rukama si stínili oči před tou září. Naleziště svítilo jako narozeninový dort a zář, která k nim sahala, byla nesmírná.
"Bohové, buďte laskaví," zašeptal Alain.
Roland si uvědomil, že jestli budou prodlévat ještě chvíli, upečou se jako kukuřice. Museli také myslet na koně, ti byli sice dost daleko od hlavního ohniska výbuchů, ale nikdo nemohl zaručit, že se to ohnisko nepřesune. Už viděl, že dvě čerpadla, která ani nepracovala, se zalila plameny. Koně budou vystrašeni. Sakra, on byl vystrašen.
"Jdeme!" křikl.

Rozběhli se mihotavou žlutooranžovou září ke koním.

3

Nejdřív si Jonas myslel, že mu duní v hlavě - že ty výbuchy patří k milování.

Milování, jo. Milování, blbost. On a Coral se nemilovali, stejně jako osli nesčítají. Ale cosi to bylo. Ach ano, určitě bylo.

Už dřív líhal s vášnivými ženami, takovými, které vás vezmou do jakési pece, tam vás drží a pak hledí dychtivě a upřeně, zatímco přirážejí boky, ale než přišla Coral, nikdy nebyl s ženou, která by v něm rozžíhala tak mocně harmonický akord. Pokud šlo o sex, vždycky patřil k mužům, kteří si ho vezmou, když přijde, a zapomenou na něj, když nepřijde. Ale s Coral si to chtěl jen brát, brát a ještě znovu brát. Když byli spolu, milovali se jako kočky nebo fretky, kroutili se a syčeli a drápali se, kousali se a nadávali si, a zatím se mu to zdaleka neomrzelo. Když byl s ní, měl Jonas někdy pocit, že se smaží ve sladkém oleji.

Dnes v noci se konalo setkání se Společností koňáků, která se v posledních dnech stala spíš Farsonovou společností. Jonas je informoval o novinkách, odpověděl na jejich pitomé otázky a ujistil se, že pochopili, co se bude dělat druhý den. Když byl hotov, zkontroloval Rheu, kterou usadili ve starém bytě Kimby Rimera. Vůbec si nevšimla, že na ni Jonas nakukuje. Seděla v Rimerově pracovně s vysokým stropem a plné knih - za Rimerovým stolem z železného dřeva a na Rimerově polstrované židli a vyjímala se tam jako kurví květy na kostelním oltáři. Na Rimerově stole ležela Čarodějova duha. Pohybovala nad ní rukama sem a tam a cosi si potichu drmolila, ale koule zůstávala temná.

Jonas ji zamkl a odešel za Coral. Čekala na něho v salonku, kde se bude konat zítřejší Rozhovor. V tomto křídle byla spousta ložnic, ale ona ho zavedla do pokoje svého mrtvého bratra - a nebylo to náhodou, tím si byl Jonas jist. Milovali se na posteli s baldachýnem, ve které Hart Thorin nikdy se svou klisničkou neulehne.

Bylo to prudké jako vždy a Jonas se blížil k orgasmu, když vybuchlo první naftové čerpadlo. Kriste, to je ženská, pomyslel si. Na celým zatraceným světě nebyla taková ženská -

Pak následovaly další dva výbuchy rychle po sobě a Coral pod ním na okamžik ztuhla, než znovu začala přirážet. "Citgo," zachraptěla udýchaně.

"Jo," zavrčel a začal přirážet s ní. Ztratil o milování veškerý zájem, ale dospěli do bodu, kdy bylo nemožné přestat, dokonce i pod hrozbou smrti nebo amputace.

Za dvě minuly už nahý pochodoval k Thorinovu nepatrnému balkónku, jeho napůl ztopořený penis se před ním houpal sem a tam jako nepovedená napodobenina kouzelné hůlky. Coral mu byla v patách, nahá jako on.

"Proč?" rozčilila se, když Jonas rozrazil dveře na balkon dokořán. "Mohla jsem se udělat ještě třikrát!"

Jonas si jí nevšímal. Krajina na severozápad byla temná, osvětlená jen měsícem - až na místo, kde bylo naleziště nafty. Tam viděl ohnisko pronikavé žluté záře. Šířila se a jasněla mu před očima. Přes všechny ty míle sem doléhala jedna dunivá exploze za druhou.

Pocítil v duši jakési divné stmívání - pocit, který tam byl od chvíle, kdy ten spratek Dearborn nějakým horečným intuitivním skokem poznal, co je Jonas zač. Milování s energickou Coral ten pocit trochu rozpustilo, ale teď, při pohledu na planoucí požár tam, kde ještě před pěti minutami byly naftové zásoby Dobrého muže, se ten pocit vrátil s ochromující intenzitou jako bahenní horečka, která občas opustí maso, ale schovává se v kostech a nikdy doopravdy neodejde. Jsi na západě, řekl Dearborn. Duše člověka, jako jsi ty, nikdy západ neopustí. To byla samozřejmě pravda a nepotřeboval, aby mu to takový opičák jako Will Dearborn vysvětloval - ale když to teď bylo vyřčeno, cosi v něm na to nedokázalo přestat myslet.

Zatracený Dearborn. Kde teď vůbec byl, i s těmi svými vychovanými kamarády? V Averyho calabozo? Jonas si to nemyslel. Už ne.

Další výbuchy otřásly nocí. Dole pod nimi pobíhali a křičeli lidé, stejně jako pobíhali a křičeli brzy ráno kvůli vraždám.

"To je největší sklizňový ohňostroj, jaký jsme zažili," řekla Coral potichu.

Než stačil Jonas odpovědět, na dveře ložnice kdosi prudce zabušil. Dveře se za vteřinu rozletěly a přes pokoj se probelhal Clay Reynolds, který měl na sobě jenom džíny a jinak nic. Vlasy měl divoce

rozcuchané, oči ještě divočejší.
"Špatné zprávy z městečka, Eldrede," vychrlil. "Dearborn a ti druzí dva spratci z Vnitřního světa -"
Další tři výbuchy těsně za sebou. Z planoucího naleziště Citgo se do černé noci líně zvedala veliká rudooranžová ohnivá koule, která pomalu bledla, až se rozplynula. Reynolds vyšel také na balkon a stanul mezi nimi u zábradlí, vůbec si nevšímal jejich nahoty. Hleděl na tu ohnivou kouli rozšířenýma, udivenýma očima, dokud nezmizela. Nezmizela jako ti spratci. Jonas cítil, jak se ho znovu zmocňuje ta divná, otupující sklíčenost.
"Jak se dostali ven?" zeptal se. "Víš to? Ví to Avery?"
"Avery je po smrti. Zástupce, který tam s ním byl, taky. Našel je jiný zástupce, Todd Bridger - Eldrede, co se to tam děje? Co se stalo?"
"Ach, to ti vaši chlapci," řekla Coral. "Moc dlouho jim netrvalo, než zahájili svůj vlastní Sklizňový večírek, co?"
Kolik mají odvahy? zeptal se Jonas v duchu. To byla dobrá otázka - možná jediná důležitá. Vyřádili se tímhle - nebo teprve začali?
Znovu zatoužil odtud zmizet - pryč z Mořské vyhlídky, pryč z Hambry, z Mejisu. Najednou víc než co jiného chtěl být míle a kola a ligy daleko. Vyrazil už kolem svého Kopečku, bylo příliš pozdě na to, aby se vracel, a teď se cítil strašlivě nechráněný.
"Clayi?"
"Ano, Eldrede?"
Ale oči toho muže - a jeho mysl - se stále upíraly na požár Citga. Jonas vzal Reynoldse za rameno a otočil ho k sobě. Jonas cítil, že jeho mysl začíná nabírat rychlost, vyznačuje důležité body a podrobnosti, a on ten pocit vítal. Ten divný, temný pocit osudovosti vybledl a zmizel.
"Kolik je tady mužů?" zeptal se.
Reynolds se zamračil, jak přemýšlel. "Třicet pět," řekl. "Možná."
"Kolik ozbrojených?"
"Pistolemi?"
"Ne, foukačkami, ty hlupáku zatracený."
"Asi tak -" Reynolds protáhl spodní ret a mračil se jako nikdy. "Asi tak tucet. S bouchačkami, co nejspíš fungují, víš."
"Ti velcí hoši ze Společnosti koňáků? Jsou tu pořád všichni?"
"Myslím, že jo."
"Sežeň Lengylla a Renfrewa. Aspoň je nemusíš budit, ti budou všichni vzhůru a většinou budou všichni tam." Jonas píchl palcem směrem ke dvoru. "Řekni Renfrewovi, aby dal dohromady předvoj. Ozbrojený chlápky. Líbilo by se mi jich tak osm deset, ale vezmu jich pět. Nech zapřáhnout káru tý stařeny do nejsilnějšího, nejhouževnatějšího poníka, jakej se tu dá najít. Řekni tomu pitomci Miguelovi, že jestli ten poník, kterýho vybere, chcípne na cestě k Visící skále, tak bude moct používat ty svoje starý svrasklý kulky místo ušních ucpávek."
Coral Thorinová drsně hýkla smíchem. Reynolds se na ni podíval, dvakrát se podíval na její prsa, pak se s námahou odtrhl a podíval se znovu na Jonase.
"Kde je Roy?" zeptal se Jonas.
Reynolds se zahleděl nahoru. "V druhým patře. S nějakou služtičkou."
"Vykopej ho z postele," poručil Jonas. "Je to jeho práce, aby tu starou mrchu připravil na cestu."
"Kdy jedeme?"
"Co nejdřív. Nejdřív ty a já s Renfrewovými chlapci, potom Lengyll se zbytkem mužů. Ty se jenom přesvědčíš, že Hash Renfrew je s námi, Clayi, ten chlap mi vězí v žaludku."
"A co koně na Pádu?"
"Vykašli se na pitomý koně." Další výbuch v Citgu. Další ohnivá koule se vznesla k nebi. Jonas nemohl vidět temná mračna dýmu, která určitě stoupala vzhůru také, ani necítil naftu. Vítr, který foukal na západ, obojí unášel od městečka pryč.
"Ale -"
"Udělej, co říkám." Jonas nyní viděl, co je nutné, zcela zřetelně a ve vzestupném pořadí. Koně byli až na

spodní příčce - Farson si může najít koně kdekoli jinde. Pak následovaly cisterny nachystané u Visící skály. Ty teď byly důležitější než jindy, protože zdroj byl pryč. Jestli ztratí cisterny, nemusejí se Velcí lovci rakví namáhat s návratem domů.
Ale nejdůležitější byl ten Farsonův úlomek Čarodějovy duhy. To byla jediná opravdu nenahraditelná věc. Jestli se rozbije, tak se rozbije až v péči George Latiga, nikoli Eldreda Jonase.
"Dělej," houkl na Reynoldse. "Depape vyjede potom s Lengyllovými muži. Ty se mnou. Dělej. Ať se to hýbá."
"A já?" zeptala se Coral.
Natáhl ruku a přimáčkl ji k sobě. "Na tebe nezapomenu, drahoušku," řekl.
Coral přikývla a hmátla mu mezi nohy, nevšímala si zírajícího Claye Reynoldse. "Baže," řekla. "A já nezapomenu na tebe."
4
Vyvázli z Citga se zvoněním v uších a trochu ožehnutí, ale nic se jim vlastně nestalo, a Sheemie jel s Cuthbertem a mezek klusal za nimi na konci dlouhé uzdy.
Byla to Susan, kdo přišel na to, kam by se měli uchýlit, a jako většina řešení i toto vypadalo naprosto jednoduše - jakmile si na něho někdo vzpomněl. A tak, nedlouho poté, co se Sklizňový předvečer stal Sklizňovým ránem, všech pět jich přijelo do chýše ve Špatné trávě, kde se Susan a Roland několikrát setkali, aby se milovali.
Cuthbert a Alain rozbalili pokrývky, pak se na ně posadili a prohlédli zbraně, které odnesli z šerifovy kanceláře. Našli také Bertův prak.
"To jsou velké kalibry," poznamenal Alain, podržel jednu pistoli nahoře s bubínkem vysunutým a jedním okem nakukoval do hlavně. "Jestli nenesou moc vysoko nebo do stran, Rolande, myslím, že s nimi něco svedeme."
"Škoda, že tu nemáme ten rančerův kulomet," řekl Cuthbert toužebně.
"Víš, co by Cort řekl na takovou pušku?" zeptal se Roland a Cuthbert vyprskl smíchy. Alain také.
"Kdo je Cort?" zeptala se Susan.
"Tvrdý muž, za jakého se považuje Eldred Jonas," odpověděl Alain. "Byl to náš učitel."
Roland navrhl, aby si ukradli hodinku nebo dvě spánku - následující den bude asi těžký. Mohl by být taky jejich poslední, ale to nemusel říkat.
"Alaine, posloucháš?"
Alain věděl moc dobře, že Roland nemluví o jeho uších ani o jeho pozornosti, a přikývl.
"Slyšíš něco?"
"Ještě ne."
"Tak vydrž."
"Vydržím - ale nemůžu nic slíbit. Ten cit se objevuje, jak chce. Víš to stejně jako já."
"Tak se aspoň snaž."
Sheemie pečlivě rozložil dvě pokrývky v rohu vedle svého údajně nejlepšího přítele. "Tohle je Roland - a on je Alain - kdo jste vy, starý dobrý Arthure Heathi? Kdo jste doopravdy?"
"Jmenuji se Cuthbert." Podal mu ruku. "Cuthbert Allgood. Těší mě a mě taky těší a ještě jednou mě těší."
Sheemie přijal nabízenou ruku a pak se rozhihňal. Byl to veselý a nečekaný zvuk a všichni se začali usmívat. Usmívání Rolanda trochu bolelo, a kdyby se mohl vidět, nejspíš by zjistil, že je pěkně popálený od toho, že byl tak blízko vybuchujících věží.
"Kjút-bert," smál se Sheemie. "Páni! To je legrační jméno, není divu, že jste tak zábavný pán. Kjút-bert, a-ha-ha-ha, to je sranda, to se povedlo!"
Cuthbert se usmíval a přikyvoval. "Můžu ho rovnou zabít, Rolande, pokud ho už nepotřebujeme?"
"Ušetři ho ještě chvíli, co říkáš?" opáčil Roland a pak se otočil k Susan a úsměv mu pohasl. "Projdeš se se mnou trochu, Sue? Chtěl bych s tebou mluvit."
Vzhlédla k němu a snažila se mu něco vyčíst z obličeje. "Tak dobře." Natáhla ruku. Roland ji uchopil a pak spolu vyšli do měsíčního světla a v tom světle Susan cítila, že se jejího srdce zmocnil strach.
5
Kráčeli mlčky sladce vonící trávou, která chutnala kravám i koním, i když jim nadouvala břicha, pak je

nafoukla a nakonec zabila. Byla vysoká - aspoň o stopu vyšší než Roland - a stále zelená jako v létě. Někdy se ve Špatné trávě ztratily děti a zemřely tam, ale Susan se tu nikdy s Rolandem nebála, i když tu nebyly žádné nebeské značky, kterými by se řídili. Jeho orientační smysl byl absolutně dokonalý.
"Sue, tys mě s těmi pistolemi neposlechla," řekl nakonec.
Podívala se na něj s úsměvem, trochu pobaveně, trochu zlostně. "Přeješ si být znovu v té cele? I se svými přáteli?"
"Ne, samozřejmě že ne. Takové hrdinství!" Přitiskl ji k sobě a políbil. Když se odtáhl, oba ztěžka dýchali. Vzal ji za paže a podíval se jí do očí. "Ale tentokrát nesmíš neposlechnout."
Klidně se na něj dívala a nic neříkala. "Ty víš," řekl. "Ty víš, co ti povím."
"Tak, možná."
"Řekni to. Snad bude lepší, když to řekneš ty a ne já."
"Mám zůstat v chýši, zatímco vy půjdete pryč. Sheemie a já tu máme zůstat."
Přikývl. "Uděláš to? Uděláš to?"
Vzpomněla si, jak nezvykle a odporně jí připadala v ruce Rolandova pistole, když ji schovávala pod serape. Vzpomněla si na vytřeštěný, užaslý pohled v Daveových očích, když ho kulka, kterou mu vpálila do hrudi, odhodila vzad. Vzpomněla si na to, jak se poprvé pokusila střelit šerifa Averyho, ale podařilo se jí jen zapálit vlastní šaty, i když byl šerif přímo před ní. Neměli pro ni žádnou pistoli (ledaže by si vzala jednu Rolandovu), každopádně neuměla s nimi pořádně zacházet - a hlavně s žádnou ani nechtěla zacházet. Za takových okolností, a když musela myslet i na Sheemieho, bude nejlepší, když se bude držet stranou.
Roland trpělivě čekal. Přikývla. "Sheemie a já na tebe počkáme. Slibuji."
Úlevně se usmál.
"Teď mi oplať upřímností, Rolande."
"Jestli to dokážu."
Podívala se na měsíc, zachvěla se při pohledu na zlé znamení, které viděla v jeho tváři, a znovu se podívala na Rolanda. "Jaká je možnost, že se pro mě vrátíš?"
Přemýšlel o tom velmi pečlivě, stále ji nepouštěl z náruče. "Mnohem větší, než si Jonas myslí," řekl nakonec. "Budeme čekat na okraji Špatné trávy a měli bychom docela dobře poznat, kdy přijede."
"Baže, to stádo koní, které jsem viděla -"
"Možná přijede bez těch koní," řekl Roland, i když nevěděl, jak dalece dokáže odhadnout způsob Jonasova myšlení, "ale jeho lidé budou dělat hluk, i když pojedou bez stáda. Jestli je jich dost, uvidíme je - budou prořezávat trávu, jako když se dělá pěšinka ve vlasech."
Susan přikývla. Mnohokrát to viděla z Pádu - tajemné rozestupování Špatné trávy, když jí projížděly skupiny mužů.
"Co když tě hledá, Rolande? Co když Jonas poslal napřed průzkumníky?"
"Pochybuji, že se bude obtěžovat." Roland pokrčil rameny. "Jestli ano, tak je zabijeme. V tichosti, jestli to půjde. K zabíjení jsme byli vycvičeni. Uděláme to."
Otočila dlaně a teď ho držela za paže ona, a ne naopak. Vypadala netrpělivě a ustrašeně. "Neodpověděl jsi mi na otázku. Jaká je možnost, že tě ještě uvidím?"
Rozmýšlel se. "Tak půl na půl," řekl nakonec.
Zavřela oči, jako by ji udeřil, prudce se nadechla, vydechla, znovu otevřela oči. "To je zlé," řekla, "ale možná ne tak zlé, jak jsem si myslela. A jestli se nevrátíš? Máme jít se Sheemiem na západ, jak jsi říkal předtím?"
"Baže, do Gileadu. Tam se najde místo, kde tě budou chovat v bezpečí a úctě, drahá, ať se stane - ale zvlášť důležité je, abys tam jela, pokud neuslyšíš vybuchnout cisterny. To víš, ne?"
"Abych varovala tvůj lid - tvé ka-tet."
Roland přikývl.
"Varuji je, žádný strach. A Sheemieho také odvedu do bezpečí. Má stejnou zásluhu jako já, že jsme se dostali tak daleko."
Roland se spoléhal na Sheemieho víc, než tušila. Jestli ho a Berta a Alaina zabijí, bude to Sheemie, kdo ji uklidní a poskytne důvod, proč jít dál.

"Kdy vyrazíte?" zeptala se Susan. "Máme čas se pomilovat?"
"Čas máme, ale snad bychom to neměli dělat. Už tak bude dost těžké tě tu nechat. Ale pokud opravdu chceš -" Očima ji napůl prosil, aby řekla, že ano.
"Tak se vrátíme a na chvíli si lehneme," řekla a vzala ho za ruku. Chvilku se jí rty třásly rozhodováním, zda mu říct, že nosí jeho dítě, ale v poslední chvíli zmlkla. Měl toho na přemýšlení už tak dost - a nechtěla mu sdělovat tak šťastnou novinu pod tak ošklivým měsícem. Určitě by to přineslo smůlu.
Vraceli se vysokou trávou, která se jim hned za patami narovnávala. Před chatrčí ji otočil k sobě, vzal její hlavu do dlaní a měkce ji znovu políbil.
"Budu tě milovat navěky, Susan," řekl. "Ať už přijdou jakékoli bouře."
Usmála se. Jak jí tak tiskl tváře, vyhrkly jí z očí slzy. "Ať přijdou jakékoli bouře," souhlasila. Znovu ho políbila a pak vešli dovnitř.
6
Měsíc začal klesat, když skupina osmi mužů projela pod obloukem s nápisem VEJDI v MÍRU napsaným velkými písmeny. Jonas a Reynolds jeli v čele. Za nimi se kodrcala Rheina černá kára, kterou táhl klusající poník, jenž vypadal dost silně, aby mohl běžet celou noc a dalšího půl dne. Jonas jí chtěl dát vozku, ale Rhea odmítla. "Nikdy nebylo zvíře, se kterým bych nevycházela stejně dobře jako každý jiný člověk," řekla mu a zdálo se, že je to pravda. Ostatních pět mužů, to byli Hash Renfrew, Quint a tři Renfrewovi nejlepší vaqueros.
Coral chtěla jet také, ale Jonas měl jinou představu. "Jestli nás zabijí, budeš moct žít dál více méně jako doteď," řekl. "Nebude tě s námi nic vázat."
"Nejsem si jistá, že bez tebe bych měla nějaký důvod žít dál," řekla.
"Pche, nech těch holčičích keců, to se k tobě nehodí. Najdeš si spoustu důvodů, aby ses lopotila po té stezce dál, když se na to budeš muset soustředit. Jestli všechno půjde dobře - což očekávám - a pořád budeš chtít být se mnou, vyjeď odtud, jakmile se dozvíš o našem úspěchu. Západně odtud, v horách Vi Castis, je městečko. Ritzy. Jeď tam na nejrychlejším koni, na kterého dokážeš vyskočit. Budeš tam dřív než my o celé dny, i když se budeme snažit postupovat hodně rychle. Najdi si nějaký úctyhodný hostinec, který ubytuje samotnou ženskou - jestli něco takového v Ritzy existuje. Čekej. Až se tam dostaneme s těmi cisternami, prostě se zařadíš do oddílu po mé pravé ruce. Pamatuješ si to?"
Pamatovala. Jednou z tisíce, taková byla Coral Thorinová - mazaná jako pán Satan, a schopná šukat jako Satanova oblíbená děvka. Teď ještě aby všechno dopadlo tak jednoduše, jak to maloval.
Jonas se opožďoval, až jeho kůň vykračoval vedle černé káry. Koule byla z váčku venku a ležela Rhee v klíně. "Tak co?" zeptal se. Doufal a zároveň se bál, že znovu uvidí hluboko v nitru pulzovat to růžové světlo.
"Nic. Promluví, až bude chtít - na to se spolehni."
"Tak k čemu jsi ty, stařeno?"
"To poznáš, až přijde čas," odbyla ho Rhea a zpupně se na něj podívala (a také trochu ustrašeně, což moc rád viděl).
Jonas pobídl koně tak, aby byl znovu v čele malého oddílu. Rozhodl se, že při sebemenším náznaku potíží Rhee kouli sebere. Po pravdě řečeno už mu nasadila do hlavy tu divnou, návykovou sladkost. Myslel až příliš často na to jediné růžové bliknutí světla, které viděl.
Koule, říkal si. Nemám zatím nic, jenom pot a rány. Jakmile s tímhle skoncuju, znovu budu ve své staré kůži.
Pěkné, pokud by to byla pravda, ale -
- ale po pravdě řečeno, začal o tom pochybovat.
Renfrew teď jel s Clayem. Jonas pobídl koně, aby se ocitl mezi nimi. Jeho mizerná noha ho bolela jako čert, další špatné znamení.
"Co Lengyll?" zeptal se Renfrewa.
"Dává dohromady pořádnou bandu," řekl Renfrew, "o Frana Lengylla se neboj. Třicet mužů."
"Třicet! U mrtvoly boha Harryho, řekl jsem ti, že chci čtyřicet! Nejmíň čtyřicet!"
Renfrew si ho změřil bledýma očima, pak se přikrčil pod obzvlášť prudkým poryvem zvedajícího se větru. Vyhrnul si šátek přes ústa a nos. Vaqs jedoucí za nimi už to udělali dávno. "Jak moc se těch tří

kluků bojíš, Jonasi?"
"Bojím se asi za nás oba, protože ty jsi příliš hloupý, než aby sis uvědomil, co jsou zač, nebo čeho jsou schopní." Také si přitáhl šátek na nos a pak se donutil mluvit rozumnějším tónem. Bylo to v jeho zájmu, ještě nějakou dobu bude tyhle dýně potřebovat. Jakmile kouli předají Latigovi, třeba se to změní. "Ale možná je vůbec neuvidíme."
"Nejspíš jsou už třicet mil daleko a uhánějí na západ tak rychle, co jim koně stačí," souhlasil Renfrew. "Dal bych korunu za to, kdybych věděl, jak se vysvobodili."
Co na tom záleží, ty idiote? pomyslel si Jonas, ale nic neřekl.
"Pokud jde o Lengyllovy muže, budou to nejtvrdší chlapci, jaké najde - jestli dojde na boj, bude těch třicet bojovat jako šedesát."
Jonasův pohled se nakrátko setkal se Clayovým. Uvěřím, až to uvidím, říkal Clayův letmý pohled a Jonas opět věděl, proč se mu tenhle chlap líbil víc než Roy Depape.
"Kolik jich má zbraně?"
"Pistole? Možná půlka. Budou za námi nejvýš tak hodinku."
"Dobře." Aspoň že mají krytá zadní vrátka. Bude to muset stačit. A nemohl se dočkat, až se zbaví té třikrát prokleté koule.
Jakže? zašeptal jakýsi potměšilý, pološílený hlas z místa mnohem hlouběji uloženého, než bylo jeho srdce. Cože, opravdu se nemůžeš dočkat?
Jonas si toho hlasu nevšímal, dokud neutichl. Za půl hodiny sjeli z cesty na Pád. Několik mil před nimi se prostírala Špatná tráva, vlnící se ve větru jako stříbrné moře.
7
Někdy v době, kdy Jonas se svým oddílem sjížděli po Pádu, nasedli Roland, Cuthbert a Alain na koně. Susan a Sheemie stáli ve dveřích do chatrče, drželi se za ruce a vážně se na ně dívali.
"Uslyšíte výbuchy, až cisterny chytí, a ucítíte kouř," řekl Roland. "I když bude vítr foukat špatným směrem, myslím, že ho ucítíte. Potom, ani ne za hodinu, ucítíte další kouř. Odtamtud." Kamsi ukázal. "To bude hromada klestí před ústím kaňonu."
"A jestli nic takového neuvidíme?"
"Pak na západ. Ale uvidíte to, Sue. Přísahám, že uvidíte."
Vykročila vpřed, položila ruce na jeho stehno a vzhlédla k němu v tom hasnoucím měsíčním světle. Sklonil se. Položil jí ruku zlehka na zátylek. Přitiskl ústa na ústa.
"Ať je tvá cesta bezpečná," řekla Susan, když se od něj odtáhla.
"Baže," přidal se Sheemie najednou. "Vydržte a buďte věrni, všichni tři." Také vykročil dopředu a stydlivě se dotkl Cuthbertovy boty.
Cuthbert sáhl dolů, chytil Sheemieho za ruku a potřásl s ní. "Dávej na sebe pozor, kamaráde stará."
Sheemie vážně přikývl. "Budu."
"Jedeme," zavelel Roland. Cítil, že kdyby se ještě jednou podíval do její vážné, vzhůru obrácené tváře, rozplakal by se. "Vyrazíme."
Pomalu odjížděli od chatrče. Než se za nimi tráva zavřela a skryla je před jejich pohledem, naposledy se ohlédl.
"Sue, miluji tě."
Usmála se. Byl to překrásný úsměv. "Ptáku a medvěde, zajíci, rybo," řekla.
Když ji Roland uviděl příště, byla lapena v Čarodějově sklu.
8
To, co Roland a jeho přátelé viděli na západ od Špatné trávy, mělo jakousi drsnou, osamělou krásu. Vítr hnal velké záclony písku přes kamenité podloží pouště a měsíc je proměňoval v závodící fantomy. Chvílemi byla asi dvě kola od nich vidět Visící skála, a o další dvě kola dál ústí Šroubového oka. Chvílemi obojí mizelo za prachem. Vysoká tráva za nimi zpěvavě vzdychala.
"Jak se cítíte, chlapci?" zeptal se Roland. "Všechno v pořádku?"
Přikývli.
"Myslím, že se bude hodně střílet."
"Vzpomeneme si na tváře svých otců," řekl Cuthbert.

"Ano," souhlasil Roland skoro nepřítomně. "Vzpomeneme si na ně velmi dobře." Protáhl se v sedle. "Vítr je pro nás příznivý, ne pro ně - to je jedna dobrá věc. Uslyšíme je přijíždět. Musíme odhadnout velikost jejich skupiny. Souhlasí?"
Oba přikývli.
"Jestli si Jonas pořád věří, přijede brzy, s malou skupinou - s nějakými střelci, které narychlo posháněl - a bude mít tu kouli. V tom případě je přepadneme, všechny zabijeme a vezmeme Čarodějovu duhu."
Alain a Cuthbert tiše seděli a pozorně poslouchali. Opřel se do nich vítr a Roland si rychle přimáčkl klobouk na hlavu, aby mu neuletěl. "Jestli se bojí, že mu budeme dělat ještě další potíže, mohl by přijít později a s větší skupinou jezdců. Jestli se to stane, necháme je projet - potom, jestli bude vítr naším přítelem a vydrží, se pustíme za nimi."
Cuthbert se začal usmívat. "Ach, Rolande," řekl. "Tvůj otec by byl na tebe pyšný. Teprve čtrnáct, ale mazaný jako čert!"
"Patnáct, při dalším východu měsíce," opravil ho Roland vážně. "Jestli to uděláme takto, možná budeme muset zabít jejich zadní voj. Dávejte pozor na moje signály, ano?"
"My pojedeme k Visící skále s jejich skupinou?" zeptal se Alain. Vždycky byl o nějaký ten krůček pozadu za Cuthbertem, ale Rolandovi to nevadilo. Spolehlivost byla někdy lepší než pohotovost. "Je to tak?"
"Jestli tak padnou karty, pak ano."
"Jestli budou mít s sebou tu růžovou kouli, měl bys doufat, že nás neprozradí," řekl Alain.
Cuthbert vypadal překvapeně. Roland se kousl do rtu a pomyslel si, že někdy je Alain hodně bystrý. Rozhodně přišel s tímto nepříjemným nápadem dřív než Bert - a dřív než Roland.
"Dnes ráno musíme doufat ve spoustu věcí, ale budeme hrát s kartami, jak budou padat z balíčku."
Seskočili a posadili se vedle koní na okraji trávy, a mluvili jen málo. Roland sledoval, jak stříbrná mračna prachu uhánějí za sebou přes poušť a vzpomněl si na Susan. Představoval si, že se vzali, žijí v nějakém svobodném statku někde na jih od Gileadu. Tou dobou už bude Farson poražen, podivně nakloněný svět se srovná (dětská část jeho duše prostě předpokládala, že když skoncuje s Johnem Farsonem, ostatní se automaticky spraví) a jeho pistolnické dny skončí. Nebyl to ani rok od chvíle, kdy získal právo nosit šestiraňáky, které měl na bocích - a nosit otcovy velké revolvery, až se Steven Deschain rozhodne mu je předat - a už z nich byl unavený. Susaniny polibky mu změkčily srdce a jaksi ho oživily, způsobily, že jiný život byl možný. Snad lepší. Život s domem a dětmi a -
"Už jedou," řekl Alain a vytrhl Rolanda ze zadumání.
Pistolník vstal s uzdou Bystrého v pěsti. Cuthbert napjatě stál poblíž. "Velká skupina, nebo malá? Poznáš to?"
Alain stál s tváří obrácenou na jihovýchod, ruce natažené před sebou dlaněmi nahoru. Přes jeho rameno Roland viděl, jak se Stará hvězda zrovna chystá sklouznout za obzor. Takže do svítání zbývá jen hodina.
"Ještě nevím," řekl Alain.
"Můžeš aspoň říct, jestli ta koule -"
"Ne. Sklapni, Rolande, nech mě poslouchat!"
Roland a Cuthbert stáli, napjatě pozorovali Alaina a zároveň napínali sluch, aby ve větru zaslechli kopyta koní, vrzání kol nebo mumlání mužů. Čas ubíhal. Vítr, který neutichal, když Stará hvězda zmizela a blížil se úsvit, foukal ještě prudčeji. Roland se podíval na Cuthberta, který vytáhl prak a nervózně si hrál s řemínkem. Bert pokrčil rameny.
"Je to malá skupina," řekl Alain najednou. "Dokáže je některý z vás vycítit?"
Zavrtěli hlavou.
"Není jich víc než deset, možná jen šest."
"Bohové!" zamumlal Roland a máchl pěstí k nebi. Nemohl si pomoci. "A koule?"
"Nemůžu ji vycítit," řekl Alain. Mluvil tlumeně, jako by spal. "Ale je s nimi, nemyslíte?"
Roland si to myslel. Skupinka šesti nebo osmi mužů, kteří nejspíš cestují i s koulí. Bylo to dokonalé.
"Připravte se, chlapci," řekl. "Vyrazíme na ně."

9

Jonasův oddíl zvládl cestu po Pádu ke Špatné trávě v dobrém čase. Orientační hvězdy zářily na

podzimním nebi a Renfrew je všechny znal. Měl cejchovaný motouz, kterým měřil vzdálenost mezi Dvojčaty, jak jim říkal, a každých dvacet minut zastavoval celou skupinu, aby vzdálenost přeměřil. Jonas nepochyboval ani v nejmenším, že je starý kovboj vyvede z vysoké trávy nejkratší cestou k Visící skále. Potom, asi hodinu poté, co vjeli do Špatné trávy, ho dojel Quint. "Ta stará dáma, chce vás vidět, sai. Prý je to důležité."
"Že by? A hned?" zeptal se Jonas.
"Baže." Quint ztišil hlas. "Ta koule, kterou má na klíně, celá svítí."
"Tak je to? Povím ti něco, Quinte - dělej mým starým kamarádům společnost, dokud to neprozkoumám." Opožďoval se, až jel vedle černé káry. Rhea k němu zvedla obličej a na okamžik, jak ji tak omývalo to růžové světlo, si Jonas pomyslel, že má tvář mladé dívky.
"Tak," řekla. "Už jsi tady, velký hochu. Myslela jsem si, že sebou hodíš." Uchechtla se, a když se jí tvář složila do těch kyselých vrásek smíchu, uviděl Jonas znovu, jaká je doopravdy - sušinka téměř vycucaná tou věcí v klíně. Potom se tam také podíval - a byl ztracen. Cítil, jak ta růžová zář svítí do nejhlubších průchodů a zákoutí jeho mysli, rozsvěcuje je tak, jak nikdy rozsvíceny nebyly. Dokonce i Coral v nejlepší ráži ho tak rozsvítit nedokázala.
"Líbí se ti, co?" napůl se smála, napůl fňukala. "Baže, to tedy líbí, líbila by se každému, takové pěkné kouzlo to je! Ale co vidíš, sai Jonasi?"
Naklonil se, jednou rukou se přidržoval hrušky sedla, dlouhé vlasy mu visely jako snop, a zahleděl se hluboko do koule. Nejdřív viděl jen tu sladkou růžovou jako rty, ale ta se pak začala rozdělovat. Zprvu uviděl chatrč obklopenou vysokou trávou. Taková chatrč se může líbit jenom poustevníkovi. Dveře - jejich nátěr se loupal, ale stále byly jasně červené - byly otevřeny. A na kamenném prahu tam seděla s rukama v klíně, s pokrývkami na zemi u nohou, a rozpuštěnými vlasy kolem ramenou...
"Ať se propadnu!" zašeptal Jonas. Nakláněl se už tak daleko ze sedla, že vypadal jako cirkusový jezdec, a jeho oči snad zmizely. Na jejich místě zbyly jen důlky plné růžového světla.
Rhea se blaženě chichotala. "Baže, to je Thorinova klisnička, kterou nikdy nebyla! Dearbornova milenka!" Najednou se chichtat přestala. "Milenka toho mladého nafoukance, který mi zabil Ermota. Ale zaplatí za to, baže, to tedy zaplatí. Podívej se pořádně, sai Jonasi! Podívej se pořádně!"
Podíval se. Všechno bylo zřetelné a napadlo ho, že to měl vidět dřív. Všechno, čeho se dívčina teta bála, byla pravda. Rhea to věděla, i když Jonas netušil, proč nikomu neřekla, že se ta holka schází s jedním z těch kluků ze Středosvěta. A Susan udělala víc, než se jen scházela s Willem Dearbornem. Pomohla mu utéct, jemu a jeho společníkům, a navíc možná kvůli němu zabila dva muže zákona.
Postava v kouli připlula blíž. Při pohledu na ni se mu trochu motala hlava, byl to však příjemný pocit. Za dívkou byla chatrč, slabě osvětlená lampou, staženou na co nejmenší plamínek. Jonas si nejdřív myslel, že v rohu někdo spí, ale když se podíval pořádně, řekl si, že je to jen hromada kůží, která trochu připomíná člověka.
"Špehuješ ty kluky?" zeptala se Rhea jakoby z veliké dálky. "Špehuješ je, můj pane sai?"
"Ne," řekl a i vlastní hlas k němu doléhal z nějakého vzdáleného místa. Pohled měl přilepený ke kouli. Cítil, jak se mu její světlo propéká stále hlouběji do mozku. Byl to dobrý pocit, jako horký oheň za chladné noci. "Je sama. Vypadá, jako by čekala."
"Baže." Rhea pohnula rukama nad koulí - jako kdyby ji oprašovala - a růžové světlo zmizelo. Jonas potichu, vzdorně vykřikl, ale už nic nenadělal, koule znovu ztemněla. Chtěl natáhnout ruce a říct jí, aby zařídila, aby se světlo vrátilo - poprosit ji, když to bude nutné -, ale čirou silou vůle se ovládl. Za odměnu se mu pomalu vrátil vlastní rozum. Pomohl mu připomenout, že Rheina gesta byla nesmyslná, stejně jako pohyby loutek v představení Pinče a Jilly. Koule dělala, co sama chtěla, ne co chtěla ona.
Ošklivá stařena se na něj zatím dívala očima, které byly zvráceně chytré a jasné. "Na co čeká, co myslíš?" zeptala se.
Jonas si pomyslel, že je jenom jediná věc, na kterou může čekat. Ti kluci. Ti tři všiví holobrádci z Vnitřního světa. A jestli nejsou s ní, možná jeli napřed a také někde čekají.
Čekají na něj. Možná čekají dokonce na -
"Poslouchej mě," řekl. "Zeptám se jenom jednou a tobě radím, abys odpověděla pravdu. Vědí o té věci? Vědí ti tři kluci o Duze?"

Uhnula před jeho pohledem očima. Svým způsobem to byla dostatečná odpověď, ale v jiném ohledu zase nedostatečná. Všechno šlo po jejím až moc dlouho, dokud byla tam na tom kopci. Tady dole musela poznat, kdo je velitel. Naklonil se znovu k ní a popadl ji za rameno. Bylo to hrozné - jako chytit holou kost, která kdovíjak stále žije -, ale přinutil se to vydržet. A stiskl. Zaúpěla a zmítala se, ale on držel.
"Pověz mi to, ty stará mrcho! Spusť přece stavidla!"
"Možná o ní vědí," zakňučela. "Ta holka možná něco viděla, když tehdy v noci ke mně přišla - vrrrr, pusť mě, zabiješ mě!"
"Kdybych tě chtěl zabít, bylo by po tobě." Znovu se toužebně zadíval na kouli, pak se narovnal v sedle, přiložil ruce k ústům a zavolal: "Clayi! Zastav!" Když Reynolds a Renfrew přitáhli otěže, zvedl Jonas ruku, aby zastavil vaqs za sebou.
Vítr šepotal trávou, ohýbal ji, čeřil, zvedal víry sladké vůně. Jonas hleděl přímo do tmy, i když věděl, že je zbytečné je hledat. Mohli být kdekoliv a Jonasovi se nelíbila představa, jak by přepadení dopadlo. Ani trochu.
Dojel ke Clayovi a Renfrewovi, kteří na něj čekali. Renfrew vypadal netrpělivě. "Co se děje? Brzo začne svítat. Měli bychom sebou pohnout."
"Znáš chatrče ve Špatné trávě?"
"Baže, většinou. Proč -"
"Znáš tu s červenými dveřmi?"
Renfrew přikývl a ukázal na sever. "Tam bydlel starý Soony. Byl nějak nábožensky postiženej - měl nějaký sen nebo vidění nebo co. Tehdy si natřel dveře chatrče načerveno. Už je to pět let, co odešel k Mannifolkům." Už se neptal proč. Zahlédl v Jonasově tváři cosi, co všechny otázky zarazilo.
Jonas zvedl ruku, vteřinu se díval na modrou rakev, která tam byla vytetována, a pak se otočil a zavolal Quinta. "Převezmeš velení," oznámil mu Jonas.
Quintovo huňaté obočí se ocitlo v půli čela. "Já?"
"Jo. Ale nepojedeš dál - je změna plánu."
"Co -"
"Poslouchej a už tu hubu neotvírej, leda když nebudeš něčemu rozumět. Tu zatracenou černou káru otočte. Rozestav svoje lidi kolem ní a uhánějte zpátky stejnou cestou, kterou jsme přijeli. Přidej se k Lengyllovi a jeho lidem. Vyřiď jim, že Jonas říká, aby čekali tam, kde je najdete, dokud já s Reynoldsem a Renfrewem nepřijdeme. Jasné?"
Quint přikývl. Vypadal užasle, ale nic neříkal.
"Dobře. Tak se do toho pusť. A té čarodějnici řekni, aby strčila tu svou hračku zase do vaku." Jonas si přejel rukou po čele. Prsty, které se dosud jen málokdy třásly, se nepatrně chvěly. "Rozptyluje mě."
Quint už zamířil pryč, ale ohlédl se, protože Jonas na něj ještě zavolal.
"Myslím, že ti kluci z Vnitřního světa jsou tady, Quinte. Nejspíš někde před námi, ale jestli jsou vzadu na cestě, kterou pojedeš, asi po tobě skočí."
Quint se nervózně rozhlédl po trávě, která ho převyšovala, i když seděl na koni. Potom sevřel rty a zadíval se na Jonase.
"Jestli zaútočí, pokusí se sebrat tu kouli," pokračoval Jonas. "A sai, pamatuj si dobře: každý muž, který nezemře při její obraně, bude litovat, že nezemřel." Vystrčil bradu na vaqs, kteří seděli na koních v řadě za černou károu. "Pověz jim to."
"Baže, šéfe," řekl Quint.
"Až dojedete k Lengyllovi, budete v bezpečí."
"Jak dlouho máme čekat, než přijedete?"
"Dokud peklo nezamrzne. Už jeď." Když Quint zmizel, Jonas se otočil k Reynoldsovi a Renfrewovi.
"Teď si uděláme menší zajížďku, chlapci," řekl.
10
"Rolande." Alain mluvil potichu a naléhavě. "Otočili se."
"Určitě?"
"Ano. Za nimi jede další skupina. Mnohem větší. Právě k ní jedou."

"Čím větší počet, tím větší bezpečí, nic víc," řekl Cuthbert.
"Mají tu kouli?" zeptal se Roland. "Můžeš ji ještě vycítit?"
"Ano, mají. Díky ní se dají lehce vycítit, i když teď jedou opačným směrem. Jakmile ji najdeš, svítí jako lampa v dole."
"Má ji pořád Rhea?"
"Myslím, že ano. Cítit ji, to je ohavné."
"Jonas se nás bojí," řekl Roland. "Chce mít kolem sebe víc lidí, až přijede. Tak to je, tak to určitě je." Neuvědomil si, že má pravdu a zároveň se strašlivě přepočítal. Neuvědomil si, že opět, což se po jejich odjezdu z Gileadu stalo jen málokdy, upadl do mladické katastrofální jistoty.
"Co uděláme?" zeptal se Alain.
"Zůstaneme tu sedět. Poslouchat. Čekat. Povezou tu kouli tudy znovu, pokud jedou k Visící skále. Musejí tudy jet."
"Susan?" zeptal se Cuthbert. "Susan a Sheemie? Co oni? Jak se dozvíme, že se jim nic nestalo?"
"To se asi nedozvíme." Roland se posadil se zkříženýma nohama a s uzdou Bystrého v klíně. "Ale Jonas a jeho lidé se docela brzy vrátí. A až přijdou, uděláme, co musíme."

11

Susan nechtěla spát uvnitř - v chýši se jí bez Rolanda nelíbilo. Nechala Sheemieho schouleného pod starými kůžemi v rohu a vzala si pokrývky ven. Chvilku seděla mezi dveřmi a dívala se na hvězdy a modlila se po svém za Rolanda. Když se jí trochu ulevilo, lehla si na jednu pokrývku a druhou se přikryla. Připadalo jí, že uplynula celá věčnost od chvíle, kdy ji Maria vytrhla z hlubokého spánku, a hlasité chrápání otevřených úst, které sem doléhalo z chýše, jí moc nevadilo. Spala s hlavou podloženou jednou rukou a neprobudila se, když za dvacet minut vyšel do dveří Sheemie, ospale na ni zamžikal a zamířil do trávy, aby se vymočil. Všiml si ho jedině mezek, který natáhl dlouhý čumák a nípl Sheemieho do zadnice, když chlapec procházel kolem. Sheemie, který v podstatě stále spal, hmátl dozadu a odstrčil čumák pryč. Znal mezkovy triky moc dobře, to tedy znal.
Susan se zdálo o vrbovém háji - pták a medvěd a zajíc a ryba - a to, co ji probudilo, nebyl Sheemieho návrat z nutné pochůzky, ale studený ocelový kroužek, který se jí zarýval do krku. Ozvalo se hlasité cvaknutí, které okamžitě poznala, protože ho slyšela u šerifa v kanceláři: někdo natahoval kohoutek pistole. Vrbový hájek se v duchu rozplynul.
"Zasviť, sluníčko moje," řekl jakýsi hlas. Na okamžik její popletená, napůl probuzená mysl zkoušela uvěřit, že je teprve včera a že se ji Maria pokouší probudit a dostat z Mořské vyhlídky dřív, než ten, kdo zabil starostu Thorina a kancléře Rimera, se vrátí a zabije ji taky.
Podívala se nahoru a uviděla vrásčitý, úzký obličej lemovaný bílými vlasy. Rty vypadaly jako pouhá jizva. Oči měly stejně bleděmodrou barvu jako Rolandovy. Eldred Jonas. Muž, který stál za ním, kupoval kdysi za lepších časů jejímu tatínkovi pití: Hash Renfrew. Třetí muž, jeden z Jonasova ka-tet, nahlížel do chýše. Břicho jí sevřela smrtelná hrůza - kvůli ní i kvůli Sheemiemu. Neměla jistotu, jestli chlapec vůbec pochopí, co se s nimi děje. Tohle jsou dva z těch tří chlapů, kteří se ho pokoušeli zabít, pomyslela si. Pochopí aspoň to.
"Tady jsi, sluníčko, tady jsme tě našli," řekl Jonas přívětivě a sledoval, jak mžourá a zahání ospalost. "Dobře! Neměla bys tu dřímat v takové samotě sama, taková krásná sai jako ty. Ale neboj se, postarám se, aby ses vrátila tam, kam patříš."
Zvedl oči, když se zrzoun v pláštěnce vynořil z chýše. Sám. "Co tam má, Clayi? Našel jsi něco?"
Reynolds zavrtěl hlavou. "Nikde nic, všude klid."
Sheemie, pomyslela si Susan. Kde jsi, Sheemie?
Jonas natáhl ruku a krátce jí polaskal prs. "Pěkný," řekl. "Jemný a sladký. Není divu, že se Dearbornovi líbíš."
"Sundej ze mě tu špinavou označkovanou pracku, parchante."
Jonas s úsměvem poslechl. Otočil hlavu a zahleděl se na mezka. "Toho znám, patří mé dobré přítelkyni Coral. Ještě ke všemu se z tebe stal zloděj dobytka! Hrůza, hrůza, ta mladá generace. Co myslíte, sai Renfrewe?"
Ale starý společník jejího otce neřekl nic. Pečlivě zachovával nehybný výraz a Susan si pomyslela, že

vypadá jako mrňavý kluk, který se stydí za to, že tu je.
Jonas se otočil znovu k ní, tenké rty stočené jakoby do blahovolného úsměvu. "Nu, po vraždě se nejspíš mezek ukradne snadno, že?"
Neřekla nic, jen se dívala, jak Jonas hladí mezka po nose.
"Co všechno převáželi, ti kluci, že si na to vzali mezka?"
"Rubáše," řekla zmrtvělými rty. "Pro tebe a všechny tvoje kamarády. Byl toho strašný náklad - skoro zlámal tomu nebohému zvířeti hřbet."
"V zemi, odkud pocházím, je jedno úsloví," řekl Jonas stále s úsměvem. "Chytré dívky táhnou k čertu. Už jsi to někdy slyšela?" Dál hladil mezka. Mezkovi se to líbilo, natáhl krk co nejdál, hloupá očka přivíral radostí. "Napadlo tě někdy, že chlapíci, kteří složí náklad ze zvířete, rozdělí se o něj a odnesou to, že takoví se obvykle nevracejí?" Susan nic neřekla.
"Nechali tě na suchu, sluníčko. Rychle ošukaná, rychle opuštěná, je to smutné. Víš, kam jeli?"
"Ano," řekla. Mluvila potichu, sotva šeptala.
Jonas vypadal potěšené. "Jestli to řekneš, mohla bys to mít lehčí. Souhlasíš, Renfrewe?"
"Baže," řekl Renfrew. "Jsou to zrádci, Susan - jsou od Dobrého muže. Jestli víš, kde jsou nebo kam jedou, pověz nám to."
Susan, s očima upřenýma stále na Jonase, řekla: "Pojď blíž." Její otupělé rty se nechtěly pohybovat, takže to zaznělo jako Mojplíš, ale Jonas pochopil a naklonil se vpřed, natáhl krk tak, že směšně připomínal mezka. Když to udělal, plivla mu Susan do tváře.
Jonas ucukl a rty se mu zkroutily překvapením a odporem. "Vrrr! MRCHO!" vykřikl a uštědřil jí s rozmachem ránu otevřenou dlaní, kterou ji poslal k zemi. Dopadla na bok a před očima se jí rozprskly černé hvězdičky. Vzápětí ucítila, jak jí otéká pravá tvář jako balón, a pomyslela si: Kdyby mě zasáhl o palec nebo dva níž, zlámal by mi krk. Možná by to bylo nejlepší. Zvedla ruku k nosu a otřela si krev z pravé nosní dírky.
Jonas se otočil k Renfrewovi, který udělal krok vpřed, ale pak se zarazil. "Strč ji na koně a svaž jí ruce před tělem. Pevně." Podíval se na Susan, pak ji kopl do ramene tak prudce, až se skutálela k chýši. "Plivat na mě, to bys chtěla? Plivat na Eldreda Jonase, to bys chtěla, ty mrcho?"
Reynolds mu podával šátek. Jonas si ho vzal, otřel si sliny z obličeje, pak si dřepl vedle ní. Chytil ji za vlasy a pečlivě do nich šátek otřel. Potom jí ho hodil k nohám. Z koutků očí jí prosakovaly slzy bolesti, ale zůstala zticha.
"Možná tvého přítele už nikdy neuvidím, sladká Sue s něžnými kozičkami, ale mám tebe, že? Jo. A jestli nám bude Dearborn dělat potíže, ty jich budeš mít dvojnásob. A postarám se, aby se to Dearborn dozvěděl. Na to se můžeš spolehnout."
Přestal se usmívat a uštědřil jí nečekaný, prudký kopanec, který ji znova skoro povalil.
"Teď nasedni a pospěš si, než se rozhodnu upravit ti trochu ten ksichtík nožem."

12

Sheemie, ustrašený a tiše plačící, z trávy sledoval, jak Susan plivla tomu zlému Lovci rakví do obličeje a jak dostala ránu tak hroznou, že ji málem zabila. Skoro se v té chvíli rozběhl k nim, ale cosi - možná to byl hlas jeho přítele Arthura, který mu zazněl v hlavě - mu povědělo, že tím by akorát zabil sebe.
Díval se, jak Susan nasedá. Jeden z těch dalších mužů - nebyl to Lovec rakví, ale velký rančer, kterého Sheemie občas vídal v Poutníkovi - se jí snažil pomoct, ale Susan ho odstrčila nohou. Muž couvl, celý rudý.
Nerozčiluj je, Susan, pomyslel si Sheemie. Ach, bohové, nedělej to, budou tě zase bít! Ach, chudák tvoje tvář! A teče ti z nosu krev, to teda teče!
"Poslední šance," řekl jí Jonas. "Kde jsou a co chtějí dělat?"
"Táhni do pekel," odpověděla.
Usmál se tenkým, rezavým úsměvem. "Nejspíš tě tam najdu, až tam dorazím," řekl. Potom se otočil k jinému Lovci rakví: "Prohlédl jsi to tam pořádně?"
"Jestli tam něco měli, tak to odvezli," odpověděl zrzoun. "Nechali tu jenom Dearbornova králíčka na hraní."
Tomu se Jonas zle zasmál, když nasedal na svého koně. "Jedem," řekl. "Vyrazíme."

Vrátili se do Špatné trávy. Zavřela se za nimi, jako by tu nikdy nebyli - jenomže Susan byla pryč a mezek také. Ten velký rančer, který jel vedle Susan, vzal Capiho za uzdu.
Když měl jistotu, že už se nevrátí, vyšel Sheemie pomalu na mýtinu a cestou si zapínal kalhoty. Podíval se směrem, kterým odjel Roland a jeho přátelé, a směrem, kterým odvezli Susan. Kudy?
Když se na chvilku zamyslel, uvědomil si, že nemá na vybranou. Tráva tady byla tuhá a pružná. Cesta, kterou se vydal Roland a Alain a starý dobrý Arthur Heath (tak na něj Sheemie stále myslel a myslet bude), už zmizela. Ta, kterou zanechali Susan a její únosci, byla stále zřetelná.
A jestli ji bude sledovat, možná pro ni bude moci něco udělat. Pomoct jí. Nejdřív šel krokem, ale pak se rozběhl, protože strach, že by se mohli obrátit a chytit ho, se rozplynul, a Sheemie utíkal směrem, kterým odváželi Susan. Bude ji sledovat skoro celý den.
13
Cuthbert - nijak optimistická osobnost i za jiných situací - byl stále netrpělivější, jak se den jasnil a blížilo se svítání. Je Sklizeň, myslel si. Konečně Sklizeň, a my tu sedíme s nabroušenými noži a v dohledu není nic, co bychom uřízli.
Dvakrát se zeptal Alaina, co "slyší". Poprvé Alain jenom zamručel. Podruhé se zeptal, co Bert čeká, že uslyší, když mu pořád někdo žvaní do ucha.
Cuthbert, který nepovažoval dvě otázky s odstupem patnácti minut za "žvanění", poodešel a mrzutě se posadil ke svému koni. Po chvilce k němu přišel i Roland a posadil se vedle něj.
"Čekáme," stěžoval si Cuthbert. "To jsme dělali v Mejisu skoro pořád, a jde mi to ze všeho nejhůř."
"Už to nebudeš muset trpět dlouho," řekl Roland.
14
Jonasova společnost dojela k místu, kde se asi hodinu poté, co vyšlo slunce nad obzor, dočasně utábořila skupina Frana Lengylla. Quint, Rhea a Renfrewovi vaqs už tam byli a popíjeli kávu. Jonas je rád viděl.
Lengyll k nim zamířil, uviděl Susan na koni s rukama spoutanýma a vysloveně ucouvl, jako by chtěl najít koutek, kde by se schoval. Ale tady žádné kouty nebyly, tak zůstal stát. Nevypadal však moc spokojeně.
Susan pobídla koně koleny, a když se ji Reynolds pokusil chytit za rameno, prohnula se na stranu a tak mu na chvíli unikla.
"Ale, Francis Lengyll! To je mi setkání!"
"Susan, je mi moc líto, když tě tak vidím," řekl Lengyll. Krev mu stoupala tvářemi až k čelu jako příliv po ochranné zdi. "Zapadla jsi do špatné společnosti, děvče - a špatná společnost tě pokaždé nechá, aby sis tu muziku nakonec vyslechla sama."
Susan se musela zasmát. "Špatná společnost! Baže, ty o tom něco víš, co, Frane?"
Otočil se, neohrabaný a ztuhlý rozpaky. Zvedla nohu, a než ji stačil někdo zastavit, kopla ho rovnou mezi lopatky. Dopadl na břicho a tvář se mu rozšířila úlekem a překvapením.
"Ne, to ne, ty drzá mrcho!" zařval Renfrew a praštil ji ze strany do hlavy - tentokrát zleva, a aspoň tím nastolil jistou rovnováhu, jak si později Susan pomyslí, že se jí vyčistí hlava a dokáže myslet. Zapotácela se v sedle, ale udržela se. Ale vůbec se na Renfrewa nepodívala, jenom na Lengylla, kterému se podařilo dostat se na všechny čtyři. Vypadal trochu omámeně.
"Zabil jsi mi otce!" zakřičela na něj. "Zabil jsi mi otce, ty zbabělá, podlézavá napodobenino muže!"
Pohlédla na skupinu rančerů a vaqs, kteří na ni všichni zírali. "To je on, Fran Lengyll, vedoucí Společnosti koňáků, a je to nejhorší zákeřník! Ničemný jako kojotovo hovno! Ničemný jako -"
"To by stačilo," ozval se Jonas a poměrně se zájmem sledoval, jak Lengyll prchá s rameny svěšenými zpátky ke svým mužům - a ano, Susan se také dívala s hořkým potěšením, protože to byl úprk podle všech pravidel. Rhea se chichotala, kývala se sem a tam a vydávala zvuk, jako když nehty drápou po břidlici. Ten zvuk Susan otřásl, ale nijak ji nepřekvapilo, že v této společnosti nachází Rheu.
"Nikdy toho nemůže být dost," řekla a podívala se z Jonase na Lengylla s výrazem pohrdání tak hlubokým, že snad nemělo dno. "Pro něho to nikdy nemůže být dost."
"No, možná, ale vedla jste si docela dobře v tom čase, který vám zbývá, sai. Jen málokdo by si vedl lépe. A poslouchejte, jak se ta čarodějnice chechtá! Jako sůl v ráně, řekl bych - ale brzy ji umlčíme."

Potom otočil hlavu: "Clayi!"
Reynolds přijel k němu.
"Myslíš, že dokážeš vzít tady sluníčko v pořádku na Mořskou vyhlídku?"
"Myslím, že ano." Reynolds se snažil nedávat najevo, jak se mu ulevilo, že ho posílají na východ místo na západ. Začínal mít špatný pocit z Visící skály, Latiga, cisteren - vlastně z celého toho podniku. Bůh ví proč. "Hned?"
"Dej jí ještě chvilku," řekl Jonas. "Možná že se bude zabíjet rovnou tady. Kdo ví? Ale právě kvůli nezodpovězeným otázkám stojí za to ráno vstávat, dokonce i když jednoho bolí noha jako děravý zub. Co říkáš?"
"Nevím, Eldrede."
"Sai Renfrewe, pohlídejte chvilku naše sluníčko. Musím si vzít zpátky jednu věc."
Jeho hlas byl zvučný - a on chtěl, aby se dobře nesl - a Rhea se okamžitě přestala chechtat, jako by jí ty zvuky vyřízl z krku perořízkem. Jonas s úsměvem vedl svého koně k černé káře pokryté zlatými symboly. Reynolds jel po jeho levici a Jonas spíš vycítil než uviděl, že po pravici se mu objevil Depape. Roy byl docela dobrý chlapec, opravdu. Měl trochu tupou hlavu, ale srdce na pravém místě, a nemuselo se mu všechno říkat.
S každým krokem, který udělal Jonasův kůň, se Rhea v káře o kousek přikrčila. Oči v hlubokých důlcích jí poletovaly sem a tam a hledaly východisko, které tam nebylo.
"Nepřibližuj se ke mně, ty slouho!" vykřikla a zvedla proti němu ruku. Druhou svírala váček s koulí ještě pevněji. "Nepřibližuj se ke mně, nebo přivolám blesk, aby tě srazil na tom místě, kde sedíš! A tvoje přátele taky!"
Jonas měl pocit, že Roy na okamžik zaváhal, ale Clay vůbec ne, stejně jako Jonas. Nejspíš toho uměla hodně - spíš kdysi uměla. Ale to bylo dřív, než jí do života vstoupilo to hladové sklo.
"Dej mi ji," poručil. Dojel k straně její káry a natáhl ruku po váčku. "Není tvoje a nikdy nebyla. Jednoho dne ti Dobrý muž nepochybně poděkuje za to, že jsi ji tak dobře střežila, ale teď se jí musíš vzdát."
Zakřičela - byl to zvuk tak pronikavý, že několik vaqueros upustilo plechové kafáče a přitisklo si ruce na uši. Zároveň si Rhea namotala na ruku tkanici a zvedla váček nad hlavu. Oblý obrys koule se houpal sem a tam jako kyvadlo.
"Nedám!" vyla. "Rozbiju ji o zem, než bych ji dala takovým jako ty!"
Jonas pochyboval, že by se koule rozbila, kdyby ji vrhly slabé paže na udusanou, pružnou rohož Špatné trávy, ale nemyslel, že bude nucen to zjišťovat.
"Clayi," řekl. "Vytas pistoli."
Nemusel se na Claye dívat, aby viděl, že to udělal. Viděl, jak se jí oči horečně přesunuly vlevo, kde na koni seděl Clay.
"Budu počítat," řekl Jonas. "Ne moc dlouho. Jestli se dostanu ke třem a ona mi ten váček nepředá, ustřel jí hlavu."
"Tak."
"Jedna," začal Jonas a sledoval kulaté kyvadlo, jak se houpe ve váčku sem a tam. Svítilo. Viděl tlumenou růžovou zář i přes látku. "Dva. Užij si peklo, Rheo, měj se. Tř-"
"Tumáš!" zakřičela a mrskla váček po něm a zkřivenou volnou rukou si zakrývala obličej. "Tumáš, vem si to! A ať tě zatratí, stejně jako zatratila mě!"
"Díky-sai."
Chytil váček těsně pod staženou tkanici a škubl. Rhea znovu zaječela, protože tkanice jí sjela po prstech a strhla jí nehet. Jonas ji sotva slyšel. Mysl se mu proměnila v bílý jásavý výbuch. Poprvé za svůj dlouhý profesní život zapomněl na svou práci, na své okolí a na šest tisíc dalších věcí, které ho mohly kdykoli zabít. Měl ji, měl ji, u všech hrobů všech bohů, konečně tu zatracenou věc měl!
Moje! myslel si, a jinak si nemyslel nic. Nějak se mu podařilo odolat nutkání váček otevřít a strčit do něj hlavu jako kůň, který strká hlavu do pytle s ovsem, a místo toho dvakrát omotal tkanici kolem hrušky sedla. Nadechl se tak zhluboka, jak mu to plíce dovolily, potom vydechl. Ulevilo se mu. Trochu.
"Royi."
"Baže, Jonasi."

Už se těším, až odtud vypadnu, pomyslel si Jonas nikoli poprvé. Vypadne pryč od těch venkovských strejců. Už měl dost všech těch baže a tak a to tedy jo, měl toho po krk.
"Royi, tentokrát té mrše budeme počítat do deseti. Jestli mi do té doby nezmizí z očí, máš moje svolení ustřelit jí zadek. Tak, teď se podíváme, jestli umíš počítat. Budu pořádně poslouchat, tak dávej pozor, abys nic nevynechal!"
"Jedna," řekl Depape dychtivě. "Dva. Tři. Čtyři."
Rhea plivajíc kletby popadla otěže kára a pobídla poníka. Poník položil uši a škubl károu vpřed tak prudce, že Rhea přepadla přes postranici, až se nad kotníkovými černými botami a hrubými vlněnými punčochami ukázala bílá a kostnatá lýtka. Vaqueros se rozchechtali. Jonas se také smál. Bylo to docela směšné, vidět ji tak na zádech s podvazky ve vzduchu.
"P-p-pět," vypravil ze sebe Depape, který se smál tak hrozně, až skytal. "Š-š-sest!"
Rhea se vydrápala zpět s veškerou grácií umírající ryby a rozhlédla se po nich temným zrakem a se šklebem na rtech.
"Všechny vás proklínám!" zaječela. Její slova k nim dolehla a umlčela smích, i když už kára drkotala k okraji udusané trávy. "Každého, do posledního! Tebe - a tebe - a tebe!" Její pokřivený prst ukázal naposledy na Jonase. "Zloději! Mizerný zloději!"
Jako by to bylo tvoje, pomyslel si Jonas (i když "Moje!" bylo první slovo, které ho napadlo, sotva se koule zmocnil). Jako by takový zázrak mohl někdy patřit nějaké věštkyni z kuřecích střev, jako jsi ty.
Kára se kodrcala do Špatné trávy, poník táhl ze všech sil, uši sklopené. Stařenin křik ho poháněl líp než bič. Černá vklouzla do zelené. Viděli, že kára se zablýskla jako při kejklířově triku, a byla pryč. Ale dlouho slyšeli, jak vykřikuje své kletby a přivolává smrt na jejich hlavy pod Démonovým měsícem.

15

"Tak jeď," řekl Jonas Clayi Reynoldsovi. "Odvez naše sluníčko zpátky. A jestli se chceš cestou zastavit a trochu si s ní užít, tak si poslož." Pohlédl při těch slovech na Susan, aby viděl, jak to na ni účinkuje, ale byl zklamán - vypadala omámeně, jako by jí ta poslední rána od Renfrewa otřásla mozkem, aspoň na chvíli. "Hlavně ať se dostane ke Coral, než všechna tahle legrace skončí."
"Dobře. Vzkážeš něco sai Thorinové?"
"Pověz jí, aby tu holku někde v bezpečí schovala, než o mně uslyší. A - nechceš s ní zůstat, Clayi? Myslím s Coral - zítra se už touhle nebudeme muset zabývat, ale Coral - jeď s ní do Ritzy, až tam pojede. Dělej jí něco jako doprovod."
Reynolds přikývl. Čím dál lepší. Mořská vyhlídka, to se mu líbilo. Možná i trochu ochutná tuhle holku, jakmile se tam dostane, ale cestou ne. Ne pod tím strašidelným Démonovým měsícem v úplňku, který nahoře visí za bílého dne.
"Tak jeď. Nezdržuj se."
Reynolds ji odvedl přes mýtinu a zamířil do míst daleko od těch, kudy odjela Rhea. Susan jela mlčky, sklopené oči upírala na svázaná zápěstí.
Jonas se otočil ke svým mužům. "Tři mladíci z Vnitřního světa utekli z vězení, a to s pomocí téhle nafoukané mladé mrchy," řekl a ukázal na Susanina mizející záda.
Muži potichu zamručeli. To, že Will Dearborn a jeho přátelé utekli, věděli. Ale že jim s útěkem pomohla sai Delgadová, to netušili - a možná bylo pro ni dobře, že ji zrovna v té chvíli vedl Reynolds do Špatné trávy, pryč z dohledu.
"To nevadí!" zakřičel Jonas a znovu na sebe upoutal pozornost. Natáhl kradmo ruku a polaskal křivku na dně váčku. Už jen dotek té koule v něm budil pocit, že může všechno, a navíc s jednou rukou za zády.
"Nevšímejte si jí, nevšímejte si jich!" Prohlížel si po řadě Lengylla, Wertnera, Croydona, Briana Hookeyho a Reye Depapea. "Je nás skoro čtyřicet mužů, a připojíme se k dalším sto padesáti. Oni jsou tři, a ani jednomu není víc než šestnáct. Bojíte se takových tří malých kluků?"
"Ne!" zakřičeli.
"Jestli na ně narazíme, chlapi, co uděláme?"
"ZABIJEM JE!" Ten křik byl tak hlasitý, že vyplašil havrany, kteří vzlétli do ranního slunce a rozčileně krákali, když se vydali hledat klidnější končiny.
Jonas byl spokojen. S rukou stále na sladké oblé kouli cítil, jak do něj proudí síla. Růžová síla, pomyslel

si a usmál se.
"Tak jedem, chlapci. Chci ty cisterny v lese na západ od Šroubového oka dřív, než lidi v městě zapálí svůj Sklizňový oheň."
16
Sheemieho, který se krčil v trávě a nakukoval na mýtinu, skoro přejela černá kára s Rheou. Ta ječící, drmolící čarodějnice projela tak blízko něj, že ucítil její kyselou kůži a špinavé vlasy. Kdyby se podívala dolů, musela by si ho všimnout a určitě by ho proměnila v ptáka nebo brumláka nebo možná dokonce v komára.
Chlapec viděl, že Jonas předal dohled nad Susan tomu chlapovi v plášti, a začal se opatrně sunout na druhou stranu mýtiny. Slyšel, jak Jonas řeční k mužům (spoustu jich Sheemie znal; styděl se za to, že ví, kolik mejiských kovbojů poslouchá ty zlé Lovce rakví), ale nevšímal si toho, co Jonas říká. Sheemie znehybněl, když nasedli, okamžik se bál, že se vydají jeho směrem, ale vydali se na druhou stranu, na západ. Mýtina se vyprázdnila skoro jako kouzlem - jenomže nebyla docela prázdná. Nechali tam mezka, s uzdou ležící na udupané trávě. Capi se ohlédl po odjíždějících jezdcích, jednou hýkl - jako by jim říkal, že můžou všichni táhnout do pekel - a pak se otočil a podíval se do očí Sheemiemu, který vykukoval na mýtinu. Mezek zastříhal ušima na chlapce, pak se pokusil popást se. Jedinkrát olízl Špatnou trávu, zvedl hlavu a hýkl na Sheemieho, jako by říkal, že je to všechno chlapcova vina.
Sheemie zamyšleně hleděl na Capiho a uvažoval o tom, o kolik lepší by bylo jet, místo aby šel pěšky. Bohové, ano - ale to druhé hýknutí ho přesvědčilo. Mezek by mohl znovu znechuceně zahýkat zrovna v nevhodnou chvíli a upozornit na sebe muže, který vedl Susan.
"Myslím, že si cestu domů najdeš sám," řekl Sheemie. "Na shledanou, kamaráde. Na shledanou. Uvidíme se dál na stezce."
Sám našel stezku, kterou udělali Susan a Reynolds, a znovu se za nimi vydal.
17
"Zase jedou," řekl Alain okamžik předtím, než to ucítil i Roland - krátké zablýsknutí v hlavě, podobné růžovému blesku. "Všichni."
Roland si dřepl před Cuthberta. Cuthbert se na něj podíval bez sebemenšího náznaku obvyklé dobré nálady.
"Hodně je to na tobě," řekl Roland a poklepal na prak. "A na tomhle."
"Já vím."
"Kolik máš střeliva?"
"Skoro čtyři tucty ocelových koulí." Bert zvedl bavlněný váček, ve kterém za usedlejších časů býval otcův tabák. "A v sedle nejrůznější rachejtle."
"Kolik dělbuchů?"
"Dost, Rolande." Neusmíval se. Když mu v očích nezbyl smích, zůstaly prázdné, ty oči dalšího zabijáka. "Dost."
Roland přejel rukou vpředu po serape, který měl na sobě, dovolil své dlani, aby se znovu pokochala hrubou tkaninou. Podíval se na Cuthbertův serape, potom na Alainův a znovu si řekl, že by to mohlo vyjít, ano, pokud si zachovají dobré nervy a nedovolí si myslet na to, že jsou tři proti čtyřiceti nebo padesáti, pak to může vyjít.
"Ti u Visící skály uslyší střelbu, až to začne, ne?" zeptal se Al.
Roland přikývl. "Když vítr fouká od nás k nim, tak určitě."
"Takže se musíme přesunout rychle."
"Uděláme, co budeme moci." Roland si vzpomněl, jak stál mezi prorostlými zelenými ploty za Velkou síní se sokolem Davidem na paži, kdy mu po zádech stékal pot strachu. Myslím, že dnes zemřeš, řekl sokolovi a řekl pravdu. Ale on sám přežil a složil zkoušku a vyšel ze zkušebního koridoru na východ. Dnes byla řada na Cuthbertovi a Alainovi, aby podstoupili zkoušku - nikoli v Gileadu, na tradičním zkušebním místě za Velkou síní, ale zde v Mejisu, na okraji Špatné trávy a v kaňonu. V kaňonu Šroubové oko.
"Osvědčíme se, nebo zemřeme," řekl Alain, jako by četl pistolníkovy myšlenky. "O nic jiného nakonec nejde."

"Ano. Nakonec o nic jiného nikdy nejde. Jak dlouho potrvá, než se sem dostanou, co myslíš?"
"Nejméně hodinu, řekl bych. Spíš dvě."
"Pojedou stylem průzkum - přesun."
Alain přikývl. "Myslím, že ano."
"To není dobré," poznamenal Cuthbert.
"Jonas se bojí, že ho v té trávě zaskočíme," řekl Roland. "Že kolem něho třeba zapálíme oheň. Trochu se uvolní, až se dostanou na volné prostranství."
"V to doufáš," řekl Cuthbert.
Roland vážně přikývl. "Ano. Doufám."
18
Reynolds zpočátku vedl dívku rychlým krokem, ale za půl hodiny poté, co opustili Jonase, Lengylla a ostatní, se pustil do klusu. Pylon stačil Reynoldsovu koni snadno a stejně snadno běžel, když za deset minut zvýšil rychlost do mírného, ale rovnoměrného cvalu.
Susan se držela hrušky sedla svázanýma rukama a bez potíží jela napravo od Reynoldse, vlasy vlály za ní. Pomyslela si, že musí mít pořádně zbarvený obličej, kůže na tvářích se jí zvedla nejméně o dva palce, měla tam citlivé podlitiny. Dokonce i vítr ji trochu bolel.
V místech, kde Špatná tráva přecházela v Pád, Reynolds zastavil, aby si koně oddechli. Také sesedl, otočil se k ní zády a vymočil se. Susan se zatím dívala po kraji a uviděla velké stádo, už bez dozoru a na okrajích rozběhané. Aspoň tohle udělali, snad. Nebylo to mnoho, ale aspoň něco.
"Potřebujete si odskočit?" zeptal se Reynolds. "Pomůžu vám dolů, jestli jo, ale jestli teď řeknete ne, tak mi později nekňučte."
"Vy se bojíte. Takový velký statečný strážce zákona, a bojí se, že? Baže, i přes tu vytetovanou rakev; a vůbec."
Reynolds se pokusil pohrdavě se zašklebit. Ale dnes ráno mu to moc nešlo. "Věštění nechte těm, kdo to umějí, slečinko. Tak potřebujete si odskočit, nebo ne?"
"Ne. A vy se bojíte. Čeho?"
Reynolds, který jenom věděl, že ho ten mizerný pocit neopustil, když odjel od Jonase, i když v to doufal, na ni vycenil tabákem zažloutlé zuby. "Jestli nemůžeme mluvit rozumně, tak sklapněte."
"Proč mě nepustíte? Moji přátelé pro vás možná udělají totéž, až vás chytí."
Tentokrát Reynolds zamručel smíchem, skoro nefalšovaným. Vyšvihl se do sedla, odchrchlal, plivl. Démonův měsíc nad nimi byl bledý a nafouklý. "Můžete snít, slečinko," řekl, "sny jsou zadarmo. Ale vy už ty tři nikdy neuvidíte. Ti jsou pro červy, to teda jsou. Tak pojedeme."
A jeli.
19
Kordélie nešla v předvečer Sklizně vůbec spát. Proseděla celou noc v křesle v salonku, a i když měla na klíně šití, neudělala jediný steh. Když už ranní světlo napovídalo, že se blíží desátá, seděla stále v stejném křesle a dívala se do prázdna. Na co by se vůbec měla dívat? Všechno se zkazilo jedním rázem - všechny naděje na bohatství, kterým Thorin zahrne Susan a Susanino dítě, možná ještě za svého života a určitě v závěti; všechny naděje na výstup po společenském žebříčku, všechny její plány do budoucna. Zkazili je dva svévolní mladí lidé, kteří nedokázali udržet zapnuté kalhoty.
Seděla ve starém křesle se šitím v klíně a popelem, kterým ji Susan pomazala po tváři a který vystupoval jako znamení, a myslela si: Jednoho dne mě najdou v tomhle křesle mrtvou - starou, ubohou a zapomenutou. To nevděčné děcko! Po tom všem, co jsem pro ni udělala!
Probudilo ji však slabé škrábání na okno. Neměla tušení, jak dlouho se ozývalo, než jí nakonec proniklo do vědomí, ale když se to stalo, odložila jehlu a vstala, aby se podívala. Asi nějaký pták. Nebo děti provádějící sklizňové žertíky, nevědomé, že svět dospěl ke konci. Nevěděla, co to je, ale zažene to.
Kordélie nejdřív nic neviděla. Potom, když už se chtěla otočit, zahlédla na okraji dvorku poníka a káru. Kára byla trochu divná - černá, pomalovaná zlatými symboly - a zapražený poník stál s hlavou skloněnou, ale nepásl se, protože vypadal, jako by byl napůl uštvaný.
Pořád se na to mračila, když se přímo před ní do vzduchu zvedla pokroucená, špinavá ruka a začala znovu škrábat na sklo. Kordélie vyjekla a přimáčkla si ruce na hrudník, protože jí srdce polekaně

poskočilo. Couvla o krok a potichu vykřikla, protože lýtkem zavadila o ohrádku u sporáku.
Ty dlouhé, špinavé nehty zaškrábaly ještě dvakrát, pak klesly dolů.
Kordélie ještě chvíli nerozhodně postávala, potom došla ke dveřím a cestou ze stavila u bedny na dřevo, kde si vybrala pořádné jasanové poleno, které jí padlo do ruky. Pro všechny případy. Když rozrazila dveře, došla na roh domu, zhluboka, pomalu se nadechla, vyšla na zahradu a zároveň pozvedla poleno.
"Zmiz, ať jsi, kdo jsi! Vypadni, než -"
Její hlas umlčel pohled, který se jí naskytl: vedle domu se v pomrzlém květinovém záhonu krčila neuvěřitelně stará žena - a plazila se k ní. Do obličeje té babizny visely provázky vlasů (tedy jejich zbytků). Tváře a čelo měla posety boláky. Rty jí popraskaly a na špičatou bradu plnou bradavic stékaly čůrky krve. Rohovky očí získaly špinavou šedožlutou barvu a při pohybu chrčela jako prasklý měch.
"Ženo dobrá, pomoz mi," sípalo to zjevení. "Pomoz mi, jestli můžeš, protože já už skoro nemůžu."
Ruka držící jasanovou palici poklesla. Kordélie nemohla uvěřit tomu, co vidí. "Rheo?" zašeptala. "Ty jsi Rhea?"
"Baže," šeptala Rhea a houževnatě se plazila omrzlými hedvábníky, vlekla ruce studenou hlínou. "Pomoz mi."
Kordélie couvla o krok, provizorní palice už jí visela u kolenou. "Ne, já... nemůžu vzít takovou, jako jsi ty, do svého domu... je mi líto, když tě tak vidím, ale... ale mám svou pověst, víš... lidi ze mě nespustí oči, to teda nespustí..."
Při těch slovech pohlédla na Hlavní ulici, jako by čekala, že za brankou uvidí řadu měšťanů s dychtivými zraky a celé nedočkavé, aby mohli rozhlásit ty svoje lživé pomluvy, ale nikdo tam nebyl. Hambry bylo tiché, chodníky a vedlejší uličky prázdné, obvyklý radostný hluk Sklizňového dne utichl. Podívala se znovu na toho tvora, který se jí objevil v omrzlých květinách.
"Tohle provedla - tvoje neteř...," šeptal ten tvor v hlíně. "Všechno... její vina..."
Kordélie upustila palici. Klepla ji ze strany do kotníku, ale ona si toho ani nevšimla. Ruce se jí sevřely do pěstí.
"Pomoz mi," šeptala Rhea. "Já vím... kde je... my... máme práci, my dvě... ženskou... práci..."
Kordélie chvilku váhala, potom došla k té ženě, klekla si, vzala ji do náruče a podařilo se jí vstát. Pach, který z ní vycházel, byl pronikavý a zvedal se z něj žaludek - byl to pach rozkládající se ryby.
Kostnaté prsty pohladily Kordélii po tváři a po straně krku, zatímco Kordélie pomáhala čarodějnici do domu. Kordélii naskočila husí kůže, ale neodtáhla se, dokud Rhea neskončila v křesle, na jednom konci hekající a z druhého konce pšoukající.
"Poslouchej mě," zasyčela stařena.
"Poslouchám." Kordélie si přitáhla židli a posadila se k ní. Rhea možná byla na prahu smrti, ale jakmile se na člověka zadívala, bylo těžké se odvrátit. Rheiny prsty se zanořily za živůtek špinavých šatů a vytáhly jakýsi stříbrný amulet, a začala jím rychle pohybovat sem a tam, jako by se modlila růženec. Kordélie, které se celou noc nechtělo spát, se najednou zmocnila ospalost.
"Ostatní se nás netýkají," řekla Rhea, "a koule mi vyklouzla. Ale ona! Vzali ji zpátky do starostova domu, a možná bychom se o ni mohly postarat - to bychom mohly, baže."
"Nemůžeš se postarat o nic," řekla Kordélie nepřítomně. "Umíráš."
Rhea zasípala smíchem, až jí začaly téct zažloutlé sliny. "Umírám? Ne! Jsem jenom vyčerpaná a potřebuju občerstvit. Teď mě poslouchej, Kordélie, dcero Hiramova a sestro Patova!"
Zahákla kostnatou (a překvapivě silnou) paži Kordélii kolem krku a přitáhla ji blíž. Zároveň zvedla druhou ruku, ve které vrtěla stříbrným medailonkem Kordélii před dokořán otevřenýma očima. Babizna cosi šeptala a po chvíli začala Kordélie přikyvovat na znamení, že rozumí.
"Tak to udělej," řekla stařena a pustila ji. Vyčerpaně sklesla zpátky do křesla. "Hned, protože takhle už dlouho nevydržím. A potom taky potřebuju chvíli času, na to nezapomeň. Abych se tak nějak oživila."
Kordélie přešla pokoj ke kuchyňskému koutu. Tam, na stole vedle ruční pumpy, stál dřevěný špalek, ve kterém byly zasunuty dva ostré kuchyňské nože. Jeden vzala a vrátila se s ním. Oči měla nepřítomné, vzdálené, jako je měla Susan, když stála s Rheou v otevřených dveřích Rheiny chýše pod světlem Líbajícího měsíce.
"Splatíš jí to?" zeptala se Rhea. "Protože kvůli tomu jsem za tebou přišla."

"Krasotinka nafoukaná," zamumlala Kordélie sotva slyšitelně. Ruka, která nedržela nůž, se jí zvedla k obličeji a sáhla na tvář omazanou popelem. "Ano. Dostane se jí odplaty, to tedy dostane."
"Až na smrt?"
"Baže. Její nebo mou."
"To bude její," řekla Rhea, "to se neboj. Teď mě občerstvi, Kordélie. Dej mi, co potřebuji!"
Kordélie si vpředu rozepnula šaty a roztáhla okraje, aby odhalila skrovnou hruď a břicho, které se začalo v posledním roce vyklenovat, takže vytvořilo úhledné kulaté bříško. Přesto měla ještě náznak pasu, a právě tam přiložila nůž, prořízla košilku a horní vrstvu masa pod ní. Bílá bavlna se kolem řezu okamžitě začala barvit červeně.
"Tak," šeptala Rhea. "Jako růže. Zdálo se mi o nich často, o rozkvetlých růžích, a o tom, co mezi nimi stojí a černá se na konci světa. Pojď blíž!" Položila ruku Kordélii na bedra a přinutila ji přistoupit. Zvedla oči ke Kordéliině tváři, pak se zazubila a olízla si rty. "Dobře. Docela dobře."
Kordélie nepřítomně hleděla přes týl stařeniny hlavy, zatímco Rhea z Cöosu přitiskla tvář k červené ráně v košili a začala pít.
20
Rolanda nejdřív potěšilo, když uslyšel tlumený cinkot postrojů a přezek, který se blížil k místu, kde se oni tři krčili ve vysoké trávě, ale když se ty zvuky přiblížily ještě víc - tak blízko, že bylo slyšel mumlání hlasů i měkký dusot kopyt - začal se bát. Protože kdyby jezdci projížděli těsně kolem nich, byla by to jedna věc, ale kdyby kvůli nějaké smůle vyjeli rovnou na chlapce, nejspíš by pomřeli jako hnízdo krtků, které vyryla radlice projíždějícího pluhu.
Ka je určitě nepřivedlo až sem, aby skončili takovým způsobem, ne? Špatná tráva je tak rozlehlá, jak by mohla skupina přijíždějících jezdců natrefit právě na to jedno místo, kam se stáhl Roland a jeho přátelé? Ale přesto se tam blížili, zvuk postrojů a mužské hlasy byly stále ostřejší.
Alain se podíval na Rolanda zoufalýma očima a ukázal nalevo. Roland zavrtěl hlavou a ukázal rukama k zemi, tím naznačil, že zůstanou. Museli zůstat, už bylo příliš pozdě na to, aby se přesunuli a přitom je nikdo neslyšel.
Roland tasil pistole.
Cuthbert a Alain udělali totéž.
Nakonec ten pluh minul krtky o šedesát stop. Chlapci přímo viděli mihnout se v husté trávě koně a jezdce. Roland snadno rozeznal, že skupinu vedou Jonas, Depape a Lengyll, kteří jeli v čele vedle sebe. Za nimi následovali nejméně tři tucty dalších, trávou se mihl grošák a blýskla jasně červená a zelená barva serapes. Byli dost roztahaní a Roland si pomyslel, že mohou s přáteli rozumně doufat, že jakmile se ocitnou ve volné poušti, pojedou ještě volněji.
Chlapci čekali, až skupina projede, drželi přitom svým koním hlavu pro případ, že by si některý z nich vzal do hlavy, že zafrká na pozdrav koním, kteří jsou tak blízko. Když projeli, obrátil Roland bledý a neúsměvný obličej k přátelům.
"Nasedneme," řekl. "Přišla Sklizeň."
21
Dovedli koně k okraji Špatné trávy a tam, kde tráva ustupovala nejdřív pásmu zakrslého křoví a potom poušti, narazili na stezku po Jonasově skupině.
Vítr vyl vysokým a osamělým hlasem, a pod bezmračným tmavě modrým nebem unášel velké záclony krupkového prachu. Démonův měsíc hleděl z nebe dolů jako skelné oko mrtvoly. Dvě stě yardů před nimi jezdci tvořící zadní voj Jonasovy skupiny jeli v řadě ve trojici, svá sombrera měli důkladně naražená na hlavu, ramena schoulená, serapes se jim nadouvaly.
Roland se přesunul, aby uprostřed jejich trojky jel Cuthbert. Bert měl v ruce prak. Podal teď Alainovi půl tuctu ocelových kuliček a Rolandovi dalšího půl tuctu. Potom tázavě povytáhl obočí. Roland přikývl a pak se rozjeli.
Prach kolem nich fičel v chrastivých závojích a chvílemi proměňoval jezdce zadního voje v duchy, jindy je zakrýval úplně, ale chlapci se stále přibližovali. Roland jel celý napjatý, čekal, kdy se některý jezdec v sedle otočí a uvidí je, ale nikdo to neudělal - nikdo z nich nechtěl nastavovat tvář tomu rezavému větru plnému štěrku. Neslyšeli ani žádný zvuk, který by je varoval. Pod kopyty koní byl nyní tvrdě udusaný

písek a ten nijak nezněl.
Když byli asi dvacet yardů za jezdci, Cuthbert přikývl - byli dost blízko, aby mohl pracovat. Alain mu podal kouli. Bert, usazený pevně v sedle, vsadil kouli do praku, natáhl, počkal, až vítr utichne, pak pustil. Jezdec nalevo vpředu sebou trhl, jako by dostal žihadlo, pozvedl ruku a pak se skácel ze sedla. Bylo to neuvěřitelné, ale zdálo se, že dva jeho compañeros si toho nevšimli. Roland měl dojem, že vidí, jak ten napravo začíná reagovat, ale to už Bert natáhl prak znovu a jezdec uprostřed se zhroutil dopředu na krk koně. Kůň se lekl a vzepjal se. Jezdec ochable odletěl vzad, jeho sombrero ulétlo a on spadl. Vítr utichl natolik, že Roland slyšel, jak jezdci prasklo koleno, protože se mu chodidlo zachytilo ve třmenu.
Třetí jezdec se začal otáčet. Roland zahlédl vousatou tvář - visící cigaretu, kvůli větru nezapálenou, jedno užaslé oko - a pak znovu zazněl Cuthbertův prak. Užaslé oko nahradila rudá očnice. Jezdec sklouzl, hmátl po hrušce sedla, ale minul ji.
Tři jsou pryč, pomyslel si Roland.
Pobídl Bystrého do cvalu. Ostatní udělali totéž a chlapci jeli vpřed v tom prachu na vzdálenost třmenu od sebe. Koně sražených jezdců se oddělili od skupiny a zamířili na jih, a to bylo dobré. Koně bez jezdců v Mejisu obvykle nebudí údiv, ale když mají sedla...
Další jezdci před nimi: jeden, potom dva vedle sebe, potom další samotář.
Roland vytáhl nůž a dojel ke chlapíkovi, který byl nyní zadním vojem, i když o tom nevěděl.
"Co je nového?" zeptal se Roland konverzačním tónem, a když se muž otočil, zabořil mu Roland nůž do hrudi. Mužovy hnědé oči se rozšířily nad šátkem, který si přitáhl po psaneckém způsobu přes tvář a nos, a pak se skácel ze sedla.
Cuthbert a Alain se prořítili kolem a Bert, aniž zpomalil, dostal ty dva před nimi prakem. Chlapík za nimi však cosi uslyšel, i když foukalo, a otočil se v sedle. Alain tasil nůž a chytil ho za špičku čepele. Prudce hodil, mohutným rozmachem celé paže, jak je to učili, a i když vzdálenost byla na takovou práci moc velká - nejméně dvacet stop, a za větru - mířil dobře. Jilec zůstal trčet ze středu mužova šátku. Vaq po něm hmátl, kolem nože v krku se ozývalo chrčení a chroptění, a potom také spadl ze sedla.
Už sedm.
Jako v tom příběhu o ševci a mouchách, pomyslel si Roland. Srdce mu tlouklo pomalu a prudce, když dohánělo Alaina a Cuthberta. Vítr osaměle zakňučel. Přiletělo mračno prachu, zatočilo se a pak s větrem ulehlo. Před nimi byli další tři jezdci a ještě před nimi hlavní skupina.
Roland ukázal na další tři, potom naznačil střelbu z praku. Ukázal za ně a naznačil střelbu z revolveru.
Cuthbert a Alain přikývli. Vyjeli vpřed, opět třmen u třmenu, a blížili se.
22
Bert dostal dva z těch tří před nimi čistě, ale ten třetí sebou trhl v nevhodnou chvíli a ocelová koule, která ho měla zasáhnout do zátylku, ho jen ťukla do ušního lalůčku a profičela dál. Roland už však měl tasenou pistoli, a když se muž otočil, dostal kulku do spánku. To znamenalo deset, plnou čtvrtinu Jonasovy skupiny ještě dřív, než si jezdci vůbec uvědomili, že začaly potíže. Roland netušil, jestli to bude dostatečná výhoda, ale věděl, že první část úkolu je hotova. Už žádné skrývání, teď už muselo dojít na syrové zabíjení.
"Sláva! Sláva!" zakřičel zvonivým, zvučným hlasem. "Ke mně, pistolníci! Ke mně! Jedeme na ně! Žádné zajatce!"
Vyrazili na hlavní skupinu, poprvé vjížděli do bitvy, blížili se jako vlci na ovce, stříleli dřív, než muži vpředu začali tušit, kdo se to za ně dostal nebo co se děje. Tři chlapci byli cvičeni jako pistolníci a to, co jim chybělo na zkušenostech, dohánělo bystrýma očima a reflexy mládí. Pod jejich pistolemi se poušť na východ od Visící skály proměnila v jatka.
S jekotem a bez jediné myšlenky sahající nad zápěstí jejich smrtonosných rukou zajeli do nepřipravené mejiské skupiny jako trojstranná čepel, a cestou stříleli. Každá rána nezabila, ale ani jedna nepřišla nazmar. Muži létali ze sedadel a splašení koně je táhli za nohy uvízlé ve třmenech. Jiní muži, někteří mrtví, jiní jen zranění, zůstali pod kopyty zpanikařených, vzpínajících se koní.
Roland ujížděl s oběma pistolemi tasenými a střílel, a uzdu držel v zubech, aby nepřepadla a koně nezadržela. Nalevo od něj padli dva muži pod jeho palbou, napravo další dva. Vpředu se v sedle otočil Brian Hookey, zarostlou tvář protáhl úžasem. Kolem krku se mu zahoupal a zacinkal sklizňový amulet ve

tvaru zvonku, když hmátl po brokovnici zavěšené v pouzdře přes mohutné kovářské rameno. Než stačil vůbec položil ruku na pažbu, ustřelil Roland ten stříbrný zvonek z hrudi a rozprášil srdce, které leželo pod ním. Hookey se zamručením vyletěl ze sedla.
Cuthbert zprava dohnal Rolanda a sestřelil další dva muže z koní. Oslnivě a široce se na Rolanda zašklebil. "Al měl pravdu!" zakřičel. "Tohle jsou velké kalibry!"
Rolandovy nadané prsty konaly svou práci, vytáčely bubínky z pistolí, které držel, a dobíjely v plném trysku - konaly to se strašidelnou, nadpřirozenou rychlostí - a potom začínaly znovu střílet. Teď už projeli skoro celou skupinou, jeli bez milosti, nechávali muže ležet po obou stranách i přímo v cestě. Alain se trochu opozdil a otočil koně, aby kryl Rolanda a Cuthberta zezadu.
Roland uviděl, jak Jonas, Depape a Lengyll obracejí koně, aby se postavili útočníkům. Lengyll svíral kulomet, ale přezka se mu zamotala do širokého límce kabátu, který měl na sobě, a pokaždé, když hmátl po pažbě, uhnula mu z dosahu. Lengyllova ústa se pod těžkým šedoplavým knírem křivila zuřivostí.
A potom, mezi Rolandem a Cuthbertem a těmi třemi, ujížděl Hash Renfrew, s mohutnou pětirankou z modré oceli v ruce.
"Bohové ať vás zatratí!" vykřikl Renfrew. "Ach, vy parchanti shnilí!" Pustil uzdu a položil si pětiranku do ohbí lokte, aby ji ustálil. Vítr zuřivě zafoukal a obalil ho vírem hnědého prachu.
Rolanda ani nenapadlo ustoupit nebo snad uhnout na stranu. Vlastně neměl vůbec žádné myšlenky. Ta horečka mu ovládla mysl a on hořel jako pochodeň ve skleněném cylindru. S řevem, který mu unikal z úst přes uzdu sevřenou zuby, uháněl tryskem k Hashovi Renfrewovi a těm třem mužům za ním.
23
Jonas neměl tušení, co se to děje, dokud neuslyšel, jak Will Dearborn volá
("Sláva! Sláva! Ke mně! Žádné zajatce!")
bojový pokřik, který znal ze starých časů. V té chvíli pochopil a rachot střelby dostal smysl. Přitáhl uzdu a otočil se, uvědomoval si přitom, že Roy vedle něj udělal totéž - ale hlavně si uvědomoval, že ta koule ve váčku, ten předmět mocný a křehký zároveň, se houpe a tluče o šíji koně.
"To jsou ti kluci!" vykřikl Roy. Ve svém naprostém překvapení vypadal ještě hloupěji než obvykle.
"Dearborne, ty parchante!" ucedil Hash Renfrew a pistole v jeho ruce jedinkrát zaburácela.
Jonas uviděl, že Dearbornovi se pozvedlo sombrero z hlavy a zároveň se mu utrhl kus střechy. Potom pálil ten kluk, a byl dobrý - lepší než všichni, které Jonas v životě viděl. Renfrew vylétl pozadu ze sedla, jen zakopal nohama, ale stále držel svou monstrózní pušku a dvakrát z ní vypálil do prašně modrého nebe, než dopadl na zem a mrtvý se převalil na bok.
Lengyllovi sklouzla ruka z neposlušné drátěné pažby jeho rychlopalné zbraně a Lengyll jen zíral, nechopen uvěřit ve zjevení, které se na něj vyřítilo z mračna prachu. "Z cesty!" zakřičel. "Jménem Společnosti koňáků, povídám vám -" Potom se mu uprostřed čela, těsně nad místem, kde se mu obočí spojovalo, objevila velká černá díra. Ruce mu vylétly k ramenům dlaněmi nahoru, jako by se vzdával. Přesně tak zemřel.
"Ty hajzle, ach ty mrňavý zparchantělý hajzle!" vyl Depape. Pokusil se tasit, ale revolver se mu zachytil v serape. Stále se ho snažil vyprostit, když mu kule z Rolandovy pistole rozrazila ústa v rudém výkřiku až skoro k ohryzku na krku.
To není možné, pomyslel si Jonas hloupě. To nejde, je nás přece hodně.
Ale bylo to možné. Chlapci z Vnitřního světa udeřili neomylně po nejcitlivější linii; předváděli takřka učebnicový příklad toho, jak mají pistolníci útočit, když mají malou šanci. A Jonasova sbírka rančerů, kovbojů a městských rváčů se rozpadla. Ti, kdo nebyli mrtví, prchali do všech světových stran a poháněli své koně, jako by je pronásledovala stovka ďáblů vypuštěných z pekla. Těch tedy stovka zdaleka nebyla, ale bojovali jako stovka. V prachu se všude válely mrtvoly, a jak se tak Jonas díval, uviděl, že jeden z útočníků, který jim sloužil jako zadní vrátka - Stockworth - dojel dalšího muže, srazil ho ze sedla a v pádu mu vpálil kuli do hlavy. Bohové země, pomyslel si, to byl Croydon, ten, kterému patří Pianový ranč!
Jenomže už mu nepatřil.
A Dearborn už se hnal po Jonasovi s tasenou pistolí.
Jonas chňapl po tkanici omotané kolem hrušky sedla a dvěma rychlými, prudkými pohyby zápěstí ji

vyprostil. Podržel váček vysoko ve větru, vycenil zuby a nechal dlouhé vlasy vlát.
"Jestli se ještě přiblížíš, tak to rozbiju. Myslím to vážně, ty zatracený štěně! Zůstaň stát!"
Roland vůbec nezaváhal ve svém střemhlavém trysku, vůbec se nezastavil, aby se zamyslel. Za něj teď přemýšlely ruce, a když si na to všechno později vzpomínal, bylo vše vzdálené, tiché a přízračně zborcené, jako kdyby se díval do křivého zrcadla - nebo čarodějova skla.
Jonas si pomyslel, Bohové, to je on! To je sám Arthur Eld a přišel si pro mě!
A když se mu před očima otevřela hlaveň Rolandovy pistole jako vchod do tunelu nebo dolu, vzpomněl si Jonas, co mu ten spratek říkal tehdy na prašném dvoře toho vypáleného ranče: Duše takového muže, jako jsi ty, nikdy neopustí západ.
Já to věděl, pomyslel si Jonas. Už tehdy jsem věděl, že moje ka už mele z posledního. Ale určitě nebude riskovat tu kouli - přece nemůže tu kouli riskovat, je přece dinh svého ka-tet a nemůže ji riskovat -
Byl však sám - Lengyll byl zabit, bez ohledu na ten svůj idiotský kulomet, který vedle něj ležel, z Roye byla mrtvola civící do nevlídného nebe, Quint utekl, Hookey byl mrtev, rančeři, kteří s nimi jeli, zmizeli. Jenom Clay stále žil, a ten byl míle odtud.
"Já ji rozbiju!" ječel na toho chlapce se studenýma očima, který se na něj řítil jako hladce běžící smrtonosný stroj. "U všech bohů, já ji -"
Roland natáhl kohoutek revolveru a vystřelil. Kulka zasáhla střed tetované ruky, která držela tkanici, a rozprášila dlaň, zůstaly z ní jen prsty, které sebou nekoordinovaně cukaly v houbovité červené mase. Ještě okamžik Roland viděl modrou rakev, ale pak ji zakryla prýštící krev.
Váček padal. A ve chvíli, kdy se Bystrý střetl s Jonasovým koněm a donutil ho uhnout, chytil Roland váček obratně do ohbí paže. Jonas zoufale zaječel, když viděl, jako ho ta vzácnost opouští, a ohnal se po Rolandovi a chytil ho za rameno, a skoro se mu podařilo pistolníka vykroutit ze sedla. Jonasova krev skropila Rolandovi obličej jako horké kapky.
"Vrať mi to, ty spratku!" Jonas zašátral pod serape a vytáhl další pistoli. "Vrať to, je moje!"
"Už ne," řekl Roland. A zatímco Bystrý tancoval kolem, rychle a obratně na tak velké zvíře, vypálil Roland Jonasovi přímo do obličeje dvě rány. Jonasův kůň zpod svého jezdce vyrazil vpřed a muž s bílými vlasy dopadl jak široký, tak dlouhý na záda, až to zadunělo. Paže a nohy křečovitě zaškubaly, zachvěly se a pak znehybněly.
Roland si navlékl tkanici na rameno a zamířil k Alainovi a Cuthbertovi, připraven pomoci - nebylo však třeba. Seděli na koních vedle sebe v letícím prachu na konci cesty poseté mrtvými těly, oči měli vytřeštěné a omámené - oči chlapců, kteří poprvé prošli ohněm a nemohou skoro uvěřit, že nebyli spáleni. Jenom Alain byl zraněn; jedna kulka ho škrábla po tváři, ale to zranění se zahojilo, jen nechalo jizvu, kterou nosil až do svého smrtného dne. Později říkal, že si nevzpomíná, kdo ho postřelil, ani v kterém okamžiku bitvy. Během střelby byl zcela ponořen do sebe a jen matně si vzpomínal na to, co se stalo poté, kdy zaútočili. Cuthbert tvrdil totéž.
"Rolande," řekl Cuthbert nyní. Roztřesenou rukou si přejel po obličeji. "Sláva, pistolníku."
"Sláva."
Cuthbert měl zarudlé a podrážděné oči od prachu, jako by plakal. Vzal si zpět neupotřebené stříbrné kule pro prak, když mu je Roland podával, ale zdálo se, že netuší, k čemu slouží. "Rolande, jsme naživu."
"Ano."
Alain se omámeně rozhlížel. "Kam odjeli ostatní?"
"Řekl bych, že nejméně pětadvacet jich je tam," ukázal Roland na cestu plnou mrtvých těl. "Zbytek -" Rukou, ve které stále držel revolver, opsal široký půlkruh. "Je pryč. Mají po krk Středosvětských válek, to se vsadím."
Roland si stáhl tkanici z ramene, na okamžik podržel váček před sebou na hrušce sedla, a pak ho otevřel. Chvilku se otvor váčku jen černal, ale pak se zaplnil nepravidelným pulzováním líbezného růžového světla.
Vyplížilo se po pistolníkových hladkých tvářích jako prsty a vplulo mu do očí.
"Rolande," ozval se Cuthbert, kterého se najednou zmocnila nervozita. "Myslím, že by sis s tím neměl hrát. Zvlášť teď ne. U Visící skály slyšeli střelbu. Jestli máme dokončit, co jsme začali, nemáme čas na -"
Roland si ho nevšímal. Vsunul obě ruce do váčku a vytáhl čarodějovo sklo ven. Zvedl ho k očím a ani si

neuvědomil, že ho zamazal kapkami Jonasovy krve. Kouli to nevadilo. Nebylo to poprvé, co se jí dotkla krev. Chvíli jen blýskala a svíjely se v ní neforemné tvary, ale pak se růžové páry rozhrnuly jako opona. Roland uviděl, co tam bylo, a úplně se v tom ztratil.

Kapitola X
Pod Démonovým měsícem (II)

1

Coral svírala Susan za paži sice pevně, ale ne bolestivě. Nebylo nic zvlášť krutého na tom, jak směrovala Susan po chodbě v přízemí, ale byla v tom jakási neústupnost, která brala odvahu. Susan se nepokusila protestovat, nebylo by to k ničemu. Za ženami šel pár vaqueros (ozbrojených spíš noži a bolas; všechny dostupné palné zbraně putovaly na západ s Jonasem). Za vaqs se plížil jako zachmuřený duch, kterému chybí nutná psychická energie, aby se plně zhmotnil, starší bratr zesnulého kancléře, Laslo. Reynolds, jehož chuť na menší znásilnění na završení cesty otupil rostoucí neklid, zůstal raději nahoře nebo odešel do městečka.

"Strčím tě do sklepa, dokud si nerozmyslím, co s tebou udělám, drahoušku," řekla Coral. "Tady budeš docela v bezpečí - a v teple. Máš štěstí, že nosíš serape. Potom - až se Jonas vrátí -"

"Už nikdy sai Jonase neuvidíte," řekla Susan. "Ten už nikdy -"

Citlivým obličejem jí projela oslňující bolest. Na okamžik se zdálo, že vybuchl celý svět. Susan narazila do hladké kamenné zdi dolní chodby, zatmělo se jí před očima a teprve po chvilce se jí zrak pomalu vyjasnil. Cítila, že jí po tváři teče krev z rány, kterou způsobil kámen v prstenu Coral, která ji udeřila hřbetem ruky. Také do nosu. Ten zatracený nos jí také krvácel.

Coral se na ni dívala chladně a neúčastně, ale Susan byla přesvědčena, že v očích té ženy uviděla něco jiného. Možná strach.

"Nemluv mi o Eldredovi, slečinko. Poslali ho, aby chytil ty kluky, co mi zabili bratra. Kluky, které jsi ty pustila."

"Nechte toho." Susan si utřela nos, zašklebila se nad krví, kterou sebrala do dlaně, a otřela si ji do nohavice. "Vím, kdo zabil Harta, stejně dobře jako vy, tak mi přestaňte vnucovat ty svoje žvásty a já přestanu taky." Sledovala, jak Coral zvedla ruku a chystala se udeřit, a vyloudila ze sebe suché zachechtání, "Jen do toho. Rozbijte mi obličej i na druhé straně, jestli se vám to líbí. Změní se něco na tom, že dnes v noci budete spát bez muže, který by vám zahřál druhou půlku postele?"

Coral spustila ruku rychle a prudce, ale místo rány chytila znovu Susan za paži. Tentokrát tak tvrdě, až to bolelo, ale Susan to sotva cítila. Toho dne jí ubližovali sami odborníci a s radostí bude trpět dál, pokud tím uspíší chvíli, kdy budou s Rolandem zase spolu.

Coral ji vlekla po zbytek cesty chodbou, přes kuchyň (tu velkou místnost, která by o každém jiném Sklizňovém dni byla plná páry a shonu, ale dnes byla přízračně pustá), až k železem pobitým dveřím na opačné straně. Otevřela je. Ven zavanula vůně brambor, tykví a řepy.

"Běž dovnitř. Pohni sebou, než mě napadne kopnout tě do toho chytrýho zadku."

Susan se jí s úsměvem podívala do očí.

"Proklela bych vás za to, že jste vrahovou děvkou, sai Thorinová, ale vy už jste se proklela sama. Vy to víte taky - máte to vepsáno v obličeji, aby nebylo mýlky. Takže vám pouze vyseknu poklonu -" stále s úsměvem ji provedla, "- a popřeji vám velmi dobrý den."

"Mazej dovnitř a zavři tu svou drzou hubu!" vykřikla Coral a strčila Susan do komory. Zabouchla za ní dveře, zastrčila petlici a otočila planoucí pohled na vaqs, kteří se drželi obezřetně o kus dál.

"Dávejte na ni pozor, muchachos. To vám radím."

Prosmýkla se mezi nimi, ani neposlouchala jejich ujišťování, a šla do pokojů svého zesnulého bratra, kde chtěla čekat na Jonase nebo na zprávu od něj. Ta bledulí mrcha sedící dole mezi mrkvemi a bramborami nic nevěděla, ale její slova

(už nikdy sai Jonase znovu neuvidíte)

uvízla Coral v hlavě. Ozývala se tam a nemínila utichnout.

2

Z nízké zvonice na Městské společenské síni se ozývalo polední vyzvánění. A pokud to nezvyklé ticho, které viselo jinde nad Hambry, vypadalo nezvykle vzhledem k tomu, že sklizňové dopoledne už

přecházelo v odpoledne, pak ticho v Poutníkově spočinutí bylo vyloženě přízračné. Pod mrtvým pohledem Rošťáka se tísnily víc než dvě stovky duší a všichni hrozně pili, ale stejně se neozval skoro žádný zvuk, jen šoupání nohou nebo netrpělivé cvaknutí skleničky o bar, které naznačovalo, že je potřeba dolít.
Sheb se váhavě pokusil vyloudit z klavíru nějakou melodii - Velké flaškové boogie, to měli všichni rádi - ale kovboj s muťáckým znamením na tváři mu přitiskl špičku nože k uchu a řekl mu, aby toho kraválu nechal, jestli si chce uchovat zbytky mozku na pravoboku od ušního bubínku. Sheb, který by s radostí dýchal vzduch dalších tisíc let, kdyby to bohové dovolili, okamžitě vyklidil lavici u piana a šel k baru pomáhat Stanleyovi a Nožičce Pettie servírovat pití.
Nálada pijáků byla divná a pochmurná. Sklizňovou pouť jim kdosi ukradl a oni nevěděli, co s tím dělat. Oheň se sice bude konat a měli spoustu slaměných strašáků, které budou pálit, ale dnes nikdo nekradl sklizňové pusy a večer nebude žádná tancovačka. Žádné hádanky, žádné závody, žádné zápasy, žádné žerty - žádné veselí, krucinál! Žádné srdečné rozloučení s koncem roku! Místo radosti došlo za tmy k vraždě a viníci utekli, a místo jistoty zbývala jen naděje na odplatu. Tihle lidé, zamračení, opilí a potenciálně nebezpeční jako bouřková mračna plná blesků, se chtěli na někoho zaměřit, někoho, kdo by jim napověděl, co dělat.
A samozřejmě někoho, koho by hodili na oheň jako za Eldových časů.
Právě v této chvíli, nedlouho poté, co se poslední tón poledního zvonění rozplynul v studeném vzduchu, se rozevřela lítací dvířka a vešly dvě ženy. Spousta mužů znala tu babiznu, která vešla první, a několik si jich udělalo palcem před očima znamení proti uřknutí. Místností se neslo mumlání. Byla to ta z Cöosu, stará čarodějnice, a i když měla tvář samý bolák a oči zapadlé hluboko do důlků, takže je bylo sotva vidět, vyzařovala z ní zvláštní životaschopnost. Oči měla rudé, jako by pojídala bobule cesmíny.
Žena za ní šla pomalu a ztuhle, jednou rukou si tiskla břicho. Tvář měla bílou, jako ta čarodějnice měla ústa rudá.
Rhea mířila doprostřed místnosti, procházela kolem zírajících pohůnků u hracích stolků, aniž se na ně jen podívala. Když došla doprostřed baru a postavila se přímo pod civícího Rošťáka, otočila se a zadívala se na ztichlé kovboje a měšťany.
"Většina z vás mě zná!" zakřičela nakřáplým hlasem, kterému chybělo jen málo do vřeštění. "A ti, kdo ne, nikdy nechtěli nápoj lásky nebo nepotřebovali výztuhu do klacku nebo neměli plné zuby kousavého tchynina jazyka. Jsem Rhea, moudrá žena z Cöosu, a tato dáma vedle mě je teta dívky, která včera v noci osvobodila ty tři vrahy - stejná dívka, která zavraždila vašeho městského šerifa a jednoho hodného mladého muže - ženatého, s děckem na cestě. Stál před ní, bezbranné ruce zvednuté, prosil o život kvůli své manželce a budoucímu děťátku, ale ona ho stejně zastřelila! Krutá, to teda je! Krutá a bezcitná!"
Zástupem projela vlna mumlání. Rhea zvedla pokroucené staré paňáty a lidé okamžitě ztichli. Pomalu se otočila v kruhu, aby se na všechny podívala, ruce stále pozvednuté, takže vypadala jako nejstarší, nejošklivější zápasník na světě.
"Cizinci přijeli a vy jste je uvítali!" skřehotala jako vrána. "Uvítali jste je a rozdělili se s nimi o chléb, a oni vám oplatili zkázou! Smrtí těch, které jste milovali a na nichž jste záviseli, pokažením doby sklizně, a jen bohové vědí, jaké ještě pohromy budou následovat fin de año!"
Další mumlání, už hlasitější. Dotkla se jejich nejhlouběji uloženého strachu: že letošní zlo se bude šířit, možná dokonce uchvátí i sotva vypěstovaný dobrý dobytek, který se tak pomalu a s nadějemi začal na Vnějším oblouku objevovat.
"Ale oni jsou pryč a sotva se vrátí!" pokračovala Rhea. "Možná je to dobře - proč by jejich cizí krev měla třísnit naši půdu? Ale je tu ta druhá - ta, která mezi námi vyrostla - mladá žena, která se stala zrádkyní vlastního městečka a pohromou vlastního rodu."
Při poslední větě klesla hlasem do chraptivého šepotu. Posluchači natahovali krk, aby slyšeli, tváře pochmurné, oči rozšířené. A pak Rhea přitáhla tu bledou, hubenou ženu v sepraných černých šatech dopředu. Postavila Kordélii před sebe jako panenku nebo břichomluvcovu loutku, a zašeptala jí cosi do ucha... ale ten šepot se nesl jaksi dál, všichni ho slyšeli.
"Mluv, drahá. Pověz jim, co jsi řekla mně."
Mrtvým, jednotvárným hlasem Kordélie pravila: "Povídala, že nebude starostovou klisničkou. Že pro ni

není dost dobrý, říkala. A potom svedla Willa Dearborna. Cenou za její tělo mělo být vysoké postavení v Gileadu, které by měla jako jeho choť - a vražda Harta Thorina. Dearborn jí zaplatil. Cítil chtíč, zaplatil rád. Jeho přátelé pomohli, asi ji také využili, pokud vím. Kancléř Rimer jim musel vstoupit do cesty. Nebo ho možná jen uviděli a dostali chuť ho oddělat taky."
"Parchanti!" vykřikla Pettie. "Chytráci mladí, slizcí!"
"Teď jim pověz, co je potřeba, aby byla očištěna nová roční doba, než se zkazí, drahoušku," vrněla Rhea.
Kordélie Delgadová zvedla hlavu a rozhlédla se po mužích. Nadechla se, vtáhla hluboko do staropanenských plic kyselé, promísené pachy grafu, piva, kouře a whisky.
"Chyťte ji. Musíte ji chytit. Říkám to s láskou a smutkem, to tedy ano."
Ticho. Oči.
"Natřete jí ruce."
Skelný pohled té věci na zdi, vyzařující svůj vycpaný soud nad čekajícím barem.
"Hromu strom," zašeptala Kordélie.
Nevykřikli souhlasem, ale vzdychli jako podzimní vítr v opadaných větvích.
3
Sheemie utíkal za tím zlým Lovcem rakví a sai Susan, dokud už doslova nemohl - plíce měl v jednom ohni a píchání, které cítil v boku, se změnilo v křeče. Dopadl na trávu na Pádu, levou rukou si svíral pravé podpaždí a šklebil se bolestí.
Chvíli tam ležel, tvář bořil hluboko do voňavé trávy, i když věděl, že ti dva mu ujíždějí stále víc, ale také věděl, že by mu nebylo k ničemu, kdyby vstal a znovu utíkal, dokud to píchání nepřestane. Kdyby se pokusil ten proces urychlit, píchání by se prostě vrátilo a znovu ho složilo. Zůstal tedy ležet na místě a jen zvedl hlavu, aby se podíval na stopy, které zůstaly po Susan-sai a tom zlém Lovci rakví, a zrovna se chystal vyzkoušet nohy, když ho Capi kousl. Nebylo to žádné nípnutí, to tedy ne, ale důkladný zdravý skus. Mezek prožil nelehkých čtyřiadvacet hodin a vůbec se mu nelíbilo, když viděl původce všeho svého utrpení ležet v trávě a nepochybně klimbat.
"Jiiii-AUUUU-vajs-kruci!" zařval Sheemie a vyletěl na nohy. Nebylo nic tak kouzelného jako pořádný kousanec do zadku, napadlo by možná člověka filozofičtěji založeného. Po něm se všechny starosti, byť veliké a smutné, rozplynuly jako dým.
Prudce se otočil. "Proč jsi to udělal, ty zlý starý mizero?" Sheemie si prudce třel pozadí a v očích mu stály slzy bolesti. "To bolí jako - jako velký starý hajzl!"
Mezek natáhl krk do maximální délky, vycenil zuby v satanském šklebu, jaký ovládají jenom mezci a dromedáři, a zahýkal. Sheemiemu připadalo, že to hýkání se nějak moc podobá smíchu.
Mezek stále vlekl uzdu po zemi mezi ostrými kopýtky. Sheemie po ní hmátl, a když mezek sklonil hlavu, aby mu uštědřil další kousnutí, přetáhl ho chlapec důkladně ze strany po hlavě. Mezek zavrkal a zamžikal.
"Říkal sis o to, zlý starý Capi," oznámil mu Sheemie. "Budu muset nejmíň týden kadit v dřepu, to teda budu. Určitě si nebudu moct na tom zatraceném záchodě sednout." Přeložil uzdu přes ruku a vylezl na mezka. Capi se nijak nepokusil ho shodit, ale Sheemie sebou trhl, když se jeho zraněná součást usadila na hřebeni mezkových zad. Stejně měl štěstí, říkal si, když pobídl zvíře k chůzi. Zadek ho bolel, ale aspoň nebude muset jít pěšky - nebo se snažit utíkat s pícháním v boku. "Tak jedem, hlupáku!" řekl.
"Honem! Co nejrychleji, ty starý hajzle!" V následující hodině nazýval Sheemie Capiho "starým hajzlem" co nejčastěji - zjistil, jako mnoho jiných lidí před ním, že jenom první kletba jde opravdu ztuha. Pak už není nic lepšího, než si moci nějakou ulevit od přemíry citů.
4
Susanina stopa přetínala šikmo Pád a mířila k pobřeží a velkému starému domu z vepřovic, který tam stál. Když Sheemie došel k Mořské vyhlídce, sesedl před zděným obloukem nad vjezdem do dvora, zůstal stát a uvažoval, co dělat dál. Nepochyboval o tom, že sem přijeli - Susanin kůň Pylon a kůň Lovce rakví byli přivázáni vedle sebe ve stínu, chvílemi skláněli hlavu a funěli do koryta z růžového kamene, které se táhlo podél strany dvora obrácené k oceánu.
Co teď? Jezdci, kteří sem přijížděli a vstupovali pod obloukem do dvora (většinou to byli bělovlasí vaqs,

kteří byli považováni za příliš staré, než aby se mohli přidat k Lengyllově skupině) si nijak nevšímali chlapce z hospody a jeho mezka, ale s Miguelem by to mohla být jiná písnička. Starý mozo ho neměl nikdy rád, choval se, jako by čekal, že se z Sheemieho vyklube zloděj, jestli se mu dá jen nepatrná možnost, a kdyby uviděl Coralina poskoka lelkovat na dvoře, nejspíš by ho vyhnal.
Ne, nevyhnal, pomyslel si zachmuřeně. Dnes ne, dnes ho nenechám, aby se vyvyšoval. Nepůjdu, i když bude křičet.
Ale kdyby ten stařík opravdu začal řvát a pozvedl na něho ruku, co pak? Ten zlý Lovec rakví by mohl přijít a zabít ho. Sheemie dospěl tak daleko, že byl ochoten za své přátele umřít, ale muselo to mít smysl. A tak stál v tom studeném slunci, nerozhodně přešlapoval a litoval, že není chytřejší, aby dokázal vymyslet nějaký plán. Uplynula tak hodina, potom dvě. Čas ubíhal pomalu, každou chvilku prožíval zklamání a nespokojenost. Cítil, že možnost pomoci Susan-sai uniká, ale nevěděl, co s tím udělat. Jednou zaslechl od západu cosi, co znělo jako hrom - ale nezdálo se, že by za tak jasného podzimního dne přišla bouřka.
Už se skoro rozhodoval, že přece jen zkusí do dvora vejít - na chvilku v něm bylo pusto a možná by stačil přejít do hlavní budovy - když se ze stájí vypotácet muž, kterého se bál.
Miguel Torres byl ověšen sklizňovými amulety a byl velmi opilý. Blížil se do středu dvora nepravidelnými potácivými smyčkami, šňůrka od sombrera se mu napínala o hubený krk, dlouhé vlasy vlály. Vpředu měl chibosa mokré, jako by se snažil vymočit a zapomenul, že se musí nejdřív tamto vyndat. V jedné ruce držel keramický džbánek. Vytřeštěné oči mu jenom plály.
"Kdo to udělal?" křičel Miguel. Hleděl do odpoledního nebe a na Démonův měsíc, který tam visel. Přestože Sheemie neměl toho dědka v lásce, srdce se mu sevřelo. Podívat se přímo na starého Démona znamenalo smůlu, to tedy ano. "Kdo to udělal? Chci, abys mi to řekl, senor! Por favor!" Odmlčel se a potom následoval řev tak mocný, že Miguel se zatočil a málem upadl. Zvedl pěsti, jako by chtěl odpověď z mrkajícího měsíce vyboxovat, a pak ruce unaveně spustil. Žitná kořalka vyšplíchla přes okraj džbánku, takže se namočil ještě víc. "Maricón," zamumlal. Odpotácel se ke zdi (cestou skoro zakopl o zadní nohy koně toho zlého Lovce rakví), tam se posadil a opřel se zády o stěnu z nepálených cihel. Zhluboka se napil z džbánku, potom si přitáhl sombrero na hlavu a stáhl si ho na oči. Paže pozvedla džbánek, ale pak ho položil, jako by se nakonec ukázalo, že je moc těžký. Sheemie počkal, dokud dědkův palec nevyklouzl z ucha džbánku a ruka neupadla na dlažbu. Sheemie vyrazil, ale pak si řekl, že počká ještě chvilku. Miguel byl starý a Miguel byl zlý, ale Sheemie si říkal, že Miguel může být taky mazaný. Sousta lidí byla taková, zvlášť ti zlí.
Čekal, dokud neuslyšel Miguelovo tlumené chrápání, potom zavedl mezka do dvora, ale při každém klapnutí kopyt sebou trhl. Miguel se však vůbec nepohnul. Sheemie uvázal Capiho na konci zábradlí (znovu sebou trhl, protože Caprichoso nemelodicky zahýkal na pozdrav koním, uvázaným vedle), a pak rychle přešel k hlavním dveřím, o kterých si dosud nemyslel, že jimi někdy v životě projde. Položil ruku na velkou železnou závoru, ještě jednou se ohlédl po starém muži spícím u zdi, pak dveře otevřel a vešel po špičkách dovnitř.
Chvilku stál v obdélníku slunečního světla, které sem otevřenými dveřmi padalo, ramena vytažená až k uším, protože čekal, že ho každou chvíli nějaká ruka popadne za límec (který mizerně naladění lidé snad vždycky dokážou najít, i když vytahujete ramena sebevíc), pak uslyší zlostný hlas, který se bude ptát, co tu dělá.
V chodbě bylo prázdno a ticho. Na opačné zdi visela tapiserie znázorňující vaqueros ženoucí stádo na Pádu. Opírala se o ni kytara s prasklou strunou. Sheemieho kroky vydávaly ozvěnu, i když se snažil jít lehounce. Otřásl se. Teď to byl dům, kde se stala vražda, špatné místo. Nejspíš tu strašilo.
Ale byla tu Susan. Někde.
Prošel dvoukřídlými dveřmi na druhé straně chodby a vstoupil do přijímací síně. Pod vysokým stropem zněly jeho kroky ještě hlasitěji. Ze stěn na něj shlíželi dávno mrtví starostové. Většinou měli strašidelné oči, které se za ním otáčely, když šel kolem (aspoň mu to tak připadalo), a mračili se na něj jako na vetřelce. Věděl, že ty oči jsou jenom namalované, ale stejně -
Zvlášť jeden mu dělal starosti: tlusťoch s hřívou zrzavých vlasů, buldočí hubou a zlým žárem v očích, jako by se chtěl zeptat, co nějaký přitroublý kluk z hospody dělá ve Velké síni starostova domu.

"Přestaň se tak na mě dívat, ty velký starý hajzle," zašeptal Sheemie a hned se mu ulevilo. Aspoň na chvíli.
Potom přišla jídelna, také prázdná, kde byly ke stěnám přiraženy dlouhé stoly na křížových podpěrách. Byly zde zbytky nějakého poledního jídla - jediný talíř studeného kuřete a krájený chleba, půl džbánu limonády. Při pohledu na těch pár zbytků jídla na stole, který posloužil při desítkách různých poutí a slavností - a měl sloužit právě dnes - si Sheemie uvědomil, jak velice nezvyklá věc se udála. A jak smutná. Všechno se v Hambry změnilo a už nikdy to asi nebude stejné.
Teskné myšlenky mu však nezabránily v tom, aby zhltal zbylé kuře a chléb a zapil to zbytkem limonády v džbánu. Byl to dlouhý den bez jídla.
Říhl, oběma rukama si zmáčkl pusu, očima nad špinavými prsty rychle a provinile mrskl sem a tam a pak šel dál.
Dveře na opačném konci místnosti byly zavřené, ale nezamčené. Sheemie je otevřel a strčil hlavu do chodby, která se táhla po celé délce starostova domu. Byla osvětlena plynovými lustry a byla široká jako ulice. Byla také prázdná - aspoň v té chvíli - ale slyšel šepotavé hlasy z jiných místností a možná také jiných poschodí. Nejspíš patřily služkám a jiným služebným osobám, které tu dnes odpoledne mohly být, ale stejně mu připadaly hrozně strašidelné. Jeden z těch hlasů možná patřil starostovi Thorinovi, který bloudil chodbou Sheemiemu rovnou před nosem (kdyby ho tak Sheemie zahlédl - ale naštěstí nezahlédl). Starosta Thorin tu bloudil a divil se, co se to s ním stalo, co je zač ten studený rosol, který se mu vsakuje do noční košile, kdo -
Nějaká ruka popadla Sheemieho za paži těsně nad loktem. Skoro vykřikl.
"Ticho!" zašeptala jakási žena. "Při tvém otci!"
Sheemiemu se nějak podařilo zadržet výkřik v krku. Otočil se. A tam, v džínách a obyčejné kostkované rančerské košili, s vlasy svázanými, bledou a napjatou tváří, s planoucíma očima stála starostova vdova.
"S-s-sai Thorinová -já-já -já -"
Nedokázal vymyslet, co by řekl. Teď zavolá stráže, jestli tu nějaké zůstaly, pomyslel si. Svým způsobem to bude úleva.
"Přišel jsi pro tu dívku? Pro tu Delgadovou?"
Smutek vlastně Olive prospěl - zeštíhlel jí tvář a zvláštně ji omladil. Upírala na něj tmavé oči, které nedovolily, aby zalhal. Sheemie přikývl.
"Dobře. Tvoje pomoc mi přijde vhod, chlapče. Je dole, v komoře a hlídají ji."
Sheemie vykulil oči, nemohl uvěřit vlastním uším.
"Myslíš, že věřím, že má něco společného s Hartovou vraždou?" zeptala se Olive, jako by Sheemie něco namítal. "Možná jsem tlustá a už neběhám jako srnka, ale nejsem úplný idiot. Tak jdeme. V Mořské vyhlídce teď není pro sai Delgadovou bezpečno - příliš mnoho lidí z městečka ví, kde je."
5
"Rolande."
Ten hlas bude slyšet ve snech po zbytek života a nikdy si pořádně nevzpomene, co se mu zdálo, jen bude vědět, že je mu po těch snech nějak zle - neklidně přecházel, narovnával obrazy v pokojích bez lásky, poslouchal volání muezzina na cizích náměstích.
"Rolande z Gileadu."
Ten hlas, který skoro poznává; hlas tak podobný jeho vlastnímu hlasu, že nějaký psychiatr z kdy-a-kde patřícího Eddiemu, Susannah nebo Jakeovi by řekl, že to je jeho hlas, hlas jeho podvědomí, ale Roland ví své. Roland ví, že hlasy, které se tak podobají vlastnímu hlasu, když se ozývají v hlavě, patří většinou někomu jinému a strašlivému, těm nejnebezpečnějším vetřelcům.
"Rolande, synu Stevenův."
Koule ho nejdřív zavedla do Hambry a starostova domu a uviděl ještě více z toho, co se tam dělo, pak ho koule zavedla jinam - volala ho jinam tím podivně známým hlasem, a on musel jít. Neměl na vybranou, protože na rozdíl od Rhey a Jonase, on tu kouli a tvory, kteří v ní neslyšně promlouvají, nepozoruje; on je uvnitř té koule, jako součást té nekonečné růžové bouře.
"Rolande, pojď. Rolande, viz."
A tak ho bouře nejprve zdvihne vírem vzhůru a pak ho unáší pryč. Letí přes Pád, stoupá a stoupá

vrstvami vzduchu, nejprve teplého a pak studeného, a není sám v té růžové bouři, která ho nese západně po stezce Paprsku. Kolem něj letí Sheb, klobouk má stažený do zátylku. Zpívá z plných polic Hej Jude a svými nikotinem zažloutlými prsty břinká na klávesy, které tam nejsou - Sheb, unášen svou písní, si asi ani neuvědomuje, že mu bouřka klavír odnesla.
"Rolande, pojď,"
říká ten hlas - hlas bouře, hlas skla - a Roland jde. Kolem něj letí Rošťák, skleněné oči mu svítí růžovým světlem. Kolem něj letí vyhublý muž ve farmářských montérkách, dlouhé zrzavé vlasy za ním vlají. "Život tobě i tvé úrodě," říká - aspoň něco v tom smyslu - a pak je pryč. Potom letí železná židle, otáčí se jako přízračný větrný mlýn (Rolandovi připadá jako nějaký mučící nástroj), je opatřena kolečky a mladičký pistolník si pomyslí Paní stínů, ale neví, proč si to myslí nebo co to znamená.
Růžová bouře ho unáší přes vyprahlé kopce, pak přes úrodnou zelenou deltu, kudy teče široká řeka ostrými zákruty jako žíla a namodřená klidným nebem, které nasákne růžovou barvou divokých růží, když jím prolétá bouře. Vpředu Roland uvidí stoupající sloupec temnoty a srdce se mu zachvěje, ale právě tam ho růžová bouře unáší, a právě tam musí jít.
Chci ven, pomyslí si, ale není hloupý, uvědomuje si pravdu: nikdy se nemůže dostat ven. Čarodějovo sklo ho polklo. Možná zůstane v tom bouřlivém, zmateném oku navěky.
Prostřílím se ven, jestli budu muset, pomyslí si, ale ne - nemá pistole. Je v té bouři nahý, letíš holým zadkem k té nelítostné modročerné nákaze, která pochovala pod sebou celou krajinu.
A přesto slyší zpěv. -
Slabý, ale krásný - líbezný melodický zvuk, který ho roztřese a přivolá vzpomínku na Susan: pták a medvěd a zajíc a ryba.
Najednou kolem proletí Sheemieho mezek (Caprichoso, pomyslí si Roland, krásné jméno), cválá řídkým vzduchem a oči mu září jako drahokamy v tom bouřkovém lumbre fuego. Za ním letí Rhea z Cöosu, na hlavě sombrero a na koštěti vystrojeném třepetavými sklizňovými amulety. "Já tě dostanu, krasavče můj!" ječí na letícího mezka a pak s chechtotem zmizí, odfrčí na koštěti.
Roland vlétne do té černoty a najednou nemůže dýchat. Svět kolem něj se proměnil v zhoubnou tmu; připadá mu, že vzduch ho šimrá na kůži jako vrstva brouků. Tlučou do něj a smýkají jím neviditelné pěsti, pak ho to táhne dolů v pádu tak prudkém, až se bojí, že se rozbije o zem: tak padal lord Perth.
Z šera se vynořují mrtvá pole a pusté vesnice; vidí uschlé stromy, které nedají ani kousek stínu - ach, ale tady je všechno ve stínu, všechno je tu smrt, toto je okraj Konečného světa, kam jednoho temného dne přijde, a zde je všechno smrt.
"Pistolníku, toto je Hromová tišina."
"Hromová tišina," říká.
"Zde jsou ti, kdo nedýchají; bílé obličeje."
"Kdo nedýchají. Bílé obličeje."
Ano. Ví to, nějak to ví. Toto je místo zabitých vojáků, rozštípnutého kormidla, zrezivělé halapartny. Odtud přicházejí ti bledí válečníci. Toto je Hromová tišina, kde hodiny běží pozpátku a hroby vyvrhávají své mrtvé.
Vpředu stojí strom podobný pokroucené, sevřené ruce. Na nejvyšší větev byl naražen brumlák. Měl by být mrtvý, ale když růžová bouře unáší Rolanda kolem, zvedne brumlák hlavu a podívá se na něj s nevýslovnou bolestí a únavou: "Ochu!" zakřičí a potom je také pryč a nikdo si na něj nevzpomene mnoho let.
"Pohlédni vpřed, Rolande - uvidíš svůj osud."
A najednou ten hlas poznává - je to hlas Želvy.
Podívá se a vidí oslnivou modrozlatou záři, která proniká špinavou temnotu Hromové tišiny. Sotva si jí stačí všimnout, když vylétne z temnoty do světla, jako kdyby se vylíhl z vejce, podobný tvoru, který se konečně narodil.
"Světlo! Budiž světlo!"
křičí hlas Želvy a Roland si musí zakrýt rukama oči a dívat se mezi prsty, aby neoslepl. Pod ním je pole plné krve - aspoň si to v té chvíli myslí, jako čtrnáctiletý chlapec, který v ten den poprvé doopravdy zabíjel. Toto je krev, která vytekla z Hromové tišiny a hrozí, že zatopí naši stranu světa, pomyslí si, a

bude trvat dlouhé roky, než konečně znovu objeví čas, který strávil v kouli, a spojí si tuto vzpomínku s Eddieho snem a poví svým compadres, usazeným kolem něj na odstavném pruhu dálnice na konci noci, že se mýlil, že ho ošálila ta zář, která tak svítila a tak prudce útočila na stíny Hromové tišiny. "Nebyla to krev, ale růže," povídá Eddiemu, Susannah a Jakeovi.
"Pistolníku, podívej se - podívej se tam."
Ano, je tam, zaprášený šedočerný sloup tyčící se na obzoru: Temná věž, místo, kde se spojují všechny Paprsky, všechny dráhy síly. V oknech, které stoupají spirálovitě vzhůru, vidí blikat elektricky modrý oheň a slyší odtud vycházet křik všech, kdo jsou uvnitř uvězněni. Cítí sílu, která z toho místa vychází, a zároveň jeho špatnost. Cítí, jak se z něho odvíjí nit chyb a ta se táhne přes všechno a změkčuje přehrady mezi světy, cítí, jak jeho skrytá moc špatností roste, i když nemoc oslabuje jeho opravdovost a soudržnost, stejně jako u těla zasaženého rakovinou. Tato trčící paže z tmavě šedého kamene je největším tajemstvím na světě a poslední strašlivou hádankou.
Je to Věž, Temná věž tyčící se k nebi, a Roland, který k ní uhání tou růžovou bouří, si pomyslí: Vstoupím do tebe, já a moji přátelé, jestli je to vůle ka. Vstoupíme do tebe a utkáme se s tou špatností, která v tobě je. Možná to bude trvat ještě roky, ale přisahám u ptáka a medvěda a zajíce a ryby, u všeho, co miluji, že -
Ale nebe se teď plní řasnatými mračny, která se ženou z Hromové tišiny, a svět začíná tmavnout. Modré světlo ze stoupajících oken Věže svítí jako šílené oči a Roland slyší křičet a naříkat tisíce hlasů.
"Zabiješ všechno a všechny, které miluješ,"
říká hlas Želvy a je to nyní krutý hlas, krutý a tvrdý.
"a přesto ti Věž zůstane odepřena."
Pistolník se nadechne, co mu jen plíce dovolí, a sebere veškerou sílu. Když zakřičí v odpověď Želvě, křičí za všechny generace své krve: "NE! NEVYDRŽÍ! AŽ SEM PŘIJDU VE SVÉM TĚLE, NEVYDRŽÍ! PŘÍSAHÁM U OTCOVA JMÉNA, NEVYDRŽÍ!"
"Pak zemři,"
říká hlas a Roland je vržen na šedočernou kamennou zeď Věže, aby se tam rozmáčkl jako brouk na kameni. Ale než se to stane -
6
Cuthbert a Alain bez hnutí pozorovali Rolanda a jejich znepokojení rostlo. Zvedl ten kus Maerlynovy duhy k obličeji ve spojených dlaních, jako když člověk pozvedá pohár při slavnosti, než pronese přípitek. Váček ležel zmuchlaný na zaprášených špičkách bot. Tváře a čelo mu omývala růžová zář, která se ani jednomu z chlapců nelíbila. Připadala jim jaksi živá a hladová.
Pomysleli si, jako by jejich mysli byly spojeny: Nevidím mu oči. Kde má oči?
"Rolande?" opakoval Cuthbert. "Jestli se máme dostat k Visící skále dřív, než se na nás nachystají, musíš ten krám nechat být."
Roland vůbec nenaznačil, že by chtěl kouli odložit. Cosi si potichu mumlal. Později, až si Cuthbert a Alain budou moci porovnat postřehy, se chlapci shodili, že to znělo jako hrom.
"Rolande?" ozval se Alain a přistoupil blíž. Opatrně jako chirurg, který noří skalpel pacientovi do těla, vsunul pravou ruku mezi kouli a Rolandův skloněný, napjatý obličej. Žádná reakce. Alain se odtáhl a otočil se ke Cuthbertovi.
"Cítíš ho?" zeptal se Bert.
Alain zavrtěl hlavou. "Vůbec ne. Jako by odešel někam hrozně daleko."
"Musíme ho probudit." Cuthbertův hlas zněl vyprahle a trochu roztřeseně.
"Vannay nám říkal, že když probudíš člověka z hluboké hypnózy moc prudce, mohl by zešílet," řekl Alain. "Vzpomínáš? Nevím, jestli se odvážím -"
Roland se pohnul. Růžové důlky, kde míval oči, se rozšířily. Ústa se mu sevřela v trpkém odhodlání, které oba tak dobře znali.
"Ne! Nevydrží!" vykřikl hlasem, při kterém oběma chlapcům naskočila husí kůže. To vůbec nebyl Rolandův hlas, aspoň ne, jak ho znali. Byl to hlas muže.
"Ne," řekl Alain mnohem později, když Roland spal a oni dva s Cuthbertem seděli u ohně. "Byl to hlas krále."

Ale teď se oba jen dívali na svého vzdáleného, křičícího přítele, ochromeni děsem.
"Ne! Nevydrží! Až sem přijdu ve svém těle, nevydrží! Přísahám u otcova jména, NEVYDRŽÍ!"
Potom se Rolandova nepřirozeně růžová tvář zkřivila jako tvář muže, který se střetá s nějakou nepředstavitelnou hrůzou, ale Cuthbert a Alain se v té chvíli vrhli vpřed. Už se neptali, jestli ho třeba při pokusu o záchranu nezničí. Jestli něco neudělají, to sklo ho zabije přímo před jejich zraky.
Na dvoře Závory K to byl Cuthbert, kdo Rolanda dostal. Tentokrát připadla ta čest Alainovi, uštědřil tvrdou ránu pistolníkovi přímo doprostřed čela. Roland se zapotácel, koule mu vyklouzla z ochablých rukou a to strašné růžové světlo mu vyprchalo z tváře. Cuthbert chytil chlapce a Alain chytil kouli. Její hustá růžová zář byla přízračně neodbytná, dotírala mu na oči a sahala mu do mysli, ale Alain ji rezolutně strčil do váčku a ani se na ni nepodíval - a když stáhl tkanici a váček tak uzavřel, uviděl, jak růžové světlo zhaslo, jako by vědělo, že prohrálo. Aspoň prozatím.
Otočil se a trhl sebou, když uviděl, jaká boule roste Rolandovi uprostřed čela. "Je -"
"Úplně tuhý," řekl Cuthbert.
"Měl by se brzo probrat."
Cuthbert se na něj zachmuřeně podíval, beze stopy obvyklé přívětivosti. "Ano, v tom máš rozhodně pravdu."
7
Sheemie stál u schodů, které vedly dolů ke kuchyni, neklidně přešlapoval a čekal, až se vrátí sai Thorinová, nebo až na něj zavolá. Nevěděl, jak dlouho v kuchyni byla, ale připadalo mu to jako věčnost. Chtěl, aby se vrátila, a ještě víc chtěl - víc než co jiného -, aby s sebou přivedla Susan-sai. Sheemie měl z tohoto domu i celého dne strašný pocit. Pocit, který se chmuřil jako nebe, a to už bylo na západě celé zastřené kouřem. Sheemie nevěděl, co se tam děje nebo jestli to má něco společného s duněním, které předtím slyšel, ale chtěl odtud zmizet dřív, než zapadne kouřem zastřené slunce a na nebe vystoupí opravdový Démonův měsíc, ne tenhle bledý denní duch.
Jedno křídlo lítacích dveří mezi chodbou a kuchyní se otevřelo a vyběhla z nich Olive. Byla sama.
"Tak je přece jenom ve sklepě," řekla Olive. Prohrábla si rukou šedivějící vlasy. "Aspoň to jsem dostala z těch dvou pupuras, ale víc nic. Věděla jsem, že to tak dopadne, jakmile začali s tou svou hatmatilkou."
Pro nářečí mejiských vaqueros nebylo žádné slovo, ale výraz "hatmatilka" sloužil urozenějším občanům Panství docela dobře. Olive znala oba vaqs, kteří hlídali sklep, jak už je tak zná člověk, který kdysi hodně jezdil na koni a povídal si s jinými jezdci na Pádu o počasí a o tom, co je nového, a věděla zatraceně dobře, že ti obstarožní mládenci umějí mluvit i jinak než tou svou hatmatilkou. Mluvili tak, aby mohli předstírat, že jí nerozumějí, a tím ušetřili sobě i jí rozpaky, kdyby ji museli přímo odmítnout. Přistoupila na ten podvod ze stejného důvodu, i když mohla odpovědět také hatmatilkou, kterou výborně ovládala - a nazvat je jmény, které jejich matky nikdy nevypustily z úst - kdyby ovšem chtěla.
"Řekla jsem jim, že nahoře jsou nějací muži," řekla, "a že si myslím, že chtějí ukrást stříbro. Řekla jsem, že chci ty malofícios vyhnat. A oni pořád dělají pitomce. No habla, sai. Sakra. Sakra!"
Sheemieho napadlo, že by je nazval párkem velkých starých hajzlů, ale radši zůstal zticha. Olive přecházela před ním sem a tam a chvílemi vrhala na zavřené kuchyňské dveře vzteklé pohledy. Nakonec se zastavila zase před Sheemiem.
"Obrať kapsy," řekla. "Uvidíme, co z toho vykouzlíme."
Sheemie udělal, oč požádala, a z jedné kapsy vytáhl kapesní nožík (dárek do Stanleyho Ruize) a nedojedenou sušenku. Z druhé vytáhl tři praskavé žabky, dělbuch a několik sirek.
Olive zasvítily oči, když je uviděla. "Poslouchej, Sheemie."
8
Cuthbert pleskal Rolanda po tváři, ale bez výsledku. Alain ho odstrčil, klekl si a vzal pistolníka za ruce. Nikdy takovým způsobem cit nepoužíval, ale učili ho, že je to možné - že člověk může dosáhnout na mysl jiného člověka, aspoň v některých případech.
Rolande! Rolande, probuď se! Prosím tě! Potřebujeme tě!
Nejdřív se nedělo nic. Potom se Roland pohnul, zamumlal a vytáhl ruce z Alainových dlaní. Chvilku předtím, než otevřel oči, popadl oba zbývající chlapce strach z toho, co možná uvidí: žádné oči, jen planoucí růžové světlo.

Ale přece jen to byly Rolandovy oči - ty chladné, modré střelcovy oči.
Namáhavě se pokusil vstát, ale napoprvé se mu to nepodařilo. Natáhl ruce. Cuthbert vzal jednu, Alain druhou. Když ho táhli nahoru, uviděl Bert divnou a děsivou věc - Roland měl ve vlasech bílé nitky. Ještě ráno tam žádné nebyly, byl by na to přísahal. Dnešní ráno však vypadalo celé věky daleko.
"Jak dlouho jsem byl mimo?" Roland se špičkami prstů dotkl boule uprostřed čela a škubl sebou.
"Moc dlouho ne," řekl Alain. "Možná pět minut. Rolande, promiň, že jsem tě praštil, ale musel jsem. Ono to - myslel jsem, že tě to chce zabít."
"Možná by se to stalo. Je v bezpečí?"
Alain beze slov ukázal na váček.
"Dobrá. Nejlepší bude, když to ponese někdo z vás. Já bych mohl..." Zapátral po vhodném výrazu, a když ho našel, zvlnil mu koutky úst nepatrný, studený úsměv, "... být v pokušení," dopověděl větu.
"Vyjedeme k Visící skále. Čeká nás ještě kus práce."
"Rolande -," začal Cuthbert.
Roland se otočil s jednou rukou na hrušce sedla.
Cuthbert si olízl rty a Alain si chvilku myslel, že se nedokáže zeptat. Jestli se nezeptáš ty, udělám to já, pomyslel si Alain - ale Bertovi se to podařilo a spěšně ze sebe vyhrkl:
"Co jsi viděl?"
"Hodně," řekl Roland. "Viděl jsem toho hodně, ale ty obrazy už mi většinou blednou jako sny, když se probudíš. To, co si přece jenom pamatuji, vám budu vyprávět cestou. Musíte to vědět, protože to všechno mění. Vracíme se do Gileadu, ale ne na dlouho."
"Kam potom?" zeptal se Alain a nasedl na koně.
"Na západ. Hledat Temnou věž. Tedy jestli dnes přežijeme. Jedem. Zničíme ty cisterny."
9
Dva vaqs si zrovna balili cigarety, když se shora ozvala hlasitá rána. Oba vyskočili a podívali se na sebe, tabák z rozdělaných cigaret se snesl na podlahu v drobných hnědých lavinách. Ozval se ženský jekot. Dveře se rozlétly. Byla to zase starostova vdova, tentokrát v doprovodu služebné. Vaqs ji dobře znali - Maria Tomasová, dcera jednoho starého compadre z Pianového ranče.
"Ti zloději mizerní zapálili barák!" křičela Maria hatmatilkou. "Honem, pojďte nám pomoct!"
"Maria, sai, marné rozkazy hlídat -"
"Jednu putinu zamčenou v komoře?" hulákala Maria a oči jí jenom sršely. "Pojď, ty hloupý starý osle, než shoří celý dům! Pak můžeš vysvětlovat seňoru Lengyllovi, proč jsi tu stál a dloubal se v nose, a přímo nad hlavou ti shořela Mořská vyhlídka!"
"Tak běžte!" vyštěkla Olive. "Jste zbabělci?"
Ozvalo se několik menších ran, protože ve velkém salonu nad nimi Sheemie odpálil třaskavé žabky. Stejnou sirkou zapálil závěsy.
Ti dva viejos si vyměnili pohled. "Andelay," řekl ten starší a podíval se zase na Mariu. Už se neobtěžoval mluvit hatmatilkou. "Hlídej ty dveře," řekl.
"Jako ostříž," souhlasila.
Oba staří muži vyběhli ven, jeden svíral provazy svého bolasa, druhý vytahoval z pochvy na opasku dlouhý nůž.
Jakmile ženy uslyšely, jak ti dva dupou po schodech na konci chodby, kývla Olive na Mariu a obě přeběhly místnost. Maria vyrazila západku z oka, Olive otevřela dveře. Susan okamžitě vyšla a dívala se z jedné na druhou, pak se opatrně usmála. Maria vyjekla, když uviděla opuchlý obličej své paní a krev uschlou pod nosem.
Susan vzala Mariu za ruku dřív, než jí služka stačila na tvář sáhnout, a jemně jí prsty zmáčkla. "Myslíš, že mě Thorin bude ještě chtít?" zeptala se, ale teprve pak si zřejmě uvědomila, kdo je její druhá zachránkyně. "Olive... sai Thorinová - promiňte. Nechtěla jsem být krutá. Ale musíte mi věřit, že Roland, vy ho znáte jako Willa Dearborna, by nikdy -"
"To dobře vím," řekla Olive, "ale na to teď není čas. Jdeme."
Odvedla Susan a Mariu do kuchyně, pryč od schodů vedoucích nahoru do domu a blíž ke komorám na opačném konci spodního podlaží. Poručila jim oběma, aby počkaly v suché komoře. Byla pryč možná

pět minut, ale pro Susan a Mariu to byla celá věčnost.
Když se Olive vrátila, měla na sobě křiklavě barevné serape, příliš velké na její postavu - možná bylo manželovo, ale Susan si pomyslela, že je příliš velké i pro zesnulého starostu. Olive si jeho cíp zastrčila do džínů, aby si ho nepřišlápla. Přes paži měla přehozeny jako deky další dvě, menší a lehčí. "Oblečte si to," řekla. "Bude zima."
Vyšly z komory a zamířily úzkým průchodem pro služebnictvo na zadní dvůr. Tam, jestli budou mít štěstí (a jestli bude Miguel stále v bezvědomí), bude na ně čekat Sheemie s koňmi. Olive doufala z celého srdce, že to štěstí mít budou. Chtěla dostat Susan bezpečně z Hambry dřív, než zapadne slunce.
A než vyjde měsíc.
10
"Zajali Susan," řekl Roland ostatním cestou na západ k Visící sále. "To byla první věc, kterou jsem ve skle uviděl."
Mluvil tak lhostejně, že Cuthbert skoro přitáhl otěže. Toto nebyl ten žhavý milenec z posledních několika měsíců. Vypadalo to, jako by Roland upadl do nějakého snu, který ho unášel tou růžovou mlhou v kouli, a cosi v něm se z toho snu stále nemohlo vynořit. Nebo se ten sen zanořil do něj? napadlo Cuthberta.
"Cože?" ozval se Alain. "Zajali Susan? Jak? Kdo? Nestalo se jí něco?"
"Zajal ji Jonas. Trochu jí ublížil, ale ne moc. Uzdraví se - a bude žít. Ve vteřině bych se obrátil, kdybych si myslel, že je její život v opravdovém nebezpečí."
Před nimi se v prachu objevovala a zase mizela jako fata morgana Visící skála. Cuthbert pozoroval, jak slunce rozsvěcuje na cisternách ostrá prasátka, a viděl také muže. Spoustu mužů. Také spoustu koní. Poplácal svého koně po krku, pak se ohlédl, aby se ujistil, že Alain má Lengyllův kulomet. Měl. Cuthbert si sáhl na bedra a ujistil se, že má svůj prak. Byl tam. Také svůj jelenicový váček s municí, ve kterém byla nyní kromě ocelových kulí také spousta dělbuchů, jež Sheemie ukradl.
Využívá každou unci vůle, aby se do toho snu nevrátil, pomyslel si Cuthbert. To pomyšlení ho uklidňovalo - Roland ho někdy děsil. Bylo v něm cosi tvrdšího než ocel. Cosi jako šílenství. Jestli to v sobě měl, lepší je být s tím zadobře - ale dost často si člověk přeje, aby to nebylo vůbec. Na ničí straně.
"Kde je?" zeptal se Alain.
"Reynolds ji odvedl zpátky na Mořskou vyhlídku. Je zamčená ve sklepě - nebo tam byla zamčená. Nevím přesně, protože -" Roland se odmlčel a zamyslel se. "Ta koule vidí daleko, ale někdy vidí ještě víc. Někdy vidí budoucnost, která se už děje."
"Jak se může budoucnost dít?" divil se Alain.
"To nevím, ale nemyslím, že je to tak pokaždé. Myslím, že to víc souvisí s naším světem než s Maerlynovou duhou. Čas je teď divný. To víme, ne? Někdy se přece zdá, že všechno - klouže. Skoro jako by tady všude byla nějaká řidina a všechno křivila. Ale Susan je v bezpečí. To vím a to mi stačí. Sheemie jí pomůže - nebo už jí pomáhá. Sheemie nějak Jonasovi unikl a pak sledoval Susan celou cestu."
"Skvělý Sheemie!" zvolal Alain a máchl pěstí ve vzduchu. "Hurá!" Potom se zeptal: "A co my? Viděl jsi nás v té budoucnosti?"
"Ne. Tento kus byl celý velmi rychlý - stačil jsem sotva něco zahlédnout a koule mě hned odnesla pryč. To si pamatuji. Letěl jsem pryč, jak se mi zdálo. Ale - viděl jsem na obzoru kouř. To si pamatuji. Možná to byl kouř z hořících cisteren nebo ta hromada klestí před Šroubovým okem nebo obojí. Myslím, že budeme mít úspěch."
Cuthbert se díval na svého dávného přítele s podivným smutkem. Ten mladý muž, tolik zamilovaný, že ho Bert musel srazit do prachu dvora, aby ho probudil k zodpovědnosti - kde ten mladý muž vůbec byl? Co ho změnilo, co mu dalo ty zneklidňující prameny bílých vlasů?
"Jestli přežijeme, co nás čeká," řekl Cuthbert a upřeně pistolníka pozoroval, "setká se s námi na cestě. Co myslíš, Rolande?"
Uviděl v Rolandově tváři bolest, a tak pochopil: ten milenec zde byl, ale koule mu sebrala radost a nechala jen žal. Žal a nějaký nový úmysl - ano, Cuthbert to cítil velmi dobře -, který zůstane zatím nevyřčen.
"To nevím," pravil Roland. "Skoro doufám, že ne, protože už nikdy nemůžeme být takoví, jací jsme byli."

"Cože?" Tentokrát Cuthbert otěže přitáhl. Roland se na něj klidně podíval, ale v očích měl slzy.
"Jsme hříčky ka," řekl pistolník, "říct je jako vítr, tak to říká Susan." Podíval se nejdřív vlevo na Cuthberta, potom vpravo na Alaina. "Věž je naše ka; hlavně moje. Ale není jejím ka, a ani ona mým. Ani John Farson už není naše ka. Nejedeme k jeho mužům, abychom ho porazili, ale jen proto, že nám stojí v cestě." Zvedl ruce a pak je však spustil, jako by říkal, Co ještě potřebujete, abych vám povídal?
"Žádná Věž není, Rolande," řekl Cuthbert trpělivě. "Nevím, co jsi viděl v té skleněné kouli, ale žádná Věž není. No, možná jako symbol - jako Arthurův pohár nebo kříž Člověka-Ježíše - ale ne jako opravdová věc, skutečná budova -"
"Ano," řekl Roland. "Je skutečná."
Nejistě se na něj podívali, ale nezahlédli v jeho tváři žádné pochybnosti.
"Je skutečná a naši otcové to vědí. Za tou temnou zemí - teď si nevzpomínám na její jméno, je to jedna z těch věcí, které jsem zapomněl -je Konečný svět a v Konečném světě stojí Temná věž. To, že existuje, je velké tajemství, které udržují naši otcové. Drželo je pohromadě jako ka-tet po celé ty roky, kdy svět upadá. Až se vrátíme do Gileadu - jestli se vrátíme, a já si teď myslím, že se to stane - povím jim, co jsem viděl, a oni potvrdí, co říkám."
"To všechno jsi viděl v tom skle?" zeptal se Alain uctivě ztišeným hlasem.
"Viděl jsem toho hodně."
"Ale ne Susan Delgadovou," řekl Cuthbert.
"Ne. Až skoncujeme s tamtěmi muži a ona skoncuje s Mejisem, její role v našem ka-tet končí. Uvnitř té koule jsem dostal na vybranou: Susan a můj život, který bych prožil jako její manžel a otec dítěte, které v sobě nosí - nebo Věž." Roland si otřel obličej roztřesenou rukou. "Na místě bych si vybral Susan, nebýt jedné věci: ta věž se hroutí, a jestli spadne, všechno, co známe, bude smeteno. Nastane chaos, který si ani neumíme představit. Musíme jít - a my půjdeme." Nad jeho mladými a hladkými tvářemi, pod jeho mladým a hladkým čelem, byly oči starého zabijáka, které Eddie Dean poprvé zahlédl v zrcadle na toaletě v letadle. Ale teď tonuly v dětských slzách.
V jeho hlase však nic dětského nebylo.
"Vybral jsem si Věž. Musím. Nechám ji žít dobrý a dlouhý život s někým jiným - prožije ho, časem. Pokud jde o mě, vybral jsem si Věž."

11

Susan nasedla na Pylona, kterého Sheemie spěšně přivedl na zadní dvůr hned poté, co zapálil závěsy ve velkém salonu. Olive Thorinová jela na jednom valachovi Panství, Sheemie seděl za ní a držel Capiho uzdu. Marie otevřela zadní branku, popřála jim štěstí a všichni tři vyběhli. Slunce se sklánělo k západu, ale vítr už odfoukal skoro všechen kouř, který se v dálce objevil. To, co se stalo v poušti, už skončilo - nebo se to děje v jiné vrstvě stejné přítomnosti.
Rolande, ať se ti daří, pomyslela si Susan. Uvidím tě brzo, miláčku - co nejdřív to půjde.
"Proč jedeme na sever?" zeptala se po půlhodině mlčenlivé jízdy.
"Protože nejlepší je Pobřežní cesta."
"Ale-"
"Ticho! Zjistí, že jsi zmizela, a nejdřív prohledají dům - pokud tedy neshořel do základů. Tam tě nenajdou, tak se vydají na západ, po Velké cestě." Vrhla na Susan pohled, který se vůbec nepodobal té roztřesené, mírně pomlouvané Olive Thorinové, jak ji znali lidé v Hambry - či jak si mysleli, že ji znají. "Když vím já, že je to ten směr, kterým by ses vydala, tak to uhodnou i jiní, a těm je radno se dnes vyhnout."
Susan mlčela. Byla příliš zmatená, než aby mohla mluvit, ale zdálo se, že Olive ví dobře, jak jí je, a Susan jí byla za to vděčná.
"Než začnou čenichat na západě, bude tma. Dnes v noci přespíme v některé jeskyni v útesech u moře asi pět mil odtud. Vyrůstala jsem jako rybářská dcera a znám všechny ty jeskyně líp než kdo jiný." Zdálo se, že vzpomínka na jeskyně, kde si hrála jako malá, ji rozveselila. "Zítra zamíříme na západ, jak chceš. Bojím se, že ti jedna tlustá stará vdova bude dělat chvíli gardedámu. Radši si na to pomyšlení zvykni."
"Jsi příliš dobrá," řekla Susan. "Měla bys poslat Sheemieho a mě samotné, sai."
"A kam bych se vrátila? Nedokážu ani donutit dva staré sluhy z kuchyně, aby poslouchali moje rozkazy.

Teď je šéfem té soutěže ve střelbě Fran Lengyll a já nemám chuť čekat a zjišťovat, jak si v ní vede. I kdyby mu stačilo, že mě prohlásí za nesvéprávnou a uklidí do bezpečné haci s mřížemi v oknech. Nebo mám zůstat a dívat se, jak si Hash Renfrew hraje na starostu a dává si nohy na můj stůl?" Olive se hlasitě zasmála.
"Sai, je mi to líto."
"Všem nám to bude líto později," řekla Olive, ale vypadala pozoruhodně vesele. "Prozatím je nejdůležitější, abychom se dostali k těm jeskyním a nikdo si nás nevšiml. Musí to vypadat, že jsme se rozplynuli ve vzduchu. Počkej."
Olive zastavila koně, postavila se ve třmenech, rozhlédla se, aby se ujistila, kde je, přikývla a pak se obrátila v sedle, aby mohla promluvit se Sheemiem.
"Mladíku, je čas, abys nasedl na svého věrného mezka a vrátil se na Mořskou vyhlídku. Jestli za námi někdo vyjede, musíš je několika dobře volenými slovy svést na falešnou stopu. Uděláš to?"
Sheemieho to zaskočilo. "Já neznám žádná dobře volená slova, sai Thorinová, to teda neznám. Já znám sotva nějaká slova."
"Nesmysl," odbyla ho Olive a políbila Sheemieho na čelo. "Vrať se poklusem. Jestli do chvíle, kdy se slunce dotkne kopců, neuvidíš nikoho jet po našich stopách, obrať se znovu na sever a jeď za námi. Počkáme na tebe u ukazatele. Víš, který myslím?"
Sheemie si myslel, že ví, i když označoval nejzazší severní hranici toho kousku země, který znal. "Ten červený? Na kterém je sombrero a šipka, co ukazuje do města?"
"Přesně ten. Budeme tam sice až po setmění, ale dnes v noci bude svítit měsíc. Jestli nepřijedeš hned, počkáme. Ale musíš se teď vrátit a odvést všechny muže, kteří by nás mohli sledovat. Rozumíš?"
Sheemie rozuměl. Sklouzl z koně, mlaskl na Caprichosa, vyskočil na něj a jen sebou trhl, když dosedl na místo, kam ho mezek kousl. "Tak to bude, Olive-sai."
"Dobrá, Sheemie. Dobrá. Tak jeď."
"Sheemie?" ozvala se Susan. "Pojď ke mně na chvilku, prosím."
Přišel, přidržel si klobouk před sebou a nábožně k ní vzhlédl. Susan se sklonila a políbila ho nikoli na čelo, ale přímo na ústa. Sheemie téměř omdlel.
"Díky-sai," pravila Susan. "Za všechno."
Sheemie přikývl. Když promluvil, nevzmohl se na víc než šepotání. "To bylo jenom ka. Vím to - ale mám vás rád, Susan-sai. Brzy vás uvidím."
"Budu se na to těšit."
Ale žádné brzy pro ně nebylo, a nebylo ani žádné později. Sheemie se jednou ohlédl, když už jel na mezkovi na jih, a zamával. Susan také pozvedla ruku. To bylo naposledy, co ji Sheemie viděl, a z mnoha důvodů to bylo dobře.

12

Latigo rozmístil hlídky asi míli před Visící skálou, ale ten světlovlasý chlapec, na kterého narazil Roland, Cuthbert a Alain, když se blížili k cisternám, vypadal tak nejistě a zmateně, že nebyl pro nikoho nebezpečný. Kolem úst a nosu měl kurdějové boláky, takže se zdálo, že muži, které sem Farson vyslal, jeli neúnavně a rychle a cestou měli málo čerstvých zásob.
Když Cuthbert udělal sigul Dobrého muže - přitiskl ruce na hruď, levou nad pravou a potom obě natáhl k člověku, kterého zdravil - světlovlasý chlapec na hlídce udělal totéž a vděčně se usmál.
"Co je to tam vzadu za čoromoro?" zeptal se silným vnitrosvětským přízvukem - Rolandovi podle řeči připomněl Nordita.
"Tři kluci, kteří zabili pár velkých brouků, ale pak uháněli do kopců," odpověděl Cuthbert. Byl přízračně dobrý animátor a napodobil chlapcův přízvuk bez chyby. "Došlo tam k bitce. Už by mělo být po ní, ale bojovali strašně."
"Co -"
"Není čas," přerušil je Roland bryskně. "Neseme depeše." Založil ruce na hrudi, pak je vztáhl před sebe. "Sláva Farsonovi!"
"Dobrému člověku!" odpověděl chlapec pohotově. Oplatil pozdrav s úsměvem, který napovídal, že kdyby bylo víc času, vyptal by se Cuthberta, odkud pochází a kdo jsou jeho příbuzní. Pak už projeli

kolem něj a ocitli se v Latigově okruhu. Tak snadné to bylo.
"Pamatujte, že to musí být bleskový úder," připomínal Roland. "Nezpomalujte kvůli ničemu. Co nedokážeme sejmout, musíme nechat - druhý pokus nebude."
"Bohové, na něco takového ani nemysli," řekl Cuthbert, ale usmíval se. Vytáhl prak z primitivního pouzdra a palcem vyzkoušel pružnost. Pak palec olízl a zkusil jím vítr. Tady nebudou velké potíže, pokud tam vjedou stejným směrem, jakým jeli nyní. Vítr byl silný, ale měli ho v zádech.
Alain vytáhl Lengyllův kulomet, nedůvěřivě se na něj podíval, pak trhl závěrem. "S tímhle nevím, Rolande. Je to nabité a myslím, že vím, jak se to používá, ale -"
"Tak to použij," řekl Roland. Všichni tři už zrychlovali, kopyta koní bubnovala o tvrdou půdu. Vítr prudce foukal a nadouval jim vepředu serapes. "Tohle je přesně ta práce, pro kterou to bylo vymyšleno. Jestli se to zasekne, zahoď to a popadni revolver. Jsi připraven?"
"Ano, Rolande."
"Berte?"
"Baže," řekl Cuthbert příšerně přehnaným místním přízvukem, "to teda jsem, to teda jsem."
Před nimi se zvedala mračna prachu, která vířili jezdci kolem cisteren, připravovaných k přesunu. Opěšalí muži se zvědavě ohlíželi po blížících se jezdcích, ale nijak se neznepokojovali, což se jim stalo osudným.
Roland tasil oba revolvery. "Gilead!" zakřičel. "Sláva Gileadu!"
Pobídl Bystrého do trysku. Ostatní dva chlapci udělali totéž. Cuthbert byl znovu uprostřed, seděl na uzdě, v ruce držel prak, z pevně sevřených rtů mu trčely sírové zápalky.
Pistolníci vjeli k Visící skále jako běsi.

13

Dvacet minut poté, co poslaly Sheemieho zpátky na jih, projely Susan a Olive ostrý zákrut a ocitly se tváří v tvář třem mužům na koni. V pozdním, nízko visícím slunci Susan viděla, že ten uprostřed má na ruce vytetovanou modrou rakev. Byl to Reynolds. Susan pokleslo srdce.
Muže po Reynoldsově levici - na hlavě měl bílý honácký klobouk plný skvrn a líně přivřené oči - neznala, ale ten napravo, který vypadal jako kazatel s kamenným srdcem, byl Laslo Rimer. A právě na Rimera Reynolds pohlédl, sotva se usmál na Susan.
"Teda, my s Laslem jsme si ani nemohli dát panáka na jeho mrtvýho bratra, Kancléře Všeho, co chcete, a Ministra Děkuji mockrát," řekl Reynolds. "Sotva jsme dojeli do města, už nás přesvědčili, abychom vyjeli sem. Nechtěl jsem jet, ale - zatraceně! Ta stará paní je teda číslo. Dokázala by přemluvit mrtvolu ke kuřbě, omluvte mě za tu hrubost. Ale mám dojem, že vaší tetě se vytratilo pár koleček, sai Delgadová. Ona -"
"Vaši přátelé jsou mrtví," řekla mu Susan.
Reynolds se odmlčel a pokrčil rameny. "No jo. Možná si, a možná no. Pokud jde o mě, já jsem se rozhodl, že pojedu dál bez nich, i kdyby mrtví nebyli. Ale třeba se tu zdržím ještě jednu noc. Tahleta Sklizeň - hodně jsem slyšel o tom, co se o takové noci ve Vnějším oblouku děje. Zvlášť to s tím ohněm."
Muž s těma přivřenýma očima se chraptivě zasmál.
"Nechte nás projet," řekla Olive. "Ta dívka nic neudělala, a já taky ne."
"Pomohla Dearbornovi utéct," namítl Rimer, "a ten vám zavraždil manžela a mně bratra. Tomu bych neříkal nic."
"Bohové mohou oživit Kimbu Rimera na mýtině," řekla Olive, "ale pravda je, že ukradl polovinu peněz z městské pokladny, a to, co nepředal Johnu Farsonovi, nechal si sám."
Rimer se stáhl, jako by dostal facku.
"Vy jste nevěděli, že to vím? Laslo, zlobila bych se nad tím, jak nízké jste o mně měli mínění - jenomže proč by mi mělo záležet na názoru takových, jako jste vy? Věděla jsem dost, aby mi z toho bylo špatně, a při tom zůstaneme. Vím, že ten muž, vedle kterého sedíte -"
"Sklapni," zamumlal Rimer.
"- byl nejspíš ten, kdo prořízl vašemu bratrovi to černé srdce; sai Reynoldse viděli brzy ráno v tom křídle domu, jak jsem se doslechla -"
"Drž hubu, ty kurvo!"
"- a já tomu věřím."

"Radši ho poslechněte, sai, a držte jazyk za zuby," řekl Reynolds. Něco z té líné dobré nálady z něj vyprchalo. Susan si pomyslela: Nemá rád, když lidi vědí, co dělá. Ani když má navrch a to, co vědí, mu nemůže ublížit. A bez Jonase je z něj mnohem míň. Mnohem míň. A to ví taky.
"Nechte nás projet," opakovala Olive.
"Ne, sai, to nemůžu udělat."
"Tak vám pomůžu, ano?"
Během toho rozhovoru jí ruka vklouzla pod obrovité serape a teď ji vytáhla a v ní mohutnou a starožitnou pistoli s rukojetí ze zažloutlé slonoviny a s filigránovou hlavní ze starého zašlého stříbra. Nahoře byl mosazný kohout a prachová pánvička.
Olive dalo velkou práci, než tu věc vůbec vytáhla - zachytila se jí v serape a musela ji pracně vyprostit. Dalo jí velkou práci, aby ji natáhla, k tomu potřebovala oba palce a dva pokusy. Ale všechny tři muže dokonale vyvedl z míry pohled na tu starožitnou bouchačku v jejích rukou, Reynoldse stejně jako ty druhé dva. Seděli na koni s hubou dokořán. Jonas by byl plakal.
"Zabte ji!" zakrákal starý hlas za muži, kteří blokovali cestu. "Co je to s vámi, vy pitomci? ZABTE JI!"
Reynolds sebou trhl a hmátl po své pistoli. Byl rychlý, ale dal Olive příliš velký náskok a byl poražen, na hlavu poražen. Když hlaveň jeho pistole opustila kožené pouzdro, starostova vdova už držela starou pistoli v obou rukou a zmáčkla spoušť, a zavřela oči jako malá holka, která je donucena sníst něco ošklivého.
Jiskra zableskla, ale vlhký prach jen unaveně bafl a zmizel v obláčku modrého kouře. Kule - dostatečně velká, aby urazila Clayi Reynoldsovi hlavu od nosu nahoru, kdyby vylétla - zůstala v hlavni.
V příštím okamžiku zaburácela jeho pistole. Kůň pod Olive se vzepjal a zařičel. Olive vylétla po hlavě ze sedla s černou dírou v oranžovém pruhu svého serape - v pruhu, který ležel nad srdcem.
Susan slyšela sebe samu, jak ječí. Připadalo jí, že ten zvuk k ní doléhá z velké dálky. Možná by tak nějakou dobu vydržela, ale pak uslyšela za muži na cestě dusot poníkových kopyt - a v tu chvíli věděla. Ještě než ten muž s líným pohledem ustoupil, aby měla výhled, věděla, a jekot ustal.
Unaveného poníka, který přivezl čarodějnici do Hambry, nahradilo čerstvé zvíře, ale černá kára zůstala stejná, se stejnými zlatými kabalistickými symboly, se stejným kočím. Rhea seděla s otěžemi v pařátech a hlava jí poskakovala sem a tam jako hlava zrezivělého starého robota, a studeně se na Susan usmívala. Usmívala se jako mrtvola.
"Nazdar, ty moje zlatíčko," oslovila ji jako tehdy před řadou měsíců, tehdy v noci, kdy Susan přišla do její chýše, aby byla shledána poctivou. V tu noc Susan skoro celou cestu utíkala, protože měla prostě dobrou náladu. Přišla ve světle Líbajícího měsíce, krev zpěněnou z té rozcvičky, kůži zardělou. Zpívala si Bezohlednou lásku.
"Tvoji kamarádi a šukáci mi vzali mou kouličku, víš," řekla Rhea a mlaskla na poníka, aby zastavil několik kroků před jezdci. Dokonce i Reynolds na ni pohlížel neklidně. "Vzali mi moje milované kouzlo, to ti zlí chlapci udělali. Ti zlí, zlí chlapci. Ale dokud jsem ji měla, hodně mi toho ukázala, baže. Vidí daleko, a různým způsobem. Hodně jsem toho zapomněla - ale ne to, kterou cestou přijedeš, moje drahá. Ne to, kterou cestou tě ta převzácná stará mrcha, co tamhle na cestě leží, přivede. A teď musíme jet do městečka." Usmívala se doširoka a ten zjev se nedal k ničemu přirovnat. "Je čas na slavnost, víš."
"Pusťte mě," řekla Susan. "Pusťte mě, jestli se nechcete zodpovídat Rolandovi z Gileadu."
Rhea si jí nevšímala a obrátila se k Reynoldsovi. "Svažte jí ruce před tělem a postavte ji dozadu na káru. Jsou tam lidi, kteří ji chtějí vidět. Chtějí se na ni pořádně podívat, a pořádnou podívanou taky dostanou. Jestli její teta odvedla svou práci, bude jich v městečku spousta. Vysaďte ji nahoru, hned, a hoďte sebou."

14

Alain měl čas na jednu jasnou myšlenku: Mohli jsme je objet -jestli to, co říkal Roland, je pravda, pak záleží jenom na Čarodějově sklu, a my ho máme. Mohli jsme je objet.
Jenže to samozřejmě bylo nemožné. Stovka generací pistolnické krve se tomu vzpírala. Věž nevěž, zlodějům nesmí kořist zůstat. Pokud se tomu dá zabránit.
Alain se naklonil vpřed a promluvil koni přímo do ucha. "Jestli poskočíš nebo se vzepneš, až začnu střílet, vytluču ti mozek z hlavy, sakra."

Roland je vedl, předjížděl je na svém silnějším koni. Nejbližší hlouček mužů - pět nebo šest na koních a víc než tucet pěšáků, kteří prohlíželi pár volů táhnoucí cisternu - na ně hloupě civěl, dokud nezačal pálit, a pak se rozprchli jako křepelky. Dostal každého jezdce; jejich koně se rozběhli všemi směry a táhli uzdy za sebou (a jeden táhl také mrtvého vojáka). Někde někdo řval: "Ohaři! Ohaři! Na koně, vy blázni!"
"Alaine!" zakřičel Roland v plné jízdě. Před cisternami se objevila hrstka jezdců a ozbrojených mužů, kteří se stahovali - vlekli se - do neuspořádané obranné linie. "Teď! Teď!"
Alain pozvedl kulomet, zapřel rezavou drátěnou pažbu do ramene a vzpomněl si na to málo, co věděl o rychlopalných zbraních: mířit nízko a opsat rychlý a hladký oblouk.
Sáhl na spoušť a rychlopalník zarachotil do prašného vzduchu a zabušil mu do ramene řadou rychlých úderů, a z konce proděravělé hlavně šlehal jasný oheň. Alain jím mířil zleva doprava, přejížděl muškou nad pobíhajícími, křičícími obránci a přes vysoké ocelové boky cisteren.
Třetí tanker vybuchl vlastně sám. Zvuk, který vydal, se nepodobal žádnému výbuchu, který Alain v životě slyšel: hrdelní, mohutný, trhavý zvuk, provázený oslňujícím zábleskem oranžovočerveného ohně. Ocelová skořepina se rozlétla na poloviny. Jedna z nich odletěla třicet yardů vzduchem a přistála na poušti a tam z ní zuřivě vyšlehly plameny. Druhá vylétla rovnou nahoru do sloupu mastného černého dýmu. Hořící dřevěné kolo prosvištělo nebem jako talíř a dopadlo na zem ve sprše jisker a hořících třísek.
Muži se s jekotem rozběhli - někteří pěšky, ostatní přilehli na krk svých koní, vytřeštěné oči plné paniky. Když Alain pokropil kulometem celou řadu cisteren, obrátil směr palby. Kulomet v jeho rukou už byl horký, ale on stále prstem mačkal spoušť. V tomto světě bylo nutno věci užívat, dokud fungovaly. Kůň, který ho nesl, běžel, jako by rozuměl každému slovu, které mu Alain pošeptal do ucha.
Další! Chci další!
Ale než stačil vyhodit do vzduchu další cisternu, přestal kulomet štěkat - možná se zasekl, nejspíš však byl prázdný. Alain ho zahodil a tasil revolver. Vedle něj se ozvalo zasyknutí Cuthbertova praku, slyšitelné i přes křik mužů, dusot koní, hukot hořící cisterny. Alain uviděl, jak prskající dělbuch letí obloukem do nebe a dopadá přesně tam, kam Cuthbert mířil: do naftové louže kolem dřevěných kol cisterny s nápisem SUNOCO. Chvilku Alain zřetelně viděl řádku devíti nebo tuctu děr v zářivém boku cisterny - děr, které tam nadělal rychlopalníkem sai Lengylla - a pak to bouchlo a šlehlo ohněm, protože dělbuch se odpálil. Za okamžik se díry ve svítivém boku cisterny začaly tetelit. Nafta pod nimi hořela.
"Vypadněte!" zaječel muž v opršalém válečnickém klobouku. "Vybuchne! Všechny nás to -"
Alain ho zastřelil, utrhl mu kus obličeje a vyrazil ho ze starých, sešlapaných bot. Za okamžik vybuchla druhá cisterna. Jeden hořící ocelový panel odletěl stranou, přistál v rostoucí louži surové nafty pod třetí cisternou a ta pak také vybuchla. Černý kouř stoupal do vzduchu jako dým z pohřební hranice. Zatemnil den a zatáhl přes slunce mastný závoj.

15

Roland - všech čtrnáct pistolníků, kteří procházeli výcvikem - dostal pečlivý popis všech šesti Farsonových velících důstojníků, takže okamžitě poznal muže, který utíkal k remudě: George Latigo. Roland ho mohl zastřelit v běhu, ale ironií bylo, že by si tím umožnil hladší únik, než jaký zamýšlel. Raději zastřelil muže, který mu běžel naproti.
Latigo se otočil na podpatku a zahleděl se na Rolanda planoucíma, nenávistnýma očima. Pak se rozběhl znovu a zakřičel na jiného muže a zahulákal na jezdce, kteří se shlukli mimo hořící zónu.
Vybuchly další dvě cisterny, opřely se Rolandovi do ušních bubínků jako tupé železné pěsti a zdálo se, že mu vysávají vzduch z plic jako silný příliv. Plán byl takový, že Alain proděraví cisterny a Cuthbert pak bude střílet dělbuchy neustále jeden za druhým, a tím zapálí vylitou naftu. Jeden dělbuch, který skutečně vystřelil, jim potvrdil, že plán je proveditelný, ale byl to poslední výstřel z praku, který toho dne Cuthbert potřeboval. Snadnost, s jakou se pistolníci dostali na území nepřítele, a zmatek, který nastal při jejich útoku, to vše mohlo být připsáno na účet nezkušenosti a vyčerpání, ale rozmístění cisteren byla Latigova chyba, a nikoho jiného. Srazil je těsně k sobě, aniž o tom přemýšlel, a teď hořely těsně u sebe, jedna za druhou. Jakmile došlo k vznícení, nebylo možno ho zastavit. Ještě než Roland zvedl levou paži a zakroužil jí ve vzduchu a tím dal signál Alainovi a Cuthbertovi, aby přestali, bylo dílo dokonáno. Latigův tábor se proměnil v naftové peklo a plány Johna Farsona na motorizovaný útok se proměnily v černý dým, který trhal vítr o fin de año.

"Jeďte!" zakřičel Roland. "Jeďte, jeďte, jeďte!"
Tryskem zamířil na západ k Šroubovému oku. Cestou Roland ucítil, že mu kolem levého ucha probzučela osamělá kulka. Pokud věděl, byl to jediný výstřel, který po nich vypálili během celého útoku na cisterny.
16
Latigo byl bez sebe zuřivostí, měl dokonalé zatmění mozku, což bylo zřejmě požehnání - bránilo mu to přemýšlet o tom, co udělá Dobrý člověk, až se o tomto fiasku dozví. V té chvíli se Latigo staral pouze o to, jak chytit muže, kteří ho takto ze zálohy zaskočili - pokud je vůbec možné v poušti někoho zaskočit ze zálohy.
Muži? Ne.
To udělali ti kluci.
Latigo moc dobře věděl, co jsou zač; nevěděl, kde se tu vzali, ale věděl, kdo to je a on s tou jejich spanilou jízdou skoncuje přímo tady, na východ od lesů a nedalekých kopců.
"Hendricksi!" vyštěkl. Hendricksovi se aspoň podařilo udržet své muže - bylo jich půl tuctu a všichni na koních - poblíž remudy. "Hendricksi, ke mně!"
Když se k němu Hendricks rozjel, otočil se Latigo opačným směrem a uviděl hlouček mužů, kteří se nehybně dívali na hořící cisterny. Při pohledu na jejich spadlé brady a hloupé mladé obličeje se mu chtělo křičet a skákat, ale odmítl se tomu poddat. Udržel úzký paprsek soustředění zaměřený přímo na nájezdníky, kterým se nesmí za žádnou cenu dovolit uniknout.
"Vy!" zařval na ty muže. Jeden z nich se otočil, ostatní ne. Latigo k nim přiřazoval a v chůzi tasil pistoli. Vrazil ji do ruky muže, který se prve otočil po Latigově hlasu, a ukázal namátkou na jiného, jenž se neotočil. "Zastřel toho hlupáka."
Voják, celý omámený a s výrazem člověka, který je přesvědčen, že se mu to jen zdá, zvedl pistoli a zastřelil muže, na něhož Latigo ukázal. Nešťastník se zhroutil a vypadal jako hromádka škubajících se kolen a loktů a rukou. Ostatní se otočili.
"Dobře," řekl Latigo a vzal si pistoli zpět.
"Pane!" křičel Hendricks. "Vidím je, pane! Mám nepřítele jasně na dohled!"
Další dvě cisterny vybuchly. Několik rozžhavených kusů oceli letělo jejich směrem. Někteří muži se přikrčili. Latigo se ani nepohnul. Ani Hendricks. Dobrý chlap. Díky bohu aspoň za jednoho v takové noční můře.
"Mám se za nimi vydat, pane?"
"Vezmu si vaše muže a vydám se za nimi sám, Hendricksi. Nažeňte ty hlupáky na koně." Rozmáchle ukázal na stojící muže, jejichž otupělou pozornost odvrátil od hořících cisteren teprve mrtvý kamarád. "Svolejte co nejvíc ostatních. Máte trubače?"
"Ano, pane, Rainese, pane!" Hendricks se rozhlédl, kývl a hned se k nim rozběhl uhrovatý vystrašený chlapec. Vpředu mu na krku visela pomačkaná trubka se střapcem.
"Rainesi," řekl Latigo, "jste s Hendricksem."
"Ano, pane."
"Sežeňte co nejvíc mužů, Hendricksi, ale nepárejte se s tím. Zamířili do toho kaňonu a jsem přesvědčen, že mi někdo říkal, že je to slepý kaňon. Jestli je to tak, uděláme tam z toho střelnici."
Hendricks roztáhl rty v pokřiveném úsměvu. "Ano, pane."
Za nimi dál vybuchovaly cisterny.
17
Roland se ohlédl a užasl nad tím, jak obrovský je ten černý, kouřový sloup stoupající do vzduchu. Vpředu jasně viděl křoví tarasící skoro celé ústí kaňonu. A i když vítr foukal nesprávným směrem, slyšel nesnesitelné komáří bzučení řidiny.
Zamával ve vzduchu nataženýma rukama, aby dal Cuthbertovi a Alainovi znamení, že mají zpomalit. Dokud se na něj oba stále dívali, sundal si šátek, ukroutil z něj provaz a svázal ho tak, aby mu zakryl uši. Napodobili ho. Bylo to lepší než nic.
Pistolníci pokračovali na západ a jejich stíny utíkaly za nimi po poušti jako dlouhé můstky. Když se Roland ohlédl, uviděl, že se do pronásledování pustily dvě skupiny jezdců. Latigo byl v čele té první a úmyslně zdržoval své jezdce, aby se obě skupiny mohly propojit a zaútočit společně.

Dobře, pomyslel si.
Všichni tři jeli ke Šroubovému oku v pevné řadě, také přibrzďovali své koně a nechávali své pronásledovatele, aby zmenšili vzdálenost. Každou chvíli otřásl vzduchem další výbuch a rozechvěla se zem, protože vybuchla další ze zbylých cisteren. Roland užasl, jak snadné to bylo - i po té bitvě s Jonasem a Lengyllem, která by ty muže zde připravila o náladu, to bylo snadné. Připomnělo mu to jednu sklizňovou slavnost kdysi dávno, jemu a Cuthbertovi bylo nejvýš sedm let, kdy běhali s klacky kolem řady vycpaných panáků a sráželi je jeden po druhém, bang-bang-bang.
Zvuk řidiny se mu propracovával do mozku bez ohledu na uvázaný šátek a slzely mu z něj oči. Za sebou slyšel halekání a křik pronásledovatelů. Blažilo ho to. Latigovi muži si spočítali přesilu - dva tucty proti třem, a co nejrychleji přijíždí další množství jejich, aby se vložili do boje - a klacky se jim znovu postavily.
Roland se zahleděl vpřed a nasměroval Bystrého do mezery v křoví, která označovala vstup do kaňonu Šroubové oko.
18
Hendricks dojel Latiga, prudce oddychuje a s rudými tvářemi. "Pane! Dovolte mi hlášení!"
"Tak do toho."
"Mám dvacet mužů a co nevidět se k nám připojí možná trojnásobek jezdců."
Latigo si ničeho z toho nevšímal. Oči se mu proměnily v jasně modré ledové skvrny. Pod knírem se mu objevil malý, dychtivý úsměv. "Rodney," oslovil Hendrickse křestním jménem něžně, skoro jako milenec.
"Pane,"
"Myslím, že jedou dovnitř, Rodney. Ano - podívejte se. Vím to určitě. Ještě dvě minuty a už se nebudou moct vrátit." Zvedl pistoli, položil hlaveň na předloktí a z čiré bujnosti poslal za třemi jezdci ránu.
"Ano, pane, velmi dobře, pane." Hendricks se otočil a zlostně zamával na své muže, aby přidali, sakra, přidali.
19
"Sesednout!" zakřičel Roland, když dojeli k hranici propleteného křoví. Vycházela z něj vůně, která byla suchá a mastná zároveň jako oheň, který čeká, až vzplane. Nevěděl, jestli jejich nezdařený pokus vjet do kaňonu na koních Latiga povzbudí nebo ne, ale nestaral se o to. Byli to dobří koně, dobrý gileadský chov a během posledních měsíců se Bystrý stal jeho přítelem. Nevezme ho do kaňonu, ani jiného koně, protože by tam uvízli mezi ohněm a řidinou.
Chlapci byli bleskově dole, Alain stáhl váček z hrušky sedla a přehodil si ho přes rameno. Cuthbertův a Alainův kůň okamžitě odběhli se rżáním kolem křoví pryč, ale Bystrý ještě chvíli otálel a díval se na Rolanda. "Utíkej." Roland ho poplácal po boku. "Běž."
Bystrý se rozběhl a ohon za ním vlál. Cuthbert a Alain proklouzli mezerou v křoví. Roland je následoval, jen pohlédl dolů, aby se ujistil, že prachová cestička tam pořád je. Byla, a stále suchá - ode dne, kdy ji zde založili, nespadla ani kapka.
"Cuthberte," řekl. "Zápalky."
Cuthbert mu nějakou dal. Usmíval se tak široce, až byl div, že mu nevypadaly z úst. "Dneska jsme je zahřáli, co, Rolande? Baže!"
"Zahřáli, opravdu," usmíval se také Roland. "Tak už běžte. Dozadu do toho komína."
"Nech to udělat mě," řekl Cuthbert. "Prosím tě, Rolande, jdi s Alainem a nech mě tady. Já jsem v srdci žhář, vždycky jsem byl."
"Ne," odmítl Roland. "Toto je moje starost. Nehádej se se mnou. Jdi. A řekni Alainovi, aby dával pozor na čarodějovo sklo, ať se děje cokoliv."
Cuthbert se na něj ještě chvíli díval, pak přikývl. "Nečekej moc dlouho."
"Nebudu."
"Ať ti přeje štěstí, Rolande."
"A tobě dvojnásob."
Cuthbert odspěchal, jen jeho boty zarachotily na kamení, které volně leželo na dně kaňonu. Doběhl Alaina, který dal rukou znamení Rolandovi. Roland přikývl, pak se přikrčil, protože nějaká kulka mu proletěla tak blízko spánku, až cvrnkla do střechy klobouku.

Vmáčkl se nalevo od mezery v křoví a rozhlížel se, a vítr mu naplno foukal do tváře. Latigovi muži se rychle blížili. Rychleji, než čekal. Kdyby mu vítr sfoukl sirky -
Nevšímej si žádných kdyby. Vydrž, Rolande – vydrž - počkej na ně...
Vydržel, dřepěl s nerozsvícenou zápalkou v každé ruce, a vykukoval ven mezi propletenými větvemi. Vůně křoví mu stoupala do nosu. A hned za ní následoval čpavý puch hořící nafty. Bzučení řidiny mu plnilo hlavu, až se mu točila, až si připadal sám sobě cizí. Vzpomněl si, jaké to bylo uvnitř té růžové bouře, jak letěl vzduchem - jak ho to odnášelo pryč od jeho vidění se Susan. Díky Bohu za Sheemieho, pomyslel si nepřítomně. Ten se postará, aby někde v bezpečí přečkala den. Ale zdálo se, že zbabělé kňučení řidiny se mu posmívá, ptá se ho, jestli tam bylo k vidění ještě něco.
Latigo a jeho muži už měli před sebou posledních tři sta yardů, které zbývaly k ústí kaňonu, uháněli plným tryskem a opozdilci rychle dohánělí ostatní. Pro ty vpředu bude těžké na místě zastavit a neriskovat, že je ostatní srazí.
Byl čas. Roland zastrčil jednu sirku mezi přední zuby a škrtl s ní. Chytila a vyplivla horkou a kyselou jiskru na vlhké lože jazyka. Než stačila hlavička vyhořet, přiložil ji Roland k prachu v rýze. Okamžitě chytil a oheň se rozběhl doleva pod severní konec křoviska jako zářivě žlutá nit.
Vrhl se přes mezeru - která mohl být dost široká pro dva koně běžící bok po boku - s druhou sirkou už nastavenou za zuby. Škrtl s ní, jakmile byl trochu chráněn před větrem, vhodil ji do prachu, uslyšel praskavý sykot, pak se otočil a rozběhl se.
20
Matka a otec, zněla první Rolandova otřesená myšlenka - byla to vzpomínka tak hluboká a nečekaná, že působila jako políček. U jezera Saroni.
Kdy tam jeli, ke krásnému jezeru Saroni v severní části Panství Gilead? Roland si nemohl vzpomenout. Věděl jen, že byl velmi malý a že tam byla nádherná písečná pláž, na které si hrál, dokonalé místo pro budoucího mladého stavitele hradů, jakým byl. Právě tím se zabýval toho dne, kdy jeli na (prázdniny? Byly to prázdniny? Copak si moji rodiče kdysi za dávných časů opravdu udělali prázdniny?) výlet, a on zvedl hlavu, protože cosi - možná jen křik ptáků, kteří kroužili nad jezerem - ho přimělo zvednout hlavu a on uviděl svou matku a otce, Stevena a Gabrielle Deschainovy, jak stojí na okraji vody zády k němu a drží se navzájem kolem pasu a dívají se na modrou vodu pod modrým letním nebem. Jak se mu srdce naplnilo láskou k nim! Jak nekonečná byla láska, vplétající se do naděje a vzpomínek jako do copu o třech silných pramenech, tolik podobná Jasné věži každého lidského života a duše.
Nyní však necítil lásku, ale hrůzu. Postavy, které stály před ním, když utíkal dozadu, kde kaňon končil (kde končila racionální část kaňonu), nebyl Steven z Gileadu a Gabrielle z Artenu, ale ti dva padavkové, Cuthbert a Alain. Nedrželi se ani kolem pasu, ale drželi se za ruce jako pohádkové děti ztracené v nepřátelském pohádkovém lese. Také ptáci tu kroužili, ale byli to supi, ne racci, a ta mihotavá hladina s oparem před těmi chlapci nebyla voda.
Byla to řidina, a zatímco se Roland díval, Cuthbert a Alain zamířili přímo k ní.
"Stát!" zakřičel. "U vašich otců, stát!"
Nezastavili se. Šli ruku v ruce k bílému okraji kouřově zeleného mihotání. Řidina předla spokojeností, mumlala něžnosti, slibovala odměny. Spalovala nervy a vyzobávala mozek.
Nebyl čas je doběhnout, proto Roland udělal jedinou věc, na kterou si vzpomněl: zvedl pistoli a vystřelil jim nad hlavu. Výstřel zněl v úzkém kaňonu jako rána kladivem a odražená kule na okamžik přehlušila i řidinu. Oba chlapci se zastavili jen pár palců před tím zlověstným mihotáním. Roland neustále čekal, že se řidina natáhne a chytí je, jako popadla toho ptáka, který letěl moc nízko, když tu byli tehdy v noci pod Kupcovým měsícem.
Vypálil do vzduchu další dvě rány a rachot se odrazil od stěn a přivalil se zpátky. "Pistolníci!" zakřičel. "Ke mně! Ke mně!"
Byl to Alain, kdo se k němu otočil jako první, a jeho omámené oči mu jako by plavaly v uprášeném obličeji. Cuthbert udělal ještě krok, špičky bot mu zmizely v zelenavě stříbrné pěně na okraji řidiny (kňučení se zvýšilo o půl tónu jakoby očekáváním), a potom ho Alain strhl zpátky za šňůru od sombrera. Cuthbert zakopl o pořádný kámen a zprudka dosedl. Když vzhlédl, oči měl jasné.
"Bohové!" zamumlal, a když se zvedal, uviděl Roland, že špičky bot má pryč, jako by je čistě ustřihl

zahradními nůžkami. Palce mu trčely ven.
"Rolande," vyjekl, když k němu s Alainem klopýtali. "Rolande, my jsme byli skoro ztracení. Ono to mluví!"
"Ano. Slyšel jsem. Pojďte. Není čas."
Zavedl je k průrvě ve stěně kaňonu a modlil se, aby se stačili dostat nahoru dost rychle, aby je nezasypaly kulky- což se určitě stane, pokud Latigo dorazí dřív, než stačí vyšplhat aspoň kus cesty nahoru.
Vzduch se začal plnit trpkým, čpavým puchem - ten odér se podobal pachu, jaký vydávají vařené jalovčinky. A kolem nich se začaly plížit první proužky bělošedého kouře.
"Cuthberte, ty první. Alaine, ty po něm. Já půjdu poslední. Lezte rychle, chlapci. Lezte jako o život."
21
Latigovi muži se hrnuli do mezery v stěně z roští, jako když voda proudí do trychtýře, a postupně mezeru rozšiřovali. Spodní vrstva suché vegetace už hořela, ale oni byli tak vzrušeni, že nikdo nezahlédl první nízké plamínky, a i kdyby viděl, nevnímal by je. Štiplavého kouře si také nikdo nevšímal, jejich nosy otupil všepřebíjející puch hořící nafty. Sám Latigo, který jel v čele v těsném závěsu s Hendricksem, měl jedinou myšlenku. Dvě slova, která mu zněla v mozku zlomyslným triumfem: Slepý kaňon! Slepý kaňon! Slepý kaňon!
Jenže cosi začalo tuto mantru narušovat, jak tak uháněl hlouběji do Šroubového oka a kopyta jeho koně prudce dusala do vrstvy kamení a
(kostí)
bělavých hromádek kravích lebek a hrudních košů. Bylo to jakési tiché bzučení, vlezlé, blažené kňučení připomínající neodbytného komára. Slzely mu z toho oči. Ale i když byl ten zvuk silný (pokud to byl nějaký zvuk, skoro mu připadalo, že vychází z něj), odmítl se jím zabývat a soustředil se na svou mantru (slepý kaňon slepý kaňon dostal jsem je do slepého kaňonu)
a na nic jiného. Bude muset předstoupit před Waltera, až tohle skončí, možná před samotného Farsona, a neměl tušení, jak ho potrestají za to, že ztratil ty cisterny - ale to všechno přijde později. V této chvíli chtěl jen zabít ty nenechavé spratky.
Vpředu se kaňon prudce stáčel na sever. Budou za tím ohybem, nejspíš ne moc daleko. Zády otočeni k uzavírací stěně kaňonu, kde se budou snažit vmáčknout se za padlé balvany, které tam možná jsou. Latigo shromáždí všechny střelce, které má, a odraženou palbou je vyžene na otevřené prostranství. Nejspíš vyjdou s rukama nad hlavou a budou doufat v milost. To tedy budou doufat marně. Po tom všem, co udělali, jaké potíže způsobili -
Když se Latigo prohnal kolem výstupku ve stěně kaňonu a už si chystal pistoli, jeho kůň zakřičel - jako žena, tak zakřičel - a vzepjal se pod ním. Latigo se chytil hrušky sedla a podařilo se mu udržet se, ale zadní kopyta koně podklouzla na štěrku a zvíře upadlo. Latigo se pustil hrušky a vrhl se stranou, a už si uvědomoval, že ten zvuk, který se mu plížil do uší, je najednou desetkrát silnější, bzučí tak hlasitě, až mu oční bulvy pulzují v důlcích, tak hlasitě, až ho ve varlatech nepříjemně řeže, tak hlasitě, že to přehlušilo i mantru, která mu tak naléhavě bušila v hlavě.
Ale naléhání řidiny bylo mnohem, mnohem větší, než na jaké se dokázal vzmoci nějaký George Latigo. Dopadl na zem do jakéhosi letmého podřepu a už kolem něj letěli koně, kteří byli tlačeni vpřed, ať chtěli nebo nechtěli, tlakem dalších koní zezadu a jezdců, kteří se v párech tlačili mezerou v křoví (pak ve trojicích, protože díra v křoví, které už hořelo po celé délce, se rozšířila) a potom se za tím zúženým místem okamžitě rozjížděli plnou rychlostí, a nikdo z nich si pořádně neuvědomoval, že celý kaňon je úzký.
Latigovi se na okamžik naskytl pohled na změť černých ohonů a šedých předních nohou a skvrnitých spěnek; viděl mladíky a džíny a boty vmáčknuté do třmenů. Pokusil se vstát, ale do zátylku ho udeřila podkova. Před bezvědomím ho zachránil klobouk, ale přesto ztěžka dopadl na kolena s hlavou svěšenou jako muž, který se chce modlit, a před očima se mu míhaly hvězdičky a zátylek měl v okamžiku celý od krve z rány, kterou mu udělalo do kůže mihnuvší se kopyto.
Slyšel křičet další koně. A také muže. Znovu vstal, vykašlávaje prach zvířený projíždějícími koňmi (byl to moc štiplavý prach, svíral hrdlo jako kouř) a uviděl, že Hendricks se snaží otočit koně na jihovýchod

proti přívalu jezdců. Nedokázal to. V poslední třetině kaňonu byla jakási bažina plná zelenavé kouřící vody a pod ní musel být pohyblivý písek, protože se zdálo, že Hendricksův kůň uvízl. Znovu zařičel, pokusil se vzepnout. Zadní nohy mu sklouzly stranou. Hendricks zas a znovu bořil paty do boků zvířete a snažil se ho dostat do pohybu, ale kůň se nehýbal - nebo nemohl. To hladové bzučení zaplnilo Latigovi uši a zdálo se, že plní celý svět.
"Zpátky! Otočte se!"
Pokusil se ta slova zakřičet, ale ozvalo se sotva jakési zakrákání. Jezdci stále proudili kolem něj a vířili prach, který byl příliš hustý na to, aby to byl jenom prach. Latigo nabral dech, aby mohl zakřičet hlasitěji - museli se vrátit, ve Šroubovém oku čekala nějaká strašlivá zrada - ale rozkašlal se a nic neřekl.
Ječící koně.
Čpavý kouř.
A všude to kňučivé, chtivé, vlezlé bzučení.
Hendricksův kůň padl a koulel očima a vyceněnými zuby chňapal do vzduchu plného kouře a rozstřikoval chomáče pěny z huby. Hendricks spadl do kouřící stojaté vody, ale vůbec to voda nebyla. Jakmile se dotkl hladiny, voda jaksi ožila. Narostly jí zelené ruce a zelená, pohyblivá tlama. Hmátla mu po tváři a maso zmizelo, zmátla mu po nosu a utrhla mu ho, hmátla mu po očích a vytrhla je z důlků. Stáhla Hendrickse pod hladinu, ale než se to stalo, uviděl Latigo odhalenou čelistní kost, krvavý píst, který poháněl jeho zuby v ječících ústech.
Uviděli to další muži a pokusili se otočit se od zelené pasti. Ty, kterým se to podařilo včas, smetla další vlna mužů - bylo neuvěřitelné, že některým z nich stále z hrdla vycházel bojový jekot. Další koně a jezdci byli vháněni do zeleného mihotání, jež je dychtivě přijímalo. Latigo, který stál ohromen a celý od krve jako člověk uprostřed splašeného stáda (a přesně to se dělo), uviděl vojáka, kterému dal svou pistoli. Tento chlapík, jenž poslechl Latigův rozkaz a zastřelil svého compadre, aby se ostatní probrali k životu, se s vytím vytrhl ze sedla a plazil se pryč od okraje té zelené hladiny, i když jeho kůň do ní vletěl. Pokusil se postavit se na nohy, uviděl však, že se na něj řítí dva jezdci, a zakryl si rukama obličej. Za okamžik ho koně srazili.
Křik raněných a umírajících zněl zakouřeným kaňonem, ale Latigo je sotva slyšel. On slyšel hlavně to bzučení, zvuk, který měl podobu skoro hlasu. Zval ho, aby skočil. Aby to tu skoncoval. Proč ne? Bylo po všem, ne? Po všem.
Ale on se namáhavě probíjel pryč a teď už dokázal udělat nějaký pokrok. Proud jezdců, který se tlačil do kaňonu, ustával. Někteří jezdci padesát nebo šedesát yardů před zákrutem dokázali své koně otočit. Ale mizeli v houstnoucím dýmu a propadali zmatku.
Ti mazaní parchanti za námi zapálili to křoví. Bohové nebes, bohové země, myslím, že jsme tu uvízli.
Nemohl dávat žádné příkazy - pokaždé, když se k tomu nadechl, musel se rozkašlat a žádné slovo z něj nevyšlo - ale dokázal chytit projíždějícího jezdce, který vypadal nejvýš na sedmnáct, a strhnout ho ze sedla. Chlapec letěl po hlavě dolů a rozbil si čelo o vyčnívající kámen. Latigo nasedl místo něj, ještě než se chlapcovy nohy přestaly cukat.
Prudce stočil koni hlavu a rozjel se tryskem k přední části kaňonu, ale kouř zhoustl do dusivého bílého mračna, sotva ujel dvacet yardů. Vítr hnal kouř dovnitř. Latigo zahlédl - sotva rozeznal - pohyblivou oranžovou zář hořícího křoví před ústím kaňonu.
Na místě svého nového koně otočil a zamířil zpátky, odkud vyjel.
Z mlhy se nořili další koně. Latigo do jednoho z nich narazil a vyletěl ze sedla, už podruhé během pěti minut. Přistál na kolenou, vyhrabal se na nohy a pozpátku se potácel po větru, kašlal a dávil, oči rudé a uslzené.
Za severním zákrutem to bylo trochu lepší, ale dlouho to tak nevydrží. Na okraji řidiny se zmítala hromada koní, z nichž mnoho mělo zlámané nohy, a křičících mužů, kteří se snažili odplazit. Latigo uviděl několik klobouků vznášejících se na zelenavé hladině kňučícího organismu, který se roztahoval v zadní části kaňonu. Viděl boty, viděl nátepníky, viděl šátky; viděl trubačův nástroj, stále se stuhou a střapcem.
Pojď, zvalo ho zelené mihotání a Latigovi připadalo to bzučení podivně přitažlivé - skoro důvěrné. Pojď na návštěvu, dřepni si a sedni si, jen v klidu, jen v míru, vyber si.
Latigo zvedl pistoli, chtěl po tom střelit. Nevěřil, že se to dá zabít, ale připomene si tvář svého otce a

padne aspoň při střelbě.
Jenomže to neudělal. Pistole mu vypadla z uvolněných prstů a Latigo zamířil vpřed - ostatní kolem něj už dělali totéž - a vkročil do řidiny. Bzučení sílilo a sílilo, plnilo mu uši, až nezbylo nic jiného.
Vůbec nic jiného.
22
Roland a jeho přátelé to všechno viděli z průrvy, kde se zastavili v řadě pod sebou asi dvacet stop pod horním okrajem. Viděli ten řev a zmatek, panickou změť, muže pod kopyty koní, muže a koně hnané do řidiny - a muže, kteří nakonec do ní dobrovolně vešli.
Cuthbert byl nejblíž vrcholu stěny kaňonu, potom Alain, potom Roland, který stál na šestipalcové kamenné římse a držel se výčnělku těsně nad sebou. Ze své výhodné pozice viděli to, co muži zápasící v tom zakouřeném pekle pod nimi vidět nemohli: že řidina roste, natahuje se, dychtivě se k nim plíží jako stoupající příliv.
Roland, jehož chuť bojovat ochabla, se nechtěl dívat na to, co se dole děje, ale nemohl se odvrátit. Kňučení řidiny - zbabělé a zároveň vítězné, šťastné a zároveň smutné, ztracené a zároveň nalezené - ho drželo jako sladké, lepkavé provazy. Visel na skále jako zhypnotizovaný stejně jako přátelé nad ním, i když kouř začal stoupat a čpavý puch ho donutil k suchému kašli.
Muži křičeli z posledního dechu v kouři, který houstl na dně. Potáceli se v něm jako fantomy. Mizeli, protože kouř houstl a stoupal po stěnách kaňonu jako voda. Koně zoufale řičeli pod tou čpavou bílou smrtí. Vítr čechral hladinu kouře v nezbedných vírech. Řidina bzučela a tam, kde ležela, se hladina kouře zbarvila tajuplným bleďounce zeleným odstínem.
Potom, konečně, konečně, Farsonovi muži už nekřičeli.
Zabili jsme je, pomyslel si Roland s hrůzou, ochromující a zároveň fascinující. Potom: Ne, my ne. Já. JÁ jsem je zabil.
Jak dlouho by tam zůstal, Roland nevěděl - možná dokud by ho stoupající kouř také nepohltil, ale potom Cuthbert, který znovu začal šplhat, zavolal shora dvě slova, a zavolal je překvapeně a zoufale.
"Rolande! Měsíc!"
Roland polekaně zvedl hlavu a uviděl, že nebe potemnělo do sametově purpurového odstínu. Jeho přítel se rýsoval proti němu a díval se na západ, takže jeho tvář potřísnilo světlo vycházejícího měsíce horečnatě oranžovým odstínem.
Ano, je oranžový, bzučela mu řidina v hlavě. Smála se mu v hlavě. Je stejně oranžový jako tehdy, když stoupal na nebe tu noc, kdy jsi sem přijel, podíval ses na mě a spočítal mě. Oranžový jako oheň.
Oranžový jako Sklizňový oheň.
Jak to, že je skoro tma? křičel v duchu, ale odpověď znal - ano, znal ji velmi dobře. Čas se sesunul, to bylo vše, sesunul se jako vrstvy hlíny, které se sesedají po zemětřesení.
Nastalo šírání.
Vyšel měsíc.
Rolanda zasáhla hrůza jako sevřená pěst zamířená na srdce, až se zapotácel na té úzké římse, kterou si našel. Zašátral po výčnělku ve tvaru sedlové hrušky nad sebou, ale rovnováhu zdaleka nenabyl. Jeho větší část se znovu ocitla v té růžové bouři, předtím než ho unesla a ukázala mu kosmos. Možná mu to čarodějovo sklo ukázalo jen to, co se dělo celé světy od něj, jen aby mu neukázalo to, co by se mohlo brzy stát za humny.
Otočil bych se, kdybych si myslel, že její život je v opravdovém nebezpečí, řekl. Ve vteřině.
A co když to koule věděla? Jestli nemohla lhát, nemohla ho svést z cesty? Nemohla ho odvést jinam a ukázat mu jakousi temnou zemi, jakousi temnou věž? A ukázala mu ještě něco, co se mu vybavilo teprve teď: hubeného muže ve farmářských montérkách, který řekl - co? Nebylo to přesně to, co si myslel, ani to, co slýchal celý život, nebylo to Život tobě a život tvé úrodě, ale -
"Smrt," zašeptal kamenům, které ho obklopovaly. "Smrt tobě, život mé úrodě. Hromu strom. Přesně to řekl, Hromu strom. Zraj, sklizni."
Oranžový, pistolníku, smál se mu v hlavě chraptivý starý hlas. Byl to hlas Cöosu. Barva slavnostních ohňů. Hromu strom, fin de ańo, to jsou staré zvyky, ze kterých zbyly jen vycpaní panáci s rudýma rukama - až do dnešní noci. Dnes v noci se staré zvyky obnoví, jak už se staré zvyky musí čas od času

obnovovat. Hromu strom, ty zatracený chlapečku, hromu strom: dnes v noci zaplatíš za mého sladkého Ermota. Dnes v noci zaplatíš za všechno. Zraj, Sklizni.
"Lez!" zakřičel, natáhl ruku a plácl Alaina po zadku. "Lez, lez! U svého otce, lez!"
"Rolande, co -" Alain mluvil jako omámený, ale přece jen začal šplhat, postupoval od úchytu k úchytu a shazoval malé kamínky Rolandovi do vzhůru obráceného obličeje. Roland před nimi mhouřil oči a znovu plácal Alaina, jako by poháněl koně.
"Lez, u všech bohů!" křičel. "Možná ještě není pozdě, ani teď!"
Ale věděl, že je to jinak. Démonův měsíc vyšel, viděl zářit jeho oranžové světlo na Cuthbertově tváři jako šílenství a poznal, že je to jinak. Šílené bzučení řidiny v hlavě, ten hnijící bolák přezírající tělo skutečnosti, se spojil s šíleným smíchem čarodějnice, a on věděl, že je to jinak.
Smrt tobě, život úrodě. Hromu strom.
Ach, Susan -
23
Susan nebylo jasné nic, dokud neuviděla muže s dlouhými zrzavými vlasy a slamákem, který mu nezakrýval oči, jež patřily vrahu jehňat; toho muže s kukuřičnými listy v rukou. Byl první, prostě nějaký farmář (zahlédla ho kdysi zřejmě na dolním tržišti, dokonce na něj kývla, jak to venkované dělají, a on ji také pozdravil), stál o samotě kousek od místa, kde se protínala cesta Hedvábného ranče s Velkou cestou, stál tam ve světle vycházejícího měsíce. Dokud k němu nedojeli, nebylo jí jasné nic. Poté, co na ni hodil náruč kukuřičného listí, když projížděla kolem, vztyčená na pomalu projíždějící káře, s rukama svázanýma před sebou, hlavou skloněnou a provazem kolem krku, vyjasnilo se jí všechno.
"Hromu strom," zavolal, skoro líbezně vyslovil ta slova Starého lidu, která neslyšela od dětství, slova, která znamenala, Zraj, sklizni - a ještě něco. Něco skrytého, něco tajného, něco, co mělo cosi společného s hromem, to slovo znamenalo jen smrt. Když jí suché listí zašustělo kolem bot, pochopila to tajemství velmi dobře. Pochopila také, že žádné dítě mít nebude, žádnou svatbu mít nebude v pohádkově vzdálené zemi Gilead, nebude ani žádná síň, ve které by byli s Rolandem spojeni a pak pozdravováni pod elektrickými světly, nebude žádný manžel, žádné další noci sladkého milování. Bylo po všem. Svět se hnul a bylo po všem, vše bylo hotovo dřív, než to stačilo pořádně začít.
Věděla, že ji naložili dozadu na káru, stála v té káře, a že jí zbývající Lovec rakví hodil smyčku kolem krku. "Nezkoušej se posadit," varoval ji, ale mluvil skoro omluvně. "Netoužím tě přímo uškrtit, holka. Jestli kára poskočí a ty spadneš, pokusím se ti smyčku uvolnit, ale jestli si zkusíš sednout, budu tě muset skřípnout. Její rozkazy." Kývl na Rheu, která seděla vzpřímená na sedátku v káře, otěže ve svraštělých rukou. "Teď velí ona."
A také velela; a velela stále, když se blížili k městečku. Soužití s jejím miláčkem jí poznamenalo tělo a miláčkova ztráta jí poznamenala mysl, ale nic nezlomilo její moc. Zdálo se, že spíš vzrostla, jako by našla nějaký jiný zdroj, ze kterého se mohla krmit, aspoň chvíli. Muži, kteří by ji mohli přelomit přes koleno jako třísku, poslouchali její rozkazy bez odmlouvání jako děti.
Jak se Sklizňové odpoledne odvíjelo do noci, objevovali se další a další muži: půl tuctu před károu, kde jeli s Rimerem a mužem s přivřenýma očima, půl tuctu za károu v čele s Reynoldsem, který měl provaz vedoucí k jejímu krku omotaný kolem potetované ruky. Nevěděla, co jsou ti muži zač ani kdo je sem zavolal.
Rhea vedla tuto rychle rostoucí skupinu ještě kousek na sever, potom zabočila na jihozápad po staré cestě k Hedvábnému ranči, která se pak klikatila zpět k městečku. Na východním okraji Hambry se napojovala na Velkou cestu. Dokonce i ve svém omámení si Susan uvědomovala, že ta babizna jede pomalu, cestou odhaduje klesání slunce, na poníka nemlaská a spíš mu přitahuje otěže, aspoň dokud nezmizelo odpolední zlaté světlo. Když minuli toho farmáře s hubeným obličejem, osamělého, nepochybně hodného člověka s vlastní farmou, na které tvrdě pracoval od ranní rosy do večerního kuropění, a s rodinou, kterou miloval (ale ach, pod okrajem ohmataného klobouku měl ty oči vraha jehňat), pochopila Susan i jejich líné tempo. Rhea čekala na měsíc.
Jelikož neměla žádné bohy, modlila se Susan k otci.
Tati? Jestli tam jsi, pomoz mi, abych byla co nejsilnější, a pomoz mi, abych se přimkla k němu, ke vzpomínce na něj. Pomoz mi, abych se přimkla také k sobě. Ne kvůli záchraně, kvůli spasení, ale prostě

abych jim neudělala tu radost, kdyby viděli mou bolest a strach. A jemu, jemu také pomoz -
"Pomoz mu, aby byl v bezpečí," šeptala. "Zachovej mou lásku v bezpečí; zaveď mou lásku bezpečně tam, kam jde, dej mu radost v tom, koho uvidí, a učiň z něj radost pro ty, kdo uvidí jeho."
"Modlíš se, zlatíčko?" zeptala se stařena, aniž se na sedátku otočila. Chraptivý hlas přetékal falešným soucitem. "Baže, děláš dobře, když se snažíš svoje záležitosti se Silami urovnat, dokud ještě můžeš - než se ti slina spálí přímo v krku!" Zvrátila hlavu a zakrákala smíchy a provazce zbylých vlasů jí zavlály v oranžovém světle nafouklého měsíce.
24
Jejich koně v čele s Bystrým přiběhli za zvukem Rolandova zoufalého volání. Zůstali stát nedaleko, hřívy se jim vlnily ve větru, potřásali hlavami a ržáli nevolí, kdykoli vítr utichl natolik, aby k nim dolehl závan hustého bílého kouře stoupajícího z kaňonu.
Roland si koní ani kouře vůbec nevšímal. Upínal oči na váček zavěšený na Alainově rameni. Koule uvnitř znovu ožila. Zdálo se, že váček v houstnoucí tmě pulzuje jako přízračná růžová světluška. Natáhl po ní ruce.
"Dej mi to!"
"Rolande, nevím, jestli -"
"Dej mi to, ať jsi proklet!"
Alain se podíval na Cuthberta, který přikývl - a pak zvedl ruce k nebi v unaveném, nepřítomném gestu. Roland strhl váček k sobě, sotva se ho Alain pokusil stáhnout z ramene. Pistolník se do něj vnořil a vytáhl sklo ven. Pronikavě zářilo jako růžový Démonův měsíc místo toho oranžového.
Za nimi se zdola ozývalo vtíravé kňučení řidiny, stoupalo a klesalo, stoupalo a klesalo.
"Nedívej se přímo do toho," zamumlal Cuthbert Alainovi do ucha. "Nedělej to, při jménu svého otce."
Roland naklonil tvář nad pulzující kouli a její světlo se mu rozteklo po lících a čele jako tekutina a utopilo mu oči ve své hlubině.
V Maerlynově duze ji uviděl - Susan, honákovu dceru, líbeznou dívku v okně. Uviděl ji stát vzadu na černé káře zdobené zlatými symboly, na káře té staré čarodějnice. Reynolds jel za ní, držel konec provazu, který jí smyčkou obemykal krk. Kára se drkotala k Zelenému srdci a jela pomalu jako v průvodu. Kopcovou ulici lemovali z obou stran lidé, z nichž byl ten farmář s očima vraha jehňat jen prvním předvojem - byli to všichni lidé z Hambry a Mejisu, kterým byla ukraden jejich svátek, ale místo něj dostali tuto prastarou temnou atrakci: hromu strom, zraj, sklizni, smrt tobě, život naší úrodě.
Mezi nimi probíhalo nezvučné šepotání jako sílící vlna a lidé po ní začali házet různé věci - nejdřív kukuřičné slupky, potom nahnilá rajčata, potom brambory a jablka. Jedno jablko ji udeřilo do tváře. Zavrávorala, skoro upadla, ale pak se narovnala a pozvedla svou opuchlou, ale stále krásnou tvář, takže ji měsíc zbarvil. Dívala se přímo před sebe.
"Hromu strom," šeptali. Roland je neslyšel, ale odezíral jim slova ze rtů. Byli tam Stanley Ruiz a Pettie a Gert Moggins a Frank Claypool, zástupce šerifa se zlomenou nohou. Jamie McCann, který měl být letošním Sklizňovým mládencem. Roland viděl stovku lidí, které znal (a většinou měl rád) v době, kterou strávil v Mejisu. Teď tito lidé házeli na jeho lásku kukuřičné slupky a zeleninu a ona stála s rukama svázanýma před sebou vzadu na Rheině káře.
Pomalu ujíždějící kára dojela k Zelenému srdci, plnému barevných papírových lampiónů a s tichým kolotočem, na kterém se nevozily žádné rozesmáté děti - ne, letos ne. Zástup, který stále odříkával ta dvě slova - už je zřejmě skandoval - se rozestoupil. Roland uviděl navršenou pyramidu dřeva, která byla nezapálenou hranicí. Kolem ní, se zády opřenými o dřevo a s buclatýma nohama nataženýma, seděli v kruhu vycpaní panáci s rudýma rukama. V kruhu byla jediná mezera; jediné čekající prázdné místo.
A teď se z davu vynořila žena. Měla na sobě ošumělé černé šaty a držela v ruce vědro. Na tváři jí vyvstávala šmouha od popela. Ona -
Roland začal řvát. Bylo to jediné slovo a křičel je pořád dokola: Ne, ne, ne, ne, ne, ne! Růžové světlo koule při každém tom slově zazářilo jasněji, jako by ho jeho hrůza občerstvovala a posilovala. A potom, při každém světelném pulzu, zahlédli Cuthbert s Alainem pod pistolníkovou kůží obrys jeho lebky.
"Musíme mu to vzít," řekl Alain. "Musíme, nebo ho to vycucne. Zabije ho to!"
Cuthbert přikývl a přikročil k Rolandovi. Popadl kouli, ale nedokázal ji vytrhnout Rolandovi z rukou.

Jako by se k ní pistolníkovy prsty přivařily.
"Prašť ho!" poručil Alainovi. "Prašť ho znovu, musíš!"
Ale Alain jako by tloukl do polena. Roland se ani nezhoupl na patách.
Dál jen křičel to jediné slovo odporu "Ne! Ne! Ne! Ne!" a koule tepala rychleji a rychleji a prožírala se do něj tou ránou, kterou otevřela, a sála jeho žal jako krev.
25
"Hromu strom!" vykřikla Kordélie Delgadová a vyběhla z místa, kde čekala. Dav ji jásavě pozdravil a za jejím levým ramenem pomrkával Démonův měsíc jako spiklenec. "Hromu strom, ty nevěrná mrcho! Hromu strom!"
Chrstla na svou neteř vědro barvy, potřísnila jí kalhoty a navlékla jí svázané ruce do mokrých šarlatových rukavic. Usmála se na Susan, když kára projížděla kolem. Ta popelavá šmouha jí vyvstávala na tváři, uprostřed bledého čela jí pulzovala jediná žíla jako červ.
"Mrcho!" křičela Kordélie. Zaťala pěsti. Tancovala jakýsi rozjařený dupák, vysoko zdvíhala nohy, kostnatými koleny natřásala sukni. "Život úrodě! Smrt té mrše! Hromu strom! Zraj, Sklizni!"
Kára projela kolem. Kordélie zmizela Susan z dohledu, byla to jen další krutá vidina ve snu, který brzy skončí. Ptáku a medvědě, zajíci, rybo, pomyslela si. Ať se ti nic nestane, Rolande; ať tě moje láska provází. To je moje nejmilejší přání.
"Vezměte si ji!" zaječela Rhea. "Vezměte si tu vraždící mrchu a upečte ji s rudýma rukama! Hromu strom!"
"Hromu strom!" odpověděl dav. Do měsícem prozářeného vzduchu se zvedl les ochotných rukou, kdesi zapraskaly petardy a zasmály se vzrušené děti.
Zvedli Susan z káry a podávali si ji nad hlavami k čekající hranici, podávali si ji zdviženými pažemi jako hrdinku, která se vrátila z vítězné války. Z rukou jí kapaly červené slzy na napjaté, dychtivé tváře. Měsíc na to všechno shlížel a v jeho světle bledl svit papírových lampiónů.
"Ptáku a medvědě, zajíci, rybo," mumlala, když ji nejdřív spustili na zem a pak přirazili k pyramidě ze suchého dříví na místo, které jí tam nechali - a celý dav jednohlasně skandoval: "Hromu STROM! Hromu STROM! Hromu STROM!"
"Ptáku a medvědě, zajíci, rybo."
Snažila se vzpomenout, jak s ní tehdy v noci tančil. Snažila se vzpomenout, jak se s ní miloval ve vrbovém hájku. Snažila se vzpomenout na jejich první setkání na setmělé cestě: Díky-sai, bylo to utěšené setkám, řekl jí, a ano, přes to všechno, přes tento ubohý konec, který jí přivodili lidé, již byli jejími sousedy a v měsíčním světle se proměnili v tancující skřety, přes tu bolest a zradu a to, co přicházelo, řekl tehdy pravdu: bylo to utěšené setkání, bylo to opravdu velmi utěšené setkání.
"Hromu STROM! Hromu STROM! Hromu STROM!"
Přišly ženy a navršily jí kolem nohou suché listí z kukuřice. Některé jí vrazily políček (bylo to jedno, zdálo se jí, že otlučená a oteklá tvář znecitlivěla), a jedna - byla to Misha Alvarezová, jejíž dceru učila Susan jezdit na koni - jí plivla do očí a pak skotačivě odběhla, se smíchem a potřásajíc rukama k nebi.
Na okamžik zahlédla Coral Thorinovou, ověšenou sklizňovými amulety, s náručí suchého listí, které hodila na Susan. Listí se sneslo kolem ní jako praskavá, vonná sprcha.
A znovu přišla teta a vedle ní Rhea. Každá držela pochodeň. Postavily se před ni a Susan ucítila škvařící se smůlu.
Rhea pozvedla pochodeň k měsíci. "HROMU STROM!" zakřičela nakřáplým stařeckým hlasem a dav odpověděl: "HROMU STROM!"
Kordélie pozvedla svoji pochodeň. "UZRAJ, SKLIZNI!"
"UZRAJ, SKLIZNI!" zakřičeli na ni.
"Tak, ty mrcho," zavrněla Rhea. "Teď přijdou vřelejší polibky než ty, které ti dali tvoji milenci."
"Chcípni, ty nevěrná," šeptala Kordélie. "Život úrodě, smrt tobě."
Byla to ona, kdo vhodil pochodeň do kukuřičného smetí, sahajícího Susan až po kolena; Rhea hodila tu svou sotva o vteřinu později. Kukuřičné listí okamžitě vzplálo a oslnilo Susan žlutým světlem.
Naposledy se nadechla chladného vzduchu, ohřála ho svým srdcem a vyrazila ho ze sebe ve vzdorném výkřiku: "ROLANDE, MILUJI TĚ!"

Dav ustoupil a zamumlal, jako by ho zneklidnilo to, co provedl, ale už bylo příliš pozdě. Přece to nebyl vycpaný panák, ale veselá dívka, kterou všichni znali, jedna z nich, kterou z nějakého šíleného důvodu postavili ke Sklizňové hranici s rukama natřenýma na červeno. Možná by ji zachránili, kdyby měli ještě chvilku - aspoň někteří by to udělali -, ale bylo už příliš pozdě. Suché dříví chytilo; její kalhoty chytily; její košile chytila; dlouhé světlé vlasy jí plály na hlavě jako koruna.

"ROLANDE, MILUJI TĚ!"

Na konci života si uvědomovala žár, nikoli bolest. Měla čas vybavit si jeho oči, oči tak modré, jako je modré nebe při prvních známkách svítání. Měla čas si vzpomenout, jak byl na Pádu a jel bez sedla na Bystrém a černé vlasy mu vlály od spánků a šátek na krku se třepetal. Viděla, jak se směje s takovou lehkostí a volností, jaké už nikdy nenajde v tom dlouhém životě, který pokračoval bez ní, a byl to jeho smích, co si vzala s sebou, když odcházela, odlétala se světlem a žárem do hedvábné, útěšné tmy, a cestou ho volala zas a znovu, volala ptáka a medvěda a zajíce a rybu.

26

Nakonec se v jeho křiku nedalo rozeznat žádné slovo, ani to ne: vyl jako vyvržené zvíře a ruce měl přirostlé ke kouli, která tloukla jako splašené srdce. Sledoval v ní, jak Susan hoří.

Cuthbert se pokusil tu zatracenou věc sebrat, ale nešlo to. Chopil se pak jediné další možnosti, kterou dokázal vymyslet - tasil revolver, namířil ho na kouli a natáhl kohoutek. Nejspíš Rolanda zraní a letící střepy ho možná i oslepí, ale nebylo na vybranou. Jestli něco neudělají, ty čáry ho zabijí.

Ale nebylo to potřeba. Jako by viděla Cuthbertovu pistoli a pochopila, co znamená, koule okamžitě v Rolandových rukou ztemněla a zhasla. Rolandovo ztuhlé tělo, jehož každá vráska a sval se třásly hrůzou a zuřivostí, ochablo. Padl jako kámen a konečně z prstů kouli pustil. Vlastním břichem jí podestlal, když sám padl. Skutálela se z něj a zastavila se mu u jedné bezvládně natažené ruky. Byla teď temná a nic v ní nehořelo, jenom jedna zlovolná oranžová jiskra - droboučký odraz stoupajícího Démonova měsíce.

Alain se podíval na sklo s jakousi znechucenou, ustrašenou úctou. Díval se na ni, jako by se člověk mohl dívat na nějaké zlé zvíře, které usnulo - ale zase se probudí, a až se to stane, začne kousat.

Vykročil k ní a chtěl ji rozdrtit botou na prach.

"Neodvažuj se," zachraptěl Cuthbert. Klečel vedle Rolandova bezvládného těla, ale hleděl na Alaina. Stoupající měsíc se mu koupal v očích, které vypadaly jako malé, zářivé světelné kameny. "Neodvažuj se, po tom všem utrpení a smrti, kterým jsme prošili, abychom ji získali. Neodvažuj se na to ani pomyslet."

Alain se na něj chvíli nejistě díval a říkal si, že by měl tu proklatou věc stejně zničit - prožité utrpení neospravedlňuje utrpení, které přijde, a dokud ten krám zůstane vcelku, nic jiného než utrpení nikomu nepřinese. Byl to stroj na utrpení, přesně tak, a zabil Susan Delgadovou. Neviděl to, co spatřil Roland v tom skle, ale viděl přítelovu tvář a to mu stačilo. Zabilo to Susan a zabije i další, jestli zůstane vcelku.

Ale pak si vzpomněl na ka a ustoupil. Později bude hořce litovat, že to udělal.

"Vrať to zase do váčku," zahučel Cuthbert, "a pomoz mi s Rolandem. Musíme odtud odjet."

Váček ležel zmuchlaný nedaleko na zemi, třepetal se ve větru. Alain zvedl kouli, s nechutí se dotkl toho hladkého, oblého předmětu a čekal, že pod jeho rukama ožije. Ale neožil. Strčil ho do váčku a znovu si ho přehodil přes rameno. Potom poklekl vedle Rolanda.

Nevěděl, jak dlouho se ho snažili bez úspěchu přivést k vědomí -trvalo to, dokud měsíc nevystoupal tak vysoko na nebe, až znovu zestříbřel, a dokud kouř řinoucí se z kaňonu nezačal řídnout, jen to věděl. Skončil, teprve když mu Cuthbert řekl, že to stačí, že ho budou muset přehodit Bystrému přes sedlo a jet s ním tak. Jestli se dokážou dostat do zalesněných krajin západně od Panství před úsvitem, říkal Cuthbert, nejspíš budou v bezpečí - ale musejí se dostat aspoň do těch lesů. Rozprášili Farsonovy muže úžasně snadno, ale rozprchlé skupinky se nejspíš druhý den znovu spojí. Nejlíp udělají, když zmizí dřív, než se to stane.

A tak tedy odjeli od kaňonu Šroubové oko a od mořského pobřeží Mejisu. Jeli na západ pod Démonovým měsícem, s Rolandem přehozeným přes sedlo jako mrtvolou.

27

Další den strávili v Il Bosque, v lese západně od Mejisu, kde čekali, až se Roland probere. Když přišlo odpoledne a on pořád zůstával v bezvědomí, řekl Cuthbert: "Zkus, jestli ho vycítíš."

Alain vzal Rolanda za ruce, soustředil veškeré síly, sklonil se nad bledou, dřímající tváří přítele a zůstal tak skoro půl hodiny. Nakonec zavrtěl hlavou, pustil Rolanda a vstal.
"Nic?" zeptal se Cuthbert.
Alain vzdychl a zavrtěl hlavou.
Vyrobili z borových větví sáně, aby nemusel trávit další noc přehozený přes sedlo (když už nic jiného, tak jim připadalo, že Bystrý je nervózní, když veze svého pána takhle), a jeli dál, nikoli však po Velké cestě - to by bylo příliš nebezpečné, jeli proto podle ní. Když zůstal Roland v bezvědomí i následující den (Mejis už nechávali za sebou a oběma chlapcům se začalo hrozně stýskat, což bylo nevysvětlitelné, ale téměř hmatatelné jako příliv), posadili se k němu každý z jedné strany a hleděli na sebe nad jeho pomalu stoupající a klesající hrudí.
"Může člověk v bezvědomí hladovět nebo umřít žízní?" zeptal se Cuthbert. "To snad nejde, nebo ano?"
"Ano," řekl Alain. "Myslím, že se to může stát."
Opět se vydali na cestu a byla to dlouhá, nervy drásající noc. Chlapci se předchozího dne pořádně nevyspali, ale tento den spali jako zabití, s pokrývkami přetaženými přes hlavu, aby se schovali před sluncem. Probudili se skoro zároveň, když se slunce sklánělo a Démonův měsíc, nyní už dvě noci po úplňku, stoupal hrozivou hradbou mraků, které předznamenávaly první z velkých podzimních bouří.
Roland seděl. Koule byla vytažena z váčku. Seděl a svíral ji v náručí, a to potemnělé kouzlo bylo mrtvé jako skelný zrak Rošťáka. Rolandovy oči, také mrtvé, hleděly tupě do lesních koridorů zalitých měsíčním světlem. Jedl, ale nespal. Pil z potoků, které míjeli, ale nemluvil. A od toho kusu Maerlynovy duhy, kterou vynesli z Mejisu za tak velikou cenu, se ani na chvíli neodloučil. Nezasvítila mu však.
Nezasvítí, pomyslel si Cuthbert jednou, aspoň když jsme já s Alem vzhůru, abychom to viděli.
Alain nedokázal odtrhnout Rolandovi ruce z koule, a tak aspoň položil své ruce Rolandovi na tváře a tak se ho dotýkal a cítil ho. Jenomže nebylo co cítit, nebylo tam nic. Ta věc, která s nimi jela na západ ke Gileadu, to nebyl Roland a nebyl to ani Rolandův duch. Stejně jako měsíc na konci svého cyklu, odešel i Roland.

Část čtvrtá

Všecka boží děťátka dostala boty

Kapitola I
Kansas ráno
1

Poprvé po mnoha
(hodinách? Dnech?)
pistolník zmlkl. Chvíli seděl a díval se k budově na východ od nich (slunce doputovalo za ni a skleněný palác tak vypadal jako černý obrys obklopený zlatou svatozáří), opíral se lokty o kolena. Pak si vzal měch s vodou, který ležel poblíž na silnici, zvedl ho k tváři, otevřel ústa a obrátil ho.
Vypil to, co mu náhodou vteklo do úst - ostatní viděli, jak mu poskakuje ohryzek, zatímco si lehá do odstavného pruhu a stále nechává téct vodu - ale zdálo se, že hlavním cílem nebylo, aby se napil. Voda mu proudila na čelo s hlubokými vráskami a dopadala mu na zavřená víčka. Sbírala se v trojúhelníkovité jamce pod hrdlem a stékala mu ze spánků, máčela mu vlasy a ty tmavěly.
Nakonec měch odložil a jen tak ležel, oči zavřené, paže natažené daleko za hlavou, jako muž, který se ve spánku vzdává. Z mokré tváře mu stoupala pára v jemných praménccích.
"Achhh," vzdychl.
"Je ti líp?" zeptal se Eddie.
Pistolníkova víčka se zvedla a odkryla ty vybledlé, přesto jaksi děsivé modré oči. "Ano. Je. Nechápu,

čím to je, protože jsem se toho vyprávění tak děsil - ale je mi líp."
"Asi by to mohl vysvětlit některý olog-psýché," řekla Susannah, "ale pochybuji, že bys poslouchal."
Opřela si dlaně o bedra, protáhla se a škubla sebou - ale to škubnutí byl jen zvyk. Bolest a ztuhlost, kterou čekala, vůbec necítila, a i když se dole v páteři ozvalo jedno drobné vrznutí, nedočkala se uspokojivé série praskání, lupání a rupání.
"Povím ti jednu věc," řekl Eddie, "to dává naprosto nový význam frázi Shoď to z hrbu. Jak dlouho jsme tam byli, Rolande?"
"Jenom jednu noc."
"Duchové vše stihli za jednu jedinou noc," řekl Jake zasněným hlasem. Nohy měl zkřížené v kotnících. Ochu seděl v lichoběžníku, který tvořila chlapcova ohnutá kolena, a díval se na něj zářivě zlatočernýma očima.
Roland se posadil, otřel si mokré tváře šátkem a ostře se na Jakea podíval. "Co to říkáš?"
"To já ne. To napsal jeden pán, jmenoval se Charles Dickens. V jedné povídce, jmenuje se Vánoční koleda. Všechno za jedinou noc, co?"
"Napovídá ti snad některá část těla, že to bylo déle?"
Jake zavrtěl hlavou. Ne, cítil se skoro stejně jako každé ráno -vlastně líp než jindy. Musel se jít vyčurat, ale jinak se mu nic urgentního nedělo.
"Eddie? Susannah?"
"Je mi dobře," odpověděla Susannah. "Určitě nemám pocit, že jsem zůstala vzhůru celou noc, natož několik nocí."
Eddie pravil: "Svým způsobem mi to připomíná dobu, kterou jsem profetoval -"
"Copak to tak není se vším?" zeptal se Roland suše.
"Ach, velmi zábavné," řekl Eddie. "Skutečná psina. Až se na nás vrhne další zcvoklý vlak, můžeš mu dávat hloupé otázky ty. Chtěl jsem tím říct, že člověk strávil tolik nocí ve vejšce, že si zvykl na pocit, že je z něho pět kilo srágor v čtyřkilovým pytli, když ráno vstával - hlava bolí, ucpanej nos, bušení srdce, rozlámaná páteř. Dejte na slova starýho kámoše Eddieho, podle toho, jak vám je ráno, poznáte, jak dobře vám fet dělá. Každopádně si na to člověk zvykne -já jsem si aspoň zvykl - takže když si dáš jednu noc voraz, další den ráno se probudíš a sedíš na okraji postele a říkáš si, Co to sakra se mnou je? Jsem nemocný? Je mi divně. Měl jsem v noci infarkt?"
Jake se zasmál, ale pak si připlácí ruku na pusu tak prudce, že to vypadalo, jako by nejen chtěl ten smích zadržet, ale přímo ho vzít zpět. "Promiň," řekl. "Připomnělo mi to tátu."
"Jednoho z mýho kmene, co?" zeptal se Eddie. "Každopádně čekám, že budu celej bolavej, čekám, že budu unavenej, čekám, že budu celej rozvrzanej - ale vlastně si myslím, že nejvýš budu potřebovat se rychle vyčurat tamhle v křoví."
"A dát si něco k snědku?" zeptal se Roland.
Eddie se nepatrně usmíval. Ale teď zvážněl. "Ne," řekl. "Po takovým příběhu nemám takovej hlad. Vlastně vůbec nemám hlad."

2

Eddie snesl Susannah po náspu dolů a posadil ji za vavřínový keř, aby vykonala to nejnutnější. Jake byl šedesát nebo sedmdesát yardů na východ od nich, v březovém lesíku. Roland říkal, že využije k ranní toaletě opravný pruh, a pozvedl obočí, když se jeho newyorští přátelé zasmáli.
Susannah se nesmála, když vyšla z křoví. Tvář měla uplakanou. Eddie se jí neptal, věděl své. Sám s tím pocitem bojoval. Vzal ji jemně do náruče a ona si opřela tvář o jeho krk. Chvíli tak zůstali.
"Hromu strom," řekla nakonec a vyslovovala to stejně jako Roland, na konci mírně stoupla hlasem.
"Jo," řekl Eddie a pomyslel si, že Karlík je pořád Karlík, ať ho pojmenují jakkoli. Stejně jako růže je růže je růže, říkal si. "Uzraj, Sklizni."
Zvedla hlavu a začala si otírat mokré oči. "Projít něčím takovým," řekla potichu - a ohlédla se k dálničnímu náspu, aby se ujistila, že tam Roland nestojí a nedívá se na ně. "A ve čtrnácti."
"Jo. Vedle toho vypadají moje dobrodružství s pátráním po neuchopitelné peněžence na Tompkinsově náměstí docela krotce. Svým způsobem se mi ale skoro ulevilo."
"Ulevilo? Proč?"

"Protože jsem si myslel, že nám poví, že ji zabil sám. Kvůli té své zatracené Věži."
Susannah se mu podívala přímo do očí. "Ale on si myslí, že to udělal. Copak to nechápeš?"
3
Když byli zase pohromadě a jídlo bylo opravdu na dohled, všichni došli k závěru, že by se přece jenom mohli trochu najíst. Roland rozdělil poslední burritos (Možná se někdy během dneška zastavíme v nejbližším Boing Boing Burgeru a podíváme se, co jim tam zbylo, pomyslel si Eddie) a pak se do nich pustili. Všichni, tedy kromě Rolanda. Zvedl svoje burrito, podíval se na ně a pak se podíval jinam. Eddie uviděl v jeho tváři smutek, se kterým pistolník vypadal staře a ztraceně. Eddieho zabolelo srdce, ale nedokázal vymyslet, co by se s tím dalo dělat.
Ale Jake, ač skoro o deset let mladší, to dokázal. Vstal, přešel k Rolandovi, klekl si vedle něj, chytil pistolníka kolem krku a objal ho. "Je mi líto, že jsi ztratil přítelkyni," řekl.
Rolandovi se zkrabatila tvář a Eddie byl chvilku přesvědčen, že nevydrží. Možná, že od posledního objetí uplynula dlouhá doba. Strašně dlouhá. Eddie se musel chvíli dívat jinam. Kansas ráno, říkal si. To jsi nečekal, že se ti takovej pohled naskytne. Chvíli se tím kochej a nech toho chlapa být.
Když se podíval zpátky, Roland se už zase ovládal. Jake seděl vedle něj a Ochu měl svůj dlouhý čumák na jedné pistolníkově botě. Roland se pustil do svého burrita. Pomalu a bez valné chuti - ale aspoň jedl.
Eddiemu se do dlaně vkradla studená ruka - Susannah. Vzal ji a sevřel do prstů.
"Jedna noc," uvažovala.
"Aspoň podle našich tělesných hodin," řekl Eddie. "Zato podle hlavy-"
"Kdo ví?" souhlasil Roland. "Ale vyprávění příběhů pokaždé čas změní. Aspoň v mém světě se to děje."
Usmál se. Bylo to nečekané jako vždy a jako vždy mu ten úsměv proměnil tvář v něco skoro krásného. Při pohledu na něj si člověk uměl představit, jak se jedna dívka mohla kdysi dávno do Rolanda zamilovat, říkal si Eddie. Kdysi dávno byl dlouhý a měl ještě růst, ale možná nebyl tak ošklivý. Kdysi dávno, kdy ho Věž ještě neměla tak pevně v pařátech.
"Myslím, že tak to chodí ve všech světech, zlato," řekla Susannah. "Mohla bych se tě zeptat na pár věcí, než se pustíme dál?"
"Jak chceš."
"Co se ti stalo? Jak dlouho jsi byl... pryč?"
"Rozhodně jsem byl pryč, v tom máš pravdu. Cestoval jsem. Toulal jsem se. Ne přímo v Maerlynově duze - myslím, že bych se odtamtud nikdy nevrátil, kdybych do ní vešel, dokud jsem byl pořád - nemocný - ale každý má samozřejmě nějaké Čarodějovo sklo. Tady." Poklepal si vážně na čelo, těsně nad místo mezi obočím. "Právě tam jsem šel. Právě tam jsem cestoval, zatímco moji přátelé cestovali se mnou na západ. Tam jsem se kousek po kousku zotavoval. Držel jsem se koule a cestoval jsem ve své hlavě a zotavoval jsem se. Ale koule se mi už nerozsvítila, teprve až úplně na konci - kdy bylo cimbuří hradu a městské věže na dohled. Kdyby se probudila dřív -"
Pokrčil rameny.
"Kdyby se probudila dřív, než jsem začal nabírat zase trochu duševních sil, myslím, že bych tu teď nebyl. Protože jakýkoli svět - dokonce i ten růžový se skleněným nebem - by byl lepší než ten, kde nebyla Susan. Myslím, že síla, která dává tomu sklu život, to věděla - a čekala."
"Ale když se pro tebe znovu rozsvítila, prozradila ti zbytek," řekl Jake. "Musela. Pověděla ti o všem, u čeho jsi nebyl, abys to viděl."
"Ano. Vím o tom příběhu tolik, protože jsem ho viděl v kouli."
"Jednou jsi nám řekl, že John Farson chtěl narazit tvou hlavu na kůl," řekl Eddie. "Protože jsi mu cosi ukradl. Cosi, co mu bylo drahé. Byla to ta skleněná koule, že?"
"Ano. Strašně zuřil, když to zjistil. Šílel vzteky. V tvé hantýrce, Eddie, se proměnil v atomovku."
"Kolikrát ti zasvítila?" zeptala se Susannah.
"A co se s ní stalo?" dodal Jake.
"Viděl jsem do ní třikrát od chvíle, kdy jsme odjeli z Panství Mejis," řekl Roland. "Poprvé to bylo v tu noc, než jsme vyrazili domů do Gileadu. Tehdy jsem v ní putoval nejdéle a ukázala mi všechno, co jsem vám vyprávěl. Několik málo věcí jsem si jen domyslel, ale většinu mi ukázala. Ukázala mi tyto věci ne proto, aby mě poučila nebo povzbudila, ale aby mě ranila a zkrušila. Zbývající kusy Čarodějovy duhy

jsou také zlé. Oživuje je bolest. Čekala, dokud nebyla moje mysl tak silná, aby všechno pochopila a vydržela - a pak mi ukázala všechno, co mi v mé pitomé nedospělé spokojenosti uniklo. Moje milostné poblouznění. Moji pyšnou, vražednou domýšlivost."
"Rolande, to ne," namítla Susannah. "Nedovol, aby ti ubližovala ještě dnes."
"Ale ona ubližuje. A pořád bude. To nevadí. Na tom teď nesejde. Příběh je dán.
Podruhé jsem nahlédl do koule - vešel do ní - tři dny po příjezdu domů. Matka tam nebyla, i když tam ten večer měla být. Odešla do Debarie - to je druh útulku pro ženy -, kde čekala a modlila se za můj návrat. Nebyl tam ani Marten. Byl v Krésii, s Farsonem."
"Ta koule," ozval se Eddie. "To už ji měl otec?"
"Ne-e," řekl Roland. Podíval se na své ruce a Eddie si všiml, že mu mírně zrudly tváře. "Nejdřív jsem mu ji nedal. Nějak se mi - nechtělo dát ji z ruky."
"To bych řekla," souhlasila Susannah. "Byl jsi na tom stejně jako všichni, kdo se do toho zatraceného krámu podívali."
"Třetí den odpoledne, než jsme měli jít na banket na oslavu našeho bezpečného návratu -"
"Vsadím se, že jste měli opravdu náladu na večírky," poznamenal Eddie.
Roland se neradostně usmál a stále si prohlížel své ruce. "Někdy kolem čtvrté přišel do mých pokojů Cuthbert s Alainem. Byli jsme trojka hodná malířova štětce, to bych řekl - ošlehaní větrem, se zapadlýma očima, s rukama plnýma nezhojených škrábanců a ran od toho, jak jsme vylézali z kaňonu, hubení jako strašáci do zelí. Dokonce i Alain, který měl vždycky sklony k tloustnutí, skoro zmizel, když se postavil bokem. Zatlačili mě do rohu, tak byste to asi řekli. Až do té chvíli drželi kouli v tajnosti - z úcty ke mně a kvůli ztrátě, kterou jsem utrpěl, jak mi řekli, a já jim věřil -, ale nebudou to tajemství držet déle než do večeře. Jestli ji nevydám dobrovolně, zůstane pak na našich otcích, aby rozhodli. Bylo jim to hrozně trapné, zvlášť Cuthbertovi, ale byli odhodlaní.
Řekl jsem jim, že ji dám svému otci ještě před banketem - dokonce ještě než přijede má matka kočárem z Debarie. Ať brzy přijdou a zjistí, jestli jsem dodržel slib. Cuthbert začal blekotat, že to není nutné, ale samozřejmě to bylo nutné -"
"Jo," souhlasil Eddie. Vypadal jako člověk, který této části příběhu dokonale rozumí. "Můžeš vlézt na záchod po svých, ale mnohem lehčí je spláchnout všechno to svinstvo, když máš někoho vedle sebe."
"Alain, přinejmenším on, věděl, že bude pro mě lepší - lehčí -, když nebudu muset předávat kouli sám. Okřikl Cuthberta a řekl, že přijdou. A přišli. A já ji předal, i když se mi vůbec nechtělo. Můj otec zbledl jako papír, když se podíval do váčku a uviděl, co v něm je, pak se omluvil a odnesl ji. Když se vrátil, zvedl sklenici vína a mluvil s námi o našich dobrodružstvích v Mejisu, jako by se nic nestalo."
"Ale mezitím, kdy s tebou promluvili tví přátelé a kdy jsi ji skutečně vydal, ses do ní podíval," řekl Jake. "Vešel jsi do ní. Cestoval jsi v ní. Co ti ukázala tentokrát?"
"Nejdřív zase Věž," odpověděl Roland, "a začátek cesty, která k ní vede. Viděl jsem pád Gileadu a triumf Dobrého muže. Oddálili jsme ty události o pouhých dvacet měsíců, když jsme zničili to naftové naleziště a cisterny. Nemohl jsem s tím nic dělat, ale ukázalo mi to něco, co jsem mohl udělat. Viděl jsem jistý nůž. Ta čepel byla namočena ve zvláště mocném jedu, v jakési látce, která pocházela ze vzdáleného středosvětského království, které se jmenuje Garlan. Byla to látka tak silná, že i nepatrný řez způsobí skoro okamžitou smrt. Nějaký potulný zpěvák - ve skutečnosti to byl nejstarší synovec Johna Farsona - přinesl ten nůž ke dvoru. Ten muž ho dal hradnímu šéfovi domácího služebnictva. Ten muž měl nůž předat skutečnému vrahovi. Můj otec neměl to ráno po banketu spatřit východ slunce." Ponuře se na ně usmál. "Díky tomu, co jsem viděl v Čarodějově sklu, nedoputoval ten nůž nikdy do ruky, která ho měla použít, a na konci týdne mělo domácí služebnictvo nového šéfa. Pěkné příběhy vám tu vyprávím, viďte? Baže, moc pěkné, opravdu."
"Viděl jsi tu osobu, pro kterou ten nůž byl určen?" zeptala se Susannah. "Skutečného vraha?"
"Ano."
"A ještě něco? Viděl jsi ještě něco?" zeptal se Jake. Zdálo se, že plánovaný atentát na Rolandova otce ho příliš nezaujal.
"Ano." Roland vypadal zmateně. "Boty. Jenom na okamžik. Boty letící vzduchem. Nejdřív jsem si myslel, že je to podzimní listí. Ale pak jsem uviděl, co je to doopravdy, a pak byly pryč a já ležel v posteli a

svíral kouli v náručí - docela stejně, jako když jsem ji vynášel z Mejisu. Můj otec - jak jsem řekl, jeho překvapení, když se podíval do toho váčku, bylo velmi velké, opravdu."
Pověděl jsi mu, kdo má ten nůž otrávený zvláštním jedem, pomyslela si Susannah, komorník Jeeves nebo kdo, ale nepověděl jsi mu, kdo ho má skutečně použít, že, zlato? Proč ne? Protože ses chtěl postarat o tenhle drobný kšeftík sám? Ale než se stačila zeptat, ptal se Eddie na něco jiného.
"Boty? Letěly vzduchem? Znamená to teď pro tebe něco?"
Roland vrtěl hlavou.
"Pověz nám o tom ostatním, co jsi viděl," řekla Susannah.
Podíval se na ni s tak hroznou bolestí, že to, co Susannah dosud jen tušila, se proměnilo v holý fakt. Odvrátila pohled a nahmatala Eddieho ruku.
"Prosím za prominutí, Susannah, ale to nemohu. Teď ne. Prozatím jsem pověděl všechno, co můžu."
"Dobře," souhlasil Eddie. "Dobře, Rolande, to je v pohodě."
"Ódě," souhlasil také Ochu.
"Viděl jsi ještě někdy tu čarodějnici?" zeptal se Jake.
Dlouho se zdálo, že ani na to Roland neodpoví, ale nakonec to udělal.
"Ano. Neskoncovala se mnou. Stejně jako sny o Susan mě pronásledovala i ona. Až z Mejisu mě pronásledovala."
"Jak to myslíš?" zeptal se Jake potichu a udiveně. "Kristepane, Rolande, jak to myslíš?"
"Teď ne." Vstal. "Je čas, abychom znovu vyrazili." Kývl směrem k budově, která se vznášela v oparu před nimi. Slunce už vystoupilo nad cimbuří. "Tamhle ten zářivý dóm je pořádně daleko, ale myslím, že k němu dojdeme dnes odpoledne, jestli půjdeme zčerstva. To by bylo nejlepší. Není to místo, kam bych chtěl dojít po setmění, pokud se tomu můžeme vyhnout."
"Už víš, co to je?" zeptala se Susannah.
"Potíže," opakoval. "A na naší cestě."
4
To ráno řidina nějakou dobu drnčela tak hlasitě, že ji pořádně neztlumily ani kulky v uších. Když to bylo nejhorší, měla Susannah pocit, že se jí hřeben nosu snad rozpadne, a když se podívala na Jakea, viděla, že se mu z očí hrnou proudy slz - neplakal jako lidé, když jsou smutní, ale jako lidé, když se jim vzbouří nosní dutiny. Nemohla vyhnat z hlavy toho hráče na pilu, o kterém se chlapec zmiňoval. Zní jako havajka, říkala si pořád dokola, zatímco ji Eddie pochmurně tlačil před sebou na novém kolečkovém křesle a proplétal se mezi znehybnělými auty. Zní jako havajka, ne? Zní sakra jako havajka, ne, krasavice černočerná?
Po obou stranách dálnice řidina šplouchala po náspu, vrhala trhané, zdeformované odrazy stromů a obilních sil a zdálo se, že pozoruje procházející poutníky, jako hladová zvířata v zoo možná pozorují buclaté děti. Susannah se přistihla, že myslí na řidinu v kaňonu Šroubové oko, která se hladově napřahovala skrz dým po Latigových mužích, zoufale se vzpírajících, a pak je vtahovala do sebe (a někteří do ní vstoupili sami, kráčeli jako zombie z hororového filmu), a pak se přistihla, že znovu myslí na toho chlapíka z Central Parku, na toho prosťáčka s pilou. Zní jako havajka, ne? Počítám jednu řidinu, a ta zní jako havajka, ne?
Zrovna když si myslela, že už to nevydrží ani chvilku, řidina se začala od silnice I-70 znovu odtahovat a bzučivé drnčení konečně začalo utichat. Susannah mohla nakonec vytáhnout kulky z uší. Zastrčila je do boční kapsy křesla, ale ruka se jí trochu třásla.
"To bylo zlý," poznamenal Eddie. Mluvil dušeně a plačtivě. Ohlédla se po něm a viděla, že má mokré tváře a červené oči. "Jenom klid, sladká Suzie," řekl. "Mám strašnou rýmu, nic víc. Ten zvuk mi zničí dutiny."
"Mně taky," souhlasila Susannah.
"Moje dutiny jsou dobré, ale bolí mě hlava," řekl Jake. "Rolande, nemáš ještě nějaký aspirin?"
Roland se zastavil, prohledal torbu a našel lahvičku.
"Viděl jsi ještě někdy Claye Reynoldse?" zeptal se Jake, když zapil pilulky vodou z měchu, který nesl.
"Ne, ale vím, co se s ním stalo. Dal dohromady bandu, byli v ní taky dezertéři z Farsonovy armády, a vylupovali banky - tedy poblíž naší části světa, ale tou dobou se bankovní zloději a dostavníkoví lupiči

nemuseli od pistolníků skoro ničeho obávat."
"Pistolníci měli plné ruce práce s Farsonem," řekl Eddie.
"Ano. Ale Reynoldse a jeho lidi chytil jeden chytrý šerif, který proměnil hlavní ulici jednoho městečka, jmenovalo se Oakley, v zónu zabíjení. Šest členů gangu z deseti bylo zabito na místě. Zbytek skončil na šibenici. Reynolds mezi nimi. To se stalo ani ne za rok, v době Širé země." Odmlčel se, potom řekl: "Jedna z těch, kdo zůstali v té zóně zabíjení, byla Coral Thorinová. Stala se Reynoldsovou ženou; jezdila a zabíjela s nimi."
Chvíli šli mlčky. V dálce drnčela řidina svou nekonečnou píseň. Jake se najednou rozběhl k zaparkovanému karavanu. Pod stěračem na řidičově straně zůstal nějaký vzkaz. Jake se vytáhl na špičky a tak tak na něj dosáhl. Zamračeně si ho prohlédl.
"Co tam stojí?" zeptal se Eddie.
Jake mu ho podal. Eddie se podíval, pak lístek dal Susannah, která si ho také přečetla a předala ho Rolandovi. Ten se podíval, ale zavrtěl hlavou. "Rozeznám jenom pár slov - stará žena, temný muž. Co je tam dál? Přečtěte mi to."
Jake si lístek zase vzal. "Ta stará žena ze snů v Nebrasce. Jmenuje se Abagail." Odmlčel se. "Potom tady dole stojí: Temný muž je na západě. Možná ve Vegas."
Jake vzhlédl k pistolníkovi, lístek se mu třepotal v ruce, a tvářil se zmateně a stísněně. Ale Roland se díval k paláci, který se tetelil na druhém konci dálnice - palác, který nebyl na západě, ale na východě, palác, který byl světlý, ne tmavý.
"Na západě," řekl Roland. "Temný muž, Temná věž, a vždycky na západě."
"Nebraska je taky na západ odtud," řekla Susannah váhavě. "Nevím, jestli to něco znamená, ta Abagail, ale -"
"Myslím, že patří do jiného příběhu," řekl Roland.
"Ale příběhu, který je podobný tomu našemu," ozval se Eddie. "Možná je to jeho soused. Dost blízký, aby si vyměňovali cukr za sůl - nebo se začali hádat."
"Určitě máš pravdu," řekl Roland, "a možná s tou starou ženou i temným mužem ještě budeme mít co dělat... Ale dnes nás čeká práce na východě. Jdeme."
Znovu vyrazili.
5
"A co Sheemie?" zeptal se Jake po chvíli.
Roland se zasmál, trochu překvapen otázkou, zároveň potěšen vzpomínkou. "Ten šel za námi. Nemohlo to pro něho být snadné a místy to muselo být zatraceně děsivé - mezi Mejisem a Gileadem byla kola a kola divočiny a také spousta divokých lidí. Možná něčeho horšího než jen lidí. Ale ka bylo s ním a o Pouti na Konci roku se tam objevil. I s tím svým zatraceným mezkem."
"Capim," řekl Jake.
"Api," opakoval Ochu, který ťapal Jakeovi za patami.
"Když jsme se vydali hledat Věž, já a moji přátelé, Sheemie šel s námi. Jako panoš, dalo by se říct. On -" Ale Roland nedopověděl, kousl se do rtu a už nic neřekl.
"Kordélie?" zeptala se Susannah. "Ta bláznivá teta?"
"Bylo po ní, než ten oheň shořel na uhlíky. Možná ji dostala srdeční bouře nebo mozková bouře - Eddie by řekl záchvat."
"Možná umřela hanbou," poznamenala Susannah. "Nebo hrůzou z toho, co provedla."
"Možná," řekl Roland. "Připustit pravdu, když už je příliš pozdě, to je strašná věc. Znám to moc dobře."
"Tam nahoře něco je," ukazoval Jake na dlouhý úsek silnice, na kterém nebyla žádná vozidla. "Vidíte?"
Roland viděl - zdálo se, že těma svýma očima vidí všechno -, ale trvalo ještě patnáct minut, než Susannah začala rozeznávat vpředu na cestě malé černé tečky. Byla si docela jista, že ví, co to je, ale byla to spíš zásluha intuice než zraku. Za dalších deset minut měla jistotu.
Byly to boty. Šest párů bot, úhledně složených v řadě napříč silnice mířící na východ, napříč mezistátní trasy I-70.
Kapitola II
Boty na cestě

1

Došli k těm botám v půli dopoledne. Za botami se jasněji rýsoval skleněný palác. Třpytil se jemným zeleným odstínem jako odraz konvalinkového koberce v klidné vodě. Vpředu svítila brána; na věžích vlály v mírném větru červené praporce.

Ty boty byly také červené.

Susannah měla pochopitelný dojem, že tam leží šest párů, ale bylo to jinak - byly to vlastně čtyři páry a jedna čtveřice. Ta čtveřice - čtyři červené botičky ušité z měkounké kůže - byly nepochybně určeny pro čtyřnohého člena jejich ka-tet. Roland jednu z nich zvedl a sáhl do ní. Nevěděl, kolik brumláků v dějinách světa nosilo boty, ale byl ochoten tvrdit, že žádný ještě nedostal sadu kožených botek s hedvábnou podšívkou.

"Bally, Gucci, padněte na zadek," prohodil Eddie. "To jsou skvělé věci."

Susannah si vybrala nejrychleji a nejen kvůli ženským, třpytivým ozdobám po stranách. Nebyly to vlastně skutečné boty - byly totiž ušity tak, aby padly na pahýly jejích nohou, které končily těsně nad koleny.

"No podívejte se na to," pochvalovala si a podržela jednu botu tak, aby slunce mohlo zazářit na skleněných drahokamech, kterými byly boty ozdobeny - pokud to byla sklíčka. Napadla ji bláznivá myšlenka, že to jsou drobné diamanty. "Čepičky. Po čtyřech letech potýkání s tím, čemu má přítelkyně Cynthia říká ‚omezené možnosti ohledně nohou', jsem konečně dostala vlastní čepičky. Jen si to představte."

"Čepičky," divil se Eddie. "Tak se tomu říká?"

"Přesně tak se jim říká, zlato."

Pro Jakea byly jasně červené šněrovací polobotky - až na tu barvu by se dokonale hodily do upjatého prostředí Piperovy školy. Zkusmo jednu ohnul, pak ji otočil. Podrážka byla světlá a neposkvrněná. Nebylo na ní žádné razítko výrobce, ale on žádné ani nečekal. Jeho otec měl asi tucet párů jemných ručně šitých bot. Jake takové boty poznal, když nějaké viděl.

Eddiemu připadly nízké boty s kubánskými podpatky (V tomto světě by se jim asi říkalo mejiské podpatky, pomyslel si), vpředu do špičky - takovým se kdysi dávno, v jeho jiném životě, říkalo "frajerky". Kluci z poloviny šedesátých let - z éry, která těsně unikla Odettě/Dettě/Susannah - by jim asi říkali "beatlesovky".

Rolandovy boty byly samozřejmě kovbojské. Pěkné - člověk by v nich šel spíš tancovat než rajtovat. Smyčkové stehy, po stranách zdobení, úzká, vysoká klenba. Prohlížel si je, aniž je vzal do ruky, pak se podíval na své spolucestující a zamračil se. Dívali se na sebe. Člověk by řekl, že tři lidé něco takového nemohou dělat, to zvládne jen pár - ale to může říct jenom ten, kdo nikdy nepatřil do žádného ka-tet. Roland s nimi stále sdílel khef. Cítil ten mocný proud jejich propletených myslí, ale nerozuměl mu. To kvůli jejich světu. Přišli z různých kdy svého světa, ale tady vidí něco, co mají všichni tři společné.

"Co je to?" zeptal se. "Co znamenají, ty boty?"

"Myslím, že tohle žádný z nás pořádně neví," řekla Susannah.

"Ne," pravil Jake. "Je to další hádanka." Znechuceně se podíval se na přízračnou, krvavě červenou polobotku v rukou. "Další zatracená hádanka."

"Povězte, co víte." Podíval se znovu na skleněný palác. Byl nyní možná patnáct newyorských mil daleko, zářil v jasném dni, jemný jako fata morgana, ale skutečný jako - jako boty. "Prosím vás, povězte mi, co o těch botách víte."

"Já jsem dostala boty, ty jsi dostal boty, všecka boží děťátka dostala boty," řekla Odetta. "Takový názor rozhodně převažuje."

"No," ozval se Eddie, "aspoň my jsme je dostali. A ty si myslíš totéž co já, že?"

"Asi ano."

"A ty, Jakeu?"

Místo slovní odpovědi zvedl Jake druhou polobotku (Roland nepochyboval, že všechny střevíce, včetně Ochových, dokonale padnou) a třikrát jimi prudce klepl o sebe. Rolandovi to nic neříkalo, ale Eddie a Susannah prudce zareagovali, rozhlédli se a podívali se hlavně k nebi, jako by čekali, že se z toho jasného podzimního nebe urodí bouřka. Nakonec se zadívali zase na skleněný palác - a potom na sebe tím vědoucím vykuleným pohledem, který v Rolandovi budil chuť oběma třást tak dlouho, až by jim zuby

cvakaly. Ale počkal. Někdy nic jiného nemohl muž dělat.
"Když jsi zabil Jonase, podíval ses do té koule," otočil se k němu Eddie.
"Ano."
"Cestoval jsi v té kouli."
"Ano, ale o tom už teď nechci mluvit; nemá to nic společného s těmihle -"
"Právě že asi má," přerušil ho Eddie. "Letěl jsi růžovou bouří. Uvnitř růžové vichřice, dalo by se říct. To je slovo, které se dá použít i pro bouři, že? Zvlášť když luštíš hádanku."
"Jistě," řekl Jake. Mluvil zasněně, skoro jako chlapec, který mluví ze spaní. "Kdy přeletí Dorotka Čarodějovu duhu? Když je Vichrová."
"Už nejsme v Kansasu, zlato," řekla Susannah a pak vydala jakýsi divný, neveselý zvuk, který měl být zřejmě smíchem. "Možná to tak trochu vypadá, ale Kansas nebyl nikdy tak - víš, tak řídký."
"Nerozumím vám," řekl Roland. Ale dala se do něj zima a srdce mu bouchalo příliš prudce. Řidiny teď byly všude, copak jim to neříkal? Že se světy vpíjejí do sebe, protože síla Věže ochabuje? Protože den, kdy bude růže rozdupána, se blíží?
"Viděl jsi různé věci, když jsi letěl," řekl Eddie. "Než ses dostal do té temné země, které jsi říkal Hromové ticho, cosi jsi viděl. Pianistu Sheba. Který se později znovu v tvém životě objevil, že?"
"Ano, v Tuliu."
"A ten osadník se zrzavými vlasy?"
"Ten také. Měl ptáka, jmenoval se Zoltán. Ale když jsme se potkali, on a já, říkali jsme si běžné věci. Život tobě, život tvé úrodě, takové věci. Myslel jsem, že jsem slyšel totéž, když letěl kolem mě v té růžové bouři, ale ve skutečnosti řekl něco jiného." Pohlédl na Susannah. "Viděl jsem také tvoje kolečkové křeslo. To staré."
"A viděl jsi čarodějnici."
"Ano. Já -"
Skřípavým chrapotem, který Rolandovi nepříjemně připomněl Rheu, zvolal Jake Chambers: "Dostanu tě, jen se neboj! A tvého pejska také!"
Roland na něj hleděl a snažil se udržet ústa zavřená.
"Jenomže v tom filmu čarodějnice neletěla na koštěti," namítl Jake. "Jela na kole, takovém, co má vzadu košík."
"Jo, a neměla ani žádné sklizňové amulety," řekl Eddie. "Ale byl by to pěkný detail. Povím ti, Jakeu, když jsem byl malý, míval jsem noční můry z toho, jak se smála."
"Mně zase naháněly hrůzu ty opice," přidala se Susannah. "Létající opice. Když jsem si na ně vzpomněla, musela jsem vlézt do postele k mámě a tátovi. Ještě když jsem mezi nimi usínala, pořád se hádali, čí to byl geniální nápad, brát mě na to představení."
"Nebál jsem se klepnout těmi podpatky," prohlásil Jake. "Ani trochu." To říkal Susannah a Eddiemu; v té chvíli jako by tam Roland ani nebyl. "Přece jsem je neměl obuté."
"Pravda," řekla Susannah přísně, "ale víš, co říkával můj tatínek?"
"Ne, ale mám pocit, že se to dozvíme," pravil Eddie.
Krátce, ostře se na Eddieho podívala, pak se obrátila znovu k Jakeovi. "Nikdy nepískej na vítr, pokud nechceš, aby zafoukal," řekla. "Je to dobrá rada, ať si náš Mladý pan hlupák myslí, co chce."
"Zase jsem dostal vynadáno," usmál se Eddie.
"Adáno!" ozval se Ochu a také přísně na Eddieho hleděl.
"Vysvětlete mi to," řekl Roland sotva slyšitelně. "Poslechnu si to. Vstoupím do vašeho khef. A vstoupím do něj hned."

2

Vyprávěli mu příběh, který zná skoro každé americké dítě dvacátého století, o jedné kansaské farmářské dívce, která se jmenovala Dorotka Vichrová a kterou odnese tornádo a přistane pak se svým pejskem v zemi Oz. V Ozu nebyla žádná silnice I-70, ale byla tam cesta ze žlutých cihel, která sloužila ke stejnému účelu, a byly tam čarodějnice, dobrá a špatná. Bylo tam ka-tet složené z Dorotky, pejska Tota a tří přátel, které cestou potkala: Zbabělého lva, Plechového dřevorubce a Strašáka. Každý měl
(ptáku a medvědě, zajíci, rybo)

své nejmilejší přání, a právě v něm se s Dorotkou Rolandovi noví přátelé (a sám Roland, když už na to přišlo) nejsilněji ztotožňovali: chtěla znovu najít cestu domů.
"Mlaskalové jí řekli, že musí jít po cestě ze žlutých cihel do Ozu," vyprávěl Jake, "a ona šla. Cestou potkala ostatní, trochu jako jsi potkal ty nás, Rolande -"
"I když se Judy Garlandové moc nepodobáš," poznamenal Eddie.
"- a nakonec se tam dostali. Do Ozu, do Smaragdového paláce a k tomu pánovi, co bydlel ve Smaragdovém paláci." Podíval se na skleněný palác před nimi, který byl v sílícím světle zelenější a zelenější, a potom se zase soustředil na Rolanda.
"Ano. Rozumím. A ten chlapík, ten Oz, byl mocný dinh? Pán? Nebo Král?"
Znovu se na sebe ti tři podívali pohledem, ze kterého byl Roland vyloučen. "To je složité," řekl Jake. "Byl to takový humbuk -"
"Bumhuk? Co je to?"
"Humbuk," smál se Jake. "Byl to podvodník. Samé řeči, žádné činy. Ale možná je důležité, odkud ten Čaroděj doopravdy pocházel -"
"Čaroděj?" zeptal se Roland prudce. Chytil Jakea za rameno ukrácenou pravou rukou. "Proč mu tak říkáš?"
"Protože se tak sám nazýval, zlato," řekla Susannah. "Čaroděj ze země Oz." Jemně, ale pevně sundala Rolandovu ruku z Jakeova ramene. "Ať to dopovídá. Nemusíš to z něj vymáčknout."
"Ublížil jsem ti? Jakeu, prosím za prominutí."
"Ne, je mi dobře," řekl Jake. "Nedělej si s tím starosti. Takže Dorotka a její přátelé prožili spoustu dobrodružství, než zjistili, že ten Čaroděj je, víš, jenom bumhuk." Jake se tomu zachichotal, přitiskl si ruce k čelu a stáhl si vlasy dozadu jako pětileté dítě. "Neuměl dát Lvovi odvahu, Strašákovi mozek ani Plechovému dřevorubci srdce. A nejhorší bylo, že neuměl poslat Dorotku zpátky do Kansasu. Čaroděj měl balon, ale odletěl bez ní. Myslím, že to neudělal schválně, ale stalo se to."
"Mně se zdá, podle toho, jak tu pohádku vyprávíš," pravil Roland velmi pomalu, "že ti Dorotčini přátelé už měli ty věci, které celou dobu chtěli."
"To je právě poučení z té pohádky," řekl Eddie. "Možná právě díky tomu je to skvělý příběh. Ale Dorotka uvízla v Ozu, víš. Potom se objevila Glinda. Hodná čarodějnice Glinda. A jako dárek za to, že rozplácla jednu zlou čarodějnici svým domkem a tu druhou rozpustila, řekla Glinda Dorotce, jak se používají rubínové střevíčky. Ty, které jí Glinda dala."
Eddie zvedl červené kubánské frajerky, které na něj čekaly na přerušované čáře silnice I-70.
"Glinda Dorotce řekla, aby cvakla podpatky rubínových střevíčků třikrát o sebe. Tím se dostane zpátky do Kansasu, říkala. A taky se to stalo."
"A to je konec příběhu?"
"No," řekl Jake, "byl tak populární, že ten pán, který ho napsal, se pustil do práce a napsal asi tisíc dalších příběhů s Ozem -"
"Jo," souhlasil Eddie. "Všechno kromě Glindina průvodce k pevným stehnům."
"- a pak natočili i ten bláznivý remake, jmenoval se Čaroděj, v hlavních rolích byli černoši -"
"Opravdu?" podivila se Susannah. Vypadala pobaveně. "To je zvláštní pojetí."
"- ale jediný, který je opravdu důležitý, je ten první, myslím," dokončil Jake.
Roland si dřepl a položil ruce na boty, které tam byly přichystány pro něj. Zvedl je, podíval se na ně, znovu je položil. "Máme si je obout, co myslíte? Hned tady a teď?"
Jeho tři přátelé z New Yorku se po sobě nejistě podívali. Nakonec za ně promluvila Susannah - podělila se s ním o khef, které sice cítil, ale nesdílel tak docela jako svoje vlastní.
"Asi radši ne hned. Je tu příliš mnoho mizerně naladěných duchů."
"Duchů takuro," zamumlal Eddie spíš pro sebe. Potom dodal: "Podívejte se, vezmeme je prostě s sebou. Jestli si je máme obout, asi poznáme, až ta chvíle přijde. Zatím si myslím, že bychom si měli dávat bacha na bumhuky, které nosí dárky."
Jake vyprskl smíchy, což Eddie předpokládal. Někdy se nějaké slovo nebo představa dostalo člověku do smíchového nervu jako virus a tam chvíli žilo. Slovo "bumhuk" zítra možná pro toho kluka nebude nic znamenat, ale po zbytek dnešního dne se bude chechtat pokaždé, když ho uslyší. Eddie měl v úmyslu

říkat ho často, zvlášť když to starý dobrý Jake nebude očekávat.
Sebrali červené boty, které pro ně byly nachystány v pruhu silnice směřujícím na východ (Jake vzal Ochovy) a znovu se vydali k třpytivému skleněnému hradu.
Oz, pomyslel si Roland. Pátral v paměti, ale měl pocit, že takové jméno v životě neslyšel, ani nezná žádné slovo Ušlechtilé řeči, které by mělo podobný kořen. Mělo však zvuk, který sem patřil. Zvuk spíš z jeho světa než ze světa Jakea, Susannah a Eddieho, odkud ten příběh pocházel.
3
Jake pořád čekal, že Zelený palác začne vypadat normálně, až se k němu víc přiblíží, stejně jako atrakce v Disneyho světě začnou vypadat normálně, když se k nim dostanete blízko - ne zrovna obyčejně, ale normálně, jako předměty, které patří spíš do našeho světa, stejně jako autobusová zastávka na rohu nebo poštovní schránka nebo lavička v parku, prostě věci, kterých se můžete dotknout, věci, na které můžete napsat DO PRDELE S PIPEREM, když se vám zachce.
Ale to se nestalo a nemělo se to stát, a jak se tak blížili k Zelenému paláci, uvědomil si Jake ještě něco: nic tak nádherného a zářivého v životě neviděl. To, že mu nedůvěřoval, na tom nic neměnilo. Byl jako ilustrace z pohádkové knížky, ilustrace tak dobrá, až se stala skutečností. A stejně jako řidina bzučel - jenže jeho zvuk byl mnohem slabší a nikoli nepříjemný.
Bledě zelené stěny se zvedaly k cimbuří, které vysoko čnělo, a k věžím, které se vzpínaly, až se skoro dotýkaly mraků plujících nad kansaskými pláněmi. Věže byly zakončeny jehlami tmavší, smaragdově zelené barvy. Na nich vlály červené praporce. Na každém praporci byl žlutě namalován symbol

otevřeného oka.
To je znak Karmínového krále, pomyslel si Jake. To je ve skutečnosti jeho sigul, a ne Farsonův. Netušil, jak to ví (jak by mohl, když alabamský Karmínový příliv bylo to jediné karmínové, co znal?), ale bylo to tak.
"Taková krása," mumlala Susannah, a když se na ni Jake podíval, uviděl, že skoro pláče. "Ale je mi to jaksi nemilé. Není to správné. Možná to není přímo zlé, jako je ta řidina, ale -"
"Ale není to milé," souhlasil Eddie. "Jo. To sedí. Možná mi nesvítí červená, ale rozhodně ostře žlutá."
Promnul si tvář (to gesto převzal od Rolanda, aniž si to uvědomoval), celý zmatený. "Připadá mi skoro, že se to nemyslí vážně - jako kanadský žertík."
"Pochybuji, že je to žert," řekl Roland. "Myslíš, že je to kopie toho místa, kde Dorotka se svým ka-tet potkala toho falešného kouzelníka?"
Znovu se zdálo, že si tři bývalí Newyorčané vyměnili jediný pohled, kterým se poradili. Když to udělali, promluvil za všechny Eddie. "Jo. Jo, možná. Není stejný jako ten palác ve filmu, ale jestli tenhle barák vyšel z našich mozků, tak to ani není možné. Protože jsme ten palác viděli také v knížce L. Franka Bauma. Je to podle ilustrací v knížce -"
"A podle obrázků v naší fantazii," doplnil Jake.
"Ale je to on," řekla Susannah. "Řekla bych, že určitě půjdeme navštívit Čaroděje."
"To si piš," souhlasil Eddie. "Protože-protože-protože-protože-"
"Protože dělá tak nádherné věci!" dokončili Jake a Susannah jednohlasně a pak se blaženě rozesmáli a Roland se jen mračil a byl zmatený a cítil se odstrčený.
"Ale musím vám něco povědět," řekl Eddie, "stačí ještě tak jedna báječná věc, aby mě to poslalo k odvrácený straně Psycho Měsíce. Nejspíš nadobro."
4
Když se přiblížili víc, uviděli, že silnice I-70 se noří do zelených hlubin hradních, mírně zakřivených vnějších stěn. Palác se vznášel jako optický klam. Když se ocitli ještě blíž, uslyšeli, jak praporce plácají ve větru, a uviděli své vlastní zčeřené odrazy podobné utopencům, kteří kráčejí pohřbeni na dně tropického moře.
Stála tam vnitřní reduta z tmavě modrého skla - byla to barva, kterou si Jake spojoval s inkoustem do plnicích per - a ochoz barvy rzi mezi redutou a vnější stěnou. Ta barva připomněla Susannah lahve

zázvorového piva Hires, které se prodávalo, když byla malá.
Cestu dovnitř zatarasila mřížová brána, mohutná a éterická zároveň: vypadala jako z tepaného železa, které se proměnilo ve sklo. Každý umně vyrobený prut měl jinou barvu a ty barvy vycházely jakoby zevnitř, jako by ty mříže byly naplněny nějakým zářivým plynem nebo tekutinou.
Poutníci se před ní zastavili. Po silnici nebyla za mříží ani stopa. Místo silnice tam byl dvůr ze stříbrného skla - vlastně to bylo obrovské ploché zrcadlo. Jeho hlubinami klidně proplouvala mračna a chvílemi rovněž obrazy prolétajícího ptáka. Od skleněného dvora se odráželo slunce a rozhazovalo po zelených hradních stěnách vlnky světla. Na opačné straně se vnitřní stěny paláce zvedaly jako třpytivý zelený útes přerušovaný úzkými střílnovými okny z černého jantaru. V této stěně byl také klenutý průchod, který Jakeovi připomněl katedrálu sv. Patrika.
Nalevo od hlavního vstupu stála strážní budka vyrobená z mléčného skla protkaného pastelově oranžovými nitkami. Její dveře, pomalované červenými pruhy, byly dokořán. Vnitřní prostor, velký jako telefonní budka, byl prázdný, ale na zemi leželo cosi, co Jakeovi připadalo jako noviny.
Nad černým vstupem se po stranách krčili dva rozšklebené chrliče z toho nejtmavšího fialového skla. Vyplazené špičaté jazyky vypadaly jako podlitiny.
Praporce na věžích plácaly jako školní vlajky.
Nad prázdnými poli, týden po Sklizni, krákaly vrány.
"Podívejte se na mříže té brány," řekla Susannah. Mluvila skoro bez dechu a uctivě. "Podívejte se pořádně."
Jake se naklonil ke žluté mříži, až se jí skoro dotýkal nosem a prostředkem obličeje se mu táhla slabá žlutá čára. Nejdřív nic neviděl, ale potom vyjekl. To, co považoval za nějaká smítka, byli tvorové - živí tvorové -, kteří byli v mříži uvězněni a plavali tam v drobounkých hejnech. Vypadali jako ryby v akváriu, ale navíc taky (jejich hlavy, pomyslel si Jake, hlavně ty jejich hlavy) vypadali divně, znepokojivě lidsky. Jako by se Jake díval do vertikálního zlatého moře a celý oceán byl ve skleněné tyči - a v něm plavaly živoucí bájné bytosti, o nic větší než zrnka prachu. Droboučká žena s rybím ocasem a dlouhými světlými vlasy, které za ní vlály, doplavala ke sklu. Zdálo se, že vykukuje na obřího chlapce (oči měla veliké, polekané a krásné), a pak mrskla ocasem a byla pryč.
Jakeovi se najednou zatočila hlava a udělalo se slabo. Zavřel oči a zůstal tak, dokud závrať nepominula, pak oči otevřel a podíval se na ostatní. "Páni! Všichni jsou stejní?"
"Myslím, že je každý jiný," řekl Eddie, který už nakoukl do dvou nebo tří. Naklonil se těsně k tmavě rudé tyči a tváře se mu rozsvítily, jako by ho zalila zář starodávného fluoroskopu. "Ti chlapci tady vypadají jako ptáci - maličcí ptáčci."
Jake se podíval také a uviděl, že Eddie má pravdu: uvnitř červené kolmé mříže byla hejna ptáků, o nic větších než letní mušky. Vesele se honili ve svém věčném šeru, proplétali se pod sebou a nad sebou a za jejich křídly zůstávaly droboučké stříbrné stužky bublin.
"Opravdu tam jsou?" zeptal se Jake potichu. "Jsou tam, Rolande, nebo si je jenom představujeme?"
"To nevím. Ale vím, co má ta brána připomínat."
"Moje řeč," přidal se Eddie. Zkoumal pohledem svítící tyče, v každé sloupec uvězněného světla a života. Každé křídlo brány se skládalo ze šesti barevných tyčí. Ta uprostřed - široká a plochá a ne kulatá, a při otevření brány se rozdělovala na dvě - byla třináctá. Ta byla černočerná a nic se v ní nepohybovalo.
Ach, možná to jenom nevidíme, ale také se tam něco pohybuje, určitě, pomyslel si Jake. Je tam život, hrozný život. A možná jsou tam také růže. Utopené.
"To je Čarodějova brána," řekl Eddie. "Každá tyč je vyrobená tak, aby připomínala kus Maerlynovy duhy. Podívejte, tady je růžová."
Jake se k ní shýbl, rukama se opřel o stehna. Věděl, co uvnitř bude, ještě dřív než to uviděl: koně, samozřejmě. Droboučká stáda koní, kteří cválali v té divné růžové hmotě, co nebyla světlem ani tekutinou. Koně běželi hledat Pád, který asi nikdy nenajdou.
Eddie natáhl ruce a chtěl chytit tu prostřední tyč, tu černou.
"Ne!" křikla Susannah ostře.
Eddie si jí nevšímal, ale Jake viděl, jak se mu hrudník na okamžik zastavil a rty sevřely, když svíral do rukou černou tyč a čekal, že ho něco - možná nějaká síla vyslaná jako speciální zásilka až z Černé věže -

nějak promění nebo ho srazí mrtvého k zemi. Když se nic nestalo, znovu se zhluboka nadechl a dovolil si úsměv. "Žádná elektřina, ale -" Zatáhl; brána držela pevně. "Ale nepovolí. Vidím, kde se uprostřed rozděluje, ale jinak nic. Chceš to zkusit se střelbou, Rolande?"
Roland sáhl po bráně, ale Jake mu položil ruku na paži a zastavil ho dřív, než pistolník stačil udělat něco víc než zkusmo bránou zatřást. "To je zbytečné. Tudy cesta nevede."
"A kudy tedy?"
Místo odpovědi se Jake posadil před bránu poblíž místa, kde končila tato podivná verze silnice I-70, a začal si obouvat boty, které pro něj byly nachystány. Eddie se chvíli díval, pak se posadil vedle něj.
"Myslím, že bychom to měli zkusit," řekl Jakeovi, "i když se nejspíš ukáže, že je to jenom další bumhuk."
Jake se zasmál, zavrtěl hlavou a začal si utahovat tkaničky krvavě červených polobotek. On i Eddie věděli, že to žádný bumhuk není. Tentokrát ne.
5
"Tak jo," řekl Jake, když si všichni obuli červené boty (napadlo ho, že ty boty vypadají strašně hloupě, zvlášť ty Eddieho). "Budu počítat do tří a pak srazíme podpatky. Takhle." Srazil podpatky polobotek, jen jednou a prudce - a brána se zatřásla jako uvolněná okenice, když do ní zafouká silný vítr. Susannah vykřikla. Následovalo tiché, sladké cinkání, které se ozývalo ze Zeleného paláce, jako by se zachvěly samotné stěny.
"Myslím, že v tom bude ten trik," řekl Eddie. "Ale varuju vás, Někde za duhou zpívat nebudu. To nemám ve smlouvě."
"Duha je tady," řekl pistolník potichu a napřáhl ruku zkrácenou o dva prsty k bráně.
Úsměv zmizel Eddiemu z obličeje. "Jo, já vím. Trochu se bojím, Rolande."
"Já také," řekl pistolník a opravdu, připadal Jakeovi bledý a nemocný.
"Tak do toho, zlato," pobídla ho Susannah. "Odpočítej to, než ztratíme nervy."
"Jedna - dvě - tři."
Cvakli svými podpatky, vážně a všichni najednou: cvak, cvak, cvak. Brána se tentokrát otřásla prudčeji a barvy v kolmých prutech se znatelně rozzářily. Cinkání, které pak následovalo, bylo pronikavější, líbeznější - byl to zvuk jemného křišťálu, na který se poklepe rukojetí nože. Zněl snivou harmonií, při které se Jake zachvěl, trochu radostí, trochu bolestí.
Ale brána se neotevřela.
"Co -" začal Eddie.
"Já vím," přerušil ho Jake. "Zapomněli jsme na Ocha."
"Ach, kristepane," vzdychl Eddie. "Opustil jsem svět, který jsem znal, abych se díval na kluka, jak se pokouší nasadit botičky pitomé lasičce. Zastřel mě, Rolande, než porodím."
Roland si ho nevšímal a pozorně Jakea sledoval, zatímco chlapec si sedal na silnici a volal: "Ochu! Ke mně!"
Brumlák přišel docela ochotně, a i když byl určitě divokým zvířetem, než ho potkali na stezce Paprsku, dovolil Jakeovi, aby mu nasadil červené kožené botičky na tlapky, a ani se nebránil: naopak, jakmile pochopil, oč jde, sám do těch posledních dvou šlápl. Když byly všechny červené botičky na místě (vlastně se podobaly Dorotčiným střevíčkům nejvíc ze všech), přičichl Ochu k jedné a pak se pozorně zadíval zase na Jakea.
Jake třikrát cvakl svými podpatky a přitom se díval na brumláka, a nevšímal si otřesů brány a jemného cinkání stěn Zeleného paláce.
"Ty, Ochu!"
"Ochu!"
Překulil se na záda jako pes, který dělá mrtvého, a pak se jen zahleděl na své nohy s jakýmsi znechuceným údivem. Při pohledu na něj se Jakeovi ostře vybavila jedna vzpomínka: zkoušel se plácat po břiše a zároveň si mnout temeno, a jeho otec se mu posmíval, když se mu to hned nepodařilo.
"Rolande, pomoz mi. On ví, co má dělat, ale neví, jak to má udělat." Jake pohlédl na Eddieho. "A ty si ušetři vtipné poznámky, ano?"
"Dobře," souhlasil Eddie. "Žádné vtipné poznámky, Jakeu. Myslíš, že tentokrát to má udělat jenom Ochu, nebo to má být pořád skupinový podnik?"

"Myslím, že jenom on."
"Ale neuškodí, když si s Mitchem cvakneme," řekla Susannah.
"S jakým Mitchem?" zeptal se Eddie vyjeveně.
"Ale to nic. Tak do toho, Jakeu, Rolande. Znovu nám to odpočítejte."
Eddie chytil Ocha za přední tlapky. Roland jemně chytil brumláka za zadní tlapky. Ochu z toho vypadal nervózně - jako by čekal, že ho třeba prudce vyhodí do vzduchu a dají mu hobla - ale nevzpouzel se.
"Jedna, dvě, tři."
Jake a Roland jemně zaklepali Ochovými předními a zadními tlapkami o sebe. Zároveň zacvakali podpatky u svých bot. Eddie a Susannah udělali totéž.
Tentokrát se ozvalo hluboké, sametové zadunění, jako když udeří skleněný kostelní zvon. Černá skleněná mříž uprostřed brány se nerozdělila, ale rozbila se, rozhodila úlomky obsidiánového skla všemi směry. Některé dopadly Ochovi do kožichu. Spěšně vyskočil, vytrhl se Jakeovi i Rolandovi a odběhl o kus dál. Posadil se na přerušovanou bílou čáru oddělující pomalý a rychlý pruh dálnice, přitiskl uši k hlavě, zahleděl se na bránu a prudce oddychoval.
"Jdeme," řekl Roland. Přišel k levému křídlu brány a opřel se do ní, aby se pomalu otevřela. Zůstal stát na okraji zrcadlového dvora, vysoký, hubený muž v honáckých džínách, prastaré košili, která už ztratila všechnu barvu, a neuvěřitelných červených kovbojských botách. "Pojďme dovnitř, podíváme se, co nám ten Čaroděj z Ozu za sebe řekne."
"Jestli tam ještě je," řekl Eddie.
"Ach, myslím, že tu je," zamumlal Roland. "Ano, myslím, že tu je."
Pomalu vykročil k hlavním dveřím s prázdnou strážní budkou po straně. Ostatní ho následovali, spojeni se svými odrazy červenými botami, takže vypadali jako řada siamských dvojčat.
Ochu šel poslední, hbitě poskakoval ve svých rubínových střevíčkách a jednou se zastavil, aby si přičichl k odrazu vlastního čenichu.
"Ochu!" zavolal na brumláka, který se vznášel pod ním, a pak spěchal za Jakem.
Kapitola III
Čaroděj
1
Roland se zastavil před strážní budkou, nahlédl do ní a zvedl tu věc, která ležela na podlaze. Ostatní ho dohnali a shlukli se kolem něj. Vypadalo to jako noviny, a také to byly noviny - jenomže neobyčejně podivné. Žádný Deník hlavního města z Topeky, a žádné zprávy o moru vybíjejícím obyvatelstvo.

Ozský blábol

Sv. MDLXVIII č. 96 "Blábol, Blábol, každému se líbí náš blábol."
Počasí: dneska tady, zítra pryč Šťastná čísla: Žádná předpověď: špatnáBla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla
Ga ga ga ga ga ga ga ga ga ga ga ga ga ga ga ga ga ga ga ga ga ga bla bla bla dobré je špatné špatné je dobré všechno vyjde na stejno dobré je špatné špatné je dobré všechno vyjde na stejno jdi pomalu kolem paběrků všechno vyjde nastejno bla bla bla bla bla Blaine je svízel všechno vyjde na stejno ga ga ga ga ga ga ga ga hromu strom všechno vyjde na stejno bla ga bla bla ga ga bla bla bla ga ga ga pečený krocan uvařená husa všechno vyjde na stejno bla bla ga jeďte vlakem zemřete v bolestech všechno vyjde na stejno bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla vina vina vina vina vina vina vina bla bla bla bla bla bla bla bla ga ga bla bla bla bla bla bla bla bla bla bla. (Další článek na toto téma str. 6)

Pod tím byla fotografie Rolanda, Eddieho, Susannah a Jakea, jak přecházejí zrcadlový dvůr, jako by se to stalo včera a ne před několika minutami. Pod tím byl titulek: Tragédie v Ozu: Poutníci přicházejí hledat slávu a štěstí, nalezli však smrt.
"To se mi líbí," vybuchl Eddie a upravil si Rolandův revolver v pouzdře, které měl zavěšeno nízko na boku. "Útěcha a povzbuzení po dnech plných zmatku. Za chladných nocí rád piju teplé nápoje, sakra."
"Neboj se toho," řekl Roland. "Tohle je žert."

"Já se nebojím," namítl Eddie, "ale je to víc než vtip. Žil jsem s Henrym Deanem spoustu roků, takže poznám, když se mě někdo pokouší trochu vytočit. Znám to moc dobře." Zvědavě se podíval na Rolanda. "Doufám, že ti nevadí, když to říkám, ale ty vypadáš ustrašeně, Rolande."
"Jsem vyděšený," řekl Roland prostě.
2
Klenutý vchod připomněl Susannah jednu písničku, která byla populární asi deset let předtím, než byla Susannah vytržena ze svého světa a ocitla se v tom Rolandově. Viděla jsem oko koukat skrz kouř za Zelenými dveřmi, stálo v textu. Když jsem řekla, poslal mě Joe, kdosi se nahlas zasmál za těmi Zelenými dveřmi. Byly tu vlastně dvoje dveře místo jedněch a žádná špehýrka, kterou by nakukovalo nějaké oko. Susannah rovněž nezkoušela tenhle kořalečnický kousek o tom, jak ji poslal Joe. Naklonila se však dopředu a přečetla ceduli pověšenou na jednom kulatém skleněném otočném knoflíku. ZVONEK MIMO PROVOZ, LASKAVĚ KLEPEJTE, stálo tam.
"Neobtěžuj se," řekla Rolandovi, který skutečně napřáhl pěst, aby udělal, co nápis žádal. "Je to z té pohádky, nic víc."
Eddie trochu poodjel s jejím křeslem, stoupl si před ně a vzal za kulaté knoflíky. Dveře se snadno otevřely, závěsy se tiše otočily. Udělal krok do prostoru, který vypadal jako stinná zelená jeskyně, přiložil ruce k ústům a zavolal: "Hej!"
Zvuk jeho hlasu se odrážel od stěn a změněný se vrátil nakonec k němu - slabý, dutý, ztracený. Umírající, jak mu připadalo.
"Kristepane," ulevil si Eddie. "Musíme tohle dělat?"
"Jestli se chceme vrátit k Paprsku, tak asi ano." Roland vypadal bledší než obvykle, ale vedl je dovnitř.
Jake pomohl Eddiemu přenést křeslo Susannah přes práh (mléčný kvádr jadeitově zbarveného skla). Ochovy drobné botičky kalně červeně blýskaly na zelené skleněné podlaze. Udělali sotva deset kroků, když se dveře za nimi zavřely s nesmlouvavým bouchnutím, které kolem nich zadunělo a odrazilo se ozvěnou v hlubinách Zeleného paláce.
3
Nebyl tu žádný přijímací pokoj. Jenom klenutá síň jako jeskyně, která se táhla snad donekonečna. Stěny byly osvětleny slabou zelenou září. To je jako ta síň v tom filmu, pomyslel si Jake, tam dostal Zbabělý lev strach, když si přišlápl vlastní ocas.
A jako by nádavkem k věrohodnosti, bez které by se Jake rád obešel, ozval se Eddie roztřeseným hlasem imitujícím (víc než uspokojivě) Berta Lahra: "Počkejte chvilku, kamarádi, zrovna jsem si říkal - opravdu nemusím toho Čaroděje zas tak vidět. Radši počkám venku!"
"Nech toho," okřikl ho Jake ostře.
"Echoho!" souhlasil Ochu. Držel se u Jakeovy nohy a za chůze pohupoval hlavou pozorně sem a tam.
Jake neslyšel žádný zvuk kromě jejich kroků... přesto něco cítil: zvuk, který neslyšel. Pomyslel si, že je to jako dívat se na zvonkohru, které stačí nejjemnější závan větru, aby se rozcinkala.
"Promiň," řekl Eddie. "Fakt." Pak kamsi ukázal. "Koukněte tamhle."
Asi čtyřicet yardů před nimi zelená chodba skutečně končila úzkými zelenými dveřmi, úžasně vysokými - sahaly do výšky snad třiceti stop nad podlahu a sbíhaly se do špičky. A za nimi bylo slyšet pravidelné drnčení. Když se přiblížili a zvuk zesílil, Jakeův strach vzrostl. Musel se vědomě nutit, aby udělal těch posledních deset kroků ke dveřím. Znal ten zvuk. Slyšel ho, když utíkal s Gasherem pod Ludem a když utíkal se svými přáteli v Blaineovi Mono. Bylo to pravidelné dusání slotranových strojů.
"To je jako noční můra," řekl tenkým, plačtivým hláskem. "Jsme zpátky tam, kde jsme začali."
"Ne, Jakeu," pohladil ho pistolník po vlasech. "To si vůbec nemysli. To, co cítíš, je iluze. Vydrž věrně."
Nápis na těchto dveřích nebyl z filmu, a jen Susannah věděla, že pochází z Danta. ZANECHTE NADĚJE, KDO SEM VSTOUPÍTE.
Roland natáhl pravou ruku se dvěma prsty, zatáhl za třicetistopové dveře a otevřel je.
4
To, co se za nimi nacházelo, připadalo Jakeovi, Susannah a Eddiemu jako přízračná kombinace Čaroděje z Ozu a Blainea Mona. Na podlaze ležel vysoký koberec (bledě modrý jako ten, kterým byl vyložen Panský vůz). Komnata se podobala hlavní lodi v katedrále, tyčila se do nezbadatelné

zelenočerné výšky. Sloupy, jež podpíraly zářící stěny, byly z velikých skleněných žeber, která svítila střídavě zeleně a růžově. Růžová měla přesně stejný odstín jako Blaineův trup. Jake viděl, že opěrné pilíře jsou zdobeny miliardou různých rytin, a žádný z výjevů na nich ho neuklidnil. Přitahovaly zrak a znepokojovaly srdce. Zdálo se, že znázorňují hlavně křičící obličeje.
Před nimi stál jediný nábytek v komnatě, před nímž vypadali jako trpaslíci, vlastně nevypadali o nic větší než mravenci: byl to ohromný zelený skleněný trůn. Jake se pokusil odhadnout jeho velikost, ale nedokázal to - neměl žádný opěrný bod, který by mu pomohl. Pomyslel si, že opěrka trůnu je možná padesát stop vysoká, ale klidně to mohlo být pětasedmdesát nebo sto stop. Byla označena symbolem otevřeného oka, vyvedeným tentokrát v červené místo žluté. Rytmické blikání světla budilo zdání, že je to oko živé, že pulzuje jako srdce.
Nad trůnem se zvedalo třináct válců jako píšťaly mocných středověkých varhan, a každý tepal jinou barvou. Každý, kromě jednoho, který klesal přímo za střed trůnu. Ten byl černý jako půlnoc a klidný jako smrt.
"Hej!" křikla Susannah z křesla. "Je tu někdo?"
Při zvuku jejího hlasu se válce rozzářily tak jasně, že si Jake musel zakrýt oči. Celý trůnní sál chvíli zářil jako vybuchlá duha. Potom válce zhasly, ztemněly, odumřely, přesně jako Čarodějovo sklo v Rolandově příběhu, když se to sklo (nebo síla sklo oživující) rozhodlo, že se na chvíli stáhne. Teď zde zůstal jen sloup černoty a pravidelný zelený tep prázdného trůnu. Potom se jim do uší začalo vtírat poněkud unavené bzučení, jako by byl naposledy povolán do služby nějaký velmi starý servomechanismus. V opěrkách trůnu se odsunuly panely, každý nejméně šest stop dlouhý a dvě stopy široký. Z černých děr, které byly za nimi, začal proudit růžový dým. Jak stoupal, tmavnul do jasně červené barvy. A v ní se objevila strašlivě známá klikatá čára. Jake věděl, co to je, ještě než se objevila slova (Lud Candleton Rilea, Psí vodopády Dasherville Topeka)
a jasně prozářila kouř.
Byla to mapa Blaineovy trasy.
Roland si mohl říkat, co chtěl, o tom, jak se všechno změnilo, že Jakeovy pocity uvízly v noční můře (tohle je moje nejhorší noční můra v životě, a to je pravda),
která je jenom iluzí, již tvoří jeho zmatený mozek a vystrašené srdce, ale Jake věděl svoje. Tady to možná vypadalo trochu jako v trůnním sále Velkého a Strašného Oze, ale ve skutečnosti to byl Blaine Mono. Byli znovu na palubě Blainea a brzy znovu začne hádání.
Jake se málem rozkřičel.
5
Eddie poznal ten hlas, který zaburácel z kouřové mapy trasy, jež visela nad zeleným trůnem, ale nevěřil, že je to Blaine Mono, stejně jako nevěřil, že tohle je Smaragdové město; Blaine byl prostě mrtvý jako psí bobek. Eddie ho poslal domů s natrženou prdelí.
"TAK VÁS ZASE VÍTÁM, POUTNÍČKOVÉ MOJI!"
Kouřová mapa trasy pulzovala, ale Eddie si ji už nespojoval s hlasem, i když to asi někdo od nich čekal. Ne, ten hlas přicházel z těch válců nahoře.
Pohlédl dolů, uviděl Jakeův křídově bílý obličej a klekl si vedle něj. "Je to bouda, chlapče," řekl.
"N-ne - je to Blaine - není mrtvý -"
"Ale je mrtvej. Tohle je jenom něco jako zesílený hlášení školního rozhlasu - kdo je po škole a kdo se má hlásit v učebně šest na terapii řeči. Chápeš?"
"Cože?" Jake na něj hleděl, rty měl vlhké a roztřesené, oči omámené. "Co to -"
"Ty roury jsou repráky. Z dvanáctireprákovýho dolby systému zní i prasečí kvíkot úctyhodně. Pamatuješ na ten film? Muselo to znít mohutně, protože je to bumhuk, Jakeu - jenom bumhuk."
"CO MU TO POVÍDÁŠ, EDDIE Z NEW YORKU? ZASE NĚJAKÝ SVŮJ HLOUPÝ, ZLÝ VTÍPEK? NĚKTEROU SVOU NEFÉR HÁDANKU?"
"Jo," řekl Eddie. "Zrovna tuhletu: Kolik dvojpólových počítačů je potřeba k zašroubování žárovky? Co seš zač, kámo? Vím sakra dobře, že nejsi Blaine Mono, tak co jsi zač?"
"Já - JSEM - OZ!" zaburácel hlas. Skleněné sloupy blýskaly stejně jako válce za trůnem. "VELKÝ OZ! MOCNÝ OZ! KDO JSTE VY?"

Susannah vyjela vpřed, až se její křeslo ocitlo u paty kalně zelených schodů k trůnu, vedle kterého by vypadal jako trpaslík i lord Perth.
"Jsem Susannah Deanová, ta malá a zmrzačená," řekla, "a vychovávali mě, abych byla zdvořilá, ale ne abych snášela takové blbosti. Jsme tu, protože tu máme být - proč jinak tam pro nás byly ty boty?"
"CO PO MNĚ CHCEŠ, SUSANNAH? CO BYS CHTĚLA, DĚVENKO?"
"Ty to víš," řekla, "chceme, co chce každý, pokud vím - chceme se dostat domů, protože není nad domov. My -"
"Nemůžeme se vrátit domů," ozval se Jake. Rychle, vyděšeně drmolil. "Nemůžeme se vrátit domů, to říkal Thomas Wolfe, a je to pravda."
"Je to lež, brouku," řekla Susannah. "Čirá lež. Můžeš se vrátit zase domů. Stačí, když najdeš tu správnou duhu, a projdeš pod ní. My jsme ji našli. Ten zbytek je jenom, víš, dobrá práce nohou."
"VRÁTILA BY SES DO NEW YORKU, SUSANNAH DEANOVÁ? EDDIE DEANE? JAKEU CHAMBERSI? O TO ŽÁDÁTE OZE? MOCNÉHO A SILNÉHO?"
"New York už pro nás není domovem," odmítla Susannah. Vypadala nepatrně, ale zároveň nebojácně, jak tak seděla ve svém novém kolečkovém křesle u paty obrovitého, pulzujícího trůnu. "Stejně jako pro Rolanda už není Gilead domovem. Vezmi nás zpátky na stezku Paprsku. Tam chceme jít, protože je to naše cesta domů. Jediná cesta domů, kterou máme."
"JDĚTE PRYČ!" zakřičel hlas z válců. "JDĚTE PRYČ A VRAŤTE SE ZÍTRA! PAK BUDEME MLUVIT O PAPRSKU! LÁRY FÁRY, ŘEKLA SCARLETT, BUDEME MLUVIT O PAPRSKU ZÍTRA, PROTOŽE ZÍTRA JE TAKY DEN!"
"Ne," řekl Eddie. "Budeme o tom mluvit hned."
"NEPOKOUŠEJTE SE VZBUDIT HNĚV VEKÉHO A MOCNÉHO OZE!" křičel hlas a válce zuřivě zableskly při každém slově. Susannah byla přesvědčena, že je to mělo vyděsit, ale jí to připadalo spíš zábavné. Jako by se dívala na prodavače, který předvádí dětskou hračku. Hej, děti! Když promluvíte, ty válce začnou pěkně barevně svítit! Zkuste si to samy, uvidíte!
"Zlato, radši poslouchej, a hned," řekla Susannah. "Ty se nepokoušej vzbudit hněv lidí, co mají pistole. Zvlášť když žiješ ve skleněném domě."
"ŘEKL JSEM, ABYSTE SE VRÁTILI ZÍTRA!"
Červený kouř se začal znovu valit z otvorů v opěrkách trůnu. Byl ještě hustší. Obrys Blaineovy trasy se rozostřil a splynul s dýmem. Kouř se tentokrát zformoval do obličeje. Byl úzký, tvrdý a pozorný, lemovaný dlouhými vlasy.
To je ten muž, kterého Roland zastřelil v poušti, pomyslela si Susannah udiveně. To je ten Jonas. Vím to.
Oz nyní promluvil mírně chvějivým hlasem: "CHCETE VYHROŽOVAT VELKÉMU OZOVI?" Rty obrovitého, kouřového obličeje, který se vznášel nad sedadlem trůnu, se stáhly v hrozivém a pohrdavém šklebu. "VY NEVDĚČNÍCI! ACH, VY NEVDĚČNÍCI!"
Eddie, který poznal kouř a zrcadla, když nějaké viděl, pohlédl jiným směrem. Oči se mu rozšířily a vzápětí popadl Susannah za paži nad loktem. "Podívej," zašeptal. "Kristepane, Suze, podívej se na Ocha!"
Brumlák se vůbec nezajímal o kouřové přízraky, ať už to byly mapy trasy jednokolejky, mrtví Lovci rakví nebo jen hollywoodské zvláštní efekty z období před druhou světovou válkou. Uviděl (nebo ucítil) něco zajímavějšího.
Susannah popadla Jakea, otočila ho a ukázala na brumláka. Uviděla, že chlapec pochopil a vykulil oči jen okamžik předtím, než Ochu doběhl k malému výklenku v levé stěně. Byl oddělený od hlavní komnaty zeleným závěsem stejné barvy, jakou měly skleněné stěny. Ochu natáhl dlouhý krk, chytil látku závěsu do zubů a trhl.
Za závěsem blikala červená a zelená světla, uvnitř skleněných krabic se otáčely válce, v řadě osvětlených ciferníků se pohybovaly sem a tam ručičky. Ale Jake si těch věcí sotva všiml. Byl to ten muž, co zaujalo veškerou jeho pozornost, ten, který seděl zády k nim u ovládacího pultu. Zcuchané vlasy slepené špínou a krví, mu visely na ramena ve zfilcovatělých chomáčích. Na hlavě měl sluchátka a mluvil do maličkého mikrofonu, který mu visel před ústy. Seděl zády k nim a nejdřív si vůbec neuvědomil, že ho Ochu vyčenichal a objevil jeho úkryt.

"BĚŽTE!" duněl hlas z válců - jenomže teď Jake uviděl, odkud doopravdy vychází. "VRAŤTE SE ZÍTRA, JESTLI CHCETE, ALE TEĎ JDĚTE! VARUJI VÁS!"
"Je to Jonas, Roland ho nakonec asi nezabil," zašeptal Eddie, ale Jake už věděl. Poznal ten hlas. I když byl zdeformovaný zesilovači v barevných válcích, on ten hlas poznal. Jak mohl vůbec uvěřit, že ten hlas patří Blaineovi?
"VARUJI VÁS, JESTLI ODMÍTNETE -"
Ochu zaštěkal, ostře a rozkazovačně. Muž ve výklenku s přístroji se začal otáčet.
Pověz mi, kamaráde, vzpomněl si Jake, jak mu ten hlas kdysi říkal, ještě než jeho majitel objevil pochybný půvab zesilovačů. Pověz mi všechno, co víš o dvojpólových počítačích a přechodových obvodech. Pověz mi to, a já ti dám napít.
Nebyl to Jonas a nebyl to vůbec žádný Čaroděj. Byl to vnuk Davida Quicka. Byl to Tikyták.
7
Jake na něj s hrůzou hleděl. Ten číhající, nebezpečný tvor, který žil pod Ludem se svými společníky - Gasherem, Hootsem, Brandonem a Tilly - byl pryč. Tohle jako by byl zničený otec toho monstra - nebo děd. Jeho levé oko - to, které Ochu propíchl svými drápy - se boulilo ven, bílé a znetvořené, částečně v důlku a částečně na neholené tváři. Pravá strana hlavy vypadala, že je napůl skalpovaná, protože dlouhou, trojúhelníkovitou ranou prosvítala lebka. Jakeovi se matně vybavila vzpomínka, zatemnělá panikou, na kus kůže visící Tikytákovi přes tvář, ale tehdy byl na pokraji hysterie - a byl tam i teď.
Ochu také poznal muže, který se ho pokusil zabít, a hystericky štěkal, hlavu u země, zuby vyceněné, hřbet vyhrbený. Tikyták na něj užasle zíral.
"Nevšímejte si toho muže za závěsem," ozval se za nimi jakýsi hlas a vzápětí se zachichotal. "Můj přítel Andrew má další z dlouhé série špatných dnů. Chudák chlapec. Myslím, že jsem udělal chybu, když jsem ho vyvedl z Ludu, ale on vypadal tak ztraceně -" Majitel hlasu se znovu zachichotal.
Jake se prudce utočil a uviděl, že uprostřed velikého trůnu teď sedí muž s nohou ledabyle přehozenou přes nohu. Měl na sobě džíny, tmavé přepásané sako a staré, sešlapané kovbojské boty. Na saku měl knoflík, který znázorňoval prasečí hlavu s dírou po kulce mezi očima. Na klíně držel váček stažený tkanicí. Vstal, postavil se na sedadle trůnu jako dítě na tatínkově židli a úsměv mu zmizel z tváře jako odumřelá kůže. Oči mu zasvítily a vycenil mohutné, hladové zuby.
"Vem si je, Andrew! Vem si je! Zab je! Každého toho zasraného hajzla!"
"Dám za tebe život!" zakřičel muž ve výklenku a teprve v té chvíli si Jake všiml kulometu opřeného v rohu. Tikyták po něm skočil a chytil ho do rukou. "Dám za tebe život!"
Otočil se, ale to už byl na něm znovu Ochu, který vyskočil do výšky a zabořil zuby hluboko Tikytákovi do levého stehna, těsně pod rozkrokem.
Eddie a Susannah tasili jako jeden muž, oba tasili po jedné Rolandově velké pistoli. Vypálili současně, jejich výstřely se ani v nejmenším nepřekrývaly. Jeden z nich strhl Tikytákovi vršek zubožené hlavy, střela zajela do přístrojů a způsobila hlasité, ale naštěstí krátké zařičení zpětné vazby. Druhá se mu zaryla do krku.
Potácivě udělal krok, pak druhý. Ochu padl na zem a s vrčením před ním couval. Třetím krokem se Tikyták dostal do trůnní komnaty. Zvedl paže k Jakeovi a chlapec spatřil nenávist ve zbývajícím zeleném oku. Měl pocit, že přímo slyší poslední, nenávistnou myšlenku toho muže: Ach, ty zasraný malý spratku -
Potom se Tikyták zhroutil, stejně jako se zhroutil v Kolíbce Šedých - jenomže tentokrát už nevstane.
"Tak padl lord Perth a země se otřásla hromem," pravil člověk na trůnu.
Jenomže to není žádný člověk, pomyslel si Jake. Vůbec žádný člověk. Myslím, že jsme nakonec Čaroděje našli. A vím docela určitě, co má v tom váčku.
"Marten," pronesl Roland. Natáhl levou ruku, tu, kterou měl pořád ještě celou. "Marten Široplášť. Po tolika letech. Po tolika stoletích."
"Chceš tohle, Rolande?"
Eddie vložil pistoli, kterou zabil Tikytáka, Rolandovi do dlaně. Z hlavně stále stoupal tenoučký pramínek modrého kouře. Roland se podíval na starý revolver, jako by ho v životě neviděl, potom ho pomalu zvedl a zamířil na smějící se růžolící postavu, usazenou s nohou přes nohu na trůnu Zeleného paláce.
"Konečně," vydechl Roland a natáhl kohoutek. "Konečně tě mám na mušce."

8
"Ten šestiraňák ti k ničemu nebude, což stejně asi víš," řekl muž na trůnu. "Proti mně ne. Proti mně každá pistole selže, Rolande, kamaráde stará. Mimochodem, jak se má rodina? Zdá se, že jsem s nimi za ty roky ztratil kontakt. Vždycky jsem byl na dopisy strašně nepořádný. Někdo by měl na mě vzít karabáč, to tedy měl!"
Zvrátil hlavu a rozesmál se. Roland zmáčkl spoušť pistole, kterou držel. Když úderník dopadl, ozvalo se jen tlumené cvaknutí.
"Já to říkal," poznamenal muž na trůnu. "Myslím, že jsi tam musel náhodou strčit nějaký ten mokrý náboj, co? S vyšeptalým prachem. Hodí se na ucpávání uší před řidinou, ale už ne na střílení po starých čarodějích, co? To je zlé. A tvoje ruka, Rolande, podívej se na svou ruku! Chybí jí pár prstů, jak se tak koukám. Páni, to ale bylo pro tebe tvrdé, co? Ale všechno by mohlo být lehčí. Ty a tvoji přátelé byste mohli žít příjemný, plodný život - a jak by řekl Jake, to je pravda. Už žádní humroidi, žádné šílené vlaky, žádné rozčilující - natož nebezpečné - výlety do jiných světů. Stačí, když se vzdáte té hloupé a beznadějné cesty k Temné věži."
"Ne," řekl Eddie.
"Ne," řekla Susannah.
"Ne," řekl Jake.
"Ne!" řekl Ochu a navíc štěkl.
Temný muž na zeleném trůnu se dál usmíval, nijak nevyveden z míry. "Rolande?" zeptal se. "Co ty?" Pomalu zvedl váček. Vypadal uprášeně a staře. Visel z čarodějovy pěsti jako slza a předmět uvnitř začal pulzovat růžovým světlem. "Odvolej, a oni nebudou muset uvidět, co je uvnitř - nebudou muset uvidět poslední scénu té smutné, dávné hry. Odvolej. Otoč se od Věže a jdi svou cestou."
"Ne," řekl Roland. Začal se usmívat, a jak se ten jeho úsměv rozšiřoval, úsměv muže usazeného na trůnu slábl. "Můžeš očarovat moje pistole, protože patří do tohoto světa, řekl bych."
"Rolande, nevím, na co myslíš, hochu, ale varuju tě -"
"Abych nedráždil Velkého Oze? Mocného Oze? Jenže já myslím, že to udělám, Martene - nebo Maerlyne - nebo jak si vůbec říkáš -"
"Ve skutečnosti jsem Flagg," prohlásil muž na trůnu. "A už jsme se setkali." Usmíval se. Ale místo aby mu obličej rozšířil, jak to úsměvy obvykle dělají, stáhl Flaggovy rysy do úzké a nenávistné grimasy. "Na troskách Gileadu. Ty a tvoji kamarádi, co přežili - ten rozchechtaný osel Cuthbert Allgood taky patřil do té tvé party, jak si vzpomínám, a DeCurry, ten chlapík s mateřským znamením - ti jeli na západ, hledat Věž. Anebo, v řeči Jakeova světa, jeli navštívit Čaroděje. Já vím, že jsi mě viděl, ale ty jsi určitě dodneška netušil, že také já jsem viděl tebe."
"A nejspíš tě uvidím znovu," řekl Roland. "Tedy pokud tě teď nezabiju a neskoncuji s tím tvým vměšováním."
V levé ruce stále držel svou pistoli, ale pravou rukou sáhl po té, kterou měl zastrčenu za opaskem džín - byl to Jakeův ruger, pistole z jiného světa, snad imunní vůči kouzlům tohoto tvora. A byl rychlý, jako byl rychlý vždy, byl oslnivě rychlý.
Muž na trůnu zaječel a stáhl se. Váček mu vypadl z klína a skleněná koule - která kdysi byla u Rhey, potom u Jonase a také u Rolanda - vyklouzla ven. Kouř, tentokrát zelený a ne rudý, zadýmal z otvorů v opěrkách trůnu. Stoupal a jeho kotouče všechno zatemňovaly. Přesto Roland stále mohl střelit po postavě mizející v kouři, kdyby hladce tasil. Ale to neudělal. Ruger mu ve zmrzačené ruce sklouzl a pak se stočil. Muška se zachytila v přezce opasku. Trvalo další čtvrt vteřiny, než pistoli vyprostil, ale to byla právě ta čtvrtina vteřiny, kterou potřeboval. Napumpoval do valícího se dýmu tři rány a pak se rozběhl vpřed, nedbal na křik ostatních.
Pokoušel se rozehnat kouř rukama. Jeho výstřely rozbily opěrku trůnu na tlusté zelené skleněné pláty, ale ten tvor v podobě muže, který si říkal Flagg, byl pryč. Roland se přistihl, že se sám sebe ptá, jestli tu vůbec někdo takový byl.
Ale koule tu byla stále, nepoškozená a rozsvícená stejným omamným růžovým světlem, které si tak dávno pamatoval - z Mejisu, když byl mladý a zamilovaný. Ten zbytek Maerlynovy duhy se skutálel skoro k okraji trůnu; ještě dva palce, a už by spadl a rozbil se o podlahu. Ale to se nestalo, znehybněl,

ten očarovaný předmět, který Susan Delgadová poprvé zahlédla oknem Rheiny chýše za světla Líbajícího měsíce.
Roland kouli zvedl - jak dobře mu padla do ruky, jak přirozeně ji cítil v dlani, dokonce i po tolika letech - a pohlédl do jejích oblačných, neklidných hlubin. "Vždycky jsi měla nějaký začarovaný život," zašeptal jí. Vzpomněl si na Rheu, jak ji v té kouli viděl -její prastaré, rozchechtané oči. Vzpomněl si na plameny ze Sklizňové hranice, šlehající kolem Susan, až se její krása v žáru tetelila. Tetelila se jako fata morgana.
Mizerné kouzlo! pomyslel si. Kdybych tě rozbil o zem, určitě bychom se utopili v proudu slz, které by vytryskly z tvého rozbitého břicha... slz těch, které jsi zničila.
A proč by to neměl udělat? Kdyby ji nechal vcelku, mohla by jim ta ohavná věc pomoci zpátky na stezku Paprsku, ale Roland nevěřil, že ji skutečně potřebují. Pomyslel si, že Tikyták a ten tvor, který si říkal Flagg, byli v tomto ohledu jejich poslední zkouškou. Zelený palác byl dveřmi, které vedou zpět do Středosvěta - a teď byl jejich. Dobyli ho silou.
Jenže ještě nemůžeš jít, pistolníku. Ještě ne, dokud jsi nedopověděl svůj příběh, neodvyprávěl poslední scénu.
Čí to byl hlas? Patřil Vannayovi? Ne. Cortovi? Ne. Nebyl to ani hlas jeho otce, který ho kdysi vytáhl nahého z postele děvky. To byl nejtvrdší hlas, často ho slýchal v neklidných snech, a tolik ho chtěl potěšit a tak málokdy to dokázal. Ne, to nebyl ten hlas, tentokrát ne.
Tentokrát to, co uslyšel, byl hlas ka - ka jako větru. Odvyprávěl toho už tolik o tom strašném čtrnáctém roku - ale své vyprávění nedokončil. Stejně jako s Dettou Walkerovou a speciálním talířem Modré paní, zbývala ještě jedna věc. Viděl, že otázka nezní, jestli jich pět dokáže najít cestu ze Zeleného paláce a objevit znovu stezku Paprsku. Otázka zněla, jestli dokážou pokračovat jako ka-tet. Pokud tak měli pokračovat, nemohlo zůstat nic skryto; bude jim muset povědět o tom, jak naposledy pohlédl do čarodějova skla, tehdy v tom dávném roce. Tři noci po banketu na uvítanou, tehdy to bylo. Bude jim muset vyprávět -
Ne, Rolande, zašeptal ten hlas. Nejen vyprávět. Tentokrát ne. Znáš něco lepšího.
Ano. Znal něco lepšího.
"Pojďte," otočil se k nim.
Pomalu se shlukli kolem něj, oči rozšířené a plné tepajícího růžového světla koule. Už teď jím byli napůl zhypnotizováni, dokonce i Ochu.
"Jsme ka-tet," řekl Roland a pozvedl kouli k nim. "Jsme jedno z mnoha. Na začátku své výpravy za Temnou věží jsem ztratil svou jedinou opravdovou lásku. Teď pohlédněte do té strašlivé koule, jestli chcete, a uvidíte, co jsem ztratil zanedlouho poté. Uvidíte to jednou provždy. Dívejte se dobře."
Dívali se. Koule, uložená v Rolandových pozvednutých rukou, začala tepat rychleji. Vtáhla je do sebe a odnesla je pryč. Chytila je a zatočila s nimi ve víru té růžové bouře a oni letěli nad Čarodějovou duhou do Gileadu, jakým kdysi byl.

Kapitola IV
Sklo

Jake z New Yorku stojí v horní chodbě Velké síně Gileadu - hradu se podobal, zde v té zelené zemi, víc než starostův dům. Rozhlíží se a vidí, že Susannah a Eddie stojí u tapiserie, oči velikánské, ruce pevně spojeny. A Susannah skutečně stojí; zde se jí nohy vrátily, aspoň pro tuto chvíli, a to, čemu říkala "čepičky", nyní nahrazoval pár rubínových střevíčků, úplně stejných, jaké měla Dorotka, když vykročila na svou Velkou cestu, aby našla Čaroděje z Ozu, ten bumhuk.
Má nohy, protože je to sen, pomyslí si Jake, ale ví, že to žádný sen není. Podívá se dolů a uvidí Ocha, který k němu vzhlíží úzkostnýma, inteligentníma, zlatě lemovanýma očima. Pořád má své červené botičky. Jake se skloní a pohladí Ocha po hlavě. Cítí brumlákovu srst pod rukou jasně a opravdově. Ne, tohle není sen.
Jenže Roland tu není, uvědomí si Jake, jsou čtyři místo pěti. Uvědomí si také ještě něco: vzduch v chodbě je mírně narůžovělý a legrační, staromódní zářivky, které osvětlují chodbu, lemují malé růžové aureoly. Cosi se stane. Před očima se mu odehraje jakýsi příběh. A tu, jako by to přivolala jeho myšlenka, uslyší chlapec cvakání kroků, které se blíží.
To je příběh, který znám, pomyslí si Jake. Už mi ho někdo někdy vypravoval.

Když se zpoza rohu vynoří Roland, uvědomí si, jaký je to příběh: ten, v němž Marten Široplášť zastaví Rolanda, který míří na střechu, kde snad bude chladněji. "Ty, chlapče," řekne Marten. "Pojď dál! Nestůj na chodbě! Tvoje matka chce s tebou mluvit." Ale to samozřejmě není pravda, nikdy to nebyla pravda, nikdy to nebude pravda, ať se čas ohýbá a klouže, jak chce. Marten totiž chce, aby chlapec uviděl svou matku a pochopil, že Gabrielle Deschainová se stala milenkou otcova čaroděje. Marten chce vehnat chlapce do předčasné zkoušky mužnosti, dokud je jeho otec pryč a nemůže tomu zabránit. Chce tohle štěně odklidit z cesty, dřív než mu narostou zuby dost dlouhé, aby mohlo kousat.
Nyní to všechno uvidí. Ta smutná komedie se bude odvíjet svým smutným a předem určeným směrem přímo před jejich očima. Jsem moc mladý, pomyslí si Jake, ale samozřejmě není moc mladý. Roland bude jenom o tři roky starší, až přijde s přáteli do Mejisu a potká Susan na Velké cestě. Jen o tři roky starší, až ji bude milovat, jen o tři roky starší, až ji ztratí.
To je mi jedno, nechci to vidět -
A neuvidím, uvědomí si, zatímco se Roland blíží. Všechno se už stalo. Protože toto není srpen, čas Plné země, ale pozdní podzim nebo počátek zimy. Pozná to podle serape, které má Roland na sobě, památku na svou cestu do Vnějšího oblouku, a podle páry, která mu stoupá od úst a od nosu při každém výdechu: v Gileadu není žádné ústřední topení a tady nahoře je zima.
Jsou tu také další změny: Roland už má při sobě pistole, které jsou jeho dědickým právem, jsou velké a mají santálové pažby. Otec mu je předal na tom banketu, pomyslí si Jake. Neví, jak to ví, ale je to tak. A Rolandova tvář, i když stále patří chlapci, už není tou otevřenou, nezkušenou tváří toho, kdo se loudal stejnou chodbou před pěti měsíci. Ten chlapec, který se tehdy nechal Martenem vylákat, prošel od té doby mnohým, a jeho bitva s Cortem byla tím nejmenším.
Jake vidí ještě něco: mladičký pistolník má na nohou červené kovbojské boty. On to ale neví. Protože to tak ve skutečnosti není.
Ale přesto to tak je. Jsou uvnitř čarodějova skla, jsou uvnitř růžové bouře (ty růžové obláčky kolem žárovek připomínají Jakeovi Psí vodopády s měsíčními duhami, které se protáčely v oparu) a všechno se to odehrává znovu.
"Rolande!" volá Eddie od tapiserie, kde stojí se Susannah. Ta jen vyjekne a stiskne mu rameno, chce, aby mlčel, ale Eddie si jí nevšímá. "Ne, Rolande! Nedělej to! To je špatný nápad!"
"Ne, Olane!" pokvikuje Ochu.
Roland si nikoho z nich nevšímá a prochází kolem Jakea na vzdálenost dlaně, ale nevidí ho. Pro Rolanda tu nejsou. Bez ohledu na červené boty, toto ka-tet je daleko v jeho budoucnosti.
Zastaví se u dveří u konce chodby, zaváhá, pak zvedne pěst a zaklepe. Eddie k němu zamíří, stále drží Susannah za ruku - a skoro vypadá, zeji za sebou táhne.
"Pojď, Jakeu," říká Eddie.
"Ne, já nechci."
"Nejde o to, co chceš, a ty to víš. Máme to vidět. Když už ho nemůžeme zastavit, aspoň můžeme udělat to, proč jsme sem přišli. Tak už pojď!"
Jake, srdce ztěžklé strachem, žaludek stažený na uzel, jde tedy s nimi. Když se přiblíží k Rolandovi - pistole vypadají na jeho štíhlých bocích obrovské a při pohledu na jeho hladký, ale už unavený obličej se chce Jakeovi kdoví proč brečet - pistolník znovu zaklepe.
"Ona tam není, zlato!" zakřičí na něj Susannah. "Ona tam není, nebo nechce otevřít, a to je pro tebe totéž! Nech to být! Nech ji být! Jen proto, že je to tvoje matka, ti přece za to nestojí! Běž pryč!"
Ale on neslyší ani ji a neodejde. Jake, Eddie, Susannah a Ochu se shluknou, neviděni, za jeho zády a Roland zkusí dveře do matčina pokoje a zjistí, že je odemčeno. Otevře do stinné komnaty vyzdobené hedvábnými tapetami. Na podlaze je koberec, který vypadá jako person, jež milovala Jakeova matka - jenomže tento koberec, jak Jake ví, pochází z provincie Kašamin.
Na druhé straně salonku, u okna se zavřenými okenicemi na ochranu proti zimnímu větru vidí Jake židli s nízkým opěradlem a domýšlí si, že právě tam seděla v den, kdy došlo k Rolandově zkoušce mužnosti. Právě tam seděla, když si její syn všiml milostného kousnutí na jejím krku.
Židle byla nyní prázdná, ale když pistolník udělá další krok do pokoje a otočí se, aby se podíval směrem k ložnici v těchto komnatách, všimne si Jake střevíců - černých, ne červených - které vykukují zpod

závěsů u okna se zavřenými okenicemi.
"Rolande!" zakřičí. "Za závěsem! Někdo je za závěsem! Pozor!"
Ale Roland neslyší.
"Matko?" zavolá, a i když je ten hlas stejný a Jake by ho poznal kdekoliv - jak kouzelně svěže zní! Je mladý a nepoznamenány všemi těmi roky prachu a větru a cigaretového kouře. "Matko, tady je Roland! Chci s tebou mluvit!"
Stále žádná odpověď. Projde krátkou chodbou, která vede do ložnice. Něco v Jakeovi chce zůstat v salonku, jít k tomu závěsu a prudce ho odhrnout, ale ví, že tak se to nemá stát. I kdyby se pokusil, nebylo by to zřejmě k ničemu. Jeho ruka by nejspíš prošla skrz jako ruka ducha.
"Tak pojď," pobízí ho Eddie. "Drž se při něm."
Vešli za ním v hloučku, který by za jiných okolností mohl být směšný. Teď však ne. Toto byl případ, kdy tři lidé touží utěšit přítele.
Roland zůstane stát a dívá se na postel u levé zdi pokoje. Dívá se tam jako zhypnotizovaný. Možná se snaží představit si, že je v ní Marten s jeho matkou. Možná vzpomíná na Susan, se kterou nikdy nespal v řádném loži, natož v tak přepychové posteli s baldachýnem. Jake vidí dost zřetelně pistolníka ze strany v trojdílném zrcadle na druhé straně pokoje, ve výklenku. To trojité sklo se tyčí nad malým stolkem, který chlapec poznává, protože takový měla matka u své postele v manželské ložnici; je to toaletka.
Pistolník se otřese a vrátí se z myšlenek, které mu zaplnily mysl. Na nohou má ty strašlivé boty. V kalném světle vypadají jako boty Člověka, který prošel potokem krve.
"Matko!"
Udělá krok k posteli a skutečně se trochu sehne, jako by ho napadlo, že matka je snad pod ní. Ale pokud se tam schovávala, už tam nebyla. Střevíce, které Jake viděl pod závěsem, byly ženské a postava, jež nyní stojí na konci krátké chodby těsně před dveřmi do ložnice, má na sobě ženské šaty. Jake vidí jejich lem.
A vidí víc než to. Jake rozumí Rolandovu rozporuplnému vztahu s matkou a otcem líp, než by mohli rozumět Eddie nebo Susannah, protože Jakeovi rodiče se pozoruhodně podobali Rolandovým rodičům: Elmer Chambers je pistolníkem Sítě a Megan Chambersová má za sebou spoustu románků s nechutnými přáteli. Nic z toho Jakeovi nikdo neřekl, ale on to stejně ví.
Ví také cosi o Rolandovi: že uviděl matku v Čarodějově skle. Byla to Gabrielle Deschainová, právě se navrátivší z ústraní v Debarii, Gabrielle, která se zpovídá manželovi ze svých chyb a zámyslů po banketu, žádá odpuštění a prosí, aby ji přijal zpět do lože - a když Steven zdřímne po milování, zaboří mu do hrudi nůž - nebo ho snad jen lehce škrábne nožem na paži a ani ho neprobudí. S takovým nožem to vyjde nastejno.
Roland to všechno viděl v kouli dřív, než ten zlolajný předmět vydal otci, a Roland tomu musel učinit přítrž. Aby zachránil život Stevenu Deschainovi, jak by řekli Eddie a Susannah, kdyby viděli do té záležitosti tak daleko, ale Jake vládne tou nešťastnou moudrostí nešťastných dětí a vidí ještě dál. Aby zachránil také matčin život. Aby jí dal poslední možnost zachránit vlastní zdravý rozum a ještě jednu šanci, aby stanula po manželově boku, a věrně. Poslední možnost, aby se kála za Martena Široplášťě. Určitě to udělá, rozhodně musí! Roland viděl toho dne její tvář, byla tak nešťastná, takže to určitě udělá! Určitě si nemohla vybrat toho kouzelníka! Kdyby ji tak jenom dokázal přimět, aby pochopila -
Opět tedy propadl pošetilosti velmi mladých lidí - Roland nedokáže pochopit, že nespokojenost a hanba často nedokážou být žádnými protivníky touhy - a přišel sem, aby promluvil se svou matkou, aby ji prosil, aby se vrátila k manželovi, než bude pozdě. Už jednou ji před sebe samou zachránil, to jí poví, ale znovu to udělat nemůže.
A jestli nebude chtít, pomyslí si Jake, nebo se pokusí vykroutit a bude předstírat, že netuší, o čem to mluví, dá jí na vybranou: odejít s jeho pomocí z Gileadu - hned, dnes v noci -, nebo být vsazena do želez zítra ráno, jako zrádkyně tak strašlivá, že bude skoro jistě pověšena, jako byl pověšen kuchař Hax.
"Matko?" volá a stále si neuvědomuje, že za ním stojí stín. Udělá ještě jeden krok do ložnice, a v tu chvíli se stín pohne. Stín pozvedne ruce. V těch rukou cosi má. Není to pistole, tolik Jake pozná, ale vypadá to smrtonosně, záludně -
"Rolande, pozor!" zakřičí Susannah a její hlas zapůsobí jako kouzelný spínač. Na toaletním stolku cosi je

- to sklo, jistě. Gabrielle ho ukradla a chce přinést svému milenci na usmířenou za to, že její syn zabránil vraždě - a to teď zasvítí jako v odpověď na hlas Susannah. Zazáří svítivým růžovým světlem do trojitého zrcadla a vrhne všechnu zář do místnosti. V tom světle, v tom trojitém zrcadle, konečně Roland spatří postavu za sebou.
"Kristepane!" zaskřehotá Eddie Dean otřeseně. "Ach, panebože, Rolande! To není tvoje matka! To je -"
Není to ani žena, už ne, už ne skutečná. Je to jakási živá mrtvola v černých šatech pokrytých špínou cest. Na hlavě jí zbylo jen několik ucouraných chomáčů vlasů a tam, kde býval nos, že je jenom díra, ale oči jí stále svítí a had, který se jí proplétá mezi rukama, je velmi živý. Jake, i když ochromený hrůzou, má stále čas se podivit, jestli ho vytáhla zpod stejného kamene, odkud vytáhla toho, kterého zabil Roland.
Je to Rhea, kdo čekal na pistolníka v matčiných pokojích. Je to ta z Cöosu, přišla si nejen pro svého čarovného miláčka, ale také aby skoncovala s klukem, který jí způsobil tolik potíží.
"Tak, ta tvoje coura to má za sebou!" křičí pronikavě a chechtá se. "Teď zaplatíš ty!"
Ale Roland ji už viděl, viděl ji v tom skle, Rheu zrazenou právě tou koulí, pro kterou si přišla, a už se Roland prudce otáčí a ruce mu sjedou k novým pistolím opravdu smrtonosnou rychlostí. Je mu čtrnáct let, reflexy má bystré a pohotové, jak už nikdy nebudou, a vystartuje jako vybuchující střelný prach.
"Ne, Rolande, ne!" ječí Susannah. "Je to trik, je to kouzlo!"
Jake měl právě tolik času, aby se místo do zrcadla podíval na ženu, která skutečně stála mezi dveřmi; měl právě tolik času, aby si také on uvědomil, že byl ošálen.
Snad také Roland v posledním zlomku vteřiny pochopil pravdu - že žena mezi dveřmi je přece jenom jeho matka, že ta věc v jejích rukou není had, ale opasek, který pro něj vyrobila, snad jako dárek na usmířenou, že to sklo mu lhalo jediným možným způsobem, jakým umělo - odrazem.
Každopádně už bylo pozdě. Pistole jsou taseny a burácejí, jasně žluté záblesky osvětlí pokoj. U každé pistole stiskne spoušť dvakrát, než se dokáže zastavit, a ty čtyři náboje srazí Gabrielle Deschainovou do chodby, stále s tím nadějným, vstřícným úsměvem na rtech.
Tak zemřela, s úsměvem.
Roland stojí na místě, kouřící pistole v rukou, tvář svraštělou překvapením a hrůzou, právě si začíná uvědomovat pravdu, kterou pak musí nést po zbytek života: pistolemi svého otce zabil svou matku.
A pokoj zaplní chraptivý smích. Roland se neotočí. Stojí jako přimrazený pohledem na ženu v modrých šatech a černých střevících, která leží a krvácí na chodbě svých pokojů, na ženu, kterou přišel zachránit a kterou místo toho zabil. Leží zde s ručně tkaným opaskem uloženým na krvácejícím břiše.
Jake se otočí místo něj a nijak ho nepřekvapí, když uvidí, že se v kouli vznáší žena se zelenou tváří a špičatým černým kloboukem. Je to Zlá čarodějnice z Východu. Ví, že je to také Rhea z Cöosu. Hledí na chlapce s pistolemi v rukou a cení na něj zuby v děsivém šklebu, jaký Jake v životě neviděl.
"Upálila jsem tu hloupou holku, kterou jsi miloval - baže, upálila jsem ji zaživa, to teda jo -, a teď jsi spáchal matkovraždu. Už lituješ, že jsi mi zabil hada, pistolníku? Mého ubohého, milého Ermota? Lituješ, že sis tvrdě zahrával s tou, která byla chytřejší, než kdy v tom svém ubohém životě budeš ty?"
Nedával nijak najevo, že ji slyší, jen hleděl na svou paní matku. Brzy k ní přijde, poklekne k ní, ale ještě ne, ještě ne.
Tvář v kouli se nyní otočí ke třem poutníkům, a když to udělá, změní se, zestárne, ztratí vlasy a zhnědne - stane se tedy tváří, kterou Roland zahlédl v ležícím zrcadle. Pistolník nedokázal vidět své budoucí přátele, ale Rhea je vidí, baže, vidí je velmi dobře.
"Odvolejte to!" zachraptí - jako když zakrákorá havran sedící na holé větvi pod zimním zataženým nebem. "Odvolejte to! Vzdejte se Věže!"
"Nikdy, ty mrcho," říká Eddie.
"Vidíte, co je zač! Co je to za zrůdu! A to je jenom začátek, víte! Zeptejte se ho, co se stálo Cuthbertovi! A Alainovi - Alainův cit, i když se mu hodil, ho nakonec nezachránil, to tedy ne! Zeptejte se ho, co se stalo s Jamie DeCurrym! Nikdy neměl přítele, kterého by nezabil, nikdy neměl milenku, ze které by se nestal prach ve větru!"
"Jdi svou cestou," říká Susannah, "a nech nás jít zase svou."
Rhea zkřiví zelené, popraskané rty ve strašném šklebu. "Zabil vlastní matku! Co udělá tobě, ty hloupá mrcho s hnědou kůží?"

"Nezabil ji," vykřikl Jake. "Ty jsi ji zabila. A už běž!"
Jake udělá krok ke kouli, chce ji vzít a rozbít o podlahu - a uvědomuje si, že to může udělat, protože ta koule je skutečná. Je to jediná opravdová věc v tomto vidění. Ale než na ni stačí vztáhnout ruce, zablýskne v tichém výbuchu růžového světla. Jake si prudce zakryje rukama tvář, aby neoslepl, a potom (rozpouštím se rozpouštím se co je to za svět ach co je to za svět) padá, smýká ho růžová bouře, unáší ho z Ozu zpátky do Kansasu, z Ozu zpátky do Kansasu, z Ozu zpátky do -

Kapitola V

Stezka Paprsku

1

"- domů," zamumlal Eddie. Připadalo mu, že má nějak zdušený hlas jako po opici. "Zpátky doma, protože doma je nejlíp, to jistě."
Zkusil otevřít oči, ale nejdřív to nešlo. Jako by se mu slepila víčka. Položil si hranu dlaně na čelo a zatlačil, až napjal kůži na obličeji. Zabralo to: oči se mu rozevřely. Neuviděl ani trůnní sál Zeleného paláce, ani (což vlastně očekával) bohatě vybavenou, ale poněkud klaustrofobickou ložnici, ve které před chvilkou stál.
Byl venku, ležel na malé mýtině porostlé ojíněnou trávou. Poblíž se nacházel lesík, na některých stromech se k větvím tiskly ještě poslední hnědé listy. A na jedné větvi byl divný bílý list, albín. Hlouběji v hájku tekl pěkný potok. V té vysoké trávě stálo opuštěné nové a vylepšené křeslo Susannah. Na pneumatikách bylo od bláta, jak si Eddie všiml, a ve špicích uvízlo několik pozdních listů, křehkých a hnědých. A také trocha trávy. Nahoře bylo nebe s klidnými bílými mraky, zajímavé asi jako prádelní koš plný prostěradel.
To nebe bylo jasné, když jsme vešli do Paláce, pomyslel si a uvědomil si, že čas se znovu posunul. O mnoho, nebo o málo, to snad ani nechtěl vědět - Rolandův svět byl jako převodovka s vytlučenými zuby; člověk nikdy netušil, kdy čas přeskočí na neutrál nebo zařadí rychlost.
Byl to vůbec Rolandův svět? A jestli byl, jak se tam zase dostali?
"Jak to mám vědět?" zachraptěl Eddie a pomalu vstával a přitom se šklebil. Nemyslel, že má kocovinu, ale nohy ho bolely a měl pocit, jako by se právě probral z nejmátožnějšího zdřímnutí v neděli odpoledne.
Roland a Susannah leželi na zemi pod stromy. Pistolník se hýbal, ale Susannah ležela na zádech, paže rozhozeny, a chrápala tak neženský, až se Eddie usmál. Jake ležel poblíž, Ochu spal na boku chlapci u kolenou. Když se na ně Eddie podíval, otevřel Jake oči a posadil se. Oči měl dokořán, ale nic nechápal. Byl vzhůru, ale spal tak hluboce, že o svém probuzení ještě nevěděl.
"Páni," zívl Jake.
"Jo," souhlasil Eddie, "to podepisuju." Pomalu se otočil v kruhu a dostal se do tří čtvrtin k místu, kde začal, když na obzoru zahlédl Zelený palác. Odtud vypadal velmi malý a dnešní den bez slunce ho oloupil o třpyt. Eddie odhadoval, že je možná třicet mil od nich. Vedly k němu stopy kolečkového křesla Susannah.
Slyšel řidinu, ale slabě. Měl pocit, že ji také vidí - rtuťovité tetelení jako z bažiny, která se prostírala v rovné, otevřené krajině - a asi pět mil od nich konečně vysychala. Pět mil na západ odtud? Vzhledem k umístění Zeleného paláce a skutečnosti, že putovali po I-70 na východ, to byl přirozený závěr, ale kdo to věděl doopravdy, zvlášť když nebylo vidět slunce, podle kterého by se orientovali?
"Kde je dálnice?" zeptal se Jake. Také mluvil zdušeně a nesrozumitelně. Ochu se k němu připojil, nejdřív protáhl jednu zadní tlapu, potom druhou. Eddie viděl, že brumlák kdesi ztratil jednu botičku.
"Možná že ji zrušili pro nedostatek zájmu."
"Myslím, že už nejsme v Kansasu," řekl Jake. Eddie se na něj ostře podíval, ale nevěřil, že by ten chlapec úmyslně citoval z Čaroděje ze země Oz. "Aspoň ne v tom, kde hrají Kansas City Royals, ani kde hrají Monarchové."
"Proč si to myslíš?"
Jake píchl palcem do nebe, a když se tam Eddie podíval, uviděl, že se mýlil: nebe nebylo celé zataženo bílými mračny, navršenými jako košík prádla. Přímo nad hlavou se mračna stahovala k obzoru, neustále a rovnoměrně jako pásový dopravník.
Ocitli se znovu na stezce Paprsku.

2

"Eddie? Kdepak jsi, zlato?"
Eddie odvrátil pohled od mrakového proudu na nebi a uviděl, že Susannah si sedá a mne si zátylek. Vypadala, že pořádně neví, kde je. A možná ani kdo je. Červené čepičky, které ještě měla, vypadaly v tomto světle podivně mdle, ale pořád to pro něj byly nejzářivější předměty v dohledu - dokud se nepodíval na vlastní nohy a neuviděl frajerky s kubánskými podpatky. Ale ty už také zmatněly a Eddie si nemyslí, že je to jenom pošmourným nebem. Podívá se na Jakeovy boty, Ochovy zbývající tři střevíce, Rolandovy kovbojské boty (pistolník už si sedal, skládal paže na kolenou a nepřítomně hleděl do dálky). Všechny byly rubínově červené, ale jaksi mrtvě červené. Jako by se v nich spotřebovala nějaká magická součást.
Najednou si je Eddie chtěl zout.
Posadil se vedle Susannah, dal jí pusu a řekl: "Dobré ráno, Šípková Růženko. Nebo odpoledne, jestli je tak pozdě." Potom si rychle, jako by si je ošklivil (kdoví proč mu připadalo, že sahá na mrtvou kůži), frajerky stáhl. Přitom si všiml, že mají odřené špičky a zablácené paty, už nevypadaly tak nově. Předtím uvažoval, jak se sem vůbec dostali. Ale teď, když si uvědomil rozbolavělé svaly na nohou a vzpomněl si na stopy po kolečkovém křesle, už věděl. Šli pěšky, proboha. Šli jako náměsíční.
"To je báječný nápad, takový jsi neměl už - no, dlouho," řekla Susannah a také si stáhla čepičky. Eddie si všiml, že Jake stahuje Ochovi střevíce. "Byli jsme tam?" zeptala se ho Susannah. "Eddie, opravdu jsme tam byli, když -"
"Když jsem zabil matku," dopověděl Roland. "Ano, byli jste tam. Stejně jako já. Bohové ať mi pomohou, já jsem tam byl. A udělal to." Zakryl si tvář rukama a ztěžka, trhaně se rozvzlykal.
Susannah se připlazila k němu tím rozhodným stylem, který se téměř podobal chůzi. Vzala ho kolem ramenou a druhou rukou mu stáhla ruce z obličeje. Nejdřív se jí Roland nechtěl poddat, ale ona se nedala a nakonec se ty ruce - ty zabijákovy ruce - spustily dolů a ukázaly uštvané oči zaplavené slzami. Susannah ho přiměla, aby si opřel tvář o její rameno. "Jenom klid, Rolande. Jenom klid, nech to být. To je už pryč. Máš to za sebou."
"Muž něco takového za sebou nemá," namítl Roland. "Ne, to si nemyslím. Nikdy."
"Ty jsi ji nezabil," řekl Eddie.
"To je moc snadné." Pistolník stále tiskl tvář na rameno Susannah, ale jeho slova zněla jasně. "Některé odpovědnosti se nemůžete vyhnout. Některým hříchům se nemůžete vyhnout. Ano, Rhea tam byla - tedy aspoň svým způsobem -, ale nemůžu všechno svést na Cöos, i když bych moc rád."
"Nebyla to ani ona," řekl Eddie. "Tak jsem to nemyslel."
Roland zvedl hlavu. "Tak o čem to mluvíš, sakra?"
"O ka," odpověděl Eddie. "O ka, které je jako vítr."
3
V uzlících měli jídlo, které tam nikdo z nich nedal - sušenky s Keeblerovými elfy na obalu, balené sendviče Saran, které vypadaly na ten druh, jejž koupíte (tedy pokud jste tak zoufalí) u automatů na dálnici, a druh koly, kterou neznal ani Eddie, Susannah nebo Jake. Chutnala jako kola a byla v červenobílé plechovce, ale jmenovala se Nozz-A-La.
Pojedli své jídlo, zády k lesíku a tváří ke vzdálenému kouzelnému třpytu Zeleného paláce, a nazvali to obědem. Jestli tak za hodinu začne ubývat světlo, můžeme si odhlasovat, že je to večeře, pomyslel si Eddie, ale nevěřil, že to bude nutné. Jeho vnitřní hodiny už znovu běžely a to tajuplné, ale obvykle přesné zařízení mu napovídalo, že je časné odpoledne.
Najednou vstal, pozvedl svou kolu a usmál se do neviditelné kamery. "Když cestuji zemí Oz ve svém novém voze Takuro Spirit, piji Nozz-A-Lu!" prohlásil. "Dokonale zasytí, ale netloustne se po ní! Díky ní jsem šťastný, že jsem člověk! Díky ní vím, co je Bůh! Dodává mi vzhled anděla a koule tygra! Když se napiju Nozz-A-Ly, říkám, páni! Jsem strašně rád, že žiju! Říkám -"
"Sedni si, ty bumhuku," smál se Jake.
"Uku," souhlasil Ochu. Opíral si čenich o Jakeův kotník a s velkým zájmem sledoval jeho sendvič.
Eddie už si chtěl sednout, ale pak ho znovu upoutal ten divný albínský list. To není žádný list, pomyslel si a přešel k němu. Ne, žádný list, ale útržek papíru. Obrátil ho a uviděl sloupce plné "bla bla" a "ga ga" a "všechno vyjde nastejno". Noviny obvykle nebyly po jedné straně prázdné, ale Eddieho nijak

nepřekvapilo, když zjistil, že tyhle jsou - Ozský Denní blábol byl přece jenom narychlo spíchnutý.
A nepotištěná strana nebyla prázdná. Pečlivě, úhledně na ní bylo tiskacími písmeny napsáno:

A pod tím byla malá kresba:

Eddie přinesl vzkaz ostatním, ti ještě dojídali. Každý se na papír podíval. Roland ho dostal do ruky jako poslední, přejel po něm zamyšleně palcem, ohmatal papír, pak ho vrátil Eddiemu.
"R. F.," řekl Eddie. "Ten chlap, který řídil Tikytáka. To je od něho, ne?"
"Ano. Určitě přivedl Tikytáka z Ludu."
"Jasně," ozval se Jake zachmuřeně. "Ten Flagg vypadal jako někdo, kdo využije každý prvotřídní bumhuk, na který narazí. Ale jak to, že se sem dostali dřív než my? Co by mohlo být rychlejší než Blaine Mono, kristepane?"
"Nějaké dveře," řekl Eddie. "Možná prošli nějakými zvláštními dveřmi."
"Bingo," souhlasila Susannah. Natáhla ruku dlaní vzhůru a Eddie do ní plácl.
"Každopádně to není špatná myšlenka," řekl Roland. "Rozhodně o ní uvažujte s největší vážností. A jestli se chcete vrátit do svého světa, dovolím vám jít."
"Rolande, ty jsi neuvěřitelný," žasl Eddie. "Tohle říkáš, když jsi mě a Suze přitáhl sem, i když jsme kolem sebe kopali a škrábali? Víš, co by o tobě řekl můj brácha? Že jsi bizarní jako prase na bruslích."
"Tehdy jsem to udělal, ještě než jsem vás poznal jako přátele," hájil se Roland. "Než jsem se vás naučil mít rád jako Alaina a Cuthberta. A než jsem byl donucen - oživit si jisté scény. Přitom - " odmlčel se, zahleděl se na nohy (už měl zase svoje staré boty) a usilovně přemýšlel. Nakonec zvedl hlavu. "Bylo ve mně cosi, co se spoustu let nepohnulo a nepromluvilo. Myslel jsem, že je to mrtvé. Ale nebylo. Naučil jsem se znovu mít rád a uvědomuji si, že je to nejspíš moje poslední možnost, jak mít rád. Jsem od přírody pomalý - Vannay a Cort to věděli, i můj otec to věděl -, ale nejsem hloupý."
"Tak se tak nechovej," pobídl ho Eddie. "A nejednej s námi, jako bychom takoví byli my."
"Eddie, to, čemu říkáš dno, je tohle: kvůli mně jsou moji přátelé mrtvi.
A nejsem si jist, že něco takového můžu ještě jednou riskovat. Zvlášť s Jakem - já - ale nic. Nemám slov. Poprvé od chvíle, kdy jsem se otočil v jednom temném pokoji a zabil matku, jsem možná našel něco důležitějšího než Věž. Při tom zůstaneme."
"Tak dobře, myslím, že tohle můžu respektovat."
"Já taky," přidala se Susannah, "ale Eddie měl s tím ka pravdu." Vzala si lístek a zamyšleně po něm přejela prstem. "Rolande, nemůžeš o tom mluvit - myslím o ka - a pak otočit a vzít všechno zpátky jenom proto, že ti trochu ochabla vůle a odhodlání."
"Síla vůle a odhodlání jsou dobrá slova," poznamenal Roland. "Ale ještě je jedno špatné slovo, které znamená totéž. A to zní posedlost."
Netrpělivě pokrčila rameny. "Zlatíčko, buď je tohle všechno ka, nebo není. Ka může být děsivé - ta představa osudu s orlíma očima a nosem loveckého psa -, ale představa, že žádné ka není, je ještě děsivější." Odhodila vzkaz od R. F. na ušlapanou trávu.
"Ať tomu říkáš, jak chceš, jsi mrtvá pořád stejně, když tě postihne," řekl Roland. "Rimer - Thorin - Jonas - moje matka - Cuthbert - Susan. Jen se jich zeptej. Kterého chceš. Kdyby to šlo."
"Uniká ti to nejdůležitější," vložil se mezi ně Eddie. "Ale můžeš nás poslat zpátky. Copak si to neuvědomuješ, ty mezku tvrdohlavej? I kdyby tu byly nějaký dveře, my bychom jimi neprošli. Nebo se pletu?"
Podíval se na Jakea a Susannah. Zavrtěli hlavou. Dokonce i Ochu zavrtěl hlavou. Ne, nepletl se.
"My jsme se změnili," pokračoval Eddie. "My -" teď to byl on, kdo nevěděl, jak pokračovat dál. Jak jen vyjádřit, že potřebuje uvidět tu Věž a že potřebuje ještě něco, stejně silně: dál nosit tu pistoli se santálovou pažbou. To velký železo, jak tomu začal v duchu říkat. Jako v té staré písničce od Martyho Robinsona o muži s velkým železem na boku. "Je to ka," řekl. To bylo vše, co dokázal vymyslet, a co bylo dost velké, aby jeho pocity vystihlo.

"Kaka," odpověděl Roland po chvilce rozmýšlení. Všichni tři na něj zírali s otevřenými ústy.
Roland z Gileadu zažertoval.
4
"Z toho, co jsme viděli, nerozumím jedné věci," prohodila Susannah váhavě. "Proč se tvá matka schovávala za tím závěsem, když jsi vešel, Rolande? Chtěla snad -" kousla se do rtu, ale pak to dopověděla. "Chtěla tě snad zabít?"
"Kdyby mě chtěla zabít, nevybrala by si jako zbraň opasek. Už ta skutečnost, že mi vyrobila dárek - a dárek to byl, byly v něm vetkány moje iniciály -, napovídala, že mě chtěla poprosit o odpuštění. Že se její city změnily."
To víš, nebo tomu jenom chceš věřit? pomyslel si Eddie. Na to se ale nikdy nezeptá. Roland už zkusil dost, vrátil je na stezku Paprsku tím, že znovu prožil tu strašnou poslední návštěvu v matčiných komnatách, a to stačilo.
"Myslím, že se schovávala, protože se styděla," řekl pistolník. "Nebo protože si potřebovala chvilku rozmyslet, co mi řekne. Jak mi to vysvětlí."
"A ta koule?" zeptala se Susannah mírně. "Byla na tom toaletním stolku, kde jsi ji viděl? A ukradla ji tvému otci?"
"Ano, ano," řekl Roland. "I když - ukradla ji opravdu?" Zdálo se, že si tu otázku sám pokládá. "Můj otec věděl hodně věcí, ale někdy si něco z toho nechával pro sebe."
"Například že se tvoje matka a Marten scházejí," řekla Susannah.
"Ano."
"Ale Rolande - přece nevěříš, že by tvůj otec vědomě dovolil, abys ji ty... abys..."
Roland se na ni podíval velikýma, uštvanýma očima. Slzy už vyschly, ale když se pokusil místo odpovědi o úsměv, nedokázal to. "Že by vědomě dovolil, aby jeho syn zabil jeho manželku?" zeptal se. "Ne, to nemohu říct. I kdybych rád, nemůžu. Že by podnítil takovou věc, že by ji úmyslně dal do pohybu, jako člověk, který hraje Hrady - tomu nemůžu věřit. Ale dovolil by, aby ka ubíhalo svou cestou? Baže, to určitě."
"Co se stalo s tou koulí?" zeptal se Jake.
"Nevím. Omdlel jsem. Když jsem přišel k sobě, byl jsem s matkou pořád sám, ona mrtvá, já živý. Nikdo neběžel za výstřely - zdi paláce byly silné a kamenné a to křídlo bylo navíc skoro prázdné. Její krev už byla skoro suchá. Pás, který pro mě vyrobila, byl celý krvavý, ale já si ho vzal a připevnil si ho. Nosil jsem ten zakrvácený dar spoustu let, a to, jak jsem o něj přišel, je jiný příběh - povím vám ho, než se rozejdeme, protože souvisí s mou výpravou k Věži.
Ale i když nikdo nepřišel vyšetřovat střelbu, přišel někdo z jiného důvodu. Zatímco jsem ležel bez sebe u matčiny mrtvoly, ten někdo přišel a odnesl Čarodějovo sklo."
"Rhea?" zeptal se Eddie.
"Pochybuji, že byla v jejím těle tak blízko - ale uměla si získat přátele, ta tedy ano. Baže, uměla si získat přátele. Viděl jsem ji znovu, víte." Roland už nic nevysvětloval, ale v očích se mu objevil tvrdý svit. Eddie ho viděl už dřív a věděl, že znamená zabíjení.
Jake zvedl lístek od R. F. a ukázal na kresbu pod vzkazem. "Víte, co to znamená?"
"Mám pocit, že je to sigul místa, které jsem viděl, když jsem poprvé cestoval v Čarodějově sklu. Té země nazvané Hromová tišina." Podíval se na ně, na jednoho po druhém. "Myslím, že právě tam toho muže - tu věc - znovu potkáme, toho Flagga."
Roland se ohlédl po cestě, kterou přišli, ač bez sebe, v pěkných červených botách. "Kansas, kterým jsme prošli, byl jeho Kansas a mor, který tu zem vylidnil, byl jeho mor. Já tomu aspoň věřím."
"Ale on tu třeba nezůstal," řekla Susannah.
"Mohl by cestovat," přidal se Eddie.
"Do našeho světa," dodal Jake.
Roland s pohledem stále upřeným k Zelenému paláci řekl: "Do vašeho světa, nebo do nějakého jiného."
"Kdo je ten Karmínový král?" zeptala se Susannah najednou.
"Susannah, to nevím."
Umlkli a dívali se na Rolanda, který hleděl směrem k paláci, kde se postavil falešnému čaroději a

pravdivé vzpomínce a tím jaksi otevřel dveře do svého světa.
Našeho světa, pomyslel si Eddie a vzal Susannah kolem ramenou. Teď už našeho světa. Jestli se vrátíme do Ameriky, a to možná budeme muset, než tohle skončí, přijedeme tam jako cizinci do cizí země, ať to bude v jakém chce čase. Náš svět je teď tady. Svět Paprsků a Strážců a Temné věže.
"Ještě chvíli bude světlo," řekl Rolandovi a váhavě položil ruku pistolníkovi na rameno. Když na ni Roland ihned položil svou ruku, Eddie se usmál. "Chceš ho využít, nebo jak?"
"Ano," řekl Roland. "Využijeme ho." Shýbl se a hodil si batoh na rameno.
"Co s těmi botami?" zeptala se Susannah. A nejistě se podívala na červenou hromádku, kterou zde navršili.
"Necháme je tu," řekl Eddie. "Posloužily svému účelu. Tak do křesla, holka." Chytil ji do náručí a pomohl jí usednout.
"Všechny boží děti mají boty," zamyslel se Roland. "Neříkala jsi něco takového Susannah?"
"No," usazovala se v křesle, "správný dialekt to trochu opepří, ale v podstatě je to správně, zlato."
"Pak určitě najdeme další boty, protože Bůh si to přeje," řekl Roland.
Jake hleděl do svého batohu a počítal jídlo, které tam dodala neznámá ruka. Zvedl zabalené kuřecí stehno, podíval se na ně, potom se podíval na Eddieho. "Kdo podle tebe tohle všechno zabalil?"
Eddie povytáhl obočí, jako by se Jakea ptal, jak vůbec může být tak nechápavý. "Přece Keeblerovi elfové," odpověděl. "Kdo jiný? Tak jdeme, ať se hneme."
5
Chystali se na cestu poblíž onoho lesíka, pět poutníků v širé prázdné zemi. Před nimi se plání táhla v trávě čára, která se přesně shodovala s čarou naznačenou v mračnech na nebi. Ta čára byla zcela zřetelná stezka - ale jen otevřenému zraku, jako všechno, co se stáčí stejným směrem, je zřetelné jako namalovaný pruh.
Stezka Paprsku. Kdesi vpředu, kde se tento Paprsek protínal se všemi ostatními, stála Temná věž. Eddie si pomyslel, že skoro čichá její zatvrzelou kamennou zeď, pokud zafouká správný vítr.
A ještě růže - tu ponurou vůni růží.
Vzal Susannah za ruku, i když seděla v křesle. Susannah vzala za ruku Rolanda, Roland vzal za ruku Jakea. Ochu stál dva kroky před nimi s hlavou vztyčenou, větřil v podzimním vzduchu, který mu pročesával srst jako neviditelnými prsty, a zlatě lemované oči měl otevřené dokořán.
"Jsme ka-tet," pravil Eddie. Hlavou mu prolétlo podivení, jak moc se změnil; o kolik je silnější, i sám před sebou. "Jsme jedno z mnoha."
"Ka-tet," souhlasila Susannah. "Jsme jedno učiněné z mnoha."
"Jedno z mnoha," přidal se Jake. "Tak pojďte, vyrazíme."
Ptáku a medvěde, zajíci, rybo, pomyslel si Eddie.
S Ochem v čele se znovu vydali k Temné věži a řídili se stezkou Paprsku.
Doslov

Scéna, ve které Roland porazí svého starého učitele Corta a vydá se na flám do méně honosné části Gileadu, byla napsána na jaře roku 1970. Scéna, ve které se následujícího rána objeví Rolandův otec, byla napsána v létě roku 1996. I když mezi těmi dvěma příhodami ve světě, kde se příběh odehrává, uběhlo jen šestnáct hodin, v životě vypravěče uběhlo dvacet šest let. Nakonec však ta chvíle přišla a já zjistil, že i já musím čelit náročné konfrontaci u postele děvky - nezaměstnaný školák s dlouhými černými vlasy a vousy na jedné straně, na druhé straně úspěšný spisovatel populárních románů ("americký shlockmeister", jak mě s láskou nazývají zástupy mých obdivujících kritiků).
Zmiňuji se o tom jen proto, že to vystihuje podstatu mé vlastní přízračné zkušeností s Temnou věží.

Napsal jsem tolik románů a povídek, že bych mohl zaplnit představivostí celou jednu sluneční soustavu, ale Rolandův příběh je můj Jupiter - planeta, vedle které vypadají všechny ostatní jako trpaslíci (aspoň z mého pohledu), místo s divnou atmosférou, bláznivou krajinou, drtivou gravitací. Řekl jsem jako trpaslíci? Myslím, že je v tom ještě něco jiného. Začínám chápat, že Rolandův svět (nebo světy) vlastně obsahuje všechny ostatní, které jsem si vymyslel; ve Středosvětě je místo pro Randalla Flagga, Ralfa Robertse, putující chlapce z Dračích očí, dokonce i otce Callahana, zatraceného kněze z Prokletí Salemu, který vyjel z Nové Anglie autobusem Greyhound a nakonec se usadil na hranici jedné hrozné země ve Středosvětě, která se jmenuje Hromová tišina. Zdá se, že tam končí všichni, a proč ne? Středosvět tu byl první, dřív než všichni ostatní, dřímající pod modrým pohledem Rolandových odstřelovačských očí.
Tato kniha se rodila velmi dlouho - spousta čtenářů, která má ráda Rolandova dobrodružství, téměř kvílela zoufalstvím - a za to se omlouvám. Důvod je nejlépe vystižen v myšlence Susannah, která se chystá položit Blaineovi první hádanku hádankářského souboje: Je těžké začít. S ničím na těchto stránkách nesouhlasím tak upřímně.
Věděl jsem, že Čaroděj a sklo znamená návrat do Rolandova mládí a k jeho první lásce, a k smrti jsem se toho příběhu bál. Napínavý příběh je poměrně snadný, aspoň pro mě; láska je těžká. Takže jsem otálel, práci odkládal, váhal a kniha zůstávala nenapsána.
Nakonec jsem začal, psal jsem v motelových pokojích na svém Macintosh PowerBooku při cestě napříč zemí z Colorada do Maine, na kterou jsem se vydal po skončení práce na miniseriálu Osvícení. Jak jsem tak jel na sever těmi mílemi pouště v západní Nebrasce (kde jsem se náhodou také ocitl cestou z Colorada, když jsem dostal nápad na příběh nazvaný "Děti kukuřice"), napadlo mě, že jestli brzy nezačnu, nikdy tu knížku nenapíšu.
Já už ale nevím, jak vypadá romantická láska, říkal jsem si. Znám manželství a dospělou lásku, ale v osmačtyřiceti má člověk tendenci zapomínat na žár a vášeň, jakou cítil v sedmnácti.
S tím ti pomohu, ozvala se odpověď. V ten den, kdy jsem míjel Thetford v Nebrasce, jsem nevěděl, komu ten hlas patří, ale teď už to vím, protože jsem mu pohlédl do očí přes postel děvky v jedné zemi, která existuje velmi reálně v mé fantazii. O Rolandově lásce k Susan Delgadové (a naopak) mi vyprávěl právě ten chlapec, kterým tento příběh začíná. Jestli je ten příběh výstižný, pak poděkujte jemu. Jestli není, vinu nesou ztráty způsobené překladem.
Také děkuji svému příteli Chucku Verrillovi, který knihu redigoval a držel při mně na každém kroku, který jsem na té cestě udělal. Jeho povzbuzování a pomoc byly neocenitelné, stejně jako povzbuzování od Elaine Kosterové, která publikovala všechny ty paperbacky kovbojských románků.
Nejvíc díků patří mé manželce, která mě podporuje v tomto šílenství, jak nejlépe umí, a pomohla mi s touto knihou způsobem, o jakém ani neví. Jednou, v jistém temném období, mi dala legrační gumovou figurku, která mi vyloudila úsměv na tváři. Je to Rocket J. Squirrel s modrou pilotní čepicí a s pažemi kurážně nataženými. Pokládal jsem si tu figurku na rukopis, který pořád rostl (a rostl... a rostl), a já doufal, že něco z té lásky, jež v té figurce byla, nějak zúrodní mou práci. Určitě to zabralo, aspoň do jisté míry. Knížka je nakonec přece jen na světě. Nevím, jestli je to dobře, nebo špatně - kolem stránky čtyři sta jsem ztratil nadhled - ale je na světě. Což už samo o sobě vypadá jako zázrak. A začal jsem věřit, že bych mohl skutečně tento cyklus příběhů dokončit (zaťukám to na dřevo).
Myslím, že zbývá odvyprávět ještě tři další, dvě se odehrávají hlavně ve Středosvětě a jedna skoro celá v našem světě - ta se zabývá tou prázdnou parcelou na rohu Druhé a Čtyřicáté šesté a růží, která tam roste. Ta růže, to vám musím říct, je v hrozném nebezpečí.
Nakonec Rolandovo ka-tet přijde do té noční krajiny, která se jmenuje Hromová tišina... a k tomu, co se nachází za ní. Možná se všichni nedožijí chvíle, kdy se objeví Temná věž, ale věřím, že ti, kdo k ní dojdou, vydrží a budou věrni.

Stephen King
Lovell, Maine, 27. října 1996